WOLFGANG HOHLBEIN

ANUBIS

WOLFGANG HOHLBEIN

ANUBIS

www.virtual-project.eu

Traducere din limba germană
CORNEL STOENESCU

RAO International Publishing Company
aprilie 2010

Capitolul 1

Profesorul Mogens VanAndt îşi ura profesia. Dar nu întotdeauna fusese aşa. Existase o vreme aflată, obiectiv vorbind, doar cu puţini ani în urmă, în perceperea temporală personală a lui Mogens reprezentând totuşi o eternitate, când o iubise, şi de fapt în cele mai adânci unghere ale fiinţei sale încă o mai iubea. La drept vorbind, era greşit spus că îşi ura *profesia*. El ura ceea ce trebuia *să facă*.

Mogens VanAndt era născut belgian - mai exact flamand, după cum îl trăda şi numele -, dar după educaţia primită şi mod de viaţă era american, aşa că nu mai putea surprinde pe nimeni că s-a dedicat cu o uşurinţă de invidiat noii sale sarcini pe care întâi o acceptase simplu, iar acum o ducea la îndeplinire cu acribie, aproape cu patimă. Toţi care îl cunoscuseră în tinereţe îi preziseseră un mare viitor, profesorii fuseseră extrem de mulţumiţi de el, şi, de ar fi fost după prorocirile profesorilor lui de la universitate, ar fi trebuit să revină la facultate în cel mult cinci ani după absolvire, în calitate de coleg cu drepturi egale, iar numele lui ar figura deja acum într-o carte ştiinţifică şi în nenumărate reviste de specialitate sau alte publicaţii de acelaşi gen.

Dar soarta decisese altfel.

Singurul loc unde îi apărea numele era pe cărţile de vizită aflate în nişte portvizite uzate din piele de porc, care cunoscuseră timpuri mai bune, şi pe o tăbliţă inscripţionată neglijent pe uşa unui birouaş lipsit de ferestre din subsolul universităţii din Thompson; o universitate de care încă nimeni nu auzise, aflată într-un oraş necunoscut de oricine locuia la mai mult de şaptezeci de kilometri depărtare. Au existat zile - bănuia pe bună dreptate Mogens - în care nici măcar *locuitorii* din Thompson nu ştiau care era numele oraşului lor. Ca să nu mai vorbim despre studenţii aşa-zisei *universităţi*.

Lemnul incandescent din cămin, despre care i se părea că abia îl pusese pe foc, era aproape complet carbonizat.

VanAndt se ridică, se duse la micul coş împletit de lângă cămin şi mai aruncă un lemn în flacăra gălbuie. Izbucni o ploaie de scântei care îl făcu pe Mogens să se retragă doi paşi. Scânteile căzură pe podeaua cu urme de arsuri, dar totuşi ceruită cu grijă. Profesorul se ridică, mai făcu un pas înapoi şi aruncă o privire asupra pendulei vechi de lângă uşă. Era trecut de ora şase. Vizita anunţată întârzia.

De fapt, nu avea nicio importanţă. VanAndt nu avea un alt program pentru această seară. În Thompson ar fi fost şi imposibil. Localitatea cu trei mii de suflete nu oferea nicio posibilitate demnă de menţionat de petrecere a timpului liber. Dispunea de obligatoriul *saloon*, care atât în ce priveşte aspectul, cât şi publicul, era o relicvă din secolul trecut. Dar, pe de-o parte, profesorul detesta alcoolul, iar pe de altă parte, ceilalţi îl socoteau un om excentric; în virtutea ambelor motive, o vizită la un asemenea stabiliment frecventat în cea mai mare parte de muncitori simpli şi ţărănime grosolană nu era recomandabilă. Pe lângă acesta, mai era un mic *drugstore* cu lactobarul aferent, ca şi un cinematograf în care la sfârşit de săptămână rulau filme de la Hollywood vechi de şase luni. Ambele deveniseră puncte de întâlnire ale tineretului sătesc, aşa că nici nu intrau în discuţie pentru profesor.

Şi, în cele din urmă, mai exista un anumit stabiliment cu lumini roşii şi separeuri mici şi discrete, dar care nu erau nici pe departe atât de discrete cum ar fi trebuit, în schimb, erau cu certitudine mai mici decât ar fi fost de trebuinţă. Pe lângă acestea, personalul feminin nu corespundea câtuşi de puţin pretenţiilor lui Mogens, aşa că acesta prefera ca la câteva luni să se ducă în reşedinţa districtului aflată la o sută cincizeci de kilometri, pentru a vizita localul similar. Mai pe scurt, viața profesorului Mogens VanAndt decurgea într-un cadru foarte modest, ca să nu zicem plictisitor. Telegrama sosită cu două zile în urmă reprezenta întreruperea cea mai tulburătoare din ultimele luni a monotoniei lui cotidiene.

Cineva bătu la uşă. Surprins, Mogens se îndepărtă de cămin cu o mişcare mult prea energică. Inima începu să îi bată ceva mai repede, şi a trebuit să se stăpânească pentru a

nu sări cu o grabă ce nu se cuvenea la uşă, ca să o deschidă brusc, ca şi cum nu ar fi un profesor titular, ci un băieţel de zece ani care în dimineaţa de Crăciun nu se putea abţine să nu dea buzna în camera de zi, pentru a vedea ce îi lăsase Moşul pe cămin. Dar trecuseră săptămâni de la Crăciun, iar Mogens nu mai avea zece ani, ci se apropia mai curând de patruzeci decât de treizeci de ani. Şi, în afară de asta, socotea că nu era recomandabil să arate vizitatorului cât de curios era cu privire la „oferta profesională” la care făcuse referire telegrama. Aşa că nu făcu doar eforturi conştiente pentru a se calma, ci chiar lăsă să se scurgă patru, cinci secunde înainte de a pune mâna pe clanţă şi a deschide uşa.

Lui Mogens îi veni foarte greu să îşi ascundă dezamăgirea. În uşă se afla nu un străin, ci miss Preussler, proprietăreasa casei - încă din seara sosirii lui, aceasta îi spusese: „Ziceţi-mi Betty, aşa îmi spun toţi aici“, dar Mogens nu fusese niciodată în stare de aşa ceva, nici măcar în gând - şi în loc de cuvintele cu grijă pregătite pentru a-şi întâmpina oaspetele, îi scăpă doar un surprins: „Oh!“

Miss Preussler ridică mâna cu care tocmai se pregătea să mai bată o dată în uşă, îl ameninţă ştrengar cu arătătorul şi - cum făcea de obicei, fără a-i cere permisiunea - se strecură pe lângă el în cameră.

— Oh? Este asta o modalitate de a întâmpina o prietenă, dragul meu profesor?

Mogens preferă să nu răspundă. Deja suporta cu greu insistenţele supărătoare ale lui miss Preussler, pe care evident ea le considera expresia corespunzătoare a afecţiunii ce o simţea pentru el, dar astăzi era chiar prea mult.

— Bineînţeles că nu, răspunse el agitat şi puţin cam nepotrivit. Doar că…

— … Nu mă aşteptaţi, ştiu, îl întrerupse miss Preussler în timp ce se întorcea spre el, ocazie cu care aruncă o privire rapidă şi cercetătoare prin cameră, ceea ce nu îi scăpă în niciun caz lui Mogens.

Miss Preussler era omul cel mai ordonat şi mai curat pe care îl întâlnise Mogens; şi asta cu toate că el însuşi preţuia curăţenia mai mult decât orice. Astăzi privirea ei critică nu

găsi nici cel mai mic fir de praf care să îi dea ocazia să se încrunte dezaprobator. Mogens tocmai îşi petrecuse o oră şi jumătate pentru a face curat în cameră şi a face să strălucească mobilierul vechi - în măsura în care cei cincizeci de ani ai acestuia mai permiteau asta.

— Aşteptaţi o vizită, dragă profesore? continuă ea, după ce pândi în zadar câteva secunde un răspuns.

— Da, răspunse Mogens, s-a anunţat pe neaşteptate un fost coleg. Desigur că v-aş fi informat, dar vestea a fost cu adevărat neaşteptată. Nu am vrut să vă mai deranjez inutil. Şi aşa aveţi destulă treabă.

În mod normal, o astfel de referire la activitatea care pentru miss Preussler însemna să se ocupe de o pensiune constând dintr-o cameră ocupată permanent şi alte două care mai tot timpul erau goale, vânând fiecare urmă de praf sau altă murdărie ce ar fi comis sacrilegiul de a apărea în refugiul ei, ar fi fost suficientă pentru a redeveni îngăduitoare. Dar nu astăzi. Dimpotrivă, reacţionă puţin supărată sau rănită; îşi desprinse ochii de la faţa lui şi-şi trecu privirea peste telegrama aflată despăturită pe birou, dar cu partea scrisă în jos. Ceea ce Mogens citi în acest scurt moment în ochii ei îi fu de ajuns pentru a-şi da seama că aceasta cunoştea prea bine conţinutul telegramei.

Desigur că îl cunoştea. La ce altceva să se fi aşteptat? Probabil că ea îl aflase înaintea lui. Thompson era o localitate mică, unde fiecare ştia totul, şi unde nimic nu se întâmpla fără ca să se transforme pe loc într-o informaţie la îndemâna tuturor. Totuşi, constatarea îl supără atât de tare, încât pentru un moment depuse toate eforturile spre a nu îi adresa proprietăresei câteva vorbe usturătoare. Zâmbi doar şi făcu un gest pe care miss Preussler îl putea lua drept un ridicat din umeri sau drept ce voia ea.

În câteva secunde, expresia persiflantă reveni în privirea lui miss Preussler, care-şi ridică din nou degetul arătător pentru a-l ameninţa ştrengar.

— Dar, dragă profesore, este o dovadă de bună-creştere să minţi o veche prietenă?

Lui Mogens îi stătea pe limbă să îi riposteze că singurul

lucru adevărat din enunţul ei era termenul „veche“, dar tocmai *asta* îi interzicea să facă buna lui creştere. Şi nici nu era înţelept să strice relaţia cu miss Preussler. Cel puţin nu înainte de a afla cine era misteriosul lui vizitator şi ce voia acesta de la el. De aceea nu răspunse nici la această întrebare.

Dar miss Preussler evident că nu era dispusă să cedeze atât de repede; lucru ce nu îl surprinse defel pe Mogens, pentru că, dacă exista ceva ce admira - chiar dacă în silă - la proprietăreasă, acel ceva era perseverenţa. Încă din prima zi, miss Preussler nu lăsase nicio îndoială că va încerca totul pentru a-l ademeni pe chiriaşul cu aspect atrăgător şi sportiv în patul ei moale şi în îmbrăţişarea ei probabil şi mai moale, ceva la a cărei simplă închipuire Mogens simţea un fior rece pe şira spinării. Moliciunea postulată de către Mogens nu se baza nici pe departe pe pielea ei ca de alabastru sau pe natura ei blajină, ci mult mai mult pe mulţimea de kilograme acumulate în plus în toţi anii cu care îl depăşea ca vârstă. Mogens nu se interesase niciodată de vârsta ei, deoarece simpla întrebare ar fi creat între ei o intimitate pe care el nu o dorea, dar aprecia că ea s-ar fi putut apropia de vârsta mamei lui; chiar dacă nu avea vârsta acesteia, se *apropia* de ea.

Pe de altă parte, existau considerabile avantaje rezultate din nerespingerea energică a insistenţelor lui miss Preussler. Uneori îl călca zdravăn pe nervi, dar era şi ceva înduioşător în modul matern în care îi oferea, duminica, o bucată suplimentară de prăjitură sau îi alegea o porţie deosebit de mare de carne spre a i-o pune în farfurie, ca şi în faptul că totdeauna coşul cu lemne de foc de lângă cămin era plin; toate aceste lucruri nu mai erau de la sine înţelese pentru ceilalţi clienţi ai pensiunii. Deşi protestantă convinsă, miss Preussler era împăcată şi cu poziţia lui radicală faţă de Biserică. Nu o aproba, dar o acceptase în mod tacit. Dacă cumva ar mai fi avut nevoie de încă o dovadă a faptului că miss Preussler, cu încâlceala ei de sentimente, era fără speranţă îndrăgostită de el, măcar această atitudine l-ar fi lămurit.

În schimb, Mogens… nu se simţea neapărat oripilat de miss Preussler, dar nici atras. Era sigur că sentimentele ei pentru el erau sincere, şi o dată ori de două ori chiar încercase să descopere în el însuşi o urmă de înclinaţie către ea, dar fără niciun succes. Faptul că accepta indiscutabilele avantaje ale simpatiei ei îl condamna nu doar la o permanentă conştiinţă încărcată, ci şi la un adevărat dispreţ faţă de sine însuşi, ceea ce accentua atitudinea negativă faţă de miss Preussler. Oamenii sunt, nu-i aşa? fiinţe complicate.

— Miss Preussler, începu el în timp ce încă mai cugeta asupra modului în care putea să o conducă afară pe cât posibil diplomatic, fără ca ea să-i taie din porţia de mâncare, eu nu cred că… Fără să vrea, miss Preussler îi veni în ajutor. Privirea ei de Argus descoperise un neruşinat intrus în templul curăţeniei în care îşi transformase casa; urmele de cenuşă tocmai expulzate din cămin. Fără a acorda nici cea mai mică atenţie cuvintelor lui Mogens, făcu o piruetă complicată în jurul propriei axe, executând simultan şi o flexiune; lui Mogens îi părea că, oarecum, se împrăştiase în toate părţile, pentru ca apoi să se materializeze din nou în făptura ei, dar mai mică. Cu o îndemânare ce putea proveni doar dintr-un exerciţiu practicat ani de zile, scoase din buzunarul şorţului o cârpă pentru praf şi cu iuţeala vântului îndepărtă de pe podea fulgii microscopici de cenuşă, apoi cu o mişcare de nu-ţi venea să-ţi crezi ochilor reveni la dimensiunea normală, privindu-l atât de radioasă pe Mogens, încât acestuia îi rămase în gât reproşul pe care avea de gând să i-l facă.

— Da, dragă profesore? Voiaţi să îmi spuneţi ceva?

— Nimic, murmură Mogens, nu era… nimic.

— Nu vă cred, răspunse miss Preussler.

Brusc deveni foarte serioasă. Făcu un pas către el, lăsă capul pe spate pentru a-l putea privi în faţă şi se apropie şi mai mult. Ochii ei exprimau ceva ce făcu ca în capul lui Mogens să răsune a alarmă o mulţime de clopoţei. El expedie în ceruri o rugăciune scurtă ca miss Preussler să nu îşi fi schimbat tocmai în acest moment tactica şi să fi decis să atace acum meterezele virtuţii lui. Instinctiv deveni rigid. Dacă se va putea, se va retrage din faţa ei, dar deja stătea cu

spatele în uşă.

— Ştiu, este un moment nepotrivit ca să vă întreb, profesore, începu miss Preussler. În gând, Mogens îi dădu dreptate. Momentul era nepotrivit, indiferent de ce ar fi vrut ea să spună. Dar din păcate nu m-am putut abţine să nu iau la cunoştinţă de conţinutul acestei telegrame. Sunt… puţin îngrozită, ca să fiu cinstită.

— Da? abia suflă Mogens.

— Profesore, voi vorbi deschis, continuă miss Preussler şi se apropie mai mult. Pieptul ei palpitând aproape că atingea pieptul lui Mogens, care putu constata că se parfumase proaspăt. Cu un iz cam penetrant, aducând puţin şi a mucegai. Deja locuiţi aici de peste patru ani. Însă încă din prima zi aţi devenit pentru mine mai mult decât un oaspete obişnuit. Îmi este greu să mărturisesc, dar este adevărat că eu… o anume simpatie…

— Bineînţeles că am observat, miss Preussler, îi luă vorba din gură Mogens, care se şi întreba dacă nu cumva făcuse o gravă greşeală. Numai că…

— Doar nu vă gândiţi să plecaţi din Thompson, îl întrerupse miss Preussler. Vorbele fuseseră rostite însoţite de o respiraţie adâncă, care dovedea cât de dificil îi fusese să le spună. Bineînţeles că înţeleg că un bărbat de nivelul şi pregătirea dumneavoastră este solicitat sub posibilităţi la o universitate ca a noastră. Este doar o facultate mică, unde nu se fac cercetări epocale. Totuşi, ea oferă avantaje incontestabile. Viața decurge pe făgaşe bine reglementate, şi o femeie poate circula singură pe stradă şi după lăsarea întunericului, fără să se teamă.

Mogens se întrebă câte argumente putea aduce miss Preussler în favoarea unui oraş care *nu* prezenta avantaje. Se întâmpla ceva foarte ciudat, la care miss Preussler cu siguranţă că nu se aşteptase şi de care ar fi fost profund îngrozită dacă ar fi ştiut: în timp ce ea continua să vorbească, să expună cele mai palide argumente pentru Thompson, vorbele ei aveau exact efectul contrar. Mogens înţelese brusc, ca rareori în cei patru ani care trecuseră, în ce situaţie fără de ieşire îl pusese cu *adevărat* soarta. Până acum luase în

consideraţie doar faptul că aici în fond dispunea de tot ce avea nevoie ca să trăiască, dar acum devenise deodată conştient de faptul că luase în consideraţie doar *supravieţuirea*, nu şi viaţa. Şi încă ceva îi mai deveni extrem de clar: de fapt era ferm decis să accepte oferta interesantă din punct de vedere profesional despre care era vorba în telegramă.

Gândul lui zbură către acele vremuri care i se păreau infinit de îndepărtate, fără a fi aşa, când viitorul îi era atât de previzibil şi de strălucit şi se gândi cum arată acum acel viitor. Era unul din primii trei absolvenţi din promoţia sa la Harvard, ceea ce nu surprinsese pe nimeni, şi până în seara festivităţilor de absolvire fusese clar că avea în faţă un mare viitor. O singură seară, o singură *clipă* schimbaseră totul. Mogens încercase să dea vina doar pe soartă. Făcuse o greşeală, o greşeală de neiertat, dar nu era drept să plătească astfel pentru ea.

— … Şi îmi este perfect clar, spunea miss Preussler în acel moment. Mogens tresări şi înţelese că ea nu încetase să vorbească despre nimic în tot acest timp, fără ca el să îşi poată aminti măcar un cuvânt spus de aceasta. Dar poate că… părerea mea este că ar fi posibil… aţi putea să luaţi în consideraţie transformarea relaţiei noastre într-un mod… personal. Ştiu că sunt mai în vârstă decât dumneavoastră, şi nici nu pot ţine pasul cu atributele fizice ale damelor tinere, pe care le vizitaţi din când în când în reşedinţa districtului, dar merită încercat.

Ea amuţi epuizată şi puţin temătoare de reacţia ce urma. Îşi deschisese în cele din urmă inima în faţa lui, într-o modalitate foarte clară, aproape nemaipomenită pentru o femeie cum era ea, şi normal că acum el nu se mai putea comporta ca şi cum nu ar avea habar de adevăratele ei sentimente. Mogens era complet dezorientat. Faptul că miss Preussler avea cunoştinţă de sporadicele lui vizite în reşedinţa districtului şi de ce făcea acolo îl surprindea şi era penibil pentru el. Dar mult mai mult era şocat de alte spuse ale ei. Prin cuvintele ei pusese capăt fulgerător şi irevocabil statu-quoului construit cu atâta efort, în care vieţuiau de ani

de zile. În viitor totul va deveni mult mai complicat, poate chiar imposibil. „Lucrurile se repetă, gândi el trist. Câteva cuvinte, o singură exprimare negândită, şi un viitor clar conturat devine un abis întunecat şi plin de incertitudini.” De data aceasta pierderea nu era nici pe departe atât de mare, şi totuşi situaţia era comparabilă. Cuvintele puteau pricinui incomensurabil mai multe pagube decât faptele.

— Sunteţi şocat, nu? întrebă miss Preussler, după ce trecuseră câteva secunde fără ca el să răspundă. Era mâhnită, dar şi jenată. Nu ar fi trebuit să spun aceste lucruri. Scuzaţi-mă, sunt o femeie proastă şi bătrână, care…

— Miss Preussler, o întrerupse Mogens, nu este vorba despre aşa ceva. Se străduia să pună în voce cât de multă linişte şi blândeţe era în stare, şi apoi făcu ceva despre care ştia că ar fi fost mai bine să nu-l facă, un lucru de care se ferise cu teamă în ultimii patru ani: întinse mâna şi atinse uşor braţul lui miss Preussler.

La atingerea lui, ea se cutremură înfiorată şi Mogens constată surprins că avea pielea foarte moale şi plăcută la atingere. Continuă:

— Mă bucur că aţi spus-o. Bineînţeles că sentimentele dumneavoastră faţă de mine nu mi-au fost străine. Vă asigur că nici dumneavoastră nu îmi sunteţi indiferentă. Numai că… există ceva ce dumneavoastră nu ştiţi despre mine.

— Dar asta ştiu, dragă profesore.

— Cum?

Mogens clipi mai des. Mâna lui se retrase involuntar de pe braţul ei.

— Chiar credeţi că nu ştiam că un bărbat cu pregătirea dumneavoastră nu se ascunde într-un oraş ca Thompson fără motive temeinice? Aţi avut motivele dumneavoastră pentru a nu preda la o mare universitate, acolo unde v-ar fi locul, după părerea mea. Dar nu vă faceţi nicio grijă. Dacă nu vreţi să vorbiţi despre asta, accept. Nu v-aş pune niciodată nici măcar o întrebare.

Prin faţa casei trecu o maşină. Zgomotul făcut de aceasta nu era foarte puternic, deoarece Mogens închisese ferestrele pentru a păstra căldura focului din cămin, dar înălţă capul, se

uită în direcţia respectivă şi flăcările din privirile lui miss Preussler se stinseră. Înţelesese că preţiosul moment se irosise şi că probabil nu se va mai repeta niciodată. Mogens se simţea uşurat, dar în acelaşi timp îi era şi milă. Miss Preussler se întoarse oftând, se duse la fereastră şi privi afară.

— Vizitatorul dumneavoastră, spuse ea. După o secundă, pe un ton uşor schimbat adăugă: Musafirul are o maşină scumpă, trebuie să recunosc. Am să îi deschid uşa.

Ieşi din cameră cu paşi grăbiţi, şi la rândul lui Mogens se repezi la fereastră. Distanţa la care trecură unul pe lângă altul era evident mai mare decât cea necesară.

Nu putu să recunoască bărbatul de care vorbise miss Preussler, căci exact în acest moment el ieşea din raza lui de vizibilitate, aşa că rămase numai cu imaginea unei siluete suple într-un costum elegant, dar în ce privea maşina, miss Preussler avea perfectă dreptate: era o maşină foarte mare, foarte elegantă şi, mai ales, *foarte scumpă*. Un Buick albastru-închis, cu capota crem, care cu toată temperatura scăzută era strânsă, cu cauciucuri cu bandă albă şi cu scaunele din piele. Un astfel de automobil trebuia să coste mai mult decât câştigase el în ultimii doi ani. Mogens deveni mai curios să îl cunoască pe expeditorul misterioasei telegrame.

Nu este de mirare că abia se putu stăpâni să nu dea fuga la uşă pentru a ieşi nerăbdător în întâmpinarea oaspetelui său. În loc de asta, doar întredeschise uşor uşa. O auzea pe miss Preussler întreţinându-se jos, în hol, cu vizitatorul, mult prea îndelungat şi pe un ton prea intim, consideră el. Apoi paşi grăbiţi urcară treptele, iar Mogens închise uşa la loc repede şi fără zgomot şi reveni la fotoliul lui. Abia apucă să se aşeze, că se auzi un ciocănit în uşă. Mogens se aşeză picior peste picior, îşi mai netezi o dată hainele cu mâna şi apoi strigă cu o voce hotărâtă:

— Intră!

Stătea cu spatele la intrare şi intenţionat nu se întoarse imediat ce auzi zgomotul uşii. Cineva făcu doi paşi în interior, apoi o voce care îi păru ciudat de *cunoscută* întrebă:

— Profesorul VanAndt? Mogens VanAndt?

— Chiar el, răspunse Mogens şi se întoarse încet în fotoliu. Cu ce vă pot fi… Simţi cum i se urca sângele la cap. Pentru un moment i se opri respiraţia: Jonathan!

În faţa lui se afla soarta. Omul vinovat de faptul că el vegeta în acest loc uitat de lume, în loc de a duce o viaţă plină de recunoaştere şi bogăţie, cum i se cuvenea. Nemesis personal.

Se schimbase. Cei nouă ani scurşi lăsaseră urme şi asupra lui. Mai luase câteva kilograme în greutate, şi timpul lăsase urme şi pe faţa sa, de parcă aceşti ani s-ar fi scurs dublu pentru el. Avea cearcăne întunecate sub ochi, schiţate doar, dar vizibile, iar obrajii aveau o sclipire cenuşie nesănătoasă, deşi era ras penibil de minuţios. Faţa lui Graves… arăta îmbătrânită. În ciuda costumului evident scump, înfăţişarea lui era destul de mizeră.

Dar nu exista nici cea mai mică îndoială: în faţa sa se afla omul pe care îl dispreţuia cel mai mult din lumea aceasta, omul a cărui figură sperase că nu o va mai revedea niciodată: doctorul Jonathan Graves.

— Este bine că îţi mai aminteşti numele meu, Mogens, spuse Graves. Zâmbi, mai făcu un pas pentru a intra în cameră şi închise uşa cu piciorul în urma lui. Mă temeam că m-ai fi putut uita. În definitiv este aşa de mult de atunci!

Mogens îl privea cu ochii mari. Strângea cu mâinile atât de puternic braţele fotoliului slăbit de vârsta înaintată, încât lemnul trosni. Vru să zică ceva, dar vocea nu îl ajută. Şi chiar de nu ar fi fost aşa, în capul lui era o asemenea vraişte, încât nu găsea cuvinte. Totul era tulbure în mintea sa. Apariţia lui Graves parcă îi dăduse o palmă.

Graves se apropie de el, se propti în dreptul fotoliului rânjind prosteşte şi spuse:

— Ei, nu fi aşa de impetuos, dragul meu profesor! înţeleg că te bucuri să mă revezi, dar entuziasmul tău este deja penibil.

— Ce… ce vrei? se bâlbâi Mogens.

Se sperie de modul în care suna propria voce.

— Dar, Mogens, prietenul meu vechi, rânji în continuare

Graves, nu ai primit telegrama mea? Ar fi tare neplăcut, deşi acum nu ar mai avea nicio importanţă. Te-am întâlnit. Se retrase un pas, aruncă dezinvolt o privire prin cameră şi cu o surprindere jucată apucă telegrama aflată pe masă. Se pare că ai uitat doar momentul. Eşti acelaşi profesor distrat ce pe vremuri, nu?

— Ce… vrei… Jonathan? repetă Mogens. Fiecare cuvânt era parcă smuls. Îl dureau muşchii, niciodată nu mai fusese atât de încordat şi nici el nu îşi mai înţelegea propria reacţie. Ai venit ca să-ţi savurezi triumful?

Vorbele lui erau… prosteşti. Nici măcar nu *sunau* mânioase, ori cel puţin cătrănite, ci în urechile lui erau prosteşti şi ieftine ca un citat din romanele de duzină citite cu atâta plăcere de miss Preussler, el răsfoind câteva dintre ele pentru a înţelege de ce era ea fascinată, dar bineînţeles fără să ajungă la nicio concluzie. Dar nu se va lăsa antrenat în tonul familiar al interlocutorului; ar fi însemnat să se autodispreţuiască.

— Nu ai citit telegrama mea, profesore? întrebă Graves cu o surprindere mimată şi ridică din sprâncene.

— Am citit-o, ripostă Mogens. Pentru a treia oară: Ce vrei, Graves?

Graves mai rânji câteva momente, dar se pare că se sătură, căci deveni brusc serios, trase un scaun şi luă loc neinvitat.

— Aşadar, bine, Mogens. Să renunţăm la teatru. Îmi închipui cum te simţi şi îţi dau cuvântul meu că şi mie îmi era la fel de teamă de această clipă, cum îţi este şi ţie, dar am depăşit-o amândoi, nu?

Nu depăşiseră nimic, absolut nimic. În gândurile şi în simţămintele lui Mogens încă mai domnea o tulburare de nedescris, dar o mică, afurisită şi contemplativă parte a conştiinţei lui era foarte calmă, şi această parte din profesorul VanAndt nu înţelegea deloc propria lui reacţie. Presupusese că se va linişti treptat după ce trecuse peste prima spaimă provocată de întoarcerea lui Graves în viața lui, dar se părea că situaţia era exact invers. Tulburarea din spatele frunţii lui dura, părând chiar că se amplifica, de parcă simpla prezenţă a lui Graves declanşa în el ceva ce îl făcea neputincios.

Mogens nu fusese niciodată un om violent, ci toată viața lui dispreţuise profund violenţa. Dar acum aproape că se bucura de faptul că oroarea încă îl mai paraliza, căci altfel poate că s-ar fi năpustit la Graves pentru a-l lua la pumni. Dar aşa nu putea face altceva decât să stea acolo şi să se holbeze la omul care îi distrusese viaţa.

Ceea ce vedea, în condiţii normale, mai mult ca sigur că l-ar fi surprins, pentru că Jonathan Graves avea o înfăţişare foarte ciudată. Hainele lui erau scumpe, ca să nu spunem luxoase, şi erau într-o stare perfectă. Pantofii lui, care trebuie să fi costat mai mult decât tot ce avea pe el Mogens, străluceau, dunga de la pantaloni părea o lamă de cuţit, iar pe reverul costumului lui la modă, la două rânduri, nu era nici cea mai mică urmă de praf. Un lanţ scump pentru ceas îi orna vesta, şi purta o cravată costisitoare din mătase, prinsă cu un ac împodobit cu un rubin mare aproape cât o unghie; Mogens nu se îndoia că piatra era veritabilă.

Toate acestea, în sine, nu îl surprindeau. Jonathan fusese totdeauna un filfizon cochet şi, în plus, un teribil fanfaron. Ceea ce îl derutase profund pe Mogens, şi în acelaşi timp îl înspăimântase într-un anumit sens, fusese Graves însuşi. Nu putea exterioriza prin cuvinte simţămintele pe care le trezea în el vederea acestuia, dar aceste simţăminte erau inimaginabil de… intense. Era senzaţia că vedea ceva fals. Ceva care nu era doar fals, pentru că nu putea exista, fiind împotriva naturii şi blasfemie.

Încercă să îşi alunge gândurile şi să facă ordine în vraiştea din capul lui. Între simţămintele contradictorii stârnite de vederea lui Graves, îşi făcea loc tot mai mult furia cauzată de el însuşi. Reacţia lui fusese nu numai disproporţionată, ci şi nedemnă de un om de ştiinţă. În definitiv, învăţase să privească lucrurile aşa cum erau ele şi să evalueze faptele, nu emoţiile. Iar ceea ce îi provocase vederea lui Graves *putea* ţine doar de emoţional. Avea senzaţia că examina un subiect decăzut, un… ceva depravat, bestial, care nici măcar nu mai merita denumirea de om şi care provoca doar scârbă şi aversiune.

Ceea ce nu reuşiseră să facă eforturile lui conştiente au

făcut aceste trăiri iraţionale: mânia lui Mogens se evaporă pe loc şi simţi cum dispare şi contracţia muşchilor, şi mai simţi că îşi putea linişti şi bătăile inimii. Poate pentru că înţelesese ce se petrecea în el. Jonathan Graves nu fusese niciodată un om plăcut, dar această reacţie extremă îl nedreptăţea pe el însuşi. Era evident că nu era în stare să îl privească obiectiv pe Graves. În cei nouă ani care trecuseră încercase, cu mai mult sau mai puţin succes, să alunge din conştiinţa lui atât numele de Jonathan Graves, cât şi simpla cunoaştere a existenţei purtătorului acestui nume, dar acum îşi dădea clar seama cât de puţin succes avusese în realitate această încercare. Nu îl uitase niciodată pe Graves, nici măcar preţ de o secundă. Ba dimpotrivă. Ceva din el îl făcea responsabil pe Graves pentru fiecare moment de decepţie, pentru fiecare clipă de frustrare şi pentru fiecare zi de amărăciune din cei nouă ani fără de sfârşit, aşa că nu mai era în stare să îl considere o fiinţă umană.

Respiră zgomotos, îşi desprinse mâinile de pe speteaza fotoliului cu o mişcare gândit prelungită şi îl privi cu hotărâre în ochi pe Graves; era ceva ce cu două, trei secunde mai înainte nu ar fi putut să facă.

— Te mai întreb încă o dată, Jonathan, ce cauţi aici?

— Începe să devină plictisitor, Mogens, oftă Graves. Doar ai citit telegrama, nu? Credeam că a fost destul de explicit. Am venit pentru a îţi oferi o slujbă.

— *Tu?*

Deşi Mogens credea că îşi recăpătase complet autocontrolul, cuvântul aproape că fu strigat. Telegrama era vagă în privinţa detaliilor, dar spusele lui erau lipsite de orice îndoială. Faptul că Graves - tocmai Graves - îi oferea un loc de muncă era… grotesc!

— De ce nu? Graves pesemne că sesizase tonul isteric din vocea lui, dar îl ignora. Ceea ce însemna că în anii care se scurseseră Graves nu se schimbase câtuşi de puţin. A fost şi rămânea neruşinatul pe care îl cunoscuse cândva Mogens. Dacă există cineva care într-adevăr cunoaşte capacităţile tale, dragul meu Mogens, acela sunt eu. Ori vrei să mă duci de nas, spunându-mi că în acest loc uitat de lume ai găsit o

slujbă care corespunde capacităţilor tale?

— *Eu am* o slujbă, răspunse rece Mogens. Mulţumesc.

Graves scoase un sunet indefinit, care îi sună cumva neplăcut la ureche lui Mogens.

— Termină! Ne cunoaştem doar de atâta timp. Să nu ne mai minţim reciproc! M-am străduit să găsesc pe hartă acest cătun şi m-am străduit şi mai mult ca să cred că aici există o universitate!

— Pot să te asigur că există, răspunse Mogens.

Graves scoase un sunet dispreţuitor şi zise:

— Da, ştiu. O şandrama dărăpănată, care la prima pală de vânt se va prăbuşi. Cea mai nouă carte din bibliotecă este de acum cincizeci de ani, şi unii dintre așa-zișii studenţi ai tăi sunt mai bătrâni decât tine. Îţi pierzi zilele sortând hârtii prăfuite într-un beci fără ferestre, de care nimeni din această lume nu este interesat. Salariul îţi ajunge cu chiu, cu vai pentru această locuinţă jalnică, şi nici pe acesta nu îl primeşti regulat. Aici eşti îngropat de viu, Mogens. Tu însuţi te întrebi uneori dacă nu cumva chiar ai murit fără să bagi de seamă. Pufni din nou, apoi îşi băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase un portţigaret din argint. Mogens remarcă abia acum că mai purta încă mănuşi negre din piele, fixe pe mână. M-am apropiat de adevăr sau am mai uitat câte ceva… oh, da, ai fost angajat doar pentru că voiau să se poată lăuda cu un academician de calibrul tău. Şi pentru că erai ieftin.

— Te-ai informat bine, Jonathan, spuse Mogens sec.

Ar fi fost lipsit de sens să nege. Şi jalnic. Nu numai faţă de Graves, ci şi faţă de el însuşi. Graves prezentase în numai câteva cuvinte cum nu se putea mai bine situaţia dezastruoasă în care se afla; şi în acelaşi timp mai brutal decât reuşise Mogens s-o descrie în sinea lui.

Degetele înmănuşate deschiseră portţigaretul, scoaseră o ţigară şi un ţigaret scump din baga, apoi închiseră portţigaretul. Pentru un moment Mogens vru să continue. Dar ceea ce observă îl deconcerta şi îl fascină în acelaşi timp. Degetele lui Graves se mişcau într-un mod nemaivăzut de el până atunci, pe care nu l-ar fi crezut posibil şi pe care nici măcar nu putea să îl descrie. Rapid, curgător, aparent

independent, parcă ar fi urmat fiecare un model ce nu putea fi perceput, dar existent. Mâinile lui Graves păreau a fi mai mult entităţi cu proprie gândire decât anexe ale corpului său, care nu ascultau ordinele acestuia, ci păreau că se străduiau grăbite să vină în întâmpinarea dorinţelor sale.

— Bineînţeles că m-am informat, răspunse batjocoritor Graves. Degetele lui introduseră din nou portţigaretul în haină şi, cu aceleaşi mişcări ca de păianjen, făcură să apară o brichetă din aur. Nu fac trei mii şapte sute de kilometri fără să mă pregătesc. Deschise bricheta cu un ţăcănit şi acţionă rotiţa declanşatoare. Un uşor iz de benzină ajunse la Mogens, care spuse repede:

— Nu, te rog! Detest mirosul fumului rece.

Graves ţinu netulburat capătul ţigării în flacără şi trase adânc fum în piept.

— Nu va trebui să îl mai suporţi mult, spuse el în timp ce faţa îi dispărea încet în spatele fumului gros, ce îl scotea pe gură şi pe nas. Dacă vom ajunge la un acord - lucru de care nu mă îndoiesc, pentru că, la fel ca până acum, te consider un bărbat foarte deştept - vei putea părăsi chiar astăzi cătunul acesta amărât şi locuinţa aceasta jalnică.

Mogens fixa suspicios cu privirea ţigara aprinsă din colţul gurii interlocutorului său; în principal pentru a nu mai fi nevoit să suporte priveliştea mâinilor lui, dar după o clipă nu mai fu sigur că făcuse o alegere bună. Din gura şi din nările lui Graves încă ieşea fum cenuşiu-închis, consistent, care îl înconjura cu nori deşi, coborând uşor către podea, până când - cam la înălţimea genunchilor lui - să fie captaţi de curentul de aer al căminului şi aspiraţi de flăcări. Nu se mişca şi nici nu arăta a fum de ţigară, găsea Mogens. Arăta mai curând ca şi cum… Graves secreta o mucozitate cenuşie, ce picura din gura şi din nasul său şi care se comporta ca un lichid mai uşor decât aerul.

— Te interesează? întrebă Graves când Mogens nu răspunse imediat, interpretându-i greşit tăcerea.

— Aşa cum tocmai am spus, eu *am* un angajament, răspunse ţeapăn Mogens.

Graves vru să răspundă, dar în acel moment cineva bătu la

uşă şi, mai înainte ca Mogens să poată reacţiona, aceasta se deschise şi intră miss Preussler. Mergea un pic strâmb, pentru că ţinea în mâini o tavă, pe care se aflau o cană cu ceai şi ceşcuţe fine din porţelan, apoi ea făcu o mişcare complicată în faţă şi în lateral, pentru a apăsa clanţa cu cotul. Piesele de porţelan de pe tavă zdrăngăniră uşor. Mogens era prea departe pentru a se ridica la timp şi a o ajuta, iar Graves, aflat mai aproape, nu mişcă un deget. Se încruntă doar dezaprobator şi o urmări cu privirea pe miss Preussler când aceasta trecu neîndemânatică prin faţa lui şi reuşi să pună povara nevătămată pe masă, mai mult din noroc decât ca urmare a îndemânării.

— M-am gândit că domnii ar dori poate ceva înviorător. Este ceai englezesc din cel mai bun. Şi câteva prăjiturele cu scorţişoară făcute de mine. Dumneavoastră vă plac atât de mult, profesore, nu?

Aruncând o privire asupra tăvii, Mogens constată că miss Preussler pusese cel mai bun serviciu al ei, porţelan de Meissen importat din Europa, şi probabil singura valoare din gospodăria ei, la care normal că ţinea ca la ochii din cap. Îl punea pe masă cel mult de Crăciun şi de 4 iulie. În plus mai era o farfurie cu prăjiturele în formă de stea, date cu zahăr alb. Dar el se înşelase; nu erau două ceşti, ci trei.

— Se stă de vorbă mai bine la o ceaşcă de ceai bun.

— Sunteţi foarte amabilă, zise Mogens şi arătă către Graves; Permiteţi-mi să vi-l prezint pe doctorul Jonathan Graves. Un fost coleg de facultate. Apoi arătă către miss Preussler: Dânsa este miss Preussler, proprietara locuinţei mele.

Graves încuviinţă doar din cap, fără a spune nimic. Miss Preussler zâmbi un moment, apoi mina ei îngheţă când dădu cu ochii de ţigara din colţul gurii lui Graves. Era de la sine înţeles că în casa ei fumatul era complet interzis. Ceva atât de murdar ca scrumul de ţigară nu ar fi admis niciodată în preajmă. Şi îi şi atrase politicos, dar fără echivoc, atenţia oaspetelui lui Mogens că dădea dovadă de o lipsă de tact de netolerat. Dar se petrecu ceva ciudat: Graves continuă să o privească cu ochii lui reci şi injectaţi, iar Mogens putu să vadă

că miss Preussler fierbea de furie, în ochii ei apăru ceva ce el ar fi putut lua drept frică. Ea nu se dădu un pas înapoi din faţa lui Graves, dar atitudinea ei arăta că ar fi vrut să o facă.

Ușa se mişcă din nou. Miss Preussler nu o închisese bine, şi acum se întredeschisese puţin, şi în cameră intră o pisică delicată, neagră ca pana corbului, singura vieţuitoare cu mai mult de două picioare pe care miss Preussler nu numai că o tolera în preajmă, dar pe care aproape o idolatriza. Este inutil să amintim că probabil era pisica cea mai curată din ţară, dacă nu din lume, care în toată viaţa ei nu *văzuse* un purice.

— Cleopatra! exclamă miss Preussler şi se întoarse parcă bucuroasă că acum i se putea adresa pisicii, şi nu sinistrului musafir al lui Mogens. Cine ţi-a dat voie să vii aici? Ştii doar că nu ai ce căuta în camerele oaspeţilor!

— Lăsaţi-o, miss Preussler, nu mă deranjează, spuse Mogens.

Chiar îi plăcea Cleopatra. Ea îl vizita mai des decât presupunea miss Preussler. Când întinse mâna către pisică, Cleopatra veni imediat la el şi, torcând, îşi frecă apoi capul de gamba lui, ceea ce o făcu pe miss Preussler să se încrunte îngândurată. Poate că priveliştea îi spunea ceva de ce nu fusese conştientă până acum. După câteva clipe îşi smulse privirea de la această privelişte şi o îndreptă din nou spre Graves. Părea nesigură, şi Mogens înţelese că ea depunea eforturi să îl accepte pe musafir, care însă nu îi plăcea. De fapt, de ce i-ar fi plăcut ei, dacă lui nu îi plăcea?

— Sunteţi foarte amabilă, miss Preussler, repetă el. Vă mulţumesc.

Graves continua să tacă, în timp ce privirea lui miss Preussler deveni şi mai nesigură, rătăcind între cele trei ceşti de pe tavă şi faţa lui Graves. Aştepta să fie invitată să rămână, dar bineînţeles că sesizase nuanţa din vorbele lui Mogens. Aşa că nu mai ştia ce să facă. Buna-cuviinţă îi cerea să plece şi să îi lase singuri pe Mogens şi pe musafirul lui, dar curiozitatea ei era cel puţin tot atât de puternică, iar ea era ferm decisă să lupte pentru el. Poate că el se gândea să îşi lase destinul pe mâna ei. El nu era într-o dispoziţie care să permită să discute obiectiv cu Graves, şi nici măcar nu era în

stare să reflecteze asupra a ceea ce avea de zis.

Cleopatra luă decizia asupra ei. Dacă până acum se frecase torcând de piciorul lui Mogens, acum îl părăsi pe acesta, se întoarse şi se uită foarte atentă la Graves. Comportamentul i se modifică fundamental. Ciuli urechile, părul i se zbârli pe spinare, şi mişcarea cozii deveni nervoasă; toate erau semne de teamă sau de o foarte intensă precauţie. Se părea că Jonathan Graves nu trezea nimănui prea mari simpatii. Bucuria răutăcioasă a lui Mogens ţinu doar un moment, căci, în ciuda limbajului clar al corpului ei, pisica se îndrepta către Graves; cu grijă, dar hotărâtă. Scotea un gen de mârâit ce amintea mai curând de un câine decât de o pisică.

— Cleopatra?! se miră miss Preussler.

Pisica nu reacţionă la voce, deşi totdeauna o făcea, ci îşi continuă deplasarea către Graves şi, când ajunse la el, începu să îi adulmece pantofii lustruiţi cu atenţie. Graves suflă spre ea un nor de fum urât mirositor, dar Cleopatra nu se lăsă gonită. Ridică ochii apoşi către Graves, îşi îndepărtă picioarele şi îi boteză pantofii lui făcuţi pe comandă cu o porţie considerabilă de excremente urât mirositoare.

Miss Preussler scoase un sunet cu efect de-a dreptul comic, şi duse mâna la gură pentru a opri strigătul, iar Mogens căscă gura şi făcu ochii mari fără să vrea. Pentru o perioadă cât una sau două bătăi de inimă îi fu imposibil să creadă ceea ce vedea. Dacă nu ar fi fost putoarea bestială a excrementului pisicii, care se răspândi fulgerător în toată încăperea, ar fi fost convins că totul fusese doar o halucinaţie.

Miss Preussler scăpă totuşi un strigăt înăbuşit. Luă mâna de la gură şi apăsă cu ea pe zona inimii, iar faţa ei pierdu orice culoare. Singur Graves rămase complet pasiv. Nu numai că nu se clinti, dar atacul Cleopatrei nu îl făcu nici să se încrunte sau să arunce o privire dezaprobatoare. Continuă să privească ţigaretul, suflă în aer un nor fin de fum şi scutură lejer scrumul pe pisică. Cleopatra scuipă ţâfnoasă, făcu un salt într-o parte şi o zbughi din încăpere miorlăind furioasă. Miss Preussler scoase un strigăt şi mai sonor şi se năpusti după ea.

— O persoană imposibilă, zise Graves. Nu a încercat să se

culce cu tine?

Mogens se străduia să îl urmărească. Continua să fixeze cu privirea grămăjoara maronie şi puturoasă de pe pantofii lui Graves, care între timp se lăţea şi ajunse să picure pe covor. Graves părea că nici măcar nu observase. „Joacă teatru”, îşi spuse Mogens. Nu putea exista altă explicaţie. Graves juca un rol exersat amănunţit, de la care nu îl putea abate nimic şi nimeni. Dar ce rol? Şi în ce scop?

— Ce spuneai? întrebă el buimac.

Depuse toate eforturile de care era în stare pentru a ridica privirea de pe pantofii lui Graves şi a o îndrepta către figura acestuia. Graves scotea mai departe fum cenuşiu. Un fir de salivă se prelingea din colţul stâng al gurii lui, lăsând o urmă sclipitoare pe bărbie, dar nu reacţiona nici la asta.

— Nu are importanţă, răspunse Graves. Deoarece în mod evident nu eşti dispus să savurezi împreună cu mine vechile amintiri, hai să vorbim despre oferta mea.. Te interesează, ori nu te interesează?

Cu un nou efort, Mogens reuşi să se desprindă de senzaţia de scârbă produsă de Graves şi să se concentreze asupra motivului prezenţei acestuia.

— Dacă îmi amintesc bine, spuse el, până acum nu mi-ai făcut nicio ofertă concretă, pe care eu să o pot accepta sau respinge.

— Încă preferi calea mai complicată, nu? întrebă Graves, clătinând din cap. Bine, cum vrei tu. Sunt aici spre a-ţi oferi o slujbă extrem de interesantă şi, în plus, deosebit de lucrativă. Din diverse motive, aici şi acum nu îţi pot da detalii, dar te asigur că vei fi mulţumit de ea. Este vorba despre o activitate care corespunde de o sută de ori mai bine capacităţilor şi intenţiilor tale decât ceea ce faci în cătunul acesta înconjurat de păduri seculare. Şi care, aşa cum am spus, este plătită excepţional. Ştiu că nu prea apreciezi banii, dar chiar şi un om cu necesităţi reduse, ca tine, are nevoie pe o durată mai îndelungată de mai mult decât dispui aici.

Ultimele două cuvinte le pronunţă dispreţuitor şi mai tare. Se ridică, trase cu putere din ţigară şi începu să se plimbe prin cameră cu paşi ce păreau *nelalocul* lor, gesticulând cu

ambele mâini şi lăsând în urma lui, pe covor, pete maronii urât mirositoare.

— Cam puţine informaţii, spuse Mogens. Făcea eforturi să îşi controleze vocea. Îi venea tot mai greu să îl suporte pe Graves. Mirosul ţigării lui şi cel emanat de isprava pisicii se împleteau într-o putoare care treptat se concretizau într-un rău fizic resimţit de Mogens. Înghiţi de câteva ori, pentru a scăpa de gustul amar adunat sub limbă şi continuă tărăgănat: Părerea mea este că aştepţi din partea mea să cedez total şi să mă încred doar în cuvântul tău. De ce aş face-o? Din încredere? Tocmai *în tine?*

Regretă imediat ultimele trei cuvinte. Nu voia să expună în faţa lui Graves intensitatea sentimentelor lui faţă de el, cu toate că aceasta îi era cunoscută cu siguranţă. Graves nu insistă asupra aspectului, ci doar se opri un moment din mişcare şi îl privi aproape compătimitor:

— Mă deziluzionezi, profesore. Şi îmi jigneşti inteligenţa, dă-mi voie să o spun. Mogens, tu crezi cu adevărat că m-am străduit luni de zile să dau de tine şi apoi să străbat jumătate de ţară doar ca să mă cert prosteşte cu tine?

Clătină din cap. Mâna lui înmănuşată duse ţigara la gură şi chipul îi dispăru iarăşi după un nor de fum cenuşiu şi slinos. Mogens avu senzaţia ciudată că şi părul lui Graves se mişca ireal, ca un cuib în care se răsuceau viermi sau şerpi. Dar şi acest efect trebuia să fi fost produs de norul de fum cenuşiu care îi înconjura capul.

— Nu ştiu ce să cred, spuse Mogens. După toate cele întâmplate între noi, te aştepţi cumva să am *încredere* în tine?

— Atunci este de prisos orice întrebare din partea ta, dacă spun sau nu spun adevărul, ripostă Graves rânjind. Deodată dinţii lui îi părură lui Mogens mult mai ascuţiţi decât până acum. Aveau pete galbene, şi în spatele lor se mişca ceva negru, care luase locul limbii lui şi dădea să ţâşnească afară. Pot să îţi mai spun câte ceva, dar nu mult. Dacă îmi accepţi oferta şi mă însoţeşti, vei înţelege motivul tăcerii mele. Pentru moment îţi pot spune că este vorba despre un proiect de cercetare de enormă importanţă. Dacă vom avea succes -

lucru de care nu mă îndoiesc niciun moment - vei beneficia de mai multă celebritate şi recunoaştere decât îţi poţi închipui. Ce atâta şovăială? Dacă nu ai chef să evadezi din gaura asta, măcar gândeşte-te la această posibilitate. Vorbesc de o descoperire ştiinţifică cu adevărat importantă. Poate cea mai importantă descoperire din arheologia modernă. Ai fi pe deplin reabilitat, dacă numele va apărea legat de ea în nenumărate articole şi cărţi de specialitate. Ca să nu mai vorbim de cărţile de *istorie*.

— Ai găsit arca lui Noe? întrebă Mogens.

Vru să râdă, dar vocea îl trădă şi scoase un sunet neplăcut, ce păru că atârnă în aer încă puţin după ce se stinse şi care parcă mai răci atmosfera din cameră.

— Nu, răspunse serios Graves, aceasta a fost deja găsită acum mai bine de cinci ani.

— Asta… este o glumă.

Graves îl ignoră.

— Te interesează?

Mogens cugeta. Îndelung. Intens. Dar nu ajunse la niciun rezultat. Nu putea să aibă încredere în Graves, nu putea după ceea ce îi făcuse acesta. Pe de altă parte, ceea ce spusese acesta suna prea ademenitor, iar dincolo de vorbele lui Graves, Mogens simţea totuşi adevărul. Ca şi cum ceea ce relatase el ar fi avut o greutate care străbătea independent dincolo de ascunderea voită. În cele din urmă întrebă:

— De ce eu?

— Pentru că avem nevoie de cei mai buni. Faptul că ai fost tras aici pe linie moartă este o nedreptate strigătoare la cer. Nu are nicio importanţă ceea ce s-a petrecut ori nu s-a petrecut mai înainte. Un om cu capacitatea ta nu îşi are locul aici. Este o crimă să iroseşti capacităţi cum este a ta!

— Compătimirea ta mă înduioşează, zise Mogens.

Graves făcu un gest de respingere cu mâna stângă înmănuşată.

— Nu am venit să îţi cer scuze, Mogens. Nu mă aştept să le poţi accepta, deşi eu privesc altfel decât tine evenimentele din acea nefericită seară. Am venit pentru că noi căutăm pentru proiectul nostru un colaborator bun, un om cu

capacităţi speciale, şi pentru că eu ştiu că poţi face asta, Mogens. Nu am la dispoziţie tot timpul din lume. Gândeşte-te la oferta mea, şi decide-te!

Băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase un plic, pe care îl puse pe masă, în faţa lui Mogens. În acest timp mănuşile păreau să pulseze, ca şi cum degetele i s-ar fi fluidizat şi ar fi încercat să evadeze din închisoarea de piele neagră.

— În acest plic se află un bilet de tren, clasa întâi, până la San Francisco. Plus suma de cinci sute de dolari, care acoperă cheltuielile de călătorie şi eventuale alte cheltuieli.

Dacă vei decide să refuzi oferta, poţi reţine suma. Dacă totuşi o accepţi - ceea ce sper sincer - în plic mai găseşti un număr de telefon la care mă poţi găsi. Dacă suni din gară, voi trimite într-o oră pe cineva să te ia.

Acestea fiind spuse, scoase din ţigaret restul rămas din ţigară, îl zvârli cu o mişcare sigură în flacăra din cămin şi se îndreptă spre uşă fără a mai spune altceva. Dar înainte de a o deschide şi a părăsi camera, se opri şi spuse:

— Ah, încă ceva. În caz că te ajută la luarea deciziei: nu va trebui să lucrezi nemijlocit cu mine. Nu cred că ne vom vedea mai des de o dată, de două ori pe săptămână.

Şi ieși.

Mogens privea ca paralizat plicul. De fapt nu se îndoise de seriozitatea ofertei lui Graves, deşi acum înţelegea şi mai puţin motivaţia venirii acestuia. Jonathan Graves era poate omul cel mai lipsit de scrupule pe care îl întâlnise cândva, dar nu era prost. O glumă atât de infantilă nu era genul lui. Şi cinci sute de dolari reprezentau o sumă prea mare pentru a fi investită într-o glumă. Era mai mult decât câştiga el în trei luni la această aşa-zisă universitate; şi cam tot atât cât reuşise să economisească în cei patru ani de exil voluntar.

Banii în sine nu contau. Se gândi la ei doar în măsura în care erau o dovadă a seriozităţii ofertei lui Graves. Infinit mai important era ceea ce însemna acest plic. Nimic altceva decât ieşirea din fundătura în care soarta şi el însuși se vârâse.

Uşa se deschise şi Mogens privi către ea aproape îngrozit de ideea că l-ar putea vedea pe Graves scuturat de râs,

delectându-se în timp ce îi aducea la cunoştinţă că generoasa lui ofertă, ca şi purtarea lui bizară fuseseră doar părţi ale unei farse studenţeşti târzii.

În locul lui Jonathan Graves îşi făcu apariţia miss Preussler, înarmată cu o găleată zincată plină cu o leşie aburindă, şorţ protector şi o mulţime de cârpe. Fără să scoată un cuvânt, trecu prin faţa lui Mogens, îngenunche şi începu să frece la una din urmele lăsate de Graves pe covor. Deşi îi întorsese spatele lui Mogens, el remarcă faptul că era roşie de ruşine şi jenă.

Brusc ea zise:

— Nici nu vă închipuiţi ce penibil mă simt, profesore.

— Nu trebuie, o încredinţă Mogens, dar miss Preussler părea că nu l-a auzit.

— Nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Pur şi simplu nu înţeleg ce s-a petrecut cu Cleopatra. Nu a mai făcut niciodată aşa ceva, credeți-mă!

În timp ce freca pata, mirosul creştea în intensitate. Ceea ce ajungea la nasul lui Mogens nu provenea doar de la excrementele pisicii, ci mai era ceva, ceva… sinistru, străin şi în acelaşi timp respingător, de parcă prezenţa lui Graves lăsase în urmă ceva care împuţea aerul din încăpere. Faţa lui miss Preussler se schimonosi de scârbă, ea scufundă cârpele în apă şi le stoarse cu grijă exagerată înainte de a le refolosi la frecat.

— Nu înţeleg ce a fost cu pisica, continuă ea, frecând petele tot mai vârtos, ca şi cum astfel ar fi putut şterge şi ruşinea adusă casei prin comportamentul nemaiauzit al Cleopatrei. Am să mă duc cu ea chiar mâine la veterinar şi voi cere să o examineze amănunţit.

— Miss Preussler, o întrerupse Mogens.

Proprietăreasa încetă să mai frece ca apucată pata, dar privi în gol cel puţin cinci, şase secunde înainte de a-şi ridica încet capul şi a-l privi aproape cu frică.

— Nu îi reproşaţi Cleopatrei nimic, continuă Mogens, dacă aş fi fost pisică, probabil că şi eu aş fi făcut acelaşi lucru.

Mogens se ridică, evită privirea complet uluită a lui miss Preussler şi se îndreptă cu paşi grăbiţi către fereastră, pentru

a o deschide şi a mai scăpa de groaznicul miros. Dar mâna i se opri la jumătatea drumului. Jonathan ieşise între timp din casă şi era acum pe punctul de a se strecura în limuzina decapotabilă. În sens propriu. Nici nu se gândi să deschidă portiera, pe care o escaladă cu o mişcare şerpuitoare ca de reptilă, şi alunecă la volan. Fără să arunce o privire în sus, porni motorul şi plecă.

— Vreţi să deschideţi fereastra, profesore? îl rugă miss Preussler. Mirosul este insuportabil. Doamne, voi avea nevoie de câteva luni pentru a-l elimina din covor. Nu pricep. Cleopatra trebuie să fi mâncat ceva stricat.

Mogens apucă mânerul ferestrei, dar încă ezita să o deschidă. Buickul lui Graves ajunse la capătul străzii, coti, şi totuşi mai avea senzaţia că lăsase în urmă ceva din el; ceva care pândea jos, în stradă, şi care se va repezi să intre imediat ce va face greşeala de a deschide poarta fortăreţei sale.

Ceea ce era bineînţeles o idee prostească de la cap la coadă.

Mogens alungă această idee puerilă, se apostrofă în gând şi deschise fereastra smucind-o exagerat. Aerul rece pătrunse înăuntru, aducând cu el şi puţină umezeală. Flăcările din cămin se înviorară în urma curentului de oxigen proaspăt, şi în cameră se făcu deodată mai frig, dar şuvoiul rece ca gheaţa înlătură şi mirosul; nu complet, dar făcu atmosfera suportabilă.

Miss Preussler trase cu putere aer în piept şi, în genunchi, sprijinindu-se pe mâini, atacă o altă pată.

— Nici nu vă pot explica cât de penibil mă simt din cauza acestui incident, spuse ea. Pot doar să sper că nu a afectat prea mult tratativele dumneavoastră cu Mister Graves… deşi, ca să fiu sinceră, nu îmi pot imagina că un om ca dumneavoastră ar putea măcar pentru un moment accepta ideea de a lucra împreună cu cineva ca acest Graves, şi în plus la San Francisco! Domnule profesor VanAndt, credeţi-mă: ştiu ce spun. Verişoara decedatului meu soţ era din California. Acolo oamenii sunt… ciudaţi. Acolo nu veţi fi fericit.

Cu aceasta îşi găsea un răspuns şi întrebarea dacă

ascultase la uşă. Dar Mogens nu făcu nicio remarcă în acest sens. Nu îi luă în nume de rău mărturisirea. Poate că în locul ei nici el nu ar fi procedat altfel.

— Cum aşa? întrebă el.

— Vă rog, domnule profesor! Miss Preussler îşi înfipse palmele în şoldurile generos tapiţate, îşi îndreptă pieptul şi îl privi cu reproş. Acest… *demon* nu este un bărbat de nivelul dumneavoastră, profesore! Îmi este greu să cred că aţi fost odată prieten cu el!

— Nici nu am fost. Am studiat împreună, dar prieteni nu am fost niciodată.

— Nici nu mi-am putut închipui aşa ceva, spuse uşurată miss Preussler. Doar nu vă gândiţi să acceptaţi această ofertă, nu?

— Încă nu m-am hotărât, zise Mogens.

— Profesore, vă rog! Miss Preussler părea de-a dreptul îngrozită. Nu puteţi face asta! Acest om este… nu este bun pentru dumneavoastră!

— De ce credeţi asta? întrebă iritat Mogens.

Nu îl mira că Graves nu o dăduse gata pe miss Preussler. Dar era posibil ca şi asupra ei să fi produs aceleaşi impresii negative? Şi dacă era aşa, de ce? Ea nu avea cum să fi contabilizat în aceeaşi măsură experienţele negative trăite de el cu Jonathan Graves. Dar în aceeaşi clipă în care îşi punea această întrebare, găsi şi răspunsul la ea: dacă miss Preussler nutrea nişte sentimente pentru el, desigur că Graves trebuia să îi apară ca un duşman natural. Se ivise din neant şi ameninţa să i-l răpească.

— Eu… nu pot să mă exprim mai precis, murmură miss Preussler. Dar ceva din el îmi provoacă teamă. Este funest. Nu am vrut să o spun atât de clar când era de faţă, dar ceva la acest doctor Graves mi se pare fals. Nu pot să îl descriu altfel. În prezenţa lui mă simt rău, ca să nu spun nimic şi despre comportarea lui. Omul acesta este o *fiară!*

— Acum exageraţi, spuse Mogens. Zâmbi şi dădu să închidă fereastra, dar se răzgândi. Între timp în încăpere se făcuse neplăcut de frig, dar în aer mai persista un iz urât. Prefera să tremure, în loc să sufere din cauza mirosului.

Ridicând din umeri, reveni la locul lui de lângă cămin şi, în timp ce se aşeza, îşi continuă fraza: Desigur că Graves nu este o prezenţă plăcută, dar a-l face fiară este totuşi prea mult.

— Fireşte, răspunse imediat miss Preussler. Scuzaţi-mă, am depăşit măsura. Acest om este numai…

Îşi căută un moment cuvintele, dar în cele din urmă ridică din umeri şi găsi salvarea dedicându-se din nou curăţirii înverşunate a covorului.

Mogens privea gânditor plicul aflat pe masă în faţa lui. Banii păreau că îşi băteau joc de el, dar în acelaşi timp îl atrăgeau irezistibil. Reprezentau evadarea dintr-o viaţă care nu era viaţă, ci un gen de moarte treptată, imperceptibilă. Atunci, de ce şovăia? Poate pentru că o voce din adâncul lui îl avertiza să nu cedeze nicio secundă în faţa lui Graves?

Clătină din cap în tăcere. Propriul lui comportament nu îl mai mira, ci îl îngrozea de-a dreptul, căci nu mai putea fi explicat prin nimic. Nu ştiuse *cât de mult* îl ura pe Graves în realitate.

Mogens se aplecă într-o parte, îşi turnă o ceaşcă din ceaiul de care Graves nici nu se atinsese şi totodată mai umplu o ceaşcă.

— Vă rog să luaţi un moment loc în faţa mea, miss Preussler… *Betty*. Aş vrea să discut cu dumneavoastră.

Miss Preussler îl privi surprinsă, dar se ridică imediat şi dădu să se aşeze pe scaunul pe care înainte stătuse Graves, dar se răsuci si-și trase un alt scaun.

— Miss Preussler, trăiesc de patru ani sub acoperişul dumneavoastră, şi în aceşti patru ani nu a existat nicio zi în care să nu fiu conştient de faptul că mă trataţi cu totul deosebit, începu el.

Miss Preussler îl privea cu atenţie, fără să îl înţeleagă, dar în privirea ei licărea o vagă speranţă care îi demonstra lui Mogens că poate nu îşi alesese prea inteligent vorbele. Ea le înţelegea greşit, pentru că voia să le înţeleagă greşit. Dar el nu intenționa să îi comunice că rămânea aici, şi poate chiar că avea de gând să cedeze avansurilor ei, dimpotrivă. Pentru a câştiga timp, apucă una dintre prăjiturile făcute de miss

Preussler şi mușcă din ea. În secunda următoare scuipă îmbucătura, aruncă restul prăjiturii pe o traiectorie înaltă şi se luptă din răsputeri cu greaţa care îi explodase din stomac. Un gust indescriptibil de scârbos îi umplu gura. Mogens se chirci în scaunul lui, se înecă chinuitor şi înghiţi o porţie de fiere amară, care i se ridicase din stomac. Asta îi agravă răul, cu care însă el continuă să se lupte, fie numai la gândul absurd că după toate cele întâmplate ar mai fi lipsit numai să îi vomite lui miss Preussler pe covor.

Miss Preussler îl fixa cu ochii larg deschişi, şi toată culoarea pieri de pe chipul ei.

— Dar ce…? începu ea, dar îşi înghiţi imediat cuvintele şi apucă o prăjitură.

O rupse în două cu vârfurile degetelor şi în acelaşi moment scoase un sunet gutural. Mogens făcu greşeala de a ridica privirea, ceea ce îi agravă şi mai mult starea de rău când văzu ce se afla în interiorul prăjiturii.

Din steluţa cu scorţişoară se scurse o masă mucilaginoasă şi lipicioasă care forfotea şi se târa constant, precum suprafaţa unui vulcan noroios în care explodau bule de gaz venit din adâncul pământului, ca şi cum ceva viu se căţăra ca să iasă în libertate. Dacă văzuse vreodată în viața lui un aliment alterat, atunci acela era reprezentat de aceste steluţe cu scorţişoară. Numai gândul că tocmai *muşcase* din aşa ceva îi multiplica răul.

— Dar… nu se poate, suspină miss Preussler. Nu este posibil! Am făcut prăjitura azi-dimineaţă! Cu ingrediente care erau proaspete când le-am cumpărat.

— Unul dintre ele trebuie să fi fost stricat, spuse cu efort Mogens.

Evita să îşi mai arunce privirea asupra ceştii sale, pentru a nu vedea o eventuală surpriză ce l-ar fi aşteptat şi acolo. Stomacul i se revolta şi aşa destul.

— Eu… eu nu pricep nimic, bâigui miss Preussler. Asta este… este… Nu continuă, clătină din cap, aruncă în foc cele două jumătăţi ale prăjiturii cu o mişcare plină de oroare şi se ridică. Adăugă într-o încercare anemică de a mai destinde situaţia: Astăzi nu este ziua mea norocoasă. Trebuie să le

arunc. După care mă voi duce la magazin, unde îi voi zice câteva vânzătoarei!

Luă farfurioarele cu prăjituri şi din mers se mai întoarse o dată către el:

— În ultima oră s-a petrecut ceva nefericit. Totuşi, sper că asta nu a afectat în niciun fel decizia dumneavoastră?

— Cu certitudine, nu, o asigură Mogens, dezlipindu-şi cu un efort privirea de la farfuriile din mâinile lui miss Preussler şi îndreptând-o din nou asupra plicului lăsat de Graves. Încă nu m-am decis, miss Preussler, dar vă asigur că nu voi lua o hotărâre pripită.

Patru zile mai târziu cobora din tren pe peronul gării din San Francisco şi suna la numărul de telefon pe care i-l dăduse Graves.

Capitolul 2

Cu toate că Pacificul se întindea ca o oglindă ciocănită din cupru, lumina soarelui care apunea îl întâmpina cu sclipiri filigranate. Nu îl puteai privi mult timp, pentru că reflexele luminoase vii iritau retina, imaginea lor persistând şi după ce închideai ochii şi îţi mutai privirea, întărind şi mai mult senzaţia mişcării vagi din adâncurile uriaşului ocean.

Încet, oceanul ieşi din câmpul vizual. Spre dezamăgirea ascunsă a lui Mogens, nu traversară celebrele poduri, ci se îndreptară spre interiorul continentului. Mogens bănuia că nu va mai vedea oceanul înainte ca soarele să fi apus de tot - adică, cel mai târziu într-o jumătate de oră. Deja oceanul era ca o seceră de aramă în partea stângă, ce se topea tot mai mult cu fiecare kilometru pe care Fordul mare îl străbătea către est. Dar senzaţia lui era de uşurare, pe cât de inexplicabilă, pe atât de intensă. Poate pentru că sub suprafaţa de apă aparent imobilă ceva pândea, ceva ce el nu putea vedea, şi de aceea *simţea* cu atât mai clar.

Mai cugetă câteva momente asupra acestor ciudate gânduri, apoi le alungă ridicând din umeri. Astfel de reflecţii nu erau doar fără rost, ci erau de-a dreptul nedemne pentru un om ca el. Bineînţeles că sub suprafaţa oceanului era ceva. Oceanul clocotea de viața care cucerise într-o măsură mult mai mare decât pământul acest univers tăcut, în cea mai mare parte lipsit de lumină. Dar din uriaşul număr al creaturilor stranii şi probabil chiar ucigătoare care pândesc din necercetatele adâncuri nu era nici măcar una de care ar fi trebuit să se teamă; cel puţin nu acum, când se afla într-o maşină ce se îndepărta de ocean cu cincizeci, şaizeci de kilometri la oră. Nervii începuseră să îi joace feste, care evident că vor deveni tot mai păcătoase pe măsură ce trecea timpul. Iar motivele le cunoştea.

Unul dintre ele - şi fără îndoială că acesta atârna cel mai greu - era doctorul Jonathan Graves, pe care urma să îl

revadă în mai puţin de o oră. În ultimele patru zile, Mogens nu se gândise la nimic mai mult decât la întâlnirea pe care o avea în faţă cu fostul lui coleg de facultate, şi în aceste patru zile sentimentele lui oscilaseră de la o extremă la alta: ura nemăsurată faţă de omul care îi distrusese viața lua mereu locul dispreţului - nu în mică măsură faţă de sine însuşi, pentru că luase în consideraţie această ofertă nedemnă -, al încăpăţânării copilăreşti şi autocompătimirii celei mai profunde, până la gândul prin care încerca să se convingă singur că fusese rodul raţiunii lui: în cele din urmă nu avea nicio importanţă de ce se găsea în situaţia în care se afla acum. Ceea ce conta era faptul că nu se afla într-o poziţie care să îi permită să facă mofturi. Nu muşti mâna care îţi dă de mâncare, nici chiar dacă aceasta te lovise mai înainte.

— Nu mai durează mult, profesore.

Vocea tânărului care şedea în stânga lui Mogens, şi care în spatele volanului solid al Fordului arăta atât de neajutorat şi de pierdut pe cât se simţea însuşi Mogens, îl smulse brusc, dar bine-venit din gândurile lui întunecate. Tânărul interpretase greşit privirea iritată a lui Mogens, căci ridică mâna dreaptă de pe volan şi arătă cu ea în faţă, către un drum îngust care se ramifica din şoseaua lată, pentru a dispărea după câţiva metri printre mărăcinişuri dese şi stânci eratice masive. Fără gestul tânărului şofer, probabil că Mogens nici măcar nu l-ar fi remarcat, atât era de îngust. Tânărul adăugă:

— Încă un kilometru jumate şi am ajuns.

— Aha.

Răspunsul - asta-i era clar lui Mogens - trebuia să inducă o uşoară impoliteţe, dacă nu chiar un afront clar. Dar şoferul era încă destul de tânăr pentru a nu sesiza ofensa mascată - sau voia să o ignore. Dimpotrivă, gesticulă şi mai vârtos cu mâna, în timp ce începea să frâneze vehiculul.

Mogens urmări un moment, cu oarecare interes, manevrele ce i se păreau lipsite de sens. El nu învăţase să conducă şi nici nu simţea impulsul de a face aşa ceva. Pragmaticul din el recunoştea utilitatea automobilului, şi ştia să aprecieze şi faptul că pentru a străbate aceeaşi distanţă cu calul ori cu o

trăsură ar fi avut nevoie de cel puţin trei, patru ore. Dar automobilul în sine îi era suspect, ca să nu spunem neliniştitor. Probabil că asta i se trăgea de la cei patru ani petrecuţi în Thompson. Timpul nu a fost atât de îndelungat pentru a fi depăşit de progresul tehnic, pentru că şi în acel loc izolat existau ziare prin intermediul cărora se putea menţine la curent. Dar când coborâse din tren la San Francisco îşi dăduse seama că Thompson nu se afla în trecut, ci exista cumva alături de timp. Şi acolo existau automobile, dar acestea rămăseseră corpuri străine, bizarerii la vederea cărora te opreai şi întorceai capul, poate cu un zâmbet abia schiţat ce voia să sugereze că era vorba despre o sminteală la modă, care cu siguranţă nu va ţine mult. San Francisco reprezenta exact contrariul. Şi chiar dacă de o jumătate de oră se îndepărtau statornic de oraş, iar colinele domoale printre care călătoreau acum nu erau altfel decât cele care înconjurau localitatea Thompson, avea senzaţia nu numai că era o altă regiune, dar că se afla într-o altă lume, dacă nu chiar într-un alt univers.

— Sper că nu vă deranjează dacă drumul va deveni mai puţin neted, continuă şoferul. Mogens întrebă din priviri, iar tânărul cu bucle blonde lungi până la umeri făcu un gest cu mâna, despre care Mogens crezu că nu ilustra chiar ceva ce nu era neted. Drumul traversează muntele. Există câteva hârtoape, dar nicio grijă, mă pricep.

— Şi şoseaua principală? întrebă şovăitor Mogens.

— Ocoleşte muntele treizeci de kilometri sau şi mai mult. Pe aici parcurgem doar un kilometru jumate, spuse tânărul ca şi cum răspunsul lui era perfect lămuritor.

Mogens renunţă să mai spună ceva; un astfel de răspuns - şi pe un astfel de ton - putea fi dat doar de cineva care nu era destul de vârstnic pentru a şti ce surprize neplăcute îţi pregătea uneori viața. Şi să discuţi cu cineva care dădea astfel de răspunsuri era absolut de prisos. Totuşi, după un moment de ezitare, întrebă:

— Trebuie să ne grăbim?

— Dumneavoastră aţi avut o zi obositoare, profesore. Am crezut că preferaţi să ajungem ceva mai devreme. Râse, dar

cam nervos. În ochii lui albaştri, foarte clari, apăru pentru prima dată de când Mogens urcase în maşină umbra unei nesiguranţe, în timp ce aceştia îl examinau rapid, cu multă atenţie. Bineînţeles că pot…

— Nu, nu, este în regulă, îl întrerupse Mogens. Luaţi-o pe unde vreţi. Plec de la premisa că ştiţi ce faceţi, mister…?

— Tom, răspunse tânărul. Spuneţi-mi simplu, Tom. Şi mă puteţi tutui fără nicio grijă. De fapt mă numesc Thomas, dar nimeni nu îmi spune aşa. Nici doctorul Graves.

— Îl cunoşti pe doctor de mult, Tom?

Tom clătină din cap.

— Am crescut aici.

Între timp redusese viteza aproape la pas şi frâna în continuare până ce aproape că se opriră. Se auzi un scrâşnet când Tom împinse în faţă maneta pentru schimbarea vitezelor. Se vedea că făcea efort, apoi picioarele realizară din nou acele mişcări complicate, şi Fordul coti în unghi drept ieşind de pe şoseaua asfaltată. Încă înainte ca roţile din spate să fi apucat să iasă de pe carosabilul neted, roata din faţă dreapta se prăbuşi într-o gaură cu asemenea forţă, încât nu numai că întreaga maşină se zgudui ca un animal împuşcat în pântece, ci şi dinţii lui Mogens se loviră unii de alţii atât de puternic, că acesta îşi stăpâni cu greu un geamăt. Instinctiv privi înainte, aproape convins că roata se rostogolea desprinsă, în faţă, ca o sfârlează. În loc de asta, Fordul ieşi gâfâind din groapă şi acceleră.

— Scuzaţi-mă, spuse Tom precipitat când Mogens întoarse capul spre el. Ridică din umeri stingherit şi încercă să afişeze un zâmbet plin de regrete, dar nu reuşi altceva decât să pară un copil care tocmai subtilizase maşina tatălui pentru o tură fără aprobare. Adăugă: Uit mereu de blestemata asta de gaură făcută de iepuri!

Mogens îşi trecu limba peste dinţi, aşteptându-se să simtă gust de sânge, dar spre uşurarea lui se înşela. Maxilarul lui inferior zbârnâia de parcă primise un şoc electric, dar nu părea vătămat.

— Doar partea de început este atât de proastă, îl asigură Tom. Pentru că nu primi niciun răspuns - şi luând insistenta

tăcere a lui Mogens drept reproş, ceea ce nu era departe de adevăr -, adăugă rapid: După ce trecem de stâncile acelea, va fi mai bine.

De data aceasta privirea lui Mogens nu mai urmă direcţia arătată. În loc de aceasta folosi prilejul ca pentru prima oară de la plecarea din San Francisco să îl examineze din privire atent pe tânărul şofer. Conştiinţa încărcată a lui Mogens se revoltă şi el recunoscu faţă de sine însuşi că până acum nu îl considerase pe Tom drept o persoană, ci mai mult îl privise ca pe un accesoriu al Fordului; o prelungire vie a mecanismului maşinii trimise de Graves pentru a-l lua. Îi ceru în gând iertare lui Tom şi constată cât de tânăr era acesta. Volanul masiv şi pedalele grele, care îi solicitau toată puterea, îl făceau să pară un copil, şi de fapt nu era departe de a fi ceea ce părea. Era subţirel şi lăsa impresia de fragilitate. Mogens îi aprecie vârsta cam la şaptesprezece ani. Părul buclat, lung până la umeri, îi conferea în plus o vulnerabilitate feminină, care răscoli şi mai puternic conştiinţa încărcată a lui Mogens când acesta se gândi la cele două valize preluate fără obiecţie de Tom de la peron şi aranjate în portbagajul Fordului. Ele conţineau toată averea lui pământească, şi pentru că aceasta era formată în mare parte din cărţi, valizele erau foarte grele.

— Ce vârstă ai, Tom? întrebă el.

Mogens observă că întrebarea îl puse în încurcătură pe şofer. Acesta nu răspunse imediat, ci mai întârzie câteva secunde, aparent concentrat asupra drumului din faţă, ce şerpuia printre hăţişuri, stânci şi iarbă maronie uscată. Mogens însuşi evită pe cât posibil să privească în aceeaşi direcţie. Pentru el era un mister cum reuşea tânărul să se orienteze. În ce îl privea pe el, drumul nici nu exista.

— Şaptesprezece, răspunse în cele din urmă Tom. După mai bine de o secundă şi după ce trase aer în piept stingherit, adăugă: Aproximativ.

— Aproximativ?

— Nu ştiu exact când sunt născut, mărturisi Tom. Cred că părinţii mei m-au lăsat într-un coş, pe treptele bisericii, când aveam cam un an. Oameni milostivi m-au adoptat şi mi-au apreciat vârsta. Făcu un gest de jenă, ca şi cum el personal ar

fi fost vinovat că părinţii nu putuseră sau nu voiseră să îl îngrijească, şi adăugă: Şeriful Wilson a întreprins nişte cercetări, dar fără succes.

Mai întâi lui Mogens i se păru ciudat. Dar apoi îşi dădu seama unde se afla. Apropierea relativă la care se afla San Francisco cu mulţimea lui fremătândă de oameni, cu industria în dezvoltare şi cu centrele industriale nu reuşeau să înşele asupra faptului că acest colţ de ţară se numea pe bună dreptate „Vestul Sălbatic”. Legăturile feroviare, automobilele şi maşinile cu aburi în sine nu făcuseră automat din localnici oameni civilizaţi. Cel puţin nu din toţi.

— Şi acum lucrezi pentru Graves, constată el.

— De mai demult, răspunse Tom bucuros că putea schimba subiectul discuţiei. Schimbă din nou viteza şi angrenajul de sub picioarele lor scoase un zgomot de parcă ar fi încercat să pătrundă prin tabla subţire, pentru ca roţile dinţate maltratate să le găurească gambele. Tom râse: Sunt un fel de fată bună la toate. Sparg lemne, îndeplinesc diverse comisioane… Ce se nimereşte.

— Şi uneori iei de la gară vizitatori, care nu au ceva mai bun de făcut decât să te jignească, spuse Mogens.

Citi pe faţa lui Tom că din nou făcuse o greşeală. Era evident că tânărul nu sesizase scuza ascunsă în spatele acestor vorbe. Îl privi iritat un moment, pentru o clipă se concentră iarăşi asupra drumului şi, ridicând apoi din umeri, spuse:

— Nu prea des. Primim rar vizite, iar doctorul Graves comandă la o firmă de livrări tot ce ne trebuie.

— Şi cam ce vă trebuie?

— Nu prea multe, răspunse Tom, ridicând din nou din umeri. Alimente, din când în când câte o sculă… Ridică din umeri şi continuă: Săptămâna trecută au sosit câteva lăzi mari, dar erau uşoare. Cred că erau goale.

— Lăzi goale?

— Nişte lăzi foarte ciudate, confirmă Tom. Ca nişte sicrie, dar mult mai mari. Doctorul Graves a supravegheat personal descărcarea şi s-a ocupat ca ele să fie duse jos.

Mogens ciuli urechile.

— Jos?

— În sanctuarul doctorului.

— Te-a luat cu el acolo? Păi, atunci ai cunoştinţă despre ce a descoperit Graves.

Tom ezită un moment. Evită privirea lui Mogens şi era evident cât de incomodat se simţea de faptul că Mogens aştepta tăcut răspunsul.

— Nu, spuse el în cele din urmă. Au găsit ceva acolo, într-o grotă, adânc sub pământ. Asta este tot ce ştiu. În afară de doctor au acces la locul săpăturilor doar cei mai apropiaţi colaboratori ai lui.

— Dar desigur că tu ai riscat o dată să arunci o privire, nu? insistă Mogens pe un uşor ton conspirativ.

Tom se răsuci din nou pe locul lui, dar lui Mogens îi era clar că de această dată folosise tonul corespunzător. Tinerii erau atât de uşor de manipulat...

— Nu am putut să văd mare lucru, mărturisi Tom. Odată doctorul a uitat să închidă şi am riscat să arunc o privire. Erau statui.

— Statui?

— Statui mari, cioplite în stâncă, confirmă Tom. Şi semne grafice. Poate şi imagini. Se înfioră, ca şi cum brusc ar fi simţit o adiere rece, deşi în maşină era mai curând prea cald decât prea rece, şi degetele lui se înfipseră mai bine în volan. Cum am zis, nu era mult de văzut, şi nu puteam să stau mult. Doctorul Graves este foarte pedant în privinţa cercetărilor lui. Nu avem voie să discutăm despre acestea. Niciunul dintre cei care lucrează în tabără, şi nici dintre ceilalţi cercetători.

Cel puţin finalul i se păru lui Mogens foarte improbabil. Chiar dacă îşi petrecuse ultimii ani într-un exil voluntar, timpul petrecut printre colegii lui în ale cercetării nu era atât de îndepărtat încât să fi uitat tot. Oamenilor de ştiinţă le făcea plăcere să se laude cu descoperirile şi cu progresele lor, să povestească despre acestea oricui voia să îi asculte - şi destul de des şi celor care nu voiau.

Când observă îndoiala din privirea lui, Tom adăugă:

— Doctorul le-a interzis tuturor, şi toţi ţin seama de asta. Eu nu vă pot spune despre ce este vorba, ci doar că au găsit

ceva, şi sunt pe punctul de a dezgropa ceea ce au găsit. Aruncă o privire nervoasă spre faţa lui Mogens. Doar nu veţi…

— Nicio grijă, îl linişti Mogens. Nu te dau de gol.

Tom făcu o mină uşurată.

— Mulţumesc. Este doar… eu cred că doctorul nu a vrut să fie lipsit de plăcerea de a vă arăta personal descoperirea lui. Este foarte mândru de acest lucru.

Lui Mogens îi venea greu să alăture cuvântul *plăcere* amintirii persoanei lui Jonathan Graves. Între timp îşi făcuse o imagine satisfăcătoare despre Tom, pentru a fi sigur că doar cu câteva fraze îl va convinge să spună mai multe. Dar acum, când nu îl mai privea pe tânărul şofer ca pe un simplu obiect de rechizită al acestei ultime etape a călătoriei lui, ci ca pe o persoană, nu voia să îl mai pună într-o situaţie jenantă. Mai ales că era vorba despre Graves. Dacă i-ar scăpa acestuia doar o remarcă, cu siguranţă că tânărul ar avea de suferit.

— Se lucrează bine cu doctorul Graves? întrebă el.

Înainte de a răspunde, trăgând cu putere de volan, Tom ocoli un bolovan cât o roabă aflat în mijlocul drumului. Mogens nu fusese atent la drum, dar ar fi pariat, că cu o clipă mai înainte acesta nu era acolo.

— Nu aş putea să spun, zise în cele din urmă Tom.

— Cum aşa? se miră Mogens. Nu lucrezi cu el de mult?

— Nimeni nu lucrează *cu* doctorul. În orice caz, nu direct. El este mai totdeauna singur în sanctuarul lui, iar restul timpului şi-l petrece în baraca în care nimeni nu are voie să intre. Şi răspunse la următoarea întrebare a lui Mogens înaintea ca acesta să fi apucat să o pună: Am fost o dată acolo. Peste tot sunt cărţi şi… obiecte ciudate. Nu ştiu ce semnificaţie au acestea.

În primul moment cuvintele lui - şi în şi mai mare măsură modul în care fuseseră spuse - îl făcură pe Mogens să simtă un fior rece pe spinare, dar apoi pe buzele lui apăru un zâmbet amuzat. Intimitatea creată între ei de această scurtă discuţie nu trebuia să îl facă să uite cu cine vorbea de fapt - şi anume cu un tânăr de la ţară, căruia probabil că i se părea înspăimântător tot ce avea o oarecare legătură cu ştiinţa. Mogens se decise să aştepte cu răbdare să vadă cu ochii lui

despre ce era vorba.

Chiar dacă Tom se ferise să facă o anume afirmaţie, cunoştinţele pe care Mogens le avea despre oameni erau suficiente pentru a citi printre rânduri. Cu puţină pricepere şi prevedere câştigase - cel puţin ipotetic - un aliat, chiar înainte de a-l revedea pe Graves.

Împăcat în acest fel oarecum cu modul în care evolua până acum călătoria, Mogens se rezemă de speteaza scaunului şi încercă să guste restul drumului, în măsura în care porţiunea aproape necirculabilă permitea lucrul acesta. Tom spusese totuşi adevărul: călătoria nu a mai durat mult. Treptat se însera, şi umbrele tot mai întunecate, ca şi lumina care căpăta o nuanţă tot mai roşie, făceau ca peisajul înconjurător să apară mai ireal şi într-un mod greu de exprimat mai înspăimântător. Drumul care cu siguranţă nu fusese construit pentru automobile, ci pentru care cu boi sau pentru copitele caprelor, obişnuite cu căţăratul, şerpuia tot mai abrupt, şi, deşi se părea că Tom cunoştea drumul ca pe buzunarele propriei veste, trebui ca o dată ori de două ori să oprească şi să dea puţin înapoi pentru a găsi o cale mai bună.

În cele din urmă reuşiră să o scoată la capăt; Fordul urcă o creastă îngustă, mai rulă câţiva metri şi se opri când Tom apăsă pe frână şi în acelaşi timp împinse în faţă maneta schimbătorului de viteze. Profesorul vru să întrebe ce se întâmplă, dar privirea lui o urmări pe cea a lui Tom şi înţelese de ce oprise şoferul. Drumul urma o bună bucată creasta, apoi urca şi mai abrupt muntele, aşa că Mogens nici măcar nu avu curajul să îşi imagineze cum va arăta restul drumului. Dar dincolo, la mai puţin de un kilometru distanţă, înconjurând din trei părţi muntele pe care tocmai îl urcaseră, se afla un orăşel tipic acestei părţi a ţării. Mogens nu mai fusese aici, dar bineînţeles că în ultimele zile se informase în măsura posibilităţilor limitate oferite de un oraş ca Thompson. Localitatea părea a se rezuma la o singură stradă, care urma conturul neregulat al flancului muntelui şi, privită de jos, probabil că părea dreaptă ca trasă cu linia. Clădirile erau mici, marea lor majoritate cu un singur nivel; doar către centru se ridicau câteva case mai înalte, ale căror faţade îi puteau

înşela pe cei care în trecere le onorau cu o privire fugară, dar uitându-te la ele de la înălţimea crestei, aspectul meschin al clădirilor era şi mai evident. Spre surprinderea sa, Mogens descoperi chiar şi clădirea unei staţii de cale ferată, împreună cu turnul de apă obligatoriu. Dar nici urmă de şine. Punându-i întrebarea firească lui Tom, acesta ridică din umeri şi afişă un rânjet strâmb.

— Calea ferată către San Francisco este doar la o distanţă de câţiva kilometri, dar exact pe cealaltă parte, spuse el. Probabil că primarul din vremea aceea s-a gândit că, dacă face gara, legătura cu linia se rezolvă de la sine.

— Dar nu s-a rezolvat.

— Nu. Dar acestea se întâmplau înainte de a mă naşte eu. Pe atunci, aici existau mulţi lucrători la calea ferată. Unii dintre ei au rămas, dar cei mai mulţi au plecat, după ce a devenit clar că nu va fi nicio gară.

Explicaţia lui Tom părea dată într-o doară, şi chiar aşa era; era ceva de care auzise, ceva ce se petrecuse înainte de venirea lui pe lume şi care nu îl afecta. Totuşi, pentru o clipă, Mogens avu o ciudată senzaţie de tristeţe în timp ce privea mica localitate, care şi de la distanţă emana dezolare. Nu îi cunoştea pe oamenii de acolo, de jos, nu le împărtăşea soarta şi nu avea nici posibilitatea de a face ceva pentru ei, şi totuşi era mai impresionat decât crezuse în primul moment. Această localitate era moartă dinainte de a fi apucat să trăiască cu adevărat, doar pentru că un oarecare decisese dintr-o trăsătură de condei că mica clădire a gării nu îşi va realiza nicicând menirea. În plus, unul dintre cele mai mari oraşe ale ţării era practic în imediata vecinătate. Cât de apropiată era uneori viaţa tumultoasă de decăderea treptată!

Îşi alungă gândurile şi printr-un gest îi dădu de înţeles lui Tom că putea să continue drumul. Când ajunseră pe creastă, în spatele lor rămăseseră umbrele înserării care se căţărau neîndurătoare după ei şi care probabil că îi vor ajunge înainte de a intra ei în oraş. Lui Mogens i-ar fi plăcut să vadă la lumina zilei locul săpăturilor despre care îi vorbise Tom, însă îşi spuse că era posibil să nu reuşească.

Tom manevră schimbătorul de viteze zgomotos şi maşina

se puse în mişcare. Cu puţin înainte de a trece de creastă, Mogens mai întoarse o dată capul şi privi înapoi, către vest. Oceanul dispăruse aproape complet. Chiar şi de aici, de sus, părea o bandă arămie, lată abia de un deget, în faţa orizontului care se întuneca. Dar simţi o uşurare ciudată, pe care în primul moment nici el nu şi-o putu explica. Deşi partea raţională a gândirii lui încă ezita să dea vreo importanţă acestor senzaţii neliniştitoare, în minte îi apăreau imagini de creaturi bizare care trăiau în abisurile mării şi priveau lacome în întunericul nesfârşit care învăluia lumea lor de la începuturi.

De vină trebuia să fie Graves, decise el. În ultimele patru zile nu trecuse o oră în care să nu se fi gândit cel puţin o dată la bizara revedere din Thompson. În acest timp revăzuse câte ceva din ceea ce gândise despre Graves şi despre schimbările lugubre legate de el. Desigur că Jonathan Graves nu fusese niciodată un om plăcut, nici măcar pe vremea când Mogens mai credea că avea în el dacă nu un prieten, măcar unul din acei colegi de studenţie între care se lega o camaraderie. Dar a-i contesta umanul din el era deja prea mult.

Nervii îi jucaseră o festă, şi după toate cele întâmplate nici nu era de mirare. Mogens îşi scuză aceste momente iniţiale de rătăcire intelectuală şi în acelaşi timp îşi rechemă la ordine gândurile. Nu îi va permite lui Graves să pună stăpânire pe simţămintele lui şi în ultimă instanţă pe gândirea lui.

Ceea ce nu îl împiedică să respire uşurat când maşina începu să coboare, huruind, povârnişul şi când oceanul dispăru din vedere.

Tom, care îi auzise oftatul de uşurare, îl interpretă greşit şi spuse:

— Ce a fost mai greu tocmai a trecut, nu vă temeţi.

Mogens înghiţi răspunsul care îi stătea pe limbă. Tom putea să creadă liniştit că ceea ce îi dăduse bătaie de cap fusese drumul pe terenul impracticabil; poate că asta a contribuit ca distanţa dintre ei să se mai micşoreze puţin. Mogens era suficient de realist pentru a nu se lăsa înşelat de comportamentul lejer al lui Tom; în spatele siguranţei de sine voit afişate, se ascundea exact contrariul. Lui Mogens nu îi

scăpaseră falseturile din vocea acestuia. Dincolo de respectul cu care vorbea despre Graves, se ascundea o bună parte de teamă, şi în spatele degajării manifestate faţă de el nu era altceva decât respect. Mogens întâlnise nenumăraţi Tom în anii petrecuţi la Universitatea din Thompson. Tinerei care se străduiau să se dea siguri de sine, grozavi, dar care în realitate tremurau de frică doar când vedeau umbra unui profesor. Fără nicio îndoială că Tom salutase ocazia ca pentru câteva ore să evadeze din monotonia activităţii zilnice, să plece la oraş cu maşina, dar de asemenea era neîndoielnic că trăia cu inima bătându-i mai tare la gândul întâlnirii cu un profesor în carne şi oase. Mult mai mult decât pentru studenţii în devenire, care an de an, în veşnic aceleaşi costume, cu veşnic aceleaşi geamantane uzate, cu veşnic aceleaşi glume - şi totdeauna cu aceeaşi teamă insuficient tăinuită în privire - apărându-i în faţă, ivirea lui Mogens trebuie să îi fi provocat o suferinţă aproape fizică. Pentru studenţii lui, el era fără îndoială o persoană respectabilă - chiar dacă prea mulţi dintre ei îşi dădeau osteneala să nu îl facă să o simtă - totuşi era cineva la al cărui statut puteau să ajungă într-o zi, cel puţin unii dintre ei. În schimb, unui tânăr simplu de la ţară, care nu ştia exact nici câţi ani avea şi care cu oarece probabilitate nu se împăca grozav nici cu cititul şi scrisul, el trebuia să îi fi apărut ca un sol dintr-o lume situată la infinită depărtare de a lui, în care el nu va putea niciodată să pătrundă. Mogens se întreba câtă energie îl costase pe Tom să rămână atât de liniştit pe timpul întregii călătorii şi literalmente să nu îi clănţăne dinţii în gură de teamă. În ce privea convingerea sa că în apropierea lui Graves va avea amarnică nevoie de orice aliat, îi prindea poate bine să câştige încrederea lui Tom.

— Conduci excepţional, Tom. Mă tem că trebuie să recunosc faptul că eu personal nu aş fi reuşit să mă descurc atât de bine pe acest drum groaznic.

Tom îl privi neîncrezător.

— Vreţi să mă flataţi, profesore!

— În niciun caz. Mogens clătină din cap spre a-şi întări spusele şi continuă: Eu nu am fost niciodată un conducător

auto deosebit. Vin dintr-un oraş mic. Acolo nu merita să ai o maşină. Nici măcar nu sunt sigur că mai ştiu.

— Ce să știți? întrebă Tom.

— Să conduc maşina.

— Glumiţi, aşa ceva nu se uită.

Realitatea era că Mogens nu învăţase să conducă niciodată, dar faţă de Tom nu voia să meargă până acolo încât să recunoască aceasta.

— Probabil că nu. Totuşi, îmi lipseşte exerciţiul.

— Înţeleg, spuse Tom. Dumneavoastră aveţi desigur lucruri mai importante de făcut.

— Şi asta.

Deja regreta că abordase tema. Dar socotea că făcuse totuşi mai bine decât să se confrunte cu acele gânduri şi simţăminte trezite de vederea oceanului. Şi pentru a nu îi mai oferi lui Tom ocazia să pună alte întrebări de acest fel, se aplecă demonstrativ în faţă, lăsând privirea să îi alunece asupra micii localităţi de care părea că nu se apropiaseră nici cât o câtime, deşi se scursese mai mult de un minut de când Tom pornise maşina. Şi nu arăta nici cât de cât mai puţin dezolantă. Mogens recunoscu că până acum nu se gândise o clipă la viitorul lui domiciliu; aceasta pentru că fusese ferm convins că în orice loc din lume trebuia să fie mai bine decât în Thompson. Însă între timp nu mai era chiar atât de convins că făcuse un schimb bun. Dacă pe lume exista un loc comparabil cu Thompson în privinţa aspectului dezolant, acela se găsea aici.

Mogens îşi alungă şi acest gând din minte. Nu ştia nimic despre acest oraş; nu îi cunoştea nici măcar numele. Era absolut nedrept să emită la prima vedere o judecată - şi încă una dură - asupra acestuia. Iar Mogens trăise în viaţa sa prea multă nedreptate pe propria piele pentru a proceda la rândul lui la fel.

Apoi zări ceva ce îi reţinu atenţia: de-a lungul drumului care ieşea din oraş, la şapte, opt kilometri, văzu un ansamblu de pete mici, albe, simetrice; erau probabil corturi.

— Acolo este tabăra? întrebă el.

Tom clătină din cap. Întrebarea părea că îl amuzase.

— Nu, sunt ceilalţi. Cârtiţele, în orice caz aşa le spune doctorul Graves.

— Cârtiţele?

— Geologi. Tom arătă cu capul către ansamblul de pete mici, rectangulare de la orizont, dar de data aceasta - spre uşurarea lui Mogens - nu mai luă mâinile de pe volan. Sunt aici de mai bine de un an. Nu ştiu exact ce fac acolo, dar odată l-am auzit pe doctor spunând că aici se unesc două plăci continentale. Un moment se încruntă, după care adăugă: Falia San Andreas, cred.

— Da... aşa este, murmură, surprins, Mogens.

Era mai puţin şocat de cele auzite, şi mai mult de faptul că aceste vorbe ieşiseră din gura lui Tom. Poate că şi pe şoferul lui aproape copil îl judecase la fel de greşit şi de preconceput cum făcuse şi cu viitorul lui domiciliu.

— Şi ce fac acolo? întrebă.

De această dată răspunsul lui Tom fu doar un ridicat din umeri. Apoi acesta spuse:

— Nu ştiu. Nu avem deloc de-a face cu ei. O dată a fost unul dintre ei în tabăra noastră, ca să vorbească cu doctorul, dar nu a stat mult. Nu ştiu despre ce a fost vorba, dar apoi doctorul Graves s-a supărat foarte tare.

— Nu prea îţi place doctorul Graves, nu-i aşa? întrebă brusc Mogens.

Tom nu se uită la el.

— Îl cunosc prea puţin pentru a-mi permite o judecată.

Un moment între ei se aşternu o tăcere neplăcută. Apoi Mogens îşi drese glasul şi zise:

— Scuză-mă, Tom! Nu am intenţionat să te pun într-o situaţie penibilă.

Tom zâmbi nervos.

— Nici nu aţi făcut-o. Doctorul Graves mi-a spus că veţi pune această întrebare. Nu mă deranjază.

Mogens se gândi că era poate timpul să schimbe subiectul. Întrebă:

— Câţi colaboratori are doctorul Graves? Cu excepţia ta.

— Trei, răspunse Tom. Când sesiză privirea surprinsă a lui Mogens, adăugă cu un gest de întărire a celor spuse: Uneori

mai angajăm pe câte cineva din oraş. Dar numai dacă altfel nu se poate. Doctorul Graves nu doreşte străini în tabără.

Poate că lucrurile stăteau invers, gândi Mogens - nu îşi imagina că ar exista prea mulţi străini care să îl suporte mult timp pe Graves. Dar nu spuse nimic.

Fordul continua să se hurducăie din cauza gropilor săpate de iepuri şi a bolovanilor, aşa că în restul drumului până la şosea Mogens fu atât de scuturat, că îi trecu cheful nu numai de a mai pune întrebări, ci şi de a se mai gândi la ceva. În cele din urmă, cu o ultimă zdruncinătură care aproape îi întoarse stomacul pe dos, maşina reveni pe şoseaua asfaltată şi Mogens răsuflă uşurat.

— Asta a fost, spuse Tom pe un ton prea vesel după părerea lui Mogens. Acum mai avem doar câţiva kilometri.

— Păi, nu spuneai mai înainte că este vorba doar de un kilometru jumate? bombăni Mogens.

— Până la limita oraşului. Dar am câştigat cu certitudine o jumătate de oră. Şoseaua ocoleşte muntele. Ajungem imediat.

Cu tot tonul de o veselie de nezdruncinat al lui Tom şi cu tot zâmbetul lui ştrengăresc care se tot lăţea, Mogens simţi că buna dispoziţie din maşină se eroda simţitor. Îl apreciase greşit pe Tom, dar la fiecare încercare de a-şi drege greşeala, înrăutăţea şi mai mult situaţia. Ar fi poate mai bine să îşi ţină gura în restul drumului.

Pentru a nu pierde şi mai mult teren în faţa până acum potenţialului său aliat, se întoarse demonstrativ într-o parte şi cercetă cu atenţie împrejurimile. Localitatea corespundea şi de aproape celor promise de la distanţă: casele erau simple - ca să nu spunem sărăcăcioase şi îi lăsau lui Mogens o impresie ciudată… de teamă. Cuvântul i se părea absurd în acest context, dar nu găsi altul mai potrivit. Dacă vreodată văzuse o înşiruire de clădiri ce se înghesuiau unele în altele ca o turmă de animale speriate, atunci acestea corespundeau cel mai bine descrierii. Raportată la vastul ţinut care le înconjura, înghesuiala apăsătoare a construcţiilor simple din lemn şi cărămidă îi părea de două ori mai ameninţătoare. Un fior rece îi trecu pe spinare. Dacă ideea nu i s-ar fi părut total

absurdă, ar fi zis că acest oraş se temea de ceva.

Pe ascuns, Mogens răsuflă uşurat când oraşul rămase în urma lor. Ultima clădire de pe partea dreaptă a drumului era un vechi grajd pentru închiriat, ceea ce lui Mogens i se părea cam neobişnuit; din ce ştia el, în mod normal astfel de clădiri se găseau mai curând în centru. Când trecură prin dreptul acestuia, Mogens avu senzaţia neplăcută că fusese atins de o adiere de gheaţă; ceea ce bineînţeles că era imposibil, mai ales că geamurile maşinii erau închise, încercă să scape de astfel de gânduri atât de ridicole, dar nu reuşi. În timp ce clădirea construită din lemn pe care anii îl coloraseră în cenuşiu rămânea în urma lor, se întoarse şi privi înapoi, şi din nou simţi fiorul ca de gheaţă. Ideea era mai grotescă decât înainte, dar pentru un moment avu oribila senzaţie că era fixat de o privire rea, cercetătoare, care părea să trezească în el o teamă ameninţătoare.

— Aţi auzit povestea? întrebă Tom.

— Nu. Care poveste?

Tom ridică din umeri şi privi fugar în oglinda retrovizoare înainte de a răspunde; ca şi cum ar fi vrut să se convingă că nu îi urmărea nimic. Pentru că v-aţi uitat aşa la clădirea aceea… o chestie urâtă. Au scris şi ziarele din Frisco. S-a soldat cu câţiva morţi, dar nu ştiu exact ce s-a întâmplat, veni el în întâmpinarea întrebării pe care putea să o pună Mogens. Oamenii nu vorbesc despre asta.

Mogens nu spuse nimic, dar se gândi. Desigur că Tom ştia ce fel de crimă se săvârşise în acea clădire; ca oricine de pe aici. Mogens trăise destul de mult într-un oraş mic, ca să ştie că într-o astfel de localitate nu existau secrete. Fără îndoială că Tom făcea parte din acei oameni care nu vorbeau despre ceea ce se întâmplase acolo…

— În faţă este cimitirul, zise brusc Tom. Tabăra se află de cealaltă parte. Mai avem puţin şi ajungem.

— La cimitir? se miră Mogens.

Tom încuviinţă repede din cap.

— Puţin mai în spate, confirmă el. Priviţi, pariez că un astfel de cimitir nu aţi mai văzut.

Părea că privea concentrat în faţă, dar lui Mogens nu îi

scăpă faptul că pe ascuns îl urmărea atent cu coada ochiului. Evident că îi furnizase lui Mogens nu numai o informaţie, ci şi un cuvânt-cheie, şi acum aştepta reacţia corespunzătoare.

Mogens privi în dreapta, unde în amurgul ce se lăsa tot mai rapid apăru un zid din piatră nelucrată, în mare parte acoperit de ierburi şi mărăcini. Nu i se păru nimic neobişnuit, cu excepţia faptului că pentru un oraş atât de mic cimitirul părea prea mare. Dar în cele din urmă îi făcu lui Tom plăcerea şi îl întrebă:

— De ce?

Tom râse.

— Doctorul spune că ar fi singurul cimitir din lume care se întinde pe două continente. Făcu un gest cu capul către zidul pe care acum îl aveau în stânga lor. Mogens îşi corectă aprecierea privind dimensiunile cimitirului, care se întindea încă o bucată bună de teren. Falia San Andreas trece pe sub el. Am auzit doi geologi din tabără discutând despre asta.

Mogens se gândi la faptul că acest lucru se întâmplase deşi geologii din tabăra cu corturi nu aveau contacte cu vecinii lor. Pe lângă asta, el remarcă din nou uşurinţa cu care Tom pronunţa acest complicat cuvânt, în care unii dintre studenţii lui din Thompson se cam împiedicau. Trecu sub tăcere şi aceasta, dar îşi propuse ca în zilele următoare să se intereseze mai amănunţit cu privire la Tom.

Imediat după ce trecură de zidul cimitirului, drumul deveni mai prost şi după vreo şapte sute de metri se transformă într-un fel de potecă bătătorită, care lui Mogens îi păru mai dificilă decât drumul pietros pe care traversaseră muntele. Îi aruncă o privire piezişă lui Tom, pe care acesta o ignoră.

Drumul dispăru complet. Aveau în faţă doar un perete de mărăciniş ce părea de netrecut, spre care Tom se îndrepta fără a mai reduce din viteză.

— Hm… Tom, începu Mogens.

Tom zâmbi fără a mai reacţiona şi în alt mod şi nu micşoră viteza. Fordul intră în mărăciniş şi Mogens se ţinu instinctiv de scaun, aşteptând zgomotul de lemn rupt şi de geam spart.

În loc de asta, masca solidă a radiatorului înlătură doar câteva ramuri, şi în faţă le apăru o suprafaţă liberă, mare,

asimetrică, pe care o mână de barăci mici, din lemn, se înghesuiau în jurul unui loc în centrul căruia se înălţa un cort scund şi alb. La mică distanţă de acestea erau stivuite bârne, scânduri geluite şi alte materiale de construcţie, iar dincolo de barăci Mogens descoperi trei automobile; printre ele un autocamion cu un oblon ridicat, lăsând să se zărească nişte lăzi lungi din lemn. Acestea erau probabil „sicriele” de care pomenise Tom. Nici urmă de fiinţă umană.

În timp ce Tom conduse abil Fordul ocolind clădirile şi îl parcă lângă celelalte automobile, Mogens se mai întoarse o dată pe locul lui şi privi înapoi. Spărtura din hăţiş se închisese după trecerea lor. Nici nu se mai vedea drumul. Ce spusese Tom? Că doctorul Graves nu dorea străini în tabără.

— Am ajuns, zise Tom degajat şi coborî.

În timp ce Mogens se străduia să dea de cap sistemului de deschidere a portierei, Tom ocolise deja maşina şi deschise el portiera. Mogens zâmbi încurcat, dar băiatul fu destul de diplomat să nu scoată niciun cuvânt referitor la presupusa sa inabilitate, ci doar se retrase doi paşi şi arătă către cea mai îndepărtată baracă:

— Acolo, în spate, veţi sta dumneavoastră. Duceţi-vă fără nicio grijă, bagajul vi-l aduc eu.

Mogens se gândi cu un uşor sentiment de vinovăţie la cele două valize grele, pline ochi, din portbagajul Fordului, dar se întoarse răspunzând cu o mişcare a capului şi se îndreptă spre baraca indicată.

Deşi drumul fusese uscat, pământul pe care mergea era atât de jilav, încât tălpile pantofilor se scufundau în el plescăind, şi se înfioră uşor când, ieşind din protecţia oferită de maşină, fu învăluit de o undă de aer rece. Şi oare nu tremura încet pământul sub picioarele sale, de parcă ceva mare se mişca în adâncurile Terrei, ceva imemorabil aflat pe punctul de a se trezi dintr-un somn de o veşnicie…?

Mogens îşi scutură capul, râse de propriile lui gânduri smintite şi plecă repede mai departe. Paşii lui produceau acelaşi plescăit, care acum nu îl mai înspăimânta, ci îl făceau să se gândească cu oarecare supărare la pantofii noi de piele, pe care era posibil ca acum să îi deterioreze definitiv.

Dispoziţia i se înrăutăţea pe măsură ce se apropia de baraca arătată de Tom. Era minusculă, să tot fi avut cel mult latura de doi, trei metri şi - cel puţin pe cele două laturi pe care le putea vedea Mogens - avea o singură fereastră îngustă, prevăzută cu un oblon greu. Şi uşa lăsa impresia de deosebită masivitate, şi - ca şi oblonul ferestrei - avea două despicături verticale, de două degete lăţime, cam la înălţimea ochilor, care păreau nişte creneluri de fortăreaţă, împreună cu cele două grinzi care se îmbinau între ele, cu acoperişul solid şi uşa masivă îl duceau pe Mogens cu gândul la un mic fort. Ca şi celelalte, această baracă pesemne că era mai veche decât crezuse până acum. Era posibil ca această tabără să dateze din vremea în care locuitorii ei trebuiau să se apere de atacurile băştinaşilor, pentru că fiecare din această jumătate de duzină de barăci lăsa impresia unei deosebite capacităţi de apărare.

Mogens deschise uşa şi intră aplecat, pentru a nu da cu capul de rama joasă a uşii. Când îl ridică avu parte de o surpriză.

Interiorul era aranjat mult mai bine decât se aşteptase - şi înainte de toate era *mai luminos*. Sub tavan atârna o lustră cu patru becuri electrice şi mirosea plăcut a săpun şi a cafea proaspăt făcută. Mobilierul era spartan, dar acceptabil. Se compunea dintr-un pat surprinzător de lat, care se părea că tocmai fusese aşternut, masă, scaune, ca şi un raft plin cu cărţi şi încă ceva care pe Mogens îl surprinse de-a dreptul: chiar lângă poliţa cu cărţi era un pupitru înalt şi delicat. Trecuse mult timp de când Mogens fie şi doar *văzuse* aşa ceva, dar pe vremea în care el studiase, prefera ca la o asemenea piesă de mobilier să lucreze în picioare. Graves pesemne că îşi amintise de acest lucru. Evident că punea mare preţ în a-i face prezenţa cât mai plăcută. Dar acest gând mai mult îi strică dispoziţia lui Mogens, în loc de a i-o favoriza. Nu era pregătit să îi ofere lui Jonathan Graves nicio şansă să se reabiliteze în ochii lui.

La asta se adăugau pantofii lui distruşi.

Mogens privi mai întâi urmele neregulate brune şi lipicioase lăsate de paşi pe podeaua proaspăt ceruită, apoi privi pantofii

pătaţi din piele de căprioară. Ceea ce văzu îi aminti de un anume incident petrecut acum patru zile, legat de Graves şi de Cleopatra, pisica lui miss Preussler.

— Nu vă faceţi probleme, profesore, se auzi o voce în spatele lui, se întâmplă permanent, chiar şi în miezul verii. Este din cauza terenului. Nivelul apei freatice este atât de sus, încât practic stăm pe un burete.

Aproape îngrozit, Mogens se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu un bărbat cărunt de vreo cincizeci de ani, care îi ajungea cel mult până la bărbie, dar care cântărea de două ori mai mult decât el. În ciuda acestei corpolenţe şi a impresiei de neajutorare corespunzătoare, acesta intrase în baracă în aşa fel încât Mogens nu auzise nici cel mai mic zgomot. Acum se afla la doi paşi de el, radios ca un Moş Crăciun care, din neatenţie, îşi răsese barba şi îi întindea o mână cărnoasă, cu degete boante.

— Mercer, se recomandă el vesel, doctor Basil Mercer. Dar puteţi uita liniştit de „doctor”. Dumneavoastră trebuie să fiţi profesorul VanAndt.

Mogens ezită un moment să strângă mâna întinsă a lui Mercer; nu îi plăcea să dea mâna cu cineva, mai întâi pentru că era de părere că gestul era cam neigienic şi apoi deoarece i se părea că acest gest crea deseori o intimitate nelalocul ei între oameni de cele mai multe ori complet străini. Totuşi, Mercer avea în el ceva atât de simpatic, încât ezitarea dură doar o fracţiune de secundă, după care strânse mâna oferită.

— Numai dacă treceţi cu vederea „profesor”, doctore Mercer, spuse el zâmbind. VanAndt.

Mercer făcu o strâmbătură exagerată.

— Găsesc că „profesor” este atunci mult mai simplu.

Aveţi un nume olandez?

— Nu, belgian, răspunse Mogens, o glumă pe care nu o mai făcuse din timpul studenţiei. În această parte a lumii mai nimeni nu ştia că mica Belgie se compunea la rândul ei din două grupuri etnice care perseverau fiecare pe linia susţinerii identităţii culturale proprii. Unii dintre cei cărora li se prezentase astfel reacţionaseră dezorientaţi, socotind în sinea lor că era originar din Transilvania şi că trebuia să fie un

descendent direct din Vlad Ţepeş.

Mercer îl surprinse din nou.

— Un flamand! spuse el vesel. Bun venit în Lumea Nouă!

De data aceasta faţa lui Mogens se schimonosi.

— Sunt doar născut în Europa. Cea mai veche amintire a mea este cea a unei curţi interioare murdare din Philadelphia.

— Păi, atunci ar fi trebuit să ne cunoaştem, zise Mercer.

— Sunteţi din Philadelphia? întrebă Mogens.

— Nu. Mercer râse ironic şi adăugă: Dar nici nu am fost vreodată în Europa.

Mogens râse şi el, dar destul de silit, pentru că zâmbetul lui Mercer mai persistă doar câteva clipe până când îi dădu drumul mâinii lui Mogens, îşi drese glasul şi făcu o jumătate de pas înapoi.

— Bine, zise acesta. După ce am dat suficient greş cu urarea de bun venit, vom trece mai departe şi vă voi prezenta restul echipei.

— Colegii dumneavoastră? presupuse Mogens.

Mercer ridică degetul mare al mâinii stângi şi spuse:

— Un coleg. Şi o colegă. Suntem aici doar patru - acum cinci cu dumneavoastră. Gesticulă agitat cu o mână, apoi continuă: Să mergem, profesore. Singura doamnă din compania noastră abia aşteaptă să vă cunoască.

Mogens se uită în jur, dar Mercer preveni obiecţia.

— Această suită de lux nu face picioare, zise el. Pe lângă asta, Tom nu vă va despacheta lucrurile. Este un băiat plăcut, dar un adevărat maestru în descoperirea de pretexte pentru a se eschiva de la o treabă.

Mogens se resemnă, deoarece Mercer avea dreptate: viitoarea lui locuinţă nu făcea picioare, şi el însuşi era curios să îşi cunoască noii colegi şi să afle, în sfârşit, de ce se afla aici.

Aşa că îl urmă pe Mercer când acesta ieşi pe uşă şi o luă spre stânga. Se aşteptase ca ghidul lui să se îndrepte către una dintre celelalte barăci, care - cu excepţia uneia, situată separat, vizibil mai mare - nu se deosebeau de a lui, dar Mercer o luă direct către cortul ridicat în mijlocul taberei.

În timp ce îl urma, Mogens simţi din nou cât de ciudat se

comporta pământul sub picioarele lui. Nu erau doar pleoscăitul produs de paşi. Se gândi la ceea ce Mercer tocmai îi spusese: avea într-adevăr senzaţia că mergea pe un burete uriaş. Iar explicaţia lui Mercer nu făcea senzaţia mai acceptabilă, ci dimpotrivă.

Mercer intră primul în cort, trăgând prelata de o parte cu mâna stângă şi în acelaşi timp avertizându-l cu mâna dreaptă să fie atent, avertisment care se dovedi extrem de util. În faţa lor se căsca în pământ o gaură rotundă de doi metri diametru, din care răsărea capătul unei scări înguste, din lemn. Nu exista nicio balustradă sau vreo altă amenajare cu scop de securitate, iar când Mogens se aplecă înfiorat şi privi în jos, îşi dădu seama că puţul avea pe puţin zece metri în adâncime.

— Te obişnuieşti, spuse Mercer, căruia nu îi scăpase fiorul resimţit de Mogens. Sper că nu aveţi rău de înălţime.

— Nu ştiu, răspunse sincer Mogens. Ca arheolog lucrez rar la înălţimi.

— După câteva zile nu veţi mai fi afectat, îl asigură Mercer. Acesta apucă scara, îşi săltă corpul voluminos pe prima treaptă şi coborî trei, patru trepte înainte de a se opri şi a arunca o privire prin care îl invita pe Mogens să îl urmeze. Nicio grijă, profesore, zise el ironic, scara este stabilă. Marfă americană, bună.

Mogens zâmbi de complezenţă, dar nu se clinti până când Mercer nu ajunse cam pe la jumătatea puţului, când apucă şovăielnic scara şi căută cu piciorul prima treaptă. Scara scârţâia sub greutatea lui Mercer, dar nu acesta era adevăratul motiv pentru care şovăia. Realitatea era că la întrebarea pusă de Mercer nu răspunsese chiar sincer.

Mogens avea rău de înălţime. Se simţea rău chiar şi la simpla contemplare a unei clădiri înalte, şi până şi folosirea scării cu doar trei trepte pentru rafturile bibliotecii universităţii îi provoca suferinţă fizică. Trebuia să îşi adune toate puterile pentru a urca pe scară şi a coborî după Mercer. Mâinile şi genunchii îi tremurau când ajunse jos lângă Mercer şi respira greu, de parcă alergase un kilometru de frica morţii. Rămase câteva secunde cu ochii închişi şi aşteptă să i se mai

potolească bătăile inimii.

— Te obişnuieşti, repetă Mercer când Mogens redeschise ochii şi privi în jur cu inima încă bătându-i rapid.

Vorbele erau aceleaşi, dar tonul era altul. Mogens simţi o reală compasiune, poate chiar o urmă de îngrijorare.

— Eram doar… puţin surprins, răspunse el nervos. Nu mă aşteptam la aşa ceva.

Mercer îl mai privi o clipă scrutător şi, tuşind uşor, schimbă subiectul:

— De acum se merge numai orizontal. Veniţi!

Mogens mai aruncă o privire jenată în jur înainte de a-l urma pe ghid. Puţul, care sus era rotund, având un diametru de vreo şapte picioare, jos se lărgea asimetric, având o suprafaţă aproape dublă. O parte a pereţilor era din rocă cenuşie, mâncată de timp. Consistenţa restului nu o putea determina, căci acolo pereţii erau acoperiţi cu scânduri, printre care ici şi colo ţâşneau firişoare de apă, care se uneau pe podea în băltoace uleioase. Mogens îşi privi încruntat pantofii. Noroiul care îl deranjase până acum dispăruse, în schimb aceştia erau uzi leoarcă.

— Mă tem că este vina mea, zise Mercer pe un ton care exprima un regret sincer. Ar fi trebuit să vă avertizez. Dar noi eram atât de obişnuiţi cu asta…

Ridică din umeri.

— Nu… face nimic, răspunse Mogens. Ceea ce era o prostie. Pantofii cu care era încălţat erau nu doar cei mai buni pantofi ai lui, dar erau şi *singurii*. Unde duce acest gang? întrebă el, făcând şi gestul corespunzător către un tunel înalt de doar un metru şi jumătate, întărit cu grijă cu scânduri şi bârne de grosimea unui braţ.

La capătul lui pâlpâia o lumină slabă, gălbuie.

— Aici avem peste tot curent electric, spuse Mercer, căruia nu îi scăpase privirea surprinsă a lui Mogens. Graves a procurat un generator care alimentează întreaga tabără, atât la suprafaţă, cât şi în subteran. Încuviinţă cu seriozitate din cap şi adăugă: Despre bunul doctor se poate spune orice, dar când face ceva, o face bine.

— Ce i se poate reproşa? se interesă Mogens.

În loc de a răspunde, Mercer doar rânji, se aplecă în faţă oftând şi pătrunse în tunel. Mogens trebui să-şi ascundă la rândul lui un rânjet, remarcând mersul neajutorat de raţă la care plafonul jos îl obliga pe corpolentul Mercer şi, înainte de a-l urma, lăsă între ei o distanţă convenabilă; măcar din motive de estetică. Şezutul voluminos al lui Mercer umplea tunelul în faţa lui ca o lună plină, iar spinarea lui încovoiată atingea plafonul, aşa că pe drum doctorul ofta şi pufnea ca o locomotivă îmbătrânită, care se chinuia să lupte cu o pantă prea grea. Din când în când, aşchii de lemn sau pietricele se desprindeau din plafonul dublat doar parţial, şi acesta era un motiv pentru care lui Mogens i se părea recomandabil să păstreze o distanţă pentru siguranţă - căci purta nu numai unica pereche de pantofi, ci şi cel mai bun costum al său.

Slavă Domnului, tunelul nu era foarte lung. După vreo trei duzini de paşi, Mercer se îndreptă pufnind. Ieşi apoi şi Mogens din tunel, într-un spaţiu neaşteptat de mare, iluminat ca ziua de câteva becuri electrice.

În primul moment clipi de câteva ori, orbit de lumina puternică, şi descoperi doar contururi. Alte două ori trei siluete, probabil ceilalţi colegi de care pomenise Mercer.

— Veniţi, profesore! Mercer gesticula aprins. Vă prezint restul bandei!

Mogens miji ochii pentru a le da posibilitatea să se obişnuiască cu iluminatul aproape lipsit de umbre, apoi se îndreptă şi el netezindu-şi cu ambele mâini costumul şifonat. Nu pentru că din el ar mai fi rămas prea mult de salvat; ci pentru că se simţea obligat ca şi într-o astfel de văgăună murdară să nu îşi piardă din demnitate.

Mercer se dusese la o masă din lemn plină cu aparatură, cărţi şi obiecte dezgropate, căreia Mogens îi aruncă doar o privire fugară înainte de a se îndrepta către cele două persoane aflate în spatele ei şi care îl priveau fiecare în cu totul alt fel. Era vorba despre un bărbat suplu, cu înfăţişare aproape ascetică, cam de aceeaşi etate cu Mogens, şi de o femeie sensibil mai în vârstă, cu păr cărunt, care îl examina cu o expresie pe care Mogens ar fi catalogat-o drept ostilă, dacă ar fi găsit măcar un motiv pentru aceasta.

— Îmi permiteţi? Mercer arătă cu braţul către bărbatul ascetic. Doctorul Henry McClure.

McClure înclină imperceptibil capul, afişând un zâmbet tot atât de puţin vizibil, dar sincer, căruia Mogens îi răspunse cu o înclinare a capului.

— Doctor Suzan Hyams, continuă Mercer, indicând-o cu gestul corespunzător pe femeia căruntă.

Reacţia ei fu pe măsura privirii cu care îl măsurase pe Mogens: faţa i se schimonosi într-o mină a cărei semnificaţie Mogens nu o putu desluşi, dar care în niciun caz nu era *prietenoasă*, şi economisi chiar şi imperceptibila înclinare a capului de care beneficiase din partea lui McClure.

Mogens o trată totuşi cu cel mai amical surâs al său, înainte de a întoarce o privire întrebătoare către Mercer:

— Graves…?

— Doctorul se scuză, interveni McClure brusc. Va veni mai târziu. Între timp, Suzan şi cu mine vă putem arăta totul.

Mogens era dezamăgit. Nu că l-ar fi bucurat revederea cu Graves, dar ţinuse să scape de acest moment; şi mai bănuia că această întârziere era doar o parte a planului lui Graves de a-i sublinia neputinţa în propriii lui ochi.

— Să mă conduceţi? întrebă el. Privi în jur. Pentru început ar fi suficient să îmi explice cineva despre ce este vorba aici.

— Exact de aceea vă propusesem să vă conduc, profesore, spuse Mercer. Ar simplifica lucrurile. Şi ar fi mai rapid, credeţi-mă!

Mogens îşi mai plimbă o dată privirea pe feţele lui McClure şi Hyams, apoi ridică din umeri şi se concentră asupra mesei din lemn în spatele căreia se postaseră cei doi. Era o masă cu adevărat mare, ale cărei dimensiuni îl făcură pe Mogens să se întrebe cum de coborâseră aici acest monstru Mercer şi colegii lui. Placa ei era groasă cam de un ţol şi măsura trei pe şapte picioare, dacă nu mai mult, totuşi aproape că se îndoia sub greutatea cărţilor, uneltelor, instrumentelor ştiinţifice şi a altor obiecte. În ciuda luminii aproape neplăcut de puternice, Mogens nu a putut să îşi dea seama de la prima privire despre ce era vorba, căci majoritatea lucrurilor erau acoperite cu pânză sau aşezate în aşa fel încât li se vedea doar partea

din spate. Întinse mâna pentru a apuca unul dintre obiectele dezgropate, dar Mercer dădu imediat energic din cap şi chiar întinse mâna ca pentru a-l împiedica.

— Nu ne stricaţi plăcerea, dragă profesore, spuse el, zâmbind. Aici avem atât de rar ocazia să ne lăudăm cu descoperirile noastre, încât am dori să gustăm acest moment din plin.

În primul moment reacţia lui Mogens fu de iritare, dar zări licărirea din ochii lui Mercer şi, aproape împotriva voinţei lui, trebui să zâmbească. Pentru un om cu o reputaţie ştiinţifică precum a lui Mercer, după părerea lui Mogens îi lipsea seriozitatea, dar în purtarea sa stupidă se strecura în acelaşi timp o amabilitate datorită căreia lui Mogens îi era imposibil să se supere pe el.

— Bine. Despre ce este vorba?

McClure se îndepărtă un pas de masă şi în acelaşi timp se întoarse pe jumătate, şi Mercer făcu şi el gestul lui tipic cu mâna în aceeaşi direcţie. Urmărind din privire direcţia, descoperi o altă galerie, spre uşurarea sa mult mai înaltă, care din cealaltă parte a grotei conducea în adâncul pământului. Accesul era blocat de o uşă meşterită grosolan din şipci, care în niciun caz nu lăsa impresia de soliditate. Însuşi Mogens, a cărui constituţie era mai curând slăbuţă, nu ar fi avut probleme să treacă de ea.

Mercer şi McClure se îndreptară către ea, în timp ce Hyams nu se clinti, ci îi urmări doar cu o privire întunecată.

— Nu ne însoţiţi, draga mea? întrebă Mercer.

— Am treabă, răspunse scurt Hyams, arătând demonstrativ către masa plină. Doctorul Graves vrea traducerea până diseară.

— Cu siguranţă că el nu o să vă ia ca… începu Mercer, dar nu duse fraza până la capăt, ci se rezumă la un ridicat din umeri şi un oftat uşor, înainte de a se întoarce spre a-şi continua drumul.

Deschise în tăcere uşa din şipci - Mogens remarcă faptul că aceasta nu dispunea nici măcar de o încuietoare - intră şi îi aşteptă şi pe Mogens şi pe McClure.

— Nu i-o luaţi în nume de rău, spuse McClure. De fapt,

Suzan este foarte prietenoasă. Doar că acum... traversează o perioadă grea.

Mogens avea certitudinea că acesta voise să spună cu totul altceva, aşa că ridică doar din umeri şi privi mai atent în jur. Şi această galerie era iluminată electric, chiar dacă aici lumina nu era atât de puternică precum în grota cea mare din care tocmai veneau. La distanţe de cincisprezece, douăzeci de paşi, de tavan erau atârnate becuri în a căror lumină gălbuie li se înfăţişa o privelişte de-a dreptul incredibilă.

— Dar asta este... Mogens oftă adânc, făcu doi paşi rapizi prin faţa lui Mercer şi a lui McClure către perete şi privirea lui alunecă neîncrezătoare pe stânca cenuşie.

Ceea ce vedea era... imposibil!

— Ştiam că are să vă placă, spuse bucuros Mercer.

Mogens nici nu îi auzi cuvintele. Se holbă la peretele din faţa lui, la priveliştea de neînchipuit, ridică braţul şi îl lăsă din nou jos, ca şi cum i-ar fi fost teamă că imaginea ar plesni ca un balon de săpun dacă o atingea. Întoarse debusolat capul şi privi când la Mercer, când la McClure.

— Este... o glumă, nu? murmură el.

— În niciun caz, răspunse Mercer.

Acesta strălucea ca un căluţ de turtă dulce, iar McClure zâmbea cu o nemărginită mândrie. Bineînţeles că nu era o glumă. Asta făcând complet abstracţie de faptul că nici cel mai infantil glumeţ din lume nu şi-ar fi permis o asemenea cheltuială pentru o glumă de care *să nu afle* nimeni. Ceea ce vedea era adevărat.

Pe cât era de adevărat, pe atât era de imposibil. Peretele din faţa lui era înţesat de imagini. Unele pictate cu culori puternice, stridente, cărora lumina electrică palǎ le răpea cea mai mare parte a intensităţii cu care fără nicio îndoială erau înzestrate, dar în majoritate erau săpate adânc în piatră, imagini create cu o eternitate în urmă, *pentru* eternitate.

Era acolo imaginea unei creaturi uriaşe, cu cap de câine, cu pielea neagră ca tăciunele şi ochi ca jarul, alături se aflau Bastet cu cap de pisică şi Isis, mai departe Sobek cel cu chip de crocodil, Seth, Aton şi Amon-Ra... Pe bucata de perete care măsura vreo douăzeci de paşi, pe care Mogens o putea

cuprinde cu privirea, se desfăşura o adevărată horă de zeităţi egiptene şi faraoni. Multe dintre siluete îi erau complet necunoscute lui Mogens, multe lăsau o impresie de… fals, ca şi cum ar fi fost făcute după acelaşi model, dar de un alt artist, provenit din altă şcoală, cu tradiţii complet diferite, dar multe îi erau lui Mogens atât de familiare, că îl treceau fiori de gheaţă unul după altul. Întinse din nou mâna, din nou nu cuteză şi îşi retrase degetele.

— Ei…? îl îmboldi Mercer. A reuşit surpriza?

Mogens tăcea. Nu putea să spună nimic. Pierdut, privea pe rând la Mercer, la reliefurile de pe perete şi la picturi, la McClure, şi din nou la inimaginabilele imagini din faţa sa.

— Asta… asta este…

— … încă nu este cel mai grozav lucru, îi luă cuvintele din gură Mercer. Îşi agita mâinile prin aer, de parcă încerca să alunge muşte. Veniţi, dragul meu.

Îl luă de braţ pe Mogens şi îl trase pur şi simplu după el.

Mogens era deja prea perplex pentru a se mai supăra pe familiaritatea stângace a lui Mercer. Îl urmă fără nicio rezistenţă pe noul său coleg, care îl apucase de mână ca pe un copil şi îl trăgea după el. Totul din el îi striga să se smulgă, să se întoarcă la perete şi să privească imposibilele imagini, imposibilul care totuşi se desfăşura adevărat şi real în faţa lui, săpat în piatra veche de milioane de ani şi putând fi atins. Pesemne că visa. În perioada studenţiei - şi în anii de după - Mogens întâlnise mai mult de o situaţie improbabilă, şi totuşi ceea ce se petrecea acum era cu totul altceva. Era ceva ce nu putea fi, pentru că nu *avea* cum să fie.

Dar *era*.

Tunelul avea cu siguranţă o sută de paşi, dacă nu mai mult, şi cobora în pantă uşoară adânc în pământ. Pentru că erau doar puţine becuri, alternau zone de lumină suficientă cu zone de semiobscuritate unde figurile cioplite şi pictate păreau că se trezesc la viaţă.

Mogens avea impresia că auzea şoapte şi murmure ciudate, care treptat creşteau în intensitate pe măsură ce pătrundeau mai în adânc, dar erau desigur doar în imaginaţia lui. Fantezia îi juca feste, dar nu mai era de mirare.

Tunelul lua sfârşit în faţa unei alte uşi, care de data aceasta era din bare masive de fier şi era prevăzută cu un lacăt nou-nouţ, rezistent, ce lăsa impresia că putea să facă faţă şi unui atac cu arzătorul autogen. Dar care nu era încuiat. Când Mercer trase de una din barele de fier de grosimea degetului mare, grilajul se deschise cu un scârţâit uşor, şi păşiră în încăperea din spatele lui.

Şi în cu totul alt timp.

Spaţiul era pătrat, avea latura de cel puţin douăzeci de metri şi o înălţime de mai mult de cinci metri. Şi pereţii de aici erau plini cu imagini splendide şi lucrări în relief, care prezentau motive din lumea zeilor şi a faraonilor egipteni, dar Mogens nu le aruncă decât o privire fugară.

Ceea ce văzuse afară ca pictură murală, acum avea în faţă tridimensional şi supradimensionat. În dreapta şi în stânga intrării în cadrul căreia rămăseseră, se ridicau două statui ale lui Horus, mai înalte decât un stat de om, din alabastru lustruit, cu ciocul aurit şi cu ochi din rubine mari cât pumnul, care păreau sinistru trezite la viaţă de lumina becurilor electrice. Chiar în faţa lui Mogens, dominând întreg centrul spaţiului, era o barcă mare a morţilor, din lemn negru strălucitor, plină în întregime cu picturi artistice, care la proră şi la pupă era împinsă de două statui ale lui Anubis, înalte de peste doi metri - stăpânul şi păzitorul lumii morţilor, cu corp de om şi cap de şacal, cu ochi din pietre preţioase ce păreau că ardeau din interior. Barca stătea pe un uriaş bloc paralelipipedic ce părea a fi din aur pur. Era flancată de două care de luptă în mărime naturală împreună cu conducătorii lor şi cu caii minunaţi înhămaţi, din marmură lustruită, iar de-a lungul pereţilor erau înşirate statui în mărime naturală ale unor zeităţi egiptene şi ale unor făpturi fabuloase. Nu toate îi erau cunoscute lui Mogens, dar erau la fel de reale. Mogens nu era egiptolog, chiar dacă manifestase interes pentru egiptologie, dar nici asta nu schimba nimic din şocul descoperirii făcute: se aflau într-o cameră mortuară egipteană!

— Ce ziceţi, am promis prea mult? întrebă Mercer.

Mogens nu putu să răspundă. Vru cel puţin să dea din cap,

dar nici asta nu reuşi. Stătea pur şi simplu nemişcat, incapabil să se urnească, nici măcar ca să clipească, iar pentru un moment nu putu nici să respire. Îl auzi şi pe McClure spunându-i ceva, dar nu îi înţelese cuvintele şi nu putu nici să se concentreze sau să gândească ceva clar.

— Asta… asta este…

— Impresionant, nu?

Inima lui Mogens începu să pulseze cu disperare când una din statuile în mărime naturală se trezi din rigiditatea ei milenară şi coborî de pe piedestalul ei cu un pas greoi. Lumina electrică se răsfrângea în ochii imenşi, sclipitori, lipsită de orice sentiment omenesc, smulgea din semiîntunericul veşnic gheare teribile şi imprima mişcărilor fluente ale făpturii asemănătoare unui animal de pradă ceva ameninţător, care depăşea cu mult limitele vizibilului.

Apoi lugubra făptură făcu un al doilea pas, care o situă în plinătatea luminii becurilor, şi Mogens îşi dădu seama de greşeala sa şi în ultima clipă îşi stăpâni strigătul înăbuşit. Nu era un demon egiptean milenar, ci nimeni altul decât doctorul Jonathan Graves; acesta nici nu coborâse de pe un soclu, ci ieşise din umbra unei statui din piatră, în spatele căreia stătuse nevăzut. În loc de gheare îngrozitoare, Mogens recunoscu deja ştiutele mănuşi din piele neagră, iar sclipirea nemiloasă a feţei lui se datora luminii reflectate de nişte ochelari fără ramă fixaţi în spatele urechilor cu două benzi de cauciuc. Dar uşurarea simţită de Mogens nu era totuşi deplină. Himera redevenise om, dar nu se mişca precum un om, ci părea mai curând că se infiltra în realitate într-un mod şerpuitor, funest.

Cel care puse capăt vrăjii fu Mercer:

— Doctore Graves, cinste gustului dumneavoastră deosebit pentru apariţii dramatice, dar ar trebui să vă gândiţi că există şi oameni mai slabi de inimă!

Graves râse; era un sunet behăit, neplăcut, reflectat fragmentat de către pereţii pictaţi.

— În cazul acesta nu sunteţi departe de adevăr, dragul meu doctor, spuse el. Oricum, aici suntem într-un mormânt.

Dacă Mogens s-ar fi îndoit de identitatea celui aflat în faţa

sa, această remarcă ar fi înlăturat orice îndoială. Dar nu se îndoise. În faţa lui se afla Jonathan Graves, şi nu un demon răsărit din străfundurile timpurilor pentru a-l distruge.

Dar constatarea nu îl făcu să se simtă cumva mai bine.

— Jonathan, spuse el istovit.

Nu era neapărat un salut elocvent, ci era ceva mai mult. Mogens nu era în stare să pună în cuvinte propria situaţie. Se simţea… răpus. Omul de ştiinţă din el insista neimpresionat, considerând că ceea ce vedea era imposibil, dar ochii lui susţineau contrariul.

— Mogens. Pe faţa lui Graves apăruse o expresie pe care în urmă cu un minut Mogens ar fi susţinut că era de neimaginat în fizionomia acestui om: un surâs cinstit, absolut natural. Fără să îl onoreze pe Mercer - care se încrunta gânditor, încercând inutil să descâlcească observaţia lui - măcar cu o privire, se îndreptă către profesor, îi întinse mâna înmănuşată şi adăugă: Mă bucur că ai venit. Mai exact, nu m-am îndoit nicio clipă, dar, ca să fiu sincer, în ultimele două zile am fost cam nervos. Dar acum eşti aici.

VanAndt strânse automat mâna întinsă, şi minuscula parte capabilă încă să raţioneze din conştiinţa lui înregistra faptul că strângerea de mână a lui Graves era cu totul altfel decât se aşteptase, adică nu era buretoasă şi nu provoca furnicături neplăcute, de parcă sub pielea neagră a mănuşii nu s-ar fi aflat doar piele, muşchi şi os, ci şi altceva, care se târa viu, nenatural, care încerca permanent şi insistent să evadeze din închisoarea reprezentată de mâna umană; era o strângere de mână absolut normală, chiar una plăcută, fermă şi parcă trezind încredere. Chiar într-un astfel de moment de tulburare intelectuală şi emoţională, Mogens înţelese că nu putea să treacă peste ceea ce era. Ceva din el nu era pregătit să accepte la Graves nici măcar un gest banal, cum era o simplă strângere de mână.

— Eu sunt… începu el neîndemânatic, însă nu continuă, ci termină cu un neajutorat ridicat din umeri.

— Eşti puţin surprins, îmi dau seama de asta, interveni Graves. Şi trebuie să mărturisesc că aş fi fost profund dezamăgit dacă nu ar fi fost aşa.

Mogens încă nu putea să răspundă. Ar fi trebuit ca şocul să mai cedeze, dar în realitate nu se întâmpla aşa. Senzaţia de ireal care îl cuprinsese devenea tot mai puternică. De când Jonathan Graves intervenise atât de direct în viața lui, tot ce se întâmpla avea ceva dintr-un coşmar; iar acum acest vis părea să ia trăsături evident absurde. Se găseau într-un templu egiptean, adânc sub pământ, la *nici şaptezeci de kilometri de San Francisco!*

— Asta este… de neimaginat, izbucni el în cele din urmă.

— Dar, după cum vezi, este adevărat, rânji Graves. Acesta dădu drumul mâinii lui Mogens, se trase înapoi şi făcu un gest de invitare: Bun venit în imperiul meu, dragă profesore!

„Imperiul meu?“ Mogens înregistră această formulare doar secundar. Se străduia să îşi desprindă privirea de la incredibila privelişte şi să se concentreze asupra lui Graves, dar nu reuşea.

— Sunt… profund impresionat, murmură el.

Nu era ceea ce voia Graves să audă, dar în capul lui domnea încă haosul iremediabil.

— Poate că ar trebui să mă duc să iau coniacul ascuns de Suzan la locul ei de muncă, spuse Mercer. Bunul profesor arată de parcă ar avea nevoie de o înghiţitură zdravănă.

— Asta… nu va fi necesar, zise greoi Mogens. Mulţumesc.

— Profesorul urăşte alcoolul, spuse Graves. Cel puţin aşa era odată. Şi cred că nu s-a schimbat ceva aici, nu? Aşteptă câteva momente în zadar un răspuns, ridică din umeri şi se întoarse către Mercer: Mulţumesc, doctore. Dumneavoastră şi doctorul McClure vă puteţi acum întoarce la treburile voastre. Preiau eu restul.

Mercer vru să spună ceva, dar se mulţumi cu un oftat resemnat şi ridică din umeri, în timp ce McClure se întoarse fără comentarii şi plecă. Se părea că Graves îşi stăpânea bine oamenii.

Graves nu aşteptă doar până când cei doi plecară şi traseră după ei grilajul, ci şi până când zgomotul paşilor lor de-abia se mai auzea şi în cele din urmă dispăru complet. Când se întoarse către Mogens, pe chip avea o altă expresie. Zâmbea ca şi până atunci, dar zâmbetul nu mai era al unui elev

stupid, ci doar un zâmbet; dar în ochii lui… ceva pândea.

Mogens încercă să îşi pună ordine în gânduri. Ceea ce vedea era prea important pentru ca simţămintele lui personale faţă de Graves să mai aibă vreo importanţă sau să îi tulbure capacităţile sale de judecată. Inspiră adânc, îşi îndreptă umerii şi se sili nu numai să reziste privirii lui Graves, ci şi să răspundă zâmbetului lui. Spre propria surprindere, reuşi.

— Trebuie să îţi cer scuze, Jonathan, începu el după ce îşi drese vocea. Nici eu însumi nu ştiu exact la ce mă aşteptam, dar acestea…

— Nu te aşteptai la asta, ştiu, răspunse Graves. Aş fi fost extrem de surprins dacă ar fi fost altfel. Zâmbetul dispăru complet de pe faţa lui, făcând loc unei mine foarte serioase. Şi eu trebuie să îmi cer scuze pentru purtarea mea plină de mister. Dar acum, după ce ştii despre ce este vorba, desigur că înţelegi că nu puteam face nici măcar o aluzie; şi mie mi-a fost greu.

Mogens încuviinţă din cap. Nu mai erau necesare alte explicaţii, dar Graves continuă totuşi:

— Fără îndoială că îţi imaginezi ce consecinţe catastrofale ar atrage un singur cuvânt scăpat opiniei publice. Gesticulă iarăşi cu mâinile, dar nu tot atât de aprins ca până atunci. Dar destul cu asta, Mogens! Hai, te conduc eu mai departe. Pe buzele lui reapăru fugar acelaşi rânjet stupid. Adăugă: Bănuiesc că în sinea ta arzi de curiozitate.

Aceasta corespundea adevărului, aşa că Mogens încuviinţă doar din cap; dar mai era ceva. Indubitabil va mai dura mult până când intelectul lui îşi va reveni de la acea recunoaştere a imposibilului cu care se confruntase, dar în acelaşi timp şi senzaţia irealităţii care îl cuprinsese începea să devină tot mai profundă. Îl urmă fără să protesteze pe Graves, dar ca şi până acum îi venea greu să se concentreze asupra explicaţiilor şi afirmaţiilor lui. Poate că în acest fel îi făcea o mare nedreptate. Mogens nu era nici egiptolog şi nici nu fusese interesat de aceste probleme mai mult decât era normal. Totuşi, explicaţiile lui Graves îl fermecau. Nu privise la ceas, dar trebuie să se fi scurs mai mult de o oră de când

Graves îi prezenta „imperiul lui“, cu o incomensurabilă mândrie de proprietar, şi în acest interval de timp Mogens află despre mitologia Vechiului Egipt şi auzi mai multe nume de zeităţi, stăpânitori şi demoni decât în toţi anii petrecuţi la universitate. Nu înţelese nici jumătate din ceea ce Graves îi explica cu mândria lui de explorator ştiinţific, şi din jumătatea înţeleasă uită o bună parte încă înainte ca expunerea improvizată a lui Graves să ajungă la jumătate.

După ce îi vorbi despre fiecare statuie, după ce îi explică fiecare profil sculptat în piatră şi sensul multora dintre hieroglifele existente acolo, Graves concluzionă:

— Vezi, Mogens, nu am exagerat câtuşi de puţin atunci când am vorbit despre importanţa descoperirii mele - şi se corectă imediat - descoperirii *noastre*.

— Dar aici! Mogens scutură capul în ciuda a tot ce auzise în ultima oră, la fel de buimăcit ca în primul moment. Pe continentul nord-american! Asta este…

Nu putu să continue. Deşi nu era domeniul lui, îl apuca ameţeala numai gândindu-se la efectul zguduitor pe care această descoperire îl va stârni în lumea de specialitate, dacă se va dovedi autentică. Şi bineînţeles că era autentică. Asta fără a mai lua în consideraţie că toate acestea depăşeau posibilităţile celui mai smintit glumeţ al lumii, şi oricine se putea gândi că o falsificare la aceste dimensiuni nu putea avea nici cea mai mică şansă de succes, când fără îndoială că întreaga lume ştiinţifică de specialitate se va arunca asupra ei scotocind acribic după cel mai mic indiciu de fals ori şmecherie - aşa că pur şi simplu trebuia ca acest templu să fie autentic. Putea să simtă vârsta pereţilor înconjurători, respiraţia mileniilor care se scurseseră prin faţa ochilor statuilor dăltuite în mărime naturală. Aici nimic nu era fals. Şi în acelaşi timp aici nimic nu era în regulă. Simţea că Graves încă nu îi spusese totul. Cu toată abundenţa ştiinţifică a celor expuse în prezentarea făcută de Graves asupra fantasticei lui descoperiri, acesta îi ascunsese ceva important, poate că lucrul cel mai important. Un secret mult mai mare, probabil şi mai ameninţător, care pândea din vremuri imemorabile ascuns sub suprafaţa vizibilă a lucrurilor.

— Ştiu ce vrei să spui, şi crede-mă că la fel mi s-a întâmplat şi mie când am văzut pentru prima dată această încăpere. Graves clătină din cap, ca pentru a înăbuşi din faşă o obiecţie pe care Mogens nici nu o ridicase. Dar este foarte posibil ca locuitori din vechiul Egipt să fi ajuns cu multă vreme în urmă pe coastele acestui ţinut. Nu uita că imperiul faraonilor a existat pe parcursul a mai multor milenii! Există teorii - desigur contestate, accept, dar există - conform cărora cultura vechilor locuitori din America de Sud îşi are originile într-un popor mult mai vechi, a cărui obârşie este necunoscută. Gândeşte-te doar la asemănările dintre piramidele maya şi cele ale vechiului Egipt. Iar Mexicul nu este chiar aşa departe de aici. Gesticula din nou agitat cu ambele mâini. Dar ce vorbesc eu! Suzan îţi poate explica totul mult mai bine.

— Doctor Hyams?

Graves continuă să se agite atât de violent, încât era cât pe-aici să îi sară ochelarii de pe nas. Ciudat: Mogens nu îşi amintea ca Graves să fi folosit vreodată ochelari.

— Este egiptolog, şi încă unul foarte bun, zise Graves.

— Ceea ce mă determină să pun următoarea întrebare, spuse Mogens şi făcu un gest amplu, şi anume: Aici totul este extrem de interesant, ca să nu zic senzaţional, dar ce vrei de la mine? Eu sunt arheolog, dar Vechiul Egipt nu este tocmai domeniul în care sunt specializat, şi, pe lângă asta, dispui deja de o specialistă în acest domeniu.

— Un corifeu, ca să fiu mai exact, confirmă Graves. Doctor Hyams face parte dintre minţile cele mai luminate din acest domeniu.

Şi desigur, gândi Mogens, era oricum numai fericită nu, de apariţia unui nou specialist pe lângă Graves. Crezu că acum înţelegea mai bine ostilitatea nemotivată din privirea lui Hyams; ceea ce nu însemna însă că se simţea mai bine.

— Bineînţeles că tu ai dreptate, Mogens, continuă Graves. Există un motiv al prezenţei tale aici. Şi este chiar un motiv foarte concret. Dar s-a făcut târziu. Ai avut o zi epuizantă şi trebuie să fii obosit şi flămând. Îţi voi explica încă o mulţime de lucruri, dar pentru moment ajunge.

Capitolul 3

Se făcuse deja de mult întuneric, când ajunseră la suprafaţă. Mogens era atât de copleşit de mulţimea impresiilor şi a gândurilor, încât îşi mai reveni abia când deschise uşa barăcii lui. Aici îl aştepta o nouă surpriză. Lumina electrică, a cărei existenţă îl surprinsese deja plăcut, era decuplată şi în locul ei lumina caldă şi confortabilă era răspândită de o lampă cu petrol cu abajur galben şi de o jumătate de duzină de lumânări. Pe masă se afla o pânză albă, şi cineva - probabil Tom - aranjase pe ea veselă albă de porţelan şi pahare. Nici nu apucase Mogens să-şi dea jos pardesiul şi haina, că uşa din spatele lui se deschise din nou şi intră Tom, împovărat cu o tavă cu castroane aburinde şi cu o cană cu cafea proaspăt preparată, pe care o aşeză fără comentarii pe masă, în faţa lui Mogens.

— Luaţi loc, profesore, spuse el după ce termină. Vă pun masa imediat.

Mogens era mult prea zăpăcit ca să protesteze şi se supuse în tăcere. Din ce în ce mai surprins privea cum Tom, cu o îndemânare care i-ar fi făcut cinste oricărui chelner dintr-un restaurant de clasă îi servea masa, dar scutură dezaprobator din cap când acesta apucă sticla cu vin şi vru să toarne în pahar.

— Te rog, nu.

Tom păru în primul moment debusolat, apoi pe faţa lui se ivi o expresie spăşită:

— Oh, da, am uitat. Dumneavoastră nu beţi alcool. Vă rog să mă scuzaţi!

— Nu face nimic. Mogens făcu un gest către masa supraaglomerată. Extraordinar! Ai lucrat în gastronomie?

Tom negă cu o mişcare a capului şi continuă să îngrămădească pe farfurie carne, sos şi cartofi prăjiţi crocant. Singur mirosul şi era suficient ca lui Mogens să îi lase gura apă. Brusc simţi cât îi era de foame; singura masă servită

astăzi fusese micul dejun abundent pregătit de dimineaţă, la despărţire, de miss Preussler, şi acum era trecut bine de ora opt. Trebuia să se stăpânească să nu năvălească asupra furculiţei şi cuţitului. Stomacul îi chiorăia, ceea ce era jenant. Dar Tom zâmbea doar.

— Sper să vă placă. Nu sunt un bucătar profesionist.

— Dacă mâncarea este gustoasă doar o parte din cât de bine arată va fi indiscutabil cea mai gustoasă masă a mea din ultimii ani, răspunse Mogens.

Tom zâmbi măgulit, dar făcu un gest întrebător spre uşă.

— De-ar fi numai asta… Mai trebuie să mă ocup şi de ceilalţi.

— Faci asta de unul singur?

Mogens spera ca Tom să nu îi fi sesizat dezamăgirea. Sperase ca în cursul mesei să poată discuta puţin cu tânărul, pentru ca pe această cale să poată obţine poate un răspuns la una sau alta dintre întrebările pe care Graves nu îi dăduse posibilitatea să le pună.

— Cam aşa ceva, răspunse măgulit Tom. Şi munca îmi face plăcere. M-am gândit să deschid un restaurant în oraş, după ce lucrările se încheie aici. Dar până atunci mai este.

— A spus asta doctorul Graves? se interesă Mogens. Că va mai dura mult?

Cât de inofensiv suna întrebarea, păru că îl puse în încurcătură pe Tom. Acesta ezită un moment, apoi răspunse:

— Va rog să mă scuzaţi, profesore, dar doctorul Graves ne-a interzis să discutăm în afara galeriilor despre orice are legătură cu munca noastră.

— Bine, Tom, bine. Nu am vrut să te pun într-o situație dificilă.

Tom clătină nervos din cap.

— Eu… eu voi veni mai târziu ca să strâng masa. Dacă aveţi nevoie de ceva, deschideţi pur şi simplu uşa şi strigaţi-mă.

Plecă repede, pentru a nu îi da posibilitatea lui Mogens să mai pună vreo întrebare stânjenitoare. Profesorul se eliberă şi de ultimele gânduri care îl priveau pe Jonathan Graves şi descoperirea sa pe cât de senzaţională, pe atât de

înspăimântătoare, şi se concentră asupra mesei.

După primele îmbucături îşi dădu seama că era cel mai bun prânz pe care îl avusese de ani de zile în afara locuinţei lui miss Preussler; ar fi făcut faţă oricărei comparaţii cu bucătăria unui restaurant de hotel de clasă. Era evident că talentele ascunse ale lui Tom depăşeau cunoştinţele necesare şofatului. Deşi Tom îi servise o porţie mai mult decât îndestulătoare, o mâncă în întregime şi şterse cu pâine şi ultima picătură de sos.

După ce termină de mâncat, o senzaţie plăcută de epuizare puse stăpânire pe el. Pentru o clipă privirea îi poposi asupra patului abia aşternut, şi doar această privelişte fu de ajuns pentru ca senzaţia de plăcută epuizare să se transforme într-una de greutate de plumb. Pleoapele ameninţau să se închidă singure şi o clipă depuse toate eforturile de care era în stare pentru a nu adormi pe scaun.

Avea tot dreptul să fie obosit. Avea în spate o zi deosebit de solicitantă, ca să nu mai vorbim despre tensiunea produsă de şocul descoperirii lui Graves. Ar fi nu doar de înţeles, dar şi absolut rezonabil să cedeze ispitei, să se târască până la pat, pe care să se întindă pentru a adormi pe loc.

Dar nu voia să facă asta.

Ar fi venit în contradicţie nu numai cu obiceiul lui de a nu se culca atât de devreme, dar i s-ar fi părut de-a dreptul criminal să o facă în contextul celor trăite astăzi. Chiar dacă era conştient că încă mult timp nu va putea cuprinde proporţiile reale ale acestei descoperiri incredibile, nu exista nici cea mai mică îndoială că aceasta nu era doar ziua cea mai importantă a vieţii lui, ci şi o zi despre care vor vorbi decenii de acum înainte nu numai colegii lui din cercetare, ci poate întreaga lume. Cum va răspunde când va fi întrebat cum şi-a petrecut această zi care va modifica cunoştinţele omenirii? Că timp de o oră privise în jur, apoi luase o masă de excepţie şi în final se culcase devreme?

Îşi învinse oboseala, bău o a doua şi apoi la scurt timp o a treia ceaşcă cu cafea, şi se mai mobiliză încă o dată pentru a rezista oboselii, aşteptând efectul revigorant al cafelei.

Restul de cafea rămas în cană nu apucase să se răcească

simţitor, când îl cuprinse iarăşi somnolenţa şi imediat apoi începu să simtă în oase şi greutatea aceea ca de plumb. Se simţea cu totul altfel decât revigorat, dar rezistă şi ispitei de a mai bea încă o cafea. Dacă exagera, probabil că nu ar dormi toată noaptea, dimineaţa următoare fiind şi mai epuizat. Se ridică, îşi netezi hainele cu o mişcare la fel de instinctivă, pe cât de lipsită de sens şi începu cu o inspecţie a ceea ce în următoarele săptămâni sau poate chiar luni va reprezenta casa lui.

Dar aceasta nu dădu mai multe rezultate decât prima. Dacă nu lua în calcul locurile ocupate de pat, masă şi pupitru, spaţiul rămas excludea prezenţa a mai mult de un musafir şi exista pericolul să sufere de claustrofobie. Tom adusese bagajele şi lăsase cele două geamantane nedeschise lângă pat, ceea ce Mercer ar fi calificat ca fiind încă o dovadă a lenei lui, în timp ce pentru Mogens reprezenta mai curând o dovadă de discreţie.

Mogens se duse la pupitrul pus de Graves pentru el şi ridică repede capacul. Micul spaţiu de sub placa de lucru nu conţinea nimic în afară de un toc, o călimară cu cerneală şi o mapă de scris din piele cu pe puţin o sută de file de hârtie albă ca zăpada; dar la ce se aşteptase? Ca Graves să îi fi lăsat acolo un bilet scris de mână, prin care să îi aducă la cunoştinţă marele lui secret? Nicidecum.

Poate că dulapul cu cărţi va fi mai generos. Mogens aprecie numărul volumelor înşirate pe scândurile cioplite cu barda la mai mult de două sute, şi desigur că Graves nu le adusese ca el să îşi poată petrece serile cu lecturi distractive. Cel puţin titlurile i-ar fi furnizat un indiciu cu privire la motivul prezenţei lui aici.

Mogens făcu un pas spre raftul cu cărţi şi se opri. Lumina nu prea era bună. Lampa cu petrol şi lumânările pâlpâinde răspândeau o lumină intimă, care nu părea potrivită pentru citit. În loc de a continua deplasarea, se uită la lampa electrică de sub tavan şi urmări cu privirea cablul negru gros de un deget, care mergea până la uşă, unde se termina într-un întrerupător greu. Mogens se duse la el şi îl întoarse. Rezultatul fu un clinchet zgomotos, dar becul nu se aprinse.

Mogens mai încercă o dată, cu acelaşi rezultat, apoi încă o dată. Becul nu se aprinse. Se pare că nu primea curent.

Lumina ar fi ajuns cel puţin ca să descifreze titlurile de pe cotoarele cărţilor, dar se afla la uşă şi nu uitase cuvintele lui Tom, conform cărora dacă avea nevoie de ceva, trebuia doar să îl strige pe acesta. Poate că acum avea ocazia să mai schimbe câteva cuvinte cu „fata bună la toate” a lui Graves.

Părăsi baraca şi pentru puţin timp cochetă cu ideea de a se întoarce pentru a-şi lua pardesiul, pentru că vântul care îl întâmpinase era neaşteptat de rece, dar se hotărî să continue drumul. Până la celelalte barăci erau doar câţiva paşi. Nu îl va răpune puţin aer mai rece. Traversă grăbit spaţiul liber, coti către cea mai apropiată baracă şi ridică mâna ca să bată la uşă, dar lăsă mâna jos şi se uită încruntat în jur. Auzise un zgomot, dar în primul moment nu îşi dăduse seama nici de unde venea şi nici de semnificaţia lui. Dar suna fals şi *ameninţător* într-un fel greu de descris.

Cu inima bătând să îi spargă pieptul, privi în jur. După ce soarele asfinţise, se făcuse aproape întuneric beznă. Chiar propria lui baracă se vedea ca o siluetă neagră, deşi se afla la o distanţă de o duzină de paşi. Întunericul din spatele ei era absolut. Raţiunea îi spunea lui Mogens că nu era altceva decât întuneric, dar brusc în cap îi răsună o altă voce, şi această voce vorbea despre făpturi îngrozitoare şi creaturi funeste care se strecurau prin noapte în tăcere şi care îl fixau cu privirea ochilor negri şi lacomi.

Mogens reuşi cu oarecare efort să alunge din minte aceste gânduri negre, dar în suflet îi rămase un sentiment voalat ciudat. Şi-o fi închipuit el umbrele aflate la pândă, dar nu şi foşnetul. Acolo era ceva, poate un om, poate un animal hoinar, de la o nevinovată pisică până la un râs. Nu ar trebui să stea aici, ci să se ducă în adăpostul lui sau în cel mai bun caz să îl caute pe Tom, pe care să îl informeze că ceva se strecura prin tabără.

Mogens vru să îşi pună în aplicare ideea, când zgomotul se repetă, şi de data aceasta era nu numai puternic, ci şi uşor de identificat. Paşi. Nu strecuratul prevăzător al unei pisici sălbatice sau al unui câine hoinar, ci erau paşii clari ai unui

om care se străduia evident să nu facă prea mult zgomot. Existau cel puţin o sută de explicaţii inofensive la fel de credibile pentru acest lucru, dar gândurile lui Mogens se roteau neabătute descoperind ameninţare şi perfidie, aşa cum rotile de fier ale unei locomotive urmau şinele, şi el nu putea face altceva decât să se întoarcă şi, cu inima cât un purice, să meargă în acea direcţie. Unui observator neutru, comportamentul profesorului i-ar părea fără nicio îndoială curajos, dar lucrurile stăteau exact invers: pur şi simplu lui Mogens îi era prea frică să revină în baraca sa şi să nu ştie care era cauza înspăimântătorului foşnet. Trăise prea multe nopţi pline de viziuni diabolice şi coşmaruri, din care se trezea scăldat în sudoare şi cu pulsul ca nişte bătăi de ciocan, pentru a permite fanteziei sale să îl însoţească biciuitoare şi în somn.

Nu vedea nimic, dar pentru a treia oară auzi zgomot de paşi feriţi între baraca sa şi cea locuită de Graves, şi undeva în întuneric părea că ceva se mişca în faţa lui; ceva abia mai mult decât o umbră între alte umbre, dar totuşi destul de clară pentru a nu putea fi o închipuire. Raţiunea încercă pentru ultima oară să îi explice lui Mogens nebunia intenţiei lui, dar teama sa de demoni şi de necunoscut fu mai puternică. Încet, cu inima bătând să îi spargă pieptul, dar fără să se oprească, merse în direcţia respectivă şi după câteva momente ajunse la urmele lăsate de maşina lui Tom pe terenul moale. Erau uşor de recunoscut, în ciuda condiţiilor de iluminare. În şanţurile paralele se strânsese apă scursă din solul mlăştinos, care reflecta lumina palidă a stelelor precum două oglinzi înguste nesfârşite.

Mogens îşi stăpâni cu mare efort un strigăt de groază, când fără niciun avertisment ceva îl biciui peste faţă, lăsând în urmă ecoul unei dureri puternice, care dispăru repede. Instinctiv ridică mâna pentru a se apăra de un nou atac, dar ceea ce simţi nu fură decât ramuri subţiri şi frunziş umed de la rouă. În faţa ochilor lui apăru o amintire fugară: rămurele de un verde-închis împinse la o parte de masca radiatorului Fordului care biciuiau parbrizul. Altceva ce să fi fost? Se luă după urmele lăsate de maşină şi ajunse la capătul drumului care mergea paralel cu zidul cimitirului.

Ezită să meargă mai departe. De la sosire îşi dăduse seama că cineva - probabil Tom, şi tot atât de probabil la indicaţia lui Graves - depusese mari eforturi să ascundă accesul la luminiş, dar se pare că el nu acordase atenţia cuvenită acestei observaţii. Şi dacă Graves nu făcuse asta doar pentru a feri descoperirea sa de privirile curioase?

Această idee depăşea clar graniţa paranoiei şi Mogens o alungă supărat. Cu o mişcare mânioasă dădu de o parte ramurile şi continuă drumul.

După ce trecu de bariera vie, perspectiva se îmbunătăţi considerabil. Se opri surprins şi privi cerul. Pe parcursul săptămânii luna se subţiase permanent şi acum avea o lăţime de doar un deget, dar noaptea era foarte clară şi diadema stelelor scânteietoare aproape că înlocuia absenţa luminii lunii, neîmpiedicată nici de cel mai mic nor ori turbulenţă. De această parte nu era prea multă lumină. De cealaltă parte, în tabăra lui Graves era prea *întuneric*: ca şi cum acolo era ceva ce speria lumina.

Se auziră din nou paşi foşnitori, apoi un zgomot neîntrerupt, care veneau clar de dincolo de zidul cimitirului. Mogens mai făcu un singur pas şi se opri. Inima îi bătea ca o tobă. Mai înainte, când trecuse pe aici cu Tom, privise acest zid străvechi ca pe nimic altceva decât un obstacol din pietre neregulate, ce nu avea nicio importanţă pentru el, dar acum nu voia să ajungă la el cu niciun chip. Din acea fatală noapte de An Nou, Mogens nu mai intrase în niciun cimitir şi îşi jurase nici să nu o mai facă vreodată. Dar zgomotul venea clar de acolo, şi în aceeaşi măsură în care Mogens încerca tot mai disperat să controleze demonii descătuşaţi ai subconştientului său, i se întărea convingerea că era de o importanţă vitală pentru el să stabilească motivul acestui zgomot. Îşi continuă mersul, după câţiva paşi ajunse la zidul cimitirului şi se opri din nou. Se mai auzea zgomotul? Pulsul îi răsuna atât de puternic în urechi, că nu mai era sigur.

Mogens mai şovăi o ultimă clipă, apoi cu o mişcare aproape supărată puse mâinile pe coama farâmicioasă a zidului, îşi propti piciorul drept într-o scobitură de un deget a zidăriei mâncate de vremuri şi îşi făcu vânt cu toată puterea.

Supleţea cu care realiză acest efort sportiv complet neobişnuit pentru el îl surprinse, dar trecu pe lângă o catastrofa la un fir de păr, pentru că nivelul terenului cimitirului se afla simţitor sub cel al drumului, aşa că saltul elastic planificat se transformă într-o poticneală neîndemânatică, ce ameninţa să se încheie cu o căzătură. Mogens întinse mâinile şi în ultimul moment prinse o piatră de mormânt veche, aşezată oblic, care sub greutatea lui se înclină într-o parte cu un sunet ca un plescăit.

Mogens stătu un moment într-o poziţie grotescă, aplecat în faţă, apoi îi veni unica idee corectă şi se îndepărtă cu o mişcare hotărâtă. Piatra funerară îşi pierdu definitiv centrul de greutate şi cu un zgomot înfundat se prăbuşi în mlaştina în care se afundă pe jumătate, iar Mogens îşi regăsi echilibrul agitând braţele de zor. Ceea ce îl scuti de a se lungi în noroi şi a se întoarce în tabără murdar din cap până în picioare.

Rămase nemişcat o jumătate de minut, aşteptând ca mâinile şi genunchii să înceteze să-i mai tremure şi cercetând cu privirea meditativ piatra funerară pe care o răsturnase neintenționat şi care se afunda încet în noroi. Se gândi prost dispus, aruncând o privire asupra pantofilor, că şi el se afunda treptat în solul mlăştinos, dar nu atât de repede şi cu siguranţă nu atât de adânc precum piatra care cântărea câteva sute de kilograme, dar pantofii lui erau deja acoperiţi de noroiul vâscos şi, dacă mai rămânea aşa ca să asiste la propria scufundare, atunci în curând mizeria îi va ajunge la gambe.

Dar nu intenţiona să ajungă în situaţia aceasta. Cu puţin efort îşi trase picioarele din clisă, totodată reuşind măiestria de a nu-şi pierde niciun pantof. Dar aceştia erau terminaţi, după cum stabili mâhnit, şi se părea că această victorie parţială asupra mlaştinii nu era de durată, căci făcând un pas rapid într-o parte, începu în aceeaşi clipă să se afunde din nou. Trebui să execute un fel de dans, până când găsi un loc în care pământul îi susţinea în oarecare măsură greutatea.

Privi dezorientat în jur. Piatra funerară dislocată involuntar de el nu era nici pe departe singura care nu mai stătea în picioare. Ba dimpotrivă, cele mai multe pietre pe care le

vedea la lumina palidă a lunii ca o seceră nu mai erau verticale, ci aplecate în toate direcţiile, ca tulpinile împietrite ale unei culturi de secară, după ce trecuse peste ea o tornadă. Unele erau răsturnate complet şi dispăreau parţial în pământ. Pretutindeni, printre pietrele funerare înclinate ori răsturnate, lumina stelelor se reflecta în apa nemişcată, ieşită la suprafaţă din terenul poros, adunată în băltoace. Se părea că cimitirul părăsit era presărat cu milioane de mici cioburi de oglindă.

Când sesiză importanţa acestei observaţii, Mogens se încruntă zăpăcit. Cine naiba să fi fost atât de smintit încât să facă un cimitir în mijlocul unei *mlaştini*?

Îşi aduse aminte de motivul prezenţei lui aici, se roti într-o mişcare aproape circulară şi încercă să pătrundă cu privirea prin întuneric. Aici era mai lumină decât în tabăra lui Graves, dar o noapte fără lună rămânea o noapte fără lună, aşa că nu putea distinge ceva la peste cincisprezece, douăzeci de paşi. Totuşi, după un timp crezu că sesizează o mişcare undeva la stânga lui, dincolo de zona în care putea să vadă. Era o mişcare vagă şi ceva din ea i se părea *fals* într-un sens ciudat, fără a putea preciza cum anume. În acelaşi timp crezu că aude din nou voci, dar nici acest lucru nu se petrecea aşa cum ar fi trebuit să se petreacă.

Vocile raţiunii lui, care deveneau tot mai slabe, dar care încă mai rezistau, îi şopteau că acum era momentul irevocabil când trebuia să termine cu această mostră de curaj pueril şi să se întoarcă, înainte de a pierde ceva mai mult decât o pereche de pantofi din piele de căprioară. Dar în loc de a le asculta, Mogens se întoarse în direcţia umbrei sinistre şi o luă din loc. El însuşi considera ideea ca puerilă, *era* o probă de curaj, şi în acest joc deja mersese prea departe pentru ca acum să se retragă. Câştiga ori pierdea, dar continua.

Mogens era ferm hotărât să treacă această probă. Se împotrivise celor mai răi demoni din viața sa şi se îmbărbătase atâta vreme, până ce el însuşi ajunsese să se convingă că Graves nu era un înger al răzbunării trimis de Dumnezeu, care exista doar cu unicul scop de a-i devasta viața, ci nu era altceva decât un om antipatic. În mod cert nu

va capitula în faţa acestei provocări mult mai mici, şi nu o va lua la fugă la vederea unui cimitir mlăştinos şi părăsit, unde îşi bătea joc de el o umbră. Continuă să se deplaseze în direcţia nălucii care se estompa, dar o pierdea mereu din ochi, pentru că trebuia să se concentreze cel puţin tot atât de mult asupra locului în care punea piciorul, căci nu ţinea să rămână fără un pantof ori să cadă.

Ar fi trebuit să ia şi acest lucru în calcul, dar se simţi totuşi profund dezamăgit când, privind la un moment dat după umbră, nu o mai văzu. Deşi drumul devenea tot mai dificil, mai făcu câţiva paşi până când se decise definitiv să accepte lipsa de sens a acţiunii sale şi să se oprească decepţionat. Nu mai avea niciun rost să continue; dacă acolo, în faţă, cândva fusese ceva, acum nu mai era nimic, aşa că nu avea nimic de pierdut dacă se întorcea. Cu puţin noroc poate că reuşea să ajungă la timp la baraca lui, pentru a se putea schimba şi curăţa înainte ca Tom să vină să strângă masa, în aşa fel încât nimeni să nu remarce absenta lui.

Nu intenționa să urmeze aceeaşi cale la întoarcere, ci o luă spre stânga, unde zidul cimitirului se afla la doar o duzină de paşi. Aici părea a fi ceva mai înalt decât în locul în care îl sărise prima oară, dar perspectiva de a face cale întoarsă cu picioarele pe jumătate ude îl făcu să prefere o mică escaladă.

Ocoli o piatră funerară de înălţimea unui om, aplecată vizibil, făcu un pas mare peste o băltoacă noroioasă amplă şi îşi ridică privirea.

Şi îşi privi trecutul în faţă.

Într-o fracţiune de secundă, nouă ani din viața sa se spulberară parcă. Nu se mai afla într-un cimitir mlăştinos, la şaizeci de kilometri est de San Francisco, ci avea din nou douăzeci şi opt de ani, absolvise facultatea de abia o săptămână şi beat de dragoste ca şi de vinul de Porto hoinărea prin micul cimitir aflat la doar o aruncătură de băţ de campus. Acest loc nu era frecventat de cernitele rude în viaţă, ci mai curând de perechi de studenţi de preferinţă de ambe sexe, care ştiau să aprecieze cimitirul secular ca loc de întâlnire discret încă de la înfiinţarea universităţii. Era din nou împreună cu Janice, îi auzea râsul clar, paşii uşori şi micile

strigăte de spaimă artistic exagerate, pe care le scotea de fiecare dată când - după părerea ei - el risca să o piardă în întunericul miezului de noapte din cimitir.

Nu erau singuri în cimitir. Sărbătoarea durase până seara târziu, şi cu fiecare oră care trecea, cu fiecare pahar de punch băut, atmosfera devenea mai lejeră, inimile - mai infantile. Nu era încă miezul nopţii, dar nici mult nu mai era până atunci, când a apărut administratorul căminului studenţesc, îmbrăcat doar cu un halat uzat şi papuci din pâslă, cu părul ciufulit şi cu o faţă marcată de orele lungi în care a încercat să ignore gălăgia de la etajul superior şi a declarat ursuz petrecerea închisă. Nu era furios, căci prea mulţii ani cu prea multele petreceri de absolvire îl învăţaseră cât de lipsit de sens era să se enerveze peste măsură, mai ales din cauza studenţilor care scăpaseră de ultimul semestru şi absolviseră toate examenele, aşa că nu mai aveau nimic de pierdut. Nu îi mai putea ameninţa nici măcar cu o sancţiune, pentru că majoritatea studenţilor părăsiseră deja campusul, iar cei care încă nu o făcuseră erau pe punctul de a pleca. Şi în portvizitul lui Mogens se afla un bilet de călătorie la New Orleans, unde - mulţumită intervenţiei profesorului cu care urma să-şi susţină doctoratul şi fără să ştie exact ce îl aştepta - avea asigurat un post la un institut de cercetări mic, dar deosebit de cunoscut; nu era ceva deosebit, după cum spusese profesorul, şi nu era nici bine plătit, dar era un post care prezenta două avantaje incontestabile: era o trambulină excepţională pentru o carieră ştiinţifică şi îi asigura o locuinţă separată micuţă, ce ar fi fost suficientă şi pentru două persoane dacă se mulţumeau cu puţin. Janice mai avea un an de studiu, dar oricât ar părea de lung un an, era totuşi o perioadă ce avea un sfârşit cândva. Performanţele şi notele lui Janice nu erau atât de impresionante ca ale lui Mogens, dar erau suficiente pentru a nu lăsa nicio îndoială că în cel mult un an îl va urma. Părinţii lui Janice ca şi cei ai lui Mogens erau tot atât de puţin în stare să îşi sprijine fiica cu mai mult decât reprezenta strictul necesar, dar chiar dacă noua poziţie a lui Mogens era prost plătită, *era* totuşi plătită, şi dacă făcea puţină economie şi se gospodărea mai strâns, banii economisiţi ar fi ajuns ca să îi

trimită de sărbători şi în vacanţele semestriale câte un bilet de călătorie până la New Orleans. Apropierea ar fi reuşit, gândi Mogens în timp ce se mai opri o dată şi trase cu urechea la paşii uşori care răsunau în întuneric din dreapta lui.

Nu că ar fi intenţionat să mai aştepte atât de mult. Janice şi el se cunoscuseră în ziua în care Janice venise la Harvard, şi de trei ani erau împreună. Nu depăşiseră limita, dar Mogens era un bărbat sănătos şi tânăr, cu necesităţi normale, iar Janice era o tânără modernă, deşteaptă, care nu ar depăşit niciodată graniţele unei anumite decenţe, dar care făcea uneori lucruri, şi mai ales spunea lucruri care pe mama extrem de religioasă a lui Mogens o făceau să roşească. Nu *discutaseră* despre asta, pentru că le interzicea buna-cuviinţă, dar anumite remarci, şi înainte de toate *privirile*, îi dădeau de înţeles lui Mogens că ea i-ar face darul final încă înainte de plecarea lui, pentru a pecetlui jurământul de credinţă pentru anul ce va urma. Ceea ce nu însemna altceva decât astăzi sau cel târziu mâine, pentru că în ziua ce urma el îşi va strânge toate lucrurile şi va pleca de la Harvard.

Din nou se auziră paşi în faţa lui, în întuneric, care îl smulseră din gânduri. Mogens se ghemuise în spatele uneia dintre pietrele funerare străvechi, de înălţimea unui om, care dominau partea aceasta a cimitirului, pentru a nu fi văzut, dar probabil că nici nu era necesar. Întunericul devenise deplin. Luna nouă urma să apară peste două, trei nopţi şi cerul se acoperise. În timpul serii păruse că se apropia o furtună. Ploaia se oprise, dar rămăseseră norii în ciuda vântului, şi era atât de întuneric că Mogens depunea efort să-şi vadă şi mâna din faţa propriilor ochi. Acest întuneric de infern nu era absolut prielnic amuzantului său joc de-a v-aţi ascunselea cu Janice, pentru ceea ce Jonathan şi el intenţionau să facă, dar parcă venise la comandă.

În timp ce se concentra asupra paşilor uşori şi încerca să aprecieze distanţa şi direcţia exactă de unde venea zgomotul lor, avu pentru ultima oară îndoieli. Nu că şi-ar fi făcut scrupule. Mare şi mai ales acea groaznică Ellen, o persoană imposibilă, cu care el era de un an bun, ceea ce nimeni nu

putea înţelege - gurile rele afirmau asta, nu el - se zbătuseră pentru asta de mult. Fuseseră întreprinse toate pregătirile, Jonathan, Beth şi mai ales Janice fuseseră instruiţi, ei discutaseră planul îndelung şi temeinic, şi nimic nu putea să iasă greşit.

Începuse absolut nevinovat. Jonathan Graves, Marc Devlin şi el însuşi, Mogens, împărţeau de şase ani aceeaşi cameră din căminul asociaţiei studenţeşti, aşa că nu exista nimic ce vreunul dintre ei să nu ştie despre ceilalţi. Niciodată Mogens nu văzuse asta cu ochi prea buni. El ducea o viaţă studenţească normală şi avea aceleaşi secrete pe care le aveau toţi studenţii de vârsta lui. Jonathan, Marc şi el nu erau cu adevărat prieteni şi nici nu nutreau destulă simpatie reciprocă, dar erau colegi de cameră şi de studenţie, şi asta însemna că se respectau reciproc şi că îşi treceau reciproc cu vederea anumite slăbiciuni şi lipsuri. Această conivenţă, care era la fel de veche ca viața studenţească, a funcţionat în primii cinci din aceşti şase ani. Apoi Marc o cunoscuse pe Ellen, şi totul se schimbase.

Ellen era o persoană ciudată, şi nu doar Mogens se întreba degeaba ce găsea Marc la ea. Aceasta nu era nici deosebit de atractivă, nici nu strălucea printr-o inteligenţă ori elocinţă deosebită. Dar exercita incontestabil o influenţă proastă asupra lui Marc. El începuse să se schimbe, devenise egoist şi intolerant, şi în consecinţă în mare măsură arogant. Nu exista nimic la care el să nu aibă obiecţii, nu exista comportament al camarazilor săi de cameră de care să nu se plângă, nicio slăbiciune a acestora la care să nu facă referiri şi de care să nu îşi bată joc, şi deseori la un mod răutăcios. La început, atât Mogens, cât şi Jonathan încercaseră să ignore această atitudine, ceea ce le venea tot mai greu, până când în cele din urmă le deveni imposibil.

Şi astfel luase naştere planul de a i-o plăti cu aceeaşi monedă lui Marc şi scorpiei lui cu părul roşu. Ideea le-a venit repede, pentru că nici Marc şi nici Ellen nu încetau să le furnizeze motive din plin.

O chestiune asupra căreia Marc - mai ales *coram publico* - nu înceta să bată şaua, era predilecţia, de altfel de toţi

cunoscută, a lui Mogens pentru transcendental. Era adevărat că Mogens era pasionat de temă, dar oricine ştia că el pleca de la un punct de vedere pur ştiinţific, raţional. Cu cât i se părea o poveste mai obscură, cu cât era o legendă mai trăsnită, cu cât era mai neclar un incident, cu atât mai entuziast se apleca Mogens asupra acestora şi căuta să desluşească adevăratul sâmbure al legendei, să extragă explicabilul din aparentul inexplicabil şi să înţeleagă ceea ce era aparent de neînţeles; şi dacă nu reuşea asta, măcar încerca să înţeleagă de ce aceste lucruri rămâneau de nepătruns. Mogens devenise un vânător al ocultului, dar cu singurul scop de a le răpi tuturor acestor lucruri farmecul. Oricine ştia asta, inclusiv Marc - ceea ce însă nu îl împiedica în niciun caz să ia tot mai des peste picior „absurditatea asta“, cu sprijin activ când era însoţit de Ellen. Nu pierdea practic nicio ocazie să sublinieze că niciun om cât de cât inteligent nu putea să creadă într-o asemenea prostie.

Deci era firesc să i se plătească cu aceeaşi monedă. Deşi Mogens în principiu nu se ţinea de astfel de glume infantile, Marc îl provocase destul în ultimele luni ca să merite o lecţie pe care să o ţină minte.

Totuşi, pentru un moment nu a mai fost sigur că ceea ce apărea în plan ca o idee excepţională nu se va dovedi în realitate o idee deosebit de prostească. Fără îndoială că Marc şi Ellen *ar fi meritat* lecţia, dar dacă îşi vâra mâna în buzunar şi scotea masca din cauciuc la care meşteriseră Jonathan, Janice şi el o săptămână întreagă, totul avea să decurgă altfel în această seară decât era încă posibil.

Mogens se gândi la promisiunea mută pe care o citise în ochii lui Janice, şi un val de căldură i se răspândi în corp. Bun, se aflau într-un *cimitir*, un teritoriu în general morbid - chiar şi fără a ţine cont de pietate ori moralitate -, dar ei nu erau nişte studenţi din Evul Mediu, ci tineri luminaţi, absolvenţi de academii la început de secol XX, şi mai aveau doar două zile, după care el şi Janice nu se vor mai vedea câteva luni nesfârşite. În cimitir existau destule colţuri tainice, iar seara care se încheia şi vinul de Porto cu care nu erau deprinşi îşi făceau efectul. Mogens fusese deseori şi ziua aici şi se putea

orienta.

Nu departe de locul în care se afla exista un număr de mausolee mici, utilizate frecvent mai ales de perechile mai tinere de studenţi ca puncte tainice de întâlnire. Personalul cimitirului renunţase de mult să mai înlocuiască lacătele de la uşi, care oricum erau sparte în timpul nopţii. Şi Mogens fusese acolo o dată sau de mai multe ori fără Janice, dar nu şi după ce prietenia lor platonică evoluase. Totuşi, ştia că mai erau doar câţiva paşi până la aceste tainice adăposturi mortuare, după cum era şi conştient că în această noapte specială probabil că va fi suficient un mic semn fugar cu capul, pentru ca Janice să îl însoţească acolo.

Erau ai lui Janice paşii pe care îi auzea în faţa sa, în întuneric? Mogens nu mai era atât de sigur ca în urmă cu câteva clipe. Jonathan şi cu el îi urmau pe ceilalţi la distanţă, dar îi pierduseră din vedere atunci când Janice - ceea ce făcea parte din plan - o luase brusc la fugă şi începuse jocul nocturn de-a v-aţi ascunselea. Conveniseră ca ea şi Beth să aibă grijă ca ceilalţi doi să nu se îndepărteze prea mult de Jonathan şi de el, dar întunericul care îl stingherea pe Mogens putea la fel de bine s-o înşele şi pe ea, în aşa fel încât să o ia într-o direcţie greşită. Şi nu exista nici certitudinea că Graves cu însoţitoarele lui şi cele două victime ale farsei planificate erau singurii vizitatori ai cimitirului. Pe înghesuiala aceasta ar fi fost neplăcut să surprindă pe cineva, poate aflat chiar într-o situaţie penibilă. Şi el nu mai *era* sigur că paşii din faţa lui nu aparţineau cuiva din afara grupului lor.

Nu mai era sigur că ceea ce se auzea era un om.

Mogens se sperie o clipă de propriul lui gând. Ce altceva se mişca în noapte în faţa lui? În această zonă, de cincizeci de ani nu mai existau animale în libertate - cel puţin unele suficient de mari pentru a păşi *astfel* -, şi totuşi - sau poate tocmai din cauza pasiunii lui ajunse la limita obsesiei pentru tot ce era ocult şi inexplicabil, Mogens era poate cel mai realist om pe care el însuşi îl cunoştea. Alungă acest gând aproape îngrozit, se ridică din spatele monumentului funerar şi scoase mâna din buzunar.

Dacă s-ar fi mulţumit cu asta şi ar fi plecat imediat în

căutarea lui Janice, atunci nu numai acea seară, dar şi *întreaga* lui viaţă ar fi decurs altfel. Dar în acea clipă zgomotul de paşi se repetă, şi când Mogens îşi concentră privirea, zări o umbră robustă situată la fragila graniţă de la care puterea reală de percepţie începe să se amestece cu produsul fanteziei şi al fricii. La această siluetă ceva nu era aşa cum ar fi trebuit să fie, şi astfel curiozitatea de nepotolit în faţa necunoscutului şi a inexplicabilului trezi la Mogens febra vânătorii, şi soarta lui apucă o altă cale.

Între timp Mogens îşi încordase atât de tare privirea, încât ochii îi lăcrimau. Dar putea acum să vadă mai bine ciudata umbră, şi, pentru că şi direcţia vântului se schimbase, bizarii paşi se auzeau mai clar. Mogens părăsi cu grijă ascunzişul de până atunci, se strecură după o piatră funerară ceva mai mică, se lăsă pe vine şi nu slăbi din ochi umbra întunecată şi zbârlită aflată la douăzeci de paşi de el. La această distanţă lumina era insuficientă pentru a desluşi detalii, dar totuşi Mogens văzu acum că era vorba despre o siluetă asemănătoare omului. Asemănătoare, nu umană. Era înaltă, avea braţe, picioare şi un cap, dar ceva nu era în regulă la ea… Braţele erau prea lungi şi pendulau ca la un primat ce se deplasa în poziţie verticală, capul era prea teşit şi oarecum deformat, şi ceva nu corespundea nici la ţinuta întregului corp. Deşi în acest moment umbra nu se mişca, Mogens se gândi din nou la paşii târşâiţi pe care îi auzise. Îl străbătu un fior rece, şi nu reuşi să se convingă că fusese doar vântul care se răcorea treptat.

Ce era? Om nu era. Dar nu existau animale de această mărime şi cu asemenea constituţie, şi… Mogens fu pe punctul de a pufni în râs, când îşi dădu seama că un asemenea animal nu exista nici aici şi nici în altă parte a lumii. Îl avea în faţă pe nimeni altul decât Jonathan Graves, care nu se mulţumise doar cu masca de cauciuc pe care i-o pregătiseră ca să le tragă o spaimă bună lui Marc şi prietenei sale. Mogens nu îşi imagina de unde luase Graves acest costum deosebit şi ce reprezenta el, dar cel puţin în condiţiile de iluminare existente şi de la o distanţă de douăzeci de paşi efectul era deosebit de înspăimântător. El însuşi căzuse în

capcană pentru un moment şi voia să ştie *într-adevăr* mai mult.

— Jonathan? strigă el.

Coborâse vocea la nivelul unei şoapte clare, suficientă pentru distanţa de douăzeci de paşi la care se afla Jonathan - în definitiv nu voia să strice farsa şi să îi avertizeze în ultimul moment pe Marc şi pe Ellen -, dar Graves îl auzise desigur, căci se urni din loc şi luă o poziţie scrutătoare, scoţând şi un sunet ca un mârâit. Chiar mişcările făcute de el erau ca ale unui animal, nu ca ale unui om. Mogens ieşise pe jumătate de după piatra funerară, dar încremenise la mijlocul mişcării mijindu-şi ochii dezorientat şi neliniştit către umbra bondoacă. Nici acum nu desluşi decât o siluetă, dar care avea urechi ascuţite, ca de vulpe, gheare înspăimântătoare, iar în ochii ei scânteind furioşi se reflecta lumina argintie a stelelor.

— Jonathan? mai întrebă el o dată.

Inima îi bătea cu putere. Îşi reproşă în gând că era un prost - Marc s-ar fi bucurat nespus dacă l-ar fi văzut acum! -, îşi duse la sfârşit mişcarea începută şi cu o săritură ieşi de după piatră, dar silueta cu urechi de vulpe dispăru fulgerător.

— Jonathan? întrebă pentru a treia oară, şi de data aceasta îşi dădu seama că tremuratul din vocea lui nu se datora numai surprizei, frigului ori efortului.

Ca şi mai înainte, nu primi niciun răspuns, dar pentru o fracţiune de secundă crezu că aude iarăşi acei paşi foşnitori, care se îndepărtau rapid. Era singur.

Inima îi bătea atât de tare, că simţea pulsul până în vârful degetelor. Făcu apel la toată stăpânirea de sine de care era în stare pentru a merge mai departe şi a se apropia de locul în care văzuse făptura. Între timp îşi dădu seama că micul lor plan de răzbunare nu era o idee bună. Nu când se gândea la modul în care *el însuşi* a reacţionat la neaşteptata întâlnire cu Graves deghizat. Pe Marc şi pe Ellen voiau să îi înveţe minte, nu să îi sperie de moarte. Trebuiau să înceteze prostia asta înainte ca cineva să aibă de suferit!

Ajunse la locul unde fusese Graves şi privi cu atenţie în jur, fără să ştie ce căuta de fapt. Creatura - Graves! Trebuia să fie atent la ce gândea. *Graves* dispăruse de parcă nici nu

existase. Cu toate că se hotărâse să nu împingă la extrem farsa puerilă, Mogens mai avea reţineri în a striga cu voce tare. Dar oricum ştia în ce direcţie o luase Graves. Mogens făcu doi paşi în direcţia aceea, însă se opri şi privi încruntat solul.

Deşi nu plouase, iarba şi pământul erau ude şi grele de la umiditatea din aer. Putea să vadă clar urmele proaspete, care se încrucişau cu drumul lui. Erau nişte urme foarte ciudate. Mogens se lăsă pe vine şi întinse mâna pentru a atinge cu vârful degetelor firele de iarbă culcate. Nu era un cititor de urme grozav de talentat, dar nu trebuia să fii un urmaş direct al lui Chingachgook ca să remarci că urma nu era veche nici de un minut. Lumina nu permitea să distingi amănunte nici de la această distanţă mică, dar nici nu era de trecut cu vederea că amprentele erau mult prea mari pentru a fi lăsate de un picior omenesc normal şi erau şi mult prea adânci. Fiinţa care lăsase aceste urme cântărea cel puţin o sută cincizeci de kilograme, dacă nu mai mult. Chiar dacă Graves - ceea ce, cu toată bunăvoinţa, Mogens nu îşi putea imagina - pe lângă deghizarea sa, ar fi încălţat şi nişte pantofi peste măsură de mari, de ce să mai care după el încă şaptezeci şi cinci de kilograme de plumb?

Între timp, mai mult alarmat decât dezorientat, se ridică din nou şi încercă să pătrundă întunericul cu privirea. Ca şi cum ar fi fost posibil lucrul acesta, se făcuse şi mai întuneric, aşa că nu îl mai putea vedea pe Graves - *Graves?* - nici de la zece paşi, dar reţinuse direcţia în care acesta dispăruse. În faţa lui cimitirul se prezenta geometric ca o înşiruire de umbre cubice, dar existau şi excepţii: nu departe de el se ridica o umbră cubică densă, terminată cu un triunghi echilateral cu vârful spre cer; era mausoleul pe care Janice, Beth, Graves şi el îl stabiliseră ca punct de întâlnire. Mogens era surprins cât de aproape era de el, dar se puse totuşi imediat în mişcare către acesta. Fu însoţit de umbra tăcută şi de o teamă care se strecura şi mai tăcută decât umbra, iar inima îi bătea tot mai tare, pe măsură ce se apropia de mausoleu. Se gândi la urma stranie descoperită şi gura i se uscă. Poate că Devlin şi extravertita lui prietenă avuseseră

dreptate, gândi el. Poate că *existau* lucruri de care era mai bine să nu te ocupi.

Când se apropie, văzu că în interiorul mausoleului ardea o lumină; o lumină palidă, gălbuie, bine protejată, pe care de la zece paşi depărtare probabil că nu ar fi remarcat-o, dacă nu ar fi ştiut exact ce căuta. Mogens grăbi pasul, trase cu mâna stângă uşa din grilaj şi instinctiv îşi strânse umerii, ca să nu dea cu capul de pragul de sus al uşii construite pe măsura oamenilor mai scunzi ai unui secol anterior. Încăperea era goală. Lampa cu petrol a cărei flacără îl atrăsese aici era aşezată pe podea, şi de undeva îi ajungea la ureche un zgomot înăbuşit, ca un râcâit.

— Jonathan?

Timp de o secundă nu primi niciun răspuns, apoi o voce clară strigă:

— Mogens?

Janice! Mogens răsuflă uşurat, dar imediat se alarmă. O auzea pe Janice, dar unde era aceasta? Încăperea nu avea nici cinci picioare pătrate şi era absolut goală! Făcând excepţie de intrare, mai exista o uşă zăbrelită în partea opusă, care prin spatele unei scări de piatră cobora în adânc. Din câte îşi amintea Mogens, aceasta era încuiată, asigurată cu un lacăt străvechi, pe cât de ruginit, pe atât de greu. Acum era întredeschisă, iar lacătul zăcea spart pe podea.

— Janice, eşti jos?

— Mogens? Vocea lui Janice suna înfundată şi deformată de parcă venea din fundul unei fântâni. Mogens, vino aici! Să vezi ceva! Este fantastic!

Mogens şovăi în faţa uşii deschise. Apropiindu-se, văzu că şi de jos se ridica o lumină gălbuie şi pâlpâitoare, mult mai palidă decât cea de sus. Gândul că Janice era acolo, jos, îl neliniştea mai mult decât putea să îşi explice. Ceva… nu era în regulă. *Putea* să îşi explice asta, dar explicaţia lui era prea grotescă pentru a o putea gândi, pentru a-i da formă, şi priveliştea lacătului distrus îi mărea neliniştea. Lacătul nu era doar spart, ci de-a dreptul sfâşiat. Cârligul greu din fier cu care fusese fixat de uşă era îndoit ca tabla subţire a unei cutii de conserve. Nu, se corectă el, nu era îngrijorat la gândul că

Janice era jos, închipuirea îl făcea să intre în panică.

Deschise uşa mai mult, dar se întoarse ca să ia lampa. Umbrele se puseră într-o mişcare tăcută când el ridică lampa şi se întoarse, şi, pentru un moment ce păru nesfârşit, parcă mai era ceva acolo, altceva decât corpuri din acel domeniu de graniţă dintre lumea luminii şi cea a umbrei. În gură începea să i se răspândească un ciudat gust sălciu. Nu ar fi trebuit să vină aici. Această idee absolut tâmpită a evoluat între timp mult dincolo de o farsă studenţească. Cu toate acestea, Mogens nu era încă pregătit să creadă în acţiunea forţelor supranaturale sau chiar în faptul că el trebuia să înfrunte afară o creatură care, sub masca unei umanităţi aparente, era în realitate cu totul altceva.

Cu fiecare secundă îi era pe de altă parte tot mai clar cât de subţire era gheaţa pe care se mişcau. În final, nu avea nicio importanţă dacă el era mâncat de un vârcolac sau dacă îşi petrecea restul vieţii ca o epavă sufleteşte răvăşită. O va lua pe Janice, după care va fugi cât de repede va putea.

Coborî scările aproape alergând. După mai puţin de o duzină de trepte se găsea într-o pivniţă joasă, cu tavan boltit, în mijlocul căreia era un voluminos sarcofag de piatră. Janice era de partea cealaltă a sicriului de piatră cenuşie şi ţinea în mâna dreaptă o lumânare pe jumătate topită. Îşi ridicase cealaltă mână pentru a-şi proteja ochii de lumina neaşteptat de puternică a lămpii cu petrol.

— Mogens, priveşte! spuse ea agitată. Vino aici!

Mogens nu se clinti, dar ridică lampa mai sus, ca să vadă mai bine. Se părea că se repeta ceea ce mai trăise o dată sus: pentru o fracţiune de secundă i se păru că *lucruri* imateriale stranii fugeau de lumină şi o boare ca de gheaţă îi atingea sufletul. Ca şi cum ar fi adus ceva cu el de sus, care acum stătea la pândă aici, în umbră. Mogens alungă şi acele gânduri, dar nu şi avertismentul pe care îl înţelese simultan. Gheaţa pe care se mişca el deveni mai subţire, şi ceva din el însuşi depunea toate eforturile să o spargă definitiv.

— Ce faci aici? întrebă el scurt.

Janice păru să ignore complet tonul lui brutal, puse cu mâna stângă lumânarea pe marginea sarcofagului - Mogens

şi-ar fi dorit să nu o facă - în timp ce cu cealaltă mână îi făcea emoţionată semne să se apropie.

— Uită-te aici! spuse ea. Este incredibil! Nu aş fi crezut niciodată că aşa ceva există aici!

— Un sicriu? întrebă Mogens. Ce este atât de extraordinar la un sicriu aflat într-un mausoleu?

— Nu asta, prostule! Asta de aici!

Fără să vrea, Mogens ridică lampa puţin mai sus şi ocoli sarcofagul, ca să ajungă pe partea ei. În primul moment nu remarcă nimic extraordinar, apoi văzu că nişa îngustă în faţa căreia se afla Janice, nu era chiar o nişă. Acolo unde ar fi trebuit să fie zidărie veche de secole sau stâncă masivă, Mogens zări capătul unui tunel îngust, care cobora în pantă uşoară adânc în pământ. Pereţii tunelului nu erau zidiţi, ci păreau a fi din pământ şi lut.

Pentru un moment curiozitatea omului de ştiinţă avu din nou prioritate în faţa fricii iraţionale. Veni în tăcere lângă Janice şi întinse braţul cu care ţinea lampa de petrol, pentru a ilumina tunelul. Lumina acesteia ajungea doar la câţiva paşi în interiorul tunelului, înainte de a fi parcă absorbită de întuneric. Mogens puse şi această impresie pe seama stresului său, dar nu reuşi să evite un nou fior ca de gheaţă.

Şi fără bizarele incidente anterioare, priveliştea de aici nu era mai puţin neliniştitoare. Tunelul nu era deosebit de înalt - probabil doi metri jumate, şi nu peste tot - şi părea regulat doar la prima vedere. Pereţii şi podeaua nu arătau deloc ca şi cum ar fi fost prelucraţi cu uneltele, ci aspectul era mai curând de rupere prin forţă primitivă din sol, şi, dacă nu ar fi ştiut că era imposibil, ar fi jurat că în unele locuri erau urme de gheare înspăimântătoare, care sfâşiaseră pământul şi chiar stânca.

— Ce este asta, Mogens? şopti Janice pe un ton speriat.

— Nu ştiu, răspunse Mogens.

Adevărul era că nu *voia* să ştie. Ceva pândea în întunericul aproape material de la capătul tunelului. Ceva inimaginabil de străin şi de rău, care îi fixa pe Janice şi pe el cu ochi lacomi, şi el simţi că acest ceva se apropia încet, dar indubitabil.

— Hai să plecăm, spuse el. Te rog!

Janice şi întoarse capul enervată şi îl privi, dar Mogens nu putea să spună dacă expresia pierdută din privirea ei privea rugămintea lui ori tonul aproape de implorare cu care rostise ultimele două cuvinte.

— Dar pe tine chiar nu te interesează? se miră ea. Nimeni nu ştie despre acest tunel. Poate că se întinde pe sub tot cimitirul sau…

— Da, poate, o întrerupse Mogens. Acum nu se mai străduia ca tonul să sune prietenos. Mâna cu lampa tremura atât de tare, încât lumina începu să oscileze la intrarea în tunel, făcând umbrele să danseze grotesc. Hai!

Janice era complet dezorientată, dar în zăpăceala ei era şi o primă urmă de spaimă. Automat făcu o jumătate de pas înapoi, dar se opri imediat şi privi în tunel. Umbrele tremurau intens, săltau de la dreapta la stânga, înainte şi înapoi, ca şi cum ceva încerca să se smulgă din întuneric şi să treacă de bariera luminii. Mogens încercă să se convingă că totul pornea doar de la tremuratul tot mai puternic al mâinii cu lampa, dar *ştia* că nu era aşa. Acolo *era* ceva, ceva fără nume, care pândea din întuneric şi care se apropia.

Apoi făcu ceva ce nu îşi va ierta toată viaţa: se întoarse cu o mişcare bruscă, se vârî între Janice şi sarcofag, şi din câţiva paşi fu lângă scară. Janice trase aer adânc printre dinţi şi se întoarse pe jumătate spre el când acesta se opri din nou, dar nu făcu nicio tentativă de a-l urma. Mogens nu putu să vadă expresia feţei ei pentru că, luând cu el lampa, ea rămăsese doar cu mica lumânare ce răspândea o lumină roşie, pâlpâitoare, care nu putea face faţă întunericului în plin asalt. Pe faţa ei zburau umbre ca nişte mici animale fumurii. Ceva se apropia din întunericul galeriei.

— Mogens? Janice?

Se auzi scârţâit de fier ruginit, şi Mogens abia putu să îşi stăpânească o exclamaţie de groază când deasupra lui răsunară paşi şi un cerc neregulat de lumină gălbuie provenită de la o lampă începu să ţopăie coborând treptele scării.

— Sunteţi jos? Nu că m-ar interesa, dar ce faceţi acolo, turturelelor? Graves râdea răutăcios, în timp ce treptat se

contura ca o siluetă omenească estompată în spatele luminii lanternei. Acum cobor. Aşa că orice ocupaţie aţi avea, puneţi-i capăt şi îmbrăcaţi-vă.

Mogens respiră uşurat şi dădu fuga la Janice.

— Rămâi acolo unde eşti, Jonathan! *Janice*!

Ultimul cuvânt îl strigase, dar Janice nu reacţionă, ci rămase ca paralizată, privindu-l cu ochii larg deschişi. Mogens îl auzi pe Graves coborând treptele. Lumina lanternei lui începea să se suprapună pe lumina lămpii lui Mogens, şi spuse ceva ce Mogens nu înţelese.

— Janice, o imploră el, *te rog.*

— Dar, Mogens... ce...?

Janice se întrerupse, gâfâi îngrozită şi duse mâna la gură când răsună un scrâşnet lugubru. Care nu venea însă din tunel. Venea *din sarcofag!*

Lumânarea din mâna lui Janice începu să tremure. Lumina ei pâlpâia tot mai tare, iar pe faţa lui Janice jocul micilor umbre animalice se înteţi. Scrâşnetul se auzi din nou, de data asta mai *puternic*, se transformă într-un scrâşnet de piatră frecată pe piatră, şi lumânarea tremură mai intens, se aplecă într-o parte şi căzu. Figura lui Janice fu acoperită de întuneric doar pentru o fracţiune de secundă, înainte ca el să ridice lampa mai sus şi lumina ei să disperseze întunericul. Janice se îndepărtase cu doi paşi de sarcofag. În lumina gălbuie şi mobilă a lămpii cu petrol, faţa ei era palidă ca a unui mort, şi frica îi întunecase ochii.

— Ce se petrece *aici?*

Graves se opri pe ultima treaptă şi ridică braţul, astfel că raza luminoasă a lanternei lui se suprapuse pe lumina lămpii lui Mogens. Scrâşnetul deveni şi mai sonor şi capacul sarcofagului *începu să se mişte!* Graves scoase o exclamaţie de groază, ţipă şi Janice şi duse la gură şi cealaltă mână. Între capac şi sarcofag apăru o fisură cât un fir de păr, care se lăţi, şi prin crăpătură se strecură o mână cu trei degete, cu o crustă de noroi pe ea, care se sprijini de marginea sarcofagului şi mai mări crăpătura.

Janice ţipă strident. Graves scoase o exclamaţie de groază şi mai puternică, şi crăpătura continuă să se lărgească. Când

văzu mai clar mâna, Mogens fu străbătut de un fior de groază ca de gheaţă. Nu era o mână umană, ci o labă acoperită cu blană, mare cât o lopată, cu gheare înspăimântătoare. O urmă un braţ musculos, absurd de lung, după care capacul extrem de greu fu împins violent într-o parte, zbură prin aer şi se lovi de perete, făcându-se bucăţi.

Şi nebunia luă forma unui corp.

Mogens nu mai ştia dacă el urlase, dar cineva urlase, lumina începu un joc stroboscopic delirant, mişcările... *lucrului* se transformară într-o succesiune de imagini derulate rapid, şi Mogens văzu o făptură oribilă, acoperită cu blană, vag asemănătoare unui om, un monstru mai înalt decât un bărbat, dar mult mai voinic, cu un piept cât un butoi deformat, cu braţe lungi, fluturânde, cu picioare musculoase, cu articulaţiile genunchiului aşezate în unghiuri ce păreau false şi cu gheare înspăimântătoare la mâini şi la picioare. Dar cel mai oribil era craniul. De la gât în jos creatura avea o oarecare asemănare cu un om, dar tot ce se afla deasupra gâtului era un coşmar. Craniul semăna de departe cu al unui câine, dar era mai lat şi mai teşit, avea urechi mari, ascuţite, din care ieşeau smocuri de păr. Botul era supradimensionat în lungime, dar nasul lat ca de câine era tăiat drept, iar în spatele buzelor de un roz respingător lucind precum carnea udă era o dantură cumplită din duzini de dinţi oblici, ascuţiţi ca un pumnal. Maxilarul pesemne că era suficient de puternic pentru a desprinde fără un efort vizibil braţul unui bărbat. Dar oricât de oribil ar fi fost craniul, era depăşit totuşi de ceva.

De ochi. Grotesca creatură nu avea ochi animalici şi nici ochii arzând ca jarul ai unui demon, ci ochi pe care Mogens i-ar fi considerat de om, dacă nu ar fi exprimat o asemenea răutate profundă şi lăcomie. Doar văzând aceşti ochi, ceva în sufletul lui Mogens se chirci ca o fiară rănită de moarte.

Toate acestea Mogens le văzu în mai puţin de o secundă. Apoi lumina îşi continuă jocul, monstrul scoase un mârâit şi, cu un salt neînchipuit de puternic, se aruncă asupra lui Janice.

Mogens azvârli lampa în el. Aceasta se răsturnă în aer de două ori, îl nimeri pe monstru exact între omoplaţi şi se sparse. Petrolul arzând se revărsă pe spatele şi pe umerii

creaturii şi îi aprinse blana, dar o parte a lichidului atinse şi părul şi hainele lui Janice, iar ţipetele ei deveniră şi mai stridente. Mogens se năpusti cu forţa disperării dincolo de sarcofagul deschis şi izbi cu pumnii în ceafa monstrului.

Parcă ar fi dat în stâncă. Muşchii de sub blana mânjită cu noroi erau duri ca fierul, şi Mogens ţipă de durere când petrolul arzând îi pârli mâinile. Monstrul se întoarse cu un mârâit furios să îl lovească cu un braţ arzând în flăcări. Mogens încercă să se ferească de lovitură şi simultan să lovească şi el, dar pentru prima parte fu prea încet, iar cea de a doua nu avu nici cel mai mic efect. Nimeri din plin botul creaturii cu un pumn şi simţi cum îi plesni pielea de pe propriile degete când acestea atinseră maxilarul ca de fier, dar în aceeaşi fracţiune de secundă fu şi el lovit de braţul bestiei.

Lovitura a fost atât de puternică, încât Mogens pierdu contactul cu solul şi zbură înapoi. Strigătul lui strident se transformă într-un oftat înăbuşit când aerul îi fu presat în plămâni, şi simţi cum i se rupseră trei sau patru coaste. Agitând neajutorat braţele ateriză pe spate, în sarcofagul deschis. Ultimul lucru pe care îl mai văzu fu monstrul arzând, care urlând de furie şi de durere se întoarse către Janice pentru a o lua în braţe şi a o duce cu el în tunel. După care se lovi cu ceafa de marginea sicriului de piatră şi îşi pierdu cunoştinţa.

Capitolul 4

— Mi-am revenit abia a doua zi dimineaţa, îşi încheie Mogens epuizat relatarea. În ultimele zece minute vocea lui se auzise din ce în ce mai încet, iar ultimele cuvinte le spusese aproape în şoaptă. Îl durea gâtul, şi deși Tom îl dezbrăcase de hainele ude şi îl înfășurase imediat în trei pături călduroase de lână, mai tremura încă din toate încheieturile. Apoi continuă: Sunt nouă ani de atunci, dar nu am uitat acea oribilă creatură. Şi noaptea trecută am revăzut-o.

Tom mai turnă o cană de cafea - dacă Mogens numărase bine, era a treia, sau poate chiar a patra - şi i-o întinse lui Mogens, înainte de a se aşeza alături, pe marginea patului. Mogens luă o înghiţitură bună şi puse ambele mâini pe cana emailată, dar nici căldura interioară, şi nici cea exterioară nu avură efectul sperat. Ceva în interiorul lui părea îngheţat definitiv şi irevocabil.

— În cimitir, presupuse Tom.

Mogens confirmă. Mai luă o gură de cafea. Aceasta era atât de fierbinte, că aproape îi opări limba, dar senzaţia că era îngheţat în interior se accentuă.

— Da, spuse el. În toţi aceşti ani am încercat să mă conving că totul nu a fost decât o halucinaţie. Declanşată de moartea lui Janice sau poate de lovitura la ceafă. Aşa ceva se mai întâmplă. Oamenii îşi pierd memoria sau cred că îşi amintesc lucruri pe care nu le-au trăit niciodată.

— Am auzit de aşa ceva, zise Tom.

— Dar noaptea trecută *am văzut* acea creatură! Vocea lui Mogens deveni stridentă. M-am aflat în faţa ei, Tom, faţă în faţă! Îţi jur, era aceeaşi creatură pe care am văzut-o în cimitir, luând-o drept Graves, şi care pe Janice…

Vocea îi cedă, dar Tom îl înţelese totuşi. Nu spuse nimic, dar în privirea lui se citea compătimirea sinceră.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? întrebă el după un timp. Adică

acolo, la Harvard, a mai fost găsită prietena dumneavoastră?

— Nu. Mogens sorbi, de data aceasta cu atenţie, din cafea şi înghiţi cu greutate înainte de a continua să vorbească: Nu au mai fost găsiţi nici Marc cu Ellen. După ce mi-am revenit, mi s-a spus că galeria în care… *creatura* dispăruse cu Janice s-a prăbuşit. Nu am mai revenit niciodată la acel mausoleu, dar am auzit că s-au săpat câţiva yarzi mai încolo, până când au încetat căutările, pentru că tunelul ameninţa să se prăbuşească şi acţiunea devenise prea periculoasă. Nu au găsit nicio urmă de-a ei. Nici a celorlalţi doi.

— Şi dumneavoastră? întrebă compătimitor Tom.

— Tu ce crezi? răspunse amar Mogens. Pentru poliţie cazul era cât se poate de clar. Aveau lacătul spart şi sicriul deschis. Doi tineri care se întâlnesc noaptea în cimitir, din care unul are preferinţe pentru tot felul de chestii obscure… Ridică din umeri oftând semnificativ şi adăugă: Plus masca de cauciuc pe care au găsit-o în buzunarul hainei mele. Nu, Tom, pentru anchetatorii poliţiei cazul era clarificat înainte ca eu să îmi fi revenit.

— Şi n-aţi mai povestit nimănui despre această… creatură?

Mogens oftă şi mai adânc.

— Asta a fost greşeala mea cea mai gravă, Tom. Am povestit, dar asta a înrăutăţit situaţia. Nu m-a crezut nimeni. Nici poliţia, nici colegii mei şi nici profesorii, şi nici cei pe care îi consideram… prieteni. Scoase un sunet uşor, despre care el însuşi nu ştia dacă fusese râs ori contrariul. Cei mai mulţi au luat cele spuse de mine drept un subterfugiu prostesc. Unii m-au considerat de-a dreptul nebun. Nimeni nu m-a crezut.

— Dar Graves! exclamă Tom. Adică… doctorul! Că trebuie să fi văzut şi el monstrul!

— Aşa m-am gândit şi eu. Dar mă înşelam.

Tom îl privi neîncrezător. Nu spuse nimic, dar Mogens simţi că îi venea greu să creadă această afirmaţie. De ce ar fi făcut-o? Era o minciună. Realitatea este că Graves contestase chiar faptul că în acea noapte ar fi fost în cimitir. Adevărul era că tocmai Graves fusese acela care le spusese poliţiştilor despre obsesia lui pentru ocult şi supranatural, şi că el, Mogens, petrecuse patru luni într-o celulă a închisorii şi

trebuia să mulţumească numai faptului că universitatea, temându-se de un scandal, a intervenit să nu îi fie anulat gradul academic şi în final să nu apară pe banca acuzaţilor a unui tribunal. Graves fusese cel care o săptămână mai târziu se urca în trenul de New Orleans, pentru a ocupa locul destinat iniţial lui Mogens, şi se muta în locuinţa care îi aştepta pe el şi pe Janice. Mogens avea să constate nu doar că existau liste negre, ci mai ales că acestea făceau parte din documentele cele mai citite ale ţării.

Dar nu vorbi nimic despre toate acestea. Deja îi spusese lui Tom mai mult decât oricui din această lume - de fapt, de când plecase de la Harvard, nu povestise *nimănui* despre evenimentele din acea noapte funestă -, însă nu voia să îl mai împovăreze şi cu problemele lui personale.

Privirea lui Tom îi trădă însă lui Mogens că acesta ghicise aproape tot din cele nespuse, dacă nu în detaliu, măcar în esenţa lor. De la început, Mogens nu făcuse niciun secret din faptul că el şi Graves nu erau prieteni. Tom păru că voia să spună şi despre asta ceva, dar în acel moment se auziră voci din exterior, şi tânărul se ridică încruntat, se duse la uşă şi o deschise pentru a privi afară. Şi Mogens încercă să arunce o privire afară, dar Tom doar întredeschisese puţin uşa şi îi acoperea perspectiva.

— Mă întorc imediat, profesore, spuse el, ieşi repede şi închise uşa.

Mogens zări doar pâlpâitul luminii slabe de afară, dar, înainte de a se închide uşa, auzi mai clar vocile din exterior. Reuşi s-o identifice dintre ele doar pe cea a lui Jonathan Graves şi îi atrase atenţia tonul ridicat. Se pare că afară se desfăşura o ceartă aprinsă. Pe Mogens lucrul acesta îl surprinse tot atât de puţin pe cât îl interesa. Nu îşi închipuia că cineva putea să evite cearta cu Graves pe termen mai scurt sau mai îndelungat.

Era preocupat în acest moment mult mai mult de Tom şi bineînţeles de seara precedentă. Nu îşi amintea ce se petrecuse mai departe la cimitir şi nu putea nici să spună cum ajunsese la baracă. Tom îi povestise că îl găsise şi îl adusese aici, şi, aşa cum stăteau lucrurile, Mogens nu avea

niciun motiv să se îndoiască de adevărul celor spuse, deşi îi era greu să îşi imagineze cum acest tânăr subţirel îl trecuse peste gardul înalt de cinci picioare al cimitirului şi apoi îl adusese până aici. Pe de altă parte, de ce l-ar minţi Tom? Nu avea niciun motiv, şi oricum Mogens refuza pur şi simplu să îl creadă mincinos pe Tom. Rareori mai întâlnise un om care să îi fi câştigat încrederea mai repede şi fără rezerve decât acest tânăr blând şi aproape feminin. Ca om instruit, era conştient că se aflase într-o situaţie de excepţie; o situaţie în care pur şi simplu trebuia să vorbească cu cineva, pentru a nu se lăsa copleşit de spaima trezită de amintiri. Probabil că s-ar fi destăinuit oricărui adult aflat lângă patul lui la trezire, chiar şi lui miss Preussler.

Şi nu l-a deranjat. După ce fusese alungat în mod ruşinos de la Harvard, nu mai relatase nimănui cele întâmplate şi jurase să ia cu el în mormânt acest secret. Totuşi, nu îl deranjase să îi povestească lui Tom despre evenimentele din acea noapte fatală. Faţă de altcineva această greşeală l-ar fi determinat să plece imediat şi să nu se mai întoarcă niciodată acolo unde o săvârşise. Dar la Tom secretul se afla în mâini bune, simţea asta. Oricum, probabil că băiatul îi salvase viaţa azi-noapte. Dacă nu ar fi apărut la timp... Pe Mogens îl trecu un fior numai la gândul de a fi rămas singur şi lipsit de apărare la dispoziţia acelei bestii cu cap de câine.

Măcar de ar putea să îşi aducă aminte ce s-a întâmplat după ce fusese pus faţă în faţă atât de ameţit şi de subit cu oroarea din trecutul lui! Dar nu putea. Amintirile i se opreau la priveliştea acelei figuri oribile, cu bot de lup, şi următorul lucru pe care l-a văzut a fost Tom, care şedea pe un scăunel lângă pat şi aştepta răbdător ca el să îşi revină.

Uşa se deschise şi Tom se întoarse. Mogens îşi aminti de disputa zgomotoasă al cărei martor fusese cel puţin în parte şi încercă să descifreze ceva pe faţa lui Tom, dar nu reuşi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el atunci. Deoarece Tom îi răspunse doar ridicând din umeri, adăugă: Sper că nu ai avut necazuri cu Graves din cauza mea?

— Nu. Era una dintre cârtiţe.

În primul moment Mogens îl privi fără să înţeleagă, dar îşi

aminti apoi de discuţia avută ieri de el şi de Tom în maşină.

— Unul dintre geologi?

— Ei îşi bagă nasul permanent prin jurul taberei şi în cimitir, confirmă Tom. Pe doctorul Graves îl înfurie asta tare mult. Odată i-a ameninţat că îl va împuşca pe primul dintre ei, pe care îl va prinde pe terenul unde face săpături. Ridică din umeri şi continuă: Nu prea cred că ar face asta, dar *a sunat* convingător.

Cel puţin cu privire la un punct părerile lui Tom şi ale lui Mogens coincideau. Nici el nu credea că ameninţarea geologilor cu împuşcarea fusese făcută la modul serios.

Jonathan Graves dispunea de mijloace mult mai subtile pentru a-şi atinge scopurile.

— Mai doriţi o cafea, profesore? întrebă Tom.

Mogens îi întinse cana goală, dar în acelaşi moment clătină din cap şi, printr-un gest, ceru să fie pusă cana pe masă.

— Cred că nu ţi-am mulţumit, Tom, zise el. Fără tine acum nu aş mai fi în viaţă.

— Prostii, îl contrazise impulsiv Tom, dar pe faţa lui apăru apoi scurt o expresie de spaimă şi reveni cu un zâmbet jenat: Adică, cum v-a venit ideea asta?

— Păi, dacă monstrul acela…

— Dar nu a fost niciun monstru, profesore, îi luă Tom vorba din gură.

— Adică cum nu a fost niciun monstru?! L-am văzut!

Tom nu răspunse imediat şi, când o făcu, vorbi pe un ton mai coborât şi fără a-l privi pe Mogens în faţă:

— Mă tem că *eu* sunt cel care trebuie să vă ceară *dumneavoastră* scuze, profesore. Aseară nu aţi văzut un monstru, ci m-aţi văzut pe mine.

— Pe tine? Mogens negă cu înverşunare dând din cap. Cu certitudine, nu, Tom. Ştiu ce am văzut. Am vrut să aprind lumina, dar nu era curent şi atunci mi-am amintit că ai spus că era suficient să te strig dacă voiam ceva. Deci am ieşit afară, să te caut. Atunci am auzit paşi şi am văzut o umbră. Cineva se strecura prin tabără.

— Oprim generatorul imediat ce ultimul dintre noi părăseşte templul, spuse Tom. Consumă o mulţime de

combustibil, care trebuie adus din San Francisco. Ar fi trebuit să vă spun asta, scuzaţi-mă.

De parcă ar mai fi avut vreo importanţă!

— *Am văzut* pe cineva! insistă Mogens. Şi m-am luat după el. S-a strecurat prin tabără şi s-a dus la vechiul cimitir!

— Eu eram, zise Tom.

Mogens îl privi fix.

— Tu?

— În fiecare seară fac un tur prin tabără. Uneori mai fac unul şi noaptea. Se mai strecoară curioşi pe aici. Copii din oraş sau indieni care fură tot ce nu este fixat bine, pentru a-l schimba pe alcool. Şi mai sunt şi oameni cu... intenţii mai puţin nevinovate. Uneori mai ies şi în cimitir. Am fost şi aseară. Tot timpul am avut impresia că mă urmăreşte cineva, aşa că m-am ascuns după o piatră funerară şi am aşteptat. Şi când v-aţi apropiat... Făcu o mutră vinovată şi îl privi în ochi pe Mogens făcând un efort vizibil. Îmi pare rău, profesore! Dacă aş fi ştiut că vă sperii atât de tare mi-aş fi făcut apariţia mai demult.

— Asta este de tot râsul! zise Mogens. Vocea îi tremura. De ce faci asta, Tom? Ca să mă linişteşti? Nu este nevoie. Eu ştiu ce am văzut.

Dar chiar ştia? Dacă Tom avea dreptate şi, într-adevăr, *el* fusese ceea ce văzuse, şi nu bestia din trecutul lui? Atunci ar trebui să admită că se speriase de o umbră, ca o fată bătrână isterică, şi leşinase.

— Ştiu ce am văzut, insistă el.

Dar nici în propriile urechi afirmaţia nu mai păru convingătoare.

— Nu mă îndoiesc, răspunse Tom. Dar poate fi şi aşa: aţi trăit această teribilă poveste cu vreo zece ani în urmă. Doctorul Graves nu vă este prieten, şi doar faptul că l-aţi revăzut a retrezit în dumneavoastră toate acele amintiri - plus chestiunile acelea de jos, din templu, care l-ar face şi pe un om normal să aibă coşmaruri.

— Ce te crezi de fapt? Psihiatru? întrebă supărat Mogens.

— După care aţi auzit paşi şi v-aţi strecurat după mine. Şi încă într-un cimitir, continuă netulburat Tom. Brusc v-au

năpădit amintirile. Furia faţă de doctor, pe care nu îl puteţi ierta pentru faptul că v-a părăsit la nevoie. Durerea pierderii prietenei dumneavoastră şi amintirea acelei groaznice nopţi, la care se adaugă acest cimitir, care uneori mă îngrozeşte şi pe mine. Dădu din cap oftând şi adăugă: Şi când eu am făcut prostia să apar în faţa dumneavoastră ca din neant, atunci dumneavoastră *aţi văzut* în mine… *creatura*. Mie aşa mi s-ar fi întâmplat. Şi cred că oricui altcuiva.

Mogens îl privea pe tânăr cu ochii mari. Nu putea spune ce îl şoca mai mult: logica convingătoare din vorbele lui Tom sau uşurinţa cu care tânărul înţelesese şi analizase situaţia lui. Un orfan neinstruit, de la ţară, care nu ştia nici câţi ani avea? Era ridicol. Cine naiba *era* tânărul acesta?

Mogens puse întrebarea cu voce tare.

— Mă măguliţi, profesore, răspunse Tom. Dar de data aceasta vă înşelaţi. Nu sunt foarte deştept. Dar sunt un bun observator şi dispun de o mulţime de timp pentru a gândi.

— Şi îţi place să te joci, adăugă sumbru Mogens.

Ciudat: nu reuşea să fie cu adevărat supărat pe Tom. Nici măcar acum. Pe cât fusese de înclinat să asculte iniţial argumentaţia lui Tom, pe atât era de convins că aceasta nu era corectă. Dar ceva din el voia ca ea să fie *adevărată*.

— Nu, răspunse Tom, râzând.

Mogens nu ar fi putut să descrie exact diferenţa, dar de la un moment la altul redevenise tânărul palid şi stângaci, pe care evident mai mulţi ani îl despărţeau de statutul de bărbat decât de cel de copil şi care privea cu ochii mari lumea pe care nu o înţelegea şi în care părea a fi mai încrezător decât ar fi fost bine să fie.

Tom continuă:

— Eu doar îmi fac griji pentru dumneavoastră, profesore. Ştiu, nu se cuvine, dar… Căută în zadar cuvintele potrivite, aşa că doar ridică din umeri: Dumneavoastră sunteţi altfel decât doctorul Graves şi ceilalţi.

— Altfel?

Uşa fu împinsă cu forţă şi înăuntru năvăli Graves. Faţa îi era neagră de furie şi împinse cu atâta putere uşa în spatele său, încât Tom sări speriat de pe scaun.

— Cârtiţe afurisite! izbucni el. Nici măcar…

Se întrerupse şi se opri totodată. Îşi întoarse rapid capul de la dreapta la stânga şi invers, şi Mogens îşi dădu seama că dintr-o singură privire evaluase nu numai întreaga încăpere, ci şi situaţia. În final privirea i se pironi pe pantofii plini de noroi ai lui Mogens şi asupra hainelor murdare aruncate în dezordine lângă pat.

— Ai părăsit tabăra, Mogens? întrebă el.

Fără să mai aştepte răspunsul se întoarse către Tom. Furia din privirea lui nu deveni mai puternică, dar calitativ se modifică.

— Tom! se răsti el. Ţi-am cerut să îl instruieşti pe profesorul VanAndt, că nimănui nu îi este permis să părăsească tabăra fără aprobarea mea expresă!

— A şi făcut-o, spuse repede Mogens, înainte ca Tom să poată interveni, pentru a se apăra.

Graves se încruntă îngândurat, şi pentru o fracţiune de secundă Tom îl privi speriat, ceea ce nu îi scăpă lui Graves.

— Nu este vina lui, continuă Mogens cu aceeaşi voce ridicată. Tom mi-a adus la cunoştinţă dorinţa ta chiar când veneam cu maşina.

Se ridică în capul oaselor şi rezistă tentaţiei de a-şi acoperi umerii cu pătura când fu străbătut de un alt fior ca de gheaţă. Odată cu Graves se părea că pătrunsese un val de aer rece, dar Mogens nu era nici măcar sigur dacă frisonul se datora acestuia sau privirii îngheţate pe care i-o arunca Graves.

— Dar se pare că nu a făcut-o suficient de clar, zise el în cele din urmă, cu un ton care arăta clar câtă încredere acorda vorbelor lui Mogens.

— Oh, Tom a fost destul de clar, răspunse Mogens rece. Dar mie nu îmi este încă clar în ce calitate mă aflu aici, Jonathan. Sunt colaborator, ori prizonier?

Pe fruntea lui Graves mai apărură câteva cute. Nu spuse nimic.

— Ei? Mogens se ridică şi îl privi întrebător în ochi pe Graves. Ce sunt eu exact?

Buzele lui Graves se îngustară şi sângele aproape dispăru din ele. Dar în loc de a răspunde întrebării, arătă cu capul

către grămada de haine murdare de la picioarele lui, fără însă a-l pierde din vedere pe Mogens nici măcar o fracţiune de secundă.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost neîndemânatic, răspunse Mogens. Fără Tom lucrurile s-ar fi sfârşit poate rău. Ar trebui să îi fii recunoscător, în loc de a-i face observaţii.

— Ceea ce trebuie să îţi fie clar este că indicaţiile mele au un sens, Mogens, ripostă Graves. Aici împrejurimile nu sunt lipsite de pericole, mai ales pentru cineva care nu le cunoaşte. În această mlaştină au intrat mulţi care nu s-au mai întors. Ridică din umeri ca şi cum cu asta ar fi spus totul şi i se adresă lui Tom: Nu ai nimic de făcut?

Tom dispăru rapid de parcă l-ar fi înghiţit pământul, dar oricum după ce Mogens îi mai aruncă o privire recunoscătoare, care iarăşi nu îi scăpă lui Graves.

— De ce îl aperi? îl întrebă imediat ce rămaseră singuri. Deoarece Mogens nu răspunse, continuă după ce mai ridică o dată din umeri şi scoase un oftat semnificativ: Îţi place tânărul, ceea ce înţeleg. Toţi îl plac. Este un băiat deştept şi deosebit de amabil. Dar are nevoie de o mână fermă. Şi nu apreciez fraternizarea cu unul dintre angajaţi. Ridică mâna înmănuşată când Mogens vru să intervină. În cel mult o oră vei înţelege de ce insist asupra acestor măsuri de siguranţă. Privi în jur cercetător. Ţi-a mai rămas o cafea pentru un coleg de studii?

Mogens ignoră tonul împăciuitor al lui Graves tot atât de intenționat ca şi încercarea lui de a afişa un zâmbet.

Aceasta rămase la nivelul de încercare. Figura lui Jonathan Graves nu făcea parte dintre acelea capabile de un zâmbet.

— Acolo este una, spuse el, arătând cu capul către masă.

În acelaşi timp lăsă pătura şi se ghemui pentru a deschide valiza şi a scoate din ea îmbrăcăminte curată.

— Nu îţi pune neapărat ţinuta de friptură, îl sfătui Graves, care undeva în spatele lui manevra cu zgomot ceştile şi tacâmurile. Va trebui să parcurgem… un teren greu.

Mogens înregistră scurta întrerupere şi îşi dădu seama că unicul ei scop era să provoace întrebarea corespunzătoare.

Dar nu îi satisfăcu această plăcere, ci tăcu, însă ascultă sfatul şi alese cea mai simplă îmbrăcăminte din garderoba lui şi aşa modestă.

În timp ce se îmbrăca, îl auzea pe Graves cum îşi turna o cafea şi se aşeza pe scaun. Ceva din tăcerea lui îi spunea lui Mogens că celălalt aştepta din partea lui o anumită reacţie ori o anumită întrebare, şi poate că ar fi procedat astfel, dacă involuntar, cu coada ochiului, nu i-ar fi văzut faţa. Fu doar o vagă impresie, o viziune rapidă din acel tărâm în care imaginea reală nu mai era suficientă, şi trebuia întregită cu informaţii acumulate în memorie ori în fantezie, în cazul acesta clar din *fantezia sa*. Pentru că ce văzu Mogens în acea clipă scurtă, ireală, nu fu chipul lui Graves, ci o larvă de coşmar, care doar superficial avea înfăţişare omenească. Din trăsăturile lui Graves pătrundea ceva de animal de pradă, de sălbăticie, care în mod normal se ascundea sub trăsăturile lui umane, dar acum, din acest unghi de vedere special, în acest moment anume, se strecura spre suprafaţa a ceea ce era vizibil din chipul obişnuit. Poate că în acest moment, pentru prima oară îl vedea pe Graves aşa cum era în realitate, nu cum arăta, ci cum *era: o făptură* reptiliană care se furişa, pândind ocazia să atace.

Şi bineînţeles că acela pe care îl vedea nu era cu adevărat Graves. Era ceea ce *voia* el să vadă, imaginea doctorului Jonathan Graves, pe care o construise în deceniul care trecuse dintr-o ură nutrită de mai mult de nouă ani, din mândrie rănită şi autoflagelare. Mogens era perfect conştient de toate acestea, după cum era convins şi că *el* era cel nedrept. Consecinţa acestei viziuni fulgerătoare fu că nu îi răspunse lui Graves, şi că tărăgănă îmbrăcatul mult mai mult decât ar fi fost necesar. Se comporta prosteşte pentru a îşi învinge frica, dar inima îi bătea să îi spargă pieptul când în cele din urmă se ridică şi se întoarse.

Graves întorsese scaunul, stătea călare pe el şi îşi sprijinise nonşalant încheietura mâinii pe spetează. Din când în când sorbea din cafeaua pe care şi-o pusese, măsurându-l pe Mogens cu privirea lui rece şi inexpresivă.

— Ia spune, la ce te gândeai, Mogens?

— Mai bine nu, răspunse Mogens. Voiai să îmi arăţi ceva?

Graves părea uşor rănit.

— Nu am început bine, nu? spuse el, ignorând întrebarea lui Mogens. Îmi pare rău. După tot acest timp vedeam altfel acest început. Poate că era prea simplu. A fost greşeala mea. Îmi pare rău.

— Îţi pare ţie rău de ceva? Mogens ridică sprânceana stângă. Îmi este cam greu să cred.

— Dă-mi o şansă!

— Aceeaşi pe care mi-ai dat-o tu mie? Mogens căuta zadarnic un răspuns la întrebarea de ce se mai antrenase în această discuţie. Fu surprins să se audă spunând: De ce nu ai spus nimic atunci? Un singur cuvânt, Jonathan, şi…

— … Şi nimic nu s-ar fi schimbat, interveni Graves. M-ar fi crezut tot atât de puţin ca pe tine, Mogens. Am fi trecut amândoi de nebuni, asta ar fi fost singura diferenţă, şi poate că amândoi am fi ajuns la închisoare.

— Şi atunci ai preferat să trec doar eu de nebun, spuse amar Mogens.

Graves sorbi îndelung din cafea, în timp ce îl privea pătrunzător pe Mogens pe deasupra ceştii. Apoi, foarte calm, spuse:

— Da.

Dacă s-ar fi ridicat şi l-ar fi lovit în faţă pe Mogens, fără nicio avertizare, şocul nu ar fi fost mai puternic.

— Cum? întrebă răguşit Mogens.

— Eşti şocat? În locul tău, eu as fi.

Trecură câteva secunde până când Mogens realiză adevărata implicaţie a mărturisirii.

— Atunci… atunci şi tu ai văzut?

Inima i-o luă razna. I se făcu frică de răspunsul lui Graves. O frică învecinată cu panica.

Graves mai sorbi o dată din cafea înainte de a răspunde. Ochii lui lipsiţi de sensibilitate îl măsurau atât de rece pe Mogens în acest timp, transformat într-o succesiune nesfârşită de veşnicii de chin, de parcă ar fi simţit el însuşi durerea celuilalt şi intenţionat prelungea momentul pentru a se delecta. Apoi ridică din umeri şi spuse pe un ton foarte

scăzut, meditativ:

— Nu ştiu ce am văzut. Am văzut *ceva,* este adevărat, dar nu ştiu ce era. Tu ştii?

De parcă ar fi putut să uite acel moment, de parcă ar fi avut o sută de ani! Imaginea i se întipărise definitiv în memorie, o cicatrice pe care nimeni nu i-ar putea-o vindeca şi care nu va înceta niciodată să îl doară: Janice, târâtă de un monstru cu umerii şi capul în flăcări, strigând după ajutor pe cât de disperată, pe atât de zadarnic, şi ultima, irevocabilă privire a ochilor ei, pe care o zărise el. În ea nu fusese groaza morţii, cum crezuse el. Poate - ba nu, sigur - şi ea, dar ceea ce *Mogens* văzuse era solicitarea disperată a promisiunii pe care el o făcuse nu cu voce tare, ci în sinea lui, şi pe care nu putuse să o îndeplinească: promisiunea ca totdeauna şi în orice situaţie să fie lângă ea, să o apere de orice pericol chiar şi riscându-şi propria viaţă. Nu respectase această promisiune, şi motivul nu conta.

— Dă-mi o şansă, Mogens, spuse Graves. Te rog!

— Ţie?

Tonul aproape de implorare din vocea lui Graves îl făcu pe Mogens să nu pună în vocea sa tot dispreţul pe care îl simţea pentru el. Nici măcar o parte din acesta.

— Oh, înţeleg. Tonul lui deveni brusc batjocoritor şi răutăcios, şi ochii îi scăpărau. Tu nu trebuie să acorzi nimănui o a doua şansă, nu? Dar de ce? Ţi s-a făcut un rău. Şi de aici tu deduci dreptul ca în tot restul vieţii tale să poţi reclama pentru tine toată suferinţa acestei lumi. Se aplecă în faţă şi strânse buzele într-o expresie pe care în primul moment Mogens o consideră dispreţuitoare, până când îşi dădu seama de greşeală. Mă consideri un monstru, nu-i aşa? Crezi că eşti singurul care are dreptul la durere şi suferinţă? Ce îţi închipui tu de fapt, VanAndt?

— Eu? gemu Mogens.

Era complet derutat. Se aşteptase la orice, dar nu şi la situaţia în care Graves să treacă la atac şi să îi facă *lui* reproşuri. Asta era… absurd.

— Da, tu! Graves strânse cu atâta putere cana subţire din metal emailat, că aceasta se îndoi ca tabla unei cutii goale de

conserve. Cafeaua se împrăştie pe mănuşile negre din piele, fără ca el să observe. Tu cum crezi că au fost pentru mine ultimii zece ani? Ce crezi tu, oare pentru ce eşti aici?

Mogens îl privi debusolat.

— Crezi, continuă Graves, că eu am uitat acea noapte, Mogens? Dădu cu putere din cap. Desigur, nu. Nici măcar pentru o singură zi în toţi aceşti ani. Mi-a plăcut Janice la fel ca ţie, Mogens. Tu ai iubit-o, dar pentru mine ea a fost o prietenă bună. Ştiu prin ce ai trecut tu, Mogens.

— Mă îndoiesc, şopti Mogens.

— Oh, scuzaţi-mă, domnule profesor, dacă am devenit prea intim cu dumneavoastră, spuse Graves cu răutate şi foarte ceremonios. În niciun caz nu am vrut să atentez la faima dumneavoastră de martir numărul unu al acestui continent. Ştiu prin ce aţi trecut. Dar, cel puţin, v-a rămas ura faţă de mine.

— Cum de ţi-a venit ideea…?

— Ştiu că mă urăşti, îl întrerupse Graves. Eu însumi mă urăsc pentru ce am făcut. Dar am făcut-o, şi nu sunt bărbatul care să se scuze pentru greşeli care nu mai pot fi reparate. Şi susţin în continuare: Nu s-ar fi schimbat nimic. Din contră, am fi fost amândoi declaraţi nebuni. Probabil că nu aş mai fi descoperit toate acestea de aici. Nu aş mai fi fost aici. *Tu* nu ai mai fi fost aici.

— Şi de ce *sunt* aici?

— Desigur, pentru că tu eşti bun, ripostă Graves. Ridică la gură cana turtită, dădu să bea din ea, rămase încremenit şi o privi o secundă nedumerit, înainte de a o repune pe masă. Poţi să crezi sau nu, dar eu te consider cel mai bun om de ştiinţă din specialitatea ta. Nu te-am chemat din niciun alt motiv. Şovăi un moment, apoi adăugă: Şi bineînţeles ca să mă revanşez.

— Să te revanşezi? Pentru ce?

— Pentru ceea ce ţi-am făcut, răspunse Graves. Cu un gest suveran îi tăie vorba lui Mogens când acesta vru să riposteze. Nu îmi spune că eu trebuie să îmi liniştesc doar conştiinţa mea încărcată. Dacă crezi asta, fie. Dacă acest lucru va deveni public aici - şi va deveni, Mogens - pe nimeni nu mai

priveşte ce ai făcut tu ori ce nu ai făcut.

— De ce crezi că aş accepta pomeni de la tine? întrebă Mogens.

Vocea îi tremura, dar nici el nu ştia exact de ce.

— De ce nu aştepţi mai întâi să îţi arăt peste ce am dat *de fapt?* întrebă Graves.

— Peste ce... Mogens se întrerupse năucit. Dar credeam că templul...

— Da, şi eu am crezut aşa, zise Graves şi se ridică. La început chiar aşa era. Nu mă înţelege greşit: templul este ceva senzaţional, poate cea mai mare senzaţie arheologică a acestui secol, cel puţin până acum. Şi totuşi, nu este tot.

— Asta ce înseamnă? întrebă Mogens. Ce ai descoperit?

Graves clătină din cap şi rânji.

— Oh, nu. Aşa nu merge. Lasă-mi mica plăcere să te mai chinuiesc puţin. Şi ar fi mult mai simplu să îţi arăt. Hai!

Se duse la uşă, o deschise şi, când Mogens ezită să îl urmeze, îi făcu nerăbdător semn cu mâna. Lumina soarelui îi proiectă silueta ca pe o umbră neagră, plană, şi Mogens simţi din nou un fior de gheaţă, căci ceea ce vedea îi reamintea ce crezuse că vede cu coada ochiului. Era la fel de puţin real şi dispăru tot atât de repede.

Mogens se desprinse de amintiri cu un efort vizibil şi părăsi baraca în urma lui Graves.

Capitolul 5

Ceea ce prezisese ieri Mercer se părea că se adeverea surprinzător de repede: Mogens nu se simţea deosebit de bine pe scara îngustă pe care cobora, care sub greutatea lui şi a lui Graves gemea, dar nu i se mai păru tot atât de greu ca în ziua anterioară. Desigur că era vorba şi de faptul că nu şi-ar mai manifesta nervozitatea în preajma lui Graves, dar se pare că se acomoda cu adevărat la noile condiţii.

Şi la acestea se mai adăuga curiozitatea.

După tot ce se petrecuse între ei, lui Mogens aproape că îi era ruşine de simţămintele lui, dar nu putea să nege că Graves reuşise să îi trezească curiozitatea. Descoperirea acestui templu subteran egiptean - la doar câţiva kilometri de San Francisco - era în sine suficient de senzaţională. Ce minune mai mare voia Graves să îi mai servească?

Pe drum, în galeria cu picturi murale şi basoreliefuri a încercat de mai multe ori să obţină de la Graves cel puţin un indiciu, dar permanent a primit un zâmbet misterios în loc de un răspuns. Deşi Mogens era mânios pe Graves în aceste momente, îl înţelegea. Probabil că, pus în locul lui Graves, nici el nu ar fi procedat altfel. Dar ce putea să fi descoperit Graves, care să pună în umbră ceea ce deja se afla *aici?*

Aşa că Mogens, constrâns de împrejurări, se strădui să dea dovadă de răbdare în timp ce bâjbâia prin galeria slab iluminată. Ieri fusese mult mai impresionat de cele văzute, pentru a fi atent la detalii, acum însă, examinând mai atent picturile şi basoreliefurile prin faţa cărora trecea, remarca anumite diferenţe faţă de arta egipteană pe care o cunoştea el. Nu era specialist în aceste epoci, dar bineînţeles că pe parcursul studiilor se văzuse obligat să se ocupe şi de arta şi cultura Vechiului Egipt. Ceea ce presupusese ieri părea să se confirme acum: nu reuşea să atribuie unei anumite epoci picturile şi lucrările în piatră. Dar asta nu însemna nimic, cum îi spunea savantul din el. În definitiv, aici se aflau fără

îndoială într-un templu egiptean, dar nu în Egipt. Imperiul faraonilor dispăruse de mai mult de două milenii, dar această construcţie putea fi foarte bine mult mai veche sau mult mai recentă. Era aşa cum spusese Graves ieri: vechiul imperiu al faraonilor existase timp de mai multe mii de ani; pentru un om era o perioadă inimaginabil de mare, în care orice *era* imaginabil.

Mogens ameţi când încercă să îşi imagineze cutremurul pe care îl va provoca această descoperire în lumea de specialitate, şi nu numai acolo. Conştiinţa lui încărcată se manifestă din nou. Indiferent de cât de indignat era el şi indiferent de ce îi făcuse Graves în trecut, curiozitatea lui se trezise, şi Mogens nu era invulnerabil în faţa ispitei de a fi trecut în cărţile de istorie ca unul dintre oamenii de ştiinţă cărora li se atribuia această descoperire.

— De fapt, cum ai descoperit tot ce este aici? întrebă el doar ca să spună ceva.

Nu mai suporta să îl urmeze pe Graves în tăcere.

— Mai exact, este meritul lui Tom, răspunse Graves, totul petrecându-se după ce trecuseră prin galerie şi intraseră în camera mortuară.

Ochii din rubine roşii ai celor două statui ale lui Horus din stânga şi din dreapta intrării păreau că îi priveau de sus dezaprobator, şi Mogens fu cuprins de senzaţia pe deplin absurdă că nu era bine să discute asemenea banalităţi într-un loc sacru ca acesta.

— Tom?

— Nu mă refer la această încăpere, şi el nu ştia desigur peste ce dăduse, îi explică Graves. Făcu un gest către tavan şi continuă: Aici suntem cam sub marginea sudică a vechiului cimitir. Tom a deschis unul dintre mormintele vechi şi a dat de un spaţiu gol. Deoarece i s-a părut ciudat, a venit la mine şi mi-a cerut sfatul.

— De ce? întrebă Mogens aproape cu frică.

— Noi ne cunoaştem de mulţi ani, răspunse Graves. Când sunt în San Francisco, îl vizitez de fiecare dată şi la ultima vizită…

— Nu la asta mă refeream, îl întrerupse Mogens. Vocea

acestuia căpătă o tentă stridentă. Ce spuneai mai înainte? Tom a deschis un mormânt vechi? De ce?

Graves îl privi uşor iritat şi ridică din umeri.

— Ca să fiu sincer, asta nu l-am întrebat niciodată, recunoscu el. Eram prea emoţionat când mi-am dat seama ce reprezenta descoperirea lui. Imaginează-ţi: în timp ce mii de cercetători scotocesc cu incredibile eforturi de sute de ani toate ţările acestui glob pământesc pentru a dezlega misterele trecutului nostru, un simplu băiat de la ţară, care nici măcar nu ştie să citească şi să scrie corect, dă peste cea mai teribilă senzaţie a tuturor timpurilor.

Mogens se străduia să îi urmărească spusele. Nu putea fi o întâmplare! Tom deschisese un mormânt? De ce? Şi de ce într-un cimitir ce nu mai era folosit de o generaţie? Brusc se simţi îngrijorat de faptul că nici cu o oră în urmă îi relatase lui Tom - tocmai lui Tom - povestea lui.

— Mă asculţi?

Pe Mogens nu îl irită întrebarea în sine, cât tonul aspru, aproape supărat, cu care fusese rostită. Întrebarea care îl smulse din gândurile lui şi îl făcuse chiar să clipească încurcat. Se salvă cu un zâmbet care nu spunea nimic, dar îşi dădu seama că tonul supărat al lui Graves nu era lipsit de temei; într-adevăr, nu îşi amintea ce spusese acesta ultima dată.

— Scuză-mă, eram… cu gândurile.

— Da, asta văd şi eu. Graves oftă şi clătină din cap. Dumnezeule, eu îţi ţin cea mai importantă expunere ştiinţifică a secolului, şi tu nici măcar nu mă *asculţi!*

Mogens era cu atât mai încurcat, cu cât observase sclipirea batjocoritoare din ochii lui Graves, şi înţelesese că vorbele acestuia trebuiau luate ca o remarcă glumeaţă.

— Scuză-mă, repetă el. Zici că suntem exact sub cimitir?

— Nu direct, răspunse Graves. Îl mai privea încă pe Mogens dezaprobator, dar spre uşurarea acestuia nu mai dezvoltă subiectul. Adăugă: Tom găsise doar capătul unui tunel pe jumătate prăbuşit. Galeria prin care tocmai am venit, am construit-o mai târziu. Făcu un gest cu capul şi zise: Hai! Mai avem o bună bucată de mers. Putem discuta pe parcurs.

„Încă o bună bucată?“ se miră Mogens. Deja se aflau în centrul sitului subteran. Ca şi ieri, nu îşi dăduse osteneala să numere paşii făcuţi, dar parcurseseră mai mult de o sută de metri sub pământ de când coborâseră scara. Îl privi întrebător pe Graves, dar îl urmă fără să obiecteze când acesta se puse în mişcare şi trecu la mică distanţă de barca mortuară. Mogens ocoli însă obiectul mai mult decât ar fi fost necesar. Avea senzaţia neplăcută că ochii ciopliţi ai statuilor lui Anubis, de înălţimea unui om, aflate la cele două capete ale bărcii îi urmăreau fiecare mişcare.

Goni şi aceste gânduri, dar cu mai mult efort. Cu cât se adânceau mai mult în acest templu subteran, cu atât îi era mai greu să îşi stăpânească gândurile, să le îndrepte pe căi absolut logice, cum sta bine unui om de ştiinţă ca el.

Graves trecu aplecându-se pe sub braţele întinse ale unei statui a unui zeu cu cap de taur, mai înaltă decât statura unui om, pe care Mogens nu îl recunoscu pe moment, apoi se îndreptă şi nerăbdător îi făcu acestuia semn să se grăbească. Mogens îl ascultă, dar senzaţia neplăcută se accentuă, ca şi teama lui iraţională. Când, urmând exemplul lui Graves, trecu pe sub braţele întinse ale statuii de granit, se luptă cu absurda idee că va fi prins de zeul din piatră într-o îmbrăţişare mortală. De abia se putu stăpâni să nu respire uşurat, cu zgomot, când ajunse lângă Graves şi-şi îndreptă spatele.

Graves îl privi din nou întrebător, şi din nou Mogens îi evită privirea şi se strădui să zâmbească.

— Ei?

Graves pătrunsese într-o nişă îngustă, dar mai înaltă de un stat de om, unde se afla o statuie din marmură albă, care reprezenta o pisică în poziţia ei mândră specifică. În loc de a răspunde la întrebarea lui Mogens, apucă cu ambele mâini capul statuii şi se încordă de parcă ar fi încercat să îl rupă. Însă după un scurt moment se auzi un zgomot înfundat, apoi un scrâşnet continuu, ca acela produs de două pietre de moară care se freacă una de alta. Cu un zâmbet ce putea fi calificat doar ca triumfător, Graves făcu un pas îndărăt şi îşi ridică braţele într-un gest teatral. Câteva clipe Mogens îl privi

în oarecare măsură dezorientat şi supărat şi fu pe punctul de a face o remarcă potrivită, când zgomotul deveni mai puternic, şi sub picioarele lui podeaua începu să tremure uşor. În peretele din faţa lor apăru o crăpătură de două degete lăţime, care se lărgi rapid făcând loc unei treceri nu prea late, dar suficiente pentru a te putea strecura prin ea cu ceva efort.

Graves îl privea parcă solicitând aplauze.

— Impresionant, spuse Mogens - ceea ce corespundea adevărului. Era impresionat, desigur nu de realizarea de artist amator a lui Graves. Pe asta cum ai descoperit-o?

— Cu ajutorul celui mai vechi şi mai fidel aliat al ştiinţei, răspunse radiind Graves. Mogens îi făcu plăcerea de a-l privi întrebător, şi Graves adăugă: Întâmplarea.

Asta trebuia să fie ceea ce Tom denumise „sanctuarul” lui Graves, se gândi Mogens. Reuşi să se stăpânească de a face o remarcă potrivită, dar îi veni pe buze o altă întrebare, care îl preocupase involuntar tot timpul de când coborâseră scara:

— Unde sunt Mercer şi ceilalţi?

— Au zi liberă, răspunse Graves. Astăzi este duminică. Au plecat înainte de răsăritul soarelui ca să îşi petreacă ziua în San Francisco. Dar m-am gândit că nu preţuieşti în mod deosebit societatea noilor tăi colegi şi nici nu te dedai plăcerilor profane gustate de ei.

Mogens renunţă să mai răspundă, dar făcu un gest provocator, pe care Graves îl ignoră. La ideea de a se strecura prin crăpătura îngustă în gangul întunecat aflat dincolo de ea, Mogens nu se simţi prea bine, şi nici curiozitatea ştiinţifică ce îl mâna tot mai intens nu îi schimbă dispoziţia. Dar era cercetător - arheolog - şi nu trebuia să se teamă să pătrundă într-un spaţiu necunoscut. Însă îi *era* frică.

Îşi depăşi frica, inspiră adânc şi intră. Graves îl urmă atât de aproape, că îi simţea respiraţia în ceafă, şi abia trecu de intrare când acesta se înghesui pe lângă el şi îl depăşi.

— Aşteaptă un moment!

Ascultător, Mogens rămase pe loc şi încercă să privească în jur, în timp ce Graves se îndepărtă câţiva paşi şi începu să îşi facă de lucru zgomotos. După un moment auzi hârşâitul unui

chibrit, după care se aprinse lumina supărător de puternică a unei lămpi cu carbid.

La lumina ei, Mogens descoperi un perete din blocuri cubice de piatră groase de un metru, cu îmbinările aproape invizibile. Spre deosebire de camera mortuară, aici nu existau picturi pe pereţi ori sculpturi în piatră. Galeria avea şase picioare înălţime şi era atât de îngustă, încât involuntar Mogens se întrebă cum reuşise rotofeiul Mercer să treacă pe aici, ca să nu mai vorbim prin uşa secretă. Puse întrebarea şi cu voce tare.

— Tu eşti primul care vede aceste galerii, Mogens, răspunse Graves, în timp ce răsuci lampa şi începu să înainteze de-a lungul tunelului îngust.

Era o lampă foarte puternică, ce lumina până la douăzeci şi cinci, treizeci de paşi înainte de a începe să slăbească treptat din intensitate. Cel puţin pe porţiunea aceasta nu văzu nimic altceva decât aceiaşi pereţi din blocuri de piatră cenușie-maronie.

— Lui Mercer şi celorlalţi nu le-ai arătat? se miră Mogens. De ce?

— Mai ai răbdare încă un moment, spuse Graves. Apoi ai să înţelegi.

Mogens strâmbă din nas, dar nu mai puse nicio întrebare. Evident, Graves, era hotărât să ducă până la capăt acest joc stupid. Totuşi, Graves îi răspunsese la o întrebare care îl preocupa pe Mogens de când îi întâlnise pe Mercer, Hyams şi McClure. Acum înţelegea ceva mai bine în special atitudinea de respingere manifestată de Hyams. Ea era arheolog şi, conform afirmaţiilor lui Mercer şi Graves, una dintre cele mai bune specialiste în domeniu din această ţară, şi totuşi Graves nu îi ceruse ei sfatul pentru a dezvălui cel mai important secret al acestui templu, ci adusese un străin, şi în plus unul care lucra într-un domeniu înrudit, dar care în definitiv *nu* era egiptolog. Oricine în locul ei s-ar fi simţit rănit; iar oamenii de ştiinţă sufereau mai degrabă de sensibilităţi şi vanităţi.

— Fii atent! Graves îi făcea semn cu lampa. Acolo, în faţă, este ceva mai dificil.

În faţa lor o parte a tavanului tunelului se prăbuşise, şi

blocurile sparte alcătuiau un vălmăşag de bucăţi de piatră, moloz şi ţăndări ascuţite, care în primul moment lui Mogens i se părură de netrecut. Dar Graves se îndreptă cu paşi hotărâţi într-acolo, se plecă cu o uşurinţă ce trăda cât de des parcursese acest drum pe sub un bloc ce atârna oblic din tavan şi în următoarea clipă dispăru. Şi odată cu el dispăru şi lumina.

Pe Mogens îl încercă un scurt, dar puternic atac de panică atunci când asupra lui se aşternu întunericul ca un val de negreală lipicioasă. Din fericire, se făcu din nou lumină înainte ca frica să fi pus definitiv stăpânire pe el.

— Vino, Mogens! Vocea lui Graves răsună brusc estompată. Dar fii atent unde pui piciorul!

Mogens se ghemui şi el sub blocul de piatră şi clipi dând cu ochii de lumina puternică ce pătrundea printr-o spărtură neregulată în grămada de moloz care bloca tunelul. Pentru Mercer drumul s-ar fi sfârşit oricum aici. Spărtura era atât de îngustă, încât Mogens se miră că Graves, care era puţin mai înalt decât el şi sensibil mai lat în umeri, reuşise totuşi să treacă.

Nu se simţi deloc bine la priveliştea oferită de îngusta spărtură în stâncă. Dacă ar fi fost singur, probabil că s-ar fi întors de aici. Faţă de Graves îi era imposibil însă să manifeste această slăbiciune, aşa că se lăsă în mâini şi pe genunchi şi îl urmă pe acesta.

Spărtura era şi mai îngustă decât se temuse el, şi Graves ţinuse în tot acest timp lumina îndreptată spre faţa lui, astfel că era aproape orbit, şi trebuia să pipăie fiecare centimetru. Stânca dură îi zdreli regiunea occipitală a capului şi umerii, iar avertismentul făcut de Graves se dovedi ulterior a fi un sfat bine intenţionat: trecerea se întindea pe mai puţin de un metru, astfel că Mogens putu să-şi îndrepte spatele după un moment, dar când o făcu avea nu numai mâinile zgâriate, ci şi cămaşa zdrenţuită şi îşi rupsese pantalonii în zona genunchiului drept.

— Nu îţi face probleme, spuse vesel Graves. După ce terminăm aici, vei putea să îţi permiţi cel mai bun croitor din ţară. Lăsă în sfârşit lampa jos, aşa că Mogens nu mai trebuia

să stea cu ochii întredeschişi, luptând cu lacrimile; Graves continua să gesticuleze.

— Vino, nu mai este mult. Dar, din păcate, nu te pot scuti de o nouă partidă de căţărat.

Ambele erau aprecieri foarte subiective, după cum va descoperi curând Mogens, şi ambele nu erau adevărate - cel puţin după aprecierea lui. Tunelul devenea tot mai impracticabil. Calea era blocată de grămezi de pietre şi blocuri mari, unele sparte, altele întregi, şi peste tot erau bolovani ori găuri adânci, unele de mai mulţi metri, altele doar superficiale, toate însă destul de periculoase pentru a te face să cazi ori să îţi luxezi piciorul, ceea ce aici se putea solda cu urmări fatale. Nu s-au strecurat doar prin crăpături în care ţi se oprea respiraţia, dar de mai multe ori s-au târât în mâini şi genunchi şi au avut parte de căţărări temerare. În acest context, lui Mogens îi era imposibil să aprecieze distanţele reale parcurse. Probabil că era vorba despre ceva mai mult, dar el avea senzaţia că lăsase kilometri în urmă, când în sfârşit putură să se ridice din nou în picioare.

— Gata, chiar am ajuns.

Se aflau în dreptul unei grămezi de pietre şi pământ, care bloca aproape complet galeria, iar Graves tot făcea semne cu lampa către vârful grămezii. Lumina juca atât de repede, încât Mogens văzu crăpătura îngustă dintre tavan şi grămadă abia după ce se uită într-acolo a doua ori a treia oară.

— Ţine-o!

Mogens apucă în mod automat lampa. Graves se întoarse şi începu să escaladeze grămada de pietre cu mişcări rapide, ca de păianjen, în timp ce Mogens încerca să îl urmărească cu cercul luminos dat de raza lămpii. Pietricele se rostogoleau spre el, şi ecoul zgomotului acestora răsuna ciudat de prelung şi deformat în spaţiul din spatele lui. Acoperit de aceste zgomote, lui Mogens îi păru că aude brusc un alt sunet mult mai lugubru; ca tropăitul unor picioare mari, cornoase, pe roca dură.

Se întoarse înspăimântat şi îndreptă raza lămpii către tunelul plin de pietroaie. Inima îi bătea să îi spargă pieptul. Oare acolo nu se mişcase pe furiş, fără zgomot, o creatură

mare şi păroasă, care fugise de lumina lămpii?

— Hai sus, Mogens! Graves urcase grămada de pietroaie şi dispăruse deja pe jumătate în deschizătura dintre vârful ei şi tavan. Acesta a fost ultimul obstacol. Merită, îţi promit!

Profesorul, cu inima cât un purice, mai fixă cu privirea o secundă tunelul din spatele lui, se scutură de imaginea oribilă şi se dojeni singur că gândea ca un nebun. Nu era nimic în spatele său. Dacă cumva se mişcase acolo ceva care să nu fie o închipuire a lui, atunci fusese vorba despre un şobolan. Strânse mai puternic lampa cu carbid, se întoarse cu o mişcare exagerat de bruscă, şi se dedică rezolvării sarcinii deloc uşoare de a-l urma pe Graves fără să scape lampa din mână ori să se rostogolească odată cu o avalanşă de pietre provocată tot de el.

Graves nu îl aşteptase, ci se căţărase mai departe. Mogens îl auzea bocănind undeva în faţa lui, în întuneric, dar, oricât ridică lampa şi îi orientă lumina înainte, nu putu să îl vadă. De cealaltă parte a grămezii de pietre şi pământ se afla probabil o încăpere mult mai mare, pentru că raza de lumină se pierdu pur şi simplu, fără a se opri pe ceva.

— Rămâi sus! îl auzi pe Graves vorbind de undeva din întuneric. Fac lumină.

Mogens recepţionă mişcarea de jos, din întuneric, apoi auzi un sunet care făcu să îi apară pe buze un surâs fugar, dar răutăcios: zgomotul inconfundabil făcut de un cap care se loveşte de piatră, urmat imediat de o înjurătură înăbuşită. În clipa următoare, Graves scăpără un chibrit şi silueta lui fu scăldată de lumina caldă a unei lămpi cu petrol, al cărei fitil era ridicat treptat. Mogens recunoscu pereţii din aceleaşi blocuri mari de piatră precum cei din tunel, doar că cei de aici erau acoperiţi de picturi şi basoreliefuri. Când se întoarse spre el, avu impresia că nu departe de Graves, în întuneric, zăreşte o a doua siluetă, mai masivă.

— Lasă lampa cu carbid sus, zise Graves. Dar stinge-o. Rezerva nu ţine mult, şi avem nevoie de ea la întoarcere.

În timp ce Mogens executa cele cerute, Graves aprinse o a doua lampă. Acum cercul de lumină din jurul lui era mai clar, fără a fi însă mult mai mare. Îi dădu una dintre lămpi lui

Mogens, când acesta ajunse lângă el, pe cea de a doua o opri el însuşi. După care, fără să spună ceva, se întoarse şi plecă.

Mogens îl urma cu un sentiment de uimire crescândă, care tot mai mult se amesteca cu o senzaţie de irealitate, pe măsură ce pătrundeau în acel spaţiu şi ochii i se obişnuiau cu lumina modificată.

Prima lui impresie a fost că se afla într-o cameră mortuară ori într-un templu asemănător celui deja cunoscut, dar impresia ţinu doar câteva momente. Încăperea era incomparabil mai mare decât cealaltă, dar din păcate nu într-o stare la fel de bună. Unele dintre coloanele de grosimea unui om, care susţineau tavanul, se prăbuşiseră şi se spărseseră în bucăţi, şi în cel puţin un loc însuşi tavanul se prăbuşise, dând naştere unui munte de lespezi, pământ şi pietre. Nici pictura murală şi basoreliefurile nu erau într-o stare bună. Culorile erau atât de palide încât în unele cazuri doar bănuiai ce reprezintă, şi chiar şi imaginile sculptate în rocă erau peste tot crăpate. Şi aici existau numeroase statui mici şi mari, ce reprezentau oameni şi zeităţi egiptene, dar cele mai multe căzuseră de pe soclu, ori păreau distruse în alt mod. Totuşi, ceva îi lăsa impresia de... *fals,* fără a fi însă în stare să îmbrace impresia în cuvinte.

Dar lucrul cel mai ciudat era forma întregii încăperi. Lumina celor două felinare nu era suficientă pentru a o ilumina în întregime, dar totuşi Mogens remarcă după un timp faptul că proiecţia orizontală a încăperii era octogonală, ceea ce pentru o incintă religioasă din perioada veche egipteană era absolut atipic.

Deja ajunseseră dincolo de mijlocul încăperii, când Mogens se opri. Graves mai făcu doi, trei paşi, dar se opri şi el şi se întoarse spre profesor.

— Ei? Ţi-am promis prea mult?

— Este incredibil, murmură Mogens. Dar de ce ai păstrat asta numai pentru tine? Pentru Dumnezeu, Jonathan, doctor Hyams şi-ar vinde şi sufletul pentru a putea să arunce aici măcar *o privire.*

— Nu am nevoie de Suzan aici. Şi tot atât de puţin de ceilalţi.

— Dar eu? se miră Mogens. De ce?

În loc de a răspunde direct, Graves îl privi într-un fel care îl făcu să se înfioare, apoi porni mai departe şi se opri lângă cel mai apropiat perete. Nu spunea nimic, aşteptă vizibil nerăbdător ca Mogens să i se alăture şi ridică felinarul. Mogens se pregăti să mai pună o întrebare.

Dar nu mai spuse nimic. Privirea i se plimba tot mai neîncrezătoare şi mai insistentă pe perete, şi simţea că inima i-o ia razna. Şi acest perete era ticsit de picturi şi de basoreliefuri parţial pictate. Erau obişnuitele personaje ale lumii zeităţilor egiptene, faraoni şi scene de război, cartuşe cu hieroglife şi simboluri vag cunoscute, dar aici era ceva mai mult. Printre imaginile cunoscute ale lui Horus, Seth şi Anubis erau şi alte siluete mai întunecate: creaturi în forme bizare, care nu semănau cu nimic din ceea ce mai văzuse Mogens, dar care degajau o spaimă ce îl împiedica să le privească mai mult. Între ele erau inscripţii, linii ce se întretăiau fără sens, care nu urmau un anumit model, dar totuşi îi dădeau lui Mogens impresia că descriu o mişcare invizibilă, dar totuşi existentă.

— Asta… ce este? murmură el.

Oare din cauza spaimei avea impresia că siluetele care îi înconjurau au tresărit nemulţumite la întrebarea lui?

— Sperasem că tu ai putea să îmi spui, răspunse Graves.

Dar nu părea cu adevărat dezamăgit. Părea mai mult răspunsul cu grijă pregătit la o întrebare pe care el o prevăzuse. Nu pentru prima oară Mogens înţelese că Graves se juca cu el. Acest gând îl înfurie.

Graves nu îi oferi ocazia să dea expresie indignării lui, pentru că se îndepărtă de perete şi plecă mai departe. În timp ce Mogens îl urma, acesta evita în mod voit să privească mai atent imaginile de pe pereţi. Dar nu i-a folosit la nimic. Parcă s-ar fi murdărit numai privind oribilele picturi. Ceva din ele rămânea în el, ceva de care nu se putea descotorosi, chiar şi un gust neplăcut îi rămânea pe limbă, ca atunci când muşca dintr-un produs alterat şi apoi nu mai putea să îşi clătească gura. Acelaşi lucru se petrecea cu unele dintre statuile sfărâmate pe lângă care trecea. Multe aveau forme obişnuite,

dar nu toate, iar unele dintre ele arătau în aşa fel că Mogens prefera să nu le privească.

Mai curând pentru a se sustrage de la acestea, se uita în alte direcţii şi încerca să se lămurească în privinţa ciudatei simetrii a încăperii ceremoniale subterane, dar şi această încercare a dat greş. Nici nu mai era sigur dacă prima sa apreciere fusese corectă. Se părea că pe căi bizare încăperea se sustrăgea oricărei încercări de a-i înţelege forma precisă; ca şi cum ar fi fost construită după regulile unei geometrii ce nu era cea omenească.

Mogens se opri lângă o scară lată, cu o jumătate de duzină de trepte - fiecare dintre ele nu doar la o înălţime diferită de a tuturor celorlalte, dar şi răsucită într-un mod indescriptibil, care făcea aproape imposibilă şi privirea lor - către o poartă din metal cenuşiu situată aproape de tavan. Ceva din sufletul lui Mogens păru să se împotrivească atunci când săvârşi greşeala de a privi liniile şi simbolurile întunecate gravate în străvechiul metal.

Fără să vrea, paşii lui deveniră mai lenţi, şi îl cuprinse o uşoară ameţeală în timp ce urca treptele în urma lui Graves. Piatra neagră părea tare sub paşii lui, dar în acelaşi timp nu părea făcută pentru picioare omeneşti, şi nici pentru cele ale vreunei fiinţe pe care el ar fi putut să şi-o imagineze.

Graves nu lăsa să i se vadă nerăbdarea, chiar dacă Mogens o simţea, ci aşteptă în tăcere ca acesta să îl ajungă înainte de a ridica felinarul pentru a lumina una din cele două monstruoase statui care flancau poarta cu două canaturi.

Lui Mogens fu cât pe-aici să îi scape un strigăt.

Statuia avea o înălţime de peste doi metri, era din piatră neagră, care în ciuda evidentei vechimi sclipea ca marmura lustruită cu grijă. Reprezenta o creatură bipedă, masivă, ce stătea pe un cub plin de simboluri şi imagini ameninţătoare; avea pielea ca de broască râioasă, diformă, umflată, grosolană, picioarele palmate late şi braţele musculoase terminate cu mâini aducând a înotătoare de peşte, dar prevăzute cu gheare înspăimântătoare strânse în poala creaturii groteşti. O coroană din duzini de tentacule ca nişte şerpi înconjura craniul masiv, din care îl priveau pe Mogens

doi ochi holbaţi, de mărimea unei farfurii, aşezaţi deasupra unui groaznic cioc de papagal.

— Dumnezeule mare! şopti Mogens.

Graves ridică lampa încă puţin, astfel că şi statuia din cealaltă parte a porţii ieşi pentru un moment din umbră. Poziţia acesteia era alta, dar era aceeaşi creatură absurdă şi bizară.

— Dumnezeu? Graves clătină din cap. Poate că da. Întrebarea este: Al cui?

La cuvintele lui, Mogens fu străbătut de un nou fior, şi mai rece. Probabil că replica era menită să fie un răspuns spiritual, poate că era felul lui de a diminua tensiunea, dar asupra lui Mogens au avut efectul contrar. Dacă vederea celor doi coloşi din piatră îi produsese până acum doar trăiri neplăcute, brusc simţi o teamă ce se accentua cu fiecare respiraţie. Îi venea tot mai greu să facă faţă impresiei absurde că era fixat de privirile ameninţătoare şi mute ale celor doi demoni din piatră. Cu toată dibăcia artistică cu care fuseseră creaţi, nu exista nici cea mai mică îndoială că erau făcuţi doar din piatră neînsufleţită, neagră - şi totuşi ceva din Mogens *ştia* cu nezdruncinată siguranţă că aceştia aşteptau doar o ocazie, o cât de mică greşeală pe care el ar putea-o săvârşi, pentru a se trezi din somnul lor milenar şi a-l ataca.

Cu efort reuşi să treacă peste acest gând absolut pueril, dar nu şi să se debaraseze complet de el; gândul rămase în străfundurile lui, ascuns în cele mai tăinuite cotloane ale minţii, dar stând la pândă ca un păianjen, care în plasa ţesută de el aşteptă prilejul de a se năpusti asupra prăzii neştiutoare.

— M-ai întrebat de ce nu am arătat aceste lucruri altcuiva, continuă Graves după un timp, pe un ton mai jos, parcă plin de veneraţie.

Nu continuă ideea, pentru că nici nu mai era necesar să o facă. Mogens cunoştea oricum răspunsul. Ceea ce vedea aici nu era ceea ce i se păruse că vede în primul moment. Era neîndoielnic că încăperea purta amprenta Vechiului Egipt, dar aici erau veneraţi nu numai Ra şi Bastet, iar rugăciunile celor care odată îngenuncheaseră aici nu fuseseră adresate doar

lui Isis şi lui Osiris. Şi nu era vorba doar de apăsătoarele picturi şi basoreliefuri în piatră; nici măcar de aspectul celor doi străjeri monstruoşi. Aici fuseseră veneraţi zei mai vechi, într-o blasfemie fără egal, iar ritualurile şi ceremoniile nefireşti îşi lăsaseră urma ca un ecou lugubru peste vremuri, plutind neauzit în aer.

— Şi de ce… sunt eu aici? întrebă el cu emoţie în voce.

— Credeam că ştii deja, răspunse încet Graves.

Îl privi pătrunzător o clipă, apoi se întoarse şi se apropie de poartă.

Lumina pâlpâitoare a lămpii lui trezi cele două statui monstruoase la o aparentă viaţă, aşa că Mogens avu impresia stranie că vede tentaculele sculptate mişcându-se precum un cuibar de şerpi ce se încolăcesc.

Graves ridică încet mâna, şovăi, apoi atinse aproape cu veneraţie metalul cenuşiu al porţii.

Lumina felinarului său pâlpâi mai puternic şi o cascadă de umbre mici împânzi poarta, urmată de altceva, mai funest, ce părea pe punctul de a se trezi.

— Este acolo, spuse Graves. Vocea fu ca o şoaptă, ca o boare unită cu ecoul rugăciunilor şi formulelor magice de mult amuţite în ceva nou şi în acelaşi timp străvechi, care realimentă teama lui Mogens. Adăugă: Este în spatele acestei uşi. Nu simţi? Eu simt. Este dincolo şi ne aşteaptă.

Mogens nu putu să răspundă, pentru că frica îl sugruma. Dar simţea că Graves avea dreptate. În spatele acestei uşi era ceva, ceva străvechi, de o forţă colosală, întemniţat de milenii, dar nu slăbit. Simplul gând de a deschide această poartă şi a elibera ceea ce pândea dincolo de ea era aproape insuportabil.

— Tu… vrei să deschizi poarta aceasta? şopti el neîncrezător.

— Am încercat, răspunse Graves. Părea să nu îşi mai fi stăpânit spaima din voce; sau nu îl interesa să o mai ascundă. Degetele lui înmănuşate alunecară peste sinistrele imagini şi semne gravate pe suprafaţa metalului cenuşiu, o poartă către o altă lume, interzisă, în care domneau demenţa şi moartea. Lumina pâlpâi mai puternic, şi lui Mogens i se păru că ceva

reacţionă sub pielea neagră. Graves adăugă: Am încercat cu toate mijloacele, dar nu am reuşit. Luă mâna de pe uşă, se retrase un pas şi cu un oftat adânc se întoarse spre Mogens: Acest metal nu a fost creat de mână omenească, Mogens. Şi nu îl poate distruge nicio unealtă creată de mâna omului.

— Şi ce… Mogens îşi trecu nervos limba peste buze şi evită privirea lui Graves. Şi cum intru eu în joc?

Răspunsul îl cunoştea. Ştia de mult de ce Graves îl adusese aici, jos. Ştiuse din momentul în care păşise în încăpere.

— Există alte metode de a deschide o poartă în afară de daltă şi exploziv, Mogens, zise Graves.

— Ştii că eu… că nu mă mai ocup de astfel de lucruri, spuse Mogens şovăielnic.

Voia să spună cu totul altceva, să strige, să fugă, să se lovească cu pumnii peste faţă, dar nu putu să facă nimic din toate acestea. Pretenţia lui Graves era atât de insolentă, că nu mai era în stare de nicio reacţie; nu putea nici măcar să gândească cu adevărat.

— Nu te-ai mai atins de cărţile tale din acea teribilă noapte, ştiu, spuse Graves. De atunci respingi tot ceea ce până atunci apăraseşi atât de vehement pe bună dreptate. În sinea ta ştii că este o greşeală.

— Şi acum ce aştepţi de la mine? Vocea lui Mogens era doar un suspin pe jumătate înăbuşit, şi totuşi în propriile urechi suna ca un strigăt de disperare. Să o deschid *prin farmece?*

— Da, dacă aşa vrei, confirmă simplu Graves. Deşi la fel de bine ca şi mine ştii că este un nonsens. Când Mogens vru să riposteze, ridică mâna şi continuă pe un ton uşor mai ridicat: Să îţi ţin aceeaşi prelegere pe care tu mi-ai ţinut-o mie de nenumărate ori?

— Nu, răspunse evaziv Mogens. Nu vreau să mai aud nimic de această prostie. Niciodată.

— Prostie? Graves clătină din cap. Gestul fu nereţinut, aproape mânios. De ce respingi brusc tot în ceea ce ai crezut odată? Este aici! Simţi la fel de clar ca mine. Oricine intră în această încăpere va simţi. Nu nega!

— Nu vreau să mai aud de asta! Acum Mogens striga cu

adevărat: Niciodată! Am făcut destul rău!

— Autoacuzările tale nu o readuc la viaţă pe Janice, Mogens, spuse încet Graves. Ceea ce s-a întâmplat atunci nu a fost din vina ta. Dacă poartă vina cineva, atunci cel mai probabil acela sunt eu.

Mogens nu îl contrazise. Dacă Graves îl cărase până aici pentru ca el să îl dezlege de păcate, atunci făcuse drumul degeaba.

— Tu crezi că drept mulţumire te-aş ajuta să devii celebru *cu astea?* întrebă el supărat. Să nu îmi spui că este vorba de ştiinţă sublimă şi că de aceea eşti tu aici, Jonathan! Ai vegheat egoist această descoperire, ca pe un tezaur. Ai tăinuit descoperirea ta faţă de Hyams, Mercer şi McClure nu pentru că nu ar fi de specialitatea lor, ci pentru că nu vrei să o împărţi cu nimeni! O vrei în întregime pentru tine! Celebritatea, nemurirea ştiinţifică… pentru Dumnezeu, eu sunt sigur că, dacă acestea de aici ar fi fost nişte camere mortuare de undeva din deşertul egiptean, nu ai fi avut scrupule în a le jefui comorile şi a le vinde! Când te-ai decis să mă chemi în ajutor? După ce ţi-ai dat seama că singur nu vei putea niciodată să treci de poarta aceasta?

— Şi dacă ar fi aşa? întrebă, netulburat, Graves.

— Ce te face să crezi că te-aş ajuta, chiar dacă aş putea?

— Pentru că asta reprezintă şansa ta de reabilitare, Mogens, răspunse Graves. Pe Janice nu o vei primi înapoi şi cu siguranţă că nici ceilalţi doi nu mai sunt în viaţă, dar ţi-ai putea recăpăta onoarea. Niciunul dintre aşa-zişii oameni de ştiinţă care au râs de tine atunci nu va cuteza să te contrazică după ce va vedea ceea ce este aici. Toţi cei care odată te-au făcut nebun îţi vor cere scuze! Se vor gudura pe lângă tine şi îţi vor linge pantofii, doar pentru a li se permite să arunce o singură privire aici! Vocea îi deveni mai şoptită, ca murmurul unui seducător, şi exact ca acesta îşi atinse scopul, deşi îşi făcuse de la început cunoscută intenţia. Vei fi primul, Mogens! Primul om de ştiinţă din lume care dovedeşte că există cu adevărat magie.

Capitolul 6

Dacă nu ar fi avut nevoie de ajutorul lui Graves spre a găsi drumul de întoarcere din labirintul subteran, ar fi făcut în fugă tot drumul înapoi, până la baraca lui, pentru a scăpa de Graves. Dar ar fi fost o cutezanţă lipsită de sens. Îl ura pe Graves. În acest moment îl ura atât de mult, încât nu îl mai suporta în apropiere. Îl ura pentru că întâlnirea cu el reînviase trecutul, durerea, fiecare secundă de disperare, fiecare noapte de autoreproşuri şi suferinţă. Şi pentru că avea dreptate.

Pentru că un lucru era clar: Mogens îl va ajuta. Încă era departe de a recunoaşte, dar ştia că în final Graves va învinge. Foarte simplu: pentru că fiecare cuvânt pe care îl spusese corespundea adevărului.

Furios şi frustrat cum era, se întinsese în patul răvăşit şi îşi petrecuse orele ce urmaseră privind pătura de pe el şi încercând zadarnic să facă ordine în haosul din capul lui.

Şi probabil că ar mai fi stat mult aşa, dacă cineva nu ar fi ciocănit la uşă şi dacă nu ar fi intrat Tom.

Mogens se ridică speriat în coate şi îl privi dezorientat pe tânărul cu bucle blonde. Nu îşi amintea să fi răspuns cu un: „Intră!“ la ciocănitul lui Tom, dar îi era jenă ca acesta să îl vadă în pat ziua în amiaza mare. Se ridică grăbit şi lăsă picioarele să atârne peste marginea patului.

— Tom!

— Profesore!

Tom închise uşa după el şi, pentru un moment nu ştiu ce să facă cu mâinile. Se sprijinea încurcat când pe un picior, când pe celălalt.

— Da?

Mogens se ridică complet, se duse la masă, dar se întoarse şi se lăsă din nou pe marginea patului. Singurul scaun din casă era cel pe care şezuse Graves, şi Mogens nu vru pur şi simplu să se aşeze pe el.

— Dumneavoastră… aţi fost cu doctorul jos? începu nesigur Tom, fără a-l privi pe Mogens.

— Da.

— Şi v-a arătat tot? Tunelul secret şi…

— Nu i-am spus nimic, dacă de asta te temi, interveni Mogens când Tom nu mai zise nimic şi îşi muşca buza inferioară, lăsându-se nervos de pe un picior pe altul. Nu ştie că tu îi cunoşti secretul.

Tom respiră uşurat, dar continuă să fie nervos:

— Tunelul şi… încăperea în care dă?

— Ai fost în acea încăpere? îl luă prin surprindere Mogens cu întrebarea.

— Doar o dată, răspunse precipitat Tom. Şi foarte scurt timp. Camera aceea îmi făcea rău. Nu m-am atins de nimic, jur!

— Te cred, spuse Mogens, ceea ce corespundea adevărului. El însuși nu atinsese nimic în acea încăpere de rău augur. Să nu ai nicio grijă, Tom, nu am spus nimic şi nici nu voi spune. Făcu un gest scurt când Tom respiră din nou uşurat şi se pregăti să plece. Dar am o altă întrebare pentru tine, Tom.

Uşurarea ce se oglindise scurt timp în privirea lui Tom dispăru, făcând loc iarăşi fricii şi neîncrederii.

— Da?

Mogens repetă gestul făcut cu mâna, de data aceasta arătând către scaunul pe care el tocmai evitase să se aşeze. Tom dădu curs invitaţiei, dar abia după o ezitare vizibilă, şi se simţea cât de greu îi era să o facă. Întoarse scaunul în poziţie normală înainte de a lua loc. Dar lui Mogens îi era clar că aceasta nu avea legătură cu faptul că îl folosise Graves. Mai curând era vorba de faptul că prin invitaţia de a se aşeza, pe care Tom o percepuse fără îndoială ca pe un ordin, discuţia lor nevinovată se transforma într-un interogatoriu.

— Doctorul Graves mi-a povestit că de fapt tu ai descoperit tot ce este aici, începu el.

Tom făcu o mutră gânditoare.

— A fost o întâmplare, spuse el cu modestie. Am fost…

— La cimitir, ca să faci… ce? îi continuă Mogens fraza.

Tom ridică din sprâncene neînţelegând întrebarea.

— Ce să fac?

— Este un cimitir, îi aminti Mogens. Graves spune că ai fi deschis un mormânt. De ce?

— Nu pentru ceea ce acum poate credeţi dumneavoastră. Pe atunci mai lucram pentru geologi.

— Pentru cârtiţe?

Tom strânse din buze.

— Erau bani buni, pentru o muncă simplă. Nu am făcut nicio nelegiuire.

— Nimeni nu pretinde asta, spuse Mogens repede. Nu îi scăpase tonul strident al răspunsului. Nu trebuia să uite cu cine vorbea. Felul uneori surprinzător de a fi al lui Tom te făcea să te îndoieşti că aveai în faţă un om foarte simplu. Oamenii simpli reacţionează uneori foarte direct atunci când se simt atacaţi. Am fost doar surprins. Cearta de azi-dimineaţă… - făcu un gest cu capul către uşă - … era unul dintre geologi, nu?

Tom confirmă. Pe fată nu i se citi nimic.

— Nu a fost prima ceartă dintre doctor şi ei, zise el indispus.

— Şi despre ce era vorba?

— Despre ce este mereu vorba. Tom ridică din umeri. Doctor Graves nu vorbeşte despre asta cu mine, dar o dată ori de două ori am auzit astfel de certuri. Mai ridică o dată din umeri pentru a sublinia că ceea ce spunea nu trebuia neapărat să corespundă adevărului. Ei sunt supăraţi că noi suntem aici. Ei cred că săpăturile doctorului le afectează munca lor.

— Munca unei echipe de geologi?

Un nou ridicat din umeri.

— Nu mă pricep la asta. Ştiu doar că ei au venit aici deseori şi înainte. Dar de când doctorul a cumpărat acest teren, nu mai permite nimănui să vină aici.

— Graves *a cumpărat* tot ce este aici? vru Mogens să i se confirme.

Şi Tom confirmă.

— De mai mult de un an. Imediat după ce a văzut ce am descoperit. Toţi l-au considerat nebun. Râse fugar şi continuă:

Terenul nu are absolut nicio valoare. Este o mlaştină, care se tot extinde, şi un cimitir vechi, care treptat se distruge. Nimeni nu poate face nimic aici.

Ceva din această informaţie îi trezi atenţia lui Mogens, dar nici el nu putu în primul moment să spună ce anume.

Alungă acest gând, în intenţia ca ulterior să revină asupra lui în linişte.

— În ce consta munca pe care o făceai pentru echipa de geologi?

— Nu era nimic special. Tom ridică din umeri pentru a cincea ori a şasea oară. Nu am înţeles niciodată pentru ce mă plăteau. Trebuia să le spun cât de repede se afundă pietrele funerare în pământ, asta este tot.

Îşi frângea stingherit mâinile şi părea că nu ştia încotro să îşi îndrepte privirea.

— Fără îndoială că pentru geologi acest lucru este foarte interesant, zise Mogens. Deşi nu înţeleg. Cine să pună un cimitir în mijlocul unei mlaştini?

Îşi aminti cuvintele lui Mercer: „Aici terenul este un unic şi mare burete.“

— Nu a fost aşa dintotdeauna, răspunse Tom. Mlaştina se extinde.

— Se extinde? repetă, neîncrezător, Mogens.

Nu era geolog, dar nu auzise niciodată ca o mlaştină să se extindă.

Totuşi, Tom reconfirmă.

— Se întinde. Îmi mai aduc încă aminte cum era înainte. Copii fiind, ne jucam câteodată în vechiul cimitir. Pe atunci mlaştina se termina la capătul celălalt al taberei. Dar s-a extins. Unii chiar sunt îngrijoraţi de faptul că într-o zi ar putea ameninţa oraşul, dar eu nu cred.

Şi asta, consideră Mogens, era într-adevăr o chestiune senzaţională; iar pentru *cârtiţele* din tabăra geologilor cu certitudine nu era ceva *minor*. Tom vorbea ca despre un lucru situat imemorabil în urmă, dar el avea *şaptesprezece* ani, ceea ce însemna că mlaştina se extinsese dincolo de luminiş, până la cimitir, în *ceva mai mult de un deceniu.* Cu toate că Mogens nu era specialist în materie, după părerea lui aşa

ceva era de-a dreptul imposibil. Şi Graves se mai mira că geologii insistau să îşi continue cercetările?

— Îţi mulţumesc, zise el. M-ai ajutat foarte mult. Şi să nu ai nicio grijă, adăugă el, observând scânteia de nelinişte din ochii lui Tom, doctorul Graves nu va afla nimic despre micul nostru secret.

— Mulţumesc. Eu…

Amuţi, îl mai privi uşurat şi în acelaşi timp cu îndoială pe Mogens o secundă ce păru o veşnicie, după care pur şi simplu ieşi în fugă din casă.

Mogens privi în urma lui cu un amestec de uşurare şi ciudată confuzie. Discuţia cu Tom îi lăsase o senzaţie specială. Nu avea motive să îl privească circumspect pe Tom. Ceea ce spusese suna logic şi convingător, şi, ce era mai important, *simţise* că Tom îi spusese adevărul.

De ce ar fi suspicios?

Mogens îşi dădu singur răspunsul la propria întrebare: pentru că nu mai avea încredere în nimeni. Nici în Tom, nici în Graves şi cel mai puţin în sine însuşi.

Se ridică hotărât. Nu îi era de folos nimănui dacă continua să îşi facă reproşuri, să se autoînvinovăţească. Se strădui să îşi impună faptul că era om de ştiinţă, deci un bărbat care învăţase să judece fapte, nu simţăminte. Cu „privirea aţintită asupra esenţialului“, cum spunea mereu îndrumătorul lui de la Harvard.

Abia se putu abţine să nu izbucnească în râs, când îşi dădu seama ce gândise. Unicul motiv pentru care se afla aici era uraganul de sentimente pe care vizita lui Graves la Thompson îl dezlănţuise în el. Şi ce altceva, dacă nu ceea ce *simţise*, îl dusese la hotărârea de a accepta oferta lui Graves şi de a rămâne aici, şi chiar de *a-l ajuta* să dezlege monstruosul secret al templului subteran, în loc de a face ceea ce trebuia să facă, adică să dispară de aici cât de repede putea?

Doar pentru a da de lucru mâinilor, Mogens începu să facă curat pe masa pe care se mai afla încă micul dejun pregătit pentru el de Tom. Mogens nu se atinsese de nimic, dacă facem abstracţie de cafeaua tare pe care i-o făcuse Tom, dar numai priveliştea mâncării răcite de mult şi care luase un

aspect neplăcut - jumări de ouă, şuncă şi pâine prăjită cu unt - îi amintea că nu mai mâncase din seara trecută. Între timp se făcuse de amiază. Stomacul protesta. Alimentele nu ofereau o privelişte apetisantă, dar mai găsi un rest de cafea în cană. Şi acesta era rece de mult, dar Mogens preferase totdeauna cafeaua rece celei fierbinţi. Apucă ceaşca turtită, dar la jumătatea mişcării îşi aminti că Graves fusese acela care nu numai că turtise ceaşca, dar şi *băuse* din ea. Mogens ar fi preferat să moară de sete decât să atingă cu buzele ceaşca.

Se opri pentru un moment în mijlocul mişcării şi faţa i se schimonosi de silă. Deodată Mogens nu mai fu sigur dacă într-adevăr era vorba de aceeaşi ceaşcă din care băuse Graves. Era deformată şi pe fund mai avea un rest de cafea, dar amintea mai mult a ceva găsit în pădure după o iarnă grea. Emailul era crăpat şi sărit, iar metalul ce ieşea pe dedesubt la vedere era ruginit şi ros. Când Mogens făcu o mişcare neatentă, mânerul fu cât pe-aici să se desprindă şi puţinul rest de cafea de pe fundul ceştii licări uleios; particule mici, verzi, pluteau pe suprafaţa pe care se formase o membrană greţoasă, care lui Mogens îi amintea de putreziciunile care odată fuseseră vii, iar acum se transformaseră într-o altă formă de viață, nesănătoasă.

Aşeză ceaşca pe masă cu vârful degetelor şi o împinse cât putu mai departe de el. A trebuit să înghită în sec de câteva ori pentru a scăpa de gustul rău care se ridica din stomac. Pedant - pregătit să dea cu ochii de o altă privelişte oribilă - controlă şi restul tacâmurilor, dar nu îl mai aştepta nicio surpriză. Toate celelalte obiecte aflate pe masă erau în ordine. Intenţiona totuşi să discute serios cu Tom. Nici nu se gândi ce s-ar fi întâmplat dacă el fi băut din această ceaşcă!

După ce făcu ordine pe masă, se ocupă de pat şi de cele două valize. Tom luase deja hainele mânjite cu noroi în noaptea precedentă, probabil pentru a le spăla, aşa că Mogens îngrămădi restul în sertarele dulapului. Ce mai rămăsese în valize din modesta lui avere lumească se compunea din hârtii şi cărţi. Documentele le împrăştie pe birou şi pe placa pupitrului, iar pentru cărţi mai găsi loc în

etajere.

Dispoziţia lui Mogens, care se mai ameliorase prin aceste profane activităţi se deterioră din nou când, aranjând cărţile în locurile libere de pe etajere, privirea îi alunecă automat asupra cărţilor aflate deja acolo. În majoritate erau volume care se refereau exact la ceea ce se aşteptase, având în vedere prin ce trecuse aici în ultima zi şi jumătate: câteva lucrări despre populaţiile băştinaşe ale continentului sud-american, maya, inca şi aztecă, şi alte câteva despre istoria Vechiului Egipt şi lumea zeilor şi faraonilor lui, ca şi alte opere clasice de arheologie, la a căror vedere Mogens făcu o grimasă dispreţuitoare, deoarece pe cele mai multe dintre ele le cunoştea pe dinafară din anii studenţiei şi multe dintre teoriile promovate în aceste cărţi se dovediseră de mult a fi greşite. Îl lua Graves drept idiot?

Dar erau şi cărţi care nici pe departe nu-i treziră un zâmbet. Volume cunoscute de el atât de bine, dar pe care nu le mai văzuse de mult timp, căci aparţineau unui capitol al vieţii lui pe care îl considera definitiv închis. Cărţi despre culte primitive, magie şi ocultism, despre mituri de mult uitate şi despre culturi apuse, care lăsaseră urme numai în legende, despre ştiinţe şi secrete interzise, care aduceau cu ele moartea. Brusc i se păru că aude din nou vocea lui Graves. Primul om de știință din lume care dovedeşte că magia există cu adevărat. Era posibil? Era posibil ca Graves şi cu el să aibă în mână dovada că acele lucruri despre care cei mai mulţi dintre colegii lui strâmbau din nas erau *adevărate* - erau nu doar pure superstiţii şi naivităţi ale celor slabi de înger, ci realităţi ştiinţifice ce puteau fi susţinute cu dovezi?

Mogens era conştient de pericolul ce decurgea doar din punerea acestei *întrebări*. Era prea uşor să se convingă singur de ceva în ce voia să creadă; o ispită în faţa căreia nu era invulnerabil nici măcar un om de ştiinţă. Ba chiar mai puţin un astfel de om dacă ar avea cu totul alte argumente şi posibilităţi la îndemână de a dovedi şi inexplicabilul şi de a explica imposibilul aparent.

Şi totuşi, după ceea ce văzuse şi mai ales *simţise* în urmă cu o oră *era* posibil.

Nu toate cărţile aflate pe poliţe îi erau cunoscute lui Mogens. Unele nu îi spuneau nimic, alte titluri îi erau doar vag cunoscute, şi printre ele erau două sau trei ce puteau fi doar copii, căci până şi numele lor ţineau de legendă; iar unele erau genul de cărţi despre care se vorbeşte doar în şoaptă.

Şovăind, întinse mâna către un foliant greu, cu coperte din piele neagră, aspră. Era atât de greu, că avu nevoie de ambele mâini pentru a-l scoate din dulapul de cărţi. Titlul incrustat cu litere cojite de aur era *De Vermis Mysteriis* şi nu îi spunea nimic lui Mogens, dar îl făcu pe acesta să simtă un fior pe spinare. Deschise cu grijă volumul. Paginile erau din pergament îngălbenit atât de vechi, încât nu numai că foşneau la răsfoit, dar lui Mogens îi era chiar teamă că s-ar putea sfărâma, şi erau acoperite cu un scris de mână minuscul, aproape caligrafic. Se mai găseau aici ciudate simboluri cabalistice şi desene cu aspect sinistru, a căror simplă vedere îl făcu pe Mogens să se simtă rău.

— Fii atent cu el, spuse o voce în spatele lui.

Mogens se întoarse atât de speriat, că doar puţin a lipsit să scape cartea din mâini. Nici măcar nu auzise uşa deschizându-se.

— Jonathan!

Graves închise uşa după el şi se apropie. Privirea îi alunecă cercetătoare pe masă înainte de a se întoarce din nou către Mogens şi a continua:

— O parte sunt originale de valoare inestimabilă. Foarte valoroase, într-adevăr.

— Originale?

Instinctiv Mogens apucă mai bine foliantul, ceea ce îl făcu pe Graves să zâmbească uşor.

— Un împrumut de la o mică universitate din Massachusetts, confirmă el. Nici nu îţi imaginezi ce eforturi am depus ca să îl primesc. A trebuit să îmi amanetez şi sufletul să-l conving pe custode să le scoată. Rânji şi adăugă: Şi mi-l vreau înapoi.

Mogens se îndoia că Graves ar avea ceva ce să aducă a suflet, dar păstră această opinie pentru el şi se întoarse valvârtej ca să pună cartea înapoi pe poliţă.

— Pesemne că ai fost foarte sigur că voi fi de acord.

— Hai să zicem prevăzător şi optimist, răspunse Graves. Sper că vei putea să începi cu toate acestea. De câteva titluri mi-am amintit şi eu, dar eu nu sunt specialist în acest domeniu şi a trebuit de voie, de nevoie să mă bazez pe sfatul custodelui. Dar din ce am auzit, Miskatonic University este în frunte în acest domeniu. Biblioteca ei se bucură de o faimă excepţională.

Mogens nu auzise niciodată despre această universitate şi tot atât de puţin despre oraşul unde se afla ea, dar titlurile păreau să confirme afirmaţia lui Graves; chiar dacă Mogens se îndoia că toate ar fi originale. Dimpotrivă, era aproape sigur că unele din cărţile despre care se vorbea doar în şoaptă nu existaseră niciodată. Dar falsuri sau nu, volumele erau fără îndoială vechi.

— Şi laşi aceste cărţi împrăştiate aici? se miră el. Într-o casă neîncuiată, în care intră şi iese cine vrea?

— Oh, securitatea noastră este asigurată, îl linişti Graves. La fel şi a bunurilor ce ne aparţin. Se apropie doi paşi şi din nou privirea lui cercetă atent masa pe care Mogens tocmai o curăţase. Dar nu am venit ca să discut despre cărţi de specialitate, Mogens. Te-ai hotărât?

— Să mă hotărăsc?

Mogens nu înţelese imediat la ce se referea Graves.

— În privinţa ofertei mele. Graves făcu un gest ce se voia explicativ şi apoi se corectă: a *rugăminţii* mele. Mă vei ajuta?

— Nu au trecut nici două ore! zise Mogens. Ar trebui să îmi dai ceva mai mult timp pentru a lua o decizie cu implicaţii atât de mari.

— Tocmai, mă tem că de timp nu dispunem la discreţie, spuse întunecat Graves.

— De ce atâta grabă? Eşti aici de un an. Ce importanţă au câteva ore, ori câteva zile?

— Mă tem că au o mare importanţă, spuse Graves. Peste ceva mai mult de o săptămână este lună plină. Până atunci trebuie să terminăm pregătirile.

Mogens îl privi fără să înţeleagă.

— Lună plină?

— Nu joacă luna plină un rol important în multe ritualuri magice? întrebă Graves. Zâmbi aproape stângaci. Adică aici discutăm despre ceea ce stimabilii noştri colegi denumesc *magie*, nu?

— Dar asta nu înseamnă că vom aştepta luna plină la o intersecţie, unde vom arde aripi de liliac, nu? întrebă Mogens.

— Ba da, dacă ajută. Graves era pe deplin serios. Făcu un gest cu capul către uşă. Ceilalţi se întorc curând. Ti-aş rămâne recunoscător dacă nu le-ai spune nimic despre camera aceea. Cel puţin până când te decizi.

— Bineînţeles, răspunse Mogens pe un ton uşor ofensat. Şi de altfel nici pe urmă. Indiferent de decizia mea.

— Oh, eu sunt sigur că vei lua o decizie corectă, spuse Graves, zâmbind. Dar nu te gândi prea mult. După cină am să mai trec ca să aflu ce hotărâre ai luat.

Mogens îl privi sever. Era doar în închipuirea lui, sau tonul lui Graves chiar era ameninţător?

— Am să mă gândesc, spuse el şi se întoarse brusc.

— Aşa să faci, zise Graves.

Mogens aşteptă să audă zgomotul făcut de uşă, şi mai lăsă să se scurgă cinci, zece secunde până când, cu pumnii strânşi, se întoarse ferm hotărât să îl azvârle scurt afară pe Graves, dacă acesta va continua să se joace astfel cu el. Dar Graves nu mai era acolo, şi pentru un moment lui Mogens îi păru o prostie. Înţelese că făcea probabil parte din joc faptul că Graves îl constrânsese, ceea ce nu simplifica neapărat lucrurile.

Mogens încercă o vreme să îşi abată gândurile studiind titlurile de pe cotoarele cărţilor, dar nu reuşi. Gândurile i se întorceau mereu la Graves şi la încăperea de sub cimitir, şi în cele din urmă renunţă şi plecă de lângă rafturile cu cărţi. Mai încercă pentru scurt timp să îşi sorteze şi să pună hârtiile în ordine, dar asta îl ajută şi mai puţin. Făcea mai multă dezordine decât ordine, şi Mogens ura dezordinea. Nu, avea nevoie de ceva mai simplu pentru a se gândi la altceva.

Poate că ar fi trebuit să meargă la Tom şi să îl roage să îi mai facă o cafea, şi cu această ocazie să îi ceară socoteală pentru ceaşca distrusă. Dădu ocol mesei, ca să ia ceaşca, dar

aceasta nu mai era acolo.

Mogens se încruntă surprins. Pentru a fi mai sigur, scotoci din priviri întreaga masă, şi în cele din urmă se lăsă pe vine pentru a se uita şi sub masă, dar era cert: ceaşca dispăruse.

Capitolul 7

Mercer şi ceilalţi doi se întoarseră abia mult timp după apusul soarelui. Zgomotul făcut de maşina care se apropia se auzi ceva mai înainte ca bara de protecţie să înlăture ramurile din partea cealaltă a taberei şi farurile să smulgă întunericului o parte din drumul mlăştinos. Cu toate că Mogens nu se pricepea defel la maşini, crezu că recunoaşte zgomotul făcut de Fordul cu care Tom îl luase de la San Francisco. Maşina nu se deplasa foarte repede, şi oricum nu urma o cale dreaptă; farurile săreau sălbatic de colo-colo, astfel că Mogens nu ar fi fost surprins ca Fordul să lovească şi vreo baracă. Dar minunea se întâmplă: maşina ocoli toate obstacolele şi dispăru în spatele clădirii după care Tom parcase şi celelalte automobile. Imediat se auzi şi zgomotul portierelor trântite, voci şi râsul clar al unei femei. Hyams.

O voce lăuntrică îl sfătuia să intre în casă. Nu avea nimic împotriva lui Hyams şi a celorlalţi doi, dar nu credea că aceştia i-ar fi de mare ajutor în luarea deciziei. În timp ce încă se lupta să se hotărască dacă să îi aştepte ori să nu îi aştepte, din spatele barăcii apărură trei siluete întunecate în mişcare. Vocile, ca şi râsul lui Hyams încetară, şi Mogens îşi dădu seama că acum era prea târziu. Puţin după miezul zilei Tom oprise generatorul, aşa că el nu putea trece neobservat în cadrul uşii deschise, în spatele lui fiind lumânările aprinse.

— Dragul meu profesor! strigă Mercer în timp ce se apropia. Încă treaz la o oră atât de târzie?

Mogens îşi stăpâni pornirea de a se uita demonstrativ la ceasul lui de buzunar. Ştia foarte bine că nu era nici ora nouă. În urmă cu o oră, Tom, foarte tăcut, îi adusese cina, iar Graves nu trecuse pe la el, aşa cum promisese. Preferă să nu răspundă, dar nu îi scăpă în niciun caz modul greoi în care vorbea Mercer. Mercer şi ceilalţi - deşi la o distanţă apreciabilă - se apropiară, şi Mogens se chinuia să găsească o cale de a-i evita fără să pară nepoliticos şi să înrăutăţească şi

mai mult relaţia nici aşa tocmai bună cu noii colegi.

Şi nu găsi nicio cale. Oricum nu i-ar fi folosit la nimic, stabili el după ce aruncă o privire pe faţa lui Mercer. Aceasta era mai roză decât de obicei, şi ochii aveau o strălucire apoasă. Se balansa într-o parte şi în cealaltă cel puţin tot atât cât o făcuse Fordul cu câteva minute mai înainte. Era beat. Mogens spera că nu el fusese la volanul maşinii.

— V-am simţit lipsa, profesore! continuă Mercer binedispus. San Francisco este un oraş grozav! Data viitoare trebuie să ne însoţiţi neapărat.

Mogens încă nu zicea nimic, dar Mercer nu se lăsă impresionat, ci îşi basculă trupul masiv pe mica scară, şi Mogens se dădu grăbit la o parte, temându-se să nu fie turtit.

— Putem intra la o scurtă vorbă între colegi?

— Desigur.

Mogens mai făcu un pas înapoi şi făcu un gest de invitare în direcţia celorlalţi doi. McClure îi aruncă un zâmbet rapid, plin de înţelegere, în timp ce pe faţa lui Hyams încercă zadarnic să citească ceva. În orice caz simţea şi mai puternic respingerea pe care o manifesta aceasta în ce îl privea.

Mercer mărşălui vesel prin faţa lui şi luă loc neinvitat pe singurul scaun existent în cameră.

— Data viitoare trebuie să ne însoţiţi neapărat, profesore, repetă el vorbind şi mai greu. Adică, dacă vă dă voie cerberul nostru.

— Cerberul?

— Graves, explică McClure. Lui Mercer îi place să îi spună astfel lui Graves, mai ales după ce se uită prea des în fundul paharului, ca astăzi. Şi, bineînţeles, când acesta nu îl poate auzi.

Mercer reacţionă cu un rânjet larg:

— Dumneavoastră ne stricaţi buna dispoziţie, McClure. De ce nu-i lăsaţi unui biet bătrân nici măcar această mică plăcere?

Mogens se gândi că, dacă ar fi să tragă o concluzie după modul în care vorbea Mercer, aceasta fusese o plăcere sută la sută. În privirea lui McClure, când acesta se uită la paleontolog, Mogens descifra un zâmbet înţelegător, dar şi

puţin compătimitor.
— În niciun caz nu vrem să vă deranjăm, spuse McClure. Cu siguranţă că aţi avut o zi mai epuizantă decât noi.
Cel puţin în privinţa lui Mercer, Mogens avea anumite îndoieli.
— Nu deranjaţi deloc, doctore, răspunse el. Mă tem doar că nu vă pot oferi nimic, poate cu excepţia unei cafele reci.
— Dar totul este în ordine, îl asigură Mercer, în timp ce se apleca gâfâind să apuce cana.
Exista o singură ceaşcă, cea din care tocmai băuse Mogens, dar pe Mercer păru că nu îl deranja deloc. Fără a-i păsa că restul din cană se răcise de mult, se servi şi apoi scoase din pardesiu o sticlă plată, din care turnă zdravăn în cafea. McClure se încruntă dezaprobator, dar se reţinu de la orice comentariu şi, cu un zâmbet uşor stingherit, se întoarse către Mogens:
— Cum v-aţi petrecut prima zi aici, profesore?
— Cum bănuiesc că aţi petrecut-o şi dumneavoastră, răspunse Mogens. Doctorul Graves m-a luat cu el şi mi-a arătat totul.
Nu o privi pe Hyams, dar simţi uitătura duşmănoasă piezişă a acesteia. Dar nici ea nu spuse nimic, ci după o secundă se întoarse şi se opri lângă rafturile cu cărţi. Lui Mogens nu îi conveni, dar nu găsi un pretext plauzibil pentru a o reţine.
McClure rămase dator cu răspunsul la întrebarea indirectă a lui Mogens.
— Aşa a făcut, nu? reveni Mogens.
McClure ezită, apoi îi răspunse fără a-l privi în faţă:
— Nu discutăm despre munca noastră în afara locului unde am făcut săpături. Este dorinţa doctorului Graves.
— Iar dumneavoastră faceţi fără îndoială totdeauna ceea ce doreşte doctorul Graves, ripostă Mogens.
În aceeaşi clipă regretă ironia din voce, cu atât mai mult cu cât remarcă faptul că jena din privirea lui McClure se accentuă. Dar cea care răspunse a fost Hyams, şi nu McClure:
— În ce priveşte acest aspect suntem pe deplin de acord cu părerea doctorului Graves, profesore VanAndt. Atâta vreme cât munca noastră aici nu s-a încheiat, tăcerea absolută este

principiul suprem. Probabil că dumneavoastră încă nu aţi sesizat că nu toţi sunt de acord cu ceea ce facem aici şi că suntem urmăriţi cu suspiciune şi deosebit de atent. Şi, cine ştie, poate că suntem şi ascultaţi? Dumneavoastră doriţi ca altcineva să vă fure roadele muncii?

Ultima frază fu rostită cu o subliniere specială, consideră Mogens. Şi mult mai neplăcută a fost privirea cu care ea îl măsură.

— Bineînţeles că nu, răspunse el cu tot calmul de care putea da dovadă. Nici eu nu aş face aşa ceva.

— Vedeţi, profesore, aşa gândeşte fiecare dintre noi, răspunse rece Hyams. Apoi arătă către dulapul de cărţi şi întrebă: Sunt cărţile dumneavoastră?

— Câteva dintre ele. Cele mai multe le-a adus Graves.

— Ciudată selecţie, spuse Hyams întorcându-se cu totul către rafturile cu volume. Care spuneaţi că şi este specialitatea dumneavoastră?

— Arheologia, răspunse Mogens, deşi era foarte sigur că Hyams ştia acest lucru la fel de bine ca ceilalţi doi şi ca el însuși.

Hyams scoase câteva volume, le studie titlurile, aruncă o privire fugară în interiorul unora şi le puse apoi la loc.

— *Cartea numelor moarte,* spuse ea. *Atlantida, lumea antediluviană.* Îl măsură cu o privire greu de calificat, dar nu prea plăcută. Asta ce este? Mai nou este nevoie în arheologie de aşa ceva?

— Nu, răspunse Mogens, stăpânindu-se cu greu. Mă interesează strict personal aceste teme.

— Magie?

— Ocultism, o corectă Mogens.

— Şi este vreo deosebire? Hyams ridică dispreţuitoare din sprâncene. Explicaţi-mi, profesore.

Mogens avu impresia că ea rostise cuvântul „profesore” ca pe o ofensă. Ceea ce îl înfurie. Dar se stăpâni şi se strădui să răspundă cât putea mai calm şi la obiect.

— Mă interesează aspectul *ştiinţific* al acestor lucruri, doctore. Mai toate superstiţiile au o sământă de real. Medicina tocmai descoperă că multe dintre remediile vechi nu

sunt scamatorii, ci, din contră, sunt foarte eficiente.

— Asta poate ori nu poate fi aşa. Hyams îi respinse argumentul cu un ridicat din umeri, care îi spori furia. Dar nu este cazul în contextul discuţiei noastre sau în ce priveşte conţinutului acestor cărţi. Cum stăm cu credinţa în demoni şi în zei păgâni? Unde este dovada ştiinţifică a eficienţei *formulelor magice?*

— Nicăieri, recunoscu deschis Mogens. Dar, oricum, nu există nici dovezi că *nu* sunt eficiente.

— Nu vorbiţi serios. Ce ar putea fi în aceste bâlbâieli lipsite de sens…

— Cine vă spune că despre asta este vorba? interveni Mogens, reducând-o pe egiptologă la tăcere cu un gest aproape poruncitor, pentru situaţia că ar fi vrut să îl întrerupă. Nu, ştiu ce vreţi să spuneţi. Doctor Hyams, vă rog doar să mă ascultaţi un moment!

Hyams ridică dispreţuitor sprânceana stângă, dar tăcu.

— Eu cred că în natură există mult mai multe forţe pe care noi *nu* le înţelegem decât forţe pe care *le* înţelegem, începu Mogens. Forţe ale naturii, la ele mă refer. Energie, câmpuri de forţă, curenţi.

Îi privi pe rând, întrebător, pe ceilalţi. McClure încuviinţă şovăielnic din cap, Mercer mai sorbi o dată din cafeaua cu rom - sau ce se afla în sticla lui - în timp ce Hyams nu reacţionă, ci îl privi mai departe fix şi inexpresiv.

— Unele dintre aceste forţe le înţelegem, şi unele dintre ele le putem chiar stăpâni, continuă Mogens. Modificăm undele radio pentru a transmite semnale Morse. Producem curent electric pentru a ne lumina casele şi încălzim apa pentru a pune în mişcare maşinile noastre cu aburi.

— Vorbiţi despre *energie*, profesore, nu despre *cuvinte*, cugetă McClure.

— Şi ce sunt cuvintele dacă nu unde sonore? întrebă Mogens pe un ton aproape triumfător. Dacă ele au un efect despre care nu avem cunoştinţă? Dacă ele comunică cu forţe ale naturii a căror existenţă noi nici măcar nu o bănuim?

— Bineînţeles, zise ironic Hyams. Dar unii druizi celţi le cunoşteau acum cinci mii de ani.

— Este posibil, spuse Mogens. Bineînţeles că ei habar nu aveau de existenţa curentului electric, de radiaţii şi câmpuri de forţă. Dar poate că pur şi simplu au observat ceva. Poate că le-a atras atenţia faptul că se petrec anumite lucruri când spun anumite cuvinte. Ei au îmbrăcat în cuvinte ceea ce au observat, fără a bănui că nu despre cuvinte este vorba, ci despre undele sonore produse de ele.

— Asta este o aiureală, spuse Hyams.

Mogens ridică din umeri.

— Nu spun că aşa a fost, răspunse el. Spun că ar fi *putut* să fie aşa.

— Oh, desigur, ripostă ironic Hyams. Cu certitudine există şi diavolul, vârcolaci şi demoni zburători.

— Au existat în lumea asta creaturi pe care chiar şi noi le-am lua drept demoni, răspunse calm Mogens. Probabil că există şi un fel de memorie colectivă. Cu greu am putea considera întâmplătoare anumite arhetipuri ce apar permanent în toate timpurile şi în toate culturile. Noi toţi avem aceleaşi frici primordiale, doctore! Indiferent în ce parte a lumii ne-am născut, în ce mediu cultural am crescut. Poate că ceea ce simţim este amintirea strămoşilor noştri înmagazinată în memoria noastră colectivă pe parcursul a milioane de ani.

Hyams izbucni în râs.

— Şi dumneavoastră vă consideraţi om de știință?

— Eu nu am făcut afirmaţii, spuse calm Mogens. Am vrut doar să vă explic ce mă interesează pe mine la aceste lucruri.

— În calitate de om de ştiinţă, presupun, zise ironic Hyams. Râse din nou dispreţuitor, dar brusc ceva se modifică în privirea ei. Zâmbetul îi pieri, ochii i se îngustară şi îl privi pe Mogens cu o ostilitate nouă. Murmură: VanAndt! Întoarse brusc capul pentru o secundă spre rafturile cu cărţi, apoi privirea îi reveni la Mogens. Da, normal! *Ştiam* eu că v-am mai auzit numele!

— Ce înseamnă asta, draga mea? întrebă McClure.

În privirea lui Hyams apăru ceva nou, dur, care îl făcu pe Mogens să se înfioare.

— Asta ar trebui să îl întrebaţi voi pe noul nostru coleg,

spuse ea. Noapte bună, *profesore VanAndt!*

Plecă. Mogens vru să o oprească, dar în ultimul moment îşi dădu seama de lipsa de sens a acestei intenţii şi coborî mâna. Hyams se năpusti afară lăsând uşa deschisă în urma ei; Mogens bănui că o lăsase aşa doar pentru că îi fusese prea greu să o trântească după ea.

Pentru câteva momente în baracă se aşternu tăcerea, căreia McClure îi puse în cele din urmă capăt dregându-şi jenat glasul.

— Mda… acum ar trebui să mergem şi noi, spuse el. A fost o zi epuizantă. Să mergem, Mercer! Sunt sigur că şi profesorul VanAndt va fi bucuros să se liniştească. Aşteptă ca Mercer să se ridice - cam în silă -, apoi îşi întoarse privirea către Mogens. Noapte bună!

Mogens nu fu în stare să îi răspundă lui McClure cu mai mult de o înclinare a capului. Cei doi ieşiră, dar lui Mogens îi trebui mai mult de o jumătate de minut pentru a-şi aduna puterile să iasă din starea de amorţeală şi să închidă uşa după ei. Deci aceasta fusese prima sa discuţie adevărată cu noii colegi, şi numitorul ei comun era: catastrofa.

Dar, oricum, totul avusese şi o parte bună: ar fi putut să fie şi mai rău.

Dar se înşela.

Capitolul 8

Graves nu mai veni în acea seară. Mogens cochetase de mai multe ori cu gândul de a se duce el la acesta - în definitiv erau doar câţiva paşi până la baraca lui Graves -, dar se răzgândise de fiecare dată şi se culcase devreme. Spre marea lui surprindere adormi pe loc şi se trezi abia a doua zi dimineaţa, mult mai destins şi liniştit decât crezuse că era posibil după ziua de care avusese parte şi fără cea mai mică amintire a vreunui coşmar.

Dar nu se sculase de la sine. Îl trezise o uşoară vânzoleală în apropierea lui şi, înainte de a deschide ochii, îi ajunse la nas aroma cafelei proaspăt pregătite.

Mogens se ridică în capul oaselor şi dădu cu ochii de Tom, care aranja plin de zel pe masă micul dejun. Cu mirosul cafelei se mai amesteca şi cel de şuncă prăjită şi de ouă, şi Mogens nu putu să reprime ghiorăitul de foame al stomacului. Tom întoarse brusc capul şi în primul moment păru aşa de vinovat, de parcă Mogens l-ar fi surprins făcând ceva nepermis, după care zâmbi:

— ’Neaţa profesore, sper că nu v-am trezit eu.

Mogens se întinse mai bine, îşi coborî picioarele pe marginea patului şi o clipă îşi ascunse faţa în mâini. Se simţea proaspăt şi odihnit, dar era atât de buimac, că abia putu să îşi stăpânească un căscat.

— Ba da, dar nu ar fi avut sens să pregăteşti un mic dejun atât de gustos şi pe urmă să aştepţi să se răcească. Lăsă mâinile jos, adulmecă şi se uită la tava cu mâncare. Graves te-a mandatat să mă tratezi mai cu băgare de seamă?

— Sir? întrebă Tom încurcat.

— Această porţie mi se pare destinată mai curând unui muncitor din construcţii, explică zâmbind Mogens. A uitat să mă avertizeze că trebuie să dezgrop templul singur, doar cu un târnăcop?

— Dacă îmi amintesc bine, era vorba mai curând de o

lingură, răspunse foarte serios Tom, dar dădu imediat din cap şi continuă zâmbind: Ca să fiu corect, este o porţie dublă. Doctorul Mercer a refuzat astăzi micul dejun şi era păcat să îl arunc. Zâmbetul i se transformă într-un rânjet: Cred că nu se simte prea bine astăzi.

— Aseară părea să se simtă excepţional. Mogens se ridică, scoase ceasul de buzunar din haina pe care în lipsa unui umeraş o pusese pe speteaza scaunului şi deschise capacul.

Nu era nici măcar ora şase, neobişnuit de devreme chiar şi pentru Mogens, care nu obişnuia să lenevească în pat.

— Sper totuşi că nu îţi vei face un obicei prost din a mă trezi mereu atât de devreme, spuse el, căscând.

Tom clipi nedumerit.

— Devreme?

Mogens făcu o grimasă.

— Bine, oftă el.

Luă cana pentru a-şi turna cafea, dar şovăi şi, involuntar, supuse ceaşca unei inspecţii rapide şi foarte atente înainte de a se servi şi a bea întreaga ceaşcă dintr-o suflare.

— Luaţi loc, profesore, mă ocup eu.

— Mulţumesc, răspunse Mogens, dar dimpotrivă se îndepărtă un pas de masă şi făcu un uşor gest cu capul spre ușă. Pentru că tocmai se trezise, simţea nevoia unei necesitaţi fiziologice, dar se simţea jenat să vorbească despre aceasta. Adăugă: Revin imediat.

Locul respectiv se afla puţin lateral faţă de barăci, la jumătatea distanţei până la tufişurile care delimitau tabăra de cimitir. Mogens se îndreptă întra-colo cu paşi mari. Soarele încă nu răsărise, era sensibil răcoare, iar el se gândea la gustosul mic dejun pregătit de Tom, aşa că se grăbea să se reîntoarcă la cabană. Nici nu făcuse jumătate de drum, când auzi motorul unui automobil şi se opri surprins.

Din crâng apăru o pereche de faruri, apoi o maşină pătrunse printre ramuri şi, instinctiv, Mogens făcu doi paşi lateral pentru a nu fi doborât la pământ. Dar nici vorbă de un astfel de pericol - maşina trecu în viteză de el, dar la o distanţă de cel puţin zece, doisprezece paşi -, însă Mogens se sperie ca un hoţ surprins asupra faptului.

Nu era o maşină oarecare, ci o maşină a poliţiei.

În loc să se întoarcă la baraca lui şi la micul dejun care îl aştepta, Mogens se luă grăbit după maşină. Automobilul făcu o curbă atât de aproape de cortul din centrul taberei, încât pânza acestuia flutură ca o velă în vânt, se îndreptă către baraca lui Graves şi opri aşa de brusc, că noroiul de sub roţi sări în toate părţile. Mogens îşi grăbi pasul, astfel încât să nu alerge, dar nici să nu rămână prea mult în urmă.

Un bărbat bondoc, cu o pălărie de cowboy aproape absurd de mare, coborî din maşina poliţiei. În acelaşi moment uşa barăcii se deschise şi ieşi Graves. Mogens era încă prea departe pentru a distinge feţele celor doi, însă în ciuda distanţei simţi tensiunea ce mocnea între ei. Mogens grăbi iarăşi pasul, şi ajunse lângă Graves şi vizitatorul în uniformă când acesta tocmai îşi scotea uriaşa pălărie şi îşi încorda umerii, pregătindu-se cum se cuvine de întâlnirea cu Graves.

— Mogens! Graves nu încercă să ascundă cât îl deranja apariţia lui. Te-ai trezit atât de devreme?

*

*   *

Mogens se îngrozi când văzu faţa lui Graves. Nu trecuseră douăzeci şi patru de ore de când se văzuseră, dar Graves părea că de atunci îmbătrânise cu decenii. Avea faţa suptă şi dungi întunecate pe obraji, iar privirea lui exprima o sălbăticie la a cărei vedere Mogens trebui să se stăpânească să nu facă un pas înapoi. Cu siguranţă că doctorul Jonathan Graves nu avusese o noapte bună.

— Nu am mai putut să dorm, răspunse Mogens, după care făcu un gest cu capul către maşină: Zgomotul făcut de circulaţie este tot mai puternic în ultimul timp, iar eu venisem la ţară tocmai pentru linişte.

Zâmbi strâmb, dar îşi dădu seama că amărâta lui glumă nu a avut efect. Graves îşi strânse buzele într-o grimasă care era opusul unui zâmbet, iar vizitatorul păru o clipă atât de marcat, de parcă ar fi luat cuvintele la propriu.

— Profesorul Mogens VanAndt, spuse Graves făcând şi gestul corespunzător către Mogens. Noul meu colaborator. Făcu acelaşi gest şi către poliţist: Dânsul este şeriful Wilson.

— Profesore.

Wilson schiţă un gest cu capul, care lui Mogens îi păru mai puţin neutru decât i-ar fi fost pe plac, apoi vru să spună ceva, dar Graves i-o luă înainte:

— Ce vă aduce încoace la această oră matinală, domnule şerif? Ştiţi că nu agreez prezenţa străinilor pe terenul meu.

Wilson se întoarse spre Graves şi de pe chipul lui dispăru şi ultima urmă de amabilitate.

— Am doar câteva întrebări, doctore, spuse acesta glacial. Este vorba despre un membru al echipei geologilor care sunt campaţi de cealaltă parte. Doctor Phillips, ca să fiu mai exact.

— Phillips? Faţa lui Graves se întunecă şi mai mult. Nici măcar nu se străduia să lase impresia că s-ar gândi la vorbele lui Wilson. Nu am auzit niciodată de el.

— Eu cred că am ceva de făcut, zise Mogens şi vru să se întoarcă şi să plece, dar Wilson îl reţinu cu un gest scurt.

— Nu, rămâneţi, profesore! spuse el. Se prea poate să vă pun şi dumneavoastră câteva întrebări.

— Dar eu sunt aici abia de o zi!

Wilson ignoră răspunsul şi se adresă din nou lui Graves:

— Mă miră puţin faptul că nu îl cunoaşteţi pe doctorul Phillips, doctore Graves! Doar aţi vorbit cu el ieri-dimineaţă.

— Eu? întrebă Graves.

— Există martori ai disputei aprinse dintre doctor Phillips şi dumneavoastră, confirmă Wilson. Aici.

Pentru o fracţiune de secundă Graves nu îl mai privi pe Wilson, ci pe Mogens, şi în ochii lui se aprinse ceva ce putea fi ură. Dar îşi recăpătă stăpânirea de sine şi se adresă şerifului:

— Ah, acela. Graves strânse cu dispreţ din buze. Da, este adevărat. Nu ştiam că îl cheamă Phillips. A fost aici, aşa este.

— Deci recunoașteți că a avut loc o ceartă?

— Tot acest teren este proprietate privată, domnule şerif, zise rece Graves. Eu le-am interzis distinşilor colegi de la Facultatea de Geologie, acum jumătate de an, să calce pe proprietatea mea. După cum prea bine ştiţi chiar dumneavoastră, ei nesocotesc mereu această interdicţie. Am surprins un străin pe proprietatea mea, străin care nu are ce căuta aici, şi nu am fost entuziasmat de acest lucru. Atât

privirea, cât şi tonul lui deveniră sfidătoare. Continuă: De fapt, ar fi de datoria autorităţilor să asigure apărarea drepturilor mele de cetăţean şi proprietar.

— În ce îl priveşte pe Phillips, nu trebuie să vă mai faceţi griji, doctore, răspunse Wilson. El nu vă va mai deranja cu siguranţă. Cadavrul i-a fost găsit azi-noapte, nu departe de aici.

— Este mort? îi scăpă involuntar lui Mogens, ceea ce atrase de această dată nu numai privirea lui Graves, ci şi a lui Wilson.

Ar fi făcut mai bine să îşi muşte limba.

— Este de presupus, dacă este găsit un cadavru, spuse iritat Graves. I se adresă din nou lui Wilson: Ce s-a întâmplat? Un accident?

— Nu ştim exact, recunoscu acesta. Cadavrul este încă cercetat. Se află într-o stare groaznică, parcă ar fi fost atacat şi sfâşiat de un animal de pradă. Chiar dacă, cu toată bunăvoinţa, eu nu îmi pot imagina un animal de pradă în stare să facă aşa ceva.

— Şi acum credeţi că eu l-am omorât? întrebă batjocoritor Graves.

— Dumneavoastră aţi fost ultimul care a vorbit cu doctorul Phillips, răspunse calm Wilson. De atunci nu l-a mai văzut nimeni. *Trebuie* să pun aceste întrebări.

— Ceea ce dumneavoastră vă rupe inima, ripostă Graves şi clătină mânios din cap. Trebuie să vă dezamăgesc. Probabil că următorului care va pune piciorul pe proprietatea mea am să îi găuresc pielea cu câteva alice, dar eu nu omor pe nimeni. Şi nu obişnuiesc nici să sfâşii în bucăţi intruşii. Dacă aţi epuizat întrebările, îmi pare rău că nu v-am putut fi de folos, domnule şerif.

Wilson se întoarse către Mogens şi îşi puse pe cap pălăria, ceea ce oricum nu îi dădu un aer mai impunător, ci mai curând unul comic.

— Iar dumneavoastră, doctor…?

— VanAndt, îi sări Mogens în ajutor. Profesor VanAndt.

— *Profesor* VanAndt. Wilson ridică din umeri, pentru a sublinia cât de puţin respect îi impunea titlul academic. L-aţi

văzut ieri pe doctorul Phillips, *profesore?*

— Nu, răspunse Mogens, spunând adevărul.

— Regretabil. Wilson oftă. Dacă vă amintiţi ceva ce ar putea folosi clarificării acestei poveşti oribile, contactaţi-mă neîntârziat, profesore! La fel şi dumneavoastră, doctore Graves!

Atinse cu degetele arătător şi mijlociu de la mâna stângă borul pălăriei lui hilare de cowboy, urcă în maşină şi plecă.

Graves se uită posomorât după el până când acesta - în aceeaşi măsură de lent la plecare, pe cât de rapid fusese la venire - dispăru. Apoi se întoarse spre Mogens cu o expresie nu mai puţin posomorâtă.

— Pitic tâmpit, spuse. Face pe Sherlock Holmes şi Wyatt Earp la un loc, doar pentru că a auzit odată cuvântul „bluf”. Cine şi-o fi închipuind că este?

— Doar nu crezi că eu... începu Mogens doar pentru a fi întrerupt.

— ... Că tu ai putut să auzi ori să vezi ceva ce l-ar putea interesa pe idiotul acesta de şerif? Graves rânji precum un lup - Mogens avu realmente această senzaţie. În lumina încă palidă a zorilor figura lui îi aminti lui Mogens de cea a unui lup care îşi fixează victima arătându-şi dinţii. La ce te gândeşti? Bineînţeles că nu! Acest mic şi mincinos apărător al legii îmi face greutăţi de când am venit aici, dar, ce este drept, nu îi poţi nega o anumită doză de şiretenie. Ştie că eşti nou aici, şi încearcă să ne dezbine. Acesta este pericolul pe care îl reprezintă aceşti oameni: poate nu sunt deosebit de inteligenţi, dar trebuie să te fereşti să îi subapreciezi.

Mogens făcea eforturi să îi urmărească vorbele. Ceva nu era în regulă cu faţa lui Graves. Părea că... se modifica. Caracteristicile de lup se accentuau, dar fără să fie vorba despre modificări cu adevărat materiale. Totuşi, era o transformare *sesizabilă*. Printre trăsăturile încă umane, dar descompuse ale lui Graves se strecura în tot mai mare măsură animalul de pradă ascuns sub ele.

— Dar de ce să fi făcut şeriful asta? întrebă Mogens obosit, nu pentru că trebuia să o facă, ci pentru că era primul lucru care îi trecu prin cap.

Trebuia să înceteze a-l mai fixa cu privirea pe Graves. Dar nu putea.

— Pentru că este plătit pentru asta, se repezi Graves. Cârtiţele astea afurisite încearcă să mă alunge de aici de când am venit. Dar nu vor reuşi!

Furia din ochii lui întunecaţi, ce păreau mult mai adânciţi în orbite, se transforma în ură pură. Un firişor subţire de salivă îi cobora pe bărbie, evident fără ca acesta să îl sesizeze.

— Şi geologii ce motiv ar avea pentru asta? întrebă Mogens. Că doar sunt, ca şi noi, oameni de ştiinţă!

— Nu mă mai compara cu aceşti… aceşti diletanţi! mârâi Graves.

„Mârâia cu adevărat, nu în sens figurat”, gândi Mogens şi se înfioră.

— Iar acum du-te să îţi iei micul dejun, Mogens. Avem în faţă o zi lungă şi epuizantă. Te aştept peste o jumătate de oră jos, în templu.

Capitolul 9

Dintr-o îndărătnicie pe cât de pură, pe atât de copilărească, Mogens nu apăru la noul lui loc de muncă exact după trecerea unei jumătăţi de oră, ci abia după dublul acestei perioade. Dar nu era unicul motiv. Nici măcar nu era motivul *principal*. Adevăratul motiv al întârzierii era că se temea să îl revadă pe Jonathan Graves.

Mogens încercă inutil să scape de gândurile care şi lui îi păreau ridicole. Nu exista niciun motiv să se teamă de Graves. Pentru aşa ceva avusese motiv înainte de sfârşitul săptămânii, dar momentul acela trecuse; se prezentase în faţa lui Nemesis şi acum nu mai avea niciun motiv să tremure în faţa lui Graves. Putea să îl urască, să îl dispreţuiască şi să îl deteste profund - şi din toate aceste sentimente avea în el mai mult decât suficient -, dar nu trebuia să se teamă de el.

Însă tocmai asta făcea.

Pe măsură ce cobora scara, mişcările lui Mogens deveneau tot mai lente. În timp ce înainta de-a lungul tunelului jos ce ducea la prima grotă, încercă să îşi clarifice simţămintele. Desigur, ştia că faţa lui Graves nu se modificase cu *adevărat* înainte. Trebuie să i se fi părut din cauza luminii sau a oboselii şi a nervozităţii, sau poate din cauza unei combinaţii a acestora. Oamenii nu se transformă în... *creaturi* care în zori se descompun şi se refac în făpturi noi, oribile. Nici măcar Jonathan Graves nu făcea aşa ceva, chiar dacă Mogens nu ar fi avut scrupule în a-l crede în stare de asemenea orori. Problema era că el era gata să creadă această enormitate, să creadă *orice* enormitate, dacă îi dăuna lui Jonathan Graves.

De fapt, îşi dădu ulterior seama că în sufletului lui şi-ar fi dorit ca Wilson să exprime mai mult decât o vagă bănuială şi ca această bănuială să se dovedească a fi *întemeiată*. Poate că ceea ce îl îngrijora atât de mult nu era Graves, ci el însuşi. De faptul că niciodată nu îl va putea ierta pe Graves era tot atât de conştient pe cât trebuia să fie şi acesta. Totuşi,

Mogens era prea îngrozit de intensitatea urii sale. Poate că era adevărat ceea ce spuneau psihologii, că o anumită doză de dorinţă de răzbunare şi chiar de ură e foarte sănătoasă şi ajută la depăşirea unei trăiri traumatizante. Dar ceea ce Mogens simţea în el cu siguranţă *nu* era sănătos.

Ajunsese aproape de capătul galeriei şi păşea tot mai rar, când auzi din faţă voci - vocea lui Graves şi apoi imediat vocea doctorului Hyams, care era stridentă, aproape isterică. Mogens mai făcu doi paşi şi se opri când înţelese că era martor la o ceartă zdravănă.

— … Ca să fiu sincer nu vă înţeleg în totalitate surescitarea, tocmai spunea Graves. Ce vă mai trebuie, Suzan? Nişte materiale? Aveţi nevoie de mai mulţi bani? O putere decizională mai mare?

— Nu despre asta este vorba, şi o ştiţi al naibii de bine, Graves! De un an întreg muncim ca nişte sclavi pentru dumneavoastră! Abia dacă mai vedem lumina zilei, şi nu avem voie să scăpăm o vorbă, cu toate că am făcut aici poate cea mai senzaţională descoperire a secolului!

— Pentru că, draga mea, o întrerupse Graves. *Pentru că,* nu *cu toate că.*

— Haida-de! se burzului Hyams. Este vorba despre faptul că noi ne străduim de un an de zile să depunem o muncă într-adevăr ştiinţifică, iar dumneavoastră… dumneavoastră aduceţi un *vrăjitor*!

Mogens ascultase destul. Îi era clar că aterizase în cel mai nefavorabil moment posibil, dar brusc îi păru acest lucru indiferent. Nu avea sens să umble în vârful picioarelor printr-un magazin de porţelanuri în care tocmai bântuise un uragan. Continuă drumul, se îndreptă cu paşi energici spre Graves şi Hyams şi înregistră în treacăt că mai erau prezenţi şi ceilalţi doi. McClure se simţea vizibil neplăcut, şi această stare explodă de-a dreptul când îşi făcu apariţia Mogens, în timp ce Mercer părea doar obosit şi se străduia din răsputeri să urmărească discuţia.

— Trageţi de mult cu urechea acolo? îl luă în primire, cu ostilitate Hyams.

— Nu era necesar să trag cu urechea, răspunse Mogens.

Eraţi suficient de gălăgioasă.

Trecu peste Graves cu o privire rapidă, atentă, apoi se întoarse din nou către arheoloagă. Trebuia să se stăpânească să nu devină nepoliticos şi trebuia să se stăpânească şi mai mult să nu spună ori să facă ceva care să o provoace şi mai tare. „Vrăjitor” nu mai era de mult cel mai urât cuvânt care i se adresase în ultimii ani, şi totuşi acum îl supăra enorm.

— Sincer, îmi pare rău că gândiţi astfel despre mine, doctor Hyams, spuse cu un calm impus. Chiar crezusem că aţi înţeles ceea ce am încercat să vă explic ieri. Nu am nicio legătură cu magia neagră sau cu scamatoria. Sunt om de ştiinţă, ca şi dumneavoastră!

— Şi anume unul dintre cei mai buni pe care îi cunosc, interveni Graves. Hyams vru să riposteze, dar Graves o reduse la tăcere cu un gest poruncitor şi continuă pe un ton ridicat: Ajunge! Nu tolerez aceste invidii puerile! Nici nu avem timp de aşa ceva! Suzan, pot să vă asigur că profesorul VanAndt nu se află aici pentru a contesta ceva din renumele dumneavoastră binemeritat sau din al dumneavoastră, domnilor! Veţi înţelege peste doar câteva zile de ce am solicitat sfatul profesorului. Dar, până atunci, vă rog să daţi dovadă măcar de o parte din acea disciplină la care mă pot aştepta din partea unor cercetători de calibrul dumneavoastră!

Spre nu mica mirare a lui Mogens, nimeni nu îl contrazise. Însăşi Hyams mai privi sfidătoare doar un moment, apoi se întoarse strângând arogant din buze, iar McClure şi Mercer încheiară spectacolul dând impresia că ar fi grozav de ocupaţi, deşi nu făceau de fapt nimic.

— Vino, Mogens! Graves făcu un gest în direcţia lui, care nu era mai puţin poruncitor decât cel cu care o redusese la tăcere pe Hyams. Noi avem de lucru!

Mogens îl urmă automat când acesta se întoarse şi se îndreptă spre uşa din scânduri care dădea în coridorul cu hieroglife. Privi încurcat înapoi, către Hyams şi cei doi. Făcând parte din aceeaşi familie, ştia foarte bine şi el cât de alergici erau savanţii la autoritate. Cu atât mai incredibil i se păru că Hyams, McClure şi Mercer se lăsaseră dojeniţi de Graves ca

nişte elevi intimidaţi. Pe de altă parte, el însuşi se supusese instinctiv tonului poruncitor al lui Graves.

Parcurseră galeria într-un tempo atât de vioi, că Mogens nici nu găsi timpul să îşi facă ordine în gânduri înainte de a ajunge la grilajul din capăt. Acesta era deschis, dar Graves se întoarse imediat ce Mogens trecuse de el, puse lacătul, îl încuie şi vârî cheia în buzunarul vestei. Mogens îl privi întrebător, dar şi puţin alarmat. Nu suportase niciodată să fie încuiat undeva.

— Vreau doar să fiu sigur că nu vom fi tulburaţi, spuse Graves, căruia nu îi scăpase privirea lui Mogens. În mod normal, deschid uşa secretă numai duminica, când Hyams şi ceilalţi sunt în oraş.

— Şi te mai miri că ceilalţi devin treptat neîncrezători? întrebă Mogens.

Drept răspuns Graves ridică doar din umeri şi continuă să meargă. Evident, nu era dispus să discute pe această temă.

Ajunseră la uşa secretă, aşa cum se aşteptase Mogens, dar spre surprinderea lui, aceasta era deschisă şi abia când ajunse în dreptul ei observă cablul electric gros ce şerpuia pe podea şi dispărea în tunelul din spatele ei.

A doua surpriză - şi pe departe mai mare - era silueta subţire care îi întâmpină după câţiva paşi făcuţi în tunel.

— Tom!

Tom îi făcu un semn cu capul şi se adresă lui Graves:

— Eu am terminat, doctore Graves. Mai trebuie doar să aduc lămpile şi să le conectez.

— Mai ai timp până în noaptea care urmează, răspunse Graves. Poţi rezolva asta după ce pregăteşti cina. Acum du-te şi odihneşte-te câteva ore.

Tom înclină din cap recunoscător şi se îndepărtă rapid. Graves privi în urma lui până când acesta ieşi din galerie şi zgomotul paşilor dispăru în exterior, apoi adăugă încet şi dând semnificativ din cap:

— Băiatul a lucrat toată noaptea.

— Am crezut că ţineai ca nimeni să nu afle de acest tunel.

— Aşa este, confirmă Graves. Nimeni care să fi ştiut deja de existenta lui, iar cel care ştie nu cunoaşte unde duce el.

Zâmbi uşor şi continuă: Nu subestima niciodată curiozitatea unui copil, Mogens. Hyams şi ceilalţi doi pot specula asupra a ceea ce am descoperit aici, dar Tom ştia la puţin timp după ce aflasem eu. Ridică din umeri. Avem nevoie de lumină şi nu era de mine să întind cabluri şi să instalez lămpi, ca să nu mai spun că nici nu mă pricepeam. Poate tu te pricepeai?

Mogens clătină din cap.

— Şi ai încredere în Tom?

— Am de ales? Graves râse. Dar redeveni imediat serios. Nu, am încredere în Tom. Poate că este singurul de aici în care pot să am într-adevăr încredere. Natural, cu excepţia ta, adăugă el cu un zâmbet fin.

— Natural, repetă Mogens.

Continuară drumul după ce Graves luă lampa cu carbid din nişa din perete şi o aprinse. Cablul electric negru, gros cât încheietura mâinii lui Mogens, era desfăşurat înaintea lor în întuneric şi le arăta drumul, dar se termina în faţa grămezii de piatră şi pământ care despărţea tunelul de camera de ceremonial. Ca şi în ziua anterioară, primul se căţără Graves. De data aceasta lăsă lampa aprinsă pe grămadă, aşa că lumina puternică nu îl mai făcu pe Mogens să lăcrimeze când acesta îl urmă.

Când ajunse Mogens în încăpere, Graves aprinsese în cameră toate patru felinarele, astfel că lumina era de două ori mai puternică, dar nu a alungat tot întunericul; negura domnea mai întunecată dincolo de limitele vagi ale zonei luminate. Mogens avea din nou senzaţia că vede năluci descriind mişcări ciudate, apropiindu-se de lumină, dar fără a îndrăzni s-o atingă.

— Deoarece te afli aici, nu trebuie să te mai întreb asupra deciziei tale bănuiesc, zise Graves, în timp ce îi întindea două din cele patru lămpi aprinse de el. Deci, să începem. Nu dispunem de tot timpul din lume.

Mogens luă ascultător cele două lămpi şi îl urmă pe Graves, care se îndreptă hotărât către scara aceea ciudat de neregulată ce urca spre monstruoasa uşă mărginită de cei doi şi mai monstruoşi paznici. Lumina mai puternică ar fi trebuit

să mai îmblânzească imaginea acestora, dar efectul fu contrar: lumina pâlpâindă părea să amplifice funestul joc al umbrelor. Nu ar fi trebuit să urce scara. Această poartă masivă din metal indestructibil, ca şi cei doi demoni-străjeri îşi aveau rostul lor sau erau doar rodul fanteziei artistului preistoric care le crease.

— Şi ce aştepţi din partea mea, mai exact?

Mogens se simţea neajutorat, ba chiar mai rău: nelalocul lui. Mai precis, se afla într-un loc în care nu ar trebui să fie. Unde niciun om nu ar trebui să fie.

Graves, aflat la câţiva paşi înaintea lui Mogens, se opri ca şi acesta înainte ca lumina lămpilor lui să smulgă complet monstruoasele statui din întunericul în care ele erau cufundate - şi aşteptau? - de milenii.

— Dacă aş şti răspunsul la aceste întrebări, tu nu ai mai fi aici, zise el.

Ridică una dintre lămpi, dar lumina ei păru că nu a atins cu adevărat creaturile de pe soclurile lor din piatră neagră, ci a sărit înapoi precum o mână care s-a apropiat prea mult de flacără şi zvâcneşte înapoi, ca să nu se frigă. Dimpotrivă, figura din piatră păru că făcuse spre ea o săritură violentă, fără să poată să învingă bariera tremurândă. Şi nu s-au retras, ci s-au încleştat în margini de lumină, pentru a o asedia cu răbdare şi a o roade, aşa cum întunericul asediase lumina de la începuturile vremurilor - combatanţi într-un război nesfârşit, dar asupra cărui sfârşit nu exista nicio îndoială.

În loc de a se apropia de scară, şi totodată de poartă, Mogens coti către peretele alăturat, pentru a supune unei cercetări temeinice picturile şi hieroglifele de pe el.

Şi ceea ce află fu suficient de rău.

Capitolul 10

În următoarele două, trei zile aproape că nu îşi văzu noii colegi - ceea ce în bună parte se datora faptului că măcar McClure şi Hyams se fereau din calea lui, iar el nu preţuia în niciun fel societatea lui Mercer. Pe cât de simpatic i se păruse la prima vedere beţivul grăsan, pe atât îi repugna modul lui jovial şi superficial de a fi.

Dar nu conta. Toată viaţa Mogens fusese un solitar, şi în anii care trecuseră se obişnuise cu singurătatea. La aceasta se adăuga faptul că în curând munca îl absorbi şi că oricum lua drept inoportun orice deranj.

În acea zi Tom nu se mai întorsese pentru a fixa cablurile şi a conecta lămpile, ceea ce Mogens nu consideră a fi o lipsă. Dimpotrivă, nu s-ar fi simţit bine în adâncul fiinţei sale la ideea inundării catacombelor subterane cu lumina artificială creată de om. Şi se mai adăuga ceva: cu cât descoperea mai multe simboluri şi imagini sinistre, cu atât mai puţin *simţea* pornirea de a le vedea. Era aproape absurd: în aceeaşi măsură în care Mogens începea să descifreze secretele scrierii hieroglifice, creştea fascinaţia istoriilor descrise de ele, dar şi teama ce îl stăpânea pe el. Curând începu să considere întunericul, care la prima vizită aici îl umpluse de nelinişte, ca pe un prieten, care ascundea protector de privirea lui sinistrele picturi şi basoreliefuri cu zei. Când se afla singur în încăpere, reducea iluminarea la minimum, şi deseori lucra doar la lumina unei lămpi de petrol.

Dar majoritatea timpului şi-l petrecea în baraca lui singur, doar în compania cărţilor aduse de Graves. Îşi dădu repede seama cât de lipsit de sens proceda scormonind la întâmplare. Trebuia să descifreze misterele acestei străvechi limbi în imagini - căci în opinia lui nu putea fi vorba despre altceva - dacă voia să dea de urma marelui secret al încăperii.

Ceea ce nu însemna altceva decât că Mogens se afla în faţa unei limbi absolut necunoscute, ale cărei rădăcini nu numai

că ajungeau cu mii de ani în urmă, dar nici nu putea fi comparată cu nimic din ce văzuse el vreodată. Oricine altcineva în afara lui Mogens ar fi capitulat în faţa dimensiunilor acestei sarcini, dar el vedea numai provocarea - fără convingerea reală că o va putea birui, dar plin de entuziasm -, pe care o accepta.

Fără îndoială că i-ar fi fost de folos ajutorul lui Hyams, pentru că chiar dacă Vechiul Egipt nu fusese niciodată specialitatea lui - mai corect, acesta nu îl interesase niciodată în mod special -, totuşi îşi dădea seama de la prima privire că la picturile murale era vorba despre o serie de hieroglife egiptene şi o altă scriere mult mai veche. Desigur că lui Hyams i-ar fi fost mai uşor să deosebească la prima vedere aceste limbi complet diferite; Mogens pierdea o zi doar pentru a dezvolta o simplă schemă care să îl ajute să încerce acelaşi lucru. Totuşi, nu luă în consideraţie nici măcar o dată ideea de a o consulta; abstracţie făcând că probabil ar fi refuzat scurt să ajute un „vrăjitor”; oricum, Graves nu i-ar fi permis să dezvăluie unei alte persoane secretul sanctuarului lui.

Dar, deşi mai încet, mergea şi aşa. În seara celei de a doua zi elaborase - pentru a respecta adevărul, mai bine zis, *ghicise* în mare parte - un gen de alfabet grosolan şi începu să caute asemănări. Şi, spre surprindere lui, le găsi.

Mai avu nevoie de o zi până când într-una dintre cărţi dădu peste un simbol ce i se părea vag cunoscut. Acesta nu era identic, nici măcar asemănător cu adevărat; oricui altcuiva nu i s-ar fi părut nici măcar că ar aduce, dar lui Mogens îi… amintea pe undeva de picturile de pe pereţi. Simbolul scris de mână, descoperit pe o pagină străveche, emana aceeaşi senzaţie neplăcută, bătea în acelaşi fel la poarta sufletului său cum simţise jos, în catacombe.

Acelui prim simbol i-au urmat un altul şi încă unul, şi încă unul, şi în cele din urmă parcă i s-ar fi deschis o poartă, în spatele căreia se aflau stivuite ordonat, pe rafturi lungi, noţiunile care îi lipsiseră până acum, aşteptând să fie utilizate. Când îşi dădu seama de uşurinţa cu care pătrunsese tainele unei limbi apuse încă înainte de apariţia omului pe Pământ se simţi mai mult decât ciudat. Dar exact aşa era.

După ce trecu pragul acelei uşi, nu numai că îi fu mult mai uşor să îşi însuşească raţiunea acelor complicate litere şi simboluri, ci înţelegea tot mai bine ce *era* această limbă, şi anume mult mai mult decât o înşiruire de cuvinte şi informaţii ce transmiteau moştenirea celor care o vorbiseră, era într-un anume sens o parte din înşişi creatorii ei. Exista o diferenţă fundamentală între această limbă şi oricare alta cunoscută de Mogens: această limbă avea suflet.

În seara celei de a treia zi de lucru, Graves îl chemă, prin Tom, în tainica încăpere, ceea ce era neobişnuit. În mod normal, la lăsarea întunericului părăseau toţi şantierul subteran, şi Graves nu admitea ca de unul singur cineva „să se vânture” pe acolo, pe jos, cum obişnuia el să se exprime. Şi mai neobişnuit îi păru lui Mogens faptul că generatorul încă mai funcţiona; în timp ce îl urma pe Tom spre cort, simţi din nou vibraţia slabă a terenului sub picioarele sale. Şi, deși ştia de mult că aceasta se datora numai funcţionării generatorului îl trecu un fior; căci mai mult decât oricând avu neplăcuta senzaţie că simţea, adânc sub picioarele lui, mişcarea unei fiinţe vii, enorme.

Tocmai pentru a scăpa de acest gând, mări pasul, astfel că îl ajunse pe Tom înainte de a coborî pe scara aflată sub cort.

— Ce doreşte doctorul Graves de la mine? întrebă el.

Tom ridică din umeri şi apucă scara cu ambele mâini.

— Mi-a spus doar să vă aduc la el. După ce cobori două trepte, adăugă: Era ceva cam nerăbdător.

„Nimic deosebit”, gândi Mogens. De când era el, îl ştia pe Graves ca nerăbdător şi prost dispus. Dar acum în vocea lui Tom era ceva, un tremur de parcă ar fi vorbit despre ceva despre care nu ar fi vrut să vorbească, ceea ce îi trădă lui Mogens că era vorba despre ceva mai mult. Se petrecuse ceva între Graves şi Tom, dar Mogens îşi interzise să pună vreo întrebare pe această temă.

Din acea noapte din cimitir, distanţa dintre Tom şi el se mărise clar, lucru pe care Mogens nu îl înţelegea şi îl regreta profund. Îşi propusese să nu îl agaseze pe Tom, pentru a nu îl speria şi mai mult. Spera ca mai devreme ori mai târziu să recâştige încrederea lui Tom. Îl urmă în tăcere în templu, prin

uşa secretă acum deschisă. Tom mergea înaintea lui atât de grăbit, încât Mogens nu mai trebui să i se adreseze pentru a-şi da seama că acesta nu *voia* să vorbească.

În urmă cu o zi, Tom nivelase grămada de moloz de la capătul tunelului suficient pentru a nu mai fi nevoie de o escaladare periculoasă în scopul ajungerii la încăperea de dincolo de ea, dar el se opri cu doi paşi în faţa ei şi făcu un semn cu capul înainte:

— Doctorul Graves vă aşteaptă acolo.

— Nu vii şi tu?

— Mie... nu îmi face plăcere să mă duc acolo, răspunse Tom. Este un loc sinistru. Prefer să aştept aici, dacă nu vă deranjază.

Mogens se mulţumi să încuviinţeze din cap. Îl înţelegea pe Tom mai bine decât credea acesta. Cu toate că era fascinat de conţinutul camerei, în acelaşi timp i se amplifica şi teama resimţită faţă de ceea ce pândea dincolo de secretele ei. Uşa prin care intrase nu era ultima. Dincolo de ea, departe, aştepta o altă uşă, în spatele căreia se ascundea o enigmă mult mai obscură, probabil mai funestă.

— Nu trebuie să mă aştepţi, spuse el. Găsesc singur drumul la întoarcere. Este târziu.

— Nu face nimic, răspunse Tom. Oricum trebuie să mă ocup şi de generator. Mai trebuie să îi pun combustibil.

Mogens nu a mai comentat, deşi acea parte din el care nu voia cu niciun chip să meargă în încăpere ar fi făcut-o cu plăcere. În loc de asta, se căţără pe grămada de pietre şi pământ acum redusă şi, ajuns în partea cealaltă, îşi îndreptă din nou spatele.

Spre surprinderea lui, încăperea era aproape în întuneric. Graves aprinsese doar una dintre numeroasele lămpi pe care la indicaţia lui Tom le montase aici, iar aceasta reprezenta o insuliţă de lumină gălbuie pierdută undeva în celălalt capăt al marii încăperi asimetrice. De Graves nici urmă, deşi Tom spusese că îl va aştepta aici.

— Jonathan! strigă el.

Nu primi niciun răspuns, cu excepţia unui foşnet vag undeva în întuneric, dar care tot atât de bine putea să

provină din fantezia lui suprasolicitată. În cele din urmă, ridică din umeri şi întinse mâna către locul în care Tom fixase întrerupătorul luminii electrice.

— Nu, te rog nu face asta!

Mogens se întoarse speriat, dintr-o singură mişcare. Deşi recunoscuse indubitabil vocea lui Graves, inima începu să îi bată sălbatic în piept în timp ce scruta întunericul cu ochii larg deschişi. Zgomotul mişcării auzit anterior nu şi-l închipuise, căci acesta se repetă, apoi o umbră se clinti la limita spaţiului iluminat.

— Mă cam doare capul, continuă Graves. Lumina îmi supără ochii.

Mogens ridică din umeri. Nu prea îi convenea ca aproape pe întuneric să meargă prin încăperea presărată cu bucăţi de lespezi, grămezi de pământ şi resturi de statui, dar dintr-un motiv anume nu îl putea contrazice pe Graves. În loc de a continua mişcarea braţului către întrerupător, se îndreptă către nişa din perete, unde Graves lăsase lămpile şi aprinse una dintre ele. Părea că Graves nu avea obiecţii, aşa că se urni din loc şi, cu paşi prevăzători, se deplasă printre dărâmăturile întâlnite.

— Ce este atât de urgent, ca să mă chemi la o oră atât de târzie? întrebă el.

— Am vrut să fiu sigur că suntem cu adevărat singuri, răspunse Graves. Cineva şi-a făcut de lucru la lacăt. Ceilalţi devin treptat neîncrezători.

— Hyams?

— Poate. Deşi nici în Mercer nu am încredere. Bea.

— Asta nu este nimic nou.

Mogens încercă zadarnic să vadă mai bine silueta lui Graves, în timp ce se îndrepta spre el. Ceva în asta îl irita, dar nu putea să spună exact despre ce era vorba. Şi, de parcă Graves îi citise gândurile, mai făcu un pas îndărăt în întuneric, unde se zărea doar ca un contur vag, chiar şi când Mogens se mai apropie.

— Ce face în timpul lui liber nu mă priveşte, răspunse Graves. Dar când am vorbit cu el astăzi la prânz mirosea a alcool. Nu m-ar mira să fi adulmecat pe aici.

Nici cu vocea nu era ceva în ordine, gândi Mogens. Evident era vocea lui Jonathan Graves, dar era însoţită de un zgomot ca un zăngănit neplăcut, de parcă ar fi depus eforturi să vorbească şi chiar să respire. Se întrebă dacă nu cumva Graves era bolnav.

— Dar nu de asta l-am rugat pe Tom să te cheme, continuă Graves. Cât ai înaintat în cercetări, Mogens?

— De-abia am început, doar ştii.

— Trebuie totuşi să te rog să te grăbeşti. Nu mai avem mult timp. Astăzi suntem deja în data de treizeci.

— Şi?

— În câteva zile este lună plină, îi aminti Graves.

Se desprinse din locul unde stătuse şi, cu paşi anevoioşi, se îndreptă către uşa metalică.

Mogens băgă de seamă cât era acesta de atent să nu se apropie prea mult de lumină, nici de cea a becului electric şi nici de cea a lămpii.

— Dacă nu deschidem poarta până atunci, trebuie să mai aşteptăm o lună, continuă Graves.

— Dar asta este totuşi doar o teorie, zise Mogens. Şi chiar dacă ar fi aşa, tu aştepţi de un an să deschizi poarta aceasta. Ce se întâmplă dacă o deschidem peste o lună?

— Poate nimic. Dar poate fi şi diferenţa dintre victorie şi înfrângere, Mogens! Dintre succes şi prăbuşire.

— De când înclinaţia asta către melodramatic? întrebă Mogens.

— Oh, eu vorbesc serios. Nu sunt sigur cât va mai exista ceea ce se află aici, cel puţin într-o formă accesibilă nouă.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă, şocat, Mogens.

— Este foarte serios, răspunse Graves. Făcu un pas înapoi din faţa uriaşei plăci de metal, se întoarse către Mogens şi oftă, scoţând un sunet adânc ce îl făcu pe Mogens să se înfioare. Îţi aminteşti ce ţi-a spus Tom despre mlaştină, despre cimitirul care se scufundă treptat în ea?

Mogens confirmă.

— Nu doar cimitirul se scufundă, spuse Graves.

Mai dură un moment până când Mogens înţelese ce voia să spună Graves.

— Tu crezi…

— Aici totul se scufundă treptat în pământ, spuse încet Graves. Nu te-ai întrebat de ce cei care au construit acest templu s-au străduit să îl facă atât de adânc în pământ? Eu cred că nici nu au făcut-o. Tot acest complex era odată la suprafaţă, Mogens, poate săpat într-o stâncă, sau poate că era o piramidă precum cele are incaşilor ori ale aztecilor. Pe parcursul mileniilor totul s-a scufundat încet, dar inexorabil. Trebuie să fi durat secole, dar cândva era complet scufundat, şi nu mult după aceea a fost uitat de oameni. Râse uşor şi continuă: Când strămoşii noştri au colonizat această regiune şi au construit cimitirul habar nu aveau de toate acestea. Şi cum ar fi avut habar?

— Chiar de ar fi aşa… începu Mogens, dar fu întrerupt imediat de Graves.

— Totul se accelerează, Mogens. Nu ştiu de ce, dar procesul se accelerează. Mlaştina a avut nevoie de milenii ca să înghită acest templu, dar de mai puţin de un secol ca să înghită cimitirul. Când am venit pentru prima oară aici, scara pe care coboram avea două trepte mai puţin.

— Dar cum este posibil aşa ceva?

— Nu ştiu, răspunse Graves. Tot ce ştiu este că nu avem la dispoziţie mult timp. Nu sunt sigur nici că am putea aştepta până la următoarea lună plină.

— Nu ştii ce îmi pretinzi, zise Mogens. Ceea ce este aici este complet necunoscut. Poate că noi doi suntem primii oameni după secole, care vedem aceste inscripţii, poate chiar după mult mai mult timp. Indiferent de ce cultură a creat ceea ce se află aici, ea a dispărut de o infinitate de ani.

— Ştiu, răspunse Graves.

— Dar se pare că nu ştii ce înseamnă asta. Nimeni nu a mai văzut aşa ceva, nu există literatură, puncte de referinţă, nu există nimeni căruia să îi pot cere un sfat.

— Şi ai reuşit totuşi să descifrezi sensul acestei scrieri, zise Graves.

Mogens se holbă la el.

— De unde ştii?

— Nu este adevărat?

— Am descifrat câteva cuvinte şi simboluri, asta este adevărat, recunoscu Mogens.

Era în acelaşi timp surprins şi dezorientat, dar simţea crescând în el furia. Nu vorbise cu nimeni despre progresele înregistrate în munca lui, nici cu Graves, ceea ce nu însemna nimic altceva decât că Graves îl spiona. Nu era greu de ghicit prin cine.

— Nu îi lua capul sărmanului Tom, Mogens, spuse Graves. Se pare că în aceste momente nu era greu să i se citească gândurile. A trebuit să îl forţez amarnic ca să aflu ceva de la el. Pare înnebunit după tine. Deci ai avut succes?

— Nu îţi face iluzii prea mari. După cum am spus, cred că am descifrat sensul unor simboluri, puţine, dar asta nu înseamnă că aş putea citi în această limbă - *dacă* cumva este vorba despre o limbă. Şi, chiar dacă aş putea, continuă el rapid, ridicând uşor tonul când Graves încercă să intervină, asta nu înseamnă nimic.

— De ce?

— Ia pentru comparaţie numai vechii romani şi greci, răspunse Mogens. Limbile lor sunt cunoscute de mult; ele se învaţă astăzi în şcoli. Şi totuşi, nu toate secretele acestor două culturi au fost descifrate, există înscrisuri din acea vreme timpurie pe care nu le putem citi. Asta de aici… este ceva cu totul altfel. Vor fi necesari sute de oameni de ştiinţă, timp de un deceniu, doar pentru a descifra sensul acestei singure încăperi. Iar tu aştepţi de la mine să fac acelaşi lucru în patru, cinci zile? Nu, Jonathan, ceea ce pretinzi tu este imposibil.

— Prostii! Vocea lui Graves se transformă într-un lătrat, şi în ea Mogens simţi clocotind furia resimţită de silueta aflată în umbră, la câţiva paşi de el. Graves tăcu o secundă ori două, dar când continuă să vorbească îşi recăpătă oarecum controlul: Acum, după ce tu mi-ai explicat detaliat ce nu poţi, de ce nu îmi spui simplu ce poţi? Făcu cu mâna un gest de invitare: Nu te ruşina. Eu am mare încredere în capacităţile tale. După cum mi se pare mie, mai mare decât ai tu însuţi.

Mogens fu pe punctul de a se întoarce pe călcâie şi a pleca de acolo. În loc de a face asta, trecu cu o mişcare bruscă de

partea îngustă a peretelui luminată de unica lampă aprinsă.

Şi se petrecu ceva foarte deosebit: abia privi simbolurile figurative împletite, că şi începu să le înţeleagă.

Nu mai era ca în cele două zile din urmă, în care stătuse la pupitrul lui şi comparase notiţele luate de el aici, jos, cu desenele din cărţile lui Graves. Sentimentul care îl cuprindea acum era incomparabil mai intens şi mai profund decât orice trăise până atunci. Nu era vorba despre faptul că înţelegea cuvintele reprezentate de aceste simboluri întunecate. Era imposibil. Nicio fiinţă omenească nu putea să înţeleagă cuvintele acelei limbi primordiale, şi nici măcar nu le putea articula fără ca propriul spirit să nu fie spulberat ca un geam subţire din cristal sub lovitura ciocanului lui Thor.

Însă înţelegea *istoria* relatată de aceste cuvinte inexprimabile.

— Nu au fost egiptenii, murmură el. Locul acesta este mult mai vechi, Graves. Nu simţi?

Nu privi înapoi, către Graves, dar simţea cum acesta încuviinţa din cap.

— Au fost aici cu mult înainte de apariţia oamenilor, continuă Mogens. Şi vor mai fi aici şi mult după ce ultima amintire lăsată de oameni va dispărea. Ei sunt cei care au fost, sunt şi vor fi pentru totdeauna. Sunt morţi, şi totuşi vii; vii, şi totuşi fără viaţă. Ei dorm în celulele lor din adâncul pământului şi al oceanelor, aşteptând ziua în care îşi vor rupe lanţurile şi vor prelua din nou locul lor moştenit de stăpâni ai acestei lumi.

Fără să fi fost el însuşi conştient, vocea îi devenise monoton cântată, ca şi cum nu ar fi povestit istoria acestor imagini, ci ar recita o litanie străveche, urmând un model de tonuri şi sunete mai vechi decât Soarele şi negândit pentru voce omenească. În curând gâtul începu să îl doară din cauza sunetelor guturale scoase fără măcar a se apropia de adevărata pronunţie a cuvintelor, iar partea umană a sufletului său se încovoia sub fiecare cuvânt, sub fiecare sunet răguşit şi sub fiecare silabă gâtuită a acestei străvechi limbi interzise ca un animal călcat în picioare.

Totuşi, nu se putea opri. După ce cuvintele începură să iasă

din el, îi era imposibil să le mai reţină. Ca o insectă-parazit ce se cuibărise în el şi pe neobservate evoluase din ou în larvă pentru a-şi croi cu cleştii şi ghearele drum către libertate, ţâşneau din el, îi ieşeau pe buzele însângerate şi din gâtul vătămat din cauza sunetelor oribile şi silabelor ca nişte blasfemii, povestind istoria celor veniţi din stele pe vremea când această lume era încă tânără şi locuită de alte creaturi la fel de străine oamenilor şi care aşteptau ziua în care dumnezeul lor întunecat, care dormea în palatul lui de pe fundul mării, va rupe lanţurile morţii şi îşi va relua în stăpânire imperiul moştenit. Povestea despre alte creaturi violente sosite din stele, care au contestat locul vechilor lor zei şi care au purtat războaie pustiitoare ce au schimbat mereu şi mereu chipul planetelor, până când s-a transformat într-o bilă roşie incandescentă din zgură topită şi lavă arzătoare, pe care cândva ciclul vieţii va fi reluat de creaturi atât de inimaginabil de străine şi de maligne, încât numai priveliştea lor provoca moartea.

Cândva totul se termină. Cuvintele încetară să mai curgă, iar Mogens simţi scurgându-i-se pe gâtlej fiere amară şi sânge cu gust de cupru. Se clătina din cauza oboselii şi se simţea epuizat într-un fel ce depăşea măsura fizică.

Dar nu se încheiase. După ce cuvintele încetară, în strania încăpere se instală o tăcere sufocantă, funestă, o linişte atât de atotcuprinzătoare încât părea că îi bubuie în urechi, în spatele căreia se furişa un rău imemorabil şi de neimaginat, trezit de cuvintele lui şi care refuza să revină în mormântul uitării.

Cel care întrerupse tăcerea sufocantă fu Graves:

— Aşadar, ai descifrat doar câteva cuvinte? întrebă el ironic. Poate că ar trebui să fiu bucuros. Dacă ai fi tradus mai mult, nu ne-ar mai fi ajuns timpul rămas până la următoarea lună plină.

Mogens mai încerca încă, dar zadarnic, să înţeleagă ce se întâmplase cu el. Se simţea ireal captiv într-un coşmar, în care era condamnat să joace rolul unui simplu spectator, încercarea nereuşită a lui Graves de a fi ironic nu detensionase atmosfera, ci se pare că mai mult o încordase.

Dar îi lipsea forţa de a-l dojeni pe prietenul de altădată.

— Nu am tradus asta, spuse el cu greu.

Încercă să clatine din cap, dar îi lipsea forţa necesară şi unei asemenea mişcări minore, aşa că trebui să se limiteze la un semn scurt.

— Nici nu suna ca pornind de la tine, Mogens, îl aprobă Graves. Pe undeva reuşi să pară uşor ironic, dar în acelaşi timp un fior îi străbătu vocea. Dumnezeule mare, Mogens, ce a fost asta? Nu am mai auzit aşa ceva până acum!

Mogens nu răspunse imediat, dar ezitarea nu se datora faptului că gâtul îi era o rană şi îl durea. Ceea ce trezise prin cuvintele lui mai era încă acolo.

— Nu ştiu. Nici măcar nu sunt sigur că am fost eu, Jonathan. A fost… Vocea îi cedă şi simţi că începea să tremure din tot trupul. Încerca degeaba să-şi stăpânească tremurul mâinilor şi al genunchilor. Ceva îl atinsese, şi la această atingere părea că o parte din el îngheţase. Apoi murmură: Nu ştiu ce a fost.

Îşi căuta cuvintele, dar nu le găsea. Poate pentru că, precum limba omenească, nici cuvintele nu puteau exprima groaza incomensurabilă care îl cuprinsese. Şi pe care o simţea.

— … Te-a luat în stăpânire? îl completă Graves văzând că Mogens nu mai continua.

— De ce… de ce spui asta? întrebă Mogens blocat.

— Ceva este neadevărat? ripostă Graves.

Ţinea capul aplecat într-o parte. Mogens încă nu îi putea recunoaşte figura, pentru că Graves, dintr-un anume motiv, era atent să rămână în afara perimetrului iluminat, dar vocea îi părea obscen iritată.

— Prostii, răspunse Mogens.

Dar răspunsul era vag. Pe cine voia el să convingă?

În niciun caz pe Graves, care brusc începu să gesticuleze cu ambele mâini, şi vocea îi deveni stridentă:

— Nu înţelegi, Mogens? Ai spus-o singur: nimeni nu poate să înveţe în doar trei zile o limbă complet necunoscută! Tu ai reuşit! Nu crezi că aici ceva nu este în regulă?

— Şi?

Ştia de mult ce urmărea Graves. Ştiuse asta încă înainte ca Graves să fi deschis gura, dar refuzase să dea măcar dreptul la existenţă acestui gând - ca să nu mai vorbim despre credibilitatea lui - şi continua şi acum.

— Mogens, nu înţelegi? Aceasta este dovada: este ceea ce ai căutat toată viaţa ta! Ceea ce tocmai s-a întâmplat nu poate fi explicat cu ştiinţa şi cu logica noastră! Ai dreptate, Mogens! Ai avut tot timpul dreptate, ceilalţi erau nebunii, nu tu! Este ceva ce depăşeşte puterea noastră de înţelegere. Dacă ceea ce tocmai am trăit nu este magie, atunci nu ştiu ce s-ar putea numi astfel!

— Nu vreau să aud nimic despre asta! răspunse Mogens.

Graves izbucni într-un râs care pentru Mogens suna ca un lătrat.

— Nu te înţeleg, Mogens. Îmi pari omul care toată viaţa şi-a petrecut-o frecând două lemne ca să facă focul. Şi când, în sfârşit, a reuşit, se holbează la flamă şi refuză să creadă ceea ce vede. Ai grijă să nu te arzi!

— Da, poate că ai dreptate, Jonathan, murmură Mogens.

Şi probabil că deja se arsese.

Graves trase cu putere aer printre dinţi. Când vorbi, o făcu cu vocea unui bărbat care degeaba încearcă să explice ceva unui copil îndărătnic şi care treptat începe să înţeleagă cât de lipsită de speranţa unei reuşite este această încercare.

— Înţelege odată! Ai câştigat! Ne aflăm în imediata apropiere a ţelului!

„Dar poate că nu ar trebui să atingem acest ţel, gândea înfiorat Mogens. Poate că nu avem voie.“ Tăcea.

— Putem să o facem, Mogens! continuă Graves. Simt asta. Hai! Hai!

Execută o mişcare ca pentru a pune mâna pe Mogens şi a-l trage după el, dar se opri în ultimul moment, ca şi cum brusc şi-ar fi dat seama că va trebui să intre în lumină pentru a face aceasta. Se întoarse pe călcâie şi se duse din nou la poartă. Mogens se cutremură când dădu cu ochii de una din cele două statui ale paznicilor. Nu putea fi vorba decât despre lumina inconstantă şi de starea în care se aflau nervii lui, dar pentru moment tentaculele lungi cât un braţ adunate pe

capul acesteia părură că mişcă, de parcă ar fi vrut să îl apuce pe impertinentul intrus.

— Cheia se află aici! exclamă Graves incitat. Ştiu! Este aici, sub ochii noştri, Mogens! Trebuie doar să o luăm.

Mogens îşi dorea să nu o facă. Crezu din nou că sesizase cu coada ochiului o mişcare, o unduire tremurătoare, ca şi cum ceva de dincolo de realitate ar încerca să intre în realitate. În sufletul lui ceva zgâria cu gheare tari de prădător. Dar el era pur şi simplu prea obosit şi pentru a spune ceva. Contactul cu acea forţă străveche, îngrozitoare, nu îl făcuse doar să se teamă până în adâncul fiinţei sale, ci îl şi epuizase complet.

— Trebuie să fie aici, undeva! Vocea lui Graves începu să tremure, şi din cauza surescitării ameninţa să se frângă. Simt asta, Mogens, şi simţi şi tu! O ştiu! Spune-mi!

Mogens avu nevoie de toate forţele lui pentru a răspunde:

— Jonathan, te rog! Să nu ne precipităm! Hai să ne întoarcem şi să mai judecăm asupra celor abia trăite!

— Nu! strigă Graves. Tu ştii! Tu ştii cum se deschide poarta aceasta! Dar nu vrei să îmi spui!

Mogens îl privi alarmat. În vocea lui Graves era acum un ton nou, periculos, ce răzbătea chiar prin perdeaua de oboseală şi frică lăsată peste gândirea lui Mogens.

— Ce este? Ce cuvânt deschide această poartă?

— Abracadabra, răspunse Mogens, clătinând din cap. Eşti smintit.

Graves scoase un sunet şuierător, se întoarse ameninţător către el, dar în ultima clipă se retrase, înainte ca lumina să cadă asupra lui.

Dar nu chiar la timp.

A fost poate o imagine singulară, mai puţin de o clipă, şi totuşi a fost atât de înfiorător, că Mogens nu a strigat tocmai pentru că a fost prea îngrozit. Şi ceea ce a văzut nu a fost nici măcar chipul lui Graves. A fost mâna lui, care pentru o jumătate de secundă ori mai puţin intrase în zona luminată, aşa încât Mogens a putut să o vadă. Dar fusese cu adevărat mâna lui Jonathan Graves? Fusese de fapt mâna unui *om?*

Mogens nu crezu. Ceea ce văzuse fusese o labă bătătorită, mai mare decât orice mână omenească văzută de el

vreodată, prevăzută cu gheare groaznice. Cu păr des, ţepos, care începea de pe dosul labei, înconjura încheietura şi dispărea în întunericul de după încheietură.

Mogens clipi şi, când îşi ridică pleoapele, Graves - *Graves?* - îşi retrăsese deja braţul şi teribila gheară se adăpostise în umbră. Inima lui Mogens bătea să îi iasă din piept.

— Spune-mi! şuieră Graves. Îmi eşti dator!

De fapt nu striga, ci… bolborosea. Vocea lui nu mai avea în ea ceva omenesc, devenise un clefâit cu spume, zbierătul unei bestii înfuriate cu labe păroase şi gheare. Din nou dădu să se apropie, şi din nou sări înapoi ferindu-se de lumină, un monstru mitic care se arunca cu furie turbată asupra barierei trasate de lumina protectoare, fără a reuşi să treacă de ea. Dar cât va mai rezista bariera?

Fără să îşi dea seama, Mogens făcu rapid doi, trei paşi înapoi şi privi cu atenţie silueta din umbră. Încercă din toate puterile să se convingă că nervii îi jucau o festă, în asociere cu epuizarea şi cu jocul ameţitor dintre lumină şi întuneric, iar o parte din el nu voia să creadă această explicaţie, dar se agăţa cu disperare de ea, căci altfel însemna că pierdea orice contact cu realitatea şi aluneca în delir. Dar o altă parte a lui ştia că nu era aşa. Că… *creatura* din faţa lui nu mai era Graves.

Mogens înţelese pericolul ce se ascundea în acest gând şi făcu singurul lucru de care mai era în stare: se întoarse şi o rupse la fugă cât putu de repede.

— VanAndt! se auzi vocea stridentă, guturală în urma lui. Vino înapoi! Îmi eşti dator!

Mogens se strădui să fugă şi mai repede. Lampa cu petrol îl deranja, aşa că o aruncă. Ea zbură la trei, patru metri depărtare şi se sparse într-un nor de cioburi şi stropi aprinşi de petrol. Lumina roşie-gălbuie a focului sfâşie pentru un moment întunericul din spate, şi Mogens făcu ceva ce avea să regrete amarnic în momentul imediat următor: alergă mai repede, dar din fugă întoarse capul şi se uită înapoi spre Graves.

Graves încetase să mai strige după el ameninţări deşarte şi, întors din nou către poartă şi către cei doi coloşi de piatră,

cu braţele ridicate, îi aminti lui Mogens de preotul unui cult păgân primitiv, care se ruga bizarelor lui divinităţi. În lumina care pâlpâia puternic provocată de petrolul ce ardea, părea că tentaculele celor două uriaşe divinităţi ieşeau din încremenirea lor, se ridicau de pe socluri şi chiar cu Graves începea să se petreacă o schimbare mult mai înspăimântătoare, pentru că el…

Piciorul lui Mogens se lovi de un obstacol. Simţi o durere ascuţită în gleznă şi, în timp ce era aruncat în faţă, îşi dădu seama că va cădea. Disperat şi dând din braţe sălbatic, încercă să evite căderea, dar în zadar.

Contactul cu podeaua plină de pietre fu de sute de ori mai păcătos decât se aşteptase. Avu impresia că fusese lovit în faţă cu un baros. Ceva din gură i se sparse şi simţi gustul sângelui. În acelaşi timp piciorul îi fu smucit cu putere şi încheietura îi fu răsucită, pentru că piciorul drept îi rămăsese prins în crăpătura în care nimerise. Durerea era groaznică, dar în acelaşi timp ciudat de ireală, ca şi cum nu l-ar mai fi privit pe el.

Nu îşi pierdu cunoştinţa, dar totul deveni brusc uşor şi ireal, şi chiar groaza rece care îl cuprinsese se mai potoli transformându-se treptat într-un ecou palid, undeva la limita cunoştinţei lui ce devenea tot mai slabă. Sângele îi curgea în gât, ameninţând să îl înece. Podeaua pe care era întins părea să se răsucească precum un animal rănit şi zgomotul bătăilor propriei inimi îi răsuna în propriile urechi ca bubuitul unor lovituri neritmice de baros.

Recurgând la puţina voinţă care îi mai rămăsese, se opuse leşinului ce îl ameninţa, se sprijini în podea cu mâinile şi se ridică în picioare. Piciorul reacţionă printr-o durere vie, şi Mogens strânse din dinţi, se aplecă şi încercă să îşi scoată piciorul din capcană. Reuşi, dar de data aceasta durerea nu mai fu ireală, ci atât de puternică, încât i se făcu rău. Probabil că osul era rupt. Era prizonier, blocat fără niciun ajutor într-un mormânt din piatră, adânc sub pământ - şi asta împreună cu Graves, care cu fiecare secundă devenea tot mai mult un monstru.

Mogens îşi stăpâni panica, care ameninţa să îi angreneze

gândirea într-un vârtej întunecat, ce se învârtea din ce în ce mai repede, şi se răsuci gemând pe spate. O lespede din piatră de o jumătate de metru căzu din tavan şi se sparse chiar lângă el. O grindină de aşchii de piatră minuscule şi ascuţite îi atinse faţa, muşcându-i din piele ca nişte dinţi de şobolan. Mogens urlă de durere şi-şi duse instinctiv mâna la faţă, pentru a o proteja de alte atacuri, dar rămase ca paralizat de groază. Bubuitura surdă încetă, dar Mogens înţelese în sfârşit că ceea ce mai auzea nu erau bătăile inimii lui scăpate de sub control. În jurul lui cădeau pietre din tavan. Întreaga încăpere părea că se scutură, ca un vas pe marea bântuită de furtună. Din pământ se ridica un bubuit şi un zgomot sinistru, iar aerul se umplu brusc de atâta praf, că respiraţia deveni un chin.

Cutremur! Poate că Graves avusese dreptate, şi întregul ansamblu se scufunda nu cândva, nu peste o lună ori peste o săptămână, şi nici încet, ci acum, în această clipă.

Spaima de moarte îi dădu forţă ca în ciuda durerii din picior să se ridice şi să plece şchiopătând. Solul tremura atât de puternic, încât aproape că se prăbuşi imediat la loc. Nu avu curajul să se întoarcă spre Graves, dar strigă din toate puterile:

— *Jonathan! Este cutremur! Fugi!*

Se îndoia că Graves îl auzise. Între timp zgomotul devenise infernal şi acoperea orice alt sunet. Terenul tremura tot mai puternic şi printre loviturile înfundate ca de baros care deveneau tot mai dese se auzea acum un zgomot nou, mult mai sinistru: un scâşnet greu ce părea că pătrunde direct din pământ, de parcă în adânc se dezlănţuia o tensiune uriaşă, ce urma să distrugă ceva.

— Jonathan! urlă el cu disperare. Fugi!

Ceva căzu din nou şi se sparse în imediata lui apropiere. De această dată schijele nu îl mai rănіră, dar grindina periculoasă de mici pietricele îl făcu să îşi dea seama în ce pericol se afla. Cu coada ochiului văzu cum una din coloanele care sprijineau tavanul începu să se încline şi scrâşnetul se accentuă. Ceva îl lovi în umăr, şi după o fracţiune de secundă o gheară invizibilă i se înfipse în spinare lăsând în urma ei o durere

aprinsă. Podeaua pe care şchiopăta nu mai tremura, ci se ridica şi se înclina ca spinarea unui taur furios care încerca să scape de călăreţ.

Mogens căzu de mai multe ori în genunchi şi cel puţin o dată o lespede desprinsă din tavan îl rată la un fir de păr. Totuşi, strângând din dinţi, şchiopătă mai departe. Acum avea în faţa lui ieşirea. Mişcările provocate de cutremur, ca şi ploaia de pietre, înghiţiseră flama lămpii de petrol, ca şi felinarul lui Graves, aşa că în templu era întuneric deplin, dar becurile electrice instalate de Tom afară, în tunel, încă mai ardeau ca printr-o minune. Pe jumătate orbit din cauza durerii şi a fricii, tuşind, Mogens şchiopăta cu convingerea fermă că intenţionat o soartă groaznică îl făcea să spere până în ultimul moment că va ajunge la ieşirea salvatoare, pentru ca în clipa pe care el o credea a triumfului să îl strivească.

Dar soarta fu înţelegătoare. În spatele lui bubuiturile se amplificară, de parcă întreaga încăpere s-ar fi prăbuşit, şi fu atins încă de două ori de pietre ce se prăvăleau. Ajunse totuşi la ieşirea salvatoare fără să fie strivit ori înghiţit de abisul deschis în podea. Prăvălindu-se şi târându-se, izbuti să treacă de grămada de moloz mulţumind în gând lui Tom că în ultimele două zile redusese obstacolul. Dacă această barieră ar fi rămas înaltă până sub plafon, nu ar mai fi avut curajul să se strecoare prin crăpătura îngustă rămasă.

Abia când ajunse sub becurile aprinse se opri cu respiraţia tăiată şi se întoarse. Cuprinse cu privirea grămada de pietre şi pământ peste care tocmai trecuse, dar tot ce se afla la o jumătate de pas în spate părea că încetase să mai existe. Nu vedea nimic, în afară de un vârtej de mişcări haotice care scuipa praf şi piatră sfărâmată. I se păru lui însuşi absurd că scăpase din acel iad. Graves era pierdut fără nicio îndoială.

Şi poate că pierdut era şi el, iar îndoielnica speranţă de care se agăţa nu era decât o altă probă de cruzime a sorţii.

Încă nu era în siguranţă. Şi aici pereţii se cutremurau şi se clătinau. Până acum tavanul rezistase puternicelor şocuri, dar Mogens auzea şi aici acel sinistru scâşnet ca de pietre de moară care anunţase pieirea definitivă a încăperii sacre. Becurile se clătinau puternic cu cablurile la care erau

conectate, lumina lor pâlpâia creând umbre fugare, şi de peste tot se scurgea praf; ici şi colo auzea căzând primii bolovani. Şi acest tunel avea să se prăbuşească şi, dacă se petrecea asta, era pierdut. În galeria îngustă nu avea nicio şansă să se ferească de pietrele ce cădeau.

Pentru Graves nu mai putea să facă nimic şi, dacă mai rămânea aici şi aştepta să fie zdrobit, tot nu îl mai putea salva. Se năpusti în faţă. Pentru un moment tremurul şi vibraţiile solului rămaseră în urmă, apoi simţi cum cutremurul făcu un salt violent în direcţia lui, ca un animal de pradă furios, care îşi vede victima pe cale să scape şi pleacă în urmărirea ei. Becurile de sub tavan porniră să se clatine şi mai puternic. Undeva, nu departe, ceva se izbi de pământ cu un şoc formidabil, apoi trei becuri explodară într-o ploaie de scântei, şi Mogens rămase din nou în întuneric deplin. Dar se avântă înainte, orbit de frică, dar şi cu convingerea că nu avea altă alegere decât riscul acestui sprint nebun prin întuneric.

Şi bineînţeles că nu reuşi.

De această dată soarta fu atât de crudă încât aproape că îl lăsă să ajungă la capăt: avea în faţă uşa deschisă a tunelului secret. Sanctuarul de dincolo de ea era întreg - cel puţin era luminat din plin - şi Mogens îşi mobiliză încă o dată toate puterile pentru un sprint disperat.

Pieptul lui primi o lovitură ca de baros, care îi alungă aerul din plămâni şi îl împinse înapoi cu o asemenea forţă că se izbi de peretele opus şi se prăbuşi la podea.

Lovitura fusese atât de puternică, încât de data aceasta îşi pierdu cunoştinţa pentru un moment. Momentul se scurse extrem de rapid, pentru că, atunci când redeschise ochii, încă mai aluneca pe perete către podea. În jurul lui totul urla şi se curba, iar sinistrul scâşnet îl ajunse definitiv; numai că mai mult îl *simţea* decât îl *auzea*. Tunelul se prăbuşea.

Acum.

Mogens se ridică în picioare gemând, dar ceva legat de timp părea că nu era în regulă; parcă cutremurul îl afectase şi pe acesta. Mogens se îndreptă cu forţa fricii de moarte, şi o făcu rapid, şi totuşi ceea ce făcea părea grotesc de încet, de

parcă evenimentele i-o luau înainte inexorabil, ca o umbră. Peretele de care se sprijinea începu brusc să se deformeze şi să tresară ca şi cum ar fi fost doar o imagine tridimensională ingenioasă pe o foaie de hârtie subţire, şi Mogens îşi dădu seama că galeria se prăbuşea irevocabil, ca o teribilă capcană din sute şi sute de tone de stâncă şi pământ, care îl înhăţa. Mai erau vreo trei paşi până la uşa salvatoare, era vorba doar de o fracţiune de secundă, dacă ar fi fost în stare să se mişte normal. Dar el parcă îşi croia drum prin catran pe jumătate solidificat.

Brusc în faţă îi apăru o siluetă. Era prea departe pentru a-l putea salva şi nu suficient de puternică pentru a reţine nenumăratele tone de stâncă, care se îngrămădeau pe el, dar simpla apariţie a acesteia îl încurajă încă o dată pe Mogens: o speranţă absurdă, creată doar de circumstanţa că nu mai era singur, ci ştia că în apropiere se mai afla o altă fiinţă omenească.

Numai că nu era o fiinţă omenească.

Mogens îngheţă în mijlocul mişcării, pierzând irevocabil poate o ultimă secundă acordată încă o dată de soartă. Se holba la creatura slută, grotescă şi păroasă ivită în faţa lui. Era monstrul, bestia din coşmarurile lui, care o luase pe Janice, venită acum ca să fie de faţă la moartea lui. Era evident mai mare decât îi rămăsese în amintire, avea gheare înspăimântătoare şi cap de şacal: bot lung de câine, cu fălci ucigătoare, ochi ca jarul, plini de o răutate ancestrală şi de o inteligenţă vicleană sclipitoare. Din bot îi picurau bale în timp ce îl fixa cu privirea pe Mogens, încleştând şi descleştând ghearele de parcă nu ar mai avea răbdare pentru a-şi înfige botul în carnea lui şi a-l sfâşia.

În loc de a face pasul ultim, salvator, Mogens se retrase, o decizie pe care, cu toată panica cumplită, o luase în mod conştient; mai bine să moară sub masele de stâncă ce se prăbuşeau, decât să se lase pradă acestui monstru.

O nouă mişcare seismică mai puternică îl aruncă la pământ. Se lovi de o lespede scoasă pe jumătate din perete, care îi oprea fuga disperată, şi cu ochii larg deschişi privi cum deasupra capului său tavanul se curba şi se deplasa şi cum

primele pietre, încă mici, şi bucăţi de pământ ţâşneau spre el, insuficient de mari pentru a-l omorî, dar suficiente pentru a-l răni şi a-i transforma într-un chin groaznic ultimele secunde de viață.

Cea care îi dădu lui Mogens noi puteri pentru a se răsuci şi a căuta protecţie după lespedea care tocmai îl oprise nu era frica de moarte, ci frica de tortura ce i se pregătea. În timp ce se ghemuia sub protecţia de o jumătate de metru oferită de blocul de piatră, o parte din el urmărea calm, cu un interes aproape ştiinţific, cum tavanul se curba în continuare ca o foaie de cort sub povara apei de ploaie şi cum din el se desprindeau acum bolovani, fragmente de câteva tone fiecare, în faţa cărora nici lespedea nu îl mai putea proteja.

Deodată o mână se întinse spre el. Nu era o mână omenească, ci o labă păroasă, cu gheare, care îi apucă încheietura mâinii cu o forţă supraomenească şi îl trase atât de puternic, că Mogens urlă de durere şi avu impresia că mâna îi era smulsă din umăr. Când privi în sus, prin ceaţa produsă de durere şi teamă, avu parte de o privelişte incredibilă: creatura îl apucase cu laba stângă şi îl trăgea după ea ca un uriaş care târa un copil recalcitrant.

Cu laba cealaltă proptea tavanul. În acel moment totul i se părea incredibil lui Mogens: forţa de care dispunea bizara creatură părea suficientă, dacă nu să împiedice căderea blocurilor de piatră grele de tone, cel puţin pentru a câştiga destul timp spre a ajunge într-un loc sigur.

Loc sigur?

Mogens se răsuci şi încercă disperat să scape din strânsoarea bestiei şi să se elibereze. Monstrul se întoarse şi îl lovi cu dosul labei. Ghearele acestuia îi sfâșiară cămaşa, lăsând în urma lor pe piele patru zgârieturi subţiri, dureroase, şi expediindu-l într-o stare de semiconştienţă. Înregistra ca în transă cum monstrul îl trase din galeria care se prăbuşea imediat după ei într-un zgomot infernal. Pe jumătate conştient cum era, încercă să păşească după creatură şi o şi lovi, dar aceasta părea că nici măcar nu simţise. Aplecat în faţă şi şchiopătând, fu tras pe podeaua aspră până când ajunseră în centrul camerei, în dreptul uriaşei bărci sculptate,

unde fu aruncat jos şi monstrul se întoarse spre el. Pe Mogens îl priveau nişte ochi lipsiţi de milă, cu o strălucire rece, iar faţa ca de câine se apropie aplecându-se asupra lui şi îl adulmecă.

Mogens lovi.

Bestia urlă de furie şi de durere, se dădu înapoi şi lovi la rândul ei, *această* lovitură lăsându-l pe Mogens în sfârşit inconştient.

Capitolul 11

Mogens deschise ochii şi scoase un ţipăt strident. Faţa monstrului se afla deasupra lui, la numai câţiva centimetri, destul de aproape pentru a-i simţi răsuflarea mirosind a stârv în putrefacţie. Ochii fioroşi îl cercetau rece, botul îngrozitor era întredeschis, aşa că putea să îi vadă caninii murdari, ascuţiţi ca nişte ace. Mogens se răsuci brusc şi încercă să lovească creatura cu pumnii în dreptul gâtului. Dar era mult prea lent. Creatura evită lovitura fără niciun efort, în momentul următor îl apucă de încheieturile mâinilor cu una dintre labele lui uriaşe; ca şi cum ar fi prevăzut viitoarea mişcare a lui Mogens chiar înainte de a-i trece acestuia prin cap să o facă: Mogens strânse genunchii pentru a-l lovi pe monstru cu picioarele în pântece, dar *creatura* îi blocă picioarele cu cealaltă labă.

— Profesore?

Priza monstrului era parcă de oţel. Mogens simţi că nu avea nicio urmă de şansă să se elibereze, dar continua să se lupte cu o putere de nebun, răsucindu-se, urlând şi încercând să lovească.

— *Profesore! încetaţi! Liniştiţi-vă odată!*

Mogens nu se linişti, ci, dimpotrivă, se luptă mai aprig; o mână i se înfipse în faţă răsucindu-i capul atât de puternic că îşi pierdu respiraţia. Vederea îi reveni abia după o secundă şi mai trecură câteva momente chinuitoare până când faţa monstrului pieri, şi în locul ei apăru cea a unui tânăr cu trăsături fine, aproape feminine, şi cu păr lung până la umeri. Ceea ce nu dispăru fu priza ca de oţel cu care acesta fixa mâinile lui Mogens.

— Sunteţi bine, profesore? întrebă Tom.

Nu doar privirea lui, ci mai ales tonul îngrijorat al vocii lui îl făcu pe Mogens să înţeleagă că putea să răspundă numai cu da, pentru a nu se face de râs pentru totdeauna în ochii lui Tom.

— Tom? şopti el. Tu?

Cu o uriaşă mobilizare a voinţei reuşi să îşi destindă muşchii. Mai trecu un moment până când Tom simţi că rezistenţa lui Mogens înceta, eliberă şi el încheieturile acestuia, după care ridică şi mâna care bloca genunchii.

— Este totul în ordine, profesore? întrebă el ezitant.

Nimic nu era în ordine. Dacă ar fi dispus de forţa necesară, Mogens ar fi râs de această întrebare.

— Scuză-mă, Tom. Îmi pare rău. Eu… eu tocmai am avut un coşmar.

— Şi aveai toate motivele, Mogens.

Persoana care rostise aceste cuvinte nu era Tom, şi Mogens recunoscuse vocea de la prima silabă. Şi totuşi - nu: *de aceea* a mai durat o secundă până el reuşi să îşi mobilizeze forţele pentru a întoarce capul şi a-l privi pe vorbitor.

— Jonathan? abia suflă el neîncrezător.

— Bine că îţi mai reaminteşti numele meu, spuse Graves ironic. Cu braţele încrucişate, stătea rezemat de peretele de lângă uşă şi îl privea pe Mogens cu o expresie pe care acesta nu putea să o explice, dar care în niciun caz nu era plăcută. Asta dă speranţe. Poate că nu *toate* pietrele te-au nimerit în cap.

Mogens nici nu îi luă în seamă cuvintele. Tom îl eliberă în final, dar numai după ce aruncase o privire întrebătoare către Graves, care cu un semn aproape imperceptibil îi dăduse aprobarea. Mogens se ridică în poziţie şezândă.

— Tu… tu trăieşti? murmură el.

Graves îl privi ca şi cum ar fi trebuit să mediteze serios asupra acestei probleme. Nu răspunse imediat, ci lăsă braţele jos, îşi suflecă mânecile cămăşii sale şi se ciupi de braţ.

— Au! strigă el. Apoi se întoarse rânjind spre Mogens şi zise: Da, după cum simt, s-ar părea că mai trăiesc. Rânjetul îi dispăru şi adăugă: Asta s-ar putea spune mai curând despre tine, Mogens. Dacă nu ar fi fost Tom, nu am mai fi purtat această discuţie. Dar a trebuit să mă răfuiesc iar cu tâmpitul acela de şerif.

Mogens îl privea fără să înţeleagă, iar Graves arătă spre

Tom cu o mănuşă neagră şi strălucitoare:

— Tom ţi-a salvat viața, Mogens. Ai grijă să nu faci din asta un obicei prost.

Mogens continua să îşi mute privirea de la unul la altul fără să înţeleagă. Graves rânjea din nou, în timp ce Tom devenea tot mai stingherit.

— A fost vorba doar de noroc, spuse el moale. La momentul potrivit am fost acolo, asta a fost tot.

— Da, şi cu ceva mai puţin noroc, acum ai fost mort, îl completă Graves. Eşti modest, Tom.

— Nici nu îmi amintesc ce s-a întâmplat, spuse Mogens - ceea ce corespundea adevărului doar într-o mică măsură.

Mai exact, îşi amintea de fiecare clipă de groază a nopţii, dar nu putea să spună cât din aceste amintiri erau reale şi cât reprezentau produsul unei fantezii febrile. Se aşeză mai bine şi simţi o durere acută în gleznă, care îi smulse un icnet. În mod evident, nu *tot* din ceea ce îşi amintea era pură închipuire.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Un cutremur, răspunse Graves, ridicând din umeri, în acelaşi timp făcu un gest liniştitor. Nu a fost foarte puternic. Probabil că în oraş au căzut de pe rafturi câteva farfurii, dar nici măcar asta n-aș crede.

Asta era ceea ce *spunea*. Dar privirea lui spunea cu totul altceva. Mogens îi întoarse răspunsul după o secundă de tăcere, cu un tot atât de imperceptibil clătinat din cap şi i se adresă direct lui Tom:

— Aş vrea acum o ceaşcă din gustoasa ta cafea. Tom!

Tom şovăia. Pentru un moment păru absolut pierdut, apoi schimbă din nou o privire rapidă cu Graves, de data aceasta cerând clar ajutor. În cele din urmă, se ridică şi ieşi grăbit din casă.

— Băiatul ţi-a salvat viața, Mogens, zise plin de seriozitate Graves. Poate că ar trebui să îi arăţi ceva mai multă recunoştinţă.

— Ştiu, murmură Mogens.

Graves avea perfectă dreptate, şi conştiinţa lui încărcată îl făcu să sublinieze cuvântul. Dar era mult prea confuz pentru

a gândi ceva clar.

— Şi tu?

Graves îl privi întrebător.

— Tu cum ai ieşit? îi explică Mogens întrebarea. Am crezut că tu… că ai murit. Dumnezeule, când acolo jos totul se prăbuşea…

— Pentru un om care se consideră un agnostic convins, pronunţi cam des numele Domnului, îl ironiză Graves. Clătină din cap şi în acelaşi timp făcu un gest ce aducea cu un ridicat din umeri nefinalizat. De fapt, nu a fost atât de rău cum părea în primul moment. Mai mult m-am temut pentru tine decât pentru mine, Mogens. Ar fi trebuit să vii spre mine, în loc să o iei la fugă invers. Când te-am văzut alergând către tunel, m-am gândit că eşti pierdut. A fost o prostie, Mogens. Dacă nu te-ar fi găsit Tom, acum erai mort.

Tom. În urechile lui Mogens ceva suna… *fals* la acest nume. Încercă să îşi reamintească noaptea trecută, dar în cap i se buluceau gânduri şi imagini lipsite de orice ordine. Pentru că era ceva ce nu îi permitea să se reculeagă. O faţă oribilă, cu bot de câine şi ochi ca nişte tăciuni roşii, gheare care i-au sfâşiat cămaşa şi l-au zgâriat…

Mogens se îndreptă complet şi privi în jos. Cămaşa era foarte murdară şi pe piept şi pe umeri era sfâşiată. Pe pielea nu mai puţin murdară se distingeau patru linii subţiri, pe care sângele făcuse crustă, care îl ardeau ca focul. Zgârieturi produse de fuga lui disperată.

— Doar nu vrei să îi reproşezi ceva? zise Graves. Sărmanul băiat şi aşa îşi face destule reproşuri pentru că te-a lăsat singur, în loc să te aştepte afară, în tunel, după cum promisese.

Mogens tăcea. Desigur că îi era clar cât de absurd era acest gând, dar pentru el zgârieturile reprezentau rănile superficiale lăsate de ghearele monstrului pe pielea lui… Alungă acest gând.

— Ce a fost acolo? şopti el. *Noi*… am făcut asta?

— Cutremurul? Graves râse. Deloc. Sper că acum mă crezi ceva mai mult, Mogens. Tot ansamblul se scufundă în pământ. Deci nu mai dispunem de mult timp.

Dură puţin până când Mogens înţelese ce voia să spună Graves. Se ridică în picioare.

— Tu… vrei să mai cobori acolo, jos?

Stomacul i se răscula doar la gândul de a vizita din nou acea încăpere de groază.

— Dar tu ce credeai? Doar nu ai uitat ceea ce am trăit ieri! începu să gesticuleze agitat cu mâinile. Am reuşit, Mogens! *Tu* ai reuşit! Avem dovada.

— Vrei să te mai duci *încă o dată* acolo? vru să se asigure Mogens că a înţeles bine. Adăugă răguşit: Tu… tu vrei *să deschizi uşa?*

— Tu nu vrei?

— Dar nu avem voie să o facem! răspunse Mogens. Jonathan, ai simţit asta şi tu!

— Să simt?

Ochii lui Graves se îngustară. Mâinile îi încetară să se mai agite prin aer, înţepenind într-un gest de apucare.

Mogens îşi dădu seama că făcuse o greşeală. Şi era prea târziu să o mai repare.

— Acolo se află mai mult, continuă Graves după un timp. Am avut dreptate! Această cameră este doar intrarea! Adevărata taină mai aşteaptă încă să fie descoperită!

Cum se gândi la cele două statui de zeităţi uriaşe care păzeau poarta, Mogens simţi gheara fricii strângându-i sufletul. Deşi ştia că făcea o nouă greşeală, continuă:

— Ai dreptate, Graves. În spatele acelei uşi este ceva. Dar există un motiv pentru care acel ceva este încuiat acolo. Se înfioră, dar adăugă: Nu ţi-a trecut prin cap că orice s-ar afla în spatele uşii a fost întemniţat acolo?

— Acum tu eşti cel care spune prostii, zise Graves.

— Nu! Mogens sări în picioare, dar imediat se reaşeză gemând pe marginea patului, pentru că ameţi. Fără să mai strige, dar implorând continuă: Dumnezeule mare, Graves, nu îţi ajunge ce s-a petrecut acolo?

— Ce s-a petrecut acolo…? Graves făcu ochii mari. Mogens, doar nu crezi cu adevărat că de această calamitate suntem vinovaţi *noi?*

— Tu nu crezi asta?

Vocea lui Graves se mai înmuie:

— A fost un cutremur. Nici mai mult, nici mai puţin. Un cutremur absolut normal, aşa cum sunt cutremurele în această zonă. Doar nu crezi serios că noi avem vreun amestec aici?

Nu, nu era o chestiune de crezut. El *ştia*. Amândoi treziseră ceva, ceva întemniţat din vremuri imemorabile în spatele acelei uşi, care reacţionase la prezenţa lor. Ceea ce simţiseră poate că nu fusese mai mult de o tuse trecătoare, un fior al unui gigant, care se întorsese în timpul somnului. Şi totuşi, pământul se cutremurase şi se prăbuşiseră stânci. Ce se va petrece când vor *trezi* acest colos?

— Eu nu voi mai coborî acolo, jos, Jonathan, zise el încet, dar foarte ferm. Niciodată!

Graves oftă.

— Acum eşti şocat, Mogens. Abia ai scăpat cu viaţă. Poate că nu ar trebui să îţi cer prea mult. Se desprinse din locul de lângă uşă unde stătuse. Tom îţi va face o cafea tare, după care se va ocupa de rănile tale. Vom discuta mai târziu, după ce te vei mai linişti.

Capitolul 12

Tom nu mai veni cu cafeaua promisă, dar Mogens nu se supără. Pe cât de mult se temea să rămână în acest moment singur, tot atât de mult nu îşi dorea să îl vadă pe Tom. Nu avea nicio importanţă faptul că raţiunea îi spunea că îl nedreptăţea cumplit pe Tom. Aşa-zisa amintire care îi înfierbânta fantezia era prea teribilă pentru a-l putea judeca în acest moment nepărtinitor pe Tom.

Încuie uşa, se dezbrăcă şi se spălă cât putu de bine cu apă rece. Nu dispunea de nimic cu care să îşi trateze rănile, dar se dovedi că nici nu era necesar: îşi simţea întregul trup ca pe o unică vânătaie - şi aproape că arăta astfel -, dar cu excepţia celor patru zgârieturi, care începeau pe umărul stâng şi traversau pieptul în diagonală, părea că scăpase fără nicio altă rană. Glezna care încă îl mai durea nu se umflase; cel puţin nu părea ruptă, şi nici măcar luxată serios. Şi asta, ca toate celelalte din camera subterană, era un produs al unui vis febril?

După ce îşi curăţă cum putu zgârieturile, stabili că nici măcar nu erau aşa de adânci cum le simţea. Îl ardeau ca focul, dar păreau a fi provocate de unghii omeneşti, nu de ghearele unui monstru mitologic. Mogens se schimbă - rezerva sa de haine curate, şi mai ales încă *nedistruse*, se reducea rapid - şi tocmai se gândea la pretextul sub care s-ar duce la Tom pentru a se scuza şi, mai ales, pentru a-i mulţumi că îl scăpase încă o dată de la moarte, când auzi de afară zgomotul făcut de un automobil.

Se duse la fereastră şi se încruntă surprins. Maşina nu mai era condusă atât de sinucigaş ca la prima vizită, dar era evident maşina de serviciu a şerifului Wilson, care şi de data aceasta se îndrepta către baraca lui Graves. Prin parbrizul stropit cu noroi, Mogens avu impresia că zărise o a doua siluetă, aflată lângă şerif. Wilson nu venise singur.

Îşi dădu seama că Graves numai bucuros nu va reacţiona,

totuşi ieşi din baracă şi porni grăbit într-acolo. Nu îl interesa ce va gândi Graves. Hotărâse în sinea lui să nu mai rămână aici. Făcuse o greşeală venind aici şi o greşeală şi mai mare având încredere în Graves. În efortul lui disperat de a-şi schimba soarta, crezuse ceea ce *voise* să creadă şi uitase ceea ce o parte din el ştia cu certitudine de necontestat: că tot ce atingea Graves se va strica inevitabil.

Nu se înşelase: Wilson nu venise singur. În timp ce cobora din maşină şi îşi punea pe cap imensa pălărie, se deschise şi portiera din dreapta, şi coborî un bărbat rotunjor, elegant îmbrăcat, cu păr rar şi cu ochelari. Lui Mogens i s-ar fi părut mult mai simpatic dacă nu ar fi aruncat nişte priviri în care se citea o furie cu greu stăpânită.

— Şerif Wilson.

— Profesore.

Wilson bătea darabana cu degetele pe borul pălăriei de cowboy şi îi acordă un zâmbet scurt, dar sincer. Însoţitorul lui se întoarse şi îl privi pe Mogens cu o expresie de uşoară surprindere, datorată probabil titlului său academic. Nu spuse nimic, dar furia din ochii lui păru să crească. Mogens nu înţelegea.

Nu apucă să pună o întrebare clarificatoare, pentru că în acel moment uşa din spatele lor zbură lovindu-se de perete şi prin ea năvăli Graves.

— Steffen! urlă acesta. Avea fața roşie de furie. De câte ori trebuie să vă mai spun că…

Se opri brusc când îl văzu pe Mogens, inspiră zgomotos şi cu o mişcare silit calmă se întoarse către Wilson.

— Şerif Wilson, vă cer să îl îndepărtaţi pe acest om de pe proprietatea mea. Doctorul Steffen şi colaboratorii lui au interdicţie din partea mea de a mai călca aici.

Steffen se pregăti să riposteze, dar Wilson îl reduse la tăcere cu o privire scurtă şi i se adresă direct lui Graves:

— Acest lucru îmi este cunoscut, doctore Graves. Vă rog totuşi cel puţin să îl ascultaţi pe doctorul Steffen. Ceea ce are de spus ar putea fi important şi pentru dumneavoastră, şi pentru colaboratorii dumneavoastră.

Mina lui Graves se întunecă şi mai mult, dar îşi înghiţi

răspunsul veninos ce îi stătea pe limbă şi se strădui să mimeze un salut înclinând capul.

— Doctore.

Vocea lui Wilson spunea mai mult decât acest simplu cuvânt; era rugămintea de a se stăpâni şi a nu face situaţia mai dificilă turnând gaz pe foc. Poate că Graves nu era unicul aici înclinat către accese colerice de furie.

Steffen trase adânc aer în piept, dar când răspunse tonul era cel al unui conferenţiar care ţine o prelegere în fata studenților lui:

— Noaptea trecută a avut loc un cutremur, doctore Graves. Chiar unul cam puternic.

— Aşa? întrebă Graves. N-am băgat de seamă. Dormeam.

Mogens fu bucuros că nici Wilson şi nici însoţitorul lui nu îl priviră în acel moment, pentru că nu îşi putu stăpâni un fior. Graves duse impertinenţa la extremă, adresându-i-se lui direct:

— Dumneavoastră aţi remarcat ceva, profesore VanAndt?

Mogens rămase perplex şi dădu automat din cap.

Steffen îi aruncă o privire cercetătoare, scurtă, şi apoi se întoarse din nou către Graves.

— Asta mă surprinde, doctore Graves. După cum am spus, cutremurul a fost destul de puternic. A fost resimţit şi în oraş. Iar conform aparatelor noastre de măsură, epicentrul ar fi fost exact aici. Direct sub noi.

— Înseamnă că ar trebui să vă supuneţi aparatura unei verificări temeinice, doctore, răspunse rece Graves. Nimeni de aici nu a remarcat ceva de acest gen.

— Cui îi spuneţi asta, Graves? ripostă Steffen.

— Dumneavoastră.

Graves zâmbi.

Stăpânirea de sine a lui Steffen, şi aşa abia controlată, se spulberă.

— Nu mă minţiţi, Graves! Vreau să ştiu o dată pentru totdeauna cu ce vă îndeletniciţi acolo jos dumneavoastră şi colegii dumneavoastră!

— Mă tem că nu înţeleg exact despre ce vorbiţi, stimate *coleg*.

Graves rămânea nu doar surprinzător de calm, ci chiar gusta mânia tot mai mare a lui Steffen.

Steffen se întoarse tremurând de furie către Wilson:

— Domnule şerif! Vă cer să faceţi ceva! *Imediat!*

Wilson îl privi oarecum descumpănit.

— Mă tem că acum trebuie să fiu de acord cu doctorul Graves. Nici eu nu prea înţeleg ce doriţi.

Steffen începu să gesticuleze surescitat.

— Trebuie să întreprindeţi ceva, domnule şerif. Aceşti… aceşti oameni nu sunt oameni de ştiinţă! Nu ştiu cu ce se ocupă pe aici, dar orice ar fi este ceva *periculos!* Vă cer să verificaţi imediat ce se întâmplă acolo jos!

Wilson părea şi mai neajutorat, în timp ce pe faţa lui Graves îşi făcea loc un rânjet de satisfacţie. Mogens înţelese că orice argumente ar mai aduce de acum înainte geologul deja pierduse bătălia. Graves îl adusese exact acolo unde voise, simplu, lăsându-l să vorbească.

În cele din urmă, Wilson se întoarse spre Mogens cu un oftat de resemnare.

— Şi dumneavoastră, profesore? Sunteţi sigur că nu aţi remarcat nimic?

Mogens nu răspunse imediat. Nu trebuia să uite că vorbea cu un poliţist, cu un om a cărui meserie era să deosebească adevărul de minciună, şi care era învăţat să vadă mai multe dintr-o singură privire. Şi chiar dacă Graves îl desconsidera evident pe Wilson, Mogens simţea că acesta se pricepea la ceea ce făcea. Mogens tocmai îşi schimbase hainele, şi unica rană reală a lui era ascunsă de cămaşă. Totuşi, cu siguranţă că nu arăta ca după o noapte petrecută dormind sănătos. Wilson bănuia pesemne că aici ceva nu era cum dorea Graves să îl facă să creadă. Dar după o scurtă ezitare ridică din umeri:

— Nu am remarcat nimic. Îmi pare rău.

— La ce v-aţi fi aşteptat? Steffen scoase un sunet dispreţuitor şi adăugă: Doar toţi sunt o apă şi un pământ!

— Vă rog să vă controlaţi! spuse rece Graves. Nu vă permit să îmi jigniţi colaboratorii. Continua să zâmbească, dar când i se adresă lui Wilson, acest zâmbet exprima exact contrariul:

Domnule şerif, sunt un om răbdător, dar ceea ce se petrece începe să devină caraghios. De când ne-am început treaba aici, doctorul Steffen a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a pătrunde în zona noastră de săpături. Nu ştiu de ce, şi mă feresc să mă lansez în presupuneri, dar este grotesc!

Steffen interveni:

— Eu pretind…

— *Dumneavoastră* - Graves îi tăie vorba pe un ton sarcastic - nu aveţi ce pretinde aici. Să fiţi bucuros că nu îl rog pe şeriful Wilson să ia notă de o reclamaţie pentru violare de domiciliu şi calomnie!

— Nu ştiu ce faceţi acolo jos, şuieră Steffen, dar voi afla, vă promit asta!

Graves râse încet.

— Astăzi este întâi aprilie, doctore Steffen. Am să vă fac favoarea de a considera că v-aţi amintit de vechiul obicei ca de întâi aprilie să jucaţi o festă cuiva. Sau poate pretindeţi în mod serios că activitatea noastră de aici poartă vina acestui cutremur?

Ceea ce suna absurd chiar şi în urechile lui Mogens, deşi el ar fi trebuit să ştie mai bine. Steffen nu mai spuse nimic, ci strânse furios buzele şi îl fulgeră cu privirea, în timp ce Wilson părea timorat ca un copil prins cu mâna în zaharniţă.

Apoi insistă:

— Pretind să văd acest aşa-zis şantier arheologic!

— Da, îmi închipui, îl persiflă Graves. Cine vă plăteşte, Steffen? O altă universitate? Un ziar?

— Întrebarea este mai curând cine vă plăteşte pe dumneavoastră, ripostă încăpăţânat Steffen. M-am interesat în ce vă priveşte, Graves. Aşa-zisa universitate care vă finanţează săpăturile se bucură de un renume absolut îndoielnic şi…

— Ajunge! îl întrerupse Graves. Va mulţumesc pentru vizită.

Steffen îl privi buimăcit, iar Wilson nu îi mai dădu răgaz să mai spună ceva.

— Îmi cer scuze pentru deranj, doctore Graves, spuse el. Mai pot să trec pe la dumneavoastră dacă mai am întrebări?

— Bineînţeles, domnule şerif. Bună ziua.

Steffen şi Wilson urcară în maşină, iar Graves, cu o figură împietrită, aşteptă până când aceştia plecară.

— Înţelegi acum ce tot spun? întrebă Graves. Nu mai dispunem de mult timp.

— În ce scop? întrebă Mogens. Îţi este teamă că Steffen va descoperi ceea ce am făcut noi cu adevărat acolo jos?

— Ce am făcut de fapt? Graves râse din nou. Du-te dincolo, în tabăra lui Steffen, şi vorbeşte cu el. Nu voi încerca să te împiedic. Du-te şi povesteşte-i că prin vrajă am reînviat un demon din trecut, declanşând astfel un cutremur! Inspiră adânc şi făcu o jumătate de pas înapoi. Scuză-mă, Mogens! Nu a fost elegant. Eu… amândoi suntem ceva cam nervoşi.

— Da. Şi mie mi se pare la fel. Mogens arătă în direcţia în care dispăruse maşina şerifului. De ce nu îi arăţi lui Steffen ceea ce ai descoperit?

— Lui Steffen? Eşti nebun?

— Deloc, răspunse Mogens. Cunosc genul acesta de oameni, Jonathan. Şi îl cunoşti şi tu. Steffen nu va renunţa până când nu îşi va realiza scopul.

— Poate că ai dreptate, zise Graves după ce se gândi puţin. În ceea ce îl priveşte pe Steffen, nu în ce priveşte ideea ta smintită de a-i arăta lui totul. Nu va ceda, şi tocmai de aceea va trebui să ne grăbim. Făcu o mişcare cu capul în direcţia cortului şi adăugă: Tom a fost puţin mai înainte în tunel. Este rău, dar nu chiar atât de rău pe cât putea să fie. L-am rugat pe Tom să consolideze cu nişte bârne cele mai afectate porţiuni ale galeriei, iar el mi-a promis că termină lucrarea până în după-amiaza aceasta. Ar trebui să foloseşti timpul pentru a te mai odihni. Şi eu voi face acelaşi lucru. Mă tem că în următoarele zile nu vom avea timp nici măcar să dormim.

— Nu m-ai înţeles, Jonathan? întrebă Mogens. Eu nu voi mai coborî acolo.

— Ba da, o vei face, răspunse zâmbind Graves.

— Vrei să mă obligi?

— Nu aş şti cum, recunoscu Graves. Dar nu va fi necesar. Te cunosc prea bine, Mogens. Indiferent de ce se spune despre tine, şi de ce ar putea crede despre tine alţii, tu eşti

un cercetător cu trup şi suflet. Nu poţi să te opreşti până când nu descoperi secretul acestei uşi. Iar acum du-te şi încearcă să dormi. La noapte vei avea al naibii de mult nevoie de forţe.

Capitolul 13

Deşi Mogens nu intenţiona să urmeze sfatul lui tip Graves şi să doarmă, fu cuprins de o bruscă oboseală când ajunse la baraca lui, aşa că se întinse în pat - nu ca să doarmă, ci doar ca să se liniştească şi pentru a-şi face ordine în gânduri. De abia atinse perina cu capul, că se şi scufundă într-un somn adânc, fără vise, din care se trezi abia mult după prânz, fizic refăcut cum nu mai fusese de mult timp, dar supărat pe sine însuşi: fără îndoială că trupul lui obţinuse ceea ce i se cădea după eforturile şi după frica morţii prin care trecuse noaptea anterioară, dar el nu *voise* să doarmă tocmai pentru că Graves îl sfătuise asta, lucru pe care îl considera ca pe o înfrângere personală.

Îi era foame. O privire aruncată ceasului îi confirmă că Tom întârzia o oră bună cu prânzul, ceea ce îl înfurie şi mai tare.

Având în vedere imaginile confuze rămase din noaptea trecută cu care memoria încă mai încerca să îl chinuie, pregetă să mai iasă din casă şi să îl caute pe Tom, aşa că bău doar o gură de apă şi se aplecă din nou asupra cărţilor sale, pentru a-şi abate gândurile.

Dar nu funcţiona.

Nu era vorba doar de stomacul lui care chiorăia şi de neliniştea internă care îl urmărise de la trecerea din vis la realitate, nu doar acestea îl puneau în imposibilitatea de a se concentra asupra muncii lui. Ceva se schimbase. Imaginile, simbolurile şi desenele care îi păruseră atât de accesibile până atunci deveniseră tot atât de indescifrabile ca scrierea cuneiformă. Ieri putuse să descifreze cu o uşurinţă surprinzătoare cărţile pe care Graves le adusese de la biblioteca universităţii Miskatonic, dar acum, brusc, scrierile străvechi refuzau să îşi mai dezvăluie câte ceva din secretele lor. De parcă cunoştinţele însuşite atât de facil în ultimele zile şi-ar fi îndeplinit menirea; un instrument care îi fusese pus la dispoziţie pe o anumită perioadă şi care acum îi fusese retras.

Era frustrant, dar în acelaşi timp situaţia îl înspăimânta într-un mod pe care nu şi-l putea explica. Dacă îi dispăruse capacitatea de a înţelege scrierea, îi mai rămăsese totuşi ceva care îi provoca fiori: certitudinea că se amestecase în ceva în ce nu avea voie să se amestece.

Răsfoi mai bine de două ore cărţile, până când luă în final o decizie. Indiferent de ce va întâmpla, de ce îi propunea ori cu ce îl ameninţa Graves, nu va mai coborî niciodată acolo, ci dimpotrivă, va părăsi chiar astăzi acest loc blestemat.

Mogens închise cartea pe care tocmai o răsfoia, o aşeză cu grijă la locul ei în raft şi ieşi din baracă pentru a merge la Graves şi a-i comunica decizia lui.

Nimeri în mijlocul unui scandal teribil. Graves nu era singur. Uşa barăcii lui era larg deschisă - fapt neobişnuit -, iar Mogens auzea voci ridicate chiar de la o distanţă de zece paşi.

Identifică vocea lui Hyams - oare de ce nu fu surprins? -, dar şi pe cea a lui McClure. Mogens şovăi un moment să se mai apropie. Încă din prima oră petrecută aici, îşi dăduse seama că raporturile dintre Graves şi ceilalţi nu erau dintre cele mai bune, dar până acum reuşise cumva să nu participe la această dispută. Dar şi pentru aceasta acum era prea târziu. Trecuse de mult vremea în care se mai putea ţine deoparte de ceva ce avea legătură cu locul acestei descoperiri funeste.

Mogens intră fără să mai bată la uşă şi aruncă rapid o privire în jur înainte de a se adresa lui Graves şi celorlalţi. Până acum nu mai fusese aici, înăuntru, dar scurta descriere făcută de Tom la venirea cu automobilul se dovedi atât de corectă, încât avea senzaţia că de mult cunoştea această încăpere. Pe un întreg perete se aflau rafturi pline cu cărţi şi role de pergament, iar pe masa mare, în spatele căreia se afla Graves, erau grămezi de baloane şi tuburi de sticlă, lămpi Bunsen, creuzete şi recipiente care lui Mogens îi aminteau mai mult de laboratorul unui alchimist medieval decât de un om de ştiinţă serios de la începutul secolului XX.

Mogens nu le acordă tuturor mai mult de o privire fugară. Nu numai că nimerise în mijlocul unui scandal, dar simţea

foarte clar cât de puţin bine-venit era, mai ales în acest moment special. McClure, care la intrarea lui tocmai îi vorbea lui Graves pe un ton ridicat şi gesticulând foarte agitat, se opri şi îl privi încremenit, în timp ce Hyams îl fulgeră arţăgoasă cu privirea. Mogens trecu cu vederea aceste lucruri.

— Inoportunez? întrebă el.

— În niciun caz, răspunse Graves.

Mercer şi McClure să străduiau să dea impresia că se uită prin el, doar privirile lui Hyams erau suficiente pentru un răspuns cu *da*.

— Intră liniştit, profesore, continuă Graves. Pe faţă îi trecu fugar un zâmbet uşor, fugar. Stimabilii tăi colegi tocmai discută despre tine, profesore. Dar eu sunt de părere că preferi să discute cu tine.

Lui Mogens nu îi ardea de fineţuri retorice. Întrebă scurt:

— Ce se petrece aici?

— Păi, nu ţi-am spus, profesore? Este vorba despre tine.

Era pentru a treia oară când nu i se adresa cu numele, ci cu titlul academic, şi Mogens nu credea că o făcea fără motiv. Dar intenţia lui Graves nu îşi atinsese scopul: în loc de a-i sublinia autoritatea profesională, părea că mai mult i-o slăbise.

— Prostii! interveni Hyams înainte ca Mogens să poată răspunde. Nu despre dumneavoastră este vorba, *profesore*. În gura ei acest cuvânt suna mai curând dispreţuitor, consideră Mogens, fără a mai fi nevoie şi de zâmbetul ironic ivit pe buzele ei subţiri. Nu vă credeţi chiar aşa de important. Apoi se întoarse demonstrativ din nou spre Graves: Deci, care este răspunsul dumneavoastră?

Graves dădu obosit din cap.

— Educaţia mă opreşte să vă dau răspunsul pe care îl meritaţi, draga mea. Chiar dacă accept că îl cunoaşteţi deja. Eu nu mă las şantajat. Nici măcar de o femeie atractivă ca dumneavoastră, doctore Hyams!

— Şantajat? Hyams cugetă un moment asupra cuvântului, apoi ridică din umeri. Ei, dacă dumneavoastră aşa vedeţi lucrurile… îl scrută pe Mogens cu o privire scurtă, tăioasă şi

continuă: Vă acord o oră timp de gândire asupra a ceea ce v-am spus, doctore Graves! Ca să decideţi corect.

— V-aş sfătui acelaşi lucru şi pe dumneavoastră, doctore Hyams, răspunse rece Graves. Avem un contract.

— Atunci daţi-mă în judecată.

Hyams îl mai fulgeră o dată cu o privire provocatoare, dar, deoarece nu primi riposta pe care o aştepta, se întoarse cu o mişcare scurtă şi ieşi valvârtej pe uşa rămasă deschisă. McClure o urmă imediat, în timp ce Mercer evident şovăia, demonstrând şi mai evident că nu se simţea deloc bine când îi urmă pe cei doi, după ce mai întâi îi aruncă lui Mogens o privire cerşind înţelegere.

— Idioţi, mormăi Graves. Dacă nu te-ai întrebat vreodată ce semnificaţie are cuvântul „cărturărească”, atunci imagineazăţi-o pe Hyams.

— Asta ce înseamnă? Ce s-a petrecut aici?

Graves oftă.

— Ceva de care m-am temut de un timp. Miss Hyams nu poate fi considerată un om foarte plăcut, dar proastă nu este. De la început ea a avut bănuieli că acolo, jos, se află ceva mai mult decât un templu înghiţit de pământ, construit de urmaşii navigatorilor Vechiului Egipt. Oftă iarăşi. Cutremurul, Mogens. Ea a mai dat de ceva. Nu ştiu ce anume. Eu le-am interzis tuturor să mai coboare, dar ar fi trebuit să mă gândesc că Hyams nu va asculta. Ridică din umeri şi continuă: Bun, deci vrei să ştii ce voia? Mi-a prezentat un ultimatum. Dar nu îmi place să fiu presat.

— Ce ultimatum?

— M-a pus să aleg: ori îi arăt ceea ce am descoperit de fapt, ori ea şi ceilalţi doi încetează activitatea şi pleacă.

— Şi? întrebă Mogens.

— Să plece, zise calm Graves. Nu mai avem nevoie de ei.

Se ridică, ocoli masa şi întinse braţele ca pentru a le pune pe umărul lui Mogens, dar în ultimul moment se opri, când Mogens se retrase instinctiv; nu ar fi suportat să fie atins de acele mâini îngrozitoare.

Mogens îşi drese glasul jenat:

— Jonathan, tu…

— Aproape ne-am atins ţelul, Mogens! îi luă Graves cuvântul din gură. Nu pricepi? Nu mai avem nevoie de nătărăii aceştia!

— Ei nu vor păstra tăcerea asupra a ceea ce au văzut.

— Şi? Graves schiţă un gest de dispreţ. N-au decât! Acum ce importanţă ar mai avea? Noi am reuşit, nu înţelegi? Să vorbească! Din partea mea, pot să se ducă la Wilson şi să îi povestească tot sau să se ducă la prostovanul de Steffen. Acum nu mă mai deranjează.

— Cu puţin timp în urmă spuneai cu totul altceva, îi aminti Mogens.

— Atunci încă nu îmi era clar cât de aproape suntem de ţelul nostru, spuse Graves brusc excitat, neputând să mai stea liniştit sau măcar să îşi stăpânească mâinile. Tom şi-a terminat treaba. Peste o oră putem să coborâm şi să ne continuăm opera.

Mogens îl privi nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Nu m-ai auzit? Eu nu voi mai pune piciorul în acel loc blestemat! Indiscutabil!

Făcu demonstrativ un pas înapoi. Graves îl privi cu o expresie impenetrabilă, dar în ochii lui începea să pâlpâie aceeaşi furie cu care îi privise anterior pe Hyams şi pe ceilalţi doi.

— Ar trebui să te gândeşti bine, Mogens, zise el calm.

Ceva parcă se mişcase sub figura lui. El… *se modifica* într-un mod invizibil, înspăimântător, care îl făcea pe Mogens nu numai să îi fie tot mai greu să îl privească, ci şi să îi suporte privirea. Totuşi, continuă:

— M-am gândit, Jonathan. Hotărârea mea este definitivă. Voi pleca chiar astăzi. Nici nu ar fi trebuit să vin aici.

— Sărman nebun! şuieră Graves. Atunci du-te! Aleargă la ceilalţi, dar grăbeşte-te! Poate că mai au un loc pentru tine în maşina lor!

Mogens se pregăti să răspundă, dar brusc nu mai putu să reziste privirii lui Graves sau să privească în continuare faţa sinistră a acestuia, aflată într-o permanentă schimbare. La ce i-ar fi folosit? Când îşi punea ceva în cap, Graves nu făcea parte dintre oamenii care acceptau *argumente*.

Fără să mai spună un cuvânt, se întoarse şi reveni la baraca lui, ca să îşi facă bagajul.

Capitolul 14

Nu îi trebui mult timp să îngrămădească hainele în cele două valize uzate cu care venise. Garderoba lui şi aşa modestă se redusese oricum; cămaşa purtată ieri-noapte, ca şi pantalonii, puteau fi aruncaţi; la fel hainele cu care fusese îmbrăcat la cimitir nu mai puteau fi salvate. Mogens înghesui în valize tot ce mai rămăsese, după care se întoarse către rafturile cu cărţi, ca să le aleagă pe cele aduse de el.

Uşa se deschise şi Mogens simţi că intrase cineva, care se oprise după doi paşi.

— Nicio teamă, iau numai ce îmi aparţine. Preţioaselor tale originale nu li se va întâmpla nimic.

— Dar ştiu asta, dragul meu profesor, se auzi în spatele lui o voce, care evident nu aparţinea lui Jonathan Graves. Dumneavoastră nu v-aţi atinge niciodată de ceva ce nu vă aparţine.

Mogens se întoarse şi timp de cinci secunde rămase încremenit. Simţea cum îi dispărea sângele din obraji.

— Miss Preussler?

— Frumos din partea dumneavoastră că mă mai recunoaşteţi, îl ironiză miss Preussler.

Era chiar ea. Dar era absolut imposibil, exclus şi complet ilar - Miss Preussler se afla la trei mii şapte sute de kilometri, într-un cătun din celălalt capăt al ţării, şi nu părăsise toată viaţa ei localitatea Thompson! Dar ea era! Stătea la doi paşi de uşă, în mâna stângă cu un geamantan ros şi în dreapta cu un coş din rafie, din care îl fixau pe Mogens doi ochi strălucitori portocalii.

— Miss Preussler! mai murmură o dată Mogens.

— Da, aţi mai spus asta, zise miss Preussler şi luă o expresie jignită. Ar trebui de fapt să fiu supărată, profesore. Acesta este un mod de a întâmpina o veche prietenă?

Lăsă jos coşul cu Cleopatra, apoi trânti pur şi simplu geamantanul din cealaltă mână şi desfăcu braţele, ca şi cum

s-ar fi aşteptat foarte serios ca Mogens să îi sară de gât de bucurie.

Mogens nu se clinti. Nu putea.

— Dar unde… adică, cum de aţi ajuns aici? bâlbâi el.

Miss Preussler îşi coborî braţele dezamăgită. O secundă pierdu controlul fizionomiei, şi Mogens băgă de seamă că era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Dar în clipa următoare ea îşi reveni şi afişă un zâmbet - chiar dacă acesta era uşor nefericit.

— Ei, a fost o lungă şi grea călătorie, recunosc. Dar mi-am asumat-o cu plăcere pentru a vă revedea, dragul meu.

— Aşa… îngăimă Mogens.

Cu certitudine că nu era neapărat răspunsul cel mai inteligent. Nici măcar nu era unul deosebit de amabil. Dar reprezenta tot ce putea produce. Gândurile i se învârteau înnebunite în cerc. *Miss Preussler? Aici?* Dar de ce?

Miss Preussler oftă.

— Da, remarc faptul că bucuria revederii v-a copleşit. Ar fi trebuit să mă anunţ. Trebuie să mă întorc în oraş şi să vă expediez o telegramă, sau ajunge dacă ies şi bat la uşă?

— Nu, asta… sigur nu. Mogens se întrerupse, îşi strânse forţele pentru a ridica din umeri într-un gest de scuze şi, după ce îşi drese glasul, continuă: Vă rog să scuzaţi comportarea mea, miss Preussler, am fost doar surprins să vă văd.

În sfârşit, ieşi din paralizia care îl cuprinsese, trecu pe lângă masă către miss Preussler, dar se opri prevăzător la doi paşi în faţa ei, înainte ca ea să îi interpreteze greşit mişcarea şi să îi vină ideea de a-l strânge totuşi în braţe.

— Eu… eu chiar nu ştiu ce să spun, zise el. Mai întâi, bine aţi venit. Dar totuşi cum aţi ajuns aici? Adică, vreau să spun, de ce aţi întreprins această lungă şi grea călătorie?

Miss Preussler îl măsură cu o privire lungă, ironică şi totodată uşor dojenitoare, dar nu răspunse imediat, ci mai întâi privi în jur încruntată, cu o expresie care devenea tot mai dezaprobatoare.

— Oh, murmură ea, când mă uit în jur, îmi dau seama că am venit la momentul cel mai potrivit. Acestei… Ezită un moment, ca şi cum ar fi avut reţineri să denumească cu

cuvântul cameră ceea ce vedea, apoi continuă:... Încăperii îi lipseşte evident o mână de femeie.

După care făcu ceva care îl lăsă pe Mogens cu gura căscată şi ochii mari: fără ca măcar să fi dezbrăcat pardesiul, trecu pe lângă el şi se aplecă deasupra grămezii de haine aruncate în dezordine pe podea, lângă pat. Mogens nu era tocmai sigur că o auzise mormăind ceva de genul: Bărbaţii ăştia!

— Dar, miss Preussler, vă rog! Ce faceţi? Lăsaţi-le!

Miss Preussler se îndreptă pufnind, în mâna dreaptă cu pantalonii lui sfâşiaţi, în stânga cu cămaşa făcută zdrenţe, ţinând cele două piese ca pe nişte prăzi pe care le dobândise în cele din urmă după o luptă crâncenă.

— Aş face-o cu plăcere, dar mă tem că pentru asta trebuie mai întâi să găsesc locul potrivit, spuse ea. Profesore, mă minunez. Dumneavoastră aţi fost totdeauna un bărbat cu simţul ordinii!

Mogens se apropie de ea, îi luă din mâini cele două piese de îmbrăcăminte jerpelite şi le lăsă să cadă exact în locul de unde ea le culesese.

— Tocmai împachetam, zise el.

Miss Preussler clipi des.

— Împachetaţi?

— Plec. Îmi pare rău, dar mă tem că aţi făcut degeaba această lungă cale.

— Nu rămâneţi aici? vru să se asigure miss Preussler.

Nu părea dezamăgită şi nici supărată. Dimpotrivă.

— Da. Munca aici... este altfel decât mi-am imaginat-o. Mă tem că a fost o greşeală să vin aici.

Miss Preussler nu mai răspunse. „Eu v-am spus asta“, dar el putea citi aceste vorbe în ochii ei ca şi cum *le-ar fi spus.*

— Totuşi, nu mă invitaţi să mă aşez? întrebă ea.

Mogens îi aduse unicul scaun existent în cameră. Pe el era un teanc de hârtii, pe care el îl ridică şi un moment rămase nehotărât cu ele în braţe, înainte de a le aşeza pe suprafaţa înclinată a pupitrului. Hârtiile alunecară şi se împrăştiată pe podea. Miss Preussler ridică din sprâncene, dar tăcu şi aşteptă ca Mogens să o ajute să îşi scoată pardesiul, apoi se aşeză. Privirea ei alunecă peste masa pe care domnea

dezordinea, dar spre surprinderea lui Mogens nu spuse nici acum nimic.

— Deci munca pe care o desfăşuraţi aici nu vă place, zise ea, nereuşind să ascundă un oarecare ton de satisfacţie ce răzbătea din vocea ei.

— Da… cred că nu, răspunse iritat Mogens. Adică… adică nu este ceea ce aşteptam.

— Este vorba despre acest om îngrozitor, nu? Despre acest doctor Graves. Miss Preussler îşi dădu singură răspuns la întrebare, printr-o înclinare a capului ce nu admitea contrazicere. Eh, a fost un gest inteligent din partea mea de a nu închiria altcuiva camera dumneavoastră.

Mogens avu nevoie de câteva fracţiuni de secundă ca să priceapă unde bătea miss Preussler.

— Dumneavoastră aţi…

— Ştiam că vă veţi întoarce, dragă profesore, răspunse zâmbind miss Preussler. Cuiva care are educaţia dumneavoastră îi este imposibil să rămână mult timp în societatea unui demon ca acest Graves. Plus acest mediu! Îşi plimbă demonstrativ privirea prin cameră şi dădu şi mai demonstrativ din cap. Nu, nu este de dumneavoastră. Am ştiut că vă veţi întoarce. Ce-i drept… - şi făcu o imperceptibilă pauză în vorbire - nu m-aş fi gândit că se va petrece atât de repede. Dar ştiam că vă veţi întoarce.

La insistenţa cu care puncta această idee, era evident că se aştepta la o anumită reacţie din partea lui Mogens. Reacţie cu care el îi rămase dator, cel puţin pentru moment.

Mogens recunoscu în sinea lui că nici nu se gândise unde ar fi vrut să plece de aici. Înapoi la Thompson? Doar ideea era suficientă să îi trezească o oroare apropiată de ceea ce trăia gândindu-se la Graves.

— Aşadar, reveniţi? îl întrebă direct miss Preussler, când după câteva secunde el încă nu răspunsese. Nu trebuie să vă faceţi nicio grijă, profesore. Am vorbit cu decanul. Va puteţi relua postul. Vi se va reţine doar o săptămână din salariu, şi asta va fi tot. La început, trebuie să recunosc, nu părea dispus să accepte, dar am reuşit să îl conving. Ea zâmbi ştrengăreşte şi continuă: Dispun de anumite informaţii

referitoare la nora lui, informaţii ce nu doreşte să fie făcute publice.

Mogens continuă să tacă. Normal că se va întoarce la Thompson. Nu era pregătit să recunoască, dar în sinea lui înţelesese de mult că va face exact acest lucru. Se va întoarce la Thompson, îşi va relua postul pe care îl ura într-un birou minuscul şi fără ferestre din beciul universităţii şi va reveni în camera cu urme de arsuri pe podea a pensiunii lui miss Preussler, iar viața lui va continua ca şi cum nesfârşita ei monotonie nu ar fi fost niciodată întreruptă. Perspectiva îi produse un fior rece pe spinare. Ştia totuşi că hotărârea lui de a-l urma pe Graves nu fusese altceva decât un ultim protest disperat, ultima sa încercare de a se opune la ceea ce îi devenise viața, dar încercarea eşuase, şi mai ştia că nu va mai dispune de forţa necesară unei alte încercări de acest gen.

— Da, şopti el mai mult pentru sine decât pentru miss Preussler. Mă voi întoarce cu dumneavoastră.

Miss Preussler radia. Înainte de a apuca să spună ceva, se auzi un mieunat înfundat din coşul pe care îl lăsase lângă uşă, urmat de un zgrepţănat.

— Cleopatra! Miss Preussler întoarse speriată capul. Oh, femeie bătrână şi proastă! Sărăcuţa stă de ore întregi în coşul acela.

Vru să se ridice, dar Mogens îi făcu un semn şi se îndreptă spre uşă:

— Nu vă ridicaţi, miss Preussler. Rezolv eu. Sigur că vrea afară. Doar nu dorim să se mai petreacă încă o nenorocire.

Miss Preussler nu spuse nimic, şi Mogens pricepu prea târziu că aceste cuvinte nu fuseseră prea fericit alese şi i-ar putea aminti lui miss Preussler de un anume incident legat de Cleopatra şi care fusese deosebit de penibil pentru ea. Dar nu mai adăugă nimic, ci se aplecă în dreptul coşului şi îl deschise. Era prea obosit pentru a mai lua în consideraţie sensibilităţile personale.

Abia deschise Mogens coşul, că Cleopatra sări afară scuipând furioasă şi dispăru ca un fulger negru pe uşa întredeschisă. Miss Preussler inspiră zgomotos printre dinţii

încleştaţi.
— Nu aveţi nicio grijă, spuse repede Mogens. Nu i se întâmplă nimic. În definitiv este pisică.
În ciuda acestor cuvinte pline de optimism, el se ridică şi ieşi pe uşă ca să vadă în ce direcţie dispăruse Cleopatra. Nu mai văzu pisica, dar când vru să reintre în casă auzi voci iritate. Mogens se uită în direcţia lor, şi îi descoperi pe Graves şi pe Hyams, aflaţi în faţa unei barăci, certându-se şi gesticulând atât de agitaţi, încât păreau în pragul unei încăierări.
Mogens se gândi dacă era cazul să intervină pentru ca cearta să nu degenereze, dar în acel moment văzu Fordul cu care îl adusese Tom apărând de după colţul barăcii, condus de data aceasta de Mercer, cu McClure şezând pe bancheta din spate. Maşina se opri scrâşnind din frâne uşor chiar lângă Graves şi egiptologă, iar Mercer se aplecă oftând peste locul de alături pentru a deschide portiera. Graves o trânti la loc cu o mişcare furioasă. Hyams trase de ea din nou şi se răsti la Graves atât de brusc, că acesta făcu un pas înapoi şi nu mai încercă să o reţină. În clipa următoare Hyams era în maşină, iar Mercer porni atât de nervos, încât de sub roţile din spate ţâşniră două jeturi de noroi de un metru înălţime, iar Graves fu obligat să se ferească rapid. Cu asta lua sfârşit şi planul lui Mogens de a pleca de aici împreună cu Mercer şi cu ceilalţi.
Miss Preussler se ridicase între timp şi făcea de zor curat pe masă când el reintră în casă şi închise uşa.
— Hârtiile ar fi mai bine să le luaţi chiar dumneavoastră, profesore, spuse ea. Ca să nu arunc ceva din greşeală.
— Lăsaţi totul aşa cum este, zise Mogens.
Miss Preussler nu se opri din cruciada ei contra haosului, ci întoarse doar capul spre Mogens privindu-l întrebătoare:
— Cu Cleopatra este totul în ordine? Păreţi îngrijorat.
— Cu Cleopatra este totul în ordine, dar mă tem că noi avem o mică problemă.
— O problemă?
— După cât se pare, tocmai am fost lipsiţi de ultima posibilitate de a fi luaţi de aici. Dacă îmi permiteţi să întreb, dumneavoastră cum aţi ajuns aici?

— Un şofer amabil de autocamion m-a adus cu el din San Francisco. Dar numai până în oraş. De acolo a trebuit să vin pe jos.

— Dar sunt cinci kilometri de acolo!

— Cui îi spuneţi asta? oftă miss Preussler. Eh, câte o mică plimbare din când în când este sănătoasă.

Mogens căzu pe gânduri. Fordul nu era singura maşină disponibilă, dar era singura la a cărei conducere de către Tom asistase şi pe care spera să o stăpânească pe scurta distanţă care îi despărţea de oraş. Nu avea curajul să încerce cu un camion greoi. Aşa că nu îi rămânea de făcut altceva decât să îl roage pe Tom să meargă cu el şi cu miss Preussler.

— Dar acum încetaţi să mai dereticaţi pe aici, de asta se poate ocupa Tom, spuse el calm.

— Tom este cel care se ocupă de curăţenie aici? întrebă miss Preussler. Clătină dezaprobator din cap. Sper că-şi îndeplineşte ceva mai bine celelalte îndatoriri.

Uşa se deschise şi Graves dădu buzna înăuntru.

— Idioţii ăştia, mârâi el nervos. Pur şi simplu nu pricep că… Graves se întrerupse brusc şi făcu ochii mari recunoscând-o pe doamna Preussler. Dumneavoastră! exclamă el cu glas gâtuit.

— Bună ziua, doctore Graves, răspunse doamna Preussler.

Graves o privi fix, păru să vrea să zică ceva şi se întoarse spre Mogens, făcând un pas înapoi.

— Ce se întâmplă aici? Ce caută persoana asta aici?

— Doamna Preussler, răspunse Mogens apăsat, nu va rămâne mult, Jonathan, nu-ţi face nicio grijă. Miss Preussler a venit doar pentru o scurtă vizită de politeţe.

— O noţiune care pare să vă fie străină, adăugă doamna Preussler cu un zâmbet dulce, în timp ce continua să cureţe masa. Un adevărat gentleman se interesează mai întâi de felul în care se simte o doamnă înainte să se plângă de prezența ei.

Graves arăta de parcă urma să primească o lovitură în momentul următor. Privirea cu care-i măsura când pe Mogens, când pe miss Preussler arunca flăcări. Dar se stăpâni totuşi şi doar încuviinţă scurt:

— Va rog să mă iertaţi, doamnă Preussler, zise el crispat. Eram doar… Ridică din umeri. În mod normal, nu este permis accesul persoanelor neautorizate pe şantier. Munca noastră este strict confidenţială. Dar în cazul dumneavoastră fac desigur o excepţie. Se întoarse spre Mogens. Hyams, Mercer şi McClure tocmai au plecat.

— Am văzut, răspunse rece Mogens. Nu ziceau că pleacă într-o oră?

— Se pare că şi-au schimbat gândul.

— Asta-i regretabil. Mogens arătă spre cufărul său pe jumătate făcut. Sperasem să pot merge cu ei până la San Francisco. Acum trebuie să-l rog pe Tom să ne ducă pe mine şi pe doamna Preussler în oraş cu un camion. Nu ai nimic împotrivă, nu-i aşa?

— În principiu, nu, răspunse Graves netulburat. Din păcate însă, Tom a plecat acum o oră şi mă tem că nu se va întoarce înainte de apus, iar eu nu am mai mers cu camioneta şi nu mă încumet să încerc pe un teren aşa de accidentat. Miji un zâmbet în direcţia doamnei Preussler. Nu aş vrea să vă fac un deserviciu intrând cu camioneta în şanţ.

— Asta înseamnă că noi abia diseară putem să plecăm de aici?

Graves încuviinţă.

— Mai puţin în cazul în care vrei să mergi pe jos cinci kilometri cu tot bagajul tău, zise el.

— Găsim un han acolo? dori să ştie miss Preussler.

Graves încuviinţă, dar apoi clătină din cap.

— Da, există, dar nu e un loc aşa de respectabil, pe care să-l pot recomanda unei doamne. De ce nu rămâneţi pur şi simplu aici?

— Aici?

— De ce nu? replică Graves, care îşi recăpătase stăpânirea de sine. Avem suficient loc acum că doctorul Hyams şi ceilalţi au plecat. Mâine-dimineaţă Tom vă poate duce pe profesorul VanAndt şi pe dumneavoastră direct la San Francisco. Zâmbi. Iar eu am ocazia să vă invit acasă ca să mă scuz pentru comportamentul meu imposibil.

Capitolul 15

Miss Preussler îl rugase încă o dată să iasă afară şi să se uite după Cleopatra, ceea ce Mogens făcu cu plăcere, dar fără rezultat. Nici nu îşi făcuse iluzii; nimeni nu poate să găsească o pisică dacă ea nu vrea să fie găsită, şi era evident că Cleopatra nu voia.

De fapt Mogens nici nu o căută cu adevărat, dar folosi pretextul pentru a se duce în partea cealaltă a taberei şi a vedea maşinile aflate acolo. Dacă un tânăr de şaptesprezece ani de la ţară putea să conducă o astfel de maşină, atunci în principiu trebuia să reuşească şi el.

Dar curajul îl părăsi după o privire aruncată în cabina primului autocamion. Făcând abstracţie de volanul uriaş, care în ochii lui Mogens lua dimensiunile timonei unui vapor, nu găsise nicio asemănare cu Fordul cu care îl adusese Tom. Aici existau două manete schimbătoare de viteză, şi pedalele păreau altfel dispuse. Mogens nu îşi putu da seama nici cum putea fi *pornit* acest autovehicul, şi nu mai era nici aşa de sigur ca acum câteva minute că refuzul lui Graves de a conduce aşa ceva era o impoliteţe. Probabil că pentru un conducător neinstruit exista chiar riscul de a ajunge în şanţ cu un astfel de monstru.

— Nu încerca, Mogens, se auzi o voce în spatele lui. Ştiu că nu conduci. Nu ai putea să te descurci cu acesta… ca şi mine de altfel.

Mogens se întoarse încet şi îl măsură pe Graves din cap până în picioare cu o privire de gheaţă.

— Mă spionezi?

— Aş putea la fel de bine să întreb dacă adulmeci ceva pe aici, Mogens, ripostă Graves.

— O caut pe Cleopatra, zise Mogens.

— Cleopatra?

— Pisica lui miss Preussler. A fugit din casă, şi miss Preussler este îngrijorată. Oricum, aici nu este obişnuită cu

locul.

— Şi-a adus *pisica?* se miră Graves. Într-o *vizită de politeţe?* Ciudată persoană! Râse şi adăugă: Ce vrea de fapt aici, Mogens? Nimeni nu călătoreşte trei mii de kilometri doar ca să spună „bună ziua“.

— Miss Preussler, răspunse Mogens, este uneori cam îndărătnică. Dacă îşi pune ceva în cap, atunci de cele mai multe ori reuşeşte să o facă.

— Iar acum şi-a pus în cap să te ducă înapoi, presupuse Graves. Şi? Pleci cu ea?

— Ce te priveşte pe tine? ripostă Mogens, fără a răspunde direct întrebării.

Graves ridică din umeri.

— Poate că doar nu înţeleg cum un bărbat cu capacităţile tale preferă să se afunde într-un cătun de la capătul lumii, în loc de a folosi ocazia nu doar de a se reabilita, ci chiar de a intra în cărţile de istorie. Marea majoritate a celorlalţi savanţi pe care îi cunosc şi-ar vinde şi sufletul doar pentru a arunca o singură privire în această încăpere.

— Da, poate. Şi tu, Jonathan? Tu deja ţi-ai vândut sufletul? Dacă este aşa, cui l-ai vândut?

Graves fu pe punctul de a riposta furios, dar strânse doar din buze şi se limită la a clătina din cap.

— Nu are sens, oftă el. De fapt venisem să mă scuz în faţa ta, Mogens. Azi-dimineaţă m-am purtat imposibil, îmi ieşisem din fire din cauza lui Hyams şi a celorlalţi. Îmi pare rău cu adevărat.

— Cred. Dar asta nu îmi schimbă decizia. Voi pleca şi eu.

— Nu am nicio şansă să te fac să îţi schimbi hotărârea? întrebă Graves.

— Nu, răspunse Mogens şi făcu un gest către cele două autocamioane. Dacă m-ai minţit crezând că astfel mă poţi determina să mă răzgândesc, efortul a fost inutil.

— Să te mint?

— Ambele maşini sunt aici. Cu cea de a treia au plecat Hyams şi ceilalţi doi. Dacă nu l-ai trimis pe Tom în oraş pe jos, atunci cred că el mai este încă aici, în tabără.

— Nu are niciun rost să vreau să te mint. Da, ai dreptate.

Tom este jos, în tunel. Speram să te fac să te răzgândeşti. De ce ai refuzat brusc, Mogens? Chiar nu te interesează ceea ce am descoperit acolo?

— Jonathan, tu încă nu înţelegi, răspunse Mogens. Plec *pentru că* ştiu ce se află acolo, jos. Noi am trezit ceva care a fost închis acolo bine motivat. Deja am mers prea departe. Este o minune că încă nu a avut de suferit niciun om!

— Chiar crezi asta? întrebă Graves. Chiar crezi că *noi* am provocat cutremurul?

— Nu cred. Ştiu. Nu te mai strădui. Indiferent de ce vei spune ori vei face, nu voi continua să te ajut.

Vru să se întoarcă şi să plece, dar Graves îl opri apucându-l de braţ. Atingerea lui fu atât de neplăcută, încât Mogens încremeni în mijlocul mişcării. Graves era neaşteptat de puternic, strânsoarea lui *durea*. Dar asta nu era totul. Strânsoarea nu părea a unui om. Sub mănuşa neagră ceva *pulsa*, de parcă pielea strălucitoare nu îmbrăca degetele unui om, ci nenumăraţi viermi gelatinoşi, presaţi să ia această formă şi care acum încercau să evadeze din această închisoare.

Ca şi cum Graves ar fi citit gândul lui Mogens, îşi retrase mâna şi făcu doi paşi înapoi.

— Scuze! Te rog să mă asculţi! Doar acum.

Lui Mogens îi era greu să urmărească cuvintele lui Graves. Îşi privi braţul, acolo unde fusese atins de mâna lui Graves. Mâna acestuia nu se mai afla acolo, dar îi simţea încă atingerea, ca şi cum pielea ar fi rămas arsă de amprenta mănuşii negre. Avea senzaţia că era pângărit de ceva monstruos, ceva neuman, care era… atât de fals, încât nu *putea* exista.

— Mogens, te rog să mai cobori cu mine o singură dată, insistă Graves. Tom a degajat tunelul şi a consolidat porţiunile cele mai deteriorate, şi a făcut o treabă bună. Deci pericol nu mai există. Şi nu va trebui să spui un cuvânt, dacă nu vrei!

— Atunci de ce vrei să te însoţesc? *Nu* te voi ajuta, Jonathan.

— Iar fără ajutorul tău nu am nici cea mai mică şansă să deschid acea uşă, continuă ideea Graves. Deci vezi că nu

există nici cel mai mic pericol. *Eu* nu ştiu nici măcar să citesc scrierea aceea.

„Nici eu nu o mai pot citi“, vru să răspundă Mogens, dar îşi spuse că Graves nu l-ar crede şi o va lua doar ca pe o simplă afirmaţie de autoapărare.

— Şi atunci de ce acest efort? întrebă el din nou.

— Pentru că, fir-ar să fie, mi-o datorezi! răspunse Graves. *Tu* crezi că acolo, jos, este îngropat ceva periculos. *Eu* nu cred. Ce este atât de extraordinar în această situaţie? Doi oameni de ştiinţă care au opinii diferite asupra unei descoperiri! Convinge-mă!

— Eşti nebun! oftă Mogens. Linişteşte-te, Jonathan! Nu voi veni cu tine. Făcu un gest cu mâna spre baraca lui şi adăugă: Cred că acum am să mă duc la miss Preussler şi am să o invit la o mică plimbare. Mâine vom lua bagajele.

— De ce îţi este frică, Mogens? întrebă Graves. Că acolo, jos, am să mă năpustesc asupra ta şi am să îţi fac ceva? Râse. Sau că trebuie să recunoşti că poate am dreptate?

Răspunsul corect ar fi fost un „da“ clar la *ambele* întrebări, dar Mogens îi aruncă doar o privire dispreţuitoare şi se întoarse pentru a pleca. Definitiv.

Capitolul 16

Deşi Mogens nu lipsise mai mult de zece minute, miss Preussler săvârşise o mică minune până la revenirea acestuia. Mogens nu mai văzuse niciodată atâta ordine în încăpere - şi mai ales atâta curăţenie - nici măcar în ziua sosirii lui. Miss Preussler reuşise cumva să scoată din funcţiune una dintre legile fundamentale ale fizicii, şi anume aceea conform căreia interiorul unei încăperi nu poate fi niciodată mai mare decât exteriorul ei. Ea nu numai că aranjase totul la locul lui, dar spaţiul părea în mod magic mai mare, aşa că pentru prima dată Mogens avu senzaţia că se poate mişca liber, fără a se teme că va lovi ori va răsturna ceva.

— Aţi găsit-o pe Cleopatra? întrebă ea când Mogens intră în cameră, fără să se întoarcă spre el.

Mogens nu răspunse imediat. Miss Preussler stătea în dreptul dulapului cu cărţi, aşa că el nu putea să vadă exact ce făcea. Clar era doar că îşi făcea de lucru la ele - chiar dacă doar le ştergea de praf sau le aranja pe rafturi iar el nu se simţea în largul lui văzând-o.

— Mă tem că nu, răspunse el. Dar nu vă faceţi griji. Cleopatrei nu i se va întâmpla nimic. Împrejurimile aici sunt sigure, şi nu există animale periculoase.

„Excepţie făcând mlaştina aflată în spatele taberei şi lăsând la o parte cele spuse de şeriful Wilson despre geologul ucis“, adăugă el în gând. Nu îi făcea nicio plăcere să o mintă pe miss Preussler, dar socotea că nu avea niciun rost să o neliniştească. Ştia cât de mult ţinea miss Preussler la Cleopatra. Se consola că în definitiv Cleopatra era pisică şi că poate avea câteva vieţi în plus.

Miss Preussler nu arăta de fel neliniştită, ci dimpotrivă îl întâmpină cu un zâmbet.

— Oh, în ce priveşte Cleopatra nu îmi fac griji, ea este o mică haimana, ştiu asta, dar totdeauna se întoarce acasă.

Trebuie doar să îi acordăm puţin timp.

Timpul, după părerea lui Mogens, era însă exact ceea ce le lipsea mai mult în acel moment. Nu putea formula un motiv anume, dar tocmai acea discuţie, inofensivă în sine, avută cu Graves îl convinsese ce bine ar face dacă ar dispărea cât mai repede de aici. Graves nu făcea parte dintre cei care renunţă pur şi simplu.

Pe de altă parte, cu siguranţă că miss Preussler nu ar pleca fără Cleopatra. Dar se reţinu de la a face o remarcă în acest sens. În schimb, zise:

— Cărţile, miss Preussler… aş prefera să nu vă atingeţi de ele.

Un moment miss Preussler păru neplăcut surprinsă, dar îşi reveni imediat.

— Le-am pus doar în ordine. Şi poate le-am şters puţin de praf. Cu siguranţă că nu voi lua nimic, şi nici nu le voi lăsa vraişte!

— Cu siguranţă! răspunse resemnat Mogens. Cum ar fi putut să îi explice că era periculos chiar *să atingă* unele dintre aceste cărţi? Ba mai mult: era poate periculos şi să stea în apropierea lor. Adăugă: Vă rog să mă scuzaţi.

— Bineînţeles că vă scuz, dragă profesore, răspunse miss Preussler. Dacă îmi promiteţi că veţi înceta să vă scuzaţi pentru orice.

Mogens ridică doar din umeri. Ezită puţin, apoi spuse:

— Mă tem că nu am reuşit să fac rost de un mijloc de transport corespunzător. Va trebui să ajungem pe jos în oraş.

— Pe jos? Dar cum stăm cu invitaţia făcută de prietenul dumneavoastră?

— Graves? Mogens clătină energic din cap şi adăugă: Graves nu este prietenul meu.

— Nici nu îmi închipuiam. Dar chiar vreţi să îl ofensaţi? Nu îmi pare a fi bărbatul care suportă să fie astfel bruscat.

— Aş prefera totuşi să înnoptez în oraş, şi nu aici, răspunse Mogens. Ştiu, este o distanţă mare, dar putem lăsa aici bagajele. Voi pune să ne fie aduse mâine.

Însă miss Preussler îl surprinse din nou. Nu ridică nicio obiecţie la argumentaţia lui anemică, ci doar dădu din cap.

— Cum doriţi, profesore. Dar mai putem aştepta până când revine Cleopatra?

Mogens era sigur că, dacă ar fi insistat în acel moment să părăsească pisica şi să plece imediat, ea nu s-ar fi opus, şi probabil că acesta a fost singurul lucru care l-a împiedicat să nu procedeze astfel. Descumpănit, o fixă cu privirea pe miss Preussler, până când aceasta interpretă eronat privirea lui sceptică şi respiră uşurată, emoţionantul moment încheindu-se. Acum nu mai putea da înapoi.

— Bineînţeles, spuse el. Este încă devreme. Nu contează o jumătate de oră.

Nu era prima greşeală săvârşită de el de când Graves intervenise în viața lui.

Capitolul 17

Cleopatra nu se întoarse în următoarea jumătate de oră, şi între timp cerul începu să se acopere. La început apărură doar câţiva nori izolaţi pe firmament, ca nişte flori de bumbac căzute din sacul culegătorului. Dar norii se înmulţiră şi, când întâmplător Mogens privi pe fereastră, avu senzaţia neplăcută că sesiza sus, pe cer, o vagă mişcare; ca şi cum norii tindeau să se unească într-un punct comun, aflat sus, lângă tabără. La douăzeci de minute de la discuţia cu Graves tună pentru prima dată undeva departe, iar după alte douăzeci de minute, o pătură compactă de nori negri acoperea totul şi începu să plouă.

— Va trebui să renunţăm la plimbarea noastră, spuse abătută miss Preussler.

Mogens nu răspunse, dar ştia că ea avea dreptate. Pentru moment ploaia se scurgea doar uşor pe fereastră, dar tunetele se amplificaseră. Ceea ce acum era o ploaie liniştită de primăvară se putea transforma în scurt timp într-o furtună. Cinci kilometri pe o astfel de vreme puteau deveni o lungă plimbare pe furtună.

Se întunecă. Vremea evolua exact cum prevăzuse Mogens, şi prelinsul uşor al ploii pe geam se transformă în lovituri de pumni invizibili, suficient de zgomotoase pentru a acoperi aproape bubuiturile trăsnetelor, iar vântul se transformă într-o furtună ce mugea spărgându-se în obloanele ferestrelor şi făcând să vibreze până şi uşa cea grea. Mogens aprinsese lumina electrică şi îşi răsfoia notiţele; nu pentru că ar fi avut chef de muncă, ci pentru că în acest fel nu trebuia să vorbească cu miss Preussler. Prezenţa ei nu îi era chiar neplăcută, dar complica groaznic lucrurile. Dacă nu ar fi fost ea, poate că el ar fi plecat la drum şi pe această vreme. Ceva se schimbase de când Hyams şi ceilalţi plecaseră. Sau poate invers. Poate că ei plecaseră pentru că ceva se schimbase, şi pentru că simţiseră pericolul care urca încet din adâncul

pământului către ei.

— Ştiu că nu mă priveşte pe mine, spuse miss Preussler şi că oricum nu aş înţelege, dar, totuşi, în ce constă munca dumneavoastră aici?

Mogens ridică iritat privirea de pe notiţe, pe care o îndreptă şi mai iritat către miss Preussler. Înţelegea că ea voia doar puţină conversaţie, căci odată cu întunericul şi cu zgomotul ploii pe acoperiş în casă pătrunsese şi plictiseala. Spaţiul era atât de mic, încât chiar miss Preussler nu mai găsise nimic de curăţat sau de aranjat. Dar el nu avea chef de vorbă. Şi mai ales pe *această* temă.

— Este foarte complicat, miss Preussler, răspunse el evaziv. Şi în general noi nu discutăm despre munca noastră.

— Pentru că acest imposibil doctor Graves v-a interzis, opină miss Preussler.

Mogens clătină din cap.

— Nu. Dar se corectă după un moment: Da.

Pe fruntea lui miss Preussler apărură nişte cute care spuneau mult, şi în sinea sa Mogens capitulă şi închise mapa cu notiţe înainte de a se întoarce către ea. Ea avea conversaţie, şi Mogens înregistra aproape surprins că nu îl deranja. Poate că tocmai de sunetul unei voci omeneşti avea nevoie în acest moment ca să alunge spiritele care se târau printre rândurile însemnărilor sale şi îi otrăveau gândurile.

— Doctorul Graves ne-a interzis într-adevăr să vorbim despre munca noastră în afara perimetrului săpăturilor, dar nu mă mai interesează ce spune Jonathan Graves.

Miss Preussler îi aruncă o privire scurtă. Tăcea.

— Este vorba despre faptul că nu *doresc* să vorbesc despre asta, continuă el după o pauză jenantă.

Între sprâncenele trasate cu grijă ale lui miss Preussler apăru o cută proeminentă, dar ea continuă să tacă, aşa că Mogens se văzu obligat să încerce măcar o clarificare.

— Există lucruri despre care nu trebuie să se vorbească, miss Preussler. Eu îmi doresc doar să plec cât se poate de repede de aici şi să nu mă mai gândesc niciodată la asta.

Cuta dintre sprâncenele lui miss Preussler se adânci mai mult, şi deodată Mogens avu senzaţia că făcuse o greşeală,

deşi cu toată bunăvoinţa nu îşi putu da seama care era aceea.

— Doar nu vă ocupaţi aici de blasfemii, profesore?

— Nu! răspunse apăsat Mogens, poate cam prea apăsat, pentru că pe lângă cuta de deasupra rădăcinii nasului lui miss Preussler, mai apăru în ochii ei o tentă de neîncredere dublată de dezaprobare.

„Şi poate că nici nu am spus adevărul”, gândi el. Lipsa lui de credinţă putea fi strigătoare la cer.

— Spuneţi-mi adevărul, profesore. Miss Preussler ridică mâna pentru a ameninţa cu degetul arătător. Din prima clipă eu nu am avut încredere în acest om.

— Nu are nicio legătură cu Graves, spuse Mogens. *Făcuse* o greşeală. Pornind de la o conversaţie nevinovată, alunecase fără să îşi dea seama în situaţia de a trebui *să se apere.* Adăugă: Am descoperit ceva… ce mai bine nu am fi descoperit, miss Preussler. Asta este tot ce vă pot spune.

— Multe lucruri sunt date uitării pe bună dreptate, zise miss Preussler cu o înţelepciune de care niciodată nu ar fi crezut-o în stare. Cu atât mai puţin se aşteptase să audă de la ea ceea ce aceasta adăugă: Dacă doriţi, profesore, putem pleca. Nu mă sperie puţină ploaie. Nu sunt de zahăr.

— În niciun caz nu v-aș recomanda asta.

Graves intră însoţit de o aversă de ploaie şi de o rafală de vânt care se aruncă cu un urlet triumfător direct asupra hârtiilor lui Mogens, transformându-le într-un vârtej de fulgi albi, dreptunghiulari; cu evident efort închise uşa şi tropăi de mai multe ori energic cu picioarele, pentru a scutura apa care se scurgea şiroaie de pe pelerină.

— Ca să nu mai vorbim despre faptul că nu v-aş permite, dragă miss Preussler, adăugă el. Mă tem că furtuna se va înteţi. Aţi putea plăti cu viaţa această plimbare.

Miss Preussler îl privi o clipă cu reproş, dar nu zise nimic, ci se ridică în tăcere pentru a ridica hârtiile împrăştiate de vânt. Şi Mogens îl fixa cu privirea pe Graves, dar din alt motiv. Graves răspunsese clar la propunerea făcută de miss Preussler, dar cum ar fi putut să o audă stând de cealaltă parte a uşii masive şi, în plus, peste vuietul furtunii?

— Pe vremea aceasta nu alungi din casă nici proverbialul câine. Graves se apropie şi o privi de sus, încruntat, pe miss Preussler, care, pe vine, aştepta ca ultimele file să se aşeze pe podea. Oh… îmi pare rău.

Miss Preussler nu îi făcu plăcerea de a-i răspunde cu un: „Dar nu face nimic“, ori cu ceva asemănător, ci îi aruncă doar o privire rece şi continuă să adune filele răspândite pe jos. Graves mai aşteptă un moment în zadar, apoi ridică din umeri şi, fără să fie invitat, se aşeză pe scaunul pe care miss Preussler tocmai îl părăsise de nevoie.

— Şi asta nu este nici pe departe totul, continuă el, făcând un gest cu capul spre uşă. Se pregăteşte o furtună cum nu am mai trăit pe aici. Sper că până mâine-dimineaţă vremea se va mai ameliora. Se adresă lui miss Preussler: Tom v-a pregătit baraca în care până acum a stat doctor Hyams. M-am gândit că preferaţi să dormiţi într-un pat folosit tot de o femeie.

Miss Preussler nu reacţionă nici acum, dar Mogens, care îi vedea profilul, nu îşi putu stăpâni un sentiment fugar de satisfacţie. Graves mai marcase câteva bile negre din partea lui, folosind cuvintele „femeie” şi „pat“ împreună într-o frază.

— Ne vedem în seara aceasta la cină? continuă Graves.

— Mie nu îmi este foame în mod deosebit. Miss Preussler se ridică şi aşeză primul teanc de hârtii pe masă, în faţa lui Mogens. M-aş simţi penibil dacă din cauza mea v-aţi obosi atât.

— Dar vă rog! Graves gesticula cu ambele mâini. Pentru mine este o plăcere la cât de rar ne vizitează cineva, adăugă el cu un zâmbet semnificativ. Nu este niciun efort din partea mea, îi voi da doar câteva indicaţii suplimentare lui Tom. Este un bucătar excepţional, veţi vedea.

Miss Preussler nu îl învrednici nici acum cu un răspuns, dar îşi întrerupse activitatea pentru un moment, aruncând o privire grăitoare în jur. Probabil se întreba dacă aptitudinile de bucătar ale lui Tom lăsau tot atât de mult de dorit ca acelea de gospodar.

— Bine. Graves se ridică fără să îşi ascundă dezamăgirea produsă de această discuţie. Era evident că venise cu o

anumită intenţie, pe care credea acum că nu o va mai putea materializa. Atunci voi lua măsurile necesare; rămâne aşa, ne vedem peste două ore în baraca mea. Făcu câţiva paşi către uşă, dar se opri pentru a se mai întoarce încă o dată spre miss Preussler: Ah, miss Preussler, nu vă faceţi griji privind pisica dumneavoastră. Este la adăpost de furtună. Se ocupă Tom de ea.

— Cleopatra este la dumneavoastră? întrebă neîncrezătoare miss Preussler.

— Mă tem că prietena dumneavoastră patrupedă nu prea mă are la inimă, mărturisi Graves, zâmbind stingherit. Dar se pare că este nebună după Tom. Îi voi spune să o aducă la cină.

Capitolul 18

Furtuna crescu permanent în putere în următoarea oră şi jumătate, înainte de a mai ceda din forţă şi a se transforma într-o ploaie normală, vântul domolindu-se. Mogens deschise uşa de câteva ori pentru a se uita afară şi constată că ploaia se domolea treptat. În mod cu totul neplăcut, fără a le oferi niciun pretext ca să evite invitaţia lui Graves, ploaia încetă exact când trebuia.

Vântul deveni o briză uşoară, care abia reuşea să alunge norii unul după altul.

Totuşi, nu se lumină. În aceeaşi măsură în care norii de ploaie de deasupra lor îşi pierdeau culoarea şi în cele din urmă de destrămau, se aşternea amurgul. Era întuneric şi când părăsiră baraca pentru a parcurge scurta distanţă până la baraca lui Graves.

Mai avură parte de o surpriză, de data aceasta plăcută: deşi ploaia ce durase câteva ore transformase locul într-o mlaştină, ajunseră la baracă cu picioarele uscate, deoarece cineva - desigur Tom - pusese pe jos scânduri groase, aşa că mergând cu atenţie evitară pericolul de a se scufunda până la glezne în noroi. Dacă miss Preussler se arătă deosebit de impresionată de această probă de atenţie, în Mogens ea trezi doar un amestec de ciudă şi îndărătnicie puerilă. Deşi fusese prea puţin interesat de asemenea lucruri, îşi dădea seama că practic Tom se ocupa de toate lucrările din tabără. Să târăşti duzini de scânduri grele şi să le pui cap la cap trebuie să fi fost un chin, şi încă unul de prisos. În ce o privea pe miss Preussler, Graves nu avusese de la început nicio şansă, iar în ce îl privea pe el, Graves putea să paveze drumul cu bucăţi masive de aur şi tot nu i-ar schimba hotărârea de a pleca cât mai rapid.

Când intrară, baraca lui Graves era luminată de flăcările gălbui ale numeroaselor lumânări, şi asta nu era tot ce se schimbase. Schimbarea era aproape tot atât de radicală ca

aceea ce avusese loc la reşedinţa lui Mogens, doar că Graves nu avusese la dispoziţie o miss Preussler: încăperea era pedant aranjată până în cel mai ascuns colţişor, şi masa cea mare, care cu doar puţine ore în urmă îi oferise lui Mogens priveliştea unui haos unic, era festiv aranjată pentru trei persoane, într-un mod care ar fi făcut cinste oricărui restaurant de clasă: porţelanuri scumpe, pahare din cristal şlefuit şi tacâmuri grele din argint cu incrustaţii de aur. În aer plutea un miros care îl făcea pe Mogens să îi lase gura apă. Dar surpriza cea mai mare era însuşi Jonathan Graves: purta frac, cămaşă albă ca zăpada şi papion, ghetre şi pantofi strălucitori. Mogens, care în vederea planificatei călătorii se îmbrăcase după criteriile practic şi solid, părea un calic îngălat, ceea ce îi sporea mai mult ciuda pe Graves. Poate că a-l suspecta pe Graves de vreo intenţie ascunsă însemna prea multă răutate, dar lui Mogens îi plăcu ideea. Se părea că acum, când se eliberase de influenţa exercitată de Graves, se agăţa de orice îi putea pune în cârcă fostului coleg de studenţie.

Când aceştia intrară, Graves se ridică, se grăbi să o întâmpine pe miss Preussler şi se plecă pentru o perfectă sărutare a mâinii. Miss Preussler era într-o stare de perplexitate care nu îi permitea să facă altceva decât să stea pe loc şi să îl privească fix pe Graves. Mogens îşi dădu îngrijorat seama că surpriza manifestată de ea era mai curând plăcută.

— Draga mea miss Preussler! o salută Graves. Mogens! Bine aţi venit în umilul meu adăpost! Se îndreptă, se dădu un pas înapoi şi făcu un gest de invitare către masa pregătită: Vă rog să luaţi loc! Imediat Tom vă va servi aperitivul.

Încă uluită miss Preussler îi urmă rapid invitaţia, în timp ce în cazul lui Mogens fu nevoie de repetarea gestului de invitare. Mogens nu era mai puţin surprins decât miss Preussler, ba chiar mai mult, deoarece, spre deosebire de ea, el văzuse această încăpere în urmă cu doar câteva ore într-o cu totul altă înfăţişare. Nu pricepea absolut deloc cum de putuse Tom săvârşi această minune într-un timp atât de scurt, şi în plus mai pregătise şi o cină cerească, fără a mai

tine seama că Graves susţinea că acesta mai consolidase şi galeria ameninţată de prăbuşire şi îndepărtase şi majoritatea dărâmăturilor.

Graves luă de asemenea loc şi, cu un zâmbet ca o scuză, i se adresă lui miss Preussler:

— Trebuie să îmi cer scuze, draga mea. Îmi dau seama evident că ceea ce este aici nu corespunde standardului cu care este obişnuită o femeie ca dumneavoastră, însă din păcate am fost nevoiţi să improvizăm puţin. Aici nu primim prea des vizite.

— Dar, doctor Graves, vă rog! răspunse miss Preussler. Este… este de-a dreptul fantastic! Nici nu ştiu exact ce să spun!

— Pot să consider asta drept un compliment?

— Şi încă cum!

— Vă mulţumesc mult, răspunse Graves. Dar complimentul îl merită de fapt Tom. Trebuie să mărturisesc că el este în cea mai mare parte autorul acestei minuni.

— Ah, da, Tom. Miss Preussler încuviinţă din cap şi adăugă: Profesorul mi-a povestit despre el. Mi-ar făcea plăcere să îl cunosc pe acest remarcabil tânăr.

— Dorinţa dumneavoastră este ordin pentru mine, stimată doamnă!

Şi cu siguranţă că nu a fost o întâmplare faptul că exact în acel moment se deschise uşa şi intră Tom, purtând o tavă de argint pe care se aflau o carafă din cristal şi trei pahare în ton cu ea. O nălucă neagră, cu ochi ca nişte tăciuni roşii-portocalii se strecură printre picioarele lui şi sări în poala lui miss Preussler, unde se făcu ghem şi începu să toarcă.

— Cleopatra, te-ai întors! strigă fericită miss Preussler. Unde mi-ai fost tot timpul, haimanao?

Începu să scarpine pisica după urechi. Torsul Cleopatrei se amplifică, dar numai pentru un moment, după care felina se ridică, îşi încovoie spinarea şi întoarse capul spre Graves. Ochii i se îngustară şi scuipă, arătându-şi dinţişorii mici, dar ascuţiţi ca nişte ace.

— Dar, Cleopatra, ce înseamnă asta? o dojeni miss Preussler. Nu te poţi comporta civilizat faţă de gazda noastră?

De parcă i-ar fi înţeles cuvintele, Cleopatra se strânse din nou covrig. Nu mai scuipă, dar nici nu mai reluă torsul şi nu îl mai pierdu din ochi pe Graves.

— Hm… mi se pare că nu am nicio şansă în faţa acestei frumuseţi negre, spuse zâmbind Graves.

Miss Preussler înţepeni. Mâna ei, care încă mângâia capul Cleopatrei, încremeni şi zâmbetul de pe buze îi dispăru. În privirea ei apăru o jenă vecină cu panica. Avu nevoie de ceva timp pentru a se regăsi şi a putea să spună ceva.

— Doctore Graves, începu ea stânjenită, regret… groaznicul comportament de atunci al Cleopatrei.

Graves clipi rapid.

— Mă tem că nu ştiu la ce vă referiţi.

— Oh, desigur că vă amintiţi… de Cleopatra…

Miss Preussler amuţi. Evident, nu mai era în stare să vorbească. Penibila situaţie făcuse să îi apară pete roşii pe obraji.

— Orice ar fi fost, miss Preussler, continuă Graves, sunt sigur că Cleopatra a avut motivele ei. Niciodată nu m-am împăcat bine cu pisicile. Mai curând mă descurc cu câinii, în măsura în care profesia mea îmi mai permite timp pentru animalele de casă.

Miss Preussler schimbă cu Mogens o privire care oglindea îndoiala, dar nici acesta nu putu decât să ridice descumpănit din umeri. Pentru că, dacă Graves juca teatru, o făcea perfect. Şi nu era imposibil ca Graves să nu îşi mai amintească de bizarul incident de acum ceva mai mult de o săptămână.

Mai mult pentru a pune capăt tăcerii care se aşternuse brusc în cameră, Graves îi făcu un gest scurt lui Tom. Tom turnă din carafă lichidul brun-auriu lui miss Preussler şi lui Graves, dar când vru să îi toarne şi lui Mogens, acesta refuză cu o mişcare a capului.

— Bunul nostru profesor nu bea niciodată alcool, Tom, zise Graves pe un ton uşor înveselit.

El însuşi apucă paharul, îl goli dintr-o înghiţitură şi îi ceru lui Tom să îi mai toarne.

— Pentru ceea ce rămâne de la mine se pare că găseşti

rapidă folosinţă.

Mogens îl fulgeră cu privirea, dar Graves zâmbi doar şi îl salută cu paharul plin, însă fără a mai bea din el.

— Domnii mei, zise miss Preussler, doar nu vrem să ne certăm!

— Oh, noi nu ne certăm niciodată, miss Preussler, răspunse Graves, zâmbind. Nu v-a destăinuit Mogens că noi suntem vechi colegi din studenţie? Tonul discuţiilor noastre este câteodată ceva cam aspru. Vă rog să ne scuzaţi!

— Aţi fost colegi de studenţie? se miră miss Preussler.

— Timp de mulţi ani, răspunse Graves. Am împărţit chiar aceeaşi cameră. Oftă şi adăugă: Cu atât mai regretabil este că bunul meu profesor acum a decis să nu îşi mai continue activitatea de aici. Şi asta în ciuda faptului că suntem aproape de ţel. Când observă că Mogens voia să intervină, ridică repede mâna: Dar scuzaţi-mă. Să nu discutăm acum despre lucruri neplăcute. Tom, eşti atât de amabil să aduci mâncarea? Sunt sigur că oaspeţilor noştri le este foame.

Tom plecă grăbit, iar Graves ridică din nou paharul şi sorbi din el. Iarăşi se aşternu o tăcere jenantă.

Deodată miss Preussler vorbi:

— Vă pot pune o întrebare poate ceva cam indiscretă, doctore Graves?

— Poftiţi, răspunse zâmbind Graves, chiar dacă nu îmi pot imagina că o doamnă ca dumneavoastră chiar ştie ce înseamnă cuvântul indiscretă.

Miss Preussler nu reacţiona la complimentul cam grosolan, ci făcu un gest cu capul către mâinile lui Graves:

— De ce purtaţi mereu aceste groaznice mănuşi, chiar şi la masă?

— Aţi remarcat? Sunteţi o observatoare de excepţie, miss Preussler. Complimentele mele. Oftă şi continuă: Dar ca să răspund întrebării dumneavoastră, o fac din consideraţie pentru toţi cei aflaţi în apropierea mea. Mâinile mele nu oferă o privelişte foarte frumoasă, trebuie să ştiţi asta.

— Ce vi s-a întâmplat?

Privirea lui Graves se întunecă, de parcă întrebarea trezea în el amintiri pe care ar fi preferat să le uite.

— Nu este o poveste frumoasă, chiar dacă este rapid relatată. S-a petrecut într-una dintre expediţiile mele în jungla sud-americană. Am venit în contact cu… o substanţă pe care mai bine nu aş fi atins-o.

— Şi v-aţi otrăvit?

— S-ar putea zice, răspunse Graves. Urmările au fost extreme. Una dintre ele a fost o eczemă, de care nu am putut scăpa nici până acum. Slavă Domnului, ea este limitată doar la mâini. Dar are un aspect groaznic.

— Aţi consultat un medic? întrebă miss Preussler.

— Pe cei mai buni. Dar insist: Să discutăm despre *lucruri mai plăcute.* Cum aţi călătorit până aici?

Judecând după expresia de pe faţa lui miss Preussler, această temă nu făcea neapărat parte dintre lucrurile mai plăcute despre care Graves voia să discute.

— Înfiorător, răspunse aceasta. Aceste vagoane sunt zgomotoase şi incomode. Dacă doriţi să cunoaşteţi părerea mea, este o modalitate necivilizată de a călători.

— Aveţi dreptate, zise Graves. Dar există mulţi care susţin că această ţară a devenit cu adevărat mare abia prin apariţia căilor ferate.

— Se poate, spuse miss Preussler impasibilă. Dar mare înseamnă totdeauna mai bun?

— *Touché*, recunoscu Graves zâmbind. Mi se pare că cu dumneavoastră trebuie să fii atent. Sunteţi răspunsul viu la întrebarea de ce nu au acces femeile în cluburile de dezbateri.

Tom reveni pentru a servi masa şi ceea ce aduse întrecu chiar şi aşteptările stârnite de masa festiv ornată şi de mirosul ademenitor. Doar la vederea felurilor îngrămădite pe tavă, lui Mogens îi lăsă gura apă şi îi chiorăiră maţele. Abia putu aştepta până ce Tom îl servi pe el şi apoi pe miss Preussler.

Tom nu făcu niciun gest destinat a-i umple şi lui Graves farfuria, ci le ură doar poftă bună şi plecă, iar miss Preussler se adresă nedumerită lui Graves:

— Dumneavoastră nu mâncaţi?

— Mă tem că nu, răspunse Graves. Şi aceasta este una

dintre urmările acelei boli neplăcute contractate de mine. Ridică demonstrativ mâinile şi continuă: Reacţionez alergic la majoritatea alimentelor şi pot mânca numai anumite preparate. Această masă fără îndoială gustoasă, pregătită de Tom pentru dumneavoastră, pe mine m-ar ucide.

— Dar este groaznic! exclamă miss Preussler.

— Nu este atât de grav cum pare, răspunse Graves. Găseşti alte satisfacţii atunci când eşti lipsit de micile plăceri ale vieţii.

— De exemplu? întrebă Mogens.

— De exemplu munca. Deşi întrebarea îi fusese pusă de Mogens, Graves continua să i se adreseze lui miss Preussler. Sau o ţigară bună când şi când. Făcu un gest de parcă ar fi îndepărtat ceva cu mâna şi adăugă: Dar să nu stăruim asupra acestei chestiuni. Ar însemna să facem de ruşine această minunată masă, şi, pe lângă aceasta, probabil că i-am rupe inima lui Tom.

Miss Preussler mai ezită un moment, apoi apucă tacâmul şi începu să mănânce, pentru ca imediat apoi Mogens să îi urmeze şi el exemplul.

Masa a fost delicioasă. Mogens mai avusese ocazia să se bucure de talentul culinar al lui Tom, dar acesta se depăşise pe sine acum. Mâncară timp îndelungat şi copios, şi Mogens avu surpriza să constate că Graves era nu doar o gazdă exemplară, ci şi un elocvent partener de discuţie şi un bărbat cu neaşteptat simţ al umorului şi spiritual. Pe măsură ce trecea timpul, Mogens se simţea tot mai confuz. Acel Jonathan Graves care stătea la masă cu el nu părea să semene cu omul cunoscut de el de mult sau cu cel cu care petrecuse ultimele zile - şi nici cu acel… individ grosolan şi respingător care îl vizitase la Thompson. *Acest* Jonathan Graves era inteligent, educat, şarmant, toate acestea într-o aşa măsură că lui Mogens îi venea tot mai greu să-l pună sub semnul întrebării. Graves bău trei pahare de coniac în timp ce ei mâncau, dar aşteptă politicos ca miss Preussler şi Mogens să termine de mâncat pentru a-şi deschide apoi etuiul din argint şi a aprinde o ţigară.

— Fumatul este unul din micile vicii care mi-au mai rămas,

spuse el, sesizând privirea plină de reproş a lui miss Preussler. Trase adânc în piept fumul şi se întoarse către Tom: Vrei să ne aduci cafeaua, Tom?

Tom plecă, Graves privi scurt ţigara sa, apoi către miss Preussler şi reveni cu privirea la ţigara aprinsă, ca şi cum aceasta i-ar fi amintit brusc de ceva:

— Ar mai fi ceva ce mi-a stat pe suflet tot timpul, miss Preussler, începu el şovăitor.

— Da?

— Eh, este vorba despre… despre prima noastră întâlnire în Thompson. Mă tem că nu s-a desfăşurat sub cele mai bune auspicii. Aş vrea să îmi cer scuze pentru aceasta, miss Preussler. Şi ţie de asemenea, Mogens. Urmă un moment de tăcere grea. Când reluă ideea, era evident cât de greu îi venea: Mă tem că m-am comportat imposibil.

— Ei, profesorul şi cu mine am fost şi noi… puţin surprinşi, recunoscu miss Preussler.

— Îmi închipui, zise Graves. Vă rog să nu consideraţi cele ce v-am spus o simplă vorbărie, dar are legătură cu nenorocirea ce m-a lovit atunci.

— Că te porţi ca un animal? interveni scurt Mogens.

Miss Preussler îi aruncă o privire speriată, dar Graves trase doar din ţigară şi încuviinţă din cap.

— Mă tem, spuse el, că a fost vina mea. De atunci… în anumite condiţii nu mai sunt foarte eficient. Uneori îmi pierd chiar controlul asupra mea. Eram obosit, epuizat după lunga călătorie, eram şi înfometat şi nervos pe deasupra pentru că nu ştiam cum vei reacţiona tu, Mogens. Cum am zis, a fost greşeala mea. Dar, cum se spune, stăteam ca pe jar. Da, pentru mine era important să clarific acest punct, încheie el trăgând puternic aer în piept.

— Totuşi, eu voi părăsi mâine-dimineaţă acest loc, Jonathan, zise Mogens. Explicaţia lui Graves îl enervase, cu atât mai mult cu cât aceasta suna convingător. Aşa că adăugă: Nu te mai osteni.

— Bine, răspunse Graves. Ştiu când pierd.

— Dar ce fel de treabă reprobabilă este aceasta de provoacă atâta discordie? întrebă miss Preussler.

Mogens crezu că în ochii lui Graves apăru pentru o fracţiune de secundă o sclipire victorioasă, dar totul se petrecu prea repede pentru a putea să fie sigur, iar în clipa următoare Graves îşi redobândi autocontrolul.

— Vă interesează munca noastră de aici? întrebă Graves.

— Numai dacă nu vă supără, răspunse miss Preussler. Profesorul VanAndt mi-a spus că nu vă face plăcere să discutaţi despre munca dumneavoastră.

De data aceasta Mogens fu sigur că Graves aruncase o scurtă privire triumfătoare, dar nu pentru că şi-ar fi pierdut autocontrolul, ci pentru că *voia* ca Mogens să îi recepteze această privire.

— Aşa este, spuse Graves. Până acum nu am vrut ca cineva să afle ce am descoperit aici. Şi a fost o greşeală.

— Cum? îi scăpă involuntar lui Mogens.

— Ai dreptate, Mogens, am fost atât de posedat de gândul de a prezenta întregii lumi descoperirea noastră ca un moment triumfal, încât am pierdut simţul realităţii. Îmi pare rău. Se adresă lui miss Preussler: Dacă vă interesează, miss Preussler, pentru mine ar fi o plăcere să vă prezint descoperirea noastră.

Nu doar miss Preussler îl privi surprinsă. Mogens se holba şocat la Graves şi pentru un moment uită să mai respire. Scânteia de triumf din privirea lui Graves era invizibilă pentru miss Preussler, dar nu şi pentru Mogens. Căzuse în capcana întinsă de Graves. Şi nici măcar acum nu ştia cum arăta aceasta în realitate.

— Vorbiţi… serios? întrebă neîncrezătoare miss Preussler.

Îl privi neajutorată pe Mogens, dar expresia acestuia era de nepătruns.

Graves răspunse:

— Bineînţeles. Profesorul VanAndt m-a convins, deși văd că lui însuşi îi este greu să creadă asta. La ce foloseşte să posezi cea mai preţioasă comoară din lume, dacă nu te poţi bucura de ea cu încă cineva?

— Vrei… să îi *arăţi* lui miss Preussler ceea ce am descoperit? vru să se asigure Mogens.

— Da, răspunse Graves. Chiar acum, dacă doreşte.

— *Acum?* repetă neîncrezător Mogens.

— De ce nu? Tom a evacuat dărâmăturile. Lumina funcţionează ireproşabil, iar stricăciunile nu au fost atât de mari cum păreau în primul moment. Făcu un gest de invitare către uşă: Dacă doriţi, putem merge imediat, miss Preussler. Nu este încă atât de târziu şi cu siguranţă că sunteţi curioasă să aflaţi ce am descoperit.

— Poate că… mai este timp până mâine, spuse ezitantă miss Preussler.

Era indecisă, şi într-un fel şi neajutorată, nevrând să îl facă pe Mogens să sufere şi să amplifice astfel mânia acestuia faţă de Graves.

— Cum doriţi dumneavoastră, miss Preussler, zise Graves. Nu îşi ascundea dezamăgirea. Numai că…

Uşa zbură de perete şi Tom năvăli înăuntru, dar nu ca să aducă, aşa cum îl rugase Graves, cafelele. Fără a le arunca măcar o privire lui Mogens şi lui miss Preussler, se duse direct la Graves şi îi şopti ceva la ureche. Mogens nu înţelese ce spunea acesta, dar Graves se încruntă, pe frunte îi apărură cute adânci şi se ridică înainte ca Tom să fi terminat de vorbit.

— Vă rog să mă scuzaţi un moment, spuse el.

Ieşi şi, spre dezamăgirea lui Mogens, Tom îl urmă imediat. Înainte ca uşa să se fi închis în spatele acestora, Mogens observă nişte faruri auto în faţa barăcii. Trecea o maşină.

— Asta ce înseamnă? întrebă miss Preussler.

Mogens ridică din umeri. Nu ştia ce se întâmplase şi în acest moment nici nu îl interesa.

— Miss Preussler, vă rog! spuse el rugător. Nu aveţi încredere în acest om! Nu ştiţi cine este el în realitate!

Miss Preussler păru puţin iritată. Se uită nesigură la uşa pe care dispăruseră Graves şi Tom şi în final încercă să zâmbească, dar nu reuşi decât să dea impresia de neajutorare.

— Consider că de fapt este un om simpatic, spuse ea cu greu. Ar trebui să i se ofere cel puţin o şansă, nu credeţi?

— Parcă lucrurile stăteau cu totul altfel acum o săptămână, la Thompson, îi aminti Mogens.

— Ei, pe atunci încă nu ştiam nimic despre groaznica nenorocire prin care a trecut, răspunse ea. Coborî vocea: Nu ştiam, profesore, că profesia dumneavoastră este atât de periculoasă.

Mogens se încruntă semnificativ. Se abţinuse de la orice comentariu asupra poveştii pe care le-o servise Graves, dar acest lucru nu însemna neapărat că o şi crezuse. Nu auzise niciodată despre o boală care să prezinte simptomele descrise de Graves. Şi nici despre o otravă care să se manifeste în acest fel. În afară de asta, transformările ce păreau să îl fi marcat pe Graves nu păreau să se fi limitat la corpul lui. Ba chiar deloc. Dar indiferent cum, povestea lui Graves îşi atinsese evident scopul: trezise compătimirea lui miss Preussler, şi cineva care pătrundea în inima mare a lui Betty Preussler nu avea nicio şansă să mai iasă de acolo.

— Vă rog doar să nu aveţi încredere în el. Credeţi-mă, miss Preussler, îl cunosc pe Jonathan Graves mai bine decât dumneavoastră. Acest om este… - zadarnic căută un cuvânt potrivit, aşa că în cele din urmă ridică din umeri - … rău.

Cuvântul nu exprima nici pe departe ceea ce simţea el faţă de Graves, dar nu *exista* un cuvânt care să descrie asta.

— Dar ce este atât de groaznic la ceea ce aţi descoperit? întrebă miss Preussler.

— Nu vă pot spune. De ce nu mă credeţi pur şi simplu?

— Pentru că nu este cinstit să ataci un bărbat fără a-i da posibilitatea să se apere, răspunse miss Preussler.

Şi o ţinură tot aşa. Mogens era atât de surprins de brusca schimbare a poziţiei lui miss Preussler, că abia se stăpânea să nu se înfurie. Habar nu avea - şi acest lucru era cu atât mai surprinzător cu cât el fusese prezent tot timpul - cum reuşise Graves să o atragă pe miss Preussler de partea lui. Discutară cinci minute într-o atmosferă tensionată, dar ţinută sub control cu oarecare efort, şi Mogens se simţi în mod absurd uşurat când Graves reveni.

Acesta era foarte palid. Privirea lui aluneca de la Mogens la miss Preussler, în timp ce se ducea la locul său şi se aşeza pe scaun.

— S-a… întâmplat ceva? întrebă, ezitant, miss Preussler.

Graves îşi turnă un pahar de coniac înainte de a răspunde. Mâinile îi tremurau uşor, aşa încât gâtul sticlei zăngăni pe marginea paharului de cristal.

— A fost şeriful Wilson, spuse el.

— Ce voia?

Mogens se îndreptă brusc. Simţea că îl cuprindea o senzaţie neplăcută.

— A avut loc un accident, răspunse Graves.

Dădu pe gât dintr-o sorbitură conţinutul paharului şi făcu o mişcare ca pentru a şi-l umple din nou, dar lăsă jos paharul şi, în schimb, îşi aprinse o altă ţigară.

— Un accident? Ce accident? Mogens se aplecă iritat în faţă: Jonathan, doar nu trebuie să îţi trag fiecare cuvânt din gură cu cleştele!

— Mercer, spuse încet Graves. Şi McClure. Trase cu sete din ţigară şi adăugă: Sunt morţi. Probabil că şi Hyams.

Mogens îl privea cu nişte ochi imenşi, în timp ce miss Preussler îşi dusese mâna la gură, ca pentru a-şi înăbuşi un strigăt.

— Colegii dumneavoastră? Dar este groaznic!

— Ce s-a întâmplat? întrebă din nou Mogens, de data aceasta pe un ton ridicat, aproape coleric.

Graves ridică din umeri şi răspunse:

— Wilson nu mi-a putut da amănunte. Doar că au ieşit de pe şosea, au căzut pe un povârniş şi maşina s-a aprins. Nici măcar nu erau departe de aici, trecuseră până în partea cealaltă a cimitirului. Mercer şi McClure au ars în maşină.

— Şi doctor Hyams? întrebă Mogens.

— Şeriful bănuieşte că a fost aruncată din maşină. Dar, după cum arată maşina, spune că nu ar avea nicio şansă de supravieţuire.

— Deci nu a fost încă găsită? întrebă miss Preussler.

Privirea care însoţi gestul negativ făcut de Graves cu capul nimici şi slaba speranţă nutrită de Mogens odată cu întrebarea pusă de miss Preussler.

— Nu. Au fost nevoiţi să înceteze căutările din cauza furtunii şi a înserării.

— Şi dacă totuşi femeia mai trăieşte şi este pe acolo grav

rănită? întrebă miss Preussler.

— Ştiu locul unde s-a petrecut accidentul, zise Graves. Credeţi-mă, nimeni care cade acolo cu maşina nu are nici cea mai mică şansă să supravieţuiască. Este un loc periculos şi în timpul zilei; de aceea Wilson şi-a retras oamenii, dar imediat ce se va lumina vor continua căutările. Lovi suprafaţa mesei cu palma atât de intempestiv, că Mogens tresări speriat. Adăugă: Mercer, idiotul acesta afurisit! I-am spus de sute de ori să nu mai pună mâna pe sticla cu băutură!

— Crezi că a fost beat? întrebă Mogens.

— Mercer era *totdeauna* beat. Dacă nu ar fi fost un savant atât de eminent, l-aş fi dat afară demult.

— Doamne, ce groaznic! şopti miss Preussler.

Cleopatra înălţă capul, îl privi pe Graves şi scuipă.

Graves îi aruncă o privire pisicii, de parcă ar fi vrut să o tragă în ţeapă, îşi turnă coniac, dar roti doar paharul între degete, fără să bea. După care se ridică brusc.

— Va trebui să vă amânaţi puţin plecarea, mă tem, spuse pe un ton schimbat, adresându-se lui Mogens. Şeriful Wilson ne roagă să îi stăm la dispoziţie mâine-dimineaţă. Ne va pune câteva întrebări.

Mogens confirmă:

— Bineînţeles.

— Îmi pare deosebit de rău că trebuie să încheiaţi astfel această frumoasă seară. Se întoarse către miss Preussler: Tom vă va arăta unde veţi dormi.

Capitolul 19

Numai o noapte liniştită nu a fost. Mogens împreună cu Tom, care era tot atât de palid şi de tăcut ca Graves, o însoţiră pe miss Preussler la baraca în care până în această dimineaţă se adăpostise Hyams. Tom făcuse ordine şi aici, şi - cel puţin superficial - făcuse şi curăţenie; oricum, niciodată nu s-ar fi ridicat la pretenţiile lui miss Preussler. Dar astăzi aceasta luă la cunoştinţă de starea lucrurilor doar cu un scurt zâmbet de mulţumire, fără a spune nimic. Şi ea părea şocată, deşi nu îi cunoscuse pe Hyams şi pe ceilalţi doi. Mogens mai mormăi câteva cuvinte şi găsi un pretext să se retragă.

Deşi era încă relativ devreme, încercă să doarmă, dar se răsuci în pat încă o oră, până când să cadă într-un somn neliniştit, plin de vise lipsite de sens, din care se trezea mereu.

Ultima oară nu se trezi de la sine, ci pentru că cineva se afla lângă patul lui. Mogens se ridică îngrozit în capul oaselor privind buimac silueta masivă vreme de câteva secunde, înainte de a se elibera din ghearele unui coşmar, şi o *recunoscu*.

Într-un anume sens, ceea ce vedea era o imagine de coşmar. Miss Preussler, într-un capot roşu-închis care evident cunoscuse vremuri mai bune, stătea lângă patul lui şi ţinea o lumânare în mâna dreaptă. Cu cealaltă mână strângea capotul pe piept, dar Mogens nu îşi putu da seama dacă ea doar se temea că cineva şi-ar permite să arunce acolo o privire indecentă sau mai frică îi era că ceea ce se afla sub capot putea să se reverse necontrolat în exterior. Se pare că nu purta corset, ceea ce avea ca urmare senzaţia că trupul ei oricum nu tocmai de zână se împrăştia în toate direcţiile. Părul îi atârna în şuviţe, faţa avea consistenţa aluatului şi era puţin umflată, şi nici cu dinţii ceva nu era în regulă. Când ea deschise gura ca să vorbească, Mogens observă că îi lipseau câţiva.

— Miss Preussler... murmură el în timp ce pe jumătate adormit încerca să se ridice.

— Eu... ăăă... scuzaţi deranjul la o oră atât de nepotrivită, zise miss Preussler şovăielnic. Era evident că se simţea penibil ca în miez de noapte - şi încă în această costumaţie - să apară în faţa lui. Dar nu o găsesc pe Cleopatra.

— Pe Cleopatra?

— Pisica mea, profesore.

— Ştiu cine este Cleopatra, miss Preussler, răspunse calm Mogens.

— Eu... eu nu pot să o găsesc, profesore. A plecat.

Confuz încă, el reuşi să se ridice şi îşi pescui ceremonios vesta pentru a arunca o privire pe ceasul de buzunar. Pe cât de neliniştit îi fusese somnul, pe atât de dificil îi era să se trezească complet. Înainte de a fi în stare să citească ora, se uită o secundă pe cadranul ceasului ivit de sub capacul înzorzonat: era trecut bine de miezul nopţii.

— A plecat... repetă el obosit.

Miss Preussler dădu de câteva ori afirmativ din cap. Lumânarea din mâna ei tremura puternic, trezind la viaţă umbre şi alte forme ciudate.

— Era atât de neliniştită, că a trebuit să îi dau drumul afară. Dar nu a mai revenit. Am aşteptat-o mai mult de o oră, am tot strigat-o, dar nu s-a mai întors. Îmi fac griji că i s-a întâmplat ceva.

Mogens se holba în continuare la cadranul ceasului, încă îi era greu să-şi facă ordine în gânduri. Îi era, de asemenea, greu să mai fie calm. Aşa cum era, pe jumătate adormit, nu putea să nu observe cât de neplăcută era situaţia pentru miss Preussler - ceea ce nu schimba cu nimic faptul că, pe măsură ce i se limpezeau gândurile, era tot mai supărat pe ea.

— Miss Preussler, zise el, stăpânindu-se cu greutate, Cleopatra este o pisică, iar pisicile sunt animale nocturne. Nu cred că ar trebui să vă faceţi griji prea mari doar pentru că hoinăreşte puţin.

— Dar pentru Cleopatra împrejurimile acestea sunt absolut străine, şi ea nu a lipsit niciodată atât de mult timp. În mod normal vine imediat ce o strig.

— Şi după părerea dumneavoastră, ce ar trebui eu să fac acum, miss Preussler?

— Mă gândeam că dumneavoastră… dumneavoastră aţi putea… Tom, începu miss Preussler să zică ceva. Mai înainte a fost la el şi… şi eu nici nu ştiu unde să dau de el, şi, în afară de asta, nu mă pot duce la el în miezul nopţii… aşa cum sunt.

Mogens închise capacul ceasului şi o privi demonstrativ de jos în sus pe miss Preussler. „Nu, gândi el, nu i se putea face aşa ceva sărmanului băiat. “

— Bine, oftă el. Am să mă duc la Tom şi am să îl întreb dacă a văzut-o pe Cleopatra.

Miss Preussler radia.

— Sunteţi foarte amabil, profesore!

Părea că aştepta ca el să se ridice şi să iasă valvârtej din casă, dar Mogens nu se clinti, ci o privea în continuare ostentativ. Astfel se scurseră câteva secunde, până când Mogens îşi drese glasul în cele din urmă şi făcu o mişcare cu capul spre uşă.

— Profesore?

— Aş vrea să mă îmbrac, spuse încet Mogens.

— Oh! Miss Preussler se cutremură îngrozită şi păru şi mai încurcată. Desigur, vă rog să mă scuzaţi, profesore, câteodată sunt…

Spre uşurarea lui Mogens, ea nu duse fraza la capăt, ci în fine se întoarse şi plecă. O pală de vânt stinse lumânarea când ea ieşi din casă, dar totuşi în fracţiunea de secundă ce trecu până când întunericul învinse definitiv lumina, umbrele părură că iau alte însuşiri, transformându-se în creaturi cu canini şi gheare şi cu tentacule biciuitoare pline cu ventuze, ce încercau să îl înşface. De data aceasta întunericul se dovedi a fi aliatul lui, căci grotesca manifestare avu loc doar în scurtul moment dintre întuneric şi lumină, nu în întuneric sau în lumină. Pe Mogens îl cuprinse o groază profundă, fără nume, cum nu mai trăise niciodată înainte.

Îşi alungă gândurile, se ridică şi îşi căută hainele prin întuneric. Mai persista doar un ultim rest din coşmarul din care se părea că încă nu se trezise definitiv. Nu *putea*, să fie altceva. Imaginile erau prea absurde, în aşa fel că în oroarea

lor păreau ridicole.
Dar de ce renunţă să aprindă lumina, şi în loc de asta se îmbrăcă pe întuneric deplin şi tot astfel bâjbâi să găsească uşa?
Mogens rămase surprins câtă lumină era când ieşi din casă. Luna se mai îngustase, părând o seceră pe cer, care abia mai lumina. Dar furtuna care trecuse luase cu ea şi norii, iar pe boltă strălucea un număr surprinzător de stele, ce împrăştiau o lumină palidă, ce estompa culorile, iar în terenul mlăștinos se formaseră nenumărate băltoace care reflectau lumina. Se mai schimbase ceva, dar mai dură până când Mogens îşi dădu seama despre ce era vorba: podul din scânduri aşternut de Tom peste solul mlăştinos dispăruse. Tom nu pierduse timpul. Şi se pare că în plus acesta nici nu avea nevoie de somn.
Mogens aruncă o privire fugară asupra barăcii lui Graves şi remarcă faptul că în spatele ferestrelor ei înguste încă ardea lumina - ceea ce nu îl surprinse neapărat. Graves nu avea probabil o noapte foarte bună. Compătimirea avea totuşi limite. Nu avea niciun chef de discuţii cu Graves, astfel că o luă în direcţie opusă, spre Tom. Nu credea că Cleopatra era acolo; probabil că hoinărea pe undeva prin pădure ori pândea vreun şoarece gras prin tufişuri. Şi nu era nici atât de sigur cât se arătase faţă de miss Preussler că Cleopatra se va întoarce după câteva ore de bunăvoie. Era posibil ca miss Preussler să fi săvârşit o greşeală gravă aducându-şi pisica aici. Mogens nu se pricepea prea mult la pisici, dar ştia că şi animalele de casă de mult domesticite redeveneau sălbatice dacă prindeau gustul libertăţii, mai ales pe un teritoriu străin.
Dacă ar fi fost pisică, el ar fi folosit prilejul ca să scape de Thompson. Mogens râse de propriul gând, dar în acelaşi timp fu puţin confuz, căci astfel de prostii nu îi treceau de obicei prin cap. Dar poate că astăzi nu trebuia să fie prea aspru cu sine însuşi. Trecuse printr-o mulţime de situaţii ciudate şi teribile şi vestea despre îngrozitorul accident al lui Mercer şi al celorlalţi doi nu trecuse pe lângă el fără să lase urme. Cum de se mai aştepta să reacţioneze distant şi logic?
Pe cât se simţea de epuizat, în aceeaşi măsură era conştient că acum nu ar mai putea să doarmă. Aşa că putea

foarte bine să vadă dacă Tom mai era treaz, fie şi numai pentru a nu trebui să o mintă pe miss Preussler. Deci în loc să se îndrepte către Graves, o luă în direcţia opusă, unde se afla baraca lui Tom. Pentru a evita băltoacele, făcu un adevărat slalom. Rezultatul a fost mediocru: Mogens evită acumulările de apă care reflectau lumina stelelor, dar terenul dintre ele nu mai dădea senzaţia de burete, cum spunea Mercer, ci avea mai curând consistenţa budincii de ciocolată. La fiecare pas se afunda până aproape de gleznă şi, când ajunse la baraca lui Tom, se bucură că nu pierduse vreun pantof. Poate că ar fi fost mai bine să calce prin băltoace.

Şi la Tom ardea lumina, dar nu era lumina caldă a lumânărilor sau a unei lămpi cu petrol, ci lumina mult mai constantă a unui bec electric. Era clar că Tom nu oprise generatorul electric în această noapte. Mogens îşi aminti cum orbecăise prin cameră, în întuneric, ca să găsească ieşirea, clătină din cap şi bătu la uşa lui Tom.

Nu primi niciun răspuns. Desigur, era posibil ca Tom să fi uitat să stingă lumina şi adormise cu ea aprinsă, dar ultimul lucru pe care ar fi vrut să îl facă era să îl trezească pe Tom. La suprasolicitarea la care îl supunea Graves, Tom merita cu vârf şi îndesat fiecare minut de somn.

Mai ciocăni totuşi încă o dată la uşă şi, neprimind niciun răspuns, trase zăvorul în lături.

— Tom? Eşti încă treaz? întrebă el încet.

Cum nu primi răspuns, întredeschise uşa şi intră străduindu-se să facă cât mai puţin zgomot, pentru a nu îl trezi pe Tom, în caz că dormea.

Tom nu dormea, cel puţin nu în patul lui. Nu era în încăpere. Mogens mai făcu un pas în interiorul barăcii, după care se opri pentru a privi în jur uluit.

Mogens nu mai fusese aici, mai întâi pentru că nu avusese ocazia, şi apoi pentru că unul din principiile după care se conducea el era de a respecta intimitatea celorlalţi.

Poate că ar fi fost mai bine să respecte principiul şi în această noapte.

Camera oferea imaginea unică a haosului. Mogens nu mai văzuse până acum o astfel de dezordine; şi nici atâta

murdărie. Pe mese, rafturi, scaune şi pe jos erau teancuri de cărţi şi hârtii, unelte şi haine, instrumentar științific şi hărţi, pungi şi cutii, oale şi veselă, pantofi, recipiente cu provizii, pietre şi obiecte dezgropate. Şi peste toate domnea un iz deosebit de neplăcut de degradare şi de putred, plus încă de ceva nedefinit, dar mult mai vechi şi mai respingător.

Mogens privea în jur, nevenindu-i să creadă. Era de-a dreptul şocat. Despre Tom ştia puţine lucruri, dar ceea ce vedea aici nu corespundea nici pe departe imaginii pe care şi-o făcuse despre băiat.

Cel mai rău lucru era murdăria. Nu era vorba doar de izul care părea că devenea tot mai puternic, ci şi de dezordine şi haos, farfurii cu resturi mucegăite de mâncare, oale afumate şi tacâmuri murdare, precum şi o carafă cu un lichid uleios şi strălucitor a cărei simplă vedere îl făcu pe Mogens să simtă ceva amar în gură. Îşi aminti de paharul din care băuse Graves.

La un zgomot ce venea de afară, Mogens tresări. Ieşi imediat din baracă, trânti uşa după el şi se retrase în grabă în umbra barăcii. După tot ceea ce văzuse, ar fi fost penibil ca Tom să afle că intrase în casa lui.

Răsuflă uşurat constatând că nu era Tom. Zgomotul se repetă, acum atât de clar încât Mogens putu să identifice direcţia din care venea. Privi atent întracolo şi observă o umbră ce se strecura ghemuită şi care dispăru în tufişurile din cealaltă parte a cortului. Dar umbra era mult prea mică pentru a aparţine unui om.

Mai curând era o pisică.

Mogens ezită nehotărât un moment, apoi se desprinse din umbră şi porni în aceeaşi direcţie. Nu era prea optimist: chiar dacă fusese Cleopatra, perspectivele de a o găsi nu erau grozave, ca să nu mai vorbim de a o *prinde*. Dar ce avea de pierdut? Pantofii îi distrusese oricum, şi poate că după cele trăite îi făcea bine puţină variaţie. Încercă să îşi amintească locul exact unde umbra dispăruse în tufişuri şi grăbi pasul.

O hotărâre pe care o regretă aproape instantaneu.

De la primii paşi se afundă în noroi până peste glezne. Scăpând o înjurătură, Mogens îşi trase piciorul cu oarecare

efort. Se auzi un şuierat când îşi ridică piciorul fără pantof. Se lăsă în genunchi şi începu să scormone în noroi după pantof, grăbit să îl găsească înainte ca acesta să fie înghiţit de mlaştină; era singura pereche pe care o mai avea.

Găsi pantoful, îl întoarse ca să scurgă din el noroiul şi îl încălţă. Când ridică privirea, zări doi ochi ca nişte tăciuni gălbui, care îl fixau din tufiş. Dacă nu ar fi ştiut că era imposibil, ar fi fost convins că pisica râdea de el. Se ridică, dar Cleopatra se întoarse şi dispăru foşnind în tufiş.

Mogens o urmă cât putu de repede - ceea ce nu însemna foarte repede, pentru că nu avea niciun chef să îşi piardă definitiv pantofii pe undeva. Perspectiva de a se prezenta dimineaţa în şosete în faţa şerifului Wilson nu îl entuziasma.

Ar fi mai bine să intre în crâng. Şi aici solul era ud, aşa că mergând pleoscăia uşor, dar cel puţin nu se mai afunda în noroi la fiecare pas.

În schimb, îl loveau peste faţă ramuri şi frunze ude şi i se agăţau de haine.

Mogens se opri, privi zadarnic în întunericul aproape complet care îl înconjura şi se întrebă ce căuta de fapt aici. Şansa de a o prinde pe Cleopatra era practic nulă, dar se convinsese că pisica era nevătămată şi că doar gusta libertatea nou cucerită. Păi, să o facă cât timp mai putea. În orice caz, el trebuia să se întoarcă înainte de a avea parte de un ghinion mai mare decât pierderea unui pantof.

Exact când era pe punctul de a da urmare acestei hotărâri, auzi un foşnet în stânga lui, urmat de un miorlăit furios şi de ruperea unor ramuri. Apoi încă un miorlăit, care de această dată exprima teama.

— Cleopatra? strigă el.

Miorlăitul şi zgomotul de ramuri rupte încetară, iar Mogens făcu un pas hotărât în acea direcţie. După cât se părea, Cleopatra dăduse de un adversar mai mare decât un şoarece, şi oricum de ani de zile fusese singura creatură care îi arătase ceva ca prietenia. De aceea, Mogens simţea că este de datoria lui să o apere.

Zgomotele evoluaseră între timp, indicând desfăşurarea unei lupte. Mieunatul Cleopatrei deveni strident, şi în plus

apărură sunete feroce; se părea că ghearele Cleopatrei dăduseră de ceva ce merita să fie sfâşiat. Dar ceva din aceste zgomote îi spuneau lui Mogens şi că lupta nu era unilaterală; acolo nu erau doar mieunatul Cleopatrei şi zgomotul produs de ghearele ei, ce păreau că întâmpinau rezistenţă. Lui Mogens i se păru că aude un mârâit, un zgomot atât de adânc şi vibrant, că mai mult *se simţea* decât era perceput de urechi, şi care provenea de la ceva imens şi foarte rău.

Instinctiv, Mogens se opri un moment, dar lăsă deoparte temerile şi încercă dimpotrivă să meargă mai repede. Era evident că Cleopatra îşi găsise un adversar pe măsură, poate ceva care o considera pe ea drept pradă bine-venită, poate un bursuc ori un râs, o creatură care în anumite circumstanţe putea fi periculoasă şi pentru un om. Dar Mogens avea convingerea că şi un asemenea animal îşi va urma instinctul şi o va lua la fugă la apariţia omului. Zgomotele se amplificară din nou, după care Mogens auzi un sunet groaznic, apoi se făcu linişte.

Se opri privind în jur nervos. Întunericul îl înconjura ca un zid compact care se prăvălea asupra lui din toate direcţiile, la adăpostul căruia se furişa ceva străvechi, cu gheare şi guri gata să înşface, cu ochi teribili, lipsiţi de lumină. Inima îi bătea atât de tare, încât părea că acoperea orice alt zgomot. Ceva se apropia. Ceva imens, care îl va distruge, de care nu putea să scape oricât de repede ar alerga. Cel mai vechi şi mai rău coşmar, în care alerga cât putea de repede, dar nu putea să scape de urmăritorul lui invizibil, devenise realitate - un urmăritor care îl va ajunge cu certitudine imediat ce va privi în direcţia lui. Poate că exista un motiv pentru care atât de mulţi oameni cunoşteau acest coşmar deosebit şi se temeau de el. Poate că nici nu era un coşmar, ci amintirea anticipată a ceva care sosea, întâlnirea cu nişte creaturi care stăteau la pândă la pragul dintre viaţă şi moarte, iar aceia care treceau pragul erau cuprinşi în îmbrăţişarea lor aducătoare de pieire.

Doar cu preţul unui efort imens de voinţă reuşi Mogens să alunge aceste gânduri şi să se concentreze asupra motivului prezenţei lui aici. Funesta linişte dura, şi chiar dacă Mogens

reuşise să îşi controleze gândirea, în adâncul sufletului ştia că această linişte putea însemna un singur lucru.

— Cleopatra!

Însăşi vocea sa i se păru în acest moment ameninţătoare, era ceva ce nu îşi avea locul în aceste împrejurări. Totuşi, mai strigă de două ori pisica, fără a obţine nici cea mai mică reacţie.

Ochii i se mai obişnuiră şi constată că nu era complet întuneric. Din loc în loc, printre ramuri mai pătrundea câte o rază de lumină rătăcită, oprindu-se fie pe o frunză udă, fie pe solul impregnat de apă. Ramurile uscate se împleteau în jurul lui ca nişte colivii din umbre de degete, şi în adierea vântului în frunzişul de deasupra capului său pătrundea ceva ca o respiraţie grea.

Mogens observă că gândurile lui alunecau iarăşi pe poteci ce nu puteau conduce decât la demenţă şi printr-un efort de voinţă şi mai mare reuşi să se controleze. Se strădui să străpungă întunericul cu privirea, dar nu reuşi decât să dea o nouă viaţă umbrelor şi contururilor. Vru să o mai strige încă o dată pe Cleopatra, dar o voce lăuntrică îi ceru să nu facă aşa ceva. În aceeaşi măsură în care raţiunea îl asigura că aici nu exista nimic de care să se teamă, o *altă* voce din interiorul lui insista că acolo, în faţa lui, era ceva ce nu făcea parte din această lume şi care se folosea de întuneric spre a se ascunde. Una dintre acele creaturi care trăiau la limita dintre lumină şi întuneric.

Îndărătnic, continuă să meargă. Ramuri uscate îl loveau în faţă ca nişte picioare de păianjen, şi şoaptele din vârfurile copacilor se amplificară. Mogens mai făcu un pas privind atent solul, şi după un moment recunoscu ceva. Una dintre umbrele de pe pământul din faţa lui i se păru mai concentrată decât celelalte.

În ciuda optimismului pe care şi-l insufla singur cu oarecare succes, Mogens se opri la o distanţă mai mare decât ar fi fost necesar, se lăsă pe vine şi întinse braţul pentru a atinge acel contur. Simţi o blană sârmoasă şi caldă. *Era* Cleopatra. Dar aceasta nu se mişcă.

Cel puţin acum nu se mai putea minţi pe sine că pisicii nu i

se putuse întâmpla nimic rău, dar în mod absurd primul gând care îi trecu prin cap fu cum să îi dea această veste lui miss Preussler, şi nu acela că probabil el însuşi se afla în pericol.

După o scurtă ezitare, ignoră definitiv vocea lăuntrică ce îl avertiza şi apucă picioarele din spate ale Cleopatrei.

Pisica nu reacţiona nici acum, ci se lăsă trasă din tufiş fără nicio rezistenţă. Mai avea corpul cald, dar acesta era atât de moale, încât Mogens nu îşi mai făcu nicio iluzie cu privire la ce va vedea când o va aduce la lumină. Era şi mai uşoară decât ar fi trebuit să fie.

Probabil din cauză că nu mai avea cap.

Lui Mogens i se opri respiraţia. Fu cuprins de o asemenea groază, încât crezu că simte cum inima îi sare peste o bătaie, apoi peste încă una şi în fine peste a treia, pentru a-şi relua misiunea cu greu, ca şi cum sângele i s-ar fi transformat în păcură vâscoasă, imposibil de pompat prin artere. Cuprins de o groază ce părea mai profundă decât aceea prin care trecuse în acea îngrozitoare noapte sub mausoleu, înlemni privind corpul decapitat al Cleopatrei, fără a fi în stare să înţeleagă *pe deplin* ceea ce vedea. Nu lipsea doar capul Cleopatrei, ci şi umărul drept împreună cu laba respectivă. Oribila rană trebuie să fi sângerat cumplit, dar cel puţin la lumina palidă a stelelor care pătrundea prin frunziş Mogens văzu doar câteva picături de un roşu-închis. Toate aceste detalii - şi chiar mai multe şi mai grave - Mogens le înregistră cu obiectivitatea rece a omului de ştiinţă obişnuit să le reţină fără a se pronunţa asupra lor, dar la un nivel mai profund al conştiinţei sale resimţea aceeaşi groază paralizantă, care îl punea în imposibilitatea de a mişca un muşchi, în acel moment putând doar să *respire*.

Şi poate că această groază i-a salvat viața.

Când încă se mai afla acolo şi încerca să se smulgă din îmbrăţişarea de gheaţă a spaimei, o altă umbră, mai masivă, aflată în faţa lui, prinse viaţă. Ceea ce el considerase a fi o tufă sau un arbust, deveni o siluetă păroasă, cu urechi de vulpe, cu nişte umeri colosali, care precum un gigant din mitologia greacă se aplecă încet asupra lui. Se auzi din nou mârâitul, dar de această dată Mogens fu sigur că nu îl *auzi* cu

adevărat, ci îl *simţi* cu fiecare fibră a corpului său. De la o înălţime de mai mult de doi metri, nişte ochi fioroşi şi întunecaţi îl fixau pe Mogens, şi un miros alcătuit dintr-un amestec de sânge, putrefacţie şi ceva încă mai neplăcut îl izbi în faţă. Monstrul nu privea doar în direcţia lui, ci îl *măsura* cu ochi care în întuneric vedeau mai bine decât ochii unui om la lumina zilei, iar greţoasa putoare se intensifică atunci când *creatura* se apleacă deschizând botul şi când o întreagă pădure de colţi ascuţiţi ca nişte ace străluci în lumina stelelor.

Mogens ştiu cu o certitudine de nezdruncinat că acum va muri. Creatura care o aranjase într-un mod atât de înfiorător pe Cleopatra îl descoperise şi pe el, şi nu era nicio îndoială că mica pisică nu putea fi decât un antreu pentru un asemenea colos, după cum era neîndoielnic ceea ce urma să se întâmple. Mogens era uşor nedumerit de faptul că nu simţea o frică reală şi în acelaşi timp îl cuprinse un sentiment absurd de satisfacţie faţă de această stare. Închise ochii resemnat şi aşteptă să moară.

Dar nu muri. Nu simţi sfâşietoarea durere la care se aştepta. Înspăimântătorul mârâit se repetă şi pentru un moment deveni mai puternic, dar totuşi ceea ce Mogens auzi ulterior fu zgomotul produs de ruperea unor ramuri, urmat de paşi greoi ce se îndepărtau.

Apoi se petrecu ceva absolut de necrezut.

Mogens simţi cum degetele i se destindeau, lăsând să cadă pe pământ cadavrul pisicii. Inima i-o luă din nou la goană şi după doar o secundă începu să tremure din tot trupul, cuprins de frica de două ori mai intensă decât cea pe care până acum o ignorase. Nu treptat, ci brusc, ca o explozie, pe frunte îi apăru o sudoare rece, şi măruntaiele i se contractară dureros, aşa că se îndoi din cauza crampelor.

Şi totuşi, nimic din toate acestea nu îl marcă. De când se ştia, Mogens nu fusese un bărbat deosebit de curajos, dar nici laş, însă cu siguranţă că niciunul care să caute provocarea ori să se avânte cu îndrăzneală într-o situaţie periculoasă. Dar acum, teama intensă resimțită în fiecare fibră a corpului său parcă nu era a lui. Mai mult, parcă existau doi Mogens VanAndt care împărţeau independent acelaşi trup: unul

gemând şi încovoiat de frică, şi care nu o lua la fugă doar pentru că era paralizat de panică, şi un altul, un Mogens cu totul nou, despovărat de orice frică. Şi nu se îndoia că privise în ochi aceeaşi creatură care în urmă cu nouă ani o târâse după ea pe Janice şi care îi devastase viața, dar acum nu se mai temea. Ca şi cum certitudinea morţii pe care tocmai o trăise îl făcuse să depăşească o anumită limită. Ştia că nu mai trebuia să se teamă de moarte, inclusiv de creaturile ce pândeau în pragul realităţii. Nu mai avea nicio importanţă dacă trăia ori dacă murea. Nimeni nu mai avea nevoie de el. Nimeni nu îi va resimţi lipsa. Viaţa lui se încheiase acum nouă ani, şi de atunci doar exista de nevoie. Nu va mai fugi. Niciodată.

Se ridică, ieşi din crâng şi porni să îşi înfrunte soarta.

Capitolul 20

Cu tot întunericul, nu îi fu greu să meargă pe urmele creaturii. Aceasta lăsase amprente adânci în terenul moale, şi în ele începuse să se adune apa, dar Mogens nu le-ar fi pierdut nici dacă nu ar fi fost aşa. Ceea ce urma el erau mai puţin amprentele lăsate de bestie pe teren, şi mult mai mult urmele existenţei ei, căci simpla ei prezenţă provocase realităţii o rană care se cicatriza doar treptat.

Pe o distanţă scurtă, urmele mergeau spre vest faţă de tabără, şi hotărârea lui Mogens tocmai începu să se clatine când observă că acestea se îndreptau apoi direct către cimitir. Nu mai era sigur dacă avea suficient curaj să urmeze bestia şi acolo, căci escaladarea zidului cimitirului însemna nu numai să se afle faţă în faţă cu monstrul, ci şi să se aventureze pe terenul propriu al acestuia, un loc unde nu doar că monstrul era în largul lui, dar aici se aflau şi toate spaimele propriului său trecut.

Dar fu scutit să ia această decizie. Chiar în dreptul zidului cimitirului, care în acel loc era prăbuşit, urmele se îndreptau brusc spre stânga, şi luându-se după ele, după câţiva paşi, ajunse la drumul care mergea paralel cu zidul. Amprentele care se umpleau încet cu apă luau sfârşit aici, dar avea senzaţia că bestia se îndepărta de tabără pe drum.

Mogens ezita. Frica vecină cu panica pe care o depăşise nu revenise, dar în locul ei îşi făcuse apariţia o altă frică, pur intelectuală, şi anume întrebarea dacă creatura nu cumva îl ademenea intenţionat departe de tabără, pentru a-l ataca ulterior. Dar îşi dădu imediat seama cât de ridicol era acest gând. Monstrul ar fi putut să îi facă orice ar fi vrut - şi mai ales oriunde ar fi vrut. Dacă creatura i-ar fi vrut moartea, acum nu ar mai fi fost în viaţă.

Dar poate că existau lucruri mai groaznice decât moartea…

Mogens îşi alungă gândul şi porni mai departe. Dinadins nu îşi punea întrebarea ce ar face dacă ar reuşi să dea de

grotesca creatură. Nu avea la el nimic utilizabil ca armă, ca să nu mai vorbim că simpla idee de a ataca creatura era jalnică. Totuşi, merse mai departe, ba chiar mări pasul, dar se oprea din loc în loc pentru a trage cu urechea. Nu auzea nimic, dar ca şi până acum simţea că înspăimântătoarea fiinţă se afla undeva în faţa lui, nu foarte departe. Mogens simţi un fior de gheaţă gândindu-se că şi aceasta poate că se oprea din când în când privind în urmă cu acei ochi de jăratic, ca să se convingă că distanţa dintre ei nu era prea mare şi că Mogens nu îi pierduse urma. Porni totuşi mai departe. Nici nu era sigur că ar fi putut să se întoarcă, şi dacă ar fi vrut. Se simţea în situaţia cuiva, care în mod nechibzuit începuse să coboare un versant ce devenea din ce în ce mai abrupt şi nu se mai putea opri.

Acum, pe întuneric şi în frig, fiecare călcându-l pe nervi în mod diferit, drumul i se părea incomparabil mai lung faţă de cel pe care îl adusese Tom cu maşina în urmă cu câteva zile. Pierduse orice apreciere a timpului, dar avea senzaţia că mergea de ore întregi de-a lungul zidului dărâmat din loc în loc. Privind realist, parcursese cam şapte sute de kilometri, dacă nu mai mult. Nu ştiuse că cimitirul era atât de mare; de fapt mult *prea* mare pentru oraşul căruia îi aparţinea.

Când auzi un zgomot, Mogens se opri. Nu era mârâitul bestiei, ci un alt sunet, pe care nu putu să îl identifice, dar la care rezona cu nelinişte. Se concentră cât putu şi încercă să pătrundă cu privirea întunericul din faţa lui. Drumul asfaltat şi îngust urca, după care dădea în aşa-zisa şosea mai lată, dar pe la jumătatea distanţei descria o bruscă cotitură, care lui Mogens îi amintea neplăcut de locul în care la sosire îi apăruse pe frunte sudoarea rece a fricii.

Apoi înţelese că nu numai *această* amintire îi trezea senzaţia neplăcută. Acesta era locul despre care povestise Graves mai înainte. Locul unde se prăbuşise maşina.

Dar Mogens ezita să meargă mai departe din cu totul alt motiv. El nu făcea parte dintre acei oameni care dintr-o fascinaţie morbidă dădeau fuga la locul unde se produsese o nenorocire ori care, de exemplu, se holbau la o casă ce ardea, şi tocmai acest loc *anume* nu voia să îl vadă. Pentru că, deşi

nu exista nici cel mai mic motiv, în mod ciudat se simţea răspunzător şi el pentru accidentul în care fuseseră implicaţi Hyams şi cei doi. Se întreba chiar dacă nu cumva această tragică întâmplare fusese aceea care îl atrăsese aici şi dacă fantezia lui nu creasе imaginea unui monstru cu urechi de vulpe, pentru a-l ademeni în acest loc. Doar *ideea* că o parte până acum necunoscută a conştiinţei sale fusese în stare de o astfel de morbiditate era atât de groaznică, încât ar fi făcut cale-ntoarsă imediat, dacă exact în acel moment nu ar fi auzit acel sunet ciudat, acum atât de clar încât fu sigur că îl *auzise* şi că nu era vorba despre o închipuire. *Era* un bocet, ceva ca oftatul vântului, doar mai chinuitor. Şi era clar o voce *umană*.

Mogens se înfioră din nou, şi aproape involuntar auzi iarăşi vocea lui miss Preussler: „Şi dacă totuşi biata femeie mai trăieşte şi este pe undeva, pe acolo, grav rănită?” Dar nu era posibil aşa ceva. Soarta nu putea să fie atât de cumplită.

Ca pentru a râde de el, vântul îşi schimbă direcţia, şi suspinul îi ajunse la urechi şi mai clar. Poate că atributul conferit sunetului a fost doar rodul fanteziei lui, dar pentru Mogens era neîndoielnic disperata solicitare de ajutor a unei femei, şi acum nu mai putea da înapoi. Merse mai departe, se apropie de locul în care de o parte a drumului se căsca un abis şi, cu inima bătând să îi spargă pieptul, se aplecă în faţă.

Până acum se mai agăţase de palida speranţă că se afla în alt loc, dar maşina se afla acolo, uşor de recunoscut în ciuda luminii slabe şi a distanţei, lăsată pe o parte, zdrobită şi arsă. Povârnişul nu era atât de adânc cum îi rămăsese lui în amintire - poate vreo optsprezece metri, cel mult douăzeci -, dar era foarte abrupt şi plin de blocuri de stâncă şi tufişuri uscate. Mogens se gândi că probabil aceste blocuri de stâncă provocaseră catastrofa cu care se soldase căderea maşinii. Pretutindeni în iarbă sclipeau cioburi de sticlă şi fragmente de metal îndoit, şi cu toată ploaia ce împrospăta aerul, mai domnea un puternic miros de ars.

Dacă maşina ar fi derapat doar pe povârniş în jos, ar fi fost posibil să rămână pe roţi sau cel mult s-ar fi răsturnat uşor la capătul derapajului, ceea ce Mogens ştia că părea mai spectaculos şi mai periculos decât era în general. Dar

blocurile de stâncă grele de câteva tone şi cu muchii ascuţite făcuseră dintr-un derapaj simplu o cursă mortală, maşina fiind lovită parcă de pumni uriaşi, până când, în cele din urmă, se distrusese şi luase foc. Inima lui Mogens începu să bată şi mai tare în timp ce privirea îi scruta povârnişul înclinat, şi el se întreba cum ar putea să coboare acolo, fără să îşi rupă gâtul.

Dar trebuia să o facă. Suspinul nu se mai auzea, ceea ce făcea situaţia şi mai grea. Chiar dacă cadavrul lui Hyams nu va fi găsit niciodată, chiar dacă era găsit ulterior şi se stabilea că ea murise demult, suspinele auzite l-ar urmări până la capătul vieţii lui dacă nu cobora acum, acolo.

Încercă. Îi mai răsuna încă în urechi avertismentul lui Graves, conform căruia porţiunea nu era lipsită de pericol nici ziua, pe vreme bună, şi după ce făcu primii paşi constată că afirmaţia era realistă. Povârnişul era mai abrupt decât crezuse, acoperit cu iarbă deasă, care fiind şi udă aluneca precum săpunul moale. Mogens cobora mai mult alunecând decât mergând, de mai multe ori fu cât pe-aici să se ducă de-a dura, oprindu-se în ultimul moment într-un trunchi ori într-o stâncă. În plus, maşina rostogolindu-se nu doar brăzdase urme adânci în iarbă, din care ieşea la iveală pământul înmuiat care oferea şi mai puţin sprijin picioarelor sale, ci împânzise terenul şi cu sfărâmături metalice înfipte în sol. Lui Mogens i se păru o minune că ajunse la capătul povârnişului fără să se prăbuşească şi fără să se rănească în resturile metalice ascuţite ori în cioburi. Încă nu îl preocupa răspunsul la întrebarea cum va ieşi din râpă.

Ce mai rămăsese din maşina arsă se afla acum la doar câţiva paşi de el. Chiar pe întunericul ce domnea aici, Mogens reuşi să desluşească cât de distrusă era aceasta. Abia îţi mai puteai da seama că era vorba despre o maşină, şi ceea ce prăbuşirea nu zdrobise, nu distrusese, nu îndoise şi nu sfârtecase, nu scăpase de incendiul care urmase. Deşi focul se stinsese de mai multe ore, părţile metalice mai emanau căldură. Chiar şi pământul pe care păşea era uscat şi cald.

Mogens îşi desprinse cu greu privirea de la resturile Fordului şi făcu un pas lateral, pentru a privi în jur cu atenţie.

S-ar fi bucurat acum să audă suspinul acela cutremurător, dar între timp încetase şi vântul şi se instalase o linişte sumbră.

— Hyams! strigă el.

Bineînţeles că nu primi niciun răspuns. Mai făcu doi paşi ezitanţi, se opri şi plecă mai departe, oprindu-se instinctiv la o distanţă mai mare de maşină decât ar fi fost necesară din cauza căldurii emanate. Autovehiculul devenise mormântul a doi oameni, poate chiar a trei oameni, şi apropierea de el îl înspăimânta. Nu avusese curajul să intre în cimitir, dar nu îi folosise la nimic, pentru că cimitirul venise după el.

Piciorul i se lovi de ceva care foşni. Mogens se opri şi recunoscu un contur lunguieţ, neclar, acoperit de un material negru. Se lăsă pe vine cu grijă şi întinse mâna, ca să dea de o parte pânza.

În următorul moment se retrase cu o mişcare atât de bruscă, încât îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate. Se lovi cu ceafa de o piatră, iar durerea fu atât de mare, că pentru un moment i se făcu rău. Nu fu pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa, dar pentru câteva secunde nesfârşite întunericul din spatele pleoapelor închise se învârti cu o asemenea viteză, că nu mai avea curajul de a deschide ochii, de frică să nu trebuiască să verse. Dură şi mai mult până să găsească puterea să se ridice şi să privească din nou la ceea ce pânza neagră ascundea îndurătoare.

Erau două corpuri arse imposibil de recunoscut. Mogens consideră că era vorba despre Mercer şi McClure, lucru ce putea fi doar ghicit, şi nu ar fi putut să spună care din cei doi era fiecare. Flăcările le arseseră hainele, părul şi sprâncenele, şi le şterseseră trăsăturile feţelor. Păreau că se micşoraseră, de parcă enorma căldură ce le înnegrise pielea şi le îndoise membrele îi şi chircise. Nu se mai putea deosebi între asceticul McClure şi corpolentul Mercer, de parcă focul i-ar fi topit grăsimea ultimului, cum se topea untul într-o tigaie fierbinte.

Cu toate că această privelişte era probabil cea mai groaznică văzută vreodată de Mogens, acesta îşi păstră cumpătul potolindu-şi stomacul rebel. Într-un colţişor al minţii lui reacţionă cu indignare când constată că Wilson lăsase pur

şi simplu aici cadavrele celor doi savanţi, ca şi cum nu ar fi fost decât resturi ale maşinii, dar îşi aminti imediat cât de greu îi fusese să coboare povârnişul. Pe timpul furtunii care bântuise aici după-amiaza trebuie să fi fost imposibilă transportarea celor doi morţi până la drum. Wilson ori oamenii lui îi lăsaseră aici şi îi acoperiseră. Pentru a-i transporta în ziua următoare, fără a-şi risca viața ori integritatea corporală.

Dar erau doar două cadavre. Unde era Hyams?

Înainte de a se ridica, trase pânza peste cei doi, apoi se întoarse şi încercă să dea un sens talmeş-balmeşului de umbre şi contururi neclare. Încercă să îşi imagineze cum arătase locul mai înainte, nu numai pe un întuneric cam tot atât de adânc ca acum, ci şi sub rafalele de ploaie şi în mijlocul unei furtuni. Probabil că Wilson şi oamenii lui abia dacă îşi văzuseră degetele în faţa ochilor. Dar Mogens îl considera pe Wilson - deşi abia îl cunoştea - un om foarte conştiincios, care scotocise cu atenţie cel puţin zona din jurul maşinii, deşi nu ar fi avut de unde să ştie că în maşină se mai aflase şi o a treia persoană. Aşadar, putea renunţa să mai cerceteze această zonă.

Dar tocmai aici era problema. Maşina alunecase pe o porţiune relativ netedă, dar mărginită de bolovani şi bucăţi ascuţite de stâncă. Unele dintre ele nu erau mai mari decât o cuşcă pentru câini, altele cât o jumătate de casă, dar toate aveau muchii ascuţite şi erau periculoase. Chiar dacă Hyams fusese azvârlită din maşină înainte ca aceasta să se fi aprins, nu ar fi avut nicio şansă dacă s-ar fi lovit de aceste stânci.

Totuşi, Mogens se căţără şi printre stâncile împrăştiate în stânga şi în dreapta şi cercetă terenul. Deşi raţiunea îi spunea că nimeni nu ar supravieţui căderii printre acestea, era convins că suspinele auzite nu erau doar rodul imaginaţiei lui.

Cât de departe putea fi aruncat un corp dintr-un automobil care se rostogolea? Desigur că nu prea departe, poate că la vreo opt, zece metri. Dacă Hyams se afla pe undeva pe aici însemna că trebuia să fie foarte aproape. Altfel nu ar fi putut să audă de pe drum presupusele strigăte de ajutor.

Mogens cercetă terenul pe o rază de treizeci de paşi, dar

nu dădu de Hyams, ci găsi altceva. La nici zece paşi în spatele maşinii arse, stâncile formau ceva asemănător unui baldachin, care oferea protecţie împotriva ploii pe un mic perimetru triunghiular. În acest perimetru apărea o pată întunecată, care nu ar fi trebuit să existe. Mogens se aplecă, întinse mâna şi simţi ceva umed şi cald. Când ridică braţul, în lumina stelelor palma şi degetele păreau negre, dar Mogens ştia că în realitate erau roşii. Nu trebuia să mai simtă mirosul caracteristic pentru a-şi da seama că pământul era impregnat cu sânge. Deci Hyams mai trăia. Ba mai mult: cu toate că pata mare de sânge în faţa căreia îngenunchease dovedea cât de grav rănită trebuia să fie, ea mai fusese în stare să se mişte. Din nefericire, doar o mică parte de sol fusese apărată de ploaie, restul se transformase într-o mocirlă cu vâscozitate de mlaştină, în care urmele nu se păstrau mai mult de câteva clipe. Nu putea stabili în ce direcţie se târâse Hyams.

Mogens se puse în situaţia unei persoane cu răni atât de grave. Nu mai mult decât raţional. Mai curând ca un animal rănit care caută un loc întunecat şi protejat pentru a muri. Pe de altă parte, mai ştia că uneori tocmai oamenii atât de grav răniţi fuseseră în stare de performanţe incredibile. Pe scurt, avea în faţă un mister care nu putea fi dezlegat printr-un simplu raţionament. Nu îi rămânea altceva de făcut decât să se bazeze pe noroc şi să spere că o va găsi pe Hyams înainte de a fi prea târziu.

Strigând din când în când numele specialistei în egiptologie, Mogens începu să caute în cercuri concentrice tot mai largi. Nu primi niciun răspuns, nu găsi nici alte urme de sânge şi nu o găsi nici pe Hyams. Se uita în fiecare crăpătură a stâncilor, atingea fiecare umbră şi cerceta după fiecare bolovan ce părea destul de mare pentru a scunde după el un om, dar în cele din urmă renunţă. Oricât de greu îi venea, era lipsit de sens să continue cercetarea în acest fel. Cu toate că avea sentimentul mai puternic decât până atunci că o părăsea ca un laş pe Hyams, mai putea face un singur lucru pentru ea: se va întoarce în tabără şi îi va alarma pe Graves şi pe Tom. Peste câteva ore se va lumina, şi apoi Tom putea să se ducă cu o maşină în oraş pentru a-l aduce pe Wilson şi cât

mai mulţi alţi oameni, care să continue căutarea la lumina zilei şi în condiţii mai favorabile.

Numai dacă nu ar fi fost prea târziu pentru Hyams.

Învins, porni să facă drumul înapoi. Avu nevoie de mai mult timp decât crezuse, căci se îndepărtase simţitor de scheletul carbonizat al maşinii; dar, oricum, se mai luminase, aşa că nu mai risca să intre ca un orb în vreo stâncă, îi trebui mai mult de o jumătate de oră din momentul în care coborâse în râpă până când ajunse din nou la resturile maşinii.

Cele două cadavre dispăruseră.

Mogens se afla printre stânci, la cincisprezece, douăzeci de paşi distanţă, dar cu toată lumina slabă observă imediat că pânza pe care o repusese cu grijă peste cele două corpuri carbonizate era făcută zdrenţe, şi resturile pământeşti ale lui Mercer şi McClure dispăruseră. Mogens rămase ca trăsnit, holbându-se neîncrezător la fâşiile de pânză neagră, apoi se apropie cu paşi şovăielnici şi se lăsă pe vine. Întinse mâna, dar nu termină mişcarea. Degetele începură să îi tremure.

Nu erau doar fâşiile de pânză. Din locul în care se aflaseră cele două trupuri arse, două urme adânci de târâre conduceau şi apoi dispăreau printre stânci, şi alături Mogens dădu cu ochii de o urmă plantară adâncă şi puternic deformată. La prima vedere ar fi putut fi luată drept o urmă umană, dar Mogens ştia ce creatură o lăsase. Tremurând din cauza fricii stăpânite cu greu, cuprins de groaza care îl împiedica să gândească clar, înălţă capul şi privi în direcţia lăsată de urmele de târâre. Deşi acestea dispăreau după câţiva paşi printre stânci, le putu totuşi urmări pe o distanţă bună. În scurtul moment în care lumina slabă a lunii noi îi permise, descoperi alte două urme plantare uriaşe.

Mogens se răsuci şi se ridică în picioare, dar în acelaşi moment se trezi în faţă cu o orbitoare lumină albă, care îl făcu să ridice îngrozit mâna la ochi.

— Stai pe loc! se auzi o voce furioasă.

Mogens nu s-ar fi putut mişca nici dacă ar fi vrut. Lumina intensă îl paralizase şi îi pătrundea atât de dureros în ochi, încât cu greutate îşi înăbuşi un geamăt. Ridică imediat şi cealaltă mână, ca să îşi protejeze ochii, şi printre lacrimi clipi

în lumina orbitoare. Dincolo de ea se mişcau umbre, şi în loc de a se mai domoli, lumina chinuitoare se amplifică, dublată de cea a unui reflector.

— Ce dracului faceţi aici, profesore VanAndt? se răsti la el şeriful Wilson.

Capitolul 21

— Încă o cafea, sau poate ceva mai tare, profesore? Şeriful Wilson înclină cana cu cafea spre Mogens afişând o mină întrebătoare, apoi ridică din umeri calm când ultimul refuză cu o mişcare a capului; îşi turnă o altă ceaşcă de lichid aburind, care nu arăta doar ca gudronul topit, ci în opinia lui Mogens avea şi gustul acestuia.

— Cum doriţi, profesore, adăugă el, dar ar trebui să vă mai gândiţi. Mă tem că vom avea o discuţie lungă.

Mogens renunţă la răspuns. Trecuse mult timp, dar avusese o anumită experienţă legată de apărătorii legii, suficientă pentru a şti că orice cuvânt era de prisos. Nu putea spune dacă Wilson îl suspecta şi, dacă îl suspecta nu ştia pentru ce îl suspecta, dar ceea ce putea afirma cu certitudine era că Wilson îşi formase o părere asupra a ceea ce văzuse la locul unde se aflau resturile maşinii şi că orice încercare de a-l convinge că altcumva stăteau lucrurile nu era decât apă de ploaie. Felul în care Wilson îi punea întrebările, felul în care îl asculta, felul în care îl privea, însuşi felul în care aparent el nu făcea nimic, îi erau bine cunoscute lui Mogens. Pentru Wilson cazul era deja clar, şi nimic din ceea ce Mogens putea să spună sau să facă nu îl putea determina să îşi schimbe părerea.

Mogens îşi potrivi mai bine pe umăr pătura subţire de lână pe care i-o dăduse Wilson şi îşi stăpâni cu greutate un fior provocat în egală măsură de oboseală şi de banala răcoare. Pătura care îi zgâria pielea îi acoperea umerii goi. Sub pretextul că le dădea la curăţat, Wilson îi luase hainele pe care murdăria se întărise, dar Mogens credea că era vorba mai mult de prelevarea de urme de sânge sau alte substanţe.

— Vă rog, domnule şerif, zise el obosit, nu vă pot spune mai mult decât ceea ce v-am spus deja de o duzină de ori. Nu vă pot obliga să mă credeţi, dar de la mine nu veţi auzi nimic altceva, chiar dacă mă veţi interoga toată ziua.

Se străduise să folosească un ton resemnat, afabil, în niciun caz provocator sau chiar dispreţuitor, dar această încercare nu părea neapărat încununată de succes, căci pur şi simplu vedea cum în privirea pătrunzătoare, aparent indiferentă a lui Wilson, ceva se modifica. Mogens se gândi să fie mai precaut. Era de presupus că Wilson nu avea ceva personal cu el, dar era un om simplu, şi ca mulţi alţii îi privea pe academicieni cu un amestec de respect combinat cu o agresivitate izvorâtă din nesiguranţă.

— Domnule şerif, de fapt ce aşteptaţi de la mine? continuă el după o pauză, pe un ton evident schimbat, mai calm. Nu pot să vă spun mai mult. Am ieşit ca să caut o pisică dispărută.

— Şi pe care aţi găsit-o, dar din păcate lipsită de viaţă, oftă Wilson. Un animal de pradă o sfârtecase. Dar în loc de a vă întoarce după ajutoare - ori cel puţin după o armă! -, aţi plecat pe cont propriu, cu mâinile goale, în urmărirea fiarei despre care chiar dumneavoastră spuneţi că sfâşiase o pisică matură. Clatină din cap şi adăugă: Vă puteţi imagina ce animal este în stare de asta, profesore?

Mogens tăcea. Nu putea să îşi imagineze, el îl *văzuse*, dar nu îi relatase nimic lui Wilson despre monstrul cu ochi de jar. Făcuse asta o dată, în urmă cu nouă ani, şi nu o va mai face niciodată.

— Trebuie să fiţi un om foarte curajos, profesore, sau unul foarte prost, continuă Wilson, neprimind niciun răspuns.

— Profesorul VanAndt ar fi de-a dreptul prost, interveni o voce venind din direcţia uşii, dacă ar răspunde de acum înainte la o singură întrebare pusă de dumneavoastră, domnule şerif.

Wilson ridică brusc privirea, şi Mogens văzu nu numai că acesta păli, ci şi cum ochii i se umplură de teamă şi furie, fără să poată spune care din ele predomina. Apoi el însuşi tresări când se întoarse şi recunoscu oaspetele neinvitat.

— Jonathan!

Graves răspunse cu un uşor semn făcut cu capul, înainte de a trânti inutil uşa în spatele lui şi a se apropia de biroul lui Wilson.

— Ce se petrece aici? întrebă el sfidător.

Pentru început părea că tonul suveran al lui Graves era suficient pentru a neutraliza rezistenţa lui Wilson, dar şeriful îşi aminti evident unde se aflau. Acesta nu se ridică, împinse bărbia în faţă, îi aruncă o privire tăioasă lui Graves şi intenţionat întârzie cu răspunsul câteva secunde:

— Bună dimineaţa, doctore Graves. Şi ca să răspund la întrebarea dumneavoastră: am câteva întrebări de pus profesorului VanAndt, şi gândesc că nu vă priveşte ce…

— Oh, dumneavoastră *gândiţi*, interveni sarcastic Graves. Păi, am să vă spun atunci ce *gândesc* eu, domnule şerif. Flutură mâna în direcţia lui Mogens, fără a-l pierde o clipă din ochi pe Wilson şi continuă: Mă priveşte foarte mult dacă dumneavoastră îmi interogaţi un colaborator, domnule şerif!

— Nu a spus nimeni nimic despre un interogatoriu, răspunse Wilson.

Încerca să fie hotărât, dar cuvintele lui sunau neconvingător. Mogens înţelese că acesta tocmai ceda.

Wilson continuă:

— Am doar câteva întrebări pentru profesorul VanAndt.

— Şi pentru asta trebuie să se dezbrace şi să şadă pe scaun jumătate gol în faţa dumneavoastră?

— Asta nu are nicio legătură, spuse repede Mogens. Hainele mele erau murdare. Şeriful Wilson a fost amabil şi le-a dat la curăţat.

Graves îi aruncă o privire de gheaţă, scurtă, şi continuă să vorbească adresându-i-se lui Wilson:

— Ce s-a întâmplat?

— L-am surprins pe… *colaboratorul* dumneavoastră în apropierea maşinii arse. Îşi făcea de lucru pe acolo.

Graves ridică din umeri evident plictisit.

— Ceea ce nu este o infracţiune, nu? La drept vorbind, maşina încă îmi aparţine. Iar eu nu am nimic împotrivă ca profesorul VanAndt să o contemple.

Ochii lui Wilson fulgerară.

— Nu depăşiţi măsura, doctore Graves! O fi acesta doar un orăşel, iar eu oi fi doar un simplu şerif, dar şi noi ştim ce este legal şi ce nu este. Cauza accidentului încă nu este

cunoscută. Au pierit doi oameni, poate chiar trei, iar profesorul VanAndt a fost văzut în miez de noapte făcându-şi de lucru în apropierea maşinii arse. Făcu o scurtă pauză bine controlată înainte de a adăuga triumfător: Iar cadavrele doctorilor McClure şi Mercer au dispărut.

— Da, şi? întrebă calm Graves, ca şi cum această noutate nu reprezenta nimic deosebit. Poate acum credeţi că le-a subtilizat?

— Oricum avea sânge pe mâini, zise Wilson.

— Da, sângele doctorului Hyams! zise revoltat Mogens.

— Doctor Hyams? Se pare că cel puţin pentru o clipă Mogens reuşise să atragă atenţia lui Graves. Cum aşa, Hyams? Asta înseamnă…?

— Că mai este încă în viaţă, spuse Mogens. În orice caz, cred că era atunci când şeriful Wilson m-a arestat.

Graves se întoarse cu o mişcare nervoasă către Wilson, dar de data aceasta şeriful i-o luă înainte:

— Bineînţeles că eu iau în serios afirmaţia profesorului VanAndt. Deşi, sincer să fiu, îmi este greu să o cred. Am trimis totuşi cinci oameni la locul accidentului pentru a cerceta din nou tot terenul. Credeți-mă, dacă doctor Hyams ar fi în viaţă, oamenii mei o vor găsi.

— Şi de nu ar mai fi în viaţă, domnule şerif… Graves se aplecă revendicativ în faţă sprijinindu-se cu degetele de biroul lui Wilson şi continuă:… Atunci *oamenii mei* vor constata când a murit doctor Hyams. Şi dacă va rezulta că a murit pentru că nu l-aţi ascultat pe profesorul VanAndt şi că aţi întreprins căutarea prea târziu, atunci Dumnezeu să vă păzească!

Faţa lui Wilson pierdu şi ultima urmă de culoare, dar Graves nu îi dădu ocazia să riposteze, ci continuă pe un ton mai jos, dar şi mai tăios:

— Să înţeleg că profesorul VanAndt poate reveni acum cu mine în tabără? Avem o mulţime de treburi de rezolvat!

— Bineînţeles, răspunse Wilson forţat de împrejurări, îi aruncă lui Mogens o privire cercetătoare: Nu aveţi aceleaşi dimensiuni ca mine, dar vă pot oferi uniforma mea de rezervă - doar pentru drumul până la tabără.

— Şi fără îndoială că veţi fi atât de amabil de a veni dumneavoastră după ea, nu? întrebă ironic Graves. Ar fi cel mai bine chiar astăzi după-amiază.

Wilson se întunecă şi mai mult la faţă, dar îşi înghiţi cu greu răspunsul furios ce îi sta pe limbă şi plecă probabil pentru a aduce uniforma promisă. Graves aşteptă ca acesta să iasă din cameră şi să închidă uşa după el, apoi se întoarse către Mogens şi aparentul calm dispăru ca o mască de pe figura lui.

— Ce naiba… începu el.

— A apărut iarăşi, Jonathan, îi tăie vorba Mogens.

Graves lăsă capul pe o parte:

— Ce a apărut?

— … *Creatura*, răspunse Mogens. Vocea îi tremura atât de puternic, încât depunea mari eforturi pentru a continua să vorbească: Monstrul din cimitir, care a luat-o pe Janice.

— Ce tot spui acolo, Mogens? Graves încercă să râdă, dar nu reuşi. Este o prostie!

— L-am văzut, continuă aproape în şoaptă Mogens. A omorât-o pe Cleopatra… şi cred că a luat-o şi pe Hyams. Inspiră adânc, pentru a găsi forţa să vorbească mai departe: Acum câteva zile, Jonathan, l-am văzut pentru prima dată la cimitir. Era creatura de la mausoleu. Aceeaşi care a luat-o pe Janice şi pe ceilalţi doi. Este aici, Jonathan!

Aştepta un răspuns; poate se aştepta ca Graves să râdă de el, dar acesta îl privi doar câteva secunde în tăcere şi gânditor, înainte de a-l întreba pe un ton foarte serios:

— Eşti sigur?

— Da, absolut sigur.

Graves tăcu din nou. Părea mult mai gânditor, dar şi foarte înfricoşat.

— Dar de ce? mormăi el. De ce acum? De ce aici?

— Poate că tot timpul s-a ţinut după noi, Jonathan. Poate că… în toţi aceşti ani a aşteptat să ne înşface împreună.

— Este o prostie, zise Graves. Râse, dar suna tot nervos.

Acum poate chiar mai mult. Continuă: Asta este… adică cred; dar nu are sens. De ce… Că eu doar nu…

— Eu l-am rănit, spuse încet Mogens. Şi tu te aflai acolo. Poate că ne vrea pe amândoi. Ridică din umeri. Nu poate fi o

întâmplare faptul că apare după atâta timp. Noi nu am mai fost niciodată împreună din acea noapte, Jonathan. Ezită un moment, îşi umezi buzele cu vârful limbii şi înainte de a vorbi privi scurt la uşa pe care ieşise Wilson, apoi spre cea de la intrare: Şi mai este ceva.

— Ce?

— Tom. Este cu tine?

Graves se uită şi el scurt la uşa prin care intrase, apoi răspunse:

— Nu. Am venit cu Buickul. De ce întrebi?

— Pentru că eu cred că… are o legătură cu toate acestea, răspunse ezitant Mogens.

— Tom?

Mogens confirmă cu o mişcare a capului. Nu răspunse imediat şi, când totuşi o făcu, vorbi încet, cu greutate. Brusc totul dobândi sens, deşi el tot refuza să creadă. Tom, care ştia incredibil de multe, care ştia tot şi care părea că nu avea nevoie de somn. Aflat totdeauna la locul unde era nevoie de el. Care avea răspuns la toate.

— În noaptea când am văzut pentru prima dată monstrul, afară, la cimitir. Era Tom. El m-a adus înapoi, după ce leşinasem. Eu cred că el… el spune că pe *el* îl văzusem acolo, dar eu nu mai sunt sigur că aşa a fost. El *trebuie* să fi văzut pur şi simplu.

Graves tăcea. Devenise şi mai palid.

— Ce ai? îl întrebă Mogens.

— Tom. Miss Preussler l-a rugat să îi arate locul săpăturilor. Când plecam, ei tocmai coborau în subteran.

Capitolul 22

Minutele scurse până când Wilson reveni cu hainele promise păreau o eternitate, iar puţinele minute necesare lui Mogens pentru a se îmbrăca părură şi mai lungi. Wilson arătase cu un gest scurt spre o cameră alăturată, dar Mogens îşi azvârli scurt pătura de pe umeri şi se îmbrăcă rapid, deşi îi era clar că în acest fel nu făcea decât să alimenteze suspiciunile lui Wilson. Fără a-şi mai lua rămas-bun, ieşi grăbit şi trebui să se stăpânească să nu *fugă* până în partea cealaltă a străzii, unde Graves parcase Buickul.

Comentariul lui Graves la purtarea lui bătătoare la ochi se rezumă la un încruntat dezaprobator, dar acesta nu scoase o vorbă, ci porni maşina atât de repede, că Mogens, instinctiv, se ţinu disperat de scaun. Mogens nu putea aprecia dacă Graves conducea mai sigur decât Tom, dar în orice caz conducea *mai repede.* Avură nevoie doar de câteva minute pentru a ieşi din oraş şi a ajunge la răscrucea către cimitir. Inima lui Mogens începu să bată tot mai repede când se apropiară de locul în care Fordul se prăbuşise în vale. Acum, la lumina zilei, putea vedea urmele negre lăsate de cauciucurile Fordului pe carosabil în momentul accidentului, urme pe care nici ploaia nu le ştersese complet.

Graves frână atât de brusc, încât Mogens fu împins de pe scaun şi trebui să se sprijine cu ambele mâini de bord pentru a nu se lovi. Se alese cu o durere înţepătoare la încheieturi şi scăpă un geamăt ascuţit. Graves clătină dispreţuitor din cap şi întinse mâna către mânerul portierei.

— Ce faci, Jonathan? întrebă Mogens. Nu avem timp!

— Ar putea fi important.

Graves deschise portiera şi coborî. Mogens îl privi o clipă speriat, dar înţelese că orice încercare de a-l determina pe Graves să se grăbească ar fi reprezentat doar o pierdere de timp, aşa încât coborî şi el. Îi luă ceva mai mult timp să deschidă portiera. Îl durea încheietura mâinii.

— Jonathan!

Dar Graves făcu ceea ce făcea de cele mai multe ori când Mogens i se adresa: îl ignoră. Ocoli maşina şi, privind în jos, călcă pe urmele întrerupte lăsate de cauciucurile auto.

— Acolo s-a abătut de la drumul drept, vezi?

— Jonathan, crezi că acum asta este important…

— Da, îl întrerupse Graves, cred. Poate că este mai important decât bănuieşti tu.

Furios, Mogens se mai uită o dată la el, dar simţea cât de inutil era să mai spună ceva. Se întoarse indispus în direcţia în care arăta mâna înmănuşată în negru a lui Graves. Din loc în loc urma dispărea printre spărturile asfaltului, unde natura răzbătea din nou prin pătura sufocantă, ierburi şi ciuperci ieşind la lumină de sub carosabil. Dar, după ce îşi dădu seama asupra cărui aspect îi atrăgea atenţia Graves, îi fu mai uşor să îl înţeleagă.

— Până acum am plecat de la premisa că Mercer era beat, motiv din care a pierdut controlul asupra maşinii, spuse Graves gânditor şi oftă. Probabil că era beat, dar în rest se pare că l-am nedreptăţit pe bunul doctor. Priveşte: cu puţin înainte de cimitir a frânat atât de brusc, că maşina a intrat în derapaj. Trebuie să fi evitat ceva. Ceva venit de acolo.

Nu pronunţase cuvântul, dar la ce să o mai fi făcut? Mâna lui întinsă indica zidul cimitirului, şi nu un loc oarecare, ci exact locul în care zidul era parţial prăbuşit. Nu trecuse mult timp de la prăbuşire. În dreptul spărturii nu crescuse muşchiul, şi câteva pietre desprinse erau azvârlite către *exterior*, pe drum, constată înfiorat Mogens, de parcă ceva venind din perimetrul împrejmuit al cimitirului trecuse cu o forţă enormă prin zid. Nu trebuia să dispui de multă fantezie ca să îţi imaginezi ce se petrecuse aici. Mercer conducea prea repede, şi era şi băut, dar această situaţie fusese cauza finală a accidentului. Cineva venit din cimitir spărsese zidul şi, speriat, Mercer trăsese puternic de volan şi pierduse controlul asupra maşinii.

— Ar trebui să plecăm acum mai departe, Jonathan, spuse Mogens. Miss Preussler este probabil în pericol.

Graves părea să nu îi fi auzit cuvintele. Mai privi un

moment urmele lăsate de cauciucuri, se întoarse şi se apropie atât de mult de locul unde maşina părăsise drumul, încât o mână de pietricele se desprinse sub vârful pantofilor lui şi se rostogoliră pe povârniş cu zgomotul unor bile de sticlă din punga unui copil.

— Vina este a mea, Mogens, spuse încet Graves. Nu ar fi trebuit să îi las să plece.

— Jonathan! Miss Preussler este acolo, jos, cu Tom!

Graves nu reacţionă. Rămase împietrit privind resturile maşinii. Cu toată distanţa mare, Mogens putea să observe urmele făcute în cădere printre stânci. Înregistră automat şi faptul că acolo, jos, nu era nimeni care să o caute pe Hyams.

— Credeam că numai noaptea este pericol, şopti Graves. Credeam că ziua… Scoase din buzunarul hainei un etui şi încercă să aprindă o ţigară, dar mâinile îi tremurau prea tare. Am făcut o teribilă greşeală, Mogens. O greşeală care i-a costat viața pe Mercer, McClure şi poate şi pe Hyams. Este vina mea.

— Dar este o prostie! protestă Mogens. Nu puteai să bănuieşti ce se va întâmpla!

— Tu crezi că Hyams şi ceilalţi doi ne-au părăsit din cauza ta? continuă Graves. Râse zgomotos. Ai dreptate, dar nu tu eşti de vină. Eu *am vrut* asta. Mai încercă o dată să aprindă ţigara şi de această dată reuşi. Nu îl privea pe Mogens în timp ce continua să vorbească, ci prin fumul cenuşiu pe care îl sufla fixa automobilul distrus. Vorbea tot mai încet: Aş fi putut să îi opresc. Ar fi fost suficient un singur cuvânt, şi ei ar fi rămas. Dar am vrut să plece. Mă gândeam că era mai sigur pentru ei. I-am omorât pentru că am vrut să îi salvez. Dacă nu ar fi atât de groaznic, totul ar putea fi luat drept o glumă reuşită a sorţii.

— Eu… nu înţeleg ce…

— Nu, desigur că nu, îl întrerupse Graves. Cum ai putea să înţelegi? O altă greşeală, Mogens. Probabil că ceea ce am urât cel mai mult la tine este faptul că îmi pui în faţa ochilor neputinţa mea omenească.

— Jonathan, eşti smintit? întrebă Mogens. Miss Preussler este cu Tom acolo, jos, şi tu…

— Miss Preussler nu este în pericol, îl întrerupse Graves.

Mogens clipi.

— Ea este jos cu *Tom*, repetă Graves. Şi în acest fel este mai în siguranţă decât dacă ar fi aici, cu noi.

Râse trist când observă cât de perplex rămăsese Mogens.

— Nu ai înţeles ce ţi-am povestit *eu* despre Tom? întrebă Mogens.

— Am înţeles fiecare cuvânt. Dar mai este ceva ce ar trebui să îţi spun eu despre Tom. Ai dreptate, Mogens. El… *a văzut* acea creatură în cimitir. Nu a fost o închipuire de a ta.

Mogens tăcea. Receptase destăinuirea lui Graves ca pe o lovitură în figură. Încercă să găsească o explicaţie, dar nu reuşi, poate pentru că începuse să simtă că în spatele acestei afirmaţii se ascundea o taină mult mai mare şi mai îngrozitoare. Şi nu era sigur dacă voia să cunoască acea taină.

— Hai, Mogens, mergem mai departe.

Graves aruncă ţigara jos şi o strivi atent cu tocul pantofului înainte de a ocoli maşina pentru a se aşeza la volan. Porni Buickul imediat ce Mogens se urcă lângă el şi înainte ca acesta să fi avut timp să închidă portiera, dar acum nu mai conducea la fel de repede ca mai-nainte.

Fără să vrea, dar şi fără să se poată împotrivi, privirea lui Mogens rămase pironită asupra spărturii neregulate din zidul cimitirului. Inima începu să îi bată mai repede şi îşi ținu mâinile în poală pentru ca acestea să nu tremure. Spre deosebire de cele două dăţi când văzuse anterior acest cimitir, acum partea unde se afla spărtura din zid era în lumina soarelui, aşa că putu să vadă că acolo nu se afla absolut nimic de care să se teamă. Dar probabil că şi Mercer gândise la fel când se apropiase de acest loc, şi după niciun minut el şi ceilalţi doi pasageri erau morţi.

Graves vorbi abia după ce lăsară în urmă acel loc:

— Nu i-o lua în nume de rău lui Tom, Mogens. Nu a vrut să te mintă. A trebuit să îl oblig eu să îţi servească acea poveste oribilă.

— A fost foarte convingător, spuse Mogens.

Vocea îi era aşa de indiferentă, că singur se sperie de ea.

— Îi eşti simpatic băiatului, Mogens. Tocmai din cauza asta nu voia să te mintă.

— Ce… vrei să spui, Jonathan? Vrei să spui că Tom… ştia *sigur?*

— Nu am venit aici din cauza templului, răspunse Graves. Am venit pentru *ei*. Făcu cu capul o mişcare spre zidul cimitirului, fără să ridice privirea de pe drum. Faptul că am descoperit templul a fost o întâmplare.

— Şi Tom…?

— Oh, el a spus adevărul în privinţa asta, îl asigură Graves. Este cu adevărat originar din zonă. A descoperit absolut întâmplător accesul la templu. Dar în ultimii cinci ani, adăugă el după o pauză scurtă, m-a însoţit în majoritatea călătoriilor mele. Multe din cele descoperite de mine i le datorez lui Tom. Fără el probabil că nu aş mai fi în viaţă, dar cu siguranţă că aici nu aş fi.

— Cinci ani? se miră Mogens. Dar pe atunci el trebuie să fi avut…

— Doisprezece, confirmă Graves. Era cam de doisprezece ani, poate de treisprezece, cine ar putea să ştie exact? Dar era un băiat destupat, asta am remarcat imediat. Chiar în noaptea în care l-am surprins răscolindu-mi cortul, adăugă el, mustăcind.

— Ce făcea? întrebă Mogens.

Zâmbetul lui Graves se lăți.

— Încerca să mă fure, spuse el şi imediat ridică mâna pentru a-l împiedica pe Mogens să intervină. Nu îl judeca preconceput, Mogens! Aici nu suntem la San Francisco şi nici la Harvard. Nici măcar în iubitul tău Thompson. Aici suntem în sălbăticie, chiar dacă San Francisco se află la o aruncătură de băţ. Este un ţinut aspru, cu oameni duri. Dacă îţi închipui cumva că aceştia cunosc cuvântul mărinimie, eşti un nebun mai romantic decât credeam eu. Dădu energic din cap, deşi Mogens nu îl contrazisese, apoi continuă: Ce şanse are aici un orfan, care este al nimănui, care nu ştie nici să citească şi nici să scrie şi pentru care nimeni nu se simte răspunzător? Va deveni un hoţ sau va încerca să devină preşedinte al Statelor Unite. Tom a ales să fie hoţ.

Râse ca de o glumă foarte bună, dar Mogens rămase serios şi zise:

— Mi-a spus că *a avut* părinţi adoptivi.

— A avut. Au fost omorâţi. De către *bestie*.

Ajunseră la capătul porţiunii de drum asfaltat, şi Graves ridică piciorul de pe acceleraţie, Buickul intrând încet în bariera de crengi şi frunziş; Mogens remarcă faptul că Graves nu voia să zgârie vopseaua automobilului scump.

— Mă tem că nu te-am putut urmări întru totul, Jonathan, spuse Mogens, ceea ce nu corespundea pe deplin adevărului.

El bănuia de mult ceea ce Graves încerca să îi explice atât de ceremonios, dar în sufletul lui se împotrivea ca şi mai înainte să recunoască acest adevăr.

Graves acceleră din nou şi răspunse abia după ce traversară porţiunea mlăştinoasă de teren şi coti către baraca lui.

— Tu ai crezut că te-am trădat, Mogens. Când acesta vru să riposteze, îi tăie vorba cu un gest de mânie şi în acelaşi timp de resemnare. Nu nega! Am văzut cum m-ai privit. Te-ai simţit părăsit de mine la nevoie. Eram prietenul tău şi, când ai avut nevoie de mine, te-am respins. Mă urăşti. În locul tău, eu aşa aş simţi cu siguranţă.

Se întrerupse ca pentru a opri maşina şi a deschide portiera, dar în realitate mai mult în aşteptarea unei reacţii. Dar Mogens tăcea în continuare. Ceea ce îi spusese Graves era înspăimântător şi în acelaşi timp năucitor, dar nimic din ceea ce ar fi putut acesta să dezvăluie nu l-ar determina să îl ierte. Nici nu putea şi nici nu *voia*.

— Poate că am fost laş, dar în felul meu am încercat să mă căiesc, continuă Graves când Mogens tocmai cobora.

Vocea îi devenise mai pătrunzătoare şi ceva mai stridentă. Interpretase evident tăcerea lui Mogens drept o invitaţie la a se apăra. Mogens nu avea nimic împotrivă.

— În timp ce tu erai cuprins de autocompătimire şi suferinţă, eu am încercat să dezleg misterul! I-am căutat şi i-am găsit, Mogens! Devenit brusc furios, gesticulă în direcţia cimitirului şi continuă mai tare: Ei nu sunt numai aici, Mogens, sunt pretutindeni! Nu numai aici şi la Harvard, ci pretutindeni

în lume. Pretutindeni unde oamenii sunt înmormântaţi, acolo sunt şi ei. Ei trăiesc din morţi, Mogens. Cimitirele noastre sunt troacele lor din care se hrănesc! Încă nu ştiu exact ce *sunt*, ori de unde *vin*, dar cred că *există* de când există oameni. *Ei* sunt vulturii noştri necrofagi, Mogens!

— Eşti smintit! spuse Mogens.

Dar protestul nu sună convingător nici în propriile urechi. Graves îl ignoră.

— Oamenii *îi* ştiu. Au ştiut de totdeauna. Ei trăiesc în legendele oamenilor, Mogens. Vârcolacii, vampirii, zombii. Şi tu îi ştiai. Dar nu *voiai* să îi ştii. Respingi această cunoaştere, căci nu îi suporţi gândul.

— Asta… asta este absurd, se împotrivi Mogens.

Nici el nu ştia de ce spunea asta, dar Graves răspunse pentru el la această întrebare:

— O negi pentru că ar minimaliza moartea lui Janice, spuse el dur. Pentru că ar însemna că nu a fost vorba despre nimic deosebit.

— Încetează! strigă Mogens cu voce tremurândă.

Dar Graves nu îl ascultă. Vocea îi deveni mai tăioasă şi acuzatoare.

— Pot să te asigur că nu a fost nimic deosebit în asta, continuă el. Vânez aceşti monştri de nouă ani, din ziua în care am părăsit Harvardul! Tu te-ai ascuns ca un animal rănit într-o vizuină, ca să îţi lingi rănile, dar eu i-am căutat, Mogens! Şi eu i-am găsit peste tot în lume! Aici! În Europa! În pustiurile Asiei, în jungla sud-americană, pe versanţii îngheţaţi ai Himalayei şi în savana africană! Ei sunt peste tot, Mogens, şi pot să te asigur de un lucru: Ce ţi s-a întâmplat ţie nu este deloc extraordinar. Tu crezi că personal diavolul s-a deranjat din iad ca să te pedepsească? Râse răutăcios şi continuă: Te înşeli, Mogens! Nu eşti tu atât de important. Nu a fost nimic deosebit. S-a întâmplat şi până acum, şi se va mai întâmpla şi de acum înainte. Simplu… îşi plesni degetele scoţând un sunet care datorită pielii negre a mănuşii părea făcut de un lichid… aşa.

— Încetează, Jonathan! gemu Mogens. Nu ştii ce spui! Ce ştii tu ce am pierdut?

— Oh, tu crezi că eu nu am plătit pentru asta? izbucni Graves. Furios, ridică mâinile şi îi vârî lui Mogens sub ochi degetele desfăcute. Ceva întunecat şi apăsător, licări în ochii lui, ca un fulger, făcându-l pe Mogens să se retragă o jumătate de pas. Te înşeli! Am plătit mai mult decât îţi poţi imagina tu, Mogens! Am văzut lucruri pe care niciodată un om nu ar fi trebuit să le vadă! Şi pentru asta am plătit mai mult decât a plătit vreodată un om. Îşi coborî mâinile şi clătină cu îndărătnicie din cap. Dar m-am predat? Nu! Eu nu mă chircesc jignit într-un colţ şi nu cârtesc împotriva sorţii, Mogens. Tu ar trebui să încetezi în sfârşit cu asta!

— De ce îmi faci asta, Jonathan? se tângui Mogens.

Tremura din tot trupul. Silueta lui Graves începu să se estompeze în faţa lui, când lacrimi fierbinţi i se scurseră pe obraji. Nu încerca nici măcar să le reţină. Repetă:

— De ce îmi faci asta?

— Ca să încetezi să te autoflagelezi, Mogens. Vocea lui Graves coborî: Sunt destul nouă ani de doliu după Janice. Dacă vrei să faci ceva pentru ea, ajută-mă să dezvălui secretul acestor monştri. Dacă lumea află că *ei* există, îi putem combate.

— Nu tu spuneai că omenirea nu vrea să ştie de ei? întrebă Mogens amărât.

— Atunci ajută-mă să o silesc! răspunse Graves. Dacă noi dovedim lumii că ei există, ea nu va mai putea închide ochii mult timp!

Mogens rămase tăcut multă vreme. O veşnicie. Nici el nu ştia ce gândea în aceste momente, ce se petrecea în el. Ceva se distrugea în el în linişte şi ciudat de lipsit de dramatism, dar definitiv. Graves avea dreptate cu fiecare cuvânt pe care îl pronunţase. Exact ca un animal rănit, care se retrage într-un loc liniştit şi întunecat pentru a muri, se ascunsese în ultimii nouă ani într-o văgăună ca Thompson, pentru a-şi cultiva durerea. Autocompătimirea pe care, pe bună dreptate, i-o reproşa Graves îi dăduse totodată forţa să rămână în viață. Acum Graves îi luase şi asta. Nu mai avea nimic. Se simţea gol.

— Şi ce aştepţi acum de la mine?

Doar rostirea acestor puţine cuvinte îi ceruse mai mult efort decât mai putea depune. Epuizarea nu se limita doar la spirit. Trebui să întindă mâna şi să se sprijine de maşina lui Graves pentru a mai rămâne în picioare.

— Să te decizi, Mogens. Acum. Ştiu, nu este cinstit. Vine prea repede, şi nici nu îţi dau de ales. Dar nici eu nu am de ales. Şi nici timp. Spune nu, şi chiar astăzi îl pun pe Tom să te ducă la gară. În privinţa şerifului Wilson, nu îţi face griji, aranjez eu. Îţi pun la dispoziţie bilete de călătorie până la Thompson ori până unde vrei, plus salariul pe un an. Sau cobori cu mine, şi îl eliberăm în sfârşit pe bietul Tom de compania încântătoarei tale gazde.

Încă o dată se scurseră nesfârșite secunde chinuitoare de tăcere, după care Mogens se întoarse demonstrativ spre cortul din centrul taberei şi trase puternic aer în piept:

— Hai să îl salvăm pe Tom, zise el.

Şi poate şi restul lumii.

Capitolul 23

Mogens înţelese imediat un lucru: cel puţin pe moment, Tom avea mai multă nevoie să fie salvat decât lumea. Deşi generatorul funcţiona încercând să domine cu zgomotul lui monoton orice altă sursă de sunete, auziră vocea lui miss Preussler imediat ce coborâră scara şi pătrunseră în galerie. Graves nu spuse nimic, lui Mogens nu îi scăpă nici încruntatul lui involuntar, nici faptul că grăbea pasul pe măsură ce se apropiau de încăperea templului.

— Nu despre asta era vorba, fir-ar…! mârâi el. Trebuia să îi arate doar tunelul!

— Acum tu eşti nedrept cu Tom, spuse Mogens încercând să-şi ascundă un zâmbet. Ţi-am mai spus: Când miss Preussler îşi pune ceva în cap, în general o face.

Graves se încruntă şi mai mult, dar nu mai zise nimic, ci mări pasul, aşa că în niciun minut se aflau în marea încăpere a templului, luminată de becuri electrice aproape ca de lumina zilei. În primul moment nu o zăriră pe miss Preussler, în schimb o auziră foarte bine. Vocea ei izvora din spatele bărcii morţilor, ceea ce făcu ca pe faţa lui Mogens să apară o expresie de îngrijorare.

— Sper că uşa secretă este…

— … Cu siguranţă încuiată, nu te îngrijora, îi continuă ideea Graves.

Dar pentru gustul lui Mogens completarea sună ceva cam prea convingător, ca şi cum Graves nu ar admite să fie luată în consideraţie nicio altă posibilitate. Graves grăbi prea tare pasul, pentru a mai putea să-şi ascundă brusca îngrijorare. Mogens rămase puţin în urmă. Pentru a ţine pasul cu el, ar fi trebuit să alerge.

Dar îngrijorarea lor se dovedi neîntemeiată, cel puţin în privinţa uşii secrete. Mica statuie a lui Horus părea neclintită de milenii în nişa ei, iar uşa ascunsă în spatele ei era încuiată. Nici măcar Mogens, care ştia la ce să se uite, nu putea vedea

mai mult decât aparenta stâncă masivă.

În schimb, Tom le făcu o impresie nefericită. Ca şi miss Preussler, şi el era cu spatele când cei doi se aplecară pentru a trece pe sub pupa proeminentă a bărcii, dar probabil că el le auzise paşii, pentru că practic în acelaşi moment se întoarse, şi pe faţă îi apăru o expresie de vinovăţie şi uşurare, totodată, dintre care cel puţin în acel moment predomina evident uşurarea. Observă uniforma de poliţist purtată de Mogens şi expresia se transformă într-una întrebătoare.

— Thomas, trebuie să inventezi ceva mai potrivit dacă vrei să iei de braţ o femeie sărmană şi bătrână ca mine, tocmai spunea miss Preussler. Chiar dacă eu... Se opri în mijlocul frazei, căci, întorcându-se, îi descoperi pe Mogens şi pe Graves. Profesore! Doctore Graves! strigă ea bucuroasă. V-aţi întors! Minunat! Se opri din nou şi se încruntă: Profesore VanAndt! V-aţi găsit un nou loc de muncă?

În primul moment, Mogens nu înţelese întrebarea, apoi zări scânteia de amuzament din ochii lui miss Preussler şi nu mai fu nevoit să se privească pentru a ghici motivul întrebării. Probabil că arăta caraghios în uniforma de poliţist cu culori ieşite la spălat, pe care i-o dăduse Wilson. Atât pantalonii, cât şi mânecile cămăşii erau prea scurte, dar ca o compensaţie, ambele piese de îmbrăcăminte erau mai largi cu câteva numere.

— Hainele mele au fost luate puţin, spuse el cu un zâmbet stingherit, dar şeriful Wilson a fost atât de generos, încât mi-a împrumutat uniforma lui. Mi s-a părut mai decent decât să mă întorc înfăşurat doar într-o pătură.

Cuvintele ar fi trebuit să sune inocent, dar nu a fost aşa, pentru că zâmbetul cuprinse nu doar faţa, ci şi privirea lui miss Preussler. Ea întrebă îngrijorată:

— Totul este în regulă?

Graves răspunse repede în locul lui Mogens:

— Bineînţeles. Doar că bunul nostru profesor a fost puţin cam neîndemânatic. A uitat că aici nu suntem la Universitatea din Thompson ori în minunata dumneavoastră casă, ci în mijlocul sălbăticiei. Dar nu aveţi nicio grijă, el însuşi a ieşit mult mai bine decât hainele lui din această întâmplare.

Rânji larg în direcţia lui Mogens, dar în spatele acestui rânjet aparent răutăcios se ascundea şi o privire complice, care îi cerea să adere la această versiune.

— Mă bucur că nu aţi păţit nimic, zise miss Preussler. Mi-am reproşat că v-am pus să colindaţi pădurea noaptea doar pentru o pisică.

„Doar pentru o pisică?” repetă Mogens în gând, surprins. Cleopatra era pentru miss Preussler mult mai mult decât doar o pisică!

— Nu s-a întâmplat nimic, răspunse el nesigur. Doar Cleopatra…

— Va apărea cu siguranţă, nu fiţi îngrijorată, miss Preussler, interveni Graves. O va căuta Tom. Sper că aţi fost mulţumită cu ce v-a arătat până acum.

În privirea lui miss Preussler licări scurt din nou o urmă de neîncredere, şi Mogens fu aproape sigur că ea sesizase intenţia lui Graves de a schimba tema discuţiei, intenţie concretizată atât de stângaci. Dar ea confirmă cu convingere:

— Oh, desigur, tânărul dumneavoastră asistent este un ghid excepţional. Dar şi un poznaş, vi-o spun eu.

— Aşa? întrebă Graves.

Zâmbi, dar îi aruncă lui Tom cu coada ochiului o privire de gheaţă. Ba chiar ameninţătoare.

Miss Preussler încuviinţa din cap de zor.

— Da, imaginaţi-vă, îmi turna gogoşi cum că acest templu păgân este mai vechi de cinci mii de ani. Şi era foarte convins că îl cred, dar la sfârşit am băgat de seamă că şi-a permis doar să glumească. Îl ameninţă jucăuş pe Tom cu degetul arătător şi adăugă: Cinci mii de ani! Când oricine ştie că lumea are doar patru mii de ani!

Graves schimbă cu Mogens o privire consternată. Mogens încercă să-l avertizeze, dar Graves fie nu pricepu, fie nu vru să priceapă.

— Patru mii de ani, miss Preussler? Graves clătină din cap. Mă tem că îl nedreptăţiţi pe bietul Tom. Nu a vrut în niciun caz să vă ia peste picior, dimpotrivă. Noi încă nu ne-am terminat treaba, dar s-ar putea foarte bine ca tot ce este aici să aibă mai mult de cinci mii de ani. Poate chiar dublu.

— Prostii! Miss Preussler îl străfulgeră pe Graves cu o privire supărată. Realitatea este că lumea nu are o zi mai mult de patru mii de ani! Veţi fi dumneavoastră un bun om de ştiinţă, doctore Graves, dar mi se pare că ar trebui să petreceţi ceva mai mult timp studiind Scriptura.

— Scriptura? repetă Graves.

— Biblia, doctore Graves. Dacă aţi fi făcut asta, aţi fi ştiut ce prostie aţi spus. Reverendul Fredericks mi-a explicat amănunțit.

— Reverendul Fredericks?

Mogens recepţionă o privire rătăcită a lui Tom, dar nu reacţionă la ea, ci se întoarse pentru ca nici Tom şi nici Graves să nu îi vadă rânjetul răutăcios. El a vrut să îl avertizeze pe Graves, dar acesta nu l-a ascultat. Mogens ştia ce va urma.

— Reverendul Fredericks! confirmă bătăioasă miss Preussler. Totul este scris, doctore Graves. Nu trebuie decât să urmăriţi înapoi arborele genealogic al celor care au trăit pe vremea Mântuitorului şi veţi obţine exact această cifră. O problemă foarte simplă de aritmetică. Şi cu aceasta - atât privirea ei, cât şi tonul deveniră triumfătoare -, vreau să spun că în conformitate cu însăşi definiţia dumneavoastră, este o metodă *pur ştiinţifică.*

Graves era vizibil destul de deranjat, dar era şi suficient de abil pentru a nu o mai contrazice pe miss Preussler.

— Ei, da, este… o teorie interesantă. Poate că la timpul potrivit ar trebui să vă introducem în munca noastră.

— Când va fi *timpul potrivit* ca *să introducem* cuvântul Domnului nostru în această muncă? întrebă sarcastic miss Preussler.

— În mod sigur curând, răspunse Mogens în locul lui Graves. Dar pentru moment avem de discutat alte câteva chestiuni.

El era foarte conştient de pericolul de a stârni prin această afirmaţie mânia sfântă a lui miss Preussler, dar dacă nu închidea brusc tema, se putea foarte bine ca Graves să se implice într-o discuţie asupra principiilor teologice care să dureze ore. Atâta timp cât fusese vorba despre Mogens, ea îşi

sacrificase principiile religioase în folosul instinctului de vânător, dar când venea vorba despre alţii, râvna ei de misionar ieşea cu atât mai mult la iveală, probabil ca o penitenţă pentru această rătăcire.

— Alte chestiuni? ripostă prompt miss Preussler.

— Adică despre cum vom proceda în continuare, interveni Graves arătând către Mogens. După ce nefericiţii cercetători, doamna Hyams şi ceilalţi doi, ne-au părăsit, va trebui să preluăm noi întreaga muncă. Acest lucru trebuie bine gândit şi, mai ales, să fie bine planificat şi organizat. Desigur că înţelegeţi chestiunile acestea.

Miss Preussler clipi.

— Încă nu i-aţi spus, profesore?

— Eu... m-am răzgândit, miss Preussler, răspunse ezitant Mogens. Rămân aici. Cel puţin încă vreo câteva zile.

— Mă bucur, răspunse miss Preussler. Ca să fiu sinceră, mă simţeam vinovată faţă de doctorul Graves. Mă temeam că veţi pleca de aici doar din cauza mea.

— Nu are nici cea mai mică legătură cu dumneavoastră, o asigură Mogens. Am avut motive personale. Dar am stat de vorbă cu doctorul Graves, şi el m-a convins. Nu pot să îl las şi eu baltă acum, când nici ceilalţi nu mai sunt aici.

— A fost găsită sărmana miss Hyams? întrebă miss Preussler.

— Până acum nu, răspunse Mogens.

— Dar şeriful Wilson este un bărbat competent, adăugă Graves. Dacă mai este în viaţă, o va găsi.

— Credeam că nu vă place.

— Şeriful Wilson şi cu mine nu suntem prieteni, este adevărat, recunoscu Graves. Dar asta nu înseamnă că mă îndoiesc din principiu de competenţa lui. Wilson va face tot ce stă în puterile lui. Respiră zgomotos, apoi continuă: Dar acum trebuie să mergem. Tom vă va însoţi ceva mai târziu, dar pentru moment mă tem că timpul nostru este măsurat.

Miss Preussler se simţi puţin deranjată, dar se strădui să nu lase să se vadă acest lucru.

— Desigur, zise ea bosumflată.

— Tom vă va conduce înapoi, continuă Graves. Eu şi

profesorul VanAndt avem de rezolvat câteva chestiuni. Dar vom veni şi noi cât se va putea de repede.

— Desigur, repetă rece miss Preussler. Thomas?

Tom se grăbi să o conducă afară, iar Graves privi mut în urma lor, până când aceştia dispărură. După care se întoarse către Mogens clătinând din cap:

— Retrag tot ce am spus despre tine, Mogens. Nu te-ai retras într-o văgăună. Erai în iad.

— Miss Preussler are calităţile ei, spuse Mogens.

— Numai că ele trebuie căutate îndelung, nu? răspunse ironic Graves.

Mogens îl ignoră şi zise:

— Trebuie să o expediem de aici. Nu aş vrea să i se întâmple ceva.

— Ce te priveşte pe tine femeia asta? întrebă nelămurit Graves. Din câte văd, nu îi eşti dator cu nimic.

— Se poate, totuşi nu mi-aş ierta dacă ar păţi ceva.

Din nou Graves păstră un timp tăcerea, pe când îl privea pe Mogens atât de gânditor, încât acesta se întrebă în gând ce spusese de fapt. Îşi alungă gândul cu un efort vizibil şi întrebă:

— Doreai doar să o expediezi pe miss Preussler, sau voiai de fapt să discutăm ceva?

În loc de a-i răspunde, Graves intră în nişa din perete şi deschise uşa secretă răsucind capul statuii lui Horus. Placa din stâncă se dădu scrâşnind de o parte, şi Mogens aşteptă ca umbra apărută în gangul deschis să se reverse ca un talaz de întuneric bolovănos. Dar în loc de asta, prin deschizătura îngustă se strecură o lumină caldă, gălbuie.

— L-am rugat pe Tom să instaleze câteva lămpi suplimentare, spuse Graves observând mirarea lui Mogens.

— În ce scop? întrebă Mogens.

— Am avut impresia că nu îţi place întunericul, răspunse Graves. Şi se reduce şi pericolul. Tom a consolidat temeinic tunelul, nicio grijă, dar mai sunt nişte dărâmături căzute din tavan. Nu vreau să te răneşti.

— Pericolul continuă să existe, răspunse Mogens, privindu-l ostil pe Graves. Eu nu merg acolo.

— Dar am crezut că ne-am înţeles, spuse surprins Graves.

— Ne-am înţeles să te ajut, răspunse Mogens şi făcu un gest cu capul către tunel. Dar nu la *asta*.

Mirarea lui Graves se accentuă.

— Dar tu… Se opri din vorbit şi clătină încet din cap. Oh, acum înţeleg. Dar mă tem că una nu merge fără cealaltă. Se pare că eu nu m-am exprimat destul de clar. Eu cred că suntem în prag de a rezolva totul. Avem nevoie de probe, Mogens. Arătă cu mâna către tunelul care avea accesul eliberat şi adăugă: Ele se află acolo. Dar tu eşti singurul care mă poate ajuta să le găsesc.

— Nu, spuse Mogens.

Faţa lui Graves se schimonosi de furie. Dar se stăpâni cu preţul unor eforturi evidente.

— Sper că te vei răzgândi, zise el silit.

— Nu prea cred, răspunse Mogens. Iar acum ţi-aş fi recunoscător dacă am pleca. Aş scăpa cu plăcere de aceste haine idioate.

Capitolul 24

Până acum, meniul taberei se limitase zilnic la un mic dejun copios şi la o cină şi mai copioasă, pe care Mogens şi colegii lui îl primeau fiecare în baraca lui; mai întâi pentru a se face economie de timp - deplasarea până la şi de la templul subteran se făcea de fiecare dată cam într-un sfert de oră, iar Tom respecta fără nicio excepţie orarul de funcţionare al generatorului electric stabilit de Graves, dar mai ales pentru că Tom era suprasolicitat şi, pe lângă nenumăratele lucrări ce le avea de executat, nu ar mai fi putut face faţă pregătirii unui prânz cald zilnic şi aducerii lui în cele cinci barăci.

Dar în această dimineaţă micul dejun al lui Mogens se compunea doar din două ceşti din fiertura călâie şi amară despre care Wilson pretindea că se cheamă cafea, aşa că pe la prânz lui Mogens îi chiorăia stomacul. Prost dispus, stătea aplecat asupra cărţilor sale, când de afară se făcu auzit un sunet metalic nervos; cam ca al unui gong, dar unul din tablă.

Mogens îşi întrerupse lectura şi privi către uşă, fără să poată stabili sursa sunetului. Supărarea lui nu era cauzată doar de deranjarea din concentrare, ci mai mult era supărat pe sine însuşi. De două ore, sau chiar de mai mult timp, stătea aplecat asupra cărţilor aduse de Graves din biblioteca Universităţii Arkham şi încerca zadarnic să dea un sens literelor şi semnelor.

Bineînţeles că pricepea *cuvintele*. Voia să le aşeze în ordine, în propoziţii cu sens, dar nu cuprindea înţelesul mult prea adânc, aproape mistic rezultat din simplele cuvinte. Secretul sumbru care i se dezvăluise anterior la citirea preistoricei scrieri devenise impenetrabil. Cartea încetase să mai comunice cu el.

Poate că şi el încetase să îi mai dea ascultare.

Mogens se îndoia de sine însuşi. Cu fiecare clipă ce trecea, era tot mai sigur că făcuse o greşeală ascultându-l pe Graves şi rămânând aici. Argumentele lui Graves erau imperioase; nu

putea să spună nimic împotriva lor, nimic cu care la rândul lui să combată opţiunea de a rămâne şi de a dezlega misterul acelor creaturi funeste care o omorâseră pe Janice şi care îi transformaseră viața într-o grămadă de cioburi. Şi totuşi, în adâncul lui o voce uşoară şoptea cu insistenţă că trebuia să plece de aici, că Graves încă nu îi spusese tot adevărul şi că mai exista încă un secret mult mai periculos. Şi că el era în pericol, într-un teribil pericol, care se amplifica dacă rămânea. Nu era doar o senzaţie. Era o credinţă absolută, adânc înrădăcinată, care nu avea nevoie de susţinere. Ceva pândea acolo, jos, în spatele uşii încuiate.

Pe lângă acestea, Mogens mai era conştient de faptul că faţă de Graves numai obiectiv nu era. Cele spuse de dimineaţă de către Graves aproape că îl surprinseseră, dar cu fiecare minut scurs suspiciunile lui Mogens deveneau tot mai puternice. Nu avea nicio importanţă dacă el considera comportamentul lui Graves corect ori incorect. Adevărul era că nu *voia* să lase dreptatea de partea lui. În interiorul lui ceva se temea de clipa în care va trebui să accepte că judecase greşit. Graves se înşelase în privinţa unui lucru: ceea ce în ultimii nouă ani îi dăduse putere să continue să trăiască nu fusese doar durerea simţită pentru Janice, ci cel puţin în aceeaşi măsură şi ura faţă de Jonathan Graves. Şi el nu era pregătit să renunţe la ea.

Sunetul de afară se repetă, de data aceasta parcă mai nerăbdător, aproape furios. Mogens mai aruncă o ultimă privire în manuscrisul deschis - între timp chiar şi literele refuzau să mai aibă vreun înţeles şi se înşirau în faţa ochilor lui într-un şir încâlcit de semne şi simboluri, care atunci când erau privite mai îndelung începeau să se mişte ciudat -, recunoscu în sfârşit lipsa de noimă a ceea ce făcea şi închise volumul definitiv. Poate că aştepta prea mult de la sine însuşi. Oricum, astăzi aflase lucruri care nu numai că făceau să apară în altă lumină ultimii nouă ani ai vieţii lui, ci spulberau întreaga lui concepţie despre lume. Oare crezuse cumva că doar va ridica din umeri şi va trece la chestiunile cotidiene, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

Răspunsul la această întrebare era un *da* clar, dar ideea

era atât de absurdă, încât clătină neîncrezător din cap în timp ce punea cartea la loc în raft şi apoi se îndrepta spre uşă.

Zgomotul exterior se auzi pentru a treia oară când Mogens deschidea uşa şi clipea des în lumina soarelui, după ce petrecuse ore întregi citind în semiîntunericul din baracă. I se oferea o privelişte în acelaşi timp uluitoare şi comică: miss Preussler, dotată cu şorţ şi boneţică, pe scara barăcii ei, strângând în mâna dreaptă întinsă un capac mare de oală. În cealaltă mână avea un polonic tot atât de mare, cu care lovea vesel capacul.

Mogens nu era singurul făcut curios de larmă. Aproape în acelaşi timp cu el ieşi din casă şi Graves. Cu toată distanţa mare ce îl despărţea de el, lui Mogens i se păru că îi distinge expresia supărată a feţei.

— Ce s-a întâmplat? strigă el iritat. Ce este cu larma aceasta infernală, miss Preussler?

Miss Preussler mai lovi încă de două ori cu entuziasm gongul improvizat.

— Masa este gata! strigă ea. Unde sunteţi?

— Masa?

Graves repetă cuvântul de parcă nu reuşea să îl înţeleagă.

— Este vremea prânzului, doctore, răspunse miss Preussler. Vă rog să veniţi înainte de a se răci.

După aceasta dispăru în baracă şi uşa se închise în urma ei. Graves îi aruncă lui Mogens o privire neajutorată, la care ultimul reacţionă cu un abia schiţat ridicat din umeri, înainte de a reintra în casă pentru a se spăla pe mâini şi a pune pe el o cămaşă curată, ultima găsită în valiză. Stomacul îi chiorăi din nou, de parcă cuvintele rostite de miss Preussler ar fi amintit fiecărei părţi a corpului său că astăzi încă nu primiseră nimic de mâncare, iar zgomotoasa ei invitaţie îi căzu tocmai bine. Ar fi acceptat-o şi dacă nu i-ar fi fost foame. A încerca să te sustragi invitaţiei la masă făcute de miss Preussler era o cutezanţă lipsită de orice speranţă. În încheiere se mai privi o dată în oglinda pătată de deasupra spălătorului, ca să se asigure că aspectul său va face faţă privirilor severe ale lui miss Preussler.

Consultarea oglinzii fu… neplăcută. Petele mate şi

nenumăratele zgârieturi şi jupuituri îi lipseau fizionomia de înfăţişarea ei familiară, dar nu o făceau să apară străină cu adevărat, ci *falsă* într-un mod lugubru, aşa cum o faţă umană nu ar trebui să arate niciodată. Nici măcar nu era înspăimântător, dar brusc Mogens se gândi iarăşi la ce îi povestise Graves de dimineaţă despre lucrurile pe care oamenii nu ar trebui să le vadă niciodată, şi asta îl *făcu* să-i fie frică. Inima începu să-i bată mai repede şi el nici măcar nu fu surprins când umbrele din oglindă au părut că prind viaţă.

Mogens nu permise înfiripărilor absurde ale subconştientului său să se materializeze, ci le îndepărtă cu un efort conştient de voinţă, şi părăsi casa cu paşi grăbiţi. Când trecu prin dreptul oglinzii care îi distrăsese atenţia cu umbrele mişcătoare, simţi o boare ca de gheaţă cuprinzându-i sufletul. Mogens se luptă cu fiorul care i se urca pe spate şi se dojeni singur în gând. Faptul că era conştient că se găsea într-o stare sufletească neobişnuită nu dădea nici pe departe dreptul fanteziei sale să depăşească limita în acest fel.

Deşi se grăbise, ajunse ultimul. Tom luase deja loc la masă, în timp ce Graves stătea la doi paşi distanţă, arătând oarecum neajutorat, ca să nu zicem deplasat. Ca şi Tom, purta aceeaşi îmbrăcăminte ca în cursul dimineţii. Miss Preussler răsplăti cu un zâmbet de mulţumire faptul că Mogens, deşi singurul, se schimbase în vederea mesei, dar i se adresă totuşi pe un ton prevăzător:

— V-aţi spălat pe mâini, sper, profesore?

Lui Mogens nu îi scăpă semnul semnificativ făcut cu ochiul şi nici scânteia ascunsă din privire, dar decise să îi facă jocul şi, ascultător, îşi întinse mâinile, ca miss Preussler să poată să îi verifice unghiile.

— Aşa este bine, spuse ea satisfăcută. Cu cărţile acestea vechi niciodată nu știi cine le-a răsfoit înainte, şi ce boli o fi avut! Arătă către masă şi adăugă: Aşezaţi-vă, profesore. Dar ce este cu dumneavoastră, doctore Graves?

Mogens fu cât pe-aici să izbucnească în râs când văzu că automat Graves îşi coborî privirea asupra mănuşilor lui înainte de a găsi salvarea într-un zâmbet nefericit:

— Miss Preussler, noi… de fapt aici nu mâncăm de prânz.

— Da, la asta m-am gândit şi eu, zise miss Preussler. Dar această gospodărire masculină ia sfârşit din acest moment. Cred că este clipa cea mai potrivită ca de ea să vadă o femeie. Doctore, nu ştiţi ce importantă este masa regulată?

— Tot respectul pentru grija dumneavoastră, miss Preussler, zise pe un ton uşor nerăbdător Graves, dar nu avem timp pentru aşa ceva.

— Prostii! Mâncatul şi băutul fac legătura trupului cu sufletul, şi un stomac gol nu studiază cu plăcere, nu? Făcu involuntar un gest către masă: Acum aşezaţi-vă şi mâncaţi. Ori vreţi să mă jigniţi?

Mogens simţea cum ceva sub faţada aproape totdeauna controlată a lui Graves era pe cale de a exploda. Aşa că, trăgând farfuria mai aproape şi apucând tacâmul, zise:

— Dar, miss Preussler! Aţi uitat că doctorul Graves poate mânca numai anumite alimente?

— Oh! spuse atinsă miss Preussler.

Uitase. Dar reacţionă imediat:

— Dacă îmi spuneţi care sunt componentele dietei dumneavoastră speciale, mă voi ocupa de ea cu plăcere.

— Nu, mulţumesc, răspunse rece Graves. Eu mă întorc la munca mea. Iar dumneavoastră, domnii mei, v-aş rămâne recunoscător dacă v-aţi grăbi.

Şi plecă. Tom vru să se ridice imediat şi să îl urmeze, dar înlemni când miss Preussler îi aruncă o privire de gheaţă.

— Hai, ai curajul să mănânci ceva, spuse ea cu severitate. Un prânz prea grăbit este tot atât de dăunător ca unul deşănţat!

Tom dădu ochii peste cap, dar fu şi destul de abil să nu riposteze. Mogens zâmbi răutăcios. Dar numai cât timp miss Preussler nu se uită la el.

Masa merita să suporţi reproşurile lui miss Preussler. Mogens considerase totdeauna că gazda lui era o gospodină bună, dar astăzi aceasta se întrecuse pe sine. Epuiză nu numai porţia din farfurie, ci şi o a doua porţie, şi ar fi trecut şi la a treia, dacă Tom nu l-ar fi privit mereu jenat şi puţin cu reproş. Acesta doar răscolise mâncarea de pe farfurie şi nu mâncase mai nimic.

— Nu mi-o lua în nume de rău, Tom, spuse Mogens cu gura plină, nu am niciun reproş la adresa artei tale culinare, dar miss Preussler găteşte cu adevărat deosebit.

Tom se încruntă. *Era* jignit. Mogens lăsă lucrurile aşa, mai bău în încheiere încă o ceaşcă de cafea neagră tare şi se ridică.

— A fost excepţional, doamnă Preussler! Dar, din păcate, acum trebuie să plec. Mă tem că doctorul Graves are dreptate: într-adevăr, avem mult de lucru.

— Duceţi-vă liniştit, profesore, răspunse miss Preussler. Privi în jur demonstrativ şi adăugă oftând: Şi eu am mult de lucru aici.

Mogens se întrebă la ce se referea aceasta, pentru că, cu excepţia inevitabilelor urme lăsate de pregătitul prânzului, aici era atât de curat că, literar spus, puteai să mănânci de pe jos, dar prevăzător nu puse întrebarea cu glas tare. Rezultatul ar fi fost doar o remarcă usturătoare sau o nesfârşită prelegere despre incompatibilitatea dintre noţiunile de bărbat şi de ordine; ori poate amândouă. Îi făcu lui Tom un semn cu capul să îl urmeze şi părăsi baraca.

Tom vru să plece în direcţia barăcii lui, dar Mogens îl reţinu apucându-l de braţ:

— Un moment, Tom.

Acesta se opri ascultător, dar cam împotriva voinţei sale, şi privi acuzator către mâna care îl ţinea, aşa că Mogens şi-o retrase rapid.

— Da?

— Nu asta am vrut să spun, Tom. Dintre cei de aici, eu mă voi simţi cel mai uşurat când ea va pleca. Dar Tom, crede-mă, nu este înţelept să o superi pe miss Preussler.

Tom încuviinţă din cap. Nu spuse nimic. În primul moment încăpăţânarea lui i se păru lui Mogens puerilă, dar îşi dădu seama că Tom chiar era un copil. În loc de a dezvolta tema, făcându-i astfel şi mai mult rău, îi spuse:

— Trebuie să o îndepărtăm de aici, Tom. Ar fi de preferat chiar astăzi.

— Nu se va putea, răspunse Tom. Şeriful Wilson a interzis ca din tabără să plece cineva înainte ca accidentul să fie

clarificat.

— Dar este clarificat, spuse Mogens cu o mirare mimată. Sau nu este?

Tom îşi muşcă buza inferioară şi privi în gol. Tăcea.

— Părerea mea este că pentru şerif cazul ar trebui să fie clar, continuă Mogens. Mercer era beat. Toţi ştiu că el era practic permanent beat. Plus vremea rea. Pe furtuna aceea blestemată nu i-ar fi fost uşor nici unui şofer treaz să ţină maşina pe drum. Nu este de mirare că Mercer a pierdut controlul asupra volanului.

— Da, aşa trebuie să fi fost, răspunse Tom fără a-l privi.

— Cel puţin pentru Wilson.

Tom ridică speriat privirea, apoi o lăsă din nou în pământ. Părea că şi-ar fi dorit să fie undeva departe.

— Numai că Mercer nu era beat, continuă Mogens, sau în orice caz nu era mai beat decât de obicei. Şi au plecat cu cel puţin o oră înainte de a se dezlănţui furtuna. Până la locul în care au părăsit drumul nu au făcut mai mult de cinci minute. În timp ce vorbea, se uita cu atenţie la Tom, dar băiatul privea în continuare în gol fără să clipească. Graves mi-a povestit tot.

Tom tresări puţin, şi Mogens continuă, dând din cap înţelegător:

— Nu sunt supărat pe tine, Tom. Sunt sigur că nu m-ai minţit de bunăvoie.

— Doctorul Graves mi-a cerut, spuse Tom încet.

Evită iarăşi privirea lui Mogens, chiar dacă acum o făcu din alte motive.

— Ştiu, spuse Mogens. Mi-a spus şi asta. Zâmbi ca să mai detensioneze puţin situaţia şi adăugă: Trebuie să îţi spun că explicaţia ta a fost atât de convingătoare, încât am crezut-o.

— Nu a fost ideea mea, răspunse Tom.

— Graves?

Tom confirmă cu o mişcare a capului, şi Mogens simţi cum îl cuprindea o furie bizară. Dacă explicaţia ar fi venit de la Tom, s-ar fi mirat, însă pentru că ea provenea totuşi de la Graves se înfurie.

— Totuşi, ai fost bun, spuse el după o scurtă pauză, dar nu

pe un ton prea convingător. Şi repet: Nu sunt supărat pe tine. Eu îl cunosc pe doctorul Graves de mai mult timp decât îl cunoşti tu. Ştiu că el poate fi foarte… *convingător* când vrea cu adevărat ceva. Făcu un gest cu capul spre celălalt capăt al taberei. Hai cu mine, Tom! Facem împreună o bucată de drum.

— Doctorul Graves… începu nesigur Tom.

— Nu este nicio problemă, îl întrerupse Mogens. Aş vrea să îmi povesteşti puţin despre tine.

— Despre mine?

Tom păru îngrozit.

Mogens pornise deja încet, aşa că Tom de voie, de nevoie, trebui să îl urmeze înainte de a-i răspunde.

— Doctorul Graves mi-a povestit cum v-aţi cunoscut.

De data aceasta Tom tresări mai puternic. În privire i se citea panica.

— El…

— Acele… *creaturi* ţi-au omorât părinţii, nu este aşa? întrebă iute Mogens. Şi se corectă: părinţii tăi adoptivi.

— Ei *au* fost părinţii mei, răspunse Tom. Părea încurcat, tulburat, ca şi cum se aşteptase la cu totul altceva. Adăugă: Pentru mine, în orice caz.

— Nu trebuie să vorbeşti despre asta dacă nu vrei. Îmi închipui că îţi este greu.

Mai făcură patru, cinci paşi până când să răspundă Tom, şi când acesta o făcu, vocea lui era complet schimbată. Se uita când la Mogens, când la desişul aproape de nepătruns spre care se îndreptau încet, dar ochii lui păreau că văd cu totul altceva.

— Nimeni nu m-a crezut, spuse el. Eu i-am văzut şi le-am povestit tuturor, dar nimeni nu m-a crezut.

Ceea ce mai auzi Mogens era poate un râs amar, sau poate un oftat reţinut, ca şi cum amintirile l-ar fi copleşit. Mogens se simţea rău supunându-l pe tânăr la aceste chinuri, dar avea mai mult ca oricând sentimentul că era important să afle tot, şi nu numai ceea ce Graves *voia* ca el să ştie.

— Povesteşte simplu, Tom, îl rugă el. Şi opreşte-te când devine prea dureros.

Ca şi cum el ar fi putut! Mogens trăise prea multe experienţe proprii dureroase în relatarea unor întâmplări neplăcute, pentru a nu şti că era imposibil să te opreşti dacă ai avut puterea să începi.

— Trăiam chiar în apropiere, începu Tom. Exact de cealaltă parte a cimitirului. Părinţii mei aveau acolo o mică fermă. Astăzi ea nu mai există. S-a dărăpănat după ce nimeni nu a mai locuit acolo şi cândva a mistuit-o şi un incendiu. Ceea ce mai rămăsese a înghiţit mlaştina. Dar pe atunci locuiam aici, era o casă bună. Arătă cu braţul spre est, probabil în direcţia în care se aflase ferma. Mogens se întrebă ce se putea cultiva într-o zonă ca aceasta. Tom continuă: Tatăl meu mai câştiga ceva în plus având grijă de vechiul cimitir. O treabă pe care nimeni nu voia să o facă. Oamenii povesteau lucruri ciudate despre cimitir, şi nici nu era bine plătit, dar aveam nevoie de bani. Ferma nu producea cine ştie ce. Şi în plus mai era şi copilul.

Mogens evită una din nenumăratele băltoace lăsate de ploaia de ieri şi se pregătea să asculte întreaga poveste a vieţii lui Tom.

— Copilul?

— O surioară, confirmă Tom. Eu aveam opt ani când s-a născut ea. Zâmbi stângaci. Poate nouă ani. De la început a fost bolnavă şi nu a mai ajuns la un an.

— A murit?

— În prima iarnă, răspunse Tom. De pneumonie.

— Îmi pare rău.

— Nu am cunoscut-o ca lumea, era tot timpul bolnavă. Când nu ţipa, dormea. Şi în prima iarnă a murit. Tata a înmormântat-o în cimitir, era o iarnă foarte grea. Pământul era atât de îngheţat, încât nu a putut să îi sape o groapă.

— Aşa că a folosit una veche, presupuse Mogens.

— Un mormânt care nu mai aparţinea nimănui. Cu siguranţă că stătea liber de cincizeci de ani. Nu se mai ocupase nimeni de el, şi nici nu urma să fie pentru mult timp, ci doar până când părinţii mei puteau să strângă banii necesari unei înmormântări normale sau până în primăvară, până când pământul nu mai era atât de îngheţat şi…

Mogens îl întrerupse:

— Înţeleg. Dar ai spus că stătea de mult nefolosit. Un mormânt nu stă gol. Era un cavou?

— Da. De aceea a şi înmormântat-o tatăl meu acolo.

— Şi când a vrut să o înhumeze, cadavrul dispăruse, presupuse iarăşi Mogens.

Tom confirmă cu o mişcare a capului. Mogens vru să mai pună o întrebare, dar parcă era sugrumat. Cu doar câteva clipe înainte se întrebase dacă Tom va putea vorbi despre evenimentele groaznice trăite, iar acum *el* era cel amenințat să fie doborât de amintiri.

Părăsiră tabăra şi merseră o bună bucată de-a lungul mărăcinişului care despărţea cele şase căsuţe vechi de zidul cimitirului, până când Mogens găsi forţa de a mai vorbi:

— Şi?

— Au venit şeriful Wilson şi chiar un detectiv din oraş, răspunse Tom. Au căutat prin tot cimitirul, dar nu au găsit nimic.

Cât de bine cunoştea istoria asta!

— Nu au putut să găsească nimic.

— Da, dar pe atunci nu ştiam, răspunse Tom. Vocea îi deveni dură, şi tonul ei era rece, neînduplecat, plin de mânie fată de toţi, de toate şi de el însuși. Nu l-a crezut nimeni pe tata. Nici măcar eu.

— Dar el avea dreptate.

— De atunci a pândit în fiecare noapte, continuă Tom cu o voce stinsă, fără nicio intonaţie. Noapte de noapte, săptămâni, luni… Ridică din umeri şi adăugă: Cred că locuitorii oraşului l-au luat de nebun.

— Şi tu?

Tom ridică iarăşi din umeri, ca şi cum acest răspuns ar fi fost suficient.

— Într-o noapte am auzit împuşcături. Două ori trei, nu mai ştiu exact. Mamei i s-a făcut frică, şi mi s-a făcut şi mie. Nu mult după aceea a mai răsunat o împuşcătură. De data aceasta doar una, după care l-am auzit pe tata strigând. Nu mai auzisem un om strigând aşa. Am aşteptat să tragă din nou, dar s-a făcut linişte. Nu a mai tras.

Pe Mogens îl sperie ceva deosebit ce se petrecea, deşi motivul în sine îi era cunoscut: acum, când Tom vorbea despre cel mai groaznic moment din amintirile lui, vocea îi era calmă. Dispăruseră din ea durerea şi mânia, ca şi cum relata despre ceva petrecut altcuiva, nu lui.

— Mamei i se făcuse o frică teribilă. A încercat să nu se observe asta, dar eu am simţit. A luat din dulap a doua puşcă a tatălui meu şi m-a trimis în pod, ca să mă ascund. Nu am vrut. Voiam să o apăr, dar până la urmă m-am supus.

Şi probabil că nu şi-o va ierta niciodată, gândi Mogens. Un băiat de opt, nouă ani care a auzit cum tatăl îi murea, şi care nu putuse să îşi salveze nici mama. Cum *putea* să se ierte pentru aşa ceva?

— Mai târziu au venit şi ei, continuă Tom. Nu am văzut nimic. În podea existau câteva crăpături, dar nu am putut să văd nimic prin ele, şi mama mă încuiase sus. Am auzit împuşcături jos, una sau două focuri… şi acei paşi grei, târşâiţi. Apoi acea respiraţie îngrozitoare.

— Nu i-ai văzut?

— Cumva am reuşit să forţez capacul de acces în pod. Mama nu mai era acolo, totul era plin de sânge. Atunci am văzut. Foarte scurt. Era doar o umbră proiectată pe cerul nopţii, dar nu părea silueta unui om.

— Şi mama ta? întrebă Mogens.

Era o întrebare prostească, absolut de prisos, dar simţea cât de aproape era Tom de a-şi pierde stăpânirea de sine. Trebuia să îl smulgă, indiferent cum, din acel moment îngrozitor în care copilul de nouă ani înţelesese că nu putea face altceva decât să privească neputincios cum sub ochii lui îi era târâtă mama. Pentru o clipă, disperata încercare a părut că era destinată eşecului, dar întunecarea din ochii lui Tom a dispărut tot atât de brusc cum apăruse.

— Nu au mai găsit-o niciodată. Şi nici pe tatăl meu.

— Şi nu te-a crezut nimeni, spuse încet Mogens. Le-ai povestit tuturor, dar nimeni nu te-a crezut. Nici măcar nu te-au ascultat, aşa este?

Tom dădu mut din cap.

— Un timp şeriful Wilson mi-a permis să stau la el. Îmi

punea mereu aceleaşi întrebări. Voia să descopere neapărat ce se petrecuse în realitate. În final au ajuns la concluzia că părinţii mei au fost târâţi şi sfâşiaţi de fiare sălbatice.

— Ei, nu a fost o concluzie chiar aşa de eronată, zise Mogens.

— Nu sunt *animale!* strigă furios Tom. Nu ştiu ce sunt, dar nu sunt animale!

Vocea îi tremura, şi în ochii lui se ivi o expresie care îl făcu pe Mogens să se înfioare. Nu neapărat pentru că ura aceasta era atât de intensă şi de nepotolit, ci pentru *simplul fapt* că o vedea la el. Un om atât de tânăr nu trebuia să urască atât de profund, şi poate că adevărata crimă săvârşită de creaturile din adâncul pământului era aceasta: îl învăţaseră să urască într-un mod în care niciun om nu ar fi trebuit să o facă vreodată.

— Mai târziu au venit din oraş oameni care au mai cercetat totul încă o dată. Au pus şi ei multe întrebări.

— Dar nu te-a crezut nimeni, repetă încet Mogens.

Se sperie el însuşi de tonul amar din vocea sa. Pentru o clipă se crezuse transportat în propriul trecut, şi durerea neputincioasă a tânărului fusese şi a lui. Cât de bine îl înţelegea pe Tom! Sărmanul băiat nu putea să ştie, dar el relata în acelaşi timp şi povestea lui Mogens. Se întrebă în sine câte vieţi distruseseră în acest mod oribilele creaturi. Pentru prima dată în viaţă cunoscu sensul real al cuvântului *compătimire*, pentru că exact asta simţea în acel moment, cu o intensitate ce se apropia de durerea fizică: doi oameni care împărtăşeau aceeaşi suferinţă.

— M-au dus la San Francisco, continuă Tom. La un orfelinat. Dar fugeam mereu. După ce am fugit pentru a treia ori a patra oară, şeriful Wilson a hotărât că pot rămâne aici.

Mogens îl privi neîncrezător:

— Dar pe atunci aveai cel mult nouă, zece ani.

— Eram destul de mare ca să văd de mine, răspunse Tom dârz. Pentru cineva care nu se teme să îşi murdărească mâinile există totdeauna de lucru.

„Sau poate să mai fure câte ceva de la unul, de la altul”, adăugă în gând Mogens. Dar o făcu cu indulgenţă şi cu

căldură, cu o duioşie care îl surprinse şi pe el. Mai mult, trebui să se stăpânească, pentru a nu îl strânge afectuos în braţe pe Tom. Se abţinu totuşi mai puţin de teama că băiatul l-ar putea înţelege greşit, cât pentru că ar fi însemnat că accepta că avea nevoie de aceeaşi consolare cel puţin în aceeaşi măsură.

Mogens îşi drese glasul pentru a depăşi jenantul moment. Involuntar se îndepărtă doi paşi de Tom, pentru ca în acest mod să se distanțeze şi fizic.

— Şi de aceea supraveghezi acum cimitirul, presupuse Mogens.

Tom recunoscu doborât. Ajunseră la ieşirea din tabără şi privirea lui se fixă în albul-cenuşiu al zidului cimitirului, care prin frunziş se vedea ca un os prin carnea putrezită.

— Şeriful Wilson mi-a dat vechiul post pe care îl deţinuse tatăl meu. A spus că mi-l dă ca să pot câştiga ceva şi pentru că nu îl voia nimeni. Profesore, el ştie. Ştie ca toţi ceilalţi. Nimeni nu trebuie să păzească un cimitir gol, în care nu a mai fost înmormântat nimeni de douăzeci de ani. Este aşa cum spune doctorul Graves: cu toţii ştiu. Doar că nu vor să ştie. Şi nici nu vor ca cineva să le spună asta. Râse uşor, numai că râsul lui era ca o lamă de gheaţă ce-i străpunse sufletul lui Mogens. Apoi adăugă: El aşteaptă doar ca *ei* să mă ia şi pe mine.

Mogens se sperie încă o dată de amărăciunea din glasul lui Tom. Poate că avea dreptate. Poate că exista o bază a tuturor poveştilor foarte vechi care priveau cimitirele, nu numai pe cel de aici, ci cimitirele din întreaga lume. Era posibil ca oamenii să fi purtat dintotdeauna adânc în ei cunoaşterea creaturilor nopţii, şi nu era o întâmplare că ele apăreau doar în legende şi în poveştile de groază. Oare cele mai convingătoare minciuni nu erau acelea camuflate sub mantia adevărului? Brusc înţelese cât era de dificilă sarcina preluată de Graves şi de acest tânăr - şi împreună cu aceştia de el însuşi. Nu era o întâmplare faptul că oamenii reprimaseră recunoaşterea acestui secret teribil, dându-i glas doar în legendele şi miturile lor. Cum s-ar fi putut aştepta ca ei să accepte ceva cu care de mii de generaţii părinţii îşi

înspăimântau copiii?

Dar spuse totuşi după un timp:

— Poate că a vrut să îţi facă doar o plăcere.

Tom îl privi aproape dispreţuitor.

— Da, poate.

Se întoarse cu o mişcare bruscă şi vru să plece, dar Mogens îl reţinu şi acum, chiar dacă de data aceasta numai cu un gest, fără să îl mai atingă.

— Îmi arăţi? întrebă el.

— Ce?

— Mormântul, răspunse Mogens. Cavoul în care sora ta…

Nu termină fraza, dar Tom îl înţelese şi dădu afirmativ din cap. Dar nu se clinti din loc.

— Sunteţi sigur, profesore, că vreţi să mergeţi acolo?

— Problema este dacă eşti *tu* sigur pe tine, răspunse Mogens.

Tactica lui dădu roade. Ţintise mândria copilului care în ciuda a orice încă mai era Tom, şi iată că lovise ţinta. Tom îl fulgeră cu o privire aproape furioasă, dar se întoarse brusc şi dădu de o parte rămurelele atât de energic, că Mogens trebui să îşi apere cu mâinile faţa de biciuirea lor, şi îl urmă.

În sinea sa, Mogens nu era nici pe departe atât de sigur pe cât voia să pară faţă de Tom. Ba dimpotrivă, când la întrebarea pusă de Tom, dacă era pregătit să meargă la cimitir, răspunsese afirmativ, băiatul îl măsurase cu privirea. Şi *nu* era sigur că este pregătit. Îl apuca o frică vecină cu panica numai la gândul de a intra în acest cimitir. Cele povestite de Tom retreziseră fantomele trecutului său, şi cu cât se apropia de zidul dărăpănat, inima îi bătea tot mai tare. Tocmai de aceea *trebuia* să ducă la capăt acum totul, pentru că bănuia că nu va mai avea niciodată curajul să o facă, dacă acum se întorcea din drum. Era o nebunie - poate chiar una periculoasă - că îşi putea controla acea frică doar când era silit să o privească în ochi, dar în acest caz nu încăpea îndoială că reuşise. Totuşi, avansul luat de Tom devenea tot mai mare. Faptul că acesta a trebuit să se oprească şi să îl aştepte să treacă zidul nu se datora numai iscusinţei lui de căţărător.

Cimitirul oferea o privelişte înspăimântătoare şi la lumina zilei; într-un fel priveliştea era poate mai înspăimântătoare decât noaptea. Dacă noaptea umbrele prindeau viaţă doar în măsura în care întunericul învăluia contururile obiectelor, lumina zilei dezvelea orice aspect ciudat al acestui loc, care era treptat înghiţit de pământ. Cele mai multe pietre funerare stăteau aplecate, precum catargele unei flote de galere pietrificate ce se sfărâmă încet, într-un bizar cimitir megalitic al vaselor, unele dintre ele fiind căzute complet sau aproape înghiţite de pământ. Pământul era moale într-un fel sumbru, nu atât de mlăștinos ca să te scufunzi în el, ci cumva elastic, dând senzaţia că alergai pe o pânză de corabie bine întinsă, pânză care la cea mai mică mişcare neatentă ameninţa să se rupă.

— Acolo, în spate.

Tom arătă către mijlocul cimitirului. Mogens încuviinţă din cap, şi Tom o luă grăbit înainte, şi de data aceasta atât de repede, încât Mogens trebui să se grăbească gâfâind pentru a nu rămâne prea mult în urmă.

În zona centrală a cimitirului pietrele funerare erau din ce în ce mai mari, precum clădirile unui oraş medieval, care deveneau tot mai opulente pe măsură ce se apropiau de centru până când se pliau pe fortificaţia centrală. Era doar un singur cavou mai modest, nicidecum atât de splendid ca acela care stăpânea coşmarurile lui Mogens. Se opri totuşi când se apropie de construcţia semiînaltă, colţuroasă, din gresie roasă de vreme, care era ţelul lui Tom. Deşi asemănarea era superficială, i se păru că se întorcea fizic în timp, apropiindu-se de cea mai îngrozitoare clipă din viața lui.

Porni din nou cam fără voie - avea senzaţia unei opoziţii fizice, ca şi cum ceva încerca să îl oprească cu disperare, şi se apropie de cavou cu paşi înceţi, ceea ce îi dădu posibilitatea să cuprindă cu privirea întreaga construcţie.

Prima lui apreciere nu fusese tocmai corectă. Cavoul *era* vizibil mai mic decât cel din cimitirul din Harvard, iar pereţii şi intrarea nu erau atât de bogat ornate cu lucrături în piatră, dar impresia de derăpănare era dată în cea mai mare parte de vechime şi de intemperiile care de decenii săpaseră în

gresia cenuşiu-maronie. Construcţia era de fapt mai mare decât i se păruse lui în primul moment, dar ca şi monumentele funerare din jur începuse să se afunde în pământ şi stătea puţin înclinată. Cele trei trepte, pe care odată se urca la uşa înaltă de şase picioare, erau nu numai strâmbe şi crăpate într-un mozaic cu sute de componente, ci se aflau la jumătate de metru *sub* nivelul solului, aşa că Mogens trebui să facă un efort ca să intre, fără să se aleagă cu o entorsă sau să dea cu capul de buiandrug.

Ezita să intre. Deşi se afla în plină lumină a zilei, intrarea oferea o privelişte tristă. Întunericul de dincolo de ea părea absolut, dar nu asta îl făcea pe Mogens să se înfioare. Lipsea linia despărţitoare dintre lumină şi întuneric, pragul unde vieţuia spaima, îşi închipuia el, ori întunericul încerca cu adevărat să creeze braţe de umbră, care se întindeau către exterior ca nişte tentacule biciuitoare, subţiri ca nişte nervi.

Mogens închise ochii şi intră cu un pas hotărât. Nu se întâmplă nimic. *Natural* că nu se întâmpla nimic.

Tom intrase înaintea lui şi acum aprindea un felinar, a cărui lumină gălbuie concura puţinele raze care pătrundeau de afară. Mogens se uită înfiorat în jur. Nu ştia la ce se aştepta - cu siguranţă nu la ceva concret, dar *ceva* trebuia să fie -, dar spaţiul era gol. Cu toate acestea, Mogens simţi fiori reci pe spinare. Aici era trecutul lui, chiar dacă asemănările păreau a fi doar vagi. Urmându-l pe Tom, se întorcea la începutul suferinţei sale, poate pentru a închide cercul.

Mogens îşi alungă gândurile şi se strădui să inspecteze atent a doua oară interiorul minusculei încăperi. Un dreptunghi jos, gol, de cel mult trei pe cinci paşi. Pe podea mai era un alt dreptunghi, mai mic şi mai deschis la culoare, unde probabil că se aflase un sarcofag din piatră sau poate doar un podium pentru un sicriu din lemn. Pereţii aveau pete ce puteau proveni fie de la picturi de mult şterse, fie doar de la murdărie. Şi totuşi, aici *era* ceva. Mogens simţea. Senzaţia era atât de intensă, încât Mogens credea că ar putea apuca cu mâna acel ceva. Fantomele din trecutul lui, care încercau să ia formă.

— Aici? întrebă el.

Tom arătă cu o mişcare a capului spre dreptunghiul mai deschis la culoare de pe podea. Fără a fi conştienţi de acest lucru, ei evitaseră această umbră a trecutului şi se lipiseră atât de tare de pereţii de gresie, că picioarele li se aflau în afara dreptunghiului.

— Aici am pus sicriul, spuse Tom. Nici nu era un sicriu propriu-zis, căci părinţii mei nu aveau bani pentru aşa ceva, ci o simplă ladă din lemn. Dar am pus pietre pe ea, şi mama împletise o coroană din ramuri de brad.

Vocea ameninţa să-i cedeze, şi Mogens simţi iarăşi cât de aproape era Tom de a-şi pierde controlul. Mogens îşi aminti că nu era singurul pe care acest loc îl confrunta cu ceva ce ar fi fost mai bine să nu fie trezit.

— Aici i-ai văzut? întrebă el repede. Creaturile acelea…

— La început aici le-am aşteptat, răspunse Tom. Aici l-au omorât pe tata. Şeriful Wilson i-a găsit arma aici, era plină de sânge. Am sperat că se vor întoarce aici. La început am şi dormit aici. Cu o puşcă.

— Dar nu au revenit.

— Cred că ei ştiu că suntem aici, murmură Tom. Ne urmăresc. Ştiu totul despre noi, mult mai mult decât ştim noi despre ei.

Mogens depăşi aversiunea instinctivă şi trecu peste dreptunghiul de pe podea, pentru a examina mai îndeaproape peretele în dreptul căruia rămăsese Tom. Ceva îi atrăsese atenţia, fără a putea spune ce anume. Poate o anumită dispunere a petelor de murdărie şi de apă, o regularitate care se sustrăgea privirilor, dar care exista totuşi.

— Puteţi renunţa, profesore, nu este nimic, zise Tom.

Mogens îl privi întrebător, şi Tom adăugă făcând totodată un semn de întărire cu capul:

— Doctorul Graves a cercetat totul atent. El spune că ei nu au nevoie de tuneluri ori uşi secrete ca să vină ori ca să plece. Pământul nu îi opreşte, pentru că ei sunt propriile lui făpturi.

Mogens îl privi neîncrezător, dar îşi aminti la timp că, deşi nu te-ai fi aşteptat, acest băiat îşi petrecuse ultimii cinci ani ai vieţii împreună cu Graves şi probabil că ştia de o sută de ori

mai multe lucruri decât el despre aceste ființe stranii.

— Şi aşa l-ai cunoscut pe Graves. Cred că a auzit despre povestea cu părinţii tăi şi de aceea a venit aici.

Tom confirmă. În adâncul privirii lui se aprinse din nou o scânteie de teamă, şi Mogens continuă să vorbească repede şi pe un ton mai jos:

— Trebuie să îmi povesteşti neapărat ce ai descoperit pe parcursul călătoriilor tale. Doctorul Graves este puţin cam reţinut atunci când este vorba despre informaţii.

— Doctorul Graves mi-a interzis să discut despre călătoriile noastre. Vrea să vă vorbească despre acestea el însuşi.

— Te referi la ce vrea să îmi spună, zise Mogens.

Tom îl privi o clipă complet debusolat, apoi râse.

— Da, cam aşa ceva. Făcu un semn cu felinarul către uşă şi adăugă: Acum putem pleca? Eu nu mă simt prea bine aici. Iar doctorul Graves a devenit cu siguranţă nerăbdător.

Capitolul 25

Graves nu era nerăbdător. Spumega de furie.

Abia reveniseră în tabără, când le ceru pe un ton ridicat să se prezinte la baraca lui, şi Mogens nici nu apucase să închidă bine uşa în urma lui, că începu să zbiere la Tom atât de isteric, încât băiatul, după un moment de spaimă inimaginabilă, dădu înapoi şi începu să tremure din tot corpul.

Şi Mogens îl privi înmărmurit pe Graves - nu se mira că Graves nu era entuziasmat de întârzierea lor după ce în timpul mesei le ceruse categoric să se grăbească, dar pe de altă parte nu exista nici cel mai mic motiv pentru această criză aproape colerică - apoi încercă să îl apere pe Tom.

— Încetează, Jonathan! zise el mai mult încurcat decât furios. Ai înnebunit? Tom doar mi-a…

— Oh, da, ştiu eu bine ce a făcut Tom! i-o reteză Graves. De câte ori ţi-am interzis până acum să mai hoinăreşti prin cimitir? Trebuie mai întâi să…

— Cred că ajunge, îl întrerupse Mogens, constatând, spre propria surprindere, că în vocea lui era o duritate datorită căreia nu doar Tom îl privi uimit, ci şi Graves se opri la mijlocul frazei şi făcu nişte ochi incredibili de mari. Mogens îl străfulgera preventiv pe ultimul cu privirea şi apoi se întoarse pe deplin calm spre Tom: Du-te să îţi faci treaba, Tom. Şi nu fi îngrijorat, am să lămuresc eu această neînţelegere.

Aşteptă până când Tom - nu fără să fi aruncat mai întâi o privire nesigură către Graves - părăsi încăperea, apoi i se adresă lui Graves.

— Ce a fost asta? întrebă ceva mai încet, dar cu acelaşi ton tăios. Dacă vrei să ţipi la cineva, ţipă la mine. Practic, eu l-am obligat pe Tom să îmi arate cimitirul. El nu voia.

— Prostul acesta ar fi trebuit să ştie mai bine! pufni Graves. Este periculos acolo! Nu trebuia să îşi asume acest risc. Nu acum, când suntem atât de aproape de ţel!

— Nu poate fi chiar atât de periculos, răspunse Mogens.

Oricum, *prostul* acesta a trăit ani de zile acolo, fără să fi păţit nimic.

— Asta a fost cu totul altceva! Acum, când obiectul mâniei lui nu mai era de faţă, deşi agitat, Graves nu mai era furios ca o clipă mai înainte. Te-a pus în pericol!

— Aha, şi unde este deosebirea? întrebă Mogens. Este viaţa mea mai de preţ decât a băiatului?

— Cel puţin pentru tine ar trebui să fie mai de preţ, ripostă Graves.

Il fixă provocator cu privirea pe Mogens, în aşteptarea unei riposte la remarca sa cinică. Când aceasta nu se produse, ridică din umeri, se duse la masă şi scormoni în harababura de pe ea până când îşi găsi cutiuţa cu ţigări, după care cu mâna tremurândă îşi aprinse una.

— Scuză-mă, spuse el, sunt… Ridică din umeri şi îşi drese glasul înainte de a recunoaşte: Am reacţionat ceva cam exagerat, îmi pare rău.

— Mai bine ţi-ai cere scuze faţă de Tom, spuse Mogens, dar de data aceasta se alese doar cu un gest făcut din cap şi cu un râs lipsit de umor.

— Ce-ţi trece prin minte, Mogens? Când începi să te scuzi faţă de inferiori, s-a dus respectul. Tom va trece peste asta fără să aibă de suferit. Noi nu ar trebui să ne certăm, Mogens. Timpul nostru este prea preţios pentru a-l irosi astfel. Mai avem doar două zile.

— Două zile până când?

— Până la luna plină. Mâine-seară este lună plină, credeam că ştii asta.

Mogens oftă.

— Iar eu credeam că ai uitat de aiureala asta.

— Aiureală? Graves se încruntă dezaprobator. Aruncă pe podea ţigara, o strivi cu piciorul şi ocoli grăbit masa. Vino, Mogens!

— Unde?

— Vreau să îţi arăt puţină *aiureală,* răspunse Graves. Vino!

Capitolul 26

Zgomotul produs de generatorul electric îi păru dacă nu mai puternic, cel puţin mai neregulat decât până atunci. Intervenise ceva nou, ceva se putea fi auzit doar aici, jos, de parcă agregatul depunea mai mult efort pentru a face faţă sarcinii pentru care fusese construit, ceea ce se făcea simţit într-un fel de gâfâit mecanic. Era un zgomot aflat la limita sesizabilului, şi poate tocmai de aceea îl nelinişte a cu atât mai mult pe Mogens.

Dar în cele din urmă se resemnase, se declarase de acord să îl urmeze pe Graves şi, chiar dacă fostul lui coleg îi dăduse cuvântul de onoare că nu se vor apropia de camera templului, acest fapt reprezenta totuşi o nouă înfrângere, o altă mică breşă în întregul şir de mici breşe din apărarea sa, care în final trebuiau să conducă la prăbuşirea ei. Mogens îl ura şi din acest motiv.

— Acolo.

Ajunseseră în grota în care se afla acea masă mare la care lucrase Hyams, iar Graves arăta cu mâna spre stânga, către penumbra de dincolo de perimetrul învăluit de lumina electrică. Privirea lui Mogens urmă direcţia gestului, dar zări doar un conglomerat de umbre şi de nuanţe de cenuşiu şi negru. Deşi mai fusese aici de o duzină de ori, dăduse atenţie acestei grote doar în măsura în care o putea străbate rapid, pentru a ajunge la adevăratul obiect al curiozităţii sale - şi pentru a scăpa de Hyams şi de cei doi. De fapt abia acum îşi dădea seama că nici măcar nu *întrebase* ce făceau aici cei trei colegi ai lui.

Cu un gest îi dădu de înţeles lui Graves să o ia înainte. Acesta îşi dădu ochii peste cap, dar se supuse, şi Mogens îl urmă.

Grota se dovedi a fi mai mare decât crezuse el. Din ea se trecea în cel puţin alte două ori trei spaţii, pe care Graves le ignoră, în timp ce Mogens încerca să arunce din fugă o privire

prin ele. Dar ceea ce văzu îl dezamăgi. Erau grote goale, de diverse forme şi dimensiuni, care nu prezentau urme de prelucrare lăsate de mâna omului. Una dintre ele părea că era folosită pentru adăpostirea generatorului şi a altor aparate. Din cauza întunericului, Mogens nu putea să vadă mai nimic dincolo de intrarea joasă, dar de acolo proveneau huruitul generatorului şi o legătură de cabluri cu izolaţii de cauciuc, care se întindeau în faţa lui, pe podea, ca nişte şerpi negri.

— Aici se află partea pe care am descoperit-o prima dată, explică Graves, în timp ce se deplasa repede şi sigur în întuneric, de parcă ar fi posedat vederea nocturnă a unei pisici. Bineînţeles că totul era acoperit de dărâmături şi bolovani. Nu puteai să faci un pas fără a fi în pericol să îţi frângi gâtul. Tom şi cu mine am avut nevoie de o lună ca să facem aici curăţenie şi cam încă o dată pe atât ca să aducem aici generatorul şi să instalăm cablurile.

— Dar nu aţi făcut totul singuri, se îndoi Mogens.

— Numai Tom cu mine. A trebuit să demontăm tot aparatul şi să îl remontăm aici, jos. Demontarea a reprezentat cea mai simplă treabă. Râse încet şi continuă: Fără Tom probabil că niciodată nu aş fi reuşit. Băiatul este un geniu când este vorba despre maşini. Uneori am impresia că este suficient ca el să arunce o privire, pentru ca totul să pornească.

Se opri. Mogens îl auzi meşterind ceva, apoi flacăra unui felinar cu petrol alungă întunericul. Graves se afla în faţa unei treceri cu o formă neregulată, care părea că dă într-un fel de tunel cu pereţii cioplaţi grosolan.

— Hai, Mogens, dar fii atent la cap! Tavanul este foarte jos.

În ciuda acestui avertisment şi deşi tunelul măsura doar câţiva paşi, iar Mogens mergea atent şi mult aplecat în faţă, dădu de două ori destul de tare cu capul în roca dură, înainte ca lumina lămpii lui Graves să piardă brusc din putere când intrară într-o încăpere mult mai mare. Mogens făcu un ultim şi rapid pas şi se îndreptă uşurat.

— După ce am descoperit asta, ne-am gândit pentru prima dată să cerem sfatul unui coleg, zise Graves.

— În cazul că nu mai ţine cu vânătoarea de monştri, ar

trebui poate să angajezi un teatru de bâlci, spuse Mogens. Pentru asta eşti suficient de lipsit de talent.

Graves rânji înveselit şi ridică felinarul, iar Mogens uită imediat toate stupidităţile şi ridică surprins din sprâncene.

Lumina acestui unic felinar nu era suficientă nici pentru a alunga întunericul unei părţi rezonabile a grotei, dar Mogens văzu imediat la ce se referea Graves.

Nu erau primii vizitatori care ajungeau aici. Podeaua nu era netedă şi era străbătută de fisuri adânci, dar din loc în loc fusese artificial nivelată, şi el descoperi singur în mica porţiune pe care lumina felinarului o smulsese întunericului secular cel puţin trei vetre, unde stânca suportase în mod repetat temperaturi atât de mari, încât în ea se impregnaseră cenuşă şi funingine pentru totdeauna.

— Asta este… rosti consternat Mogens.

— Da, răspunse Graves pe un ton vesel complet nepotrivit. Exact asta am spus şi eu când am văzut prima dată locul acesta.

Mogens nici nu îl auzi, lucru ce nu se datora doar comportamentului pueril al lui Graves, care începea să îl calce pe nervi. Nu l-ar fi auzit nici dacă Jonathan Graves ar fi rostit în acel moment o frază cu încărcătură ştiinţifică. Rămăsese cu *gura căscată.*

Şi nu pentru că vedea aşa ceva pentru prima dată…

— Este impresionant, nu? întrebă plin de el Graves. Ştii de ce îmi aminteşte? De prelegerile profesorului Talbot. Desigur că mai ştii cât ne temeam de ele noi, studenţii! Talbot şi culturile lui megalitice! Ridică felinarul ceva mai sus, şi lumina lui scoase din întuneric o parte mai mare din suprafaţa pereţilor. Dacă vezi ce este aici, mai că îi înţelegi entuziasmul.

— Jonathan, încetează cu prostiile, şopti Mogens. Ştii de fapt ce este asta?

— Bineînţeles, dar întrebarea este mai curând dacă tu ştii de fapt ce este?

Mogens nici nu mai era sigur că putea răspunde afirmativ la întrebarea lui Graves. Pereţii erau înţesaţi de desene primitive, şi aproape totul amintea uluitor de fotografiile şi

ilustraţiile pentru care profesorul Talbot era de pomină printre studenţii lui. Erau picturi rupestre vechi de mii de ani, fiecare dintre ele unică, dar în fond fără a fi ceva special, pentru că se găseau în nenumărate locuri din Europa, Africa Centrală şi Asia.

Dar nu şi în America de Nord.

— Asta… asta este o senzaţie ştiinţifică, şopti el.

— Da, da, zise amuzat Graves. Aproape tot atât de senzaţională ca descoperirea unui templu egiptean dedicat lui Anubis, la cincizeci de kilometri est de San Francisco, nu? Mogens privea pierdut. Graves îşi permise micul lux de a se delecta un timp privind faţa nedumerită a lui Mogens, după care deveni brusc serios şi continuă: Crede-mă, prietene, în călătoriile mele am văzut multe lucruri de necrezut. Dar nu pentru asta te-am adus aici. Nu îţi atrage ceva în mod special atenţia?

O mulţime de lucruri îi atrăgeau atenţia lui Mogens, dar era aproape sigur că nu la acestea se referise Graves. Aşa că ridică din umeri.

— Dacă lăsăm de o parte chestiunea secundară referitoare la cum a ajuns pe continentul nord-american o cultură megalitică preistorică europeană, spuse Graves cu un nou zâmbet sugestiv, aici avem de-a face cu un loc sacru.

Mogens continua să tacă, dar expresia feţei lui era grăitoare, şi Graves se văzu obligat să-i ofere o explicaţie.

— Eu am văzut aici mai mult decât un asemenea loc, Mogens, zise el şi ridică repede mâna. Nu, ştiu ce vrei să spui, dar nu avem nici timpul şi nici nu sunt dispus să port cu tine o discuţie teologică. Din acea noapte îngrozitoare cred şi eu tot atât de puţin în Dumnezeu şi în diavol, cum crezi tu. Dar sunt sigur că există locuri sacre.

— Sună logic, răspunse batjocoritor Mogens.

În orice caz avusese intenţia să fie batjocoritor.

— Dacă îţi este greu să foloseşti acest cuvânt, din partea mea poţi să te gândeşti la alt cuvânt. Eu am văzut asemenea locuri, Mogens! Locuri sacre, la care oamenii vin din ziua în care au început să îşi venereze zeii. Se găsesc pretutindeni în lume. Trebuie doar să priveşti atent în jur sau să sapi adânc.

O biserică medievală peste un templu roman, sub care se află un cerc celtic din pietre. Mai adânc este probabil un loc ritual preistoric şi, dacă sapi în continuare… Ridică din umeri şi zise: Există locuri care au ceva deosebit, şi oamenii simt asta. Vin la acele locuri din preistorie, şi-şi construiesc acolo templele şi sanctuarele. Probabil că simt că acolo este ceva căruia trebuie să i se închine.

„Sau care trebuie ferecate”, gândi Mogens şi se înfioră. Poate că era exact invers. Poate că oamenii îşi întemeiau locaşurile sacre instinctiv totdeauna în aceleaşi locuri tocmai pentru a le pecetlui.

— Ştii că exact aici, deasupra capetelor noastre, trebuia ridicată o biserică anglicană? continuă Graves şi îşi răspunse singur cu o mişcare afirmativă a capului. Desigur, asta era pe vremea când încă nu se stabilise că aici totul se scufundă. Ne aflăm într-un astfel de loc sacru, Mogens! Sau tu crezi că toate acestea sunt întâmplătoare: această grotă, templul egiptean şi sub acesta sanctuare mai vechi - şi cine ştie ce vom mai descoperi în spatele uşii.

— Şi? întrebă suspicios Mogens. Este acesta un alt truc care să mă convingă? Poţi să renunţi de acum.

Graves se întoarse neimpresionat, făcu câţiva paşi şi, cu o mişcare a mâinii, îi ceru lui Mogens să îl urmeze.

— Am văzut multe astfel de picturi rupestre, continuă el. Oricum destule pentru a-l face pe bătrânul Talbot să pălească de invidie. Desigur că ele sunt diferite, depinzând de culturile cărora le aparţin şi de continentul pe care se află. Şi totuşi, au asemănări. Unele simboluri se repetă, indiferent de epocă şi de civilizaţia din care face parte creatorul lor. Asemănările nu sunt uşor de identificat, dar, când știi la ce să fii atent, le găseşti. Şi în mod deosebit m-am lovit de un simbol în toate ţările pe unde am fost. În temple, în scrierile vechi şi în picturile rupestre. Dar niciunde lucrul acesta nu a fost atât de evident ca aici.

Ridică felinarul în aşa fel încât lumina lui să cadă pe o anumită parte de perete.

Mogens se strădui din răsputeri să dea un oarecare sens cercurilor, liniilor şi punctelor scrijelite în stâncă, dar toate

rămaseră o înşiruire bizară de cercuri, linii şi puncte zgâriate în piatră.

— Aha, zise el.

Graves îi aruncă o privire supărată, dar se stăpâni:

— Aşa cum am spus: trebuie să ştii ce să cauţi. Acestea sunt semne astronomice. Constelaţii şi sisteme planetare.

— Constelaţii din epoca pietrei? întrebă Mogens neîncrezător.

— Dar, profesore! Tocmai eu trebuie să îţi explic ţie, arheolog, ce astronomi de excepţie erau strămoşii noştri? Gândeşte-te numai la mayaşi sau la vechii egipteni şi la marele observator de la Stonehenge!

— Acestea ar trebui să fie ceva mai vechi, spuse Mogens.

— Cel puţin zece mii de ani, confirmă Graves. În orice caz, regretata miss Hyams aşa le-a datat. Zâmbi fugar şi adăugă: Îţi spune ceva termenul de dogon?

Mogens răspunse negativ.

— Asta nu mă miră, continuă Graves pe acelaşi ton dispreţuitor. Astfel de cunoştinţe nu sunt predate în universităţile noastre, pentru că nu corespund comodelor concepţii despre lume ale acestor profesori anchilozaţi!

Scoase un sunet de dispreţ, apoi reveni la sistemele planetare şi la constelaţii.

— Dogonii sunt un neam care trăieşte în savana africană. Un neam foarte vechi. Nu au o istorie scrisă, aşa că nu există cifre de încredere, dar personal sunt convins că ei au o cultură mult mai veche decât cea a faraonilor.

Păru că aşteaptă o anumită reacţie, şi, ca să nu mai piardă timp, Mogens îi făcu pe plac.

— Şi? întrebă el.

— Explică-mi ceva, spuse Graves pe un ton triumfător, în timp ce se întorcea spre el. Cum poate o populaţie presupusă primitivă, care trăieşte din vânătoare şi din cultivarea pământului şi care nici măcar nu are o scriere, să aibă cunoştinţă de existenţa lui Sirius?

Mogens îl privi confuz.

— A lui Sirius, repetă Graves. Păru puţin cam dezamăgit. O stea fixă în…

— Ştiu ce este Sirius, îi tăie vorba Mogens. Dar nu înţeleg ce are a face *asta* cu locul acesta. Treci la obiect, Jonathan!

— Sunt de mult la obiect. Cei din tribul dogon cunosc această stea. Ştiu totul despre dimensiunile, luminozitatea şi poziţia ei şi cunosc orbita ei pe firmament la nivel de secundă de arc. Ei ştiu chiar şi câte planete are şi orbitele lor. Astronomia nu reprezintă pasiunea lor sau o ştiinţă pe care o practică de milenii. Am fost la ei. I-am vizitat şi i-am studiat, şi, fără falsă modestie, pot să spun că ei sunt nimic altceva decât o populaţie de primitivi proşti şi neinstruiţi. Totuşi, aceşti sălbatici dispun cu privire la această stea de cunoştinţe de care noi, cu experienţa noastră seculară şi cu instrumentele noastre moderne, nici măcar nu suntem pe aproape. Există o singură explicaţie pentru această realitate.

— Şi care ar fi ea?

— Cineva le-a spus aceste date, răspunse Graves. Cineva venit de acolo.

Era ilar, şi Mogens îi replică în consecinţă.

— Da, exact la această reacţie m-am aşteptat. Care alta putea fi? În definitiv tu eşti un… *savant serios!* zise Graves pronunţând ultimele două cuvinte ca pe o insultă.

— Jonathan, te rog! Nişte fiinţe care…

— … Au venit din stele, pentru a ocupa Pământul, îl întrerupse Graves. Exact acest lucru este zugrăvit pe pereţii camerei-templu, nu? Dacă îmi amintesc bine, tu singur mi le-ai descifrat astfel. Sau traducerea făcută de tine era eronată?

— Hyams ţi-a făcut desigur traducerea unei părţi a hieroglifelor din templu, răspunse dispreţuitor Mogens. Şi de aceea chiar crezi că Aton şi Seth, ca şi ceilalţi locuitori ai lumii zeităţilor egiptene, au trăit cu adevărat?

— Cine ştie? ripostă Graves cu o seriozitate care îl făcu pe Mogens să îi arunce o privire aproape speriată. Milioane de oameni cred necondiţionat că un Dumnezeu atotputernic a procreat cu o femeie muritoare un fiu, care să îi mântuiască de păcate. Asta sună mai puţin aiurea?

Mogens se feri să dea un răspuns direct.

— Credeam că nu voiai să te implici într-o discuţie teologică cu mine.

— Nici nu intenţionez. Am vrut doar să îţi arăt cât de puţin ştim de fapt despre trecutul nostru. Iar poporul faraonilor a trăit în urmă cu doar câteva mii de ani, Mogens! Cum putem noi acum să pretindem a emite judecăţi asupra a ceva petrecut cu *o sută de mii de ani în urmă?*

Aşteptă şi acum zadarnic un răspuns, după care, resemnat, se întoarse spre peretele de stâncă ridicând din umeri. Vocea lui luă o tentă de prelegere universitară:

— Acestea de aici sunt sisteme planetare.

— Din jurul lui Sirius, adăugă ironic Mogens.

— În primul moment am crezut şi eu aşa, continuă imperturbabil Graves, pentru că sistemul planetar de aici are un numai o planetă în plus faţă de sistemul nostru solar, dar în acest sistem două dintre lumile lui au inele, iar unele planete au mai multe luni decât cele cunoscute de noi până acum. Dar eu am arătat mai multor astronomi copii ale acestor desene şi toţi au fost de aceeaşi părere, respectiv că este vorba despre o hartă a sistemului nostru solar, doar că ea este greşită - sau este foarte veche.

Mogens tăcea în continuare.

— *Este* o hartă a sistemului nostru solar, adăugă Graves, coborând uşor vocea. Ea reprezintă o anumită conjunctură a planetelor. O conjunctură foarte ciudată, Mogens, cum apare doar la mii de ani.

— Lasă-mă să ghicesc, zise ironic Mogens. Şi acest moment este tocmai astăzi.

— Exact. Graves se întoarse către Mogens, dar surâsul triumfător care îi apăruse pe faţă se stinse, când sesiză sclipirea ironică din ochii acestuia. Poate că nu exact *astăzi,* dar *acum,* continuă el supărat. Da, conjunctura începe cu această lună plină şi va dura două ori poate trei luni de zile. Poate că mai dispunem de o a doua şansă, şi poate chiar de o a treia, dar eu nu cred. Nici Wilson şi nici afurisitele acelea de cârtiţe nu ne vor da timp.

— Timp, repetă Mogens. Timp pentru ce?

— Să deschidem poarta. Sunt sigur că răspunsurile la toate întrebările noastre se află în spatele acelei porţi! Este interesant, Mogens, nu? Nu îmi spune că nu te provoacă

ideea de a dezlega cel mai mare mister al istoriei umane.

— Eu credeam că suntem aici din alt motiv.

Mogens nu reuşi să dea vocii lui acea nuanţă de indiferenţă pe care ar fi vrut să o aibă. Nu avea nicio importanţă dacă Graves exagera conştient ori dacă născocise întreaga poveste pentru a-l ademeni, dar reuşise. Nimeni, fie el om de ştiinţă ori nu, nu putea să răspundă cu conştiinţa împăcată nu la această întrebare.

— Poate că este unul şi acelaşi, răspunse Graves misterios.

Şi bineînţeles că şi aceste vorbe fuseseră cu grijă alese, după cum probabil că Graves plănuise cu grijă fiecare cuvânt al acestei discuţii. Pentru un moment, Mogens avu impresia că îl şi vedea stând la birou, cu mâinile puse pe masă, cu ochii îngustaţi, privind în gol, gândindu-se cum şi cu ce argumente - sau chiar ameninţări - să îl determine pe el să îi stea la dispoziţie. Pe Graves îl credea în stare de a-şi fi imaginat fiecare reacţie şi fiecare răspuns posibil la argumentele lui, pregătind pentru fiecare riposta cuvenită.

Graves îl manipula, asta îi era clar lui Mogens, dar nu i-o lua în nume de rău. Dimpotrivă, ar fi fost dezamăgit dacă acesta cel puţin nu ar fi încercat. Nu, gustul amar din gură provenea de la recunoaşterea faptului că se lăsa manipulat; şi de la faptul că în el exista ceva care nu voia să se apere de influenţa lui Graves.

Când răspunse, îşi dădu singur seama cât de obosită îi suna propria voce:

— Nu te mai strădui, Jonathan! Rămân la decizia luată. Nici măcar nu ar fi trebuit să vin aici.

Graves oftă, dar nici dezamăgirea lui nu părea veritabilă, ci era doar o parte din planul său, o variantă din multele prevăzute şi plănuite.

— Mogens, tu…

— Mă duci înapoi? îi tăie vorba Mogens.

— Înainte de a te fi răzgândit?

Mogens îl fixă cu o privire rece, după care se întoarse cu un sugestiv ridicat din umeri şi plecă.

— Aşteaptă, Mogens, zise precipitat Graves. Îţi luminez drumul, care nu este lipsit de pericole. Să nu te răneşti

tocmai la sfârșit!

— Un picior rupt ţi-ar pica precum un dar ceresc, spuse supărat Mogens.

— Nu îmi da idei, răspunse Graves, în timp ce, grăbind pasul, trecu prin faţa lui, aplecându-se în acelaşi timp, pentru a nu se lovi de partea superioară a tunelului.

În primul moment Mogens îi fu recunoscător, pentru că nu ar fi fost capabil să facă drumul de întoarcere pe întuneric deplin, fără să se aleagă cu vreo rană, apoi îl trecu un fior. Graves dispăru aplecat în tunelul jos şi, odată cu el, şi lumina felinarului, fenomen ce lui Mogens, în mod ciudat, îi păru că se petrecu *încet,* de parcă întunericul a nenumărate secole conservate oarecum în această grotă lua consistenţa unui lichid vâscos. Lumina gălbuie alunecă leneş peste rocă, trăgând parcă nişte fire ca şi cum muchiile ascuţite sfâşiau pielea vulnerabilă a realităţii şi din aceste răni curgea…

Mogens strânse îngrozit pleoapele atât de tare, încât pe retină îi apărură nu numai fulgerări multicolore, dar când redeschise pleoapele, în faţa ochilor încă îi dansau imagini de un verde pal ale acestora.

— Ce mai aştepţi, Mogens? Graves ajunsese la celălalt capăt al scurtului tunel şi gesticula nerăbdător cu lampa. Să nu îmi spui că în cele din urmă ai suferit un acces de instinct de cercetător!

Inima îi bătea atât de tare, că Graves trebuia să o fi auzit din celălalt capăt al tunelului. Imaginile verzi dispăreau, dar fantomaticele braţe de umbră şi le imaginase tot atât de puţin ca biciuitoarele fire subţiri precum nervii, care…

Mogens puse capăt cu greu acestor gânduri şi se grăbi să îl urmeze pe Graves. *Normal* că îşi imaginase acele umbre. Aici, jos, nu existau spirite, după cum nu existau nici sus, în cimitir, sau în orice alt loc din lume, şi nici nu era un loc sacru, fermecat sau în vreun fel supranatural, ci nu era nimic altceva decât o gaură întunecată şi rece în pământ. Singurul lucru care nu îşi găsea locul aici era fantezia lui.

Pentru că se mişca mult prea agitat, se lovi şi de data aceasta cu capul, şi încă mai tare decât se lovise înainte. Durerea fu atât de ascuţită, că îi apărură lacrimi în ochi, dar

Mogens o salută tocmai ca o dovadă că era viu, că era o parte a lumii palpabile în care trăia, probă a faptului că încă mai trăia. Îşi înăbuşi orice exclamaţie de durere şi se sili să afişeze aceeaşi încăpăţânare îndârjită când ajunse la capătul tunelului, deşi îi venea greu.

Dar Graves nici nu îl privi, ci cu o mişcare aproape milităroasă făcu stânga împrejur şi plecă cu o grabă care îl obligă pe Mogens să depună toate eforturile pentru a ţine pasul cu el. Se împiedică imediat de cablurile pe care anterior le evitase cu greutate şi fu cât pe aici să cadă.

Pentru ghinionul lui nu putea fi în niciun caz învinovăţit Graves, care nu-şi încetini mersul, cu toate că privise în urmă şi îl văzuse.

Mogens îl privi supărat şi îşi propuse ca în viitor să cugete de trei ori în prezenţa lui Graves, şi nu doar de două ori, ca până acum. Era posibil ca prin remarca sa, pe care o voise glumă, să îi fi dat lui Graves o idee.

Grăbi totuşi pasul, deşi se ferea să se apropie de Graves, pentru a nu înrăutăţi tensiunea ce exista deja între ei. Aşa îşi spunea el, dar în sinea lui ştia care era adevăratul motiv: dacă se apropia mai mult de Graves ar fi intrat în ovalul deformat al luminii, ceea ce însemna că trebuia să depăşească graniţa dintre întuneric şi lumină, adică pragul din care pândeau umbrele.

Traversaseră jumătate din marea grotă, când din faţa lor se auziră un oftat greoi şi paşi târşâiţi, şi practic în aceeaşi clipă Mogens observă o siluetă ce se apropia de ei prin galeria de acces. Felinarul lui Graves nu permitea să se vadă mai mult de o arătare fără îndoială diformă, dar ceea ce nu se putea vedea cu ochiul amplifica fantezia: chiar înainte ca Graves să fi ridicat felinarul, recunoscu o făptură zbârlită, masivă, cu blană sârmoasă, urechi ascuţite de vulpe şi colţi înspăimântători, care înainta şchiopătând spre ei. De data aceasta nu îşi mai putu înăbuşi un strigăt de groază.

Graves ridică felinarul, iar lumina lui transformă monstrul în Tom. Acesta mergea aplecat în faţă, iar umbra grotescă, diformă, care îl speriase de moarte pe Mogens, se datora uriaşei lăzi pe care tânărul o ducea pe umeri şi sub a cărei

greutate era pe punctul de a se prăbuşi. Greutatea lăzii era evident mai mare decât propria lui greutate, şi, judecând după paşii grei ai lui Tom şi după faţa lui schimonosită, lada era mult mai grea decât el.

Când acesta auzi strigătul lui Mogens, se opri în timp ce păşea, ceea ce avu drept urmare faptul că ameninţa să se prăbuşească sub povara lui, iar Graves se întoarse şi el ridicând întrebător din sprâncene. Mogens ignoră privirea nedumerită a acestuia şi dădu fuga să îl ajute pe Tom.

Ajunse la timp pentru a împiedica o catastrofă. Tom lupta vitejeşte cu povara sa, dar, pierzând echilibrul, nu mai avea nicio şansă. Se înclină în faţă şi totodată într-o parte şi ar fi căzut cu certitudine dacă în ultima clipă Mogens nu ar fi ajuns la el şi nu l-ar fi prins curajos cu ambele mâini. Sau cel puţin asta a încercat.

Lada era atât de grea, încât sub povara ei se împletici şi Mogens, şi în următoarea clipă îngenunche. Lada grea din lemn alunecă definitiv din mâinile lui şi se lovi zgomotos de podea când Tom îşi pierdu complet echilibrul şi îi dădu drumul. Reuşi totuşi să pună oarecum nevătămată pe podea lada de mărimea unui om.

— Fir-ar… fii atent! Făcând doi paşi rapizi, Graves i se alătură şi acum agita felinarul încoace şi încolo, examinând îngrijorat lada. Întrebă: S-a întâmplat ceva?

— Mie nimic, răspunse supărat Mogens, şi nici valoroasei tale lăzi.

Se ridică gemând şi aruncă o privire îngrijorată spre Tom. Băiatul îi răspunse clătinând din cap şi zâmbind fugar. Apoi îl privi pe Graves, şi pe faţa lui palidă apăru o expresie de teamă, ascunsă cu greutate.

— Sper, zise Graves scurt. Puse felinarul pe podea, îngenunche şi pipăi lemnul cu mâinile tremurânde. Habar nu ai cât de importante ar putea fi aceste lăzi.

— Dar sunt sigur că ai să îmi spui imediat, Jonathan, îl ironiză Mogens. Apoi se întoarse către Tom: Eşti bine?

— Nu am păţit nimic, răspunse repede Tom.

Tot atât de repede se ridică în picioare şi îşi netezi cu mâna hainele. Mogens observă că acesta avea pantalonii sfâşiaţi

deasupra genunchiului drept şi sub materialul rupt i se păru că vede sânge. Dar nu spuse nimic. Era sigur că Tom se simţea penibil.

Deodată îl privea pe tânăr cu alţi ochi decât ar fi făcut-o acum o jumătate de oră. Simţise pe pielea lui cât de grea era acea ladă. Era un mister pentru el cum reuşise Tom să o transporte pe toată lungimea tunelului. Iar cum coborâse acest adevărat monstru pe scară, nici nu îndrăznea să îşi imagineze.

Între timp Graves terminase examinarea exterioară a lăzii, o ocoli în genunchi şi se aplecă deasupra ei. Mogens auzi un sunet greu, metalic.

— Ajută-mă odată! ceru Graves.

Tonul acestuia nu îi plăcu lui Mogens, dar această ciudată ladă - şi mult mai mult comportamentul bizar al lui Graves - îi treziseră curiozitatea. Încet, fără a-i atrage atenţia lui Graves, ocoli lada şi se aşeză pe vine alături de el. Privită de aproape, lada arăta - Mogens îşi aminti de discuţia avută de el cu Tom, când acesta îl adusese aici - ca un sicriu neobişnuit de *masiv*. Avea peste doi metri în lungime şi jumătate de metru lăţime, şi părea confecţionată din scânduri groase de stejar nebătute în cuie sau prinse cu cepuri, ci fixate atent cu şuruburi şi consolidate suplimentar cu benzi de fier. Ţăcănitul auzit de Mogens provenea de la două zăvoare cu resort masive. Când Graves prinse capacul cu ambele mâini şi cu o mişcare a capului îi ceru lui Mogens să îl ajute, simţi cât de neobişnuit de greu era acesta. Curiosul obiect trebuie să fi cântărit peste o sută de kilograme.

Interiorul oferea o privelişte şi mai ciudată. Partea de jos şi pereţii laterali erau căptuşiţi cu o ţesătură deosebită, ce amintea mai curând a metal decât a material textil, cu dispozitive uşor de recunoscut drept cătuşe pentru mâini şi picioare, şi, când deschise mai mult capacul, Mogens remarcă un şir de găuri pentru aerisire. Trase cu putere aer în piept.

— Asta este…

— … Exact ceea ce crezi că este, îl completă Graves şi se aplecă în faţă. Degetele lui pipăiră interiorul sicriului. După un timp se ridică, puse mâinile în şolduri şi oftă uşurat: Se pare

că nu s-a deteriorat nimic.

— Tu… doar nu intenţionezi să…? întrebă Mogens uimit.

— … Să prind una dintre aceste bestii? Tu ce credeai?

— Dar… apucă să zică Mogens şi fu imediat întrerupt de Graves.

— Tu ce credeai? Cum vom putea convinge lumea de existenţa acestor creaturi? Credeai cumva că va fi suficient să urcăm pe podium şi să batem puţin câmpii pe marginea celor trăite de noi? Clătină energic din cap şi adăugă: Cu siguranţă, nu! Avem nevoie de o dovadă, Mogens, de o dovadă palpabilă! Trebuie să prindem una din aceste bestii, şi anume în viaţă! Numai aşa putem dovedi lumii că ele există!

Mogens îl privea în aceeaşi măsură buimac şi îngrozit. I se părea incredibil - până acum nu se *gândise* niciodată cum îşi va pune Graves în aplicare planul lui pe cât de ambiţios, pe atât de absurd.

— Nu vorbeşti serios, şopti el.

— Ai tu o idee mai bună? întrebă Graves agresiv. Sunt totdeauna deschis propunerilor constructive.

— Dar cum… Mogens căuta cuvinte la fel de zadarnic precum încerca să îşi facă ordine în gânduri. Cum vrei să faci asta? Cum vrei să capturezi una din… *creaturile* acestea?

— Trebuia să îţi treacă prin minte, dragă profesore, răspunse Graves cu un zâmbet de superioritate. Cum se prinde o pradă care nu se lasă prinsă? Cu o momeală.

Capitolul 27

Cu toate că Mogens insistase să îl ajute, Tom nu putuse fi înduplecat să nu transporte în grotă de unul singur şi celelalte două lăzi. Mogens ar fi putut în cele din urmă să îi ordone, dar ştia că ar fi făcut astfel mai mult rău decât bine; singurul lucru asupra căruia mai insistă a fost de a-l trimite pe Tom la miss Preussler, ca aceasta să se ocupe de genunchiul lui rănit.

Şeriful Wilson veni două ore mai târziu. Mogens se retrăsese în camera lui, pentru a-şi pune ordine în gânduri şi a lua o decizie, dar bineînţeles că nu reuşi niciuna, nici alta. Când auzi zgomotul produs de maşină, privi pe fereastră şi, recunoscându-l pe Wilson, se simţi de-a dreptul uşurat. Ieşi din baracă şi porni în grabă, ocolind nenumăratele băltoace, care din seara trecută deveniseră mai noroioase, dar nicidecum mai mici.

Wilson oprise în faţa barăcii lui Graves, coborâse pe jumătate din maşină, dar rămăsese cu mâna pe volan şi, când Mogens ajunse la el, tocmai apăsa pentru a treia oară pe claxon. Sunetele disonante nu aveau niciun succes. Uşa barăcii rămânea închisă. Unicul rezultat fu că se dădu de perete uşa altei barăci, şi apăru miss Preussler, care îi aruncă o privire mustrătoare.

— Să fiu în locul dumneavoastră, aş înceta să mai fac gălăgie, spuse Mogens.

Wilson se întoarse speriat şi preţ de o clipă păru neajutorat, dar rămase cu mâna pe volan.

— Profesore VanAndt!

— În locul dumneavoastră m-aş gândi de două ori înainte de a o supăra pe miss Preussler, continuă Mogens.

— Miss Preussler?

Wilson privi întrebător. Miss Preussler rămăsese în uşă, cu mâinile bine înfipte în şoldurile pufoase. Era prea departe pentru a-i recunoaşte expresia feţei, dar Mogens îi simţea

privirile dojenitoare, şi se pare că le simţea şi Wilson, care nu numai că-şi luă mâna de pe claxon, dar făcu şi un pas înapoi şi o salută pe miss Preussler cu o înclinare a capului, ducând şi două degete la borul pălăriei sale. Miss Preussler îl mai privi o dată rece şi intră înapoi în casă.

— Menajera mea, explică Mogens.

Miss Preussler i-ar ierta cu siguranţă această mică minciună, dacă ar lua cunoştinţă de ea.

— V-aţi adus aici menajera?

— Să zicem aşa, răspunse evaziv Mogens. Nu am putut să o determin să nu mă urmeze.

Pe buzele lui Wilson apăru o urmă de zâmbet.

— Da, cred că înţeleg la ce vă referiţi, profesore. Imediat redeveni serios: Am venit ca să vorbesc cu doctorul Graves. Nu ştiţi cumva pe unde este?

— Cred că se află la munca sa, răspunse Mogens.

Wilson îl privi întrebător, dar Mogens nu dezvoltă subiectul; nu era chiar atât de mânios pe Graves, ca să îl atace pe la spate.

— Dacă aţi venit ca să luaţi uniforma pe care mi-aţi împrumutat-o cu amabilitate, v-aş ruga să mai aveţi puţină răbdare. Nu am reuşit s-o conving pe miss Preussler să n-o spele.

Wilson se întunecă. Nu asta voia să audă.

— Mai este timp pentru asta, spuse el pe un ton uşor nemulţumit. Aş vrea acum să discut cu doctorul Graves.

Fără să vrea, Mogens se uită spre marele cort din mijlocul perimetrului mlăştinos. Privirea lui Wilson o urmă pe a sa, şi între sprâncenele cenuşii ale acestuia apăru o cută adâncă, meditativă.

— Am să îl trimit pe Tom să îl aducă pe doctorul Graves, spuse repede Mogens.

— Faceţi-o, răspunse Wilson, dar în acelaşi timp ridică mâna şi îl reţinu cu un gest. Dar poate că şi dumneavoastră mi-aţi putea răspunde la câteva întrebări.

Mogens ridică tăcut din umeri. Deja regreta că ieşise din baracă. Poate că ar fi fost mai bine să aştepte până ce acesta pleca fără să fi rezolvat nimic. Răspunse totuşi evaziv:

— În măsura în care am să pot.

— Oh, nu mă îndoiesc de asta, zise Wilson. Îşi scoase pălăria, pe care începu să o învârtească în mâini, dar era un actor prost. Nesiguranţa pe care voia să o joace în acest fel avea un efect contrar. Azi-dimineaţă m-a vizitat doctorul Steffen, vă mai amintiţi de el?

— Geologul.

Mogens abia se putuse stăpâni să nu folosească cuvântul favorit al lui Graves, *cârtiţa.*

Wilson confirmă.

— Dacă mai rămâneaţi câteva minute, l-aţi fi întâlnit. Dar poate că aşa este mai bine. Mă tem că doctorul Graves şi cu el nu sunt ceea ce s-ar numi buni colegi.

Nu era o constatare, ci o întrebare, dar Mogens se feri să dea un răspuns concretizat chiar şi într-o înclinare a capului sau un ridicat din umeri.

— Doctorul Steffen era cam agitat, continuă Wilson după ce constată că nu va primi niciun răspuns. Spunea că în noaptea trecută au avut loc alte cutremure.

Îl privi cercetător, dar Mogens ridică din umeri.

— Eu nu am simțit nimic.

— Nimeni nu a simţit. Dar doctorul Steffen insistă. Mi-a arătat o foaie de hârtie provenită de la unul din aparatele lui de măsură. Nu că aş fi înţeles ceva. Ridică din umeri cu o jenă prost mimată. Ca să fiu cinstit, pentru mine pe hârtie erau doar linii multicolore şi curbe. Însă doctorul Steffen insistă că aceste semne reprezintă dovada unui alt cutremur. Şi era îngrijorat. Şi aşa cum a făcut până acum, susţine că… cum îi spune? Epicentru? îl privi pe Mogens, încreţindu-şi fruntea, şi continuă abia după ce acesta confirmă din cap: Da, epicentrul se află exact sub tabăra dumneavoastră.

— Eu nu am remarcat nimic, repetă Mogens. Şi nici doctorul Graves. Mi-ar fi spus în mod sigur.

— Da, sigur, spuse Wilson. Nu făcea un secret din dezamăgirea suferită, dar nici nu ceda. Schimbă doar tactica: De fapt, dumneavoastră ce faceţi aici, profesore VanAndt?

— Ştiţi că nu vă pot spune asta, domnule şerif. Dar vă pot asigura de faptul că aici efectuăm cercetări pur arheologice.

— Asta înseamnă că săpaţi.

Mogens zâmbi pe sub mustăţi.

— Sunteţi perseverent, domnule şerif, trebuie să recunosc. Dar trebuie să vă dezamăgesc. Nu *săpăm.* Doar ne uităm la nişte lucruri. Lucruri foarte vechi - dar nimic din ceea ce facem noi nu este în vreun fel oarecare în stare să provoace un cutremur, nici măcar unul micuţ.

Wilson îi ignoră zâmbetul, ca şi tonul glumeţ.

— Doctorul Steffen pare să fie de altă părere, zise el serios. Nu trebuie să luaţi asta în derâdere, profesore! Steffen este un savant renumit şi cunoaşte o mulţime de oameni cu influenţă. Vă poate face o mulţime de greutăţi.

— Să consider asta o ameninţare, domnule şerif?

Regretă imediat cuvintele spuse. Nici el nu ştia precis *de ce* reacţionase aşa. Pentru că ultimul lucru pe care îl voia în acest moment era să treacă de partea lui Graves, şi prin asta să îl irite pe Wilson.

Wilson păru a nu îi fi luat în nume de rău mica greşeală.

— În niciun caz, profesore, răspunse el calm. Dar doctorul Steffen nu va lăsa lucrurile aşa. Din câte ştiu, acum el este în drum spre San Francisco, pentru a face demersurile necesare obţinerii dreptului de acces la săpăturile dumneavoastră. Îmi pare rău dacă m-aţi înţeles greşit, profesore! Nu am vrut să vă ameninţ, ci dimpotrivă, am vrut să vă avertizez. Vedeţi dumneavoastră, eu răspund pentru păstrarea liniştii şi ordinii în oraşul meu. Această ceartă durează deja de un an. Trebuie să ia sfârşit. Din păcate, nici cu doctorul Graves şi nici cu doctorul Steffen nu este posibilă o discuţie rezonabilă. Eu am o speranţă vagă că dumneavoastră aţi putea fi mai rezonabil.

— Depinde de ce înţelegeţi dumneavoastră prin *rezonabil,* răspunse Mogens.

— Nu pot să îl calmez pe doctorul Steffen dacă nu ştiu ce se petrece aici, zise Wilson.

Mogens oftă.

— Ştiţi că nu pot schimba nimic. Dispoziţiile doctorului Graves sunt clare în această privinţă. Mi-aş risca angajamentul.

— Departe de mine gândul de a vă face greutăţi, profesore,

îl asigură ferm Wilson.

Mogens gândi în sinea lui că acesta nu era poate un bun actor, dar oricum se străduia să mintă convingător.

— Ar fi totuşi un avantaj dacă aş avea cel puţin o părere, adăugă Wilson.

— Vă pricepeţi cât de cât la cultura megalitică, domnule şerif? întrebă Mogens.

Wilson clipi rapid.

— Întâmplător suferiţi de claustrofobie? continuă Mogens.

Wilson clipi iarăşi.

— Teama de locurile închise, explică Mogens.

— Nu, în orice caz nu, că aş şti.

Mogens mai cugetă o clipă, apoi se retrase demonstrativ şi arătă către locul în centrul căruia se afla cortul:

— Atunci să sperăm că nu v-aţi înşelat. Altfel veţi trăi câteva minute neplăcute.

Wilson ridică surprins din sprâncene.

— Dumneavoastră…?

— Sper că aveţi nevoie de un ajutor de şerif care urăşte armele şi care îşi cară după el menajera, spuse Mogens. Căci, dacă ne surprinde doctorul Graves, s-ar putea să am nevoie de o nouă slujbă.

Capitolul 28

Tot drumul Mogens se întrebă fără a găsi răspuns de ce o făcea. Îi era indiferent dacă Graves va face ori nu va face spume de furie. Din punctul lui de vedere, pe Graves putea foarte bine să îl lovească damblaua. Nu îi era dator niciun fel de loialitate, mai ales după ceea ce făcuse şi după ce evident intenţiona să facă, dar totuşi se simţea ca un trădător.

Mogens se consola cu gândul că în definitiv îi făcea lui Graves un serviciu. Nu putea să îşi dea seama dacă *cutremurele* lui Steffen au existat în realitate sau erau doar un pretext care să legitimeze accesul geologului la săpături, dar împărtăşea părerea lui Wilson în ce îl privea pe Steffen. Graves îl subestima. Geologul nu se va potoli până când nu va vedea ce făceau ei acolo jos. Şi cu siguranţă că el va vedea mai mult decât Wilson.

După cum a rezultat, şeriful Wilson nu suferea de claustrofobie, dar pe parcursul coborârii se dovedi mult mai neîndemânatic chiar decât Mogens. Avu nevoie de dublul timpului care îi trebuia lui Mogens ca să coboare scara, şi picioarele îi alunecară de două ori de pe treptele scării, aşa că lui Mogens îi păru o mică minune că acesta ajunse jos fără să cadă şi să îşi rupă gâtul - o imagine care probabil că lui Graves i-ar fi făcut plăcere.

— Nu mă simt bine când sunt pe scări, mărturisi Wilson cu un zâmbet nervos, când în cele din urmă se aflau unul lângă altul; avea fruntea acoperită de transpiraţie şi mâinile îi tremurau uşor. Ca să fiu sincer, cel mai bine mă simt cu ambele picioare pe pământ. Aşa a fost dintotdeauna, chiar şi când eram copil.

— Atunci la fiecare rugăciune de seară trebuie să Îi mulţumiţi Domnului că nu v-aţi născut cu treizeci de ani mai devreme, spuse Mogens. Wilson ridică întrebător sprânceana stângă, şi Mogens completă: Ar fi trebuit să vă faceţi meseria pe şaua unui cal.

Wilson râse cam de nevoie, şi Mogens observă faptul că această remarcă nu părea să îl fi înveselit. Cu o mişcare a capului, arătă în spate:

— Veniţi, de acum vom călca pe teren solid.

Wilson mormăi ceva de genul „foarte spiritual” şi îşi trecu braţul peste frunte, ca să-şi şteargă transpiraţia, dar se luă ascultător după Mogens când acesta se întoarse şi pătrunse îndoit de spate în tunelul jos.

— Aveţi lumină electrică, remarcă Wilson. Doctorul Graves nu a făcut economii.

Mogens confirmă cu o mişcare a capului şi mări puţin pasul. Încercă să se concentreze asupra zgomotelor ce veneau din faţă - nu îşi pusese întrebarea cum ar reacţiona dacă pe neaşteptate s-ar trezi faţă în faţă cu Graves -, dar tot ce se auzea era zgomotul sacadat al generatorului. Se auzea şi acel sunet ciudat de fundal, care acum i se păru lui Mogens că devenise mai puternic.

— Nici măcar în oraş nu avem peste tot curent electric, zise Wilson din spatele lui. La mine în birou avem încă felinare cu gaz de iluminat, dar, sincer să fiu, nu îmi pare rău. Uneori chestiile astea moderne mă îngrozesc de-a dreptul. Părerea mea este că ele nu fac viața cu adevărat mai simplă. O fi comod să întorci doar un întrerupător ca să faci lumină, dar mă întreb totdeauna dacă în definitiv chiar ne facem un serviciu. Dar dacă odată toate aceste lucruri la modă nu vor mai funcţiona? O lampă cu petrol poate fi reparată de orice copil. Pe vremuri ne-o construiam singuri, dintr-o cutie veche de conserve şi un fitil. Dar un generator?

Mogens se feri să răspundă. Wilson pălăvrăgea nu pentru că ar fi avut ceva de spus, ci ca să îşi depăşească nervozitatea. Era evident că mediul îl stânjenea mai mult decât voia să arate.

— Doctorul Graves pare să fie un om foarte bogat, continuă Wilson pe acelaşi ton nervos şi flecar. Toate acestea trebuie să fi costat o avere. Vă cunoaşteţi de mult?

— Am fost colegi de facultate, răspunse Mogens. Dar am pierdut legătura după terminarea studiilor.

Întrebarea lui Wilson îl irită. Şeriful avea deplină dreptate.

Graves îi povestise că cumpărase tot acest teren, şi chiar dacă nu fusese deosebit de scump, nu îl procurase gratuit. Se mai adăugau maşinile, generatorul, dotările ştiinţifice şi salariile exorbitante cu care Graves îşi plătea cu siguranţă colegii, pentru a-i ademeni aici… toate acestea costaseră o avere, şi nu una mică.

Mogens se întreba de unde această avere. Graves nu avusese nici părinţi bogaţi şi nici nu dispusese în timpul petrecut împreună la Harvard de cine ştie ce mijloace băneşti. Ba dimpotrivă, Mogens fusese cel care din când în când îl mai împrumuta pe termen scurt cu una, cu alta, deşi el însuși numai bine nu stătea cu banii.

Ajunseră la capătul tunelului, în grota cea mare, iluminată acum altfel decât de dimineaţă; Tom montase lămpi electrice suplimentare. Doar puţin de cealaltă parte a locului în care dimineaţa puseră lada, se aflau acum trei asemenea obiecte, lăsând loc exact cât să se poată ieşi din tunel. Wilson nu le băga în seamă, ci privea în jur cu ochii măriţi de uimire. Mogens înregistră indispus că uşa din scânduri de la capătul galeriei cu hieroglife era larg deschisă, şi dincolo de ea ardea lumina. Repede, dar nici atât de grăbit ca să atragă suspiciunea lui Wilson, se întoarse şi arătă în sens opus, blocând ca din întâmplare şi unghiul de vedere al acestuia către galerie.

— Ceea ce v-ar putea interesa se găseşte acolo, în spate, zise el.

Wilson se uită la el cercetător şi adăugă:

— De unde ştiţi ce mă interesează pe mine, profesore?

— Voiaţi să ştiţi ce am descoperit aici, răspunse Mogens, ridicând din umeri. Puteţi să vă uitaţi unde vreţi, dar mă îndoiesc că veţi recunoaşte măcar lucrurile cu adevărat interesante.

— Pentru că eu sunt doar un şerif prost, dintr-o văgăună pierdută într-un codru secular, spuse Wilson.

— Pentru că ceea ce am descoperit noi la prima vedere este lipsit de spectaculos, răspunse Mogens pe un ton voit uşor supărat. Dar cum vă spuneam, sunteţi liber să vă uitaţi peste tot. Nu avem secrete.

Reuşi să pară oarecum indiferent, dar nu ştia cât timp va mai putea lăsa această impresie. În ultimele douăzeci de minute îi oferise lui Wilson o probă considerabilă de încredere, dar şeriful nu se străduia deloc să îi întoarcă gestul.

Şi acum Wilson îl măsură vreo cinci secunde bune - o eternitate - cu privirea sa scrutătoare, dar apoi se relaxă vizibil şi, după ce îşi scoase pălăria, spuse:

— Vă rog, profesore, după dumneavoastră!

Cel puţin în sinea sa, Mogens răsuflă uşurat. Nu îi făcea plăcere să îl trateze pe Wilson atât de superior - şi pentru că printr-un astfel de comportament mai mult se apropia decât se distanţa de Graves. Mogens merse încet mai departe şi se apropie de lunga masă de lucru. Fără a-l învrednici măcar cu o privire pe Wilson, care examina la fel de curios pe cât era lipsit de capacitatea de a înţelege uneltele, artefactele, hârtiile şi cărţile aflate pe ea, luă un felinar cu petrol dintre cele o jumătate de duzină ce zăceau acolo în dezordine. Aprinse fitilul, îi dădu felinarul lui Wilson şi pentru el aprinse un alt felinar de vânt. Wilson mai aruncă o privire aproape nostalgică spre uşa deschisă, dar spre uşurarea lui Mogens îl urmă pe acesta.

Acum, când grota era luminată aproape ca ziua, i se păru mai mare decât în dimineaţa când el îl urmase pe Graves, aşa cum făcea acum Wilson cu el. Pentru un moment se îndoi că va găsi din prima pasajul căutat, căci existau mai multe decât crezuse el până acum. Grota părea a fi punctul de plecare către un adevărat labirint subteran de galerii şi tuneluri. Şi nu dispuneau de tot timpul din lume. Deja i se părea o adevărată minune că Graves încă nu îi descoperise, dar tocmai pentru că acest fapt era atât de neverosimil, începu să spere că vor încheia această vizită fără să fie observaţi. Ceea ce va spune ori va face ulterior Graves îi era complet indiferent. Mogens se decisese, din nou, să părăsească definitiv tabăra, şi încă astăzi. Chiar spera să îl convingă pe Wilson să îi ia în oraş pe el şi pe miss Preussler.

De data aceasta nu era el cel care se împiedica de cablurile ce porneau din grota unde era generatorul.

Îi venise lui Wilson rândul să se poticnească.

Flacăra felinarului său pâlpâi, şi Mogens auzi o înjurătură cu o jumătate de voce; se întoarse la timp pentru a-l vedea pe Wilson recăpătându-şi echilibrul printr-un graţios pas lateral, în urma căruia pălăria îi zbură de pe cap şi se rostogoli pe jos.

— Uitaţi-vă unde puneţi piciorul, domnule şerif, pe aici sunt împrăştiate o mulţime de lucruri.

— Da, am remarcat şi eu, răspunse morocănos Wilson. Dar astea nu par a fi de trei mii de ani.

Urmări cu privirea cablul gros cât încheietura mâinii, de care se împiedicase, până la intrarea în grota alăturată, din care ieşea, şi se aplecă să îşi ia pălăria. O ridică, dar mai făcu alţi doi paşi în aceeaşi poziţie aplecată şi ridică felinarul pentru a lumina încăperea aflată dincolo de prag. În clipa următoare scoase un fluierat apreciativ:

— Ei, da, *ăsta* zic şi eu generator modern!

Dintr-un pas Mogens fu lângă el şi aruncă o privire în grota joasă pentru a se lămuri cu privire la reacţia surprinzătoare a lui Wilson.

Ceea ce dezvăluia lumina celor două felinare trebuia să fie fără nicio îndoială generatorul adus de Tom şi Graves cu atâta trudă, dar nu semăna cu nimic din ce văzuse până atunci Mogens.

Produsul - un alt termen potrivit Mogens nu găsi, cu tot efortul depus - avea peste un metru în înălţime şi cu siguranţă de două ori mai mult în lăţime, şi nu avea roţi, curele sau pistoane care să transmită puterea produsă. Din acest punct de vedere, carcasa lui avea un aspect bizar. Mogens nu numai că nu putu să descopere nicio piesă în mişcare sau măcar vreun mecanism asemănător, dar nu văzu nicio muchie lineară, un unghi drept sau măcar o singură suprafaţă plană, după cum nu exista nicio îmbinare prin sudură ori realizată cu şuruburi. Obiectul aflat în faţa lor oftând şi sforăind era de un negru atât de intens, încât marginile sale nu mai reflectau lumina felinarelor, ci păreau că o absorb. Dacă Mogens ar fi trebuit să redea prin cuvinte acest produs cu aspect neliniştitor, l-ar fi descris mai curând ca pe ceva viu, o chestiune neagră şi curbă, ca un melc,

arătând mai curând ca ceva *crescut*, nu *construit*, pe care dacă îl priveai prea mult, te cuprindea o stare neplăcută.

— Nu am mai văzut ceva atât de absurd, mormăi Wilson.

Il privi pe Mogens şi întrebă: Chiar este un generator?

— Eu nu sunt inginer, răspunse evaziv Mogens. Dar ce altceva ar putea fi?

— În orice caz, nu a fost făcut într-o fabrică americană, spuse Wilson cu un ton de parcă doar *gândul* că oamenii din această ţară a oamenilor liberi şi temerari ar fi construit acest obiect era o obscenitate. Probabil că este din Europa, conchise el, clătinând din cap. Acolo se construiesc cele mai smintite lucruri.

Mogens respiră uşurat când Wilson se retrase în cele din urmă şi se îndreptă. Grota se scufundă iarăşi în întuneric, dar în timp ce Mogens se întoarse şi plecă, avu neplăcuta senzaţie că era fixat de ochi lacomi, invizibili. Parcă îl încercase şi un frison doar *privind* acest obiect bizar.

Îşi alungă aceste gânduri şi porni atât de repede, că Wilson făcea eforturi ca să ţină pasul cu el. După o clipă ajunseră la pasaj şi Mogens se aplecă pentru a trece prin el. Îşi încetinise mersul destul de mult, pentru a putea trece prin galerie în oarecare siguranţă, şi, fără să îşi dea seama, închise ochii instinctiv, ca să nu mai vadă înfricoşătoarele umbre ce pândeau la capătul tunelului. În spatele lui, Wilson începu să înjure cu voce tare când dădu cu capul de stânca dură exact în locul unde cu puţine ore în urmă o păţise şi Mogens; şi, după cele auzite, se lovi chiar de mai multe ori. Ieşi din galerie în urma lui Mogens, ţinând în mână pălăria pe care doar acum câteva minute şi-o pusese pe cap.

— M-aţi fi putut avertiza, profesore, mormăi el. E un loc foarte periculos.

— Te obişnuieşti, răspunse Mogens. Sper că nu aţi păţit nimic.

Wilson îi aruncă o privire plină de otravă şi, ceremonios, îşi puse din nou pălăria pe cap înainte de a răspunde:

— Sper ca această escaladă să merite.

— Cu certitudine, îl asigură Mogens. Veniţi!

Ridică felinarul, se întoarse şi cu paşi vioi se duse în acelaşi

loc, pe care i-l arătase Graves dimineaţă. Wilson îl urmă ceva mai încet şi se opri încruntat uitându-se la perete.

— Mă tem că va trebui să mă ajutaţi puţin, profesore, zise acesta după o vreme.

— Nu vedeţi?

Mogens mişcă încet felinarul dintr-o parte în alta, astfel că desenele milenare ieşiră la lumină din veşnicul întuneric. Poate că nu fusese o idee prea bună, deoarece alternanţa dintre lumină şi întuneric oferise nu doar privirilor străvechile picturi, ci parcă le şi trezise la viaţă în acelaşi timp.

— Acum văd, răspunse Wilson şi ridică din umeri. Dar nu prea înţeleg ce este atât de extraordinar.

— Acestea sunt picturi rupestre, explică Mogens. Au probabil o vechime de mai multe mii de ani.

— *Ştiu* că sunt picturi rupestre, răspunse înţepat Wilson. După cum spuneam, oi fi eu un amărât de şerif de la ţară, dar până şi eu am auzit de picturile din peşteri. Închipuiţi-vă că am mai *văzut* aşa ceva acum câţiva ani, în Utah.

Ostilitatea din vocea lui îl amuza pe Mogens, dar nu lăsă să se vadă acest lucru.

— Dar cu siguranţă că nu erau ca acestea. Nu am vrut să vă ofensez. Majoritatea colegilor mei nu ar fi remarcat deosebirea, cel puţin nu la prima vedere.

— Eu nu o remarc nici la a treia.

— Dar există, credeţi-mă! Aceste desene sunt ceva deosebit. Când vom ajunge să prezentăm publicului larg descoperirea noastră, multe manuale referitoare la istoria timpurie a ţării noastre vor trebui rescrise.

Wilson îl privi cu neîncredere.

— De ce?

— Nu ar trebui să fie aici, răspunse Mogens. Conform celor crezute până acum despre această ţară, aici nu ar fi existat oameni atunci când au fost create aceste picturi. După o pauză intenţionată, continuă: înţelegeţi acum de ce doctorul Graves insistă atât de mult ca nimeni să nu afle înainte de vreme de descoperirea noastră? Poate că ceea ce este aici reprezintă cea mai senzaţională descoperire arheologică a secolului!

— Dacă aşa ziceţi dumneavoastră, profesore…

Wilson arăta tare neajutorat, şi Mogens se stăpâni cu greu să nu zâmbească triumfător. Il evaluase corect pe Wilson. Pe cât de puţin se aşteptase Wilson la altceva decât la aroganţă din partea unui savant ca el, pe atât de mult era acum gata să accepte orice explicaţie pe care i-ar oferi-o Mogens, în măsura în care suna suficient de academic.

— Eu îmi asum un oarecare risc, domnule şerif, arătându-vă aceste lucruri, continuă Mogens, dar cred că pot avea încredere în dumneavoastră. Noi mai avem nevoie doar de câteva zile ca să ne încheiem munca aici. Uitaţi-vă în jur. Există pe aici ceva care să aducă a cutremur? Cel mai mare aparat cu care lucrăm este generatorul care ne produce curentul electric.

— Doctorul Steffen era de părere că utilizaţi încărcături explozive pentru săpături.

— Încărcături explozive? Mogens râse. Absolut deloc. Tot respectul pentru cunoştinţele doctorului Steffen ca om de ştiinţă, dar el este geolog, şi nu *arheolog.* Explozibilul ţine de profesia *lui*. Noi lucrăm aici mai curând cu periuţa de dinţi şi cu pensula, decât cu dinamita.

În spatele lui Wilson cineva bătu uşor şi ritmic din palme. Mogens se întoarse îngrozit, ridică felinarul, şi Graves mai bătu o dată din palme, după care păşi în raza de lumină a felinarului.

— Bravo, zise el rece. Asta da, discurs înflăcărat. Nu te-ai gândit niciodată să te faci predicator, Mogens? Oricum, ai talent.

Mai bătu o dată din palme, făcu un pas spre ei, şi până şi zâmbetul rece şi fals din ochii lui dispăru, şi făcu loc unei furii oarbe, abia stăpânite.

— Îmi este permis să te întreb, ce faci aici?

— Profesorul VanAndt m-a condus aici la dorinţa mea expresă, interveni Wilson.

Graves îl ignoră:

— Eu *pe tine* te-am întrebat, Mogens. Am crezut că m-am exprimat suficient de clar cu privire la prezenţa străinilor aici, jos.

Mogens deschise gura ca să se apere, dar Wilson făcu un pas rapid şi se postă între el şi Graves.

— Decizia de a veni aici îmi aparţine numai mie, doctore Graves, zise acesta sec.

Privirea lui Graves se desprinse cu greu de pe faţa lui Mogens şi se îndreptă spre şerif. Furia turbată din ochii lui făcu loc unui dispreţ tot atât de profund:

— Mă tem că aici dumneavoastră nu aveţi ce să decideţi, domnule şerif. Vă aflaţi aici pe o proprietate privată. Credeam că am mai spus asta.

Wilson scoase din buzunarul cămăşii o foaie de hârtie împăturită, pe care i-o întinse lui Graves. Graves nu o luă, ci o privi doar ca pe ceva scârbos.

— Mă tem că dumneavoastră sunteţi cel care greşeşte, doctore Graves. Aceasta este o hotărâre judecătorească; asta mă împuterniceşte să intru pe proprietatea dumneavoastră *personală* şi să efectuez cercetări.

Mogens era surprins. Dacă Wilson avea o hotărâre judecătorească, de ce nu vorbise despre ea mai devreme?

— O hotărâre judecătorească? întrebă Graves.

Era şi el surprins; surprins, neîncrezător şi puţin speriat în acelaşi timp, dar nu mişcă niciun deget spre a apuca hârtia pe care i-o întindea provocator Wilson.

În cele din urmă, şeriful scoase un oftat şi vârî hârtia la loc în buzunar.

— Am solicitat-o încă din noaptea trecută. Imaginaţi-vă că până şi la noi, la ţară, uneori lucrurile merg repede.

— Noaptea trecută? înclină din cap apreciativ şi adăugă: Steffen nu pierde timpul. Cu cât vă plăteşte, domnule şerif? Vă întreb doar pentru că în funcţie de circumstanţe aş fi dispus să supralicitez oferta.

Mogens se mai afla încă în spatele lui Wilson, aşa că nu îi putea zări faţa, dar văzu cum acesta tresări puternic.

— Asta nu are nimic de-a face cu doctorul Steffen. Am vorbit cu judecătorul de pace imediat după ce, în noaptea trecută, am fost la locul accidentului şi am văzut urmele.

— Urmele?

— Cineva a subtilizat cadavrele, îi aminti Wilson.

— Şi? întrebă Graves.

Încercă să vorbească calm, dar nu reuşi. „Ceva se petrecea cu faţa lui“, îşi spuse înfiorat Mogens. Ca şi până acum ochii lui oglindeau un dispreţ imens, dar sub acesta se ivea treptat altceva mai întunecat, care începea să se răspândească în tăcere şi rapid pe tot chipul lui. Mogens trebui să se stăpânească să nu facă un pas înapoi. Se întreba şi cum de nu observa acest lucru şi Wilson.

— Oamenii de pe aici sunt sensibili atunci când este vorba despre pacea morţilor lor, răspunse Wilson. De săptămâni de zile se petrec lucruri ciudate în cimitir. Oamenii spun că noaptea se aud zgomote înspăimântătoare, şi unii susţin că ar fi văzut umbre ciudate. Iar acum au dispărut două cadavre, poate trei.

— Şi? Graves ridică din umeri forţat dezinteresat. Ce mă priveşte asta pe mine? Dacă aţi fi transportat ambele cadavre, aşa cum era de datoria dumneavoastră, în loc de a le lăsa ca pe nişte gunoaie, cu siguranţă că nu s-ar fi întâmplat aşa.

Mogens îşi reţinu instinctiv respiraţia, dar, spre surprinderea lui, Wilson trecu şi peste această nouă provocare fără a reacţiona.

— Nu animalele sălbatice au luat cadavrele, spuse el calm.

— Nu animalele? Graves râse duşmănos. Dar cine altcineva?

— Nu ştiu. Există urme, doctore Graves. Urme cum nu am mai văzut până acum. Dar nu erau urme de animal. În orice caz, nu urme de animal cunoscut de mine.

— Este ridicol, spuse Graves. Unde vreţi să ajungeţi?

— Nicăieri. Relatez doar ceea ce s-a întâmplat. Oamenii vorbesc. Le este frică de ce se petrece aici. Iar oamenii care se tem fac uneori lucruri pe care ar fi mai bine să nu le facă.

Întunericul din ochii lui Graves se accentua tot mai rapid, şi ceva părea să se producă sub chipul lui. Cum de nu vedea asta Wilson?

— O iau ca pe o ameninţare, domnule şerif, zise cu răceală Graves.

Wilson ridică indiferent din umeri.

— Aş prefera termenul de *avertizare*. Dar rămâne cum vreţi dumneavoastră.

Păru că ar fi vrut să spună mai mult, dar se limită la o combinaţie de clătinat din cap şi ridicat din umeri şi se retrase în aşa fel încât să îi poată vedea pe Graves şi pe Mogens în acelaşi timp. Câteva secunde îşi mută privirea de la unul la altul, pe fiecare măsurându-l cu o expresie diferită, apoi ridică mâna şi pipăi buzunarul în care pusese ordinul de percheziţie.

— Acesta îmi dă dreptul de a vă bloca toate lucrările, spuse el calm. Mulţumiţi-i profesorului VanAndt că nu o fac.

Graves îi aruncă lui Mogens o privire scurtă. Nu părea recunoscător, ci dimpotrivă, părea şi mai furios. Dar se stăpâni.

— Cum doriţi dumneavoastră, domnule şerif!

Wilson i se adresă direct lui Mogens:

— Vreţi să mă conduceţi înapoi?

— Bineînţeles.

Mogens făcu un pas, dar se opri pentru că Wilson ridicase din nou mâna.

— Încă ceva, adăugă Wilson, trebuie să vă rog să nu părăsiţi tabăra până când cazul nu este definitiv clarificat.

Capitolul 29

Pe drumul de întoarcere, Mogens observă că una dintre cele trei lăzi ca nişte sicrie dispăruse. Spre uşurarea lui, se părea că Wilson nu remarcase acest lucru, deşi trecuse peste ele făcând un pas mare, în loc să le ocolească. Pe întreg drumul până la maşină, Wilson nu zise nimic şi, când urcă în ea, Mogens îşi luă inima în dinţi şi îl rugă să îi ia pe el şi pe miss Preussler în oraş, dar fu refuzat în mod grosolan; arestul la domiciliu instituit de el nu era valabil doar pentru Graves şi Tom, ci şi pentru Mogens şi chiar pentru miss Preussler. Porni maşina şi plecă fără să îi mai dea posibilitatea să pună şi alte întrebări.

În următoarele două ore nu îi mai văzu nici pe Graves, nici pe Tom şi nici pe miss Preussler, dar Mogens nu putea spune cum îşi petrecuse acest timp; când în cele din urmă Graves bătu la uşă - din câte îşi amintea, acest lucru se întâmpla pentru prima dată - şi intră după ce Mogens spusese un: „Intră!” surprins. Ca trezit dintr-un somn provocat de febră, Mogens se văzu la pupitru, având în faţa lui o carte al cărei titlu nu îl cunoştea şi cu o senzaţie de limbă încărcată în gură. Absent, se uită un moment la Graves, privi apoi şi mai nesigur la cartea deschisă din faţa lui, pe care o închise cu o mişcare nu aproape, ci clar îngrozită, şi o puse la locul ei în raft înainte de a se întoarce la musafirul care nu era bine-venit.

— Jonathan.

Cel apelat intră, închise uşa după el, dar mai întâi se uită la raftul cu cărţi lângă care se afla Mogens şi abia pe urmă îl privi pe acesta; deşi Mogens nu putu să desluşească bine figura acestuia în lumina slabă a după-amiezii târzii, avu impresia că remarcă pe ea o expresie de satisfacţie. Se întrebă în acelaşi timp - zadarnic - ce carte tocmai răsfoise şi de ce.

— Profesore VanAndt.

Mai ales din împrejurarea că Graves nu i se adresase cu

prenumele, ci cu titlul academic, Mogens îşi dădu seama că acesta nu venise doar ca să îşi petreacă timpul până la cină cu o discuţie nevinovată. Privi indecis masca inexpresivă luată de Graves după ce închisese uşa în urma lui şi intenţionat nu răspunse în spiritul impus de acesta:

— Jonathan.

Chiar dacă pentru un scurt moment, a funcţionat totuşi. Graves se opri iritat. Dar se regăsi şi îşi continuă mai energic mişcarea ce îi fusese întreruptă. Fără să aştepte vreo invitație, se duse la masă şi se aşeză.

— Lucrezi din nou, Mogens?

— Nu, răspunse Mogens, ceea ce corespundea adevărului, dar lui Graves trebuie să îi fi sunat absurd, că doar îl văzuse aplecat asupra unei cărţi atunci când intrase. Mogens scotoci în memorie, dar constată aproape îngrozit că îşi putea aminti că citea dintr-una din cărţile aduse de Graves şi mai ştia chiar că din lectură rezultase ceva extrem de important, dar nu îşi putea aminti cu niciun chip despre ce era vorba.

Nu îşi amintea nici măcar din ce carte citise.

Graves oftă.

— Te înţeleg, Mogens. Probabil că nici eu nu aş fi reacţionat altfel, dacă eram pus în locul tău.

Făcu din nou o scurtă pauză. Întoarse capul spre Mogens, care îi simţea privirea pătrunzătoare. Tăcea.

— Bine, înţeleg, oftă Graves. Preferi să faci pe ofensatul. Probabil că nu am dreptul să ţi-o iau în nume de rău, deşi trebuie să mărturisesc că am sperat că va fi altfel. De fapt, am venit ca să îţi transmit din partea lui miss Preussler a ta că într-un sfert de oră este gata cina şi am mai venit ca să îmi cer scuze.

Măcar acum ar fi fost rândul lui Mogens să spună ceva, fie să pună doar întrebarea ce se impunea firesc, dându-i lui Graves prilejul de a-şi duce la capăt ideea. Dar el continuă să tacă.

— Aveai perfectă dreptate să îi arăţi lui Wilson picturile rupestre, zise Graves după un timp. Ai luat cea mai bună hotărâre. De necrezut ce ar fi putut să facă acest şerif de la capătul lumii cu *hotărârea judecătorească.* A fost o idee

deşteaptă din partea ta să îl conduci direct în grota cu picturi rupestre, că doar nu a văzut nimic relevant, nu?

Un moment Mogens jongla cu ideea de a afirma contrariul, doar aşa, ca să vadă cum se întorcea Graves şi se albea la faţă de groază. Gusta imaginea. Dar bineînţeles că nu făcu aşa ceva, ci doar clătină din cap.

Graves răsuflă uşurat şi spuse:

— Excelent, ai făcut exact ceea ce trebuia. Acum Wilson este în biroul lui din oraş şi se crede nemaipomenit de important pentru că l-am introdus în secretele noastre. Când va înţelege că în realitate este vorba despre cu totul altceva, va fi prea târziu. Ai procedat excelent, Mogens. Eu eram cel care greşea. Sper că primeşti scuzele mele.

— Consideră asta ca fiind darul meu de rămas-bun, răspunse Mogens. Şi bucură-te, pentru că, nu încape îndoială, este ultimul lucru pe care îl fac pentru tine.

Graves nu păru deosebit de impresionat.

— Am ajuns iarăşi în situaţia că îţi iei jucăriile şi pleci, ca un băieţel căruia nu i se îndeplineşte un moft? A câta oară? A treia, ori a patra oară?

— Ultima oară, poţi fi sigur de asta.

Mogens se aşteptase la o ripostă, la o nouă încercare a lui Graves de a-l convinge să rămână - sau chiar să îl ameninţe, în funcţie de tactica ce i s-ar fi părut mai avantajoasă în acel moment -, dar acesta ridică doar din umeri.

— Din nefericire, şeriful Wilson nu este de acord ca tu şi încântătoarea miss Preussler să ne părăsiţi prea repede, spuse Graves şi se ridică. Dar nu îţi face griji, eu nu voi mai încerca să te conving să faci ceva ce tu nu vrei. Făcu doi paşi spre uşă, după care se opri şi se întoarse către Mogens: Mai gândeşte-te, Mogens! Eu pur şi simplu nu îmi pot imagina că ai putea să laşi să îţi scape ocazia de a afla de ce a trebuit să moară Janice.

Capitolul 30

Miss Preussler se întrecuse cu cina, dar, cu excepţia lui Tom, nimeni nu a fost în stare să aprecieze acest lucru. Ca de obicei, Graves nu a mâncat nimic, dădea impresia că se împăcase cu soarta ţinându-le companie cu o ceaşcă de cafea în faţă, în timp ce Mogens răscolea fără niciun chef conţinutul farfuriei, iar miss Preussler părea să îşi fi pierdut şi ea apetitul. Ea nu spunea nimic, dar îi privea cu atâta reproş, încât după câteva minute Mogens împinse farfuria şi pretextă o uşoară indispoziţie; o afirmaţie pe care miss Preussler cu siguranţă nu o crezu, dar cu care totuşi se mulţumi. Doar Tom mâncă nu numai porţia sa, ci şi pe a lui Mogens, după ce acesta i-o puse în faţă şi îi făcu semn să se servească.

Altfel decât de obicei, Graves nu-i mai grăbi înainte ca Tom să fi înghiţit şi ultima îmbucătură, ba chiar răspunse invitaţiei neîncrezătoare a lui miss Preussler, care înclinase cana cu cafea către el, şi îi întinse ceaşca goală pentru a i-o umple din nou.

— Ce se întâmplă cu dumneavoastră, doctore? întrebă miss Preussler, încercând nu cu multă convingere să mai detensioneze atmosfera încărcată. Să nu îmi spuneţi că v-aţi trezit azi-dimineaţă lecuit de zelul dumneavoastră bolnăvicios?

— Dimpotrivă, miss Preussler, răspunse Graves între două înghiţituri de cafea. Mă tem că pe Tom şi pe mine ne aşteaptă o noapte lungă. Din anumite motive, ne putem apuca de treabă abia pe la miezul nopţii şi mă tem că vom avea de lucru până în primele ore ale dimineţii.

— Este complet nerezonabil, doctore Graves, socoti miss Preussler. Nu ştiaţi că somnul de dinainte de miezul nopţii este cel mai important? Dădu din cap dezaprobator şi întrebă brusc: Thomas şi dumneavoastră?

— Profesorul VanAndt s-a decis să nu mai ia parte la activitatea noastră, zise Graves.

Miss Preussler îi aruncă o privire surprinsă lui Mogens.

— Este adevărat?

— Mâine plec, confirmă Mogens. Adică imediat ce şeriful Wilson va permite.

— Oh! Dintr-un motiv pe care Mogens nu îl înţelegea, ea părea dezamăgită. Şi v-aţi hotărât atât de brusc?

— Pentru mine nu mai este de lucru aici, răspunse Mogens. Spunând aceste cuvinte, îl privea pe Graves, dar pe faţa acestuia nu se clinti niciun muşchi. Întorcându-se spre miss Preussler, adăugă: Bănuiesc că mă veţi însoţi.

— Păi… sigur, răspunse ea moale. Este cam surprinzător, dar… dar nu este nicio problemă.

Ciudat, gândi Mogens. Modul în care se exprimase sugera mai curând că ea avea o problemă. Şi încă una mare.

— Tom vă poate duce pe dumneavoastră şi pe profesorul VanAndt la gara din San Francisco, spuse Graves, dar ridică în acelaşi timp mâna în semn de apărare. Nu vă faceţi griji, rezolv eu problema cu şeriful Wilson. Gustă din cafea şi îi aruncă lui Mogens o privire rapidă, greu de interpretat, înainte de a se întoarce din nou către ea: Sper totuşi ca până atunci să vă găsiţi pisica.

Fata lui miss Preussler se întunecă.

— Da, Cleopatra începe să mă îngrijoreze cu adevărat. Niciodată nu a mai lipsit atâta vreme. Însă bineînţeles că aici totul este nou şi străin pentru ea şi are atâtea de descoperit!

— Poate că ar trebui să puneţi în faţa uşii un vas cu lapte, îşi dădu cu părerea Graves.

Sorbi iarăşi din cafea, în timp ce îl examina aproape batjocoritor pe Mogens pe deasupra marginii ceştii de porţelan.

— Da, poate că ar trebui să procedez în acest fel, spuse miss Preussler.

Mogens se ridică atât de brusc, încât miss Preussler îl privi de-a dreptul îngrozită.

— Unde plecaţi, profesore?

— Afară, să o caut pe Cleopatra.

Capitolul 31

Visa. Spre deosebire de un vis normal, ştia că visează şi, ca şi cum asta nu ar fi fost suficient de ciudat, cunoştea şi cauzele acestui bizar coşmar. Vinovatul nu era nimeni altul decât Graves, care cu întrebarea lui finală redeşteptase nu doar amintirea celei mai îngrozitoare clipe din viaţă, ci mai ales amintirea lui Janice.

Aşa că nu era nici pe departe de mirare că în vis se afla în patul din baraca sa, îmbrăcat complet şi până şi încălţat cu pantofi, dar nu mai era singur. La picioarele patului se afla Janice, cu părul ei roşu ondulat, cu ochii ei melancolici şi în aceeaşi rochie de culoare roşu-închis pe care o purtase în acea noapte fatală, şi Mogens avu impresia că sesiza un uşor miros de ars şi altceva neplăcut, un iz de putred atât de slab încât mai curând îl bănuia decât îl simţea.

Văzând-o pe Janice, o parte din el reacţionă panicată, dar o altă parte mult mai puternică - cel puţin pe moment - din conştiinţa lui analiza năluca cu un amestec de interes pur ştiinţific şi cu un gen de recunoaştere amuzată la adresa preciziei puterii lui imaginative. Janice purta rochia roşie în care el o văzuse pentru ultima dată, aşa cum îi rămăsese pentru *totdeauna* în memorie; amintirea lui Janice era atât de indestructibil unită cu cea a rochiei roşii, încât atunci când se gândea la ea, o vedea totdeauna îmbrăcată cu acea rochie. Şi coafura ei era aceeaşi, o coamă roşie îngrijită, dar în acelaşi timp rebelă, care-i cădea liber pe umeri, chiar şi atunci când se întorcea de la coafor. Întreaga ei înfăţişare emana un amestec de graţie şi forţă ce contrasta puternic cu delicateţea constituţiei şi cu vocea ei moale. Desigur că Mogens îşi dădea seama că imaginea lui Janice era idealizată şi nu corespundea adevărului. Totuşi, nu i se putea reproşa subconştientului lui că ar fi lipsit de fantezie sau că din comoditate o înfăţişa pe Janice totdeauna la fel îmbrăcată. Era Janice, dar nu aceeaşi Janice de acum nouă ani. Acel

aproape un deceniu scurs de la acea noapte îngrozitoare nu trecuse peste ea fără a lăsa urme; devenise mai matură şi chiar, în feminitatea ei, mai frumoasă decât şi-o amintea el.

În vis, Mogens încercă să se ridice sau cel puţin să se sprijine în coate, dar parcă era paralizat. Tot ce putea să facă era să stea nemişcat şi să privească cu ochii mari la amintirea care luase forma ei şi se apropia de el. Frica din el crescu, dar Mogens nu putea să spună ce îl înfricoşa. Dar cu siguranţă nu numai amintirea acelei nopţi oribile. O durere groaznică şi senzaţia şi mai înspăimântătoare de neputinţă i se înrădăcinaseră în memorie, dar totuşi trecuse aproape un deceniu şi nicio durere care nu te omora ori care nu îţi lua minţile nu putea dura atâta timp fără să se mai diminueze. El retrăise acea scenă de nenumărate ori, atât în vis, cât şi treaz, şi de nenumărate ori se trezise strigând şi scăldat în sudoare, cu inima bătând să îi spargă pieptul. Oh, da, cunoştea frica pe care o aducea amintirea, dar acum era altceva. Ceea ce simţea nu era frica de trecut, ci presimţirea a ceva ce se va întâmpla. Curând. Groaznic. Şi inevitabil.

Năluca lui Janice se apropia încet, parcă alunecând, fără a face paşi vizibili, ceea ce îi dădea certitudinea că doar visa, dacă cumva s-ar fi îndoit de acest lucru. Totuşi, teama parcă îi explodă, fără a se putea consola cu faptul că era doar un coşmar. Bătăile inimii erau ca de ciocan. În gură simţea gustul amar al fierii, şi încercă din toate puterile să se elibereze din cătuşele invizibile care îl ţineau imobil. Nu reuşea. Şi teama se amplifica în continuare.

În cele din urmă năluca se opri din plutire şi îl privi cu ochii lui Janice, ochii lui Janice din chipul lui Janice, care nu erau ochii lui Janice cum nici chipul nu era al ei. Era o mască, doar mimetismul perfect al unei creaturi feroce care îşi pusese această mască pentru a se putea apropia de victima ce nu bănuia nimic şi care nu putea să îi scape.

A recunoaşte o mască însemna a trece de ea cu privirea. Chipul lui Janice nu se modifica în *realitate,* dar părea să alunece brusc, de parcă şi-ar fi pierdut racordarea la realitate şi aluneca într-o dimensiune a demenţei, în care prindeau contur coşmarurile. Ochii i se umplură de întuneric şi sub

piele începu să se mişte *ceva.*

— De ce m-ai părăsit la nevoie, Mogens? întrebă chipul ce se străduia zadarnic să fie al lui Janice. Eu am avut încredere în tine, şi tu m-ai părăsit.

Nici vocea nu era a lui Janice. Nu avea nicio asemănare cu ea, nu semăna nici măcar cu o voce *umană,* ci era ca un gâlgâit, ca un horcăit scos cu greutate, ca şi cum mlaştina care înghiţea necontenit clădirile căpătase brusc glas. Creatura ridică mâinile, dar nu duse mişcarea până la capăt, pentru că degetele începură să i se topească şi se transformară într-un amestec de viermi care mai rămaseră un moment în forma aceea nenaturală în care fuseseră presaţi de o forţă sinistră, înainte de a se desprinde unii de alţii şi a cădea la capătul patului.

Gândul că acelaşi lucru s-ar putea întâmpla în următoarele clipe şi cu chipul ei era mai mult decât putea el suporta. Mogens strigă atât de sălbatic, de parcă un pumnal înroşit în foc era răsucit în pieptul lui, se întoarse şi căzu din patul îngust. Se lovi atât de tare cu faţa de podea, că aproape leşină de durere. Simţi gust de sânge, se răsuci gemând şi văzu cu coada ochiului o umbră ce ocolea patul şi se îndrepta către el alunecând, o fantomă cu mâinile descompuse, cu chip ce se topea, care vorbea cu glasul mlaştinii.

Mogens sări în picioare cu forţa ce i-o da groaza morţii. Se izbi atât de tare cu şoldul de colţul mesei, că aceasta se clătină şi de durere văzu în fața ochilor dansând o ceață roşie. Sprijinindu-se zdravăn cu mâna dreaptă de tăblia mesei, şchiopătă gemând către uşă, ajunse la ea şi o împinse.

Simţi aerul rece ca pe o lovitură. Se clătină, îşi aminti în ultimul moment de cele trei trepte ce coborau din faţa uşii către terenul mlăştinos şi reuşi cumva să nu se întindă în noroi, ci cu un pas aproape grotesc ateriză pe genunchiul drept. Durerea care i se transmise prin coapsa deja lovită era atât de groaznică, încât îi scăpă un geamăt chinuit. Pe obraji îi curgeau lacrimi. Totuşi, îşi adună puterile, făcu un pas înapoi şi, strângând din dinţi, se aşeză pe trepte.

Dură trei, patru minute până când durerea din şold se mai domoli. Tremura din tot corpul, iar sub limbă i se adunase

salivă acră. Mogens rezistă tentaţiei de a o înghiţi - i s-ar fi făcut cu siguranţă rău din cauza ei -, se aplecă în faţă şi scuipă în noroi cu rezultatul că, în urma scârbei care îl cuprinse, chiar i se făcu rău. Următoarele cinci minute stătu pe trepte, aşteptând cu ochii închişi ca stomacul să i se potolească.

Ceea ce se şi petrecu, dar încet, şi greaţa ce trecea lăsa în urmă o stare de slăbiciune, care în felul ei era tot atât de rea. Chiar şi gestul de a duce mâna la faţă pentru a-şi şterge sudoarea rece i se păru că a necesitat mai mult efort decât era în stare să depună.

Şi totuşi, Mogens aproape se bucura de această slăbiciune fizică, care îi îndepărtase groaza ce îl izgonise din casă. Mogens nu ştia pe cine să fie furios - pe Graves, care prin cuvintele sale provocase această viziune oribilă, sau pe sine însuşi, care se lăsa astfel manipulat, deşi pricepuse aluzia din spatele remarcii făcute de Graves.

Întinse atent piciorul drept. Îl durea, iar întreg şoldul lui drept va fi probabil tot o vânătaie cel târziu mâine-dimineaţă, dar simţea şi că piciorul era în stare să îi suporte greutatea. Se ridică, făcu un pas şi se întoarse către baracă. Nu îşi amintea să fi închis uşa după el, dar aceasta era acum închisă, şi Mogens fu cuprins de o senzaţie tainică de uşurare. Aproape în mod automat mai făcu un pas şi se opri din nou. Pe cât era de uşurat că văzuse uşa închisă, trebuia să recunoască totuşi că nu avea curajul de a o deschide. Puţinul rămas din raţiunea lui analitică insista că el era doar victima unei fantasmagorii.

Şi totuşi, nu avea puterea să dea ochii cu ea.

Nu se putea întoarce în baraca lui, dar nici afară nu putea să rămână. Mogens făcu câţiva paşi spre fosta baracă a lui Hyams, unde era cazată acum miss Preussler, dar la jumătatea drumului coti şi se îndreptă mai încet, dar fără să se oprească, spre cort. Mogens se împotrivea în sinea lui chiar şi posibilităţii de a lua în consideraţie că neplăcuta sa întâlnire ar fi fost altceva decât un coşmar, dar, chiar de ar fi fost altceva, nu avea nicio importanţă. Graves trezise definitiv fantomele trecutului. Nu îşi va mai regăsi liniştea dacă nu va

merge până la capăt pe drumul pe care pe jumătate îl ademenise Graves, pe jumătate păşise de bunăvoie.

Indiferent cum arăta acest capăt.

Capitolul 32

Spre deosebire de noaptea trecută, generatorul nu funcţiona, aşa că atunci când Mogens coborî scara şi porni către Tom şi Graves, în tunel era întuneric beznă. Pe cât de tare îi displăcea zgomotul produs de generator în timpul funcţionării, pe atât de mult îi simţea acum lipsa, când liniştea care îl primi era parcă şi mai apăsătoare. Şi nu era doar absenţa zgomotului generatorului. În locul lui se instalase altceva; ceva străin, ce nu ţinea de cele de aici, care atârna ca o pătură ce te asfixia şi care înăbuşea orice sunet. Chiar paşii lui păreau că nu produc nici cel mai mic zgomot. Dacă la capătul tunelului nu s-ar fi văzut o lumină palidă, pâlpâitoare, Mogens s-ar fi întors pe loc.

Spre dezamăgirea sa, grota cea mare era goală. Nici urmă de Graves şi de Tom, şi dispăruseră şi cele trei lăzi mari. Pe masă era o singură lampă cu petrol, a cărei lumină transforma hârtiile, uneltele şi obiectele descoperite aruncate vraişte într-o bizară sculptură din linii şi umbre piezişe.

Oricum, exista o a doua lumină, care îi indica drumul. Mogens nu se miră, dar îl trecu un fior rece când văzu că aceasta venea din galeria ce ducea către încăperea templului. Singurul motiv pentru care merse mai departe era probabil că pentru întoarcere ar fi avut nevoie de mai mult curaj decât pentru a continua drumul.

Nu ardeau nici lămpile din galeria cu hieroglife, dar încăperea aflată la capătul ei era suficient de luminată, aşa că măcar nu exista pericolul să se împiedice sau să se rănească lovindu-se de pereţi. Iar la jumătatea drumului auzi, în sfârşit, voci. Desigur că erau ale lui Tom şi Graves, dar totuşi Mogens reuşi să le identifice destul de greu. Ciudata linişte care îl întâmpinase aici, jos, exista încă, dar nu mai era atât de atotcuprinzătoare ca înainte; acum nu mai absorbea orice sunet, ci se pare că acoperea numai anumite frecvenţe, aşa că vocea lui Graves se auzea bizar de înfundată şi

descompusă, de parcă acesta s-ar fi aflat sub apă.

Mogens dădu vina pentru această ciudată impresie pe propria nervozitate şi mări pasul; rezultatul fu că nu văzu uşa din zăbrele de la capătul tunelului, care era pe jumătate deschisă, şi se lovi de ea. Tom, care stătea cu spatele la uşă se întoarse alarmat, şi un moment păru îngrozit sau doar foarte speriat. Dimpotrivă, Graves se întoarse calm şi îl privi mulţumit vreo cinci secunde bune. Apoi, cu o mişcare exagerat de înceată, băgă mâna în buzunarul vestei, scoase ceasul şi îi ridică capacul. Mogens era sigur că gestul era de prisos, pentru că Graves ştia exact cât era ora.

Când vorbi, nu i se adresă lui, ci lui Tom:

— Am câştigat, Tom. Îmi datorezi un dolar.

— Câştigat? repetă întrebător Mogens.

Graves închise capacul ceasului său de buzunar din aur cu un ţăcănit puternic, al cărui ecou fu reflectat de mai multe ori distorsionat de către pereţi, părând a se transforma în cu totul altceva.

— Tom şi cu mine am pariat, zise el. EI a pariat pe un dolar că tu fie nu vei veni, fie vei veni după miezul nopţii. Eu am pariat pe douăzeci de dolari că vei fi aici cel târziu la ora unsprezece. Clătină din cap şi continuă: Era cât pe-aici. Încă opt minute, şi m-ai fi costat scump, Mogens.

— Ar fi trebuit să îmi spui, Tom, zise Mogens. Ca să îi fac o pagubă doctorului Graves, aş fi suportat încă zece minute compania lui miss Preussler.

— Nu ştiam că mă urăşti atât de mult, Mogens, oftă Graves şi puse ceasul înapoi în buzunar. Este rău când cei din casă încep să se alieze.

— Mai ales dacă au motive să o facă, spuse Mogens şi i se adresă apoi lui Tom: Bineînţeles că îţi vei recupera de la mine dolarul, Tom.

Pe chipul lui Graves apăru un zâmbet chinuit, apoi acesta deveni brusc serios.

— Mă bucur că ai venit totuşi. Ca să fiu sincer, nu prea eram sigur.

Minţea. Graves nu se îndoise nici măcar o secundă că va veni. *Ştiuse.* Dar Mogens renunţă să mai facă vreo remarcă în

acest sens. Intră de tot în grotă şi pentru a doua oară privi în jur, mai atent.

Ca peste tot, şi aici lumina electrică nu era aprinsă, însă Tom şi Graves instalaseră o jumătate de duzină de lămpi cu ulei şi cu petrol, care iluminau camera templului mai mult decât suficient şi care păreau că o transformă în ceva cu privire la care Mogens încă nu putea să se pronunţe dacă îi era pe plac. Lumina caldă părea că netezea toate muchiile şi aproape că descompunea contururile lucrurilor, în aşa fel încât formele familiare deveneau străine, dar dinţii ascuţiţi ai statuilor lui Anubis pierdeau ceva din caracterul lor înspăimântător.

Dar pe lângă acestea, se mai petrecuseră şi alte schimbări. Cele trei lăzi în formă de sicriu, a căror absenţă fusese remarcată afară de Mogens, se aflau aici. Capacele a două dintre ele erau ridicate, şi printre ele se întindea un vălmăşag la prima vedere lipsit de sens, alcătuit din frânghii, noduri şi role mecanice de ghidare. Privirea lui Mogens se opri asupra unei frânghii mai groase. Aceasta se înălţa printr-un gen complicat de palan spre tavan, de care atârnau mai multe frânghii groase de un deget, formând o plasă împletită cu ochiuri mari.

— Nu aţi stat degeaba, remarcă el, dar în acelaşi timp trebui să-şi stăpânească mânia ce îl cuprinse când se gândi că *cuiele de oţel* ale lui Graves fuseseră bătute într-un tavan decorat cu fresce vechi de cinci mii de ani.

Doamne, şi acest bărbat se numea *om de ştiinţă!* Oare nu ştia ce pagube producea?

— Meritul cel mare este al lui Tom, răspunse Graves. De fapt, el a făcut toată treaba. Eu doar i-am spus ce are de făcut.

— Da, murmură Mogens, aşa mă gândeam şi eu.

Graves lăsă uşor capul pe o parte şi îl privi cu ochii îngustaţi, dar ridică apoi doar din umeri:

— În orice caz, sunt bucuros că te-ai decis să ne ajuţi… Vrei să ne ajuţi, nu?

— Nu, răspunse grobian Mogens, nu vreau. Nu vreau nici măcar să fiu aici.

— Te înţeleg, zise serios Graves. Dar crede-mă, ai luat o decizie corectă. Dacă avem succes, tu nu numai că vei fi reabilitat în scurt timp, ci vom afla şi ce s-a întâmplat cu Janice şi cu ceilalţi. Şi poate că ei vor fi ultimii care să fie nevoiţi să aibă un asemenea destin.

— *Dacă* vom avea succes, spuse Mogens încet şi privi plasa de sub tavan.

— Te îndoieşti? Ideea părea să îl amuze pe Graves. Scoase un etui cu ţigări din haină, îl deschise, dar îl vârî apoi la loc fără a-l folosi, după ce Tom îi aruncase o privire îngrozită. Scuze, murmură el, uitasem. La privirea întrebătoare a lui Mogens, Graves zise: Vârcolacii au un foarte dezvoltat simţ al mirosului.

— Vârcolaci?

— Cumva trebuie să le spunem, nu? Graves ridică iarăşi din umeri. Pe o perioadă mai lungă devine obositor să vorbim de *creaturi, fiinţe ori făpturi.* Scoase din nou etuiul din buzunar, îl privi lung, melancolic, şi în final îl puse definitiv la loc. S-au încheiat toate pregătirile? se adresă el lui Tom.

— Da, răspunse Tom, scuturând totodată în mod absurd din cap. Dar preventiv vreau să mai verific sârma de alarmă.

Clătinând din cap, Graves îl urmări cu privirea în timp ce acesta dispărea după barca morţilor.

— Este un băiat bun, nici nu ştiu ce m-aş fi făcut uneori fără el. Ţi-am povestit că mi-a salvat viața?

Mogens nu era tocmai sigur, dar dădu afirmativ din cap. Această mărturisire nu îl surprindea defel. Acum ştia mult mai puţin decât în prima zi ce să creadă despre Tom, dar i-ar fi încredinţat orbeşte propria viaţă. În plus, de câte ori se gândea la Tom sau îl vedea, se simţea cu conştiinţa încărcată din cauza oribilei suspiciuni avute faţă de el. Tom lăsa puţin de dorit în privinţa ordinii şi a igienei, dar aceasta nu-i dădea nici pe departe dreptul de a-l judeca pripit. Mogens, şi el victimă a unor condamnări nedrepte, reacţiona extrem de sensibil la asemenea situaţii.

Graves îşi privi ceasul, de data aceasta îndelung. Lui Mogens i se păru că era cam îngrijorat şi i-o spuse. Dar Graves clătină doar din cap, închise capacul ceasului cu mai

multă grijă decât o făcuse înainte şi privi cu ochi mijiţi în direcţia în care dispăruse Tom.

— De cele mai multe ori vin pe la miezul nopţii, zise el. Nu sunt sigur, dar cred că asta are legătură cu poziţia lunii.

— Nu cu a lui Sirius?

Mogens regretă întrebarea încă înainte de a o fi rostit până la capăt, dar nu se putu reţine să o pună.

În mod excepţional, de data aceasta Graves se dovedi mai rezonabil decât el, căci se limită la o privire supărată, în loc să riposteze şi să dea curs provocării aruncate fără temei de Mogens.

— Scuze, murmură Mogens.

— Bine.

Mănuşa neagră în care se aflau degetele lui Graves se mişcă într-un mod ciudat, care pe Mogens îl făcu să se gândească la felul în care mâinile lui Janice se descompuseseră, întoarse privirea rapid şi înghiţi nodul amar format în gât.

— Eşti nervos, continuă Graves. Crede-mă că şi eu sunt nervos.

Generozitatea afişată îl supără şi mai tare pe Mogens, dar de data aceasta se controlă şi renunţă la remarca ce îi stătea pe limbă.

Se petrecea ceva cu lumina. Acolo unde mai înainte domnea lumina brun-aurie, acum se întindeau umbrele.

— I-am spus lui Tom să stingă lămpile, spuse Graves, căruia nu-i scăpase tresărirea aproape imperceptibilă a lui Mogens. Vârcolacii reacţionează la lumină. Cred că le provoacă durere. Ochii lor sunt foarte sensibili.

Se mai stinse o lampă, apoi alta şi, în cele din urmă, şi penultima lampă. Întunericul se aşternea peste ei precum un val de negreală compactă, iar Mogens crezu că vede cum lumina ultimei lămpi, aflate la picioarele lui Graves, cedă puţin sub şocul întunericului. Inima începu să îi bată mai repede, când văzu umbra ce se desprinse în faţa lor din întuneric. Deşi ştia că nu era altcineva decât Tom, pentru o clipă crezu că descoperă nişte urechi ca de vulpe, colţi sclipitori şi ochi de jăratic care îl priveau lacomi. Dar şi acum

doar fantezia lui îi juca o festă. Totuşi, inima îi bătea nebuneşte când îl urmă pe Graves, care ridicase lampa şi se retrăsese cu ea în spatele unui bloc de gresie, care probabil că odată fusese soclul unei statui demult dispărute. Aproape că se bucura de întunericul care ascundea tremurul mâinilor sale. În gură începu să i se adune gustul amar al fricii.

Se întrebă dacă era omul potrivit pentru această acţiune. Tom o luă spre ei, dar în momentul următor, la un semn al lui Graves, se furişă la adăpost după un alt bloc de piatră. *Era* fără nicio îndoială Tom - cine altcineva să fi fost, se întreba vocea ironică a raţiunii lui Mogens -, dar el depunea tot mai mult efort să scape de ideea că chipul lui începuse brusc să se transforme înspăimântător, deveni mai ascuţit, mai lung, dând la iveală un bot bălos ca de câine, cu colţi înfiorători, vârfurile degetelor îi crăpară şi din ele ieşiră gheare ucigătoare, iar pe craniu îi crescură urechi ascuţite şi o blană ţepoasă. Şi dacă doar la fantezia lui reacţiona astfel, ce s-ar petrece dacă s-ar afla faţă în faţă cu una dintre aceste bestii?

— Ai o armă la tine? întrebă Mogens.

— Pentru ce? Graves clătină din cap. Vrem să prindem un vârcolac *viu*.

— Cu tot respectul pentru ambiţia ta ştiinţifică, dar s-ar putea ca el să nu fie de acord.

Graves făcu un semn cu capul către tavan.

— Aceste plase provin de la un producător care aprovizionează în mod normal vânătorii de animale mari din Africa. Sunt destul de solide ca să imobilizeze o gorilă furioasă.

— Şi dacă ei sunt mai puternici decât o gorilă furioasă?

— Atunci avem o problemă, răspunse râzând Graves, dar imediat dădu din cap în semn de încurajare: Nu îţi face griji, Mogens! Am experienţă cu creaturile acestea. Sunt necrofagi, nu vânători.

— Ca şi hienele. Şi ele sunt totuşi periculoase.

— În mod normal nu sunt agresivi, insistă Graves. Supravieţuirea lor depinde de condiţia ca nimeni să nu ştie de existenţa lor.

Mogens nu îl contrazise, dar se uită atât de semnificativ

spre Tom, încât Graves se simţi dator cu o explicaţie:

— Tatăl lui i-a atacat. Nu uita asta. Chiar şi cel mai paşnic animal se apără când este atacat.

— Şi mama lui?

Mogens vorbea intenţionat încet, pentru ca Tom să nu îl audă, dar se pare că nu reuşi complet, pentru că Tom întoarse capul în direcţia lui şi îl privi cu nişte ochi care brusc se umplură de durere şi furie. Mogens tocmai se gândise dacă el era omul potrivit pentru această acţiune. Poate că trebuia să reformuleze ideea. Întrebarea ar fi trebuit poate să sune astfel: Erau ei cei potriviţi? Poate faptul că veniseră neînarmaţi avea altă motivaţie decât aceea din afirmaţia lui Graves.

Graves răspunse întrebării cu oarecare întârziere şi nu prea convingător:

— Poate că au vrut doar să îşi apere teritoriul.

— Şi Janice? întrebă trist Mogens. Trebuiau doar *să îşi apere* teritoriul?

Graves se frământă un moment, înainte de a găsi salvarea într-un ridicat încăpăţânat din umeri.

— Ne aflăm aici pentru a răspunde exact la această întrebare. Iar acum am face mai bine să păstrăm tăcerea, pentru a nu îi alunga înainte de a-şi face apariţia.

Nu acesta era motivul pentru care îl reducea la tăcere pe Mogens, care înţelese că acesta nu voia să mai discute pe respectiva temă, pentru că ştia mai puţin despre ea decât încerca să lase impresia. Sau poate pentru că ştia mai *mult.*

Graves întinse mâna şi coborî fitilul, iar lumina cedă mai mult atacului întunericului, devenind o licărire palidă gălbuie, ce mai curând sublinia întunericul de care era mărginită. În spatele lui se târa frica.

Graves ridică mâna, făcând un semn lui Tom. Era prea întuneric pentru ca Mogens să vadă exact ce făcea Tom, dar după doar un moment una dintre frânghii se tensionă şi se auzi un scârţâit ritmic. Capacul ultimei lăzi închise se ridică. La nasul lui Mogens ajunse un miros ciudat, uşor dulceag, străin şi totodată cunoscut, dar mai dură un moment până îl recunoscu *cu adevărat.* Neîncrezător şi şocat, trase aer în

piept.

— Asta este…

— La ce te aşteptai? interveni Graves încet, parcă şuierând ca un şarpe care sare la atac. Că îi vom momi cu resturile pământeşti ale pisicii lui miss Preussler? Clătină furios din cap şi adăugă: Creaturile acestea se hrănesc *cu carne de om,* Mogens!

— Dar tu… tu…

Mogens începu să se bâlbâie şi în cele din urmă se opri din vorbit. Ce ar fi trebuit să spună pentru ca Graves să nu-l combată cu o singură remarcă perfidă? Şi să mai aibă şi dreptate. Graves nu îl minţise niciodată. Ba dimpotrivă: Singurul care închisese ochii permanent în faţa realităţii era *el.*

Şi pe undeva o mai făcea şi acum, pentru că ce era mai rău nu trecuse, deşi el ar fi trebuit să ştie asta. *Ştiuse.* Graves îi spusese. El pur şi simplu nu voise *să ştie.*

Mogens îl privi buimăcit câteva secunde pe Graves. Mirosul dulceag de putregai deveni mai puternic, iar Mogens, cu inima bătând puternic, se ridică peste blocul care îi servea de acoperire, pentru a arunca o privire în interiorul lăzii. Oricât de slabă era lumina, între timp ochii i se obişnuiseră destul cu întunericul pentru a putea să vadă cel puţin la câţiva paşi distanţă. Dar aproape regretă că privise.

Hyams nu arăta deloc aşa cum îşi imaginase el un om mort. Ea părea mai curând că dormea. La gât avea o rană deschisă, şi bluza ei odată albă era aproape în întregime întunecată, dar Graves avusese cel puţin pietatea să îi cureţe fata şi să îi închidă ochii.

— Aceasta este… Hyams, bâigui Mogens. Dumnezeule mare, Jonathan, tu ai…?

— Ţi-am spus că avem nevoie de o momeală, răspunse rece Graves.

— Dar Hyams! gemu Mogens. Pentru Dumnezeu, Graves, ce ai făcut?

— Nu am *făcut* chiar nimic, răspunse Graves tăios şi cu un gest supărat îi ceru lui Mogens să revină la locul lui şi să nu mai fie atât de gălăgios. Doctor Hyams a încetat din viaţă în

urma unui accident, ai uitat?

— Dar tu… nu poţi să o… se bâlbâi în continuare Mogens. Eu mă refer… cerule, Jonathan! Tu… tu ai lucrat aproape un an cu această femeie! Ai cunoscut-o! Nu poţi să o… să o foloseşti pur şi simplu ca *momeală!*

— Sunt sigur că doctorul Hyams nu ar fi avut nimic împotrivă, răspunse neimpresionat Graves. Ce îşi mai poate dori cineva ca ea, decât să fie utilă ştiinţei şi după moarte? Râse răutăcios şi adăugă: Tu cine credeai că este în acest sicriu, Cleopatra?

— Dar… eu credeam… după ce şeriful Wilson a povestit despre profanarea de morminte…

— Oh, înţeleg, îl întrerupse sarcastic Graves, tu ai crezut că Tom şi cu mine ne-am strecurat tainic noaptea în cimitir şi am scormonit pământul după vreun amărât. Te-ai fi simţit mai bine?

— Fir-ar să fie! urlă Mogens.

Graves tresări puternic şi păli, dar mai curând din cauza tonului ridicat al lui Mogens.

— Vă rog, profesore, să vă măsuraţi tonul! zise el ironic. Mai uşurel!

— Ar fi fost o deosebire. Ştii bine asta, monstrule!

Dar Mogens coborâse tonul.

— Ai terminat? întrebă Graves.

Mogens se holba la el. Tăcea.

— Aşa cum am spus: suntem cu toţii nervoşi, şi nu îţi iau în nume de rău acest moment de slăbiciune. Dar de două ori este destul. Dacă tot ce-i aici este prea mult pentru tine, te înţeleg. Poţi pleca dacă vrei. Nu te condamn. Dar dacă rămâi, nu mai admit astfel de ieşiri. Ne-am înţeles?

Graves îl privea fix. Mogens îl privea la fel, dar acest duel se încheie la fel ca oricare dintre ciocnirile de până acum. Când se urcase în trenul de San Francisco, Mogens intrase într-un război pierdut înainte de a se fi tras primul foc. Graves nici măcar nu trebuise să depună vreun efort spre a-l câştiga. Câştigase pur şi simplu prin faptul că-l atrăsese *acolo.*

Şi de această dată Mogens coborî privirea şi încuviinţă mut din cap.

— Bine, zise Graves. Iar acum chiar trebuie să tăcem. Am senzaţia că nu va mai dura mult.

Cel puţin în această privinţă se înşelase. Este posibil să nu fi trecut prea mult timp, dar şi o perioadă scurtă putea deveni aproape o eternitate, şi astfel secundele păreau ore, şi minutele se întindeau nesfârşite. Cel puţin de o duzină de ori Mogens crezu că aude zgomote, şi tot de atâtea ori ochii lui urmăriră mişcări în umbră, dar de fiecare dată se dovediră a fi doar himere.

Apoi brusc târşâitul de paşi nu se mai stinse, iar umbra cu urechi ca de vulpe şi diformă care apăru în faţa lor din întuneric nu se mai dovedi un coşmar.

Vârcolacul era acolo.

Mogens avu impresia că îngheaţă tăcut şi rapid din interior către exterior. Crezuse că era suficient de pregătit pentru acest moment, dar se pare că şi asta făcea parte din şirul de erori consecutive şi din ce în ce mai grave, din care se compunea viața sa de când păşise în acest loc blestemat. Nu era prima dată după acea îngrozitoare noapte de la Harvard când avea în faţă unul din acei monştri, dar Mogens abia acum înţelese că existau lucruri pentru care nu te *puteai* pregăti, oricât ai încerca.

Graves se înşelase: silueta din faţa lor *era* făptura care o luase pe Janice, demonul lui personal, creat şi expulzat din iad cu niciun alt scop decât acela de a-l distruge pe el. Nu însemna deloc că el se considera prea important, pentru că într-adevăr aceasta era făptura iadului: nu făcea nimic neimportant, ci-şi urmărea fiecare victimă cu toată puterea şi răutatea ei.

— Să nu aud un sunet! şuieră Graves.

Mogens nu îşi luase nicio clipă privirea de la silueta aceea voinică, dar simţea cum, alături de el, Graves se încorda. Apoi imediat ridică mâna, ca să îi facă un semn lui Tom. Bătăile inimii lui Mogens se accelerară în timp ce examina silueta care treptat se apropia, dar sângele pompat tot mai rapid prin artere părea acum format din apă rece ca gheaţa, în care pluteau sloiuri ascuţite ca o lamă de brici.

Vârcolacul se apropia, dar cu fiecare pas părea că îşi

încetinea mersul. Mogens crezu că îl aude cum adulmeca suspicios, ca un câine care simte mirosul prăzii, dar în acelaşi timp se teme de o capcană. Nu se deplasa în linie dreaptă către sicriul deschis în care era cadavrul lui Hyams, ci adulmeca constant în stânga şi în dreapta. Privirea ochilor lui roşii trecu cercetătoare de la momeala oferită la celelalte două sicrie deschise şi, cel puţin o dată, îl fixă pe Mogens atât de direct, că acesta avu convingerea că monstrul *trebuie* să îl fi văzut. Monstrul se opri un moment din mers, dar după o scurtă ezitare îşi continuă deplasarea.

Cam la o lungime de braţ de sicriu, vârcolacul se opri încă o dată, şi Mogens simţi cum Graves tresări speriat lângă el când creatura dădu capul pe spate şi privi tavanul. Era *imposibil* să nu vadă plasa. Şi totuşi, după o altă ezitare mai făcu un pas şi se aplecă peste sicriul cu corpul neînsufleţit al lui Hyams. Înspăimântătoarele gheare se desfăcură pentru a smulge din carnea victimei.

— *Tom!* strigă Graves.

Capul monstrului se lăsă pe spate, şi la cinci paşi de Mogens umbra care era Tom se trezi exploziv la viaţă. Mogens nu putu să vadă ce făcea, dar în vreme ce Graves sărea la rândul lui în picioare răsună un zgomot metalic sălbatic, de parcă tot tavanul camerei templului tremura.

Vârcolacul reacţionă incredibil de rapid. Cu un urlet de lup împuşcat, se ridică şi se întoarse, şi parcă se transformă într-o umbră turbată, care se deplasa mai repede decât o putea urmări Mogens cu privirea.

Dar nu destul de repede.

Parcă întreg tavanul se prăbuşea peste el. Însuşi Mogens trase instinctiv capul între umeri, şi înspăimântătoarele urlete ca de lup se transformară într-un zbierăt de furie când plasa grea se prăbuşi peste el şi îl doborî la pământ.

— Lumina! urlă Graves. Mogens, fa lumină!

Graves sări scurt peste lespedea de piatră în spatele căreia se ascunsese, iar Tom deja fugea către locul în care vârcolacul şi plasa căzută peste el se împleteau într-un haos de mişcări.

Mogens apucă lampa pe care Graves o lăsase jos şi o

ridică. Lumina nu era suficientă nici măcar când Mogens răsuci fitilul. Cu coada ochiului văzu cum Graves şi Tom ajunseră aproape în acelaşi timp la creatura turbată de furie, peste care se aruncară temerari. Apoi făcu un pas în direcţia lor şi se opri. Graves şi tânărul lui ajutor se luptau cu monstrul, dar nu putea desluşi amănunte. Simţea *doar frică.*

— Ajută-ne! strigă Graves. Mogens! Este prea puternic pentru noi!

Mogens mai făcu un pas. Inima îi bătea să iasă din piept. Frica i se strecura prin artere ca păcura vâscoasă şi îi făcea fiecare mişcare grotesc de înceată. Voia să îl ajute pe Graves, dar în acelaşi timp avea gândirea blocată şi voia doar să plece de acolo. Niciodată nu mai simţise aşa o teamă ca acum.

— *Mogens, pentru Dumnezeu!* urlă Graves.

Apoi strigă şi Tom:

— *Profesore!*

Ceea ce îl smulse pe Mogens din încremenire fu strigătul lui Tom, iar nu urletul lui Graves. Frica nu îi scăzuse, ci dimpotrivă, creştea la fiecare bătaie a inimii, dar simpla idee de a nu îl ajuta la nevoie pe Tom era infinit mai îngrozitoare.

Cu un strigăt prin care îşi exterioriza întreaga frică, se năpusti înainte şi căzu cât era de lung, când piciorul i se încurcă în frânghiile pe care Tom le întinsese prin toată încăperea.

Îşi duse instinctiv mâinile în dreptul feţei, şi şocul mai fu amortizat de aceleaşi frânghii, aşa că nu se răni. Zăpăcit, mai rămase un moment întins, iar când se ridică bizara luptă luase o turnură dramatică. Deşi Graves şi Tom se aflau în superioritate numerică, iar creatura era dezavantajată şi de plasa a cărei greutate ar fi ţintuit la podea un om normal, exista pericolul ca cei doi să piardă lupta. Monstrul se ridicase între timp în patru labe şi muşca, şi lovea de zor în jur. Funiile groase cât un deget ale plasei îi fereau oarecum pe Graves şi pe tânăr de dinţii şi ghearele vârcolacului, dar nu reuşeau să îl imobilizeze. Tom îi sărise în spinare şi încerca din toate puterile să îl domine, dar tot atât de bine ar fi putut să încerce să biruie cu mâinile goale un grizzly furios. Era

aproape comic.

— Ajută-ne, fir-ar să fie! icni Graves. Trebuie să îl punem jos!

Mogens nu avea nici cea mai mică idee la ce ar folosi asta, dar tonul poruncitor al lui Graves îl mobiliză. Graves făcea ceva ce lui Mogens i se păru în primul moment la fel de lipsit de sens ca zbaterea prostească a lui Tom: îşi lua avânt şi apoi se repezea cu toată greutatea lui în bestie. Monstrul urla şi dădea să îl apuce. Plasa destinată gorilelor îl mai proteja încă pe Graves, dar Mogens auzi cum aceasta se rupea. Un ţipăt înăbuşit ieşi de pe buzele lui Graves, când acesta se dădu înapoi.

— Jonathan, pentru Dumnezeu, eşti rănit? strigă Mogens.

Graves nu răspunse imediat, ci se holba cu ochii ieşiţi din orbite la el însuşi. Colţii bestiei îi tăiaseră haina şi cămaşa ca nişte lame de ras, dar pielea de dedesubt rămăsese ca prin minune neatinsă.

— Repede! strigă Tom. Nu îl mai pot ţine mult!

De fapt creatura se ridicase vertical. Colţii şi ghearele i se înfigeau mereu în textura plasei şi mai era doar o chestiune de câteva momente până să reuşească să se scuture de Tom şi să îşi folosească întreaga forţă pentru a se elibera din plasă.

De data aceasta încercară împreună. Bestia urlă de furie, dar lovitura comună, combinată cu eforturile lui Tom, a fost prea mult chiar şi pentru ea. Monstrul se prăbuşi pe o parte - şi Tom fu cât pe-aici să fie prins sub el -, iar Mogens şi Graves se folosiră de ocazie pentru a-l înfăşură mai bine în plasă. Acesta lovi şi muşcă orbeşte în jurul lui, dar acum toate mişcările şi toată forţa lui supraomenească se îndreptau împotriva lui însuşi, deoarece cu cât se apăra mai disperat, cu atât se încurca mai tare în ochiurile plasei. După câteva clipe monstrul se scoase practic singur din luptă, şi încă mai temeinic şi, mai ales, mai rapid decât ar fi fost vreodată în stare să o facă adversarii lui umani.

Graves se îndreptă respirând greu şi făcu un pas îndărăt.

— Este cineva rănit? întrebă el.

Mogens ridică din umeri, ceea ce pentru moment era

singurul răspuns pe care îl putea da. Primise o mulţime de îmbrânceli şi lovituri dure, şi cu siguranţă că mâine nu doar şoldul îi va fi învineţit, dar nu credea că era rănit serios.

Tom se alesese doar cu spaima, în timp ce haina împreună cu cămaşa sfâşiată păreau a fi unica pierdere a lui Graves.

— Bine, spuse înverşunat Mogens, hai să îl punem în ladă. Repede!

Deşi monstrul era bine imobilizat şi arăta neajutorat, Mogens trebui să-şi adune tot curajul pentru a se apropia de el, ca să îi ajute pe Graves şi pe Tom să îl târască până la una dintre lăzile pregătite. Efortul îi solicită nu numai o neaşteptată stăpânire de sine, ci şi o forţă pe măsură. Chiar dacă se lua în consideraţie enorma greutate a plasei, bestia trebuia să cântărească cel puţin de două ori mai mult decât părea; creatura nu era mai înaltă decât un om de statură medie, voinic, dar nu era atât de masivă cum era de aşteptat la greutatea ei.

Dar puterea ei era supraomenească. Deşi ei erau trei şi deşi creatura era înfăşurată în plasă fără să se poată mişca, reuşiră doar cu un efort deosebit să o târască. Monstrul le făcu munca şi mai dificilă, pentru că mârâia şi se zbătea furios. Mogens se mai alese cu două, trei vânătăi, şi Tom primi un picior în burtă, care îi smulse un geamăt de durere, dar în final reuşiră să o vâre în lada de lemn. În timp ce Mogens şi Tom, la solicitarea lui Graves, ţineau creatura, Graves utiliza toată forţa de care dispunea pentru a-i prinde încheietura mâinii stângi cu nişte cătuşe grele fixate de interiorul sicriului. Reuşi să facă acelaşi lucru şi cu celălalt braţ, dar apoi se aşeză epuizat pe podea şi dădu obosit din cap. Tom îl lăsă pe Mogens să supună singur vârcolacul furios, în timp ce el preluă a doua parte a ingratei sarcini, şi anume fixarea membrelor monstrului în nişte inele de fier. Nasul îi sângera când isprăvi treaba şi, respirând greu, se aşeză pe podea alături de Graves. În primul moment nu mai avu nici puterea de a ridica braţul şi a-şi şterge sângele de pe faţă.

În cele din urmă Mogens se trase pe pieptul bestiei. Deşi între timp fusese legat mai bine, monstrul se târâse pe spate,

până atinsese cu umerii şi cu ceafa cel de al doilea sicriu gol. Şocul fusese atât de puternic, încât capacul căzu cu un zgomot ce răsună ca o lovitură de tun în camera întunecată a templului.

— Am reuşit, Mogens, zise Graves. Gâfâia atât de tare, încât Mogens abia îl înţelese, dar ar fi fost imposibil să nu-i ghicească încântarea. Nici eu nu pot să cred, dar am reuşit. Ştii ce înseamnă asta?

— Da, răspunse Mogens, înseamnă că mâine-dimineaţă probabil nu mă voi mai putea mişca.

Chipul i se schimonosi de durere. Îi amorţise întreg corpul, iar în urechi încă îi mai răsuna zgomotul făcut de capacul ce căzuse.

— Am reuşit! repetă Graves cu un ton de parcă el se îndoia cel mai mult de ceea ce spunea. Şi a fost mai uşor decât am crezut.

— Mai uşor? spuse răguşit şi uluit Mogens.

Ca pentru a dovedi absurditatea spuselor sale, Graves încercă să se ridice, dar se prăbuşi la loc cu faţa schimonosită şi gemând. Dar imediat ce îi reveni respiraţia, continuă:

— Încă nu îţi dai seama cu ce am avut de-a face, nu?

De fapt Mogens nu îşi dădea seama. Dar acum era mai puţin sigur decât oricând că ar vrea să ştie. Se ridică cu greu, se duse la lada descoperită şi se aplecă cu inima bătând, păstrând însă instinctiv o distanţă care să îl menţină dincolo de raza de acţiune a ghearelor şi colţilor vârcolacului, deşi acesta era bine imobilizat. Graves i se alătură, în timp ce Tom se duse să aducă felinarul. Mogens înregistră în trecere, dar cu un simţământ de recunoştinţă sinceră, că trecând pe lângă cea de a treia ladă, în care se afla cadavrul lui Hyams, îi pusese capacul.

— Am reuşit, Mogens, spuse pentru a treia oară Graves. Ştii ce înseamnă asta?

Triumful din vocea lui Graves nu putea fi trecut cu vederea, dar Mogens încercă degeaba să descopere şi în el însuşi ceva asemănător. Dimpotrivă, simţi că acolo rămăsese aceeaşi frică, deloc mai atenuată, dar care acum luase o altă calitate. Inima începu din nou să îi bată mai tare când se aplecă să se

uite la creatură.

Chiar şi imobilizat, vârcolacul oferea o privelişte ce inspira teamă. Mogens corectă în sus aprecierea privind greutatea acestuia. Creatura măsura cel mult un metru optzeci, deci abia dacă era cu o idee mai înaltă decât Graves, dar era incredibil de îndesată. Mogens îi aprecie greutatea la cel puţin o sută douăzeci şi cinci de kilograme şi era sigur că din aceştia nici măcar o uncie nu era grăsime de prisos. Când văzuse pentru prima dată lăzile pregătite de Graves considerase ca exagerate scândurile grele de stejar, întăriturile late din fier şi masivele cătuşe pentru mâini şi picioare; acum se întreba dacă erau suficiente.

— Ce colos! murmură el.

— Da, zise Graves. Când vezi rezultatul, îţi vine să iei în consideraţie modificarea obiceiurilor noastre alimentare.

Mogens îi aruncă o privire de gheaţă.

— Eşti lipsit de gust, Jonathan!

Rânjetul de pe faţa lui Graves se lăţi.

— Cu siguranţă că prietenul nostru nu este de aceeaşi părere. Ridică repede mâna când văzu că Mogens pregătea o ripostă mai dură, şi continuă pe un alt ton, mai serios: Şi acesta nici nu este cel mai mare exemplar pe care l-am întâlnit. Nici pe departe!

În ce îl privea pe Mogens, îi ajungea cu vârf şi îndesat acest exemplar. Arăta de parcă ar fi putut sfâşia cu mâna goală un urs şi emana o sălbăticie şi o furie care îl făcură pe Mogens să simtă un fior rece pe şira spinării. Dar cea mai rea era senzaţia că se afla în faţa a ceva complet străin, a ceva atât de *nelalocul* lui, încât toată fiinţa lui se împotrivea să-l considere real.

Graves se aplecă în faţă, întinse mâna şi smuci cu putere de plasă, până putu să arunce o privire asupra organelor sexuale ale vârcolacului.

— Ce este? întrebă Mogens.

— Un mascul.

Nu suna ca un răspuns la întrebarea lui, gândi Mogens, ci mai curând ca ceva spus sie însuşi, ceva ce îl umplea de îngrijorare.

— Şi ce nu este în regulă? întrebă Mogens.

— Oh, nimic, totul este în regulă, răspunse Graves, rânji şi adăugă: Dacă ar fi fost om, aş fi pălit de invidie.

Mogens îl privi cu răceală, şi lui Graves îi dispăru rânjetul copilăresc.

— Numai că toţi vârcolacii pe care i-am văzut până acum sunt masculi. Bineînţeles că niciodată nu am fost atât de aproape de ei ca acum, dar sunt totuşi sigur că toţi erau masculi. Asta este ciudat.

— Poate că doar masculii ies în căutarea hranei, presupuse Mogens.

— Ar fi neobişnuit. La cele mai multe animale de pradă, mai curând femelele vânează. Şi în toate cazurile ies la vânat ambele sexe.

— Nu spuneai tu însuţi că aceasta este o specie complet necunoscută, despre care nu cunoaştem mai nimic?

Graves îl privi gânditor câteva secunde, după care confirmă indispus:

— Desigur, ai dreptate. Dar este totuşi ciudat. Acum dispunem de un exemplar şi putem dezlega cel puţin câteva dintre secretele lor.

Ca şi cum i-ar fi înţeles vorbele, monstrul se smuci în legăturile cu care era fixat şi scoase un urlet prelung. Instinctiv, Mogens se retrase o jumătate de pas, şi chiar Graves tresări vizibil. Tom, aflat la doi paşi de ei cu un al doilea felinar, se opri fără să vrea şi se uită nervos peste umăr, înapoi în întunericul din care tocmai ieşise.

— Acum ce intenţii ai cu el? întrebă Mogens, de fapt doar pentru a mai depăşi teama revenită în inima lui.

— Mai întâi să reuşim să îl scoatem de aici, răspunse Graves, pe un ton puţin nervos. În ultimele zile Tom a adus din oraş material pentru o cuşcă solidă din gratii. Într-o oră o putem monta.

— Şi pe urmă?

Bestia imobilizată slobozi un nou urlet ca de lup, aşa că mai dură un moment pentru ca Graves să poată răspunde:

— Şeriful Wilson are telefon în birou. Trebuie să port câteva convorbiri telefonice, dar în mare pregătirile sunt realizate.

Cu ceva noroc îl putem duce mâine-seară la San Francisco, pentru a-l prezenta publicului - şi bineînţeles unui auditoriu format din preţuiţii noştri colegi. Oftă şi continuă: Gândeşte-te la ceva, Mogens. Ştii ce va declanşa această descoperire. Nu vor lăsa nimic necercetat, pentru a ne scoate escroci sau tâmpiţi. Sau amândouă la un loc.

„Probabil, amândouă”, îşi zise Mogens. Admise în sinea lui că ceea ce era mai greu nu trecuse. Mai precis nici măcar nu începuse. Şi nu era vorba doar de faptul că până acum nu se *gândise* ce cutremur vor declanşa în lumea ştiinţifică atunci când vor prezenta această creatură în mod public. Dar nici acum nu era momentul potrivit şi spuse asta cu voce tare.

— Ai dreptate, zise Graves. Tom!

Tom puse felinarul la capătul lăzilor şi făcu un gest întrebător:

— Plasa?

Graves cugetă un moment, apoi, spre uşurarea lui Mogens, clătină din cap.

— Mai bine îl lăsăm unde este. Nu îl va omorî.

Evident că se gândise la acelaşi lucru ca Mogens. Masivele cătuşe pentru mâini şi picioare păreau suficient de solide pentru a face faţă unei gorile furioase. În privinţa celor spuse de Graves mai înainte despre provenienţa plasei, Mogens credea că tot un asemenea animal servise de referinţă pentru crearea lăzilor. Dar nu se îndoia în acelaşi timp că monstrul era mai puternic decât orice gorilă. Poate că Graves, în toate călătoriile sale, nu se aflase atât de aproape de aceste bestii pe cât pretindea.

Vârcolacul urlă din nou. De această dată nu mai forţă legăturile - poate pentru că se convinsese de zădărnicia acestor eforturi -, dar scoase un urlet mai prelung, ce aducea cu un vaiet; mult mai puţin furios, suna mai curând a strigăt de ajutor. Mogens, speriat, căută să îşi alunge acest gând, dar fantezia lui, care funcţiona încă din plin, îl făcu să recepţioneze un al doilea urlet de lup, mai îndepărtat şi de aceea şi mai slab, care răspunse primului. Extrem de greu reuşi să alunge această viziune sumbră… sau poate că nici nu fusese o viziune.

Ridicând privirea, Mogens îi văzu pe Graves şi pe Tom întorşi jumătate, uitându-se cu feţele înspăimântător de palide spre întunericul de dincolo de barca morţilor.

Acolo era tunelul secret care ducea către cel de al doilea templu... în direcţia din care venise răspunsul la urletul vârcolacului...

— Uşa! strigă îngrozit Graves. Tom, încuie uşa!

Trezit din amorţeală, Tom se năpusti spre uşă, dar era târziu. Nici nu făcuse bine al doilea pas, când se auzi un zgomot surd, urmat de sunetul tipic pietrelor sparte. Exact la limita dintre întunericul deplin şi al umbrei vagi, unul dintre carele de luptă în mărime naturală începu să se clatine. Lemnul pictat în urmă cu cinci mii de ani fu spulberat de o lovitură formidabilă şi statuia calului, şi ea în mărime naturală, se prăbuşi la podea şi se sparse în mai multe bucăţi.

Dar locul în care se aflase nu rămase gol. Când încă se mai rostogoleau fragmente ale sculpturii, în locul ei se ridică o siluetă cu urechi ascuţite, şi nişte ochi înfricoşători, roşii ca jăraticul, îl ţintuiră pe Mogens. Oribilul urlet de lup încetase şi, în locul lui, profesorul auzi un sunet mai înspăimântător: un amestec de mârâit şi pufnit furios, care îi îngheţă sângele în vene.

Nu şi lui Tom. Şi el încremeni o secundă, apoi scoase un strigăt strident, ridică braţele şi se năpusti asupra vârcolacului cu mâinile goale.

Dar nu ajunse la el.

Un altul, aflat mai aproape, prinse brusc viaţă, sări la Tom şi îl doborî la pământ. Strigătul lui Tom se transformă într-un geamăt groaznic şi încetă înspăimântător de brusc când băiatul dispăru sub trupul vârcolacului.

Mogens nici măcar nu tresări. Era mult prea îngrozit pentru a resimţi surpriza. Realitatea se transformase definitiv în coşmar, şi coşmarul în realitate. Deşi era complet paralizat de groază, Mogens simţi o absurdă uşurare când vârcolacul ieşi de tot din umbră şi dintr-o simplă siluetă se transformă într-o făptură masivă, musculoasă, acoperită cu blană, cu colţi şi gheare cumplite. Nu avea nicio îndoială că va muri în secundele următoare şi era totuşi uşurat pentru că era scutit

de groaza cea mai mare. Cele două bestii aduceau cu ele moartea sigură, dar ceea ce el crezu că vede într-un moment ieşit din timp, oribil, *monstrul cu chipul lui Janice* din coşmarul lui, provocase nebunia, prăbuşirea în abisul fără de sfârşit al unei demenţe ce ar fi fost de o sută de ori mai rău decât moartea.

Cei doi vârcolaci se apropiau încet. Încetaseră să mai mârâie, în loc de asta Mogens îi auzea adulmecând şi scoţând un zgomot din gât care nu era neapărat ameninţător. Un iz dulceag şi greţos ajunse la Mogens, care îl luă drept miros de putrefacţie, până când înţelese că era mirosul propriu creaturilor, care se hrăneau de atâta timp cu carne putrezită, încât preluaseră mirosul hranei.

— Pentru Dumnezeu, Mogens, *fugi!* urlă Graves.

Mogens nu se clinti, dar Graves se întoarse pe călcâie şi îl smuci atât de puternic, încât mai că-şi pierdu echilibrul şi se împletici doi, trei paşi în urma lui, până reuşi să se redreseze şi să o rupă la fugă.

— Tom! gemu el. L-au prins pe Tom! Trebuie să îl ajutăm!

Graves mai făcu doi paşi şi se opri nu departe de ieşire.

Apoi se întoarse brusc.

— Cum să îl ajutăm? Eşti nebun? *Fugi, omule!*

Ca şi cum nu ar fi fost deja prea târziu pentru asta! Cele două creaturi se aflau la cel mult trei, patru paşi de ei, iar Mogens constatase de mai multe ori cât de rapide puteau fi aceste bestii aparent greoaie. Putea să o rupă la fugă, şi să moară ca un laş sau putea să facă ceea ce ar fi trebuit să facă în urmă cu nouă ani şi să îşi urmeze soarta. În loc de a-l urma pe Graves, se întoarse şi aşteptă moartea. Nu îi era frică. Văzuse de ce erau în stare ghearele acestor monştri. Se va termina repede.

Cei doi monştri se apropiară la doi, trei metri şi deodată se opriră. Din gâtlejurile lor ieşeau mârâieli ameninţătoare, şi amândoi îşi arătau colţii şi ridicaseră labele. Mogens le simţea furia şi sălbăticia, dar aici mai era ceva. Oricare din aceste două creaturi era capabilă să îl facă bucăţi într-o secundă, şi totuşi simţi ceva ce oscila între respect şi teamă. Erau ceea ce spusese Graves: necrofagi. Mâncau cadavre, nu vânau

prada, şi exact precum vulturii ori hienele erau inamici teribili atunci când erau obligaţi să lupte, dar evitau lupta cât era posibil.

Precaut, infinit de încet, ca să nu provoace un atac printr-o mişcare negândită, ridică mâinile şi se retrase cu spatele. Una din bestii căută să îl înşface, dar fusese doar un gest de ameninţare; fălcile care se închideau şi se deschideau nici nu se apropiară de el. Infinit de precaut, Mogens continuă să se retragă.

În spatele celor două creaturi se mişcă o umbră, şi Mogens auzi un geamăt uşor.

— Tom, pentru Dumnezeu, stai întins! Nu te mişca! spuse el încet.

Nu privi într-acolo pentru a se convinge că Tom îi urma avertismentul, ci mai făcu un pas, apoi încă unul şi încă unul, până când ajunse lângă Graves.

— Mogens, ce... începu Graves.

— Linişte! îl întrerupse Mogens, dar pe un ton atât de îngrozit, că Graves amuţi pe loc. Nu ne fac nimic. Uite! Cred că vor doar să îşi elibereze camaradul.

Într-adevăr, vârcolacii nu îi mai urmăriră, ci se apropiară - tot adulmecând suspicioşi, mârâind, şi din când în când făcând gesturi ameninţătoare către Graves şi Mogens - de lada în care se afla necrofagul imobilizat. Mogens se înfioră când văzu cu câtă uşurinţă ghearele lor rupeau funiile de grosimea degetului mare. După încă un moment distruseră şi cătuşele din fier care îl reţineau pe vârcolac, şi creaturile se ridicară cu un urlet triumfător. Fălcile lor cu colţi ascuţiţi ca tăioşi clefăiră ameninţător în direcţia lui Mogens. Bale urât mirositoare le curgeau din colţurile gurii, şi în ochi le ardea dorinţa de a omorî, dar nu se pregăteau să îl atace pe el ori pe Graves.

În loc de aceasta, creatura eliberată se alătură celor doi camarazi care, adulmecând şi mârâind, se apropiau de lada cu cadavrul lui Hyams. O singură lovitură rupse capacul din lemn de stejar gros de un deget, şi la a doua lovitură săriră legăturile din metal cu care era închis. Una dintre creaturi scoase un şuierat triumfător, în timp ce se apleca în faţă şi

smulgea cadavrul arheoloagei.

Undeva în spate răsună un zornăit puternic, şi când Mogens se întoarse îngrozit, zări o lumină ce pâlpâia galben-roşiatic şi se apropia prin tunelul cu hieroglife.

— *Iu-hu,* doctore *Gra-haves!* Profesore! se auzi o voce stridentă, bine cunoscută. Eu sunt, Betty Preussler! Flacăra lumânării se apropia, şi după o clipă deveni vizibilă şi posesoarea vocii, care venea ţinând în dreptul pieptului o tavă plină cu veselă ce zdrăngănea, cu o cană din care ieşeau aburi şi o lumânare. M-am gândit că, dacă nu mă ascultaţi şi munciţi toată noaptea, să vă aduc cel puţin câte o cafea tare.

— Dumnezeule! suspină Mogens. Dar auzi mişcare în spatele său şi strigă cât putu de tare: *Miss Preussler, fugiţi! Salvaţi-vă!*

Bineînţeles că miss Preussler nu fugi, ci dimpotrivă, mai făcu doi paşi înainte de a se opri şi a privi nelămurită spre el:

— Dar, profesore, voiam doar să vă…

Mogens îl auzi pe Graves strigând disperat în spatele lui şi aruncându-se în lături, apoi ceva îl lovi dintr-o parte cu atâta putere că fu proiectat în perete şi căzu în genunchi. Din cauza durerii văzu o văpaie roşie în faţa ochilor, aşa că preţ de o clipă nu desluşi nimic. Dar o auzi ţipând pe miss Preussler, apoi auzi zdrăngănit de metal şi zgomot de porţelan spart, după care din nou ţipetele ei, de această dată mai stridente, pline de o oroare care pătrundea chiar şi prin ceata durerii. Gemând, se răsuci şi se sili să deschidă ochii.

În cealaltă parte a ieşirii din grotă, Graves zăcea şi el jos, izbit de perete. Îşi strânsese un genunchi la piept şi cu braţele îşi proteja faţa. Unul dintre vârcolaci era aplecat deasupra lui, mârâind şi cu balele curgându-i pe el, ameninţându-l cu ghearele, dar fără a-l atinge. Cel de al doilea pusese pe umăr cadavrul lui Hyams şi se depărta şchiopătând, şi exact atunci apăru din gang şi al treilea. O ţinea cu ambele braţe pe miss Preussler, ducând-o fără cel mai mic efort, dar aceasta cel puţin era în viaţă şi conştientă, căci ţipa cât putea, lovea în stânga şi în dreapta ca o apucată şi chiar încerca să îl zgârie pe faţă cu unghiile. Dar monstrul nu părea câtuşi de puţin impresionat şi nici nu se ostenea să se apere de atacurile ei.

Cu curajul disperării, Mogens se ridică şi se aruncă asupra vârcolacului.

Dar nu reuşi să îl pună la pământ sau măcar să îl determine să renunţe la victima lui, care se zbătea neajutorată. Bestia reacţionă printr-un mârâit de nemulţumire şi cu un gest fulgerător, ce păru accidental, îl izbi pe Mogens cu o lovitură de baros care îl lăsă fără respiraţie. Ghearele ascuţite îi sfâşiară cămaşa, şi avu mai puţin noroc ca Graves adineaori: patru linii oribile, paralele, extrem de dureroase îi brăzdau trupul de la coapsă până aproape de subsuoară. Mogens îngenunche din nou şi imediat se prăbuşi pe o parte. Sângele cald i se scurgea pe corp lipicios şi greu, dar durerea deveni atât de puternică, încât se rugă să nu leşine.

Dar nu fu cruţat. Mogens rămase o vreme semiconştient, luptând să îşi revină - destul de absurd, pentru că simultan nu îşi mai dorea altceva decât să fie izbăvit pentru totdeauna de teribilul chin. Dar mai era ceva ce trebuia să facă, ceva mai important decât teama lui şi care atârna mai greu în balanţă decât suferinţa lui fizică. Se ridică în picioare, căzu pe partea rănită, scânci de durere, dar ceva îi dădu puterea să îşi stăpânească durerea şi să se ridice iarăşi.

Nu durase mult. Vârcolacii dispăruseră, dar i se păru că vede undeva în faţă o umbră ştearsă; strigătele lui miss Preussler se auzeau mai încet, dar în niciun caz nu amuţiseră. Clătinându-se, Mogens îşi apăsă cu mâna partea rănită, se îndoi de durere, dar se strădui să mai facă un pas. Strigătele lui miss Preussler deveniră mai slabe, dar totodată mai deznădăjduite.

— Mogens, ce faci? strigă Graves.

Mogens îl ignoră, se chinui să mai facă al doilea pas şi strânse din dinţi ca să nu mai geamă. Nu avea curajul să se privească, dar simţea cât de îmbibate şi de grele îi erau hainele din cauza sângelui. Până acum nu mai trecuse niciodată prin asemenea dureri. Totuşi, şchiopătă mai departe, se strădui să se redreseze, şi chiar reuşi să grăbească puţin pasul. Strigătele lui miss Preussler se auzeau tot mai încet. Trebuia să o salveze. Nu avea importanţă cum. Cu orice risc. Nu trebuia să se mai întâmple încă o dată. Nu

trebuia să mai dea greş încă o dată.

— Mogens, eşti nebun? urlă Graves în spatele lui. Rămâi aici! Te vor omorî!

Mogens continua să înainteze clătinându-se. Simţea cum poate nu viaţa, dar oricum puterile i se scurgeau tot mai mult prin oribilele răni făcute de bestie. Şi totuşi, nu numai că îşi continuă drumul, ci cu fiecare pas înaintă tot mai repede. Dădu să cadă, când se împiedică de capul statuii calului, dar în cele din urmă ajunse la uşa secretă din spatele statuii lui Horus. Zeul-pasăre din piatră era spart în mai multe bucăţi împrăştiate pe jos, şi uşa însăşi era despicată parcă cu o lovitură puternică de topor. În spatele ei se căsca un hău de un negru deplin, aparent fără fund.

O rază tremurândă de lumină trecu peste el, căutând tunelul secret acum deschis. Mogens se opri confuz şi întoarse capul. Graves stătea încă ghemuit lângă perete şi îi striga disperat să se întoarcă, dar Tom reacţionase mult mai cuminte, şi nu numai că îl urma, ci luase cu el şi unul din cele două felinare.

— Profesore, pentru numele lui Dumnezeu, aşteptaţi-mă!

Mogens mai făcu o jumătate de pas chinuit şi, spre surprinderea lui, se opri. Totul se învârti în faţa lui, deveni neimportant, durerile deveniră atât de cumplite cum doar cu câteva clipe mai înainte nici nu şi-ar fi putut *imagina,* dar în acelaşi timp i se păreau atât de neimportante, că aproape nu îl mai deranjau. Vocea lui Tom îl readuse la realitate. Dacă ar fi fost vorba despre Graves, probabil că din pură îndărătnicie ar fi continuat să meargă, chiar dacă asta ar fi însemnat moarte sigură.

Era poate deja prea târziu. Rănile lăsate de bestie sângerau tot mai tare. Hainele atârnau pe el grele de sânge, al cărui iz dulceag îl simţea el însuşi. Era prada. Totul la el semnaliza: pradă! Şi el nu fugea de cei care îl vânau, ci *alerga către ei.*

Tom ajunse lângă el respirând din greu. Felinarul din mâna lui tremura atât de puternic, încât lumina lui părea să fi trezit la viaţă hieroglifele de pe pereţi. Ceva metalic îi sclipea în cealaltă mână, probabil o armă; avea şi el faţa plină de sânge, dar Mogens nu putea să precizeze dacă era propriul

sânge.

— Mai merge?

Mogens încercă să dea un sens cuvintelor. Grota încetase să se mai rotească în jurul lui, şi lumea începu să capete duritatea pietrei, ameninţând să îl înăbuşe. Nu mai avea aer, de parcă fiecare inspiraţie chinuită îi aducea în plămâni mai puţin oxigen decât cea de dinainte. În sufletul lui înţelese cu claritate de cristal că era vorba despre urmările pierderilor de sânge; omul de ştiinţă din el îi explica pe ton emoţional ce se petrecea în acest moment în corpul lui: inima îi bătea tot mai iute, pentru a alimenta sângele cu oxigenul de care avea nevoie disperată fiecare fibră a lui, dar oricât de mult pompau inima şi plămânii, pur şi simplu nu mai era destul sânge care să transporte preţiosul oxigen unde era nevoie de el.

Sau ca să se exprime altfel: pierdea sângele fiind pe deplin conştient.

— Da, murmură el.

Privirea lui Tom păru mai îngrijorată. O altă secundă din cele nepreţuite care îi mai rămăseseră se scurse irecuperabil, înainte ca Tom să fi ajuns la o concluzie.

— Bine, spuse el şi întinse mâna.

Ceea ce Mogens luase drept armă, era o lampă grosolană, care împrăştia o lumină albă şi miros de carbid atunci când Tom o aprinse. Grea de o tonă. Mogens trebui să folosească ambele mâini ca să o ţină, şi nici aşa nu era sigur că nu o scăpa după câţiva paşi. Dar nu mai avea nicio importanţă. Tom făcu stânga împrejur scurt, porni cu paşi rapizi prin tunelul cu hieroglife şi, spre nemăsurata-i surprindere, el reuşi nu doar să îl urmeze, ci şi să ţină pasul cu el. Partea din el care se agăţa cu forţa disperării de o iluzie cu numele de logică şi care îi striga că era pe punctul de a se sinucide se estompase; era disperată şi isterică, dar estompată. Avea dreptate - Mogens simţea cum viaţa se scurgea din el la fiecare bătaie a inimii. Paşii lui lăsau urme însângerate pe podeaua plină de praf, şi durerile se transformară treptat într-o senzaţie de ameţeală. Dar era totuna. Chiar dacă moartea îl aştepta acolo, la capătul tunelului, trebuia să meargă până la capăt, pentru a-şi achita datoria faţă de soartă. *Nu trebuia să*

se întâmple încă o dată.

Spre capătul tunelului distanţa faţă de Tom începu să crească. Lumina lămpii lui, care dansa sălbatic încoace şi încolo, se îndepărtă treptat şi apoi dispăru brusc, pentru ca numai după o clipă să reapară mai palidă şi defazată. Tom trecuse peste mormanul de dărâmături şi intrase în camera unde se afla poarta. Il auzi strigând ceva, dar nu înţelese despre ce era vorba. Poate că fusese doar un strigăt.

Mogens încercă să se ţină după el, dar puterile nu îl mai ajutau. Panica şi frica morţii, ca şi o îndărătnicie faţă de soartă, aţâţată de un deceniu, au făcut posibilă mobilizarea acelor ultime rezerve ascunse în orice om, ultima rezervă înainte de sfârşit. Puterile îi mai permiseră să escaladeze mormanul de dărâmături, dar atât. Se prăbuşi pe coama mormanului. Lampa îi alunecă dintre degetele devenite alunecoase din cauza propriului sânge, dar în mod surprinzător nu se stinse, şi se rostogoli zornăind de cealaltă parte a haldei, sărind neîncetat, astfel că lumina ei ba apărea, ba dispărea, ca un pumnal alb, incandescent, ce tăia întunericul pe o traiectorie formată din linii şi unghiuri geometrice, dezvăluind părţi ale unor sculpturi şi frânturi bizare de chipuri din noaptea veşnică, care se reîntorceau în închisoarea lor întunecată mai rapid decât le putea surprinde privirea; lumina făcea să licărească hieroglifele şi basoreliefurile într-o mişcare ireală. Dar mai era ceva. Cu toată starea lui de slăbiciune şi cu toate că era mai aproape de inconştienţă decât de conştientă, Mogens remarcă faptul că nu erau doar umbre. Exact în pragul dintre lumina pe cale de dispariţie şi întunericul deplin, pe muchia infinit de îngustă ce despărţea definitiv lumina de întuneric, de unde venise Janice către el, *se mişca ceva.* Acolo erau... creaturi. Creaturi îngrozitoare, diforme, ce se mişcau fără a pleca măcar din loc, creaturi al căror timp lua sfârşit în mai puţin de o milionime de secundă.

Apoi, cu un zgomot clar, lampa se stinse şi întunericul se aşternu peste încăpere, înfrânând nebunia care îşi înfipsese deja ghearele în raţiunea lui Mogens.

Însă doar pentru un moment mult, mult prea scurt, apoi

izbucni lumina lămpii lui Tom în locul celei stinse, şi, când Mogens credea că nu putea exista nimic mai rău decât acel moment din afara timpului, în care el aruncase o privire în abisul dintre lumină şi întuneric, se văzu contrazis.

Mănunchiul de lumină al lămpii lui Tom nu căzu pe pereţi şi nu trezi la viaţă hieroglifele şi sculpturile săpate în rocă. El căzu exact asupra monstruoasei porţi din piatră din capătul sălii.

Aceasta era deschisă.

Şi nu era goală.

Capitolul 33

De această dată a ştiut de la început că era un vis. Dar asta nu l-a ajutat cu nimic să învingă groaza indusă de vis: acolo era Janice, dar şi Graves, şi oarecum părea să fie şi miss Preussler, deşi nici nu o vedea, nici nu o auzea şi nu percepea niciun alt indiciu al prezenţei ei.

— De ce ai părăsit-o la nevoie, Mogens? întrebă Janice. Nu ar fi trebuit. Nu încă o dată. Mai întâi m-ai trădat pe mine, iar acum pe ea.

Spre deosebire de data trecută, nu mai folosi niciun pretext pentru a pătrunde în visul lui şi nicio îmbrăcăminte complicată. Poate că nu mai avea nevoie de niciun pretext pentru a intra în visele lui, pentru că totdeauna trăise în ele.

Se apropia încet. Uşa şi fereastra barăcii lui modeste erau închise, totuşi părul i se mişca de parcă vântul s-ar fi jucat în el. Poate că nici nu era păr, ci o împletitură de şerpi subţiri ca firul de păr, vii, ale căror capete lipsite de ochi dibuiau oarbe. Nu auzea oare un foşnet produs de mii de trupuri mici, cu solzi, care se frecau avide unele de altele?

— Se pare că aduci nefericire oricărei femei ale cărei drumuri se încrucişează cu ale tale, continuă să vorbească Janice în timp ce se apropia şi, în cele din urmă, ajunse lângă patul lui.

Mogens încercă să se mişte, dar îi fu imposibil, iar când se privi, îşi dădu seama şi de ce: nu mai avea palme şi labe ale picioarelor. Membrele îi erau acoperite cu fâşii din aşternut - *Profesore, mă auziţi?* - care începuseră să îi mănânce din carne. Pânză de in? Dar nu foloseau pânză de in, ci…

— Totdeauna am ştiut că eşti un ratat, continuă neîndurătoare vocea lui Janice. Un ratat fermecător, dar totuşi un ratat. Nu un bărbat pe care o femeie să se poată baza la nevoie. Părul ei format din şerpi undui aprobator, şi Graves, care până atunci stătuse tăcut şi absolut nemişcat fixându-l doar cu privirea asemănătoare cu aceea a unui şacal, dădu şi

el aprobator din cap. Janice adăugă: Mai întâi eu, iar acum sărmana miss Preussler. Două din două nu poate fi considerat un bilanţ de succes. Nici măcar din punct de vedere ştiinţific.

— În mod deosebit nici din punct de vedere ştiinţific, i se alătură Graves.

Pufai din ţigara lui neagră şi tare, şi chipul îi dispăru în spatele norilor cenuşii. *Mogens, fir-ar să fie, trezeşte-te!* Începu să îşi scoată mănuşile. Degetele ce ieşeau la iveală nu erau degete, ci legături de viermi orbi şi subţiri, de lungimi diferite, pentru a-şi găsi locul în temniţa lor din piele neagră, fiecare dintre ei fiind totuşi animat de o inteligenţă proprie, perfidă, şi existând dintr-un unic motiv: să distrugă şi să nimicească.

Mai încercă iarăşi să se mişte şi reuşi mai puţin decât înainte. Nu doar mâinile şi labele picioarelor, ci şi braţele şi picioarele în întregime se prefăcuseră în fâşii cenuşii, din care picura lichid de îmbălsămare gălbui, incomplet coagulat. Deodată în aer răsună un ţiuit şi un foşnet, şi Janice se apropie mai mult. Pământul se cutremura sub paşii ei. *Pentru numele lui Dumnezeu, trezeşte-te!* Părul i se umflă, erau un milion de cobre minuscule şi fără ochi, care se pregăteau de atac…

…Şi Mogens se trezi. Delirul se topi în tăcere, rapid în întunericul din care emanase, neînvins definitiv, ci doar alungat pe moment, şi respiraţia irealităţii coşmarului său încremeni din nou în faţa nu mai puţin impresionantei realităţi din baraca lui. Janice dispăru, iar Graves ajunse în mod misterios din locul său de lângă uşă, alături de pat. Ochii lui redeveniseră umani, şi nu de şacal, iar acum mâinile lui… — mâinile lui! Doamne, mâinile lui!

Mogens se ridică scoţând un strigăt şi îşi privi mâinile şi picioarele transformate în bucăţi de pânză cenuşie. Masa fibroasă îi devorase carnea şi îi absorbise oasele, şi acum începea…

— Mogens! Pentru Dumnezeu, linişteşte-te! Totul este în regulă! A fost doar un vis! Mâinile înmănuşate în piele neagră ale lui Graves îl împingeau în aşternutul plin de sudoare, iar acesta repetă: A fost doar un vis.

O parte din el ştia că Graves spune adevărul - o parte din el, care şi jos, în catacombe, îl apărase să nu cadă complet pradă demenţei; savantul care în ciuda a orice se străduia să mai vadă lucrurile obiectiv şi să păstreze cel puţin aparenţa de rezonabil, să găsească o explicaţie, cât ar fi ea de neverosimilă. Dar această parte din el deveni mai tăcută, pierdu din forţă şi, mai ales, din puterea de convingere. Acolo jos, în întunericul galeriei cu hieroglife, depăşise o graniţă dincolo de care nu mai exista cale de întoarcere, cel puţin nu fără a aduce ceva cu el.

Îşi examină mâinile cu inima bătând puternic. Bineînţeles că nu se transformaseră în pânza de îmbălsămare cenuşie - de aceea şi dureau prea tare -, dar nu mai erau mâinile cunoscute de el. Cineva i le bandajase cu mare efort şi cu mai puţină îndemânare. Bandajele din tifon nu chiar curat erau atât de strânse, încât îi era imposibil să mişte măcar un deget.

— Nu îţi face griji, Mogens, spuse Graves când îi remarcă privirea. Dar, judecând după expresia de pe chipul *lui,* Graves îşi *făcea* griji, chiar dacă, cu un zâmbet silit şi pe un ton tot atât de fals optimist, continuă: Arată mai rău decât este în realitate.

Janice, aflată invizibilă în umbră, ascultă, dădu din cap tăcută, şi privirea ochilor ei stranii şi sclipitori de şacal îl bănui de minciună la fel ca Mogens înainte.

— Le simt rău, murmură el.

Graves continuă cu expresia şi tonul unui tată care încearcă să explice fiului că nu este sfârşitul lumii dacă s-a zgâriat el:

— Câteva zgârieturi. Urâte, şi cred că dor, dar nici chiar aşa. Tom ţi-a bandajat mâinile. Este un băiat bun, are o mulţime de talente, dar mă tem că este mai puţin potrivit pe post de infirmier.

Mogens rămase serios şi ridică mâinile în faţa ochilor, pentru a le examina încă o dată mai amănunţit. Nu era de mirare că nu îşi putea mişca degetele. Tom trebuie să fi fost cel mai puţin talentat infirmier din lume, căci îi înfăşase degetele la un loc, aşa că mâinile păreau vârâte în mănuşi cu

un singur deget. Mogens se întrebă dacă era vorba doar de incompetenţă sau poate exista un motiv anumit pentru aşa ceva. Carnea pe care nu o putea vedea sub tifonul jegos îl ardea de parcă îşi vârâse mâinile în acid.

Ciudat. Nu îşi amintea deloc să îşi fi rănit mâinile… îşi amintea cu atât mai clar de loviturile fulgerătoare ce îi ameninţaseră faţa şi de ghearele ce alunecaseră prin carne uşor şi rapid ca nişte bisturie chirurgicale foarte precise.

Amintirea îi redeşteptă durerea. Se ridică în capul oaselor, când usturimea din partea laterală îi provocă un chin şi mai mare, şi pătura îi alunecă de pe umeri. Sub ea era gol, cel puţin în mare parte. Acolo unde pielea murdară şi zdrelită nu era vizibilă, dădu cu ochii de aceleaşi pansamente cenuşii cu care îi erau înfăşurate şi mâinile.

— De fapt, pentru tine trebuie să se fi îndeplinit un vis, zâmbi strâmb Graves. Mogens îl privi mohorât, dar zâmbetul lui Graves se lăţi: Eşti probabil primul arheolog din lume care află din proprie experienţă cum se simte o mumie - explică el, rezemându-se comod de speteaza scaunului, aprinzându-şi cu mişcări studiate o ţigară şi ignorând faptul că se afla lângă un pat de suferinţă.

Mogens încercă să se ridice, dar renunţă când ameţi uşor. Pe lângă aceasta mai observă că sub pătură, pe şolduri, nu avea altceva decât bandaje, ceea ce îi dădea o anumită asemănare cu o mumie egipteană, după cum trebui să recunoască vrând-nevrând. Se simţea penibil să apară gol în faţa lui Graves, chiar dacă asta era o prostie; probabil că Graves fusese cel care îl dezbrăcase.

Oricât de puţin se mişcase, îşi atrase dezaprobarea lui Graves, care suflă spre el un nor cenuşiu de fum urât mirositor şi zise:

— Nu ar trebui să te mişti prea mult, flăcău bătrân! Rănile, slavă Domnului, nu sunt aşa de grave cum ar părea în primul moment, dar ai pierdut o mulţime de sânge.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mogens şi se mişcă puţin tocmai spre a-l înfrunta pe Graves.

Îi displăcea că acesta îi spusese „flăcău bătrân”. Tipul era cu o jumătate de an *mai mic* decât el, fir-ar să fie!

— Dacă aş şti… răspunse Graves şi trimise un nou nor de fum cenuşiu în direcţia lui. Mogens tuşi ostentativ, la care Graves mai scoase un fum din ţigară. Adăugă: Se pare că ceva a dat greş.

— Ceva *a dat greş?*

Mogens suspină. Nu-şi amintea pe deplin tot ce se petrecuse noaptea trecută, dar chiar puţinul pe care şi-l amintea nu era de natură să atribuie acestora calificativul colocvial „a dat greş“. Graves îl examină doar rece, ridică din umeri şi mai trase din ţigară.

Mogens se agăţă insistent de amintiri, dar dădu doar de un talmeş-balmeş nebun compus în cea mai mare parte din imagini lipsite de sens şi *fără excepţie* înspăimântătoare, imagini despre care ştia că nu erau în stare să contureze un întreg coerent. Era posibil ca în adâncul sufletului să nu *vrea* să îşi amintească?

Se mişcă, de parcă ar încerca să-şi găsească o poziţie mai comodă în pat, dar în realitate folosi prilejul pentru a-l urmări neobservat pe Graves şi a avea vizibilitate asupra lui Janice. Ea era acolo, o umbră în umbră, şi îl privea cu ochi de şacal, ce ardeau, în timp ce buzele ei rosteau cuvinte înspăimântătoare, mute, care aminteau de ceea ce el nu voia cu niciun preţ să îşi amintească.

— Miss Preussler! exclamă involuntar. Brusc retrăia totul. Amintirile îl reveniră cu forţa unei lovituri de pumn. Îl privi pe Graves cu ochii larg deschişi şi mai şopti încă o dată: miss Preussler, Jonathan! Ce… ce i s-a întâmplat?

Din umbră se auzi vocea ironică a lui Janice: *Dar ştii asta, prostuţule. I s-a întâmplat acelaşi lucru ca tuturor femeilor tale.* Graves mai ridică o dată din umeri şi clătină din cap.

— Omul lui Dumnezeu, Jonathan, gâfâi Mogens, miss Preussler se află la mâna acelor… acelor bestii… sau poate că deja este moartă. Şi tot ce faci este doar *să dai din cap?*

— Şi dacă aş izbucni în lacrimi, asta ar aduce-o înapoi? replică rece Graves. Ceea ce s-a întâmplat este regretabil. Soarta sărmanei tale gazde nu doare pe nimeni mai mult decât pe mine, te asigur. Dar ceea ce s-a întâmplat este bun întâmplat şi nu mai putem schimba nimic.

— Şi asta este tot ce îţi trece ţie prin minte? şopti neîncrezător Mogens.

Pe cât de puţin putuse să îşi adune amintirile acum câteva minute, pe atât de greu îi era acum să se apere de groaznicele imagini care se năpusteau asupra lui din toate părţile.

— A fost un experiment care a scăpat de sub control, ripostă Graves aparent deloc tulburat, dar pe un ton mai ridicat. Am spus, îmi pare rău! Dar uneori progresul ştiinţific cere jertfe, oricât de regretabil ar părea.

Mogens îl privea fără să îl înţeleagă. Se aşteptase la multe de la Graves, dar acest comportament chiar îl şocase.

— Jertfe? murmură el uimit.

— Şi eu am adus jertfe, răspunse Graves. Şi tu, Mogens, dacă îmi este permis să îţi amintesc. Ori ai uitat deja acel loc uitat de Dumnezeu, din care te-am scos?

— Nu, spuse Mogens forţat. Trebuia să se stăpânească din toate puterile pentru a nu ţipa la Graves. Dacă înainte îi atribuise acestui bărbat un rest de umanitate, acum Graves îi dovedise contrariul. Continuă: Numai că există o deosebire: pe noi nu ne-a silit nimeni să venim aici. Amândoi ştiam ce riscam. Miss Preussler habar nu avea la ce se expunea.

Graves era pe punctul de a interveni mai dur, dar se răzgândi şi se ridică:

— Nimeni nu a obligat-o să coboare azi-noapte la noi, ba dimpotrivă. Eu i-am interzis în mod expres! Cu un gest suveran îl opri pe Mogens să riposteze, şi continuă, dar pe un ton mai controlat: Pentru moment eşti agitat, Mogens! Înţeleg asta, după toate prin câte ai trecut. Odihneşte-te un timp. Am să vin mai târziu la tine, şi vom discuta atunci. Am noutăți interesante.

Capitolul 34

Deşi trebuia să accepte că Graves avea perfectă dreptate în privinţa stării lui, Mogens nici nu se gândi să urmeze sfatul de a se odihni. Dimpotrivă, aşteptă ca Graves să părăsească baraca şi se dădu jos din pat. Podeaua din scânduri găunoase era atât de rece, că îl trecu un fior ca de gheaţă. Pătura îi alunecă complet de pe umeri şi căzu jos. Mogens încercă să o prindă, dar mâinile lui bandajate nu mai dispuneau de îndemânarea necesară. Privi indispus pătura mototolită de la picioarele sale, apoi şi mai indispus căută din priviri hainele. Le descoperi sub forma unei grămezi de cârpe, lângă uşă, se deplasă cu greu până acolo şi, depunând un efort şi mai mare, se aplecă doar pentru a constata că prima impresie fusese corectă. *Erau* doar zdrenţe. Pantalonii, haina, vesta şi cămaşa păreau tăiate cu scalpelul şi erau atât de îmbibate cu sânge uscat, că atunci când le ridică trosniră ca frunzele uscate toamna. Nimic nu mai era utilizabil. Nici chiar arta de gospodină a lui miss Preussler nu ar mai fi fost suficientă să le refacă.

De-ar mai fi fost aici.

Când vorbise cu Graves, fusese doar furios pe soartă şi profund indignat de reacţia cinică şi inumană a acestuia, dar acum, când se gândi la ea, îl cuprinse o tristeţe dureroasă. Cât de des o blestemase când îl călca pe nervi cu insistenţele ei şi cu mofturile cicălitoare; de câte ori nu-i dorise ce putea fi mai rău, atunci când întorcându-se de la universitate constata că îi răvăşise din nou lucrurile şi îi studiase temeinic corespondenţa? De mai multe ori se surprinsese urându-i să se înece cu una dintre blestematele ei prăjituri cu scorţişoară cu care îl pândea la fiecare pas ori să se împiedice de găleata pentru curăţenie care o însoţea permanent şi să îşi sucească gâtul - dar un lucru nu îi dorise niciodată: moartea.

Şi oricum nu în acest fel.

Mogens încercă să scape de aceste gânduri, dar rezultatul

fu mai curând contrar. Amintirile lui din noaptea trecută erau încă incomplete, şi bănuia că nu întâmplător; probabil, conştiinţa lui îl apăra cu bună intenţie de cele mai urâte imagini, care l-ar fi făcut să sufere. Dar brusc îşi aminti foarte clar ţipetele lui Betty Preussler şi expresia de groază de pe chipul ei, când monstrul o înşfăcase şi dispăruse cu ea.

De ce coborâse acolo? Dumnezeule, după toate cele ce i se întâmplaseră, moartea i-o provocase ceva atât de ridicol ca o carafă cu cafea, pe care voia să le-o aducă lor!

Cine nu vrea s-asculte…

În ce privea acest unic aspect, Graves avea dreptate, chiar dacă modul în care îşi expusese argumentele fusese lamentabil. Noaptea trecută nu o rugase nimeni pe miss Preussler să vină la templu. Nimeni nu o rugase să vină aici, din Thompson, după el - nu, şi se corectă în gând: *să îl urmărească!* - şi nimeni nu o sfătuise să rămână aici după ce începuseră toate aceste evenimente îngrozitoare.

— Nu *a fost* vina mea! îi spuse el creaturii ce luase chipul lui Janice, aflate încă în umbră, de unde îl fixa cu ochii ei ca de şacal. Acordându-i lui miss Preussler o parte din vina legată de cele întâmplate, se despovăra el însuşi şi, chiar dacă ştia că această minciună nu va ţine mult, avea nevoie în acest moment, înainte de toate, de un cap limpede. Adăugă: Nu a fost vina mea, auzi? Eu am avertizat-o.

Creatura cu chipul lui Janice scoase un mârâit decepţionat şi se retrase fără a scoate un cuvânt. Din spatele lui Mogens se auzi o voce:

— Profesore?

Mogens se întoarse atât de brusc, că ameţi şi trebui să se sprijine, ca să nu îşi piardă echilibrul. Nu auzise uşa deschizându-se şi nu îl auzise nici pe Tom intrând. Băiatul era la doar doi paşi în spatele lui şi îl privea încurcat şi îngrijorat. Sub braţul stâng ţinea o legătură îngustă, iar în mână avea o tavă acoperită cu un şervet curat.

— Profesore? mai întrebă el o dată. Totul este în ordine?

Mogens nu riscă să clatine din cap, ci îl privi doar consternat pe Tom. La rândul lui, Tom clipi mirat.

— Cu cine vorbeaţi?

Lui Mogens îi stătea pe limbă să răspundă: „Cu nimeni”, şi cu asta să pună punct subiectului pe un ton aspru, ceea ce fără îndoială că Tom ar fi acceptat. În loc de aceasta afişă un zâmbet strâmb şi răspunse încet:

— Cu nimeni dintre cei pe care i-ai putea vedea tu, Tom.

Se îndreptă cu paşi mici, atent, către pat, şi se lăsă pe marginea acestuia. Inima îi bătea cu putere şi, când se aplecă după cearşaf pentru a-şi acoperi goliciunea, mâinile îi tremurau atât de tare, că nici fără bandaje nu ar fi reuşit să îl apuce. Puţinii paşi făcuţi îl epuizaseră de parcă ar fi hoinărit kilometri întregi pe o potecă abruptă de munte.

Tom continuă să îl privească încurcat, aşa că Mogens adăugă zâmbind melancolic:

— Era doar o fantomă din trecutul meu, Tom. Mă vizitează din când în când.

Aproape cu surprindere constată că băiatul îl înţelesese, căci dădu doar din cap afirmativ, duse la masă tava şi puse legătura pe unul dintre scaune.

— M-am gândit să vă aduc ceva de mâncare. Trebuie să vă fie foarte foame. Nu vă temeţi, spuse el, remarcând că Mogens se încruntase, nu am gătit eu. A rămas de ieri.

— Mulţumesc, într-adevăr îmi este cam foame. Dar de unde ai ştiut?

„Cam foame“ era puţin spus. Era nu doar foarte epuizat, ci şi atât de flămând, că ar fi devorat o vacă vie.

— Vă rog, profesore! zise protector Tom. După o pierdere de sânge cum este cea pe care aţi suferit-o dumneavoastră, este absolut normal.

— De unde o ştii şi pe *asta?* vru să afle Mogens.

Nu îşi putu explica în întregime expresia de pe faţa lui Tom, când acesta răspunse, dar ceva era… ciudat.

— Sunt deja de mulţi ani împreună cu doctorul Graves, profesore. În acest timp l-am îngrijit destul pentru a-mi fi însuşit anumite cunoştinţe.

Mogens privi încruntat la mâinile înfăşurate în tifon, şi Tom zise:

— Nu am făcut-o eu.

— Nu?

Tom clătină capul mult prea aprig.

— Doctorul Graves a insistat să vă bandajeze el mâinile. Poate că eu nu sunt un bucătar bun, dar pentru ce aveţi acolo mi-ar fi ruşine până la cer. Şi nici nu sunt atât de grave rănile, dacă mă întrebaţi. Tresări de parcă şi-ar fi dat seama că depăşise măsura, şi adăugă încet, cu un uşor zâmbet nereuşit: Dar nu le-am văzut prea bine.

Mogens îl privi mai atent, şi descoperi şi la încheietura mâinii lui Tom, la gâtul şi la gleznele lui bandaje gri, care îi ieşeau de sub îmbrăcăminte. Îşi simţi conştiinţa încărcată. Până acum nici prin *gând* nu îi trecuse că Tom putea fi şi el rănit.

— Asta nu-i nimic, spuse repede Tom, când îi sesiză privirea. Câteva zgârieturi.

Că nu voia să vorbească despre asta era treaba lui Tom, gândi Mogens.

— Cel puţin ai fost destul de deştept să nu te laşi bandajat de Graves.

Tom râse, dar nu încăpea îndoială cât de neplăcut îi era subiectul. Mogens se hotărî să treacă la altă temă:

— Doctorul Graves a fost deseori rănit grav?

— O dată sau de două ori, răspunse Tom şi, jenat, începu să se sprijine ba pe un picior, ba pe celălalt. În clipa următoare, se strădui să afişeze un zâmbet copilăresc şi îl ameninţă ironic pe Mogens cu degetul: Vreţi să mă trageţi de limbă, profesore! Nu se face aşa ceva.

Mogens îşi păstră seriozitatea.

— Da. Nu crezi că ar fi timpul să îmi povesteşti tot, Tom?

— Profesore?

— Nu face pe prostul, Tom, şi nu mă lua nici *pe mine* de prost, zise Mogens pe un ton care şterse cea mai mare parte a durității cuvintelor. Graves mi-a destăinuit o mulţime de lucruri, dar cu certitudine că nu mi-a spus tot.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, profesore, răspunse Tom, pe un ton evident mai rece. Dacă există ceva ce dumneavoastră nu înţelegeţi, atunci ar trebui să îl întrebaţi pe doctorul Graves. Eu sunt doar ajutorul lui.

Mogens simţi aproape fizic cum se transformă atmosfera;

parcă temperatura în încăpere scăzuse fulgerător cu mai multe grade. Şi regreta. Tom era ultimul căruia ar fi avut ceva să îi reproşeze. Dar dacă tot ajunsese aici, putea merge mai departe. Nu exista un anumit motiv pentru a gândi astfel, dar Mogens simţea că sosise timpul.

— Aşa este, răspunse el. Dar din nefericire doctorul evită să răspundă la întrebările mele. Acolo, jos, se află mai mult decât un mormânt vechi de cinci mii de ani, nu?

Tom începu să se agite şi pe chip îi apăru o expresie de îndărătnicie din care Mogens înţelese că nu va mai putea scoate nimic de la el. Înrăutăţise în zadar legătura şi aşa firavă dintre ei.

— Trebuie să plec, profesore, spuse rece Tom. Este târziu şi mai am multe de făcut. Arătă către legătura pe care o pusese pe scaun: V-am adus haine curate. Părerea doctorului Graves este că ar trebui să dormiţi cel puţin câteva ore, dar eu cred că oricum nu veţi face asta.

Mogens aşteptă ca Tom să ajungă la uşă şi să pună mâna pe clanţă şi zise:

— O ultimă întrebare, Tom.

Tom se opri vizibil cu neplăcere, dar se *opri* şi privi tăcut peste umăr.

— Noaptea trecută, spuse Mogens, în camera templului. Ai îndreptat lumina lămpii către poartă.

Tom confirmă. Chipul îi deveni ca de piatră.

— Ce ai văzut, Tom?

Tom îl privi fix şi inexpresiv timp de o secundă parcă nesfârşită, apoi spuse nepăsător:

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, profesore.

Şi ieşi aproape în fugă.

Capitolul 35

Mogens rămase nu doar foarte tulburat, dar şi cu conştiinţa încărcată. Nu îl pusese doar în dificultate pe Tom, ci şi îl rănise adânc, deşi cu siguranţă că nu voise asta. În acelaşi timp se întreba de ce reacţionase Tom atât de îngrozit la întrebare.

Răspunsul era atât de evident, că ar fi trebuit să şi-l dea singur. *Văzuse* ceva care îl *înspăimântase*, dar nu îl surprinsese câtuşi de puţin.

Dar cum se face că *el* nu îşi putea aminti?

Mogens simţi cum gândurile lui se orientau din nou spre calea ce în final conducea probabil către întunericul în care sălăşuia creatura cu chipul lui Janice, ceea ce în acest moment nu mai suporta.

Mogens trecu la o problemă mai concretă: Tom îi adusese haine curate, dar, având mâinile bandajate, nu putea să le ia şi, mai ales, să le îmbrace. Şi mai trebuia să ştie ce se întâmplase cu mâinile lui. Tom afirmase că rănile nu ar fi atât de grave, dar, pe de altă parte, Graves insistase să i le bandajeze personal şi, mai ales, într-un mod atât de ciudat, iar Jonathan nu făcea *nimic* fără sens, din principiu.

Când începu să îşi desfacă bandajele, Mogens se văzu confruntat brusc cu o problemă absolut neaşteptată. Datorită legăturii bine strânse, nu era în stare nici măcar să slăbească tifonul. Abia după ce se ajută şi de dinţi, reuşi să desfacă puţin bandajul de la mâna stângă. Pentru aceasta plăti cu dureri puternice, care îl făcură să lăcrimeze, dar şi mai rău era gustul. Probabil că Graves impregnase bandajele cu o tinctură ori cu un unguent. Deşi Mogens se strădui ca buzele să nu vină în contact cu tifonul, gustul îi produse în stomac o senzaţie de greaţă atât de puternică, încât fu pe punctul de a voma. Dar continuă să lucreze cu înverşunare şi în cele din urmă bandajul căzu la podea cu zgomotul unui obiect greu şi umed.

Ceea ce ieşi la iveală se dovedi atât de uluitor, că Mogens uită pentru un moment şi de durerea cumplită, şi de greaţa nu mai puţin chinuitoare.

Se aşteptase să îşi vadă degetele mutilate cumplit, căci îşi simţea nu doar piele jupuită, ci şi fiecare oscior zdrobit.

Dar degetele erau absolut nevătămate. Mogens nu văzu nici cea mai mică zgârietură; doar în două, trei locuri pielea era uşor înroşită. După câteva clipe mai remarcă ceva: acum, după ce îndepărtase bandajul, durerea scădea rapid. Ceea ce rămânea în urma ei era o mâncărime şi o senzaţie neplăcută de arsură.

Având acum o mână funcţională, îndepărtă bandajul şi de pe mâna dreaptă şi avu parte de aceeaşi privelişte. Şi mâna dreaptă era aproape neatinsă; doar câteva julituri făcute probabil când căzuse de pe mormanul de moloz. Durerile la această mână cedară imediat ce îndepărtă bandajul.

Îi mai atrase atenţia ceva: pielea era acoperită de o pojghiţă subţire, lipicioasă, care emana un iz pătrunzător, dar nu neapărat neplăcut. Cu ce naiba îi unsese Graves degetele? Şi, mai ales, de ce?

Tom fusese destul de prevăzător să îi aducă nu numai un mic dejun consistent, ci şi un vas cu apă proaspătă. După ce îndepărtă stratul mucilaginos şi după ce-şi frecă bine mâinile, bănuiala i se transformă în certitudine: durerile îl părăsiră. Durerile nu se datoraseră pretinsei răni provocate noaptea trecută, ci unguentului cu care Graves îmbibase bandajele.

Mogens se înfurie o clipă, dar aproape la fel de repede se şi linişti.

Graves o fi avut motivele lui. Mogens îşi propuse să îl întrebe neapărat, fără ca de data aceasta să îi mai permită să jongleze cu jumătăţi de adevăr ori cu subterfugii. Dar acum avea ceva mai important de făcut.

După ce se îmbrăcă - hainele trebuie să îi fi aparţinut lui Tom, căci nici nu i se potriveau şi nici nu erau cu adevărat curate -, se aruncă asupra mâncării ca un lup înfometat. Tom îi apreciase apetitul cu generozitate, totuşi nu avea senzaţia că se săturase, deși mâncase şi ultima firimitură.

Cât de târziu putea să fie? Mogens răscoli ce mai rămăsese

din hainele sale, căutând ceasul de buzunar, dar nu îl găsi, iar obloanele erau lăsate pe fereastra care nici nu era prea mare, aşa că în interiorul barăcii domnea întunericul. Dar puţina lumină care pătrundea prin crăpăturile vechilor obloane era atât de clară, încât putea aparţine numai unei noi zile. Deci nici nu dormise prea mult, dacă te gândeai la starea în care se afla şi la imensa pierdere de sânge suferită. Dar trecuse totuşi mult prea mult timp.

Aruncă o privire nostalgică patului răvăşit, ale cărui cearşafuri erau aşa de pline de sudoare, că le simţea mirosul acru, neplăcut, din locul în care se afla. Dar mai aveau atât de puţin timp, şi un număr nesfârşit de întrebări.

Se ridică hotărât şi porni spre uşă. Dar până să ajungă la ea ameţi iarăşi şi nu se simţi mai bine nici când ieşi şi o porni de-a dreptul prin terenul mlăştinos către baraca lui Graves.

În ce privea ora, se înşelase, şi încă în defavoarea sa. Soarele trecuse de zenit şi trebuia să fie ora două, dacă nu cumva trei. Zăcuse inconştient cel puţin douăsprezece ore. Doar Domnul putea să ştie ce se mai întâmplase în acest timp jos, în grote, sau ce monstru mai clocea noaptea veşnică, pentru a-l asmuţi asupra lumii neştiutoare.

Chiar şi pe scurtul drum până la baraca lui Graves trebui să se oprească de două ori, pentru a-şi aduna puterile. Mai simţea în gură respingătorul gust, care cel puţin îl ajuta să nu uite unul dintre motivele pentru care era în drum spre Graves; utiliză a doua pauză solicitată de ameţeală şi de slăbiciune pentru a-şi mai cerceta încă o dată mâinile în lumina clară a soarelui.

Nu erau chiar atât de nevătămate cum crezuse. Nici acum nu putea descoperi leziuni, dar pielea îi era uşor înroşită - mai ales în palme - şi mai erau două-trei locuri uşor umede, pe care nu le observase în lumina slabă din baracă.

Mogens îşi strânse pumn mai întâi o mână, apoi pe cealaltă, şi plecă mai departe.

Graves nu deschise când ciocăni la uşă, mai întâi încet, apoi mai energic şi în final atât de puternic, că Graves *trebuia* să fi auzit dacă era acasă. Nicio reacţie.

Mogens se întoarse dezamăgit şi îşi plimbă privirea pe tot

terenul şi pe ansamblul clădirilor mai mari sau mai mici de pe el. Practic, Graves putea fi oriunde, în oricare dintre aceste construcţii, sau chiar jos, în grote, iar el nu avea forţa de a-l căuta peste tot. Dar nu putea nici să se întoarcă pur şi simplu la baraca lui şi să spere că Graves va apărea mai devreme ori mai târziu, pentru a-i răspunde la toate întrebările. Tot atât de bine putea să îl aştepte aici.

Cu toate că, după toate cele întâmplate, i se părea ridicol, se simţea cu conştiinţa încărcată apăsând clanţa şi intrând. Şi aici erau lăsate obloanele, aşa că Mogens mai mult bănuia decât vedea clar împrejur, unde totul părea a se compune din umbre şi siluete confuze, din contururi ireale şi ameninţătoare. Mogens încercă să îşi amintească aşezarea exactă a mobilierului, pentru a putea ajunge nevătămat măcar la una din ferestre, dar se ciocni imediat de un scaun, care se răsturnă cu un zgomot puternic, şi abia atunci îi veni ideea de a lăsa ușa deschisă. Conștiința care îi spunea că aici era un intrus nedorit îl şi făcu să se comporte în consecinţă.

La a doua încercare ajunse la fereastră fără incidente ori vătămări, o deschise şi împinse spre exterior obloanele din două piese. Lumina soarelui care pătrunse în interior păru în prima clipă deplasată; aerul era plin de praf, ce sclipea ca un roi de minuscule insecte aurii, care cu toate, în aceeaşi fracţiune de secundă, se retraseră în întuneric, fără a fi urmate de lumină, şi o clipită lucrurile din jur părură să ia o cu totul altă înfăţişare, ameninţătoare, închipuind umbre gata de asalt, feţe şi guri îndreptate lacome spre el, ca spre o pradă încă liberă, dar o pradă.

Clipa se scurse înainte ca el să fi apucat să simtă cu adevărat groaza, dar îi lăsă un gust nou, şi mai neplăcut. De această dată nu în gură, ci în suflet.

Mogens alungă gândurile apăsătoare, îşi reproşă laşitatea şi se grăbi să deschidă şi celelalte două ferestre, încercând să se convingă că o făcea pentru că înăuntru era întuneric, iar aerul era atât de greu, că abia mai putea respira, dar adevărul era că proceda aşa mult mai mult de frica umbrelor şi a lucrurilor existente aici.

Cel puţin aerul deveni mai respirabil, chiar dacă Mogens

constată cu atât mai clar cât de respingător puţea camera, de la ţigările puturoase ale lui Graves, de la masa nestrânsă şi cărţile vechi, dar şi de la încă ceva ce el nu putea să identifice, deşi acesta era cel mai neplăcut iz dintre toate.

Cu puţin efort reuşi să îşi abată gândul şi de la acest subiect. Nu intrase pentru a-şi face o imagine asupra curăţeniei ori capriciilor culinare ale lui Graves. Trebuia să vorbească cu Graves, dar înainte de toate trebuia să se aşeze, dacă nu voia să se expună pericolului ca Graves să îl găsească pe podea, tremurând şi lipsit de cunoştinţă. Efortul minor de a traversa de trei ori camera şi de a deschide ferestrele fusese evident prea mult pentru ceea ce era în stare să îşi permită în acest moment.

Capitolul 36

Cu genunchii tremurând, Mogens se îndreptă spre cel mai apropiat obiect care îi oferea oportunitatea de a se aşeza: marele fotoliu cu rezemătoare pentru cap aflat în spatele biroului lui Graves, care totodată era şi singura mobilă din încăpere ce părea confortabilă. Rămase acolo minute în şir, ascultând cu ochii închişi bătăile inimii, care treptat se mai liniştiră, şi gustă amorţeala greutăţii de plumb care se transforma în trupul lui într-o oboseală plăcută. Îndrăzni să ridice pleoapele abia după ce se domoli senzaţia de ameţeală care încă mai stăruia în spatele frunţii sale.

Poate că ar fi fost mai bine să nu o facă. Încăperea era plină de o lumină a soarelui atât de intensă cum nu se mai întâmplase de luni de zile, sau poate niciodată de când doctorul Graves se mutase aici, şi totuşi lumina aceasta nu lumina cu adevărat. Era exact ca înainte de a deschide ferestrele, ba poate chiar mai rău: în acel moment aflat în afara timpului, în care întunericul încetase a mai exista în spatele pleoapelor lui, iar lumina soarelui de după-amiază nu îi ajunsese la retină, a avut senzaţia că a aruncat o privire într-o a treia lume, înspăimântătoare, în dimensiunea clarobscurului în care pendula acea clipă infinit de scurtă, care de fapt nici nu exista, imobilizată veşnic între creaţie şi golul absolut; aruncase o privire asupra tuturor acelor creaturi care fiinţau acolo, însufleţite de o inimaginabilă ură faţă de tot ce era viu şi simţitor.

Şi acest moment trecu prea repede pentru a apuca să trăiască groaza adevărată, dar deodată simţi faţă de Graves o mânie la limita urii. Simţământul nu era nou. Nici furia lui şi nici teama ireală de întuneric, puerilă, nedemnă de un om de ştiinţă cum era el, şi nu mai puţin frica de noapte cu locuitorii ei, care îl bântuia de atâta vreme şi care îl făcuse să trăiască nesfârşite coşmaruri şi viziuni. Crezuse că depăşise cel puţin asta, că plătise cel puţin *această* parte a preţului oribilei

trădări faţă de Janice, dar Graves îl lipsise acum şi de această iertare. Datoria nu fusese plătită, ci trecută în contul altei vieţi. Reapăruseră viziunile şi, odată cu ele, frica. Poate că era pedeapsa hărăzită de soartă. Poate că izolarea şi singurătatea nu erau suficiente şi că adevărata lui pedeapsă consta în a trebui tot restul vieţii să arunce câte o privire în acest abis dintre lumi. Poate că niciodată au va putea păşi într-un spaţiu întunecat, nu va putea trăi niciodată un apus de soare fără să se teamă, nu va putea niciodată gusta privilegiul de a închide ochii fără să îi fie frică de momentul în care îi va redeschide.

Dar poate că era doar la capătul puterilor şi poate că nu prelucrase încă suficient ceea ce trăise noaptea trecută în încăperea templului. Nu ştia nici măcar ce se petrecuse.

Cuprins de o bruscă nelinişte interioară, care nu îl lăsa să şadă în continuare liniştit, se ridică şi începu să se plimbe agitat încoace şi încolo prin cameră, oprindu-se în cele din urmă în dreptul dulapului plin de cărţi din spatele biroului lui Graves; nu pentru că l-ar fi interesat cărţile, ci pentru că era un obicei de-al lui să studieze conţinutul rafturilor cu cărţi când se ducea pentru prima dată undeva. De cele mai multe ori era o metodă foarte bună de a-şi forma o părere despre proprietarul lor. Mogens nu era aici nici pentru prima dată şi nici nu era nevoie să îşi facă o *impresie* despre Jonathan Graves; dar clipa de groază părea că nu se epuizase. Deşi umbrele se retrăseseră, şi prăpastia dintre zi şi noapte părea a fi pecetluită cel puţin pe moment, această cameră şi, mai ales, mobilierul ei nu îi păreau a fi *în regulă.* Nu putea exprima senzaţia în cuvinte şi nici măcar în acel limbaj nonverbal al gândurilor, care lucra cu sentimente, trimiteri şi aduceri-aminte. Aici ceva nu era aşa cum ar fi trebuit să fie. Parcă balanţa lumii s-ar fi aplecat extrem de puţin într-o parte despre care el până acum nici nu ştiuse că există - şi nici nu *voia* să ştie. Poate că acest dulap cu cărţi, cu conturul lui familiar, cu titlurile lor de asemenea cunoscute în majoritate, rămăsese singurul lucru normal din cameră, ceva ca o ancoră salvatoare, de care se putea agăţa pentru a nu pierde complet contactul cu realitatea.

Mogens mai luase ceva serios în consideraţie: întrebarea dacă nu cumva era pe punctul de a-şi pierde raţiunea. Mogens nu era un bărbat puternic, nici fizic şi nici mintal. Se şi întrebase deseori cum de rezistase evenimentelor din acea îngrozitoare noapte de acum nouă ani, cu raţiunea relativ intactă - evenimente care în mod cert i-ar fi distrus pe alţii cu un caracter mult mai puternic. Niciodată nu găsise un răspuns la întrebarea aceasta, dar era posibil să îl fi găsit acum, şi tot atât de posibil era ca el să fie simplu: *nu*.

Mogens sesiză pericolul ce pândea în spatele acestor gânduri. Cu mâinile tremurânde luă la întâmplare una dintre cărţile de pe etajeră şi o deschise. Era un volum despre Egiptul timpuriu, din care un exemplar se găsea şi în mica lui bibliotecă din camera de la pensiunea lui miss Preussler din Thompson şi pe care îl cunoştea atât de bine, încât putea să redea pe dinafară pasaje întregi. Totuşi, în primul moment i se păru că literele nu aveau niciun sens. Privea filele ca pe un ciob de lut pe care se aflau hieroglife de acum cinci mii de ani încă nedescifrate.

— Îmi pot permite să întreb ce faci aici? întrebă o voce tăioasă în spatele lui.

Mogens tresări vinovat atât de tare, că mai că scăpa cartea din mână, şi se întoarse atât de brusc, că ameţi uşor. Graves intrase în casă fără a face niciun zgomot şi se apropiase la mai puţin de un pas, fără ca Mogens să îl fi observat. Părea foarte furios.

— Jonathan!

Chipul lui Graves se întunecă mai tare.

— Ei, cel puţin se pare că oricum îţi aminteşti numele meu. Dacă cumva ai uitat cine stă aici.

— Nu am uitat, ripostă Mogens pe un ton pe care îl vru la fel de rece, dar care pe Graves nu îl impresionă defel.

— Dacă aşa este, atunci trebuie să mă mir. Sau ţine de obiceiurile tale proaste să răscoleşti prin lucrurile personale ale altora?

În primul moment Mogens nu înţelese bine despre ce vorbea acesta. Privi consternat la cartea din mâna lui şi apoi din nou la faţa lui Graves.

— Dar nu este decât o carte, spuse el pierdut.

— Mie îmi displace totuşi ca cineva să îmi umble prin lucruri atâta timp cât nu sunt şi eu de faţă. Ocoli repede biroul, îi luă cartea din mână lui Mogens cu o mişcare agresivă şi o puse la locul ei; cel puţin asta încercă. Dar era atât de furios şi de pornit, că o îndoi. Apoi o aruncă pe birou cu un gest supărat şi îl fulgeră cu privirea pe Mogens: Ce naiba aveai de gând?

Pe Mogens îl izbi furia pe care o citi în ochii lui Graves. Se aşteptase ca Graves să reacţioneze cu o anumită nemulţumire la această violare nepermisă a sferei lui private, dar ce văzu în privirea acestuia nu era supărare, ci furie sălbatică; mai mult, simţea clar că Graves se stăpânea cu greu să nu se năpustească la el şi să îl scuture, dacă nu şi mai rău.

— Eu… eu am vrut doar să discut cu tine, Jonathan, spuse el încurcat. Te asigur… că…

— Fugi de aici! îl întrerupse Graves.

Pentru o clipă scânteia din privirea lui se transformă în sete de sânge, şi Mogens făcu doi paşi înapoi.

Poate că această reacţie îl readuse în fire pe Graves. Îl mai privi o dată plin de ură pe Mogens, apoi furia criminală lăsă locul unei consternări tot atât de profunde. Se lăsa încurcat de pe un picior pe altul, întinse mâna către Mogens şi o lăsă din nou să cadă, când Mogens tresări din nou şi, prevăzător, mai mări distanţa dintre ei cu un pas.

— Eu… Graves îşi şterse confuz buzele cu mănuşa lui neagră şi trebui să înghită în sec de două, trei ori pentru a putea să mai vorbească. În cele din urmă zise: îmi pare rău, Mogens. Eu… nici nu ştiu ce m-a apucat. M-am comportat ca un idiot. Te rog să mă scuzi!

— Bine, spuse Mogens.

Nu minţea. Nici nu era supărat pe Graves. Era prea confuz pentru asta.

— Nu, *nu* este bine, îl contrazise Graves nervos. Nici nu ştiu ce… Se opri din vorbit, îşi găsi salvarea într-un gest de neajutorare făcut cu capul şi câteva secunde şi le petrecu luând de pe birou cartea şi aşezând-o la locul ei cu mişcări

exagerat de încete şi precise. Repetă mai calm, dar fără a privi în direcţia lui Mogens: îmi pare rău. Cred că suntem cu toţii puţin cam nervoşi după noaptea trecută, îmi accepţi scuzele?

— Bineînţeles. Aveai pe undeva dreptate, nu trebuia să intru fără să cer permisiunea.

Graves se întoarse spre el cu o încetineală subliniată. Se controla acum în întregime.

— Aşa este, spuse el. Nu ar fi trebuit să intri. Era din nou vechiul Jonathan Graves. De fapt, ce cauţi aici? Vrei să te sinucizi, bătrâne? Trebuia să fii în pat! în mod normal ar fi trebuit să te afli într-o clinică sau cel puţin sub supravegherea unui medic bun.

— Şi de ce nu sunt?

— Pentru că nu ne-a rămas timp pentru aşa ceva, răspunse grav Mogens. Astăzi este ultima zi, Mogens. Peste câteva ore apune soarele. Ar fi trebuit să îţi foloseşti timpul pentru a mai prinde puteri.

Mai dură ceva până când Mogens pricepu despre ce vorbea Graves. Simţi cum îi pierea sângele din obraji.

— Vrei să mai cobori *încă o dată?* zise el, nevenindu-i să creadă.

— Bineînţeles, tu nu vrei?

Mogens nu putu decât să facă ochii mari.

— Tu nu vrei? repetă Graves.

— N-n… normal că nu, răspunse Mogens. Cum… de ţi-a putut veni ideea? Ai uitat ce s-a întâmplat noaptea trecută?

— Nici măcar o clipă, îl asigură Graves hotărât. Dar se pare că tu ai uitat. Cu un gest furios îl opri pe Mogens să riposteze. Ne aflăm foarte aproape de rezolvare, Mogens! La doar câteva ore, înţelegi? Cea mai importantă descoperire ştiinţifică a acestui secol - ah, ce a acestui secol, a tuturor timpurilor! - şi tu mă întrebi dacă vreau să mai cobor acolo? Te-ai ţăcănit?

Mogens tăcea. Graves era din nou pe cale să se înfurie, şi el era puţin dispus să îl aducă în starea de adineauri. Dar numai la ideea de a mai coborî acolo îl treceau fiori de groază.

— Ce te aştepţi să găseşti acolo jos, mai exact? întrebă cât putu de calm.

Graves îl privi cu o uluire exagerată.

— Pui întrebarea în mod serios?

— Nimic din viața mea nu a fost mai serios, Jonathan, răspunse Mogens. De această dată *el* a fost cel care i-a tăiat vorba lui Graves, înainte ca acesta să apuce să vorbească: Eu am fost jos şi *am văzut* ce este acolo, dar sunt tot mai puţin sigur că amândoi am văzut acelaşi lucru.

Graves se holbă la el. Tăcea, dar Mogens citea pe faţa lui că se afla pe drumul cel bun. În adâncul lui. Se trezea ceva mult mai rău decât amestecul de ură şi dispreţ, pe care îl simţise până acum faţă de Graves: o indignare care se amplifica tot mai mult. Graves îl minţise. Din nou, şi probabil că de la început.

— Nu templul te interesează, aşa este? întrebă el. Graves tăcea cu îndârjire în continuare, ceea ce alimentă enorma suspiciune care creştea treptat în Mogens. Nu te-a interesat niciodată faptul că acolo, jos, există un templu egiptean de cinci mii de ani. Nu ai vrut niciodată să dovedeşti lumii ceva. Nu ştiu de ce eşti aici, dar tu nu urmăreşti o descoperire senzaţională. Asta le-ai spus-o doar sărmanilor nebuni care au lucrat pentru tine. Oh, da… şi mie, natural. Ce cauţi de fapt?

Graves continua să îl fixeze cu privirea, dar pentru un moment masca de siguranţă superioară dispăru de pe chipul lui, şi pentru aceeaşi clipită din afara timpului - puţin mai lungă decât cea în care privise el în abisul dintre zi şi noapte - Mogens crezu că îl descoperă pe adevăratul Graves: un bărbat cu ochi arzători, cu chipul frământat de griji şi cu suflet împietrit, un mecanism a cărui viaţă şi activitate au fost dominate de un unic gând. Graves era posedat. Dar nu ştia ce îl poseda.

— Eşti smintit, murmură Graves.

Acum vocea îi era moale, cumva resemnată şi plină de înţelegere.

Mogens înţelese că momentul trecuse. Poate că preţ de o clipită i se îngăduise să arunce o privire asupra adevăratului

Jonathan Graves, un om despre care aflase brusc că în anii din urmă suferise cel puţin cât suferise el şi a cărui soartă nu era cu nimic mai mult de invidiat decât a sa. Dar acum îşi recăpătase stăpânirea de sine, şi Mogens nu va reuşi să străpungă a doua oară zidul pe care îl ridicase în jurul lui. Cel puţin nu acum şi nu aici.

— Nu ţi-o iau în nume de rău, Mogens, continuă Graves. Dacă este cineva vinovat, atunci eu sunt acela. Nu ar fi trebuit să te las singur în starea aceasta.

— Acesta nu este un răspuns la întrebarea mea, zise Mogens, deşi ştia cât de lipsită de sens îi era afirmaţia. Niciodată nu ai fost interesat să dovedeşti lumii, sau măcar colegilor tăi, că faraonii au fost aici cu cinci mii de ani înaintea lui Columb, am dreptate? Tu cauţi cu totul altceva.

Dar Graves ridicase din nou zidul, care era acum mai înalt şi mai lat decât înainte. Avea o privire rece. Şi totuşi, Mogens - deşi ştia că nu era bine şi aproape împotriva propriei voinţe - mai adăugă: Ce speri să găseşti acolo jos, Graves?

Interlocutorul său dădu doar din cap. În loc de a răspunde direct, scoase o ţigară şi un plic cu chibrituri şi le folosi pe ambele pentru a-şi ascunde faţa în spatele unui nor cenuşiu de fum.

— Iau în consideraţie starea în care te afli, spuse el, şi îmi reproşez faptul că te-am suprasolicitat. Acolo jos nu este nimic, Mogens, nimic ce să nu fi văzut amândoi. Nu este suficient? Trase din ţigară pentru a beneficia de o pauză ce o socotea favorabilă lui şi îşi încreţi buzele într-un surâs dispreţuitor. Ce crezi tu că vreau să găsesc? întrebă el ironic. Piatra filosofală ori sfântul Graal?

O fracţiune de secundă în capul lui Mogens se aprinse o amintire până acum îngropată. Raza de lumină a felinarului lui Tom se îndreptase către poartă, dar cele două canaturi negre ale ei, decorate cu imagini înspăimântătoare, erau larg deschise, şi dincolo de ele… imaginea îi scăpa acum, dar avea senzaţia neplăcută că văzuse ceea ce apăruse în poarta deschisă. O parte din el, mai puternică decât propria voinţă, *nu voia* ca el să îşi amintească.

Schimbă subiectul discuţiei:

— Ce facem în legătură cu miss Preussler?

Graves lansa nepăsător nori de fum, care în faţa chipului său deveniră atât de denşi, încât Mogens mai mult îl bănuia decât îl vedea.

— Ce vrei să facem, prietene? Vrei să te rogi pentru ea? Poftim!

Nu îi fu uşor lui Mogens să se stăpânească, dar cumva îşi încheie gândul. Cu un calm care îl surprinse şi pe el, răspunse:

— Nu putem lăsa lucrurile aşa. Oricum, a murit un om.

— Ce vrea să însemne asta? se interesă nepăsător Graves.

— Trebuie să facem ceva. L-ai anunţat pe şeriful Wilson?

Expresia de perplexitate apărută pe chipul lui Graves părea autentică.

— Pe şeriful Wilson? repetă el fără să înţeleagă.

— Bineînţeles, spuse Mogens. Sărmana femeie este moartă, Graves! În general, în asemenea cazuri se anunţă autorităţile, sau nu este aşa?

— Se poate. Ochii lui Graves se îngustară. Aşa voi face. Mâine.

— Mâine? repetă Mogens. Adică cum, mâine?

— Imediat ce va trece totul, răspunse Graves. Imediat ce noi…

— Dar nu putem să aşteptăm atât! îl întrerupse Mogens. Ar fi trebuit să îl anunţăm de mult pe şerif! Am presupus că Tom a făcut asta încă în cursul nopţii trecute!

Graves îl măsură lung câteva secunde cu o privire care putea fi calificată doar ca dispreţuitoare.

— Treptat încep să îmi fac griji cu privire la sănătatea ta mintală, bătrâne! Ştii ce spui de fapt?

— Miss Preussler este moartă! răspunse Mogens pierdut.

— Încă nu ştim asta. Singurul lucru pe care îl ştim este că a dispărut. Recunosc că posibilitatea de a fi în viaţă şi chiar de a o revedea nevătămată nu este prea mare. Poate că ar trebui chiar să îi dorim sărmanei miss Preussler să nu mai fie în viaţă. Totuşi, până acum avem doar o pură bănuială. O simplă presupunere, în baza căreia nu pot pune în joc succesul unei munci de ani de zile! Mogens vru să protesteze,

dar Graves făcu o mişcare furioasă cu capul şi trimise un nor cenuşiu de fum în direcţia lui; un dragon mânios, care scoase un mârâit ameninţător. Ai măcar *idee* despre ce s-ar întâmpla dacă am merge acum la Wilson? În cel mult o oră aici vor mişuna poliţiştii, iar după încă o oră aici nu te vei putea mişca de reporteri, gură-cască şi curioşi! Ca să nu mai vorbim de stimabilii noştri *colegi* de alături! Aceştia vor răscoli peste tot, vor răsturna totul şi vor răvăşi totul. Nu voi renunţa la munca de un deceniu doar…

— … Pentru că a murit un om? îl întrerupse Mogens.

— Pentru că tu nu ai mai putut aştepta o singură zi! interveni furios Graves. Ce înseamnă asta, Mogens? Nu pretind să faci nimic ilegal! Nici măcar ceva imoral! O singură zi, doar atât te rog! Din partea mea, mâine-dimineaţă te poţi duce la San Francisco şi acolo să discuţi cu cel mai mare ziar. Trâmbiţează liniştit, nu am nimic împotrivă! Din partea mea poţi să îţi asumi toate meritele, îmi este indiferent! Dar dacă astăzi cineva află ce am găsit noi jos, totul ar fi de prisos, şi nu admit asta!

— Tot nu ai înţeles, şopti zguduit Mogens. Moartea unui om te lasă chiar atât de rece?

— Nu! Ai dreptate. Dar nu a fost vina noastră. Nici a ta şi nici a mea. A fost o nenorocire îngrozitoare, o succesiune de întâmplări oribile, care nu ar fi trebuit să se producă niciodată. Dar dacă acum renunţăm la tot ce am muncit eu atâta timp - la ce *amândoi* am muncit atâta timp şi pentru care amândoi am plătit atât de mult, Mogens! - atunci moartea ei nu ar fi doar teribilă, ci şi lipsită de sens. Asta vrei?

Mogens se întrebă de ce nu se întoarce pur şi simplu pe călcâie şi nu pleacă. Era absolut inutil să continue această discuţie. Graves nu înţelegea despre ce vorbea el, şi el nu pricepea ce-spunea Graves. Ca şi cum brusc se întâlniseră într-un turn Babel, foloseau aceeaşi limbă, dar cuvintele ei aveau cu totul alte înţelesuri pentru fiecare. Nu de mult se întrebase foarte serios dacă nu cumva era pe punctul de a-şi pierde raţiunea. Acum îşi punea aceeaşi întrebare, dar cu referire la Graves. Omul era nebun. Poate chiar periculos de

nebun.

— Îmi pare rău, spuse încet, dar pe un ton hotărât, însă eu nu voi mai coborî acolo. Nici astăzi, nici mâine, nici altă dată. Acum îmi fac bagajul şi îl rog pe Tom să mă ducă în oraş. Îi voi comunica şerifului Wilson cele petrecute aici.

— Mă tem că Tom nu va avea timp, răspunse rece Graves.

— Atunci trebuie să plec pe jos.

Graves râse ostil.

— În starea în care te afli? Nu mă face să râd!

Mogens ridică indiferent din umeri.

— Poate că ai norocul să mă prăbuşesc pe drum de epuizare, spuse el fără a zâmbi, şi privirea lui nu părăsi nicio clipă ochii din spatele norilor de fum cenuşii ce pluteau în aer. Dar voi pleca. Acum. De mult ar fi trebuit să o fac. Poate că sărmana miss Preussler ar mai fi fost acum în viață.

— Poate că nu ar fi trebuit să vii aici.

— *Tu* ai fost acela care m-a adus, îi aminti Mogens.

Graves strânse dispreţuitor din buze.

— Chiar şi mie îmi mai scapă din când în când câte o greşeală.

Mogens renunţă la a mai răspunde. Discuţia putea doar să degenereze, indiferent de ce spunea ori făcea el, şi asta în orice context. De când îl cunoştea pe Graves, Mogens nu se gândise niciodată - de ce ar fi făcut-o? - la acest aspect, dar acum remarcă brusc cât de superior îi era Jonathan Graves din punct de vedere fizic: mai înalt bine decât el, cu umerii vizibil mai laţi şi cu cel puţin cincisprezece kilograme mai greu, Graves primise în timpul studenţiei mai multe oferte de a juca în echipa de fotbal a universităţii, ceea ce fără îndoială că ar fi influenţat pozitiv ascensiunea sa ca student. Graves, care nu era interesat câtuşi de puţin de vreo activitate sportivă, nu făcuse nici măcar efortul să răspundă, iar anii care trecuseră de atunci nu îi menajaseră forma fizică. Era totuşi clar mai voinic decât Mogens, şi, chiar de ar fi fost altfel, resimţi deodată pornirea către violenţă a lui Graves ca pe un iz urât. Era ceva nou chiar şi pentru Graves, şi Mogens se îngrozi. Se întrebă foarte serios dacă Graves nu l-ar reţine cu forţa, în cazul că insista să plece, dar propriul gând îl

înspăimântă atât de mult, că îl alungă imediat.

— Acum am să plec, spuse el. Rămâi cu bine, Jonathan!

Graves strânse din fălci atât de tare, încât Mogens nu s-ar fi mirat să îi audă scrâşnetul dinţilor, dar nu spuse nimic, ci doar îl ţintui cu privirea încărcată de ură şi, în cele din urmă, se întoarse şi se îndreptă către uşă.

Când întinse mâna spre clanţă, Graves spuse:

— Mogens, te rog!

Mogens nu ar fi avut niciodată curajul de a-l înfrunta pe Graves atât de deschis. Dar ştia că, dacă se oprea ori se întorcea către Graves, pierdea.

Se opri şi se întoarse spre Graves, încercând să îi susţină privirea.

— Hai să discutăm, Mogens, îl rugă Graves. Doar cinci minute.

— Unul, răspunse Mogens şi deja era mai mult decât ar fi trebuit.

— Cinci minute, insistă Graves, pe urmă Tom te va duce în oraş, dacă vei mai dori asta.

Unicul răspuns imaginabil la această întrebare ar fi fost un „nu“ hotărât. Dar Graves nu i-ar fi făcut această ofertă dacă nu ar fi fost sigur că putea să îi schimbe părerea. Poate că avea argumente bune, cine ştie? Dar Mogens nu *voia* să se răzgândească. În ce privea moartea lui miss Preussler nu mai putea schimba nimic, şi cel puţin dintr-un punct de vedere Graves avea dreptate: probabil că nu ar fi putut să înlăture nenorocirea. Dar Graves se înşela amarnic cu privire la altceva. Îi cerea ceva imoral, *ceva de la un capăt la celălalt* imoral. Situația era exact invers: dacă el ceda şi aştepta - chiar numai o singură zi! - atunci moartea lui Betty Preussler ar fi fost complet zadarnică. El ar fi părăsit-o la nevoie ca şi pe Janice cu ani în urmă.

— Ai dreptate, oftă Graves, sunt un bădăran. Nu ar fi trebuit să spun asta, ştiu. Dar de asta… depinde incredibil de mult, Mogens. Doar o singură noapte. Ce vrei să fac? Să cad în genunchi şi să te implor?

— Nu ar folosi la nimic, răspunse calm Mogens. A trecut deja o jumătate de minut.

Graves strivi ţigara doar pe jumătate fumată în scrumiera arhiplină cu atâta putere, că pe hârtiile de pe birou se răspândi o ploaie de scântei roşii, minuscule, clătină din cap, şi în mod absurd aprinse imediat alta nouă. Mâinile i se mişcau într-un fel ciudat - Mogens nu putea descrie ce îl speria, dar mâinile unui om nu *puteau* să se mişte astfel - şi sub mănuşi era un neîntrerupt clocot. Mogens se surprinse fixând cu privirea mâinile lui Graves, întoarse capul cu un gest brusc, dar era prea târziu. Graves îi remarcase privirea.

— Tu nu m-ai întrebat niciodată ce s-a întâmplat cu mâinile mele, Mogens.

Nu era adevărat. Mogens îl *întrebase*, dar nu primise decât răspunsuri evazive.

— Sper că nu acelaşi lucru ca la mâinile mele, zise el.

O replică spontană, care îl sperie profund.

— Nu, spuse Graves. Se încruntă, suflă un nor de fum şi făcu cu capul un gest întrebător către mâinile lui Mogens. Ţi-ai îndepărtat bandajele?

— Da. Acidul clorhidric cu care erau impregnate ardea. Au trecut în două minute.

Graves întinse poruncitor mâinile:

— Nu a fost înţelept din partea ta. Arată-mi-le!

Deşi Mogens simţi o frică vecină cu panica la ideea de a fi atins de Graves, întinse mecanic mâinile, şi Graves le pipăi şi le întoarse ca un profesor care verifică dacă elevul are unghiile murdare.

În privinţa mâinilor lui Graves nu se înşelase - atingerea lor a fost cea mai neplăcută din câte avusese parte vreodată. Mănuşile erau doar nişte mănuşi din piele veche, dar *sub ele* se mişca ceva; nu doar muşchi şi tendoane, ci şi altceva *nelalocul* lui, care se strângea şi se întindea, şi Mogens avu nevoie de toate puterile pentru a se stăpâni şi a nu se smulge plin de scârbă.

Dar cel puţin Graves păru mulţumit de rezultatul cercetării sale, căci îi eliberă mâinile şi zise pe un ton nu prea convingător:

— După toate aparenţele, ai avut noroc. Dar nu poţi să ştii niciodată. În următoarele zile ţine-ţi pielea sub observaţie.

— De când am înlăturat chestiunea cu care mă tratai tu, mă simt mult mai bine. Ce intenţionai? Să mă torturezi puţin?

— Unguentul este puţin cam neplăcut, recunosc, dar este eficient, răspunse Graves.

— Eficient împotriva a ce?

— Ai pus mâna pe bestii, îi aminti Graves.

— Şi? Doar nu o să îmi spui că erau otrăvitoare?

— Bănuiesc că nu în sensul clasic, zise Graves. Dar nu poţi să ştii niciodată. Aceste creaturi sunt necrofage, Mogens, nu uita! Cine ştie ce agenţi patogeni colcăie pe pielea lor.

— Sau pe dinţii lor?

— Tom ţi-a îngrijit şi celelalte răni, răspunse Graves imperturbabil. Dar nu ai nicio grijă, a luat alt unguent.

— Ce liniştitor! zise ironic Mogens. Dar de ce îţi pierzi preţiosul timp pentru a te întreţine cu mine pe tema agenţilor patogeni şi a unguentelor? Deja s-au scurs jumătate din cele cinci minute.

— De unde ştii dacă nu ai ceas? Graves mai suflă un nor de fum urât mirositor în direcţia lui, şi adăugă: Cele cinci minute se termină când spun eu.

Mogens renunţă la ripostă. Ar fi fost inutilă. Cearta care mocnea va prelungi timpul de aşteptare. Dacă în acest mod putea să renunţe la un marş pe jos de câteva ore până în oraş, marş pe care probabil că nici nu l-ar putea duce la capăt, ce mai contau câteva minute?

— Scuze, spuse Graves. Era posibil să fi remarcat singur că exagerase în privinţa tonului. Continuă: Nu… nu îmi este uşor să găsesc cuvintele potrivite. Nu am fost obişnuit să mă rog.

— Ştiu. Şi cred că mai ştiu şi ce vrei să zici. Dar decizia mea este fermă. Pentru a da mai multă greutate următoarelor cuvinte, scutură capul cu convingere: Am să plec.

— Ca să faci ce? se interesă Graves. Ca să îi relatezi şerifului Wilson ce s-a întâmplat cu sărmanele miss Hyams şi miss Preussler? Dădu şi el din cap şi îl privi pe Mogens în acelaşi timp pândind şi provocator. Adăugă: Ia aminte, prietene, va fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu şi al lui Tom. Şeriful Wilson mă cunoaşte de ceva vreme. Nu vreau să afirm că nutreşte sentimente prieteneşti faţă de mine sau

măcar că mă apreciază. Dar tu eşti complet străin pentru el. Pe cine va crede?

— Eu îl consider pe şeriful Wilson un bărbat foarte inteligent, spuse calm Mogens. Era dezamăgit nu atât de Graves - se aşteptase ca acesta în final să treacă la ameninţări -, cât de el însuşi, care în neţărmuita lui naivitate crezuse că Graves avea totuşi nişte trăsături umane. Continuă: Va descoperi adevărul, de aceasta nu mă îndoiesc.

— Mogens, te rog! Chiar vrei să arunci totul la gunoi?

— Acolo jos nu este nimic care să merite acest preţ, răspunse Mogens.

— Asemenea cuvinte din gura unui om ca tine? murmură Graves. Tu eşti un om de ştiinţă, Mogens, ca şi mine! Ai uitat de toate visurile noastre? De toate poveştile auzite atunci la universitate, de tot ce voiam noi să realizăm odată?

— Nu. Dar nu am uitat mai ales ceea ce tu însuţi mi-ai spus, Jonathan. Sau ce mi-a povestit Tom. Şi nu am uitat nici ceea ce am văzut cu ochii mei. Ce trebuie să se mai întâmple ca tu să înţelegi că noi am trezit aici ceva ce nu trebuie trezit?

Graves trase din nou din ţigară, şi Mogens putu aproape să vadă cum i se înghesuiau gândurile sub frunte.

— Bine, oftă Graves. Probabil că oricum nu mai are nicio importanţă. Mai devreme ori mai târziu tot ai fi aflat. Cel mai târziu la noapte.

— Ce să aflu?

— Ai dreptate, acolo jos este ceva mai mult decât un mormânt al faraonilor. Mult mai mult decât îţi poţi tu imagina.

Mogens putea să îşi imagineze o mulţime de lucruri, dar mai simţea şi că măcar o parte din el privea cu jind la momeala aruncată de Graves. Încercarea era atât de transparentă, că efectul ei fu aproape ridicol; momeala nu era deosebit de originală şi nici nu era aleasă deosebit de abil. Putea vedea clar cârligul în care era agăţată. Dar totuşi îşi făcu efectul. În cele din urmă, în sufletul lui era ceea ce tocmai spusese Graves: un om de ştiinţă. Lungii ani petrecuţi în exilul autoimpus aproape că îl făcuseră să uite de ce alesese această profesie, şi nu o alta. Nenumăratele nopţi în

care fusese trezit, scăldat în sudoare, de coşmaruri şi zilele şi mai triste în care orele parcă nu voiau să se mai scurgă în biroul lui fără ferestre din beciul universităţii îl făcuseră să creadă că focul ştiinţei se stinsese în el. Dar nu era adevărat. O parte din el nu încetase niciodată să pună acea întrebare ultimativă la care se rezumă în final cercetătorul: De ce?

— Dacă toţi ar gândi ca tine, spuse dispreţuitor Graves, astăzi am fi stat tot prin pomi şi am fi aruncat unii în alţii cu beţe!

— Da, răspunse calm Mogens, este posibil. Dar probabil că miss Preussler ar fi fost în viaţă.

— Şi de asemenea Janice, adăugă Graves.

Cel mai rău era, poate, că aceste vorbe erau la fel de transparente ca acelea dinainte. Mogens reţinu intenţia de rănire ce se ascundea în spatele lor la fel de clar de parcă Graves l-ar fi avertizat asupra atacului, dar asta nu îl favoriza cu nimic. Simţea cum pornea din el un val de ură pură şi un moment nu mai vru decât să se năpustească asupra lui Graves şi să îl lovească cu pumnii în faţă.

Bineînţeles că nu o făcu. Pentru că tot atât de clar simţea că ar fi fost exact ce voia Graves. În loc de a-l asculta mai departe şi a se lăsa în cele din urmă convins să facă o prostie, se întoarse, întinse mâna către clanţă, dar exact în acel moment uşa fu împinsă din afară, şi Tom intră şchiopătând. Era cu totul pierdut.

— Miss Preussler! bâigui el. Şeriful Wilson!

— Ce s-a întâmplat? ţipă la el Graves şi făcu un gest poruncitor cu mâna. Tom, adună-te! Ce este cu miss Preussler şi cu şeriful?

Tom trebui mai întâi să tragă aer în piept de două, trei ori înainte de a fi în stare să continue:

— Şeriful Wilson a găsit-o pe miss Preussler! Trăieşte!

Capitolul 37

Cu mai puţin de un sfert de oră în urmă, Mogens nu era sigur dacă avea suficientă putere să traverseze încă o dată porţiunea cu noroi. Acum, când năvăli afară imediat după Graves şi Tom, nici nu mai simţi efortul. Ajunse la baraca sărăcăcioasă pe care o preluase miss Preussler de la doctorul Hyams la câteva secunde după ceilalţi doi şi, cu toate că inima i-o luase razna şi plămânii erau pe punctul de a exploda la fiecare respiraţie, nu se opri din fugă, ci ocoli maşina şerifului aflată în dreptul uşii deschise şi trecu peste cele trei trepte de lemn de la intrare dintr-o singură săritură.

Fu cât pe-aici să se lovească de Wilson, care se oprise în spatele uşii şi aproape că o blocase cu umerii lui largi. Cel care evită ciocnirea fu Wilson, care în ultimul moment se feri într-o parte şi îl lăsă să treacă; dar lui Mogens nu îi scăpă privirea scurtă, în acelaşi timp prezumţioasă şi neîncrezătoare, cu care îl măsură şeriful.

Dar în acest moment nu îl interesa aceasta absolut deloc. Cu alţi doi paşi mari aproape că traversă încăperea şi încremeni cu răsuflarea tăiată când văzu silueta întinsă pe patul îngust. În timp ce se îndreptase încoace, nu putuse să gândească clar - şi cum ar fi putut? -, dar fantezia nu îl părăsise şi îl chinuia cu cele mai oribile viziuni. Acum vedea cu propriii ochi ce păţise.

Nu înregistra nimic din imaginile de groază la care se aşteptase.

Realitatea era de mii de ori mai gravă.

Nu era nici măcar rănită; în orice caz, nu din ceea ce putea să vadă Mogens. Miss Preussler stătea întinsă pe patul simplu de campanie, pe care cel puţin pe lăţime îl depăşea prin corpolenţa ei, avea părul răvăşit şi murdar, iar pe faţă, pe braţe, şi pe umerii goi avea câteva zgârieturi şi julituri care abia făcuseră crustă. De la subsuoară până la gambe era înfăşurată cu o pătură de lână, probabil provenită din

automobilul lui Wilson. Şi labele goale ale picioarelor erau zgâriate şi murdare. Ţinea ochii larg deschişi şi evident era conştientă, dar Mogens şi-ar fi dorit să nu fie. Niciodată nu mai văzuse un chip omenesc pe care să se fi întipărit atât de profund o groază de neînchipuit.

— Ce… i s-a întâmplat? şopti el.

Tom, îngenuncheat de cealaltă parte a patului, ţinând mâna stângă a lui miss Preussler, îl privi doar scurt pe Mogens, cu o expresie mai curând de furie decât de îngrijorare. Graves zise:

— Desigur că şeriful Wilson ne va explica imediat.

Se oprise la picioarele patului şi o privea pe miss Preussler cu compătimirea cu care un pescar se uită la un peşte mai mult decât amărât scos din apă şi se gândeşte dacă merită să îl ia sau dacă nu ar fi mai bine să îl arunce înapoi.

— Mă tem că nu pot, răspunse Wilson.

Nu numai Graves se întoarse spre el ridicând întrebător sprânceana stângă; şi Mogens întoarse surprins capul şi îl privi uşor buimac pe şerif.

— Ce înseamnă asta? întrebă Graves. Nu puteţi?

Wilson ridică din umeri cu un gest despre care Mogens nu putu spune dacă era de neajutorare sau de mânie cu greu stăpânită. Înainte de a răspunde, se apropie şi el de pat şi o privi câteva secunde lungi pe miss Preussler, gânditor şi încruntat.

— Mă tem că nu vă pot spune multe, repetă el. Am sperat că, dimpotrivă, dumneavoastră mi-aţi putea răspunde la câteva întrebări.

— Noi? repetă Graves. Mâna sa stângă pulsă uşor sub pielea neagră a mănuşii. Dar cum am putea?

Wilson se desprinse de imaginea oferită de femeia semiconştientă, şi făcu o mişcare voit înceată către Graves.

— Mai întâi pentru că această femeie aparţine evident cercului dumneavoastră. Şi apoi pentru că am găsit-o aici, în apropiere.

— Unde? reacţionă rapid Mogens.

Întrebarea - poate chiar şi tonul vinovat în care fusese pusă - trezi nemulţumirea clară a lui Graves, care îl străpunse cu

privirea. Wilson întoarse capul încet în direcţia lui şi, înainte de a răspunde, îl privi şi el câteva secunde gânditor şi pătrunzător.

— În cimitirul cel vechi. Exact în faţă, unde dă în drum. Știți unde este asta?

Sub privirea lui, Mogens începu să se simtă neplăcut. Când îl întâlnise prima dată pe Wilson, crezuse că avea de-a face cu un poliţist de provincie probabil inimos şi onest, dar nu prea destupat, care se străduieşte să facă faţă sarcinilor lui şi nimic mai mult. Dar privirea cu care Wilson îl măsura acum trăda că era mai mult de atât. Wilson nu era nici prost şi nici nu se lăsa impresionat de comportamentul superior al lui Graves sau de titlurile lor academice. Bineînţeles că nu putea să ştie ce se întâmplase aici, dar era evident că simţea că ei trebuiau să aibă ceva comun cu asta.

— Aşa aţi găsit-o? se interesă Graves. Mă refer la…

— Dezbrăcată, dacă asta vreţi să ştiţi, spuse impasibil Wilson, şi îi acordă din nou lui Graves toată atenţia sa. Şi într-o stare de deplină isterie. Mi-a trebuit ceva timp pentru a scoate de la ea o vorbă inteligibilă. Dacă nu aş fi ştiut că face parte dintre oamenii dumneavoastră, aş fi dus-o mai întâi în oraş, la doctor. Ce face ea de fapt aici?

— Miss Preussler este de doar câteva zile la noi, răspunse Graves şi arătă către Mogens, completând: mai exact este de-a profesorului VanAndt.

Mogens era convins că Graves amintise intenţionat titlul lui academic, dar tot atât de sigur era că lui Wilson nu îi scăpase lucrul acesta, lucru care îi stârni şi mai mult neîncrederea, în loc de a o diminua. Wilson întoarse iarăşi capul în direcţia lui şi îl măsură din cap până în picioare, şi, deşi ţinea pălăria cu o mână, duse degetele mijlociu şi arătător de la cealaltă mână la frunte, parcă pipăind borul care nu se mai afla acolo.

— Ah, da, profesore, zise el, este menajera dumneavoastră. Parcă aşa spuneaţi, nu?

— Asta este o poveste ceva mai complicată, interveni Graves înainte ca Mogens să fi putut să răspundă. Şi cu certitudine că nu are nicio legătură cu ceea ce i s-a întâmplat lui miss Preussler. Dădu de câteva ori din cap în mod

exagerat înainte de a se apleca şi a o examina pe miss Preussler cu o privire lungă, ce se voia mirată, şi întrebă: Ziceţi că era dezbrăcată? A fost…?

— La asta m-am gândit şi eu în primul moment, spuse Wilson când Graves se opri din vorbit. Dădu cap şi continuă: Am întrebat-o, dar ea a zis că nu, din cât am putut să înţeleg.

Tonul a fost mai jos şi însoţit de o nouă privire ciudată aruncată spre Mogens.

— Şi de ce nu aţi dus-o în oraş? întrebă Graves. Femeia are nevoie de medic!

— Bineînţeles, dar a fost dorinţa ei expresă să fie adusă aici. Am căutat să o conving de contrariul, dar nu am reuşit. Nu pot să arestez pe cineva doar pentru că a devenit victimă a unui infractor. Femeia nu era rănită şi, în ciuda comportamentului ei isteric, era destul de stăpână pe sine pentru a-şi exprima clar voinţa. A vrut să fie adusă aici. La cineva cu numele de Mogens.

— Eu sunt acela, răspunse Mogens repede.

— Mogens…? repetă Wilson. Nu ziceaţi că vă numiţi…

— Mogens VanAndt, îl întrerupse Mogens. Eu sunt de origine flamandă, părinţii mei sunt din Bruxelles.

— Asta este în Europa, nu? întrebă Wilson.

În gând, Mogens mai adăugă ceva la respectul pe care îl avea pentru el. Pentru că nici studenţii pe care îi avusese în ultimii nouă ani nu ştiau toţi unde se afla Bruxelles. Pe unii dintre ei îi bănuia chiar că nu ştiau nici măcar unde se afla Europa.

— Da, dar am crescut aici. Şi, înainte de mă întreba dumneavoastră, vă pot spune că de la patru ani eram cetăţean american.

Urma de simpatie ce mai licărise pe undeva prin privirea lui Wilson se stinse, şi Mogens înţelese că făcuse o greşeală gravă. Acum nici el nu ar mai fi putut spune de ce îi scăpase această prostie, dar evident era că Wilson se simţise atacat şi, în consecinţă, neîncrederea i se confirma.

— Cum de aţi ajuns la concluzia că miss Preussler a fost victima unui infractor? întrebă de sus Graves.

Wilson îl privi oarecum dispreţuitor şi apoi, demonstrativ,

se întoarse complet spre Mogens:

— Miss… cum spuneaţi că se numeşte?

— Preussler, răspunse Mogens. Betty Preussler. Dacă vă trebuie adresa, pot să vi-o dau.

— Nu va fi necesar. Oricum, pentru moment nu este nevoie. Presupun că veţi mai rămâne aici un timp ca să vă mai pot întreba ceva.

— Şi ce aţi putea întreba? se interesă Graves.

Ca totdeauna părea că ţine cu tot dinadinsul să transforme neîncrederea lui Wilson în certitudine.

— De exemplu, când aţi văzut-o ultima dată pe miss Preussler, răspunse rece Wilson, şi dacă obişnuieşte să umble dezbrăcată prin cimitire.

Graves ignoră ultima parte a întrebării.

— Ieri-seară, zise el. Miss Preussler ne-a pregătit cina - o cină de excepţie, în treacăt fie zis -, după care ne-am retras. Trebuie să ştiţi că aici ne culcăm devreme. Lucrăm ziua paisprezece ore, uneori şi mai mult.

Wilson preferă să treacă cu vederea aluzia.

— Şi astăzi?

— Am lucrat de la răsăritul soarelui, răspunse Graves, în general micul dejun ni-l pregătim singuri. Miss Preussler nu este bucătăreasa noastră. A venit doar în vizită la profesorul VanAndt. De aceea lipsa ei nu a fost remarcată de nimeni. Cred că trebuie să vă mulţumim cu toţii, în numele lui miss Preussler, pentru că cine ştie unde s-ar fi ajuns dacă întâmplător nu aţi fi trecut pe acolo la momentul potrivit.

— Nu a fost o întâmplare, răspunse Wilson.

Graves zâmbi scurt, scoase o ţigară din buzunarul vestei şi în continuarea aceleiaşi mişcări scăpară un chibrit. Să fi fost de vină doar mica flacără vioaie pentru faptul că Mogens avu impresia că ceva încerca din toate puterile să evadeze din închisoarea mănuşilor lui negre?

— Ci a fost ce? întrebă Graves, după ca trase adânc fumul în piept şi îl expedie apoi exact în faţa lui Wilson.

— Eram oricum în drum către dumneavoastră, doctore Graves, răspunse calm Wilson.

— De ce?

— Mă tem că vin într-o chestiune cam neplăcută, răspunse Wilson fără a încerca câtuşi de puţin să ascundă satisfacţia din spusele lui. Trebuie să vă transmit o scrisoare din partea tribunalului.

— La ce se referă? întrebă netulburat Graves.

Din patul în care se afla miss Preussler se auzi un sunet ciudat, un amestec între un suspin şi ceva ce ar fi trebuit să fie poate un cuvânt, dar care se concretiză doar într-un murmur neclar. Totuşi, Wilson aruncă o privire vinovată către ea, apoi arătă către uşă.

— Poate că ar fi mai bine să discutăm afară, propuse el.

Graves ridică din umeri şi, fără a scoate o vorbă, se îndreptă către uşă; dar nu fără a-i arunca lui Mogens o privire prin care îi dădea de înţeles să nu îl urmeze.

Mogens nici nu intenţiona. Dacă Graves avea probleme cu justiţia, nu prea îl interesa. Aşteptă până când Graves şi şeriful părăsiră casa, apoi se aşeză cu grijă pe marginea patului şi îi luă mâna lui miss Preussler.

Avea pielea caldă într-un mod neplăcut. Avea febră. Ea reacţionă la atingere, chiar dacă o făcu după un anumit timp; întoarse cu greutate capul şi, după câteva secunde lungi, îi apăru pe chip un început de zâmbet.

— Profesore, zise ea.

— Mogens, răspunse el. Prietenii îmi spun Mogens. Făcu un gest scurt când miss Preussler vru să răspundă, pentru că îşi dădea seama cum se străduia să o facă. Nu vorbiţi. Totul este în regulă. Acum sunteţi la noi. Aici nimeni nu vă poate face nimic.

Tom îl privea cu oarecare îndoială şi nici miss Preussler nu părea convinsă cu adevărat sau măcar liniştită.

— Vreţi să beţi ceva? o întrebă.

Miss Preussler îşi trecu limba peste buze, ca pentru a verifica dacă într-adevăr îi era sete. Mogens vru să îl roage pe Tom să aducă ceva de băut, dar acesta deja se ridicase şi se dusese grăbit la masă. Când se întoarse, nu avea în mâini niciun pahar ori o cană, ci un vas emailat şi un burete, cu care tamponă uşor buzele lui miss Preussler. Aşteptă răbdător să lingă picăturile, apoi băgă mai adânc buretele în vas şi

începu să îi cureţe faţa şi gâtul.

Gingăşia cu care lucra Tom îl linişti pe Mogens. În ciuda micilor dispute, Tom şi miss Preussler se suportaseră de la început bine, dar acum Mogens se întreba dacă Tom nu vedea în ea ceva mai mult; poate mama de care fusese lipsit mult prea de timpuriu.

— Vă simţiţi mai bine acum? o întrebă după ce termină şi puse vasul pe podea lângă el.

Îşi şterse scurt mâinile de haină, şi Mogens fu sigur că vede în ochii lui miss Preussler, cu toată starea jalnică în care se afla, o scânteie de dezaprobare.

— Mult mai bine, spuse ea. Mulţumesc, Thomas. Eşti un băiat bun.

Tom se simţea penibil. Se ridică brusc, duse vasul înapoi pe masă şi câteva clipe zdrăngăni ceva la el fără niciun rost. Exact când revenea, de afară pătrunse vocea lui Graves. Mogens nu putu să înţeleagă ce spune, dar tonul era foarte ridicat, chiar mânios. O clipă mai târziu, auziră o portieră de maşină trântindu-se şi apoi automobilul depărtându-se.

— Sună a necazuri, zise Tom.

Poate că a fost mai bine că Mogens nu a apucat să răspundă, căci Tom nici nu terminase bine propoziţia când uşa fu dată de perete şi Graves intră tropăind şi extrem de prost dispus.

— Tâmpiţii! Adunătură de ignoranţi! Şi îşi zic oameni de ştiinţă!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mogens.

Graves vântură supărat o foaie de hârtie împăturită, pe care trona un sigiliu oficial.

— Stimaţii noştri colegi de alături! se înfierbântă el.

— Geologii? întrebă Tom.

— Cârtiţele! izbucni cu furie Graves. Râmători! Pur şi simplu nu sunt în stare să privească peste marginile gropii scormonite de ei! Dar nu rămâne aşa. Ce o să se mai minuneze aceşti aşa-zişi savanţi!

Apoi, brusc, mina furioasă îi dispăru de pe chip şi făcu loc unui rânjet larg.

— Am fost convingător?

Mogens clipi mai des, iar Tom îl privi cu o expresie dezorientată.

— Doctore Graves?

Rânjetul lui Graves se lăţi şi mai mult în timp ce făcea să dispară scrisoarea în buzunarul interior al hainei.

— Sper că am fost totuşi convingător. În definitiv, nu am vrut să îl dezamăgesc pe stimabilul nostru apărător al ordinii.

— Ce era cu scrisoarea pe care ţi-a transmis-o? întrebă Mogens.

Graves făcu un gest dispreţuitor cu mâna şi zise:

— O hotărâre judecătorească obţinută de stimabilii noştri colegi. Ea îmi interzice mie şi oricărui membru al grupului meu să intre în grotă, până când o comisie de experţi nu se convinge că munca noastră nu provoacă pericol. Îmi şi închipui, adăugă el pe un ton plin de dispreţ, cum va fi alcătuită această comisie!

— Nu mai avem voie să mergem la locul nostru de muncă? întrebă nedumerit Tom.

— Sub ameninţarea unei pedepse de o mie de dolari, confirmă vesel Graves. De fiecare dată când încălcăm această hotărâre.

— Dar nu pot face asta! protestă Tom.

— Mă tem că pot, răspunse Graves şi se lovi cu palma peste buzunarul hainei unde se afla hârtia respectivă.

— Cu ce motivaţie? vru să ştie Mogens.

Graves scoase un sunet de dispreţ.

— Stimabilii noştri colegi, răspunse el cu o subliniere de parcă ar fi vorbit de ceva extrem de scârbos, sunt de părere că săpăturile noastre le influenţează măsurătorile. Şi nu ar fi exclus ca ele să reprezinte şi un pericol considerabil pentru oraş şi pentru viaţa locuitorilor lui. Idioţi!

Graves nu lăsa impresia că acest lucru l-ar impresiona şi chiar se supără când Mogens îi spuse asta.

— În mod excepţional ai dreptate, dragă profesore, răspunse vesel Graves. Hârtia este răbdătoare. Înainte ca Wyatt Earp Wilson să fi înţeles ce intenţionez să fac cu a sa hotărâre judecătorească, totul va lua sfârşit. Astăzi este ziua decisivă, nu uita! Noi mai avem nevoie de o singură noapte.

Lui Mogens nu îi plăcu cum spusese acesta *noi,* dar se abţinu să facă vreun comentariu şi se întoarse către miss Preussler. Aceasta tăcuse cât vorbise Graves, dar îl urmărise foarte atentă, şi expresia de pe faţa ei spunea foarte multe. Mogens ştia prea bine ce părere avea ea despre expresiile tari de genul celor tocmai folosite de Graves, iar pentru ea o hotărâre judecătorească se situa doar insesizabil mai jos decât tăbliţele cu legi ale lui Moise.

— Acum totul nu mai are nicio importanţă, miss Preussler, zise el. Tot ce contează acum este că dumneavoastră sunteți în viață şi v-ați întors. Ne-am făcut cu toții cele mai mari griji în privinţa dumneavoastră. Ca să fiu cinstit, eu m-am temut de ce era mai rău atunci când am văzut cum aceşti... aceşti *monştri* v-au înhățat.

Judecând după expresia ce se citea în ochii ei, ceea ce i se întâmplase fusese suficient de rău, şi el nu era sigur că într-adevăr voia să ştie ce se petrecuse. Pentru un moment, privirea ei se pierdu într-o depărtare plină de lucruri înfiorătoare şi stranii - poate lumea *ei* dintre zi şi noapte -, dar îşi recăpătă controlul surprinzător de repede şi chiar zâmbi obosită, chiar dacă ochii nu au participat la acest zâmbet. Mâna ei îi strânse puţin mai tare degetele.

— V-am spus să nu vă faceţi de lucru cu acest om lipsit de Dumnezeu, profesore, zise ea. Am ştiut că se va sfârşi rău.

— Oricum, mai trăiţi, draga mea, spuse rece Graves. Ce aţi văzut acolo jos, miss Preussler?

Mogens nu fu sigur că ea îi va răspunde, şi a trecut un timp până o făcu.

— Nu credeţi că *dumneavoastră* ar trebui să *îmi* răspundeţi mai întâi la câteva întrebări, doctore Graves?

— Nu, răspunse cu sânge rece Graves. Draga mea, credeţi-mă că este mai bine pentru dumneavoastră să nu ştiţi nimic despre chestiunile acestea. Este mai bine pentru noi, dar şi pentru dumneavoastră. Deja aţi văzut mult prea mult. Am avut motive întemeiate de a vă preveni insistent să nu veniţi jos. Aşteptă zadarnic un moment ca aceasta să reacţioneze, apoi continuă: Cu atât mai important este pentru noi să ne relataţi ce aţi văzut în spatele acelei uşi, înţelegeţi, nu?

— Jonathan, termină, spuse obosit Mogens. Nu vrea să vorbească despre aceste lucruri, nu pricepi?

— Lăsaţi-l, profesore, interveni miss Preussler. Doctorul Graves este un om rău. Am simţit asta din primul moment. Poate că vinovată sunt eu însămi. Nu ar fi trebuit să vin aici.

— Nu, nu ar fi trebuit, spuse cu seriozitate Mogens. Dar totuşi eu mă bucur că aţi venit.

— Miss Preussler, zise Graves, ce aţi văzut?

Miss Preussler îl ignoră. Strânse mai puternic mâna lui Mogens.

— Aceste creaturi, profesore, spuse ea. Aceste îngrozitoare creaturi… spuneţi-mi că aţi venit ca să le distrugeţi.

— Nu, răspunse cu regret Mogens. Nu ştiam că există, în orice caz nu aici.

— Dar după ce aţi aflat?

— Mă tem că acest lucru nu ne stă în putinţă, dragă miss Preussler, spuse Graves înainte ca Mogens să aibă ocazia de a răspunse. În mod excepţional Mogens îi fu recunoscător acestuia că intervenise. Graves adăugă: În orice caz, atâta timp cât dumneavoastră refuzaţi să ne destăinuiţi ce aţi văzut.

Mogens trebui să se stăpânească să nu sară la Graves şi să îl pălmuiască, numai pentru ca acesta să îşi ţină în cele din urmă gura. Dacă miss Preussler nu l-ar fi ţinut de mână atât de strâns, poate că ar fi făcut-o. Chiar şi Tom îl privi pe Graves un moment cu o expresie de furie neascunsă.

— Dar le veţi distruge? vru să afle miss Preussler. Sunt creaturi fără Dumnezeu, doctore Graves. Nu au dreptul să apară în ochii DOMNULUI.

— Ce aţi văzut în spatele uşii? insistă Graves.

— Mai mult decât am vrut, răspunse ea. Mai mult decât ar trebui un om să vadă. Aceşti monştri… erau… erau atât de mulţi, incredibil de mulţi!

Mogens schimbă cu Tom o privire rapidă, plină de nelinişte. Ştiuse că avea de-a face cu mai mult de o singură astfel de creatură - cel puţin de ieri-noapte ştiau că erau cel puţin trei -, dar multe?

— Multe? întrebă el.

— Duzini, răspunse miss Preussler. Tonul ei coborî, şi ceva din întunericul pe care Mogens îl observase în ochii ei reveni. Adăugă: Dacă nu cumva sute. Nu am putut să văd tot. M-au înşfăcat şi… şi îmi era frică. Totul a fost atât de groaznic!

— Nu trebuie să vorbiţi despre aceste lucruri dacă nu vreţi, spuse Mogens încet.

Graves îi aruncă o privire pe care parcă o simţi fizic între omoplaţi, dar miss Preussler scutură doar din cap, îi mulţumi cu privirea şi continuă, adresându-se lui Graves:

— Nu vă pot spune mult mai mult, doctore. Eram moartă de frică, şi acolo era foarte întuneric. Dar există multe astfel de creaturi. Foarte multe. Făgăduiţi-mi că le veţi nimici.

Graves tăcea.

— Cum aţi fugit de la monştri? întrebă Tom precipitat.

— Nu am fugit, răspunse miss Preussler.

— Nu aţi fugit? întrebă Graves. Ce vreţi să spuneţi?

Întunericul din privirea ei nu numai că reveni, dar crescu în intensitate.

— Ei… m-au târât în acel loc oribil, spuse ea încet şi continuă apoi: Cred că pentru scurt timp mi-am pierdut cunoştinţa. Era acolo o scară, o scară foarte lungă, de asta îmi mai aduc aminte. Apoi mai era o casă şi…

Vocea îi cedă. Deodată îl strânse de mână pe Mogens atât de puternic, încât pe acesta îl duru, dar el nu scoase un sunet şi nici nu încercă să îşi retragă mâna. Îşi dădu seama cât de greu îi era lui miss Preussler să mai vorbească. Dar poate că ea trebui să continue, pentru a nu distruge imaginile teribile pe care întrebarea le redeşteptase în amintirile ei.

— Aceste creaturi erau pretutindeni, zise ea cu voce tremurândă, încet. Ele… mi-au smuls hainele de pe corp. Toate. Cred… eram sigură că mă vor omorî. Eram absolut sigură, însă doar… puneau mâna pe mine şi mă *adulmecau.*

— Vă adulmecau? vru să se asigure Graves.

Mogens aprecie că părea interesat, fără a fi însă cine ştie ce surprins.

— Da, spuse miss Preussler. Înghiţi de câteva ori în sec cu greutate, cu privirea îndreptată parcă într-un loc din faţa ei, dincolo de întuneric. Era aşa de groaznic… de degradant. M-

au adulmecat peste tot, adică… chiar peste *tot*. Voiam să mor de ruşine, dar nu puteam să fac nimic.

— Bine, spuse Mogens, erau doar animale, miss Preussler. Doar nişte monştri fără creier. Nu trebuie să vă simţiţi penibil.

— Şi v-au lăsat pur şi simplu să plecaţi? întrebă Graves.

— Nu. La un moment dat mi-am pierdut cunoştinţa. M-am trezit sus, în cimitir. Creaturile nu mai erau acolo.

— Şi apoi v-a găsit şeriful Wilson, presupuse Mogens.

Miss Preussler strânse din buze. Mogens nu putu decât să admire forţa femeii, dar brusc văzu scurgându-se lacrimi din ochii acesteia.

— A fost atât… atât de… degradant, şopti ea cu voce tremurândă. Îmi este aşa de ruşine…

— Nu trebuie, o încurajă Mogens. Totul a trecut. Vă mai liniştiţi puţin, şi mai târziu Tom ne va duce cu maşina în oraş. Cu puţin noroc, în seara aceasta vom fi într-un tren care ne va duce acasă.

— Dar nu se poate asta, profesore, zise miss Preussler.

— Ce nu se poate?

— Nu putem pur şi simplu să fugim, explică miss Preussler. Nu este vorba doar de mine, profesore. Acolo, jos, am… mai văzut ceva.

— Ce? întrebă Mogens.

Inima îi bătea cu putere.

— Nu am fost singura acolo jos. Acolo sunt mai multe femei. Şi sunt în viaţă.

Capitolul 38

Soarele apusese de o oră bună şi de atunci Mogens deschisese şi închisese de cel puţin o duzină de ori capacul ornamentat al ceasului de buzunar, pentru a arunca de fiecare dată o privire asupra cadranului. Deşi era aproape sigur că o făcea la intervale mai mult ori mai puţin egale, de fiecare dată constata că trecuse mai puţin timp decât atunci când îl privise ultima dată. Când deschidea capacul pentru a arunca o privire asupra limbilor ceasului în lumina unicei lumânări ce ardea pe biroul lui Graves, i se părea că acestea nici nu se clintiseră din loc.

— Profesore?

Mogens se opuse tentaţiei de a arunca o privire furioasă către Graves, aflat de partea cealaltă a biroului - şi oricum se îndoia că ar fi avut vreo şansă să penetreze norii deşi de fum de ţigară, din care între timp Graves parcă construise un zid între ei. Graves fuma oricum foarte mult, chiar şi din punctul de vedere al unui om foarte tolerant, care considera totuşi fumatul ca pe un obicei extrem de neplăcut, dar care în acelaşi timp credea că fiecare avea dreptul de a decide pe ce cale voia să se sinucidă -, totuşi, de când veniseră aici, acesta trăgea neîntrerupt din ţigară. Până acum Mogens nu se edificase dacă era vorba de un semn de nervozitate sau dacă Graves credea că peste o oră cel mai târziu nu va mai putea fuma şi în acest fel se lăsa pentru ultima dată pradă viciului său; dar cele două variante nu se excludeau reciproc.

Cu o mişcare exagerat de calculată închise capacul ceasului, îl puse în buzunarul vestei şi îi răspunse lui Graves după ce lăsă intenţionat să se mai scurgă alte câteva secunde:

— Bineînţeles că sunt nervos. Tu nu eşti?

Graves clătină din cap; cel puţin Mogens presupuse că mişcarea pe care o bănuise în norii grei de fum avea această semnificaţie.

— Eu nu sunt prea sigur, adică ar trebui să fiu, nu? Dar mă simt... ciudat.

— Ciudat? Mogens ridică sprâncenele a mirare. În locul tău, mie mi-ar fi frică. Poate chiar mai mult decât ar trebui să îmi fie mie.

Graves râse uşor:

— Îmi poţi explica de ce?

— Eu bănuiesc că ştii mai bine decât mine la ce trebuie să ne aşteptăm acolo jos. Cel puţin, asta sper.

— Mă tem că trebuie să te dezamăgesc, răspunse Graves. Sunt sigur că este vorba despre ceva important. Dar mult mai mult nu ştiu nici eu. Niciodată în aceşti ani nu m-am aflat mai aproape de dezlegarea misterului. Şi ca să răspund la întrebarea ta: Bineînţeles că îmi este frică. Nu aş fi om dacă nu mi-ar fi frică.

În ce privea nivelul de umanitate al lui Graves, gândi Mogens, cu siguranţă că acesta ar fi o temă pentru o discuţie lungă şi aprinsă. Dar nu acum.

Dădu să scoată din nou ceasul din buzunarul vestei, dar îşi retrase mâna. Gestul nu îi scăpă lui Graves.

— Mai sunt peste trei ore până la miezul nopţii, Mogens. De ce nu te duci la tine să mai încerci să dormi puţin? Tom te va trezi la timp.

— Să dorm? repetă Mogens. În locul meu, tu ai putea să dormi?

— Nici eu nu aş putea să dorm în locul tău, spuse amuzat Graves, în timp ce mai trase o dată cu putere din ţigară. În centrul norului cenuşiu străluci un punct roşu şi se stinse imediat. Ai chef de o partidă de şah?

— Şah? se miră Mogens pe un ton complet neîncrezător. Chiar te gândeşti în mod serios să joci şah acum?

— De ce nu? Cunosc oameni care se distrează uitându-se la ceas la fiecare câteva secunde. De aceea consider şahul ca fiind o metodă mult mai logică de a-ţi omorî timpul. Este un joc deosebit de calmant, care îţi dezvoltă capacitatea de a sesiza esenţialul. Ceea ce s-ar putea dovedi de folos.

Nu mai aşteptă răspunsul lui Mogens, ci se ridică, se duse la o comodă mică şi după câteva clipe reveni cu o cutiuţă

legată în piele, din care scoase un joc de şah lucrat artistic, ale cărui piese chiar dacă niciuna dintre ele nu era mai mare decât degetul mic al unui nou-născut erau fiecare în parte o capodoperă. Aveau doar un mic defect.

— Piesele, zise Mogens.

— Ce este cu ele? întrebă Graves în timp ce deja aşeza figurinele, începând cu cele două ture.

— Sunt albe, spuse Mogens.

— Asta din cauză că sunt din fildeş, spuse Graves, care părea uşor amuzat.

— Dar sunt albe toate! protestă Mogens. De ambele părţi.

— Fildeşul este numai alb, explică Graves înveselit.

— Şi cum să joci cu ele, dacă nu le poţi deosebi unele de altele? întrebă Mogens.

Graves terminase de aranjat figurinele lui, apoi se aplecă şi procedă la fel şi cu celelalte. Mogens urmărea cu un amestec de fascinaţie şi uşoară scârbă cum i se mişcau în acest timp degetele. Nici acum nu putea spune *ce* anume era fals aici, dar era clar că mâinile lui Graves se mişcau cum nu s-ar fi mişcat mâinile unui om. Cu astfel de degete, îşi spuse Mogens, Graves ar fi putut să fie un trişor excepţional.

— Te referi la faptul că ar fi dificil să deosebeşti cele două tabere cu aceste piese? se interesă Graves. Aşa ca în viața reală? Se rezemă de speteaza scaunului în care şedea, după ce aranjase şi ultima piesă. Este un joc de şah cu totul special, Mogens. Este foarte vechi şi foarte valoros, dar nu acesta este motivul pentru care îl scot pentru a juca cu oameni foarte speciali.

— Ci? întrebă Mogens.

— Există deosebiri, spuse Graves, trebuie doar să priveşti foarte atent. Şi trebuie să reţii destul de bine poziţiile propriilor piese. Aşa cum am zis: Ca în viaţă. Tu începi, Mogens; joci cu albele.

În primul moment Mogens se gândi serios dacă să accepte această măsurare stupidă de forţe sau dacă nu ar fi fost mai inteligent să se ridice şi să plece. O parte din el ezita să se expună, dar o altă parte, mult mai puternică, era mult prea raţională pentru a coborî la acest nivel. Totuşi, se aplecă în

faţă şi examină mai atent figurinele. Graves avusese dreptate: existau deosebiri minore, deşi în opinia lui Mogens acestea nu erau nici pe departe suficiente pentru a diferenţia piesele după ce le aşezai în poziţiile de luptă şi începeau să se întrepătrundă în rândurile adversarului. Dar ce avea de pierdut, în afară de puţin timp, care oricum devenise un chin pentru el; era un joc fără nicio importanţă.

Deschise clasic, mutând pionul două pătrăţele mai în faţă; Graves făcu o faţă dispreţuitoare şi reacţionă tot cu o mişcare clasică. Spre propria surprindere, după doar câteva mutări Mogens reuşi nu numai să se concentreze asupra partidei, dar simţi şi voinţa de a nu pierde în niciun caz. Pe timpuri, la universitate, el şi cu Graves jucaseră deseori şah împreună, chiar dacă pe o tablă normală, cu piese de culori diferite, şi din zece partide Mogens câştiga nouă. Nu le câştigase pe toate, şi tocmai partidele pierdute fuseseră nimicitoare, pierdute aproape fără excepţie rapid. Graves făcea parte dintre acei jucători imprevizibili care în fond nu erau grozav de buni, dar uneori aveau reacţii complet absurde, care îi surprindeau pe adversari. Nu altfel procedase Graves, gândi Mogens, pentru a-l aduce aici. Îl surprinsese pur şi simplu. Dar acest lucru nu îi va mai reuşi.

Şi trăi o surpriză, în orice caz nu una plăcută. Evident, Graves învăţase mult în ultimii ani. Nu juca nici acum ca un maestru, dar juca mult mai bine decât îşi amintea şi decât se aşteptase Mogens. Când figurinele se apropiară unele de altele, situația se înrăutăți. Sarcina de a memora poziţiile celor şaisprezece piese îi solicita o mare parte a capacităţilor intelectuale şi, cu toată strădania, mai greşea. De două, trei ori Graves dăduse din cap pe cât de tăcut, pe atât de ironic, când încercase să pună mâna pe piese care nu erau ale lui, şi pierdu un cal şi trei pioni pentru că făcuse aceeaşi greşeală invers. Piesele lui Graves se apropiau încet, dar inexorabil de el. După douăzeci, douăzeci şi cinci de mutări nu mai era nicio îndoială privind sfârşitul partidei. Îi propuse o remiză lui Graves, dar acesta refuză.

— Niciodată nu trebuie să te predai înainte ca jocul să ajungă cu adevărat la sfârşit, zise Graves. Mi-am însuşit

această maximă de mulţi ani. Fără ea probabil că acum nu aș mai fi în viață.

Mogens nu ridică privirea de pe tabla de şah. Simţea că Graves nu spusese aceste cuvinte numai de dragul de a face conversaţie, ci pentru a provoca o anumită reacţie din partea lui, probabil o întrebare. Dar nu mai avea chef să deschidă o discuţie cu Graves şi mai ştia şi că, dacă îşi ridica privirea de pe tablă măcar o singură dată, va pierde definitiv perspectiva de ansamblu.

— Ştii că ea nu este acolo jos, nu? întrebă brusc Graves.

— Cine?

Sperase că Graves era tot atât de concentrat asupra tablei de şah pe cât era el şi că probabil nu remarcase tresărirea lui.

— Janice, răspunse Graves.

De această dată Mogens tresări atât de puternic, că era imposibil să îi fi scăpat lui Graves. Tăcea.

Graves mută în faţă unica tură ce îi mai rămăsese, punând-o evident în pericol, aşa că Mogens se întrebă ce capcană se ascundea în spatele acestei mutări. Întinse mâna către calul său, pentru a accepta acest cadou oferit atât de clar, dar o retrase şi îşi plimbă gânditor privirea pe restul figurinelor de pe tabla de şah. Nu identifică nicio capcană, dar asta nu însemna că nu putea să existe aşa ceva.

— Îmi eşti dator un răspuns, zise Graves. Eu ar trebui să fiu acela care tace.

— De ce? ripostă Mogens aproape involuntar.

— Pentru că ştiu că răzgândirea ta poate avea un singur motiv, răspunse Graves. Tu speri să o găseşti pe Janice acolo jos. Desigur, ştii că nu va fi cazul. Este aproape complet exclus. Dar a şti cu precizie ceva nu a împiedicat pe nimeni să creadă exact contrariul.

Mogens mută totuşi tura. Dacă era o capcană, era atât de rafinat concepută, încât nu ar descoperi-o chiar de s-ar holba o oră la tabla de şah.

— Vorbeşti prostii, Jonathan, zise el direct. Dacă miss Preussler spune adevărul, atunci este de datoria noastră să mergem acolo şi să descătuşăm aceşti sărmani oameni de teroarea bestiilor.

— Dacă spune adevărul? repetă Graves şi după părerea lui Mogens făcu o altă mutare şi mai absurdă, care îl derută complet. Cumva te îndoieşti dintr-odată de corectitudinea lui miss Preussler?

— Nu. Dar ea însăşi a spus că era panicată. Îi era frică de moarte. Probabil că era isterică - în locul ei şi eu aş fi fost -, plus bestiile acelea, care Dumnezeu ştie ce i-au făcut. Nu aş fi surprins să fi avut halucinaţii.

Înainte de a răspunde, Graves se concentră un minut asupra tablei de şah.

— Deci ai pierdut speranţa de a o mai găsi pe Janice? se interesă el pe un ton neutru.

— Jonathan, ce este asta? Fac ce vrei tu, te însoţesc încă o dată până la camera aceea blestemată. Tu ce intenţionezi? Să mă mai chinui puţin din pură răutate?

— Nu, zise Graves, şi cu regina îi luă lui Mogens tura. Vreau să câştig. Este şah mat.

Mogens privi consternat tabla de şah. Întinse mâna către piesă, o retrase, o mai întinse încă o dată şi în cele din urmă dădu confuz din cap.

— Să nu îmi spui că ai atacat tema asta doar ca să îmi distragi atenţia.

— Folosesc orice avantaj mi se oferă, spuse liniştit Graves. Recunoşti că te-am învins?

— Dacă insişti, confirmă indispus Mogens. Chiar dacă nu înţeleg cum ai făcut. Dar aşa este: M-ai învins.

— Şi încă cu propria ta damă, spuse Graves, zâmbind.

Mai dură un moment până când Mogens înţelese: piesa cu care Graves îi dăduse şah mat era a lui.

— Ai trişat! zise el indignat.

— Mogens, ţi-am spus: Folosesc fiecare avantaj care mi se oferă.

— Trişând? întrebă cu dispreţ Mogens.

— Tu ai fost totdeauna jucătorul mai bun, Mogens. Nu te pot învinge. Nu te pot învinge dacă respect regulile.

— Deci înşeli?

— Modific regulile, îl corectă Graves. Uneori, este unica posibilitate pentru a supravieţui.

Mogens nu era prea sigur de ce voia să spună Graves şi nici dacă *într-adevăr* voia să îi spună ceva sau numai se juca, dar brusc simţi dorinţa intensă să măture toate piesele de pe tabla de şah împreună cu tabla. Probabil că îl reţinu doar respectul pentru preţioasa antichitate reprezentată de acest joc. Se ridică.

— Ai dreptate, Jonathan, spuse el scurt. Am să mă duc dincolo şi am să încerc să mă odihnesc puţin.

Avu o satisfacţie măruntă: Graves păru evident surprins. Acest joc, şi tot ceea ce spusese, fuseseră doar pregătiri, dar nu mai voia să ştie pentru ce.

Deşi raţiunea îi spunea că poate ar face mai bine să rămână şi să asculte.

În loc de asta, se năpusti afară din casă şi prima duzină de paşi o făcu aproape alergând, după care micşoră pasul şi ulterior se opri. Pulsul îi bătea aşa de repede, că trebui să inspire şi să expire de câteva ori încet şi adânc. Nu crezuse el cu câteva minute în urmă că Graves nu va mai reuşi să îl ia prin surprindere? Şi iată că reuşise. Îl scosese din pepeni atât de temeinic, cum nici nu crezuse până acum. Şi nu ştia nici măcar cum.

Poate că nici nu exista un motiv. Poate că Graves era doar un monstru, căruia îi făcea plăcere să chinuie.

Mogens rămase câteva minute nemişcat, până când pulsul i se mai linişti, iar respiraţia aproape că îi reveni şi ea la normal. Poate că dădea prea mare importanţă fiecărui nimic. Erau cu toţii nervoşi, iar lui îi era cumplit de frică de ce va urma şi de ce…

Pământul de sub picioare se cutremură.

Nu fusese un cutremur normal, nu fusese o mişcare reală, ci mai curând fusese ceva ca un răspuns la o mişcare, de parcă adânc sub picioarele lui, în măruntaiele pământului, ceva tresărise, după care readormise imediat. Şocul nu fusese prea mare - Mogens nu era nici măcar sigur că l-ar fi simţit dacă ar fi fost la Graves, ascultându-i vorbele înţelepte, care proveneau probabil din nişte cugetări chinezeşti -, dar într-un anume fel fusese puternic, smulgându-i un oftat. Nu se întâmplă nimic. Solul nu prezenta crăpături. Cerul nu se

prăbuşea. Nu auzi nici zgomot de sticlă care se spărgea, nici vuiet de clădiri ce se prăbuşeau, nici măcar o pasăre nu îşi luă zborul din vârf de copac, niciun câine nu lătra. Şi totuşi, el resimţi şocul cu o asemenea forţă nimicitoare, încât se frânse în interiorul său şi el însuşi se simţi rănit în umanitatea lui. Poate că în realitate nici nu fusese un cutremur, se gândi neliniştit Mogens. Poate că se cutremurase realitatea, şi şocul pe care îl resimţise nu fusese real; era ceva ce se putea doar astfel exprima, pentru că lipseau cuvintele care să descrie ce se întâmplase de fapt.

În spatele lui se auzi zgomotul unei uşi deschise. Mogens tresări atât de puternic, încât inima i-o luă din nou la goană. Îi tremurau mâinile. În primul moment zări doar o umbră, apoi licări un ochi roşu, mic, îndreptat spre el.

— Deci ai simţit şi tu.

— Bineînţeles. Graves ieşi încet, zvârli chiştocul ţigării sale şi îşi aprinse o nouă ţigară înainte de a fi ajuns la el. Adăugă: Şi nu numai eu.

Făcu un gest cu capul către cealaltă parte a terenului. În baraca lui Tom se aprinsese lumina, şi după doar câteva clipe din casă răzbătu o rază de lumină. Pentru scurt timp pe chipul lui Graves apăru un zâmbet ciudat, apoi acesta făcu o jumătate de pas înapoi, lăsă capul pe spate şi privi cerul.

Mogens îi urmări privirea. Cerul era atât de clar, încât fiecare stea pâlpâia ca o împunsătură de ac într-un carton negru ca smoala, în spatele căruia ardea o sursă de lumină extrem de puternică, şi un moment, înainte de a recunoaşte constelaţiile cunoscute, i se păru că întreg firmamentul se rotea deasupra lui, de parcă stelele dansau imponderabil, pentru a se reorganiza într-o aşezare misterioasă şi importantă.

Mogens clipi, şi stelele reveniră la normal. Poate că el se mişcase prea brusc. Sângele îi pulsa nebuneşte, lucru valabil nu numai pentru circuitul sanguin. Noaptea trecută fusese grav rănit, şi nu era omul obişnuit cu aşa ceva. Doar pierderea de sânge suferită l-ar fi ţintuit la pat în mod normal două, trei zile, ca să nu mai vorbim despre crestăturile adânci pricinuite de ghearele vârcolacilor. Dacă lua în consideraţie

toate acestea, Mogens se simţea aproape nenatural de bine şi pus pe fapte mari, dar nu se lăsa înşelat. A coborî acolo, jos, şi probabil a se angaja într-o luptă cu vârcolacii - ce spusese miss Preussler? Erau zeci, dacă nu sute? - însemna curată nebunie.

Se apropia Tom. În solul înmuiat, paşii lui scoteau sunete bizare, înfundate. Sunete care într-un mod imposibil de redat prin cuvinte păreau tot atât de *vii* ca aşa-zisul cutremur. Fără să scoată un cuvânt, îl salută pe Mogens cu o mişcare a capului, apoi se opri alături de Graves, privind cerul la fel ca acesta.

După un timp spuse încet:

— Începe, nu?

Graves confirmă:

— Da, începe.

Aceste vorbe îi provocară fiori reci lui Mogens. Vocea lui Graves fusese mai mult o şoaptă, dar totuşi ea îl sperie pe Mogens. Graves părea… *fericit*. Într-un fel care lui Mogens îi provoca teamă.

Concentrat, mai privi o dată în aceeaşi direcţie ca Tom şi Graves. Cerul clar oferea o privelişte de o splendoare maiestuoasă, dar nu putu să descopere acolo sus nimic neobişnuit.

— Despre ce vorbiţi? întrebă.

Avea cumva senzaţia că făcuse ceva greşit. Această clipă specială era atât de preţioasă, că simplul sunet al vocii lui reprezenta un sacrilegiu.

Mogens încercă să se controleze. Ce se petrecea cu el? Se părea că începea să se molipsească de vorbăria pseudofilosofică a lui Graves.

— Te-ai întrebat vreodată ce este acolo sus? întrebă Graves cu acelaşi ton bizar, care acum lui Mogens i se păru mult mai mult plin de *veneraţie* decât de fericire, şi fără să desprindă privirea de ceea ce era acolo, sus.

— Stele, răspunse automat Mogens. Infinit de multe stele.

— Sigur, răspunse râzând Graves. Dar printre stele, în spatele lor, Mogens.

— În spatele stelelor? întrebă Mogens fără să priceapă. La

ce te referi?

— Viaţă, Mogens, viaţă, răspunse Graves. Nu te-ai întrebat niciodată dacă acolo sus există viaţă? Oameni ca noi sau poate alte fiinţe mai bizare?

Bineînţeles că Mogens îşi pusese această întrebare, aşa cum fiecare şi-o pune cândva, când priveşte cerul nopţii şi vede această mulţime imobilă de stele. Niciodată nu găsise un răspuns şi nu considera că acum era momentul potrivit să discute despre aşa ceva.

Nu apucă să facă o remarcă pe măsură, căci în acel moment o voce spuse în spatele lui:

— Ce blasfemie, doctore Graves!

Mogens se întoarse aproape speriat, în timp ce Graves mai respiră de două, trei ori înainte de a se întoarce calm şi a se uita la miss Preussler cu o privire în care sclipea o undă de superioritate uşor amuzată şi dispreţuitoare.

— Miss Preussler, ce faceţi aici, draga mea? Ar trebui să staţi la pat şi să vă odihniţi după cele prin care aţi trecut.

Miss Preussler mai făcu doi paşi, îşi înfipse pumnii în şoldurile proeminente şi îl măsură pe Graves cu o privire care îl făcu pe acesta să pară brusc mai scund decât ea, deşi în realitate era mai înalt cu un picior.

— Da, v-ar fi plăcut. Nu aş fi auzit aceste vorbe de hulă, aruncate de dumneavoastră, nu?

Întoarse capul şi îl fulgeră cu privirea nu mai puţin supărată şi pe Mogens, care fu sigur că întreaga ei sfântă mânie se va descărca acum asupra lui. Dar, când vorbi din nou, vocea îi era neaşteptat de moale, mai mult dezamăgită şi îngrijorată decât mânioasă.

— Şi dumneavoastră, profesore? Staţi acolo şi ascultaţi flecăreala aceasta fără să comentaţi? Un om cu cultura dumneavoastră? M-aş fi aşteptat mai mult de la dumneavoastră!

Mogens nu ştia, pe moment, ce să spună. Când o văzuse ultima dată pe miss Preussler, în urmă cu două ore, aceasta era întinsă în pat, palidă ca un cadavru şi complet epuizată şi înspăimântată, iar el nu ar fi fost sigur nici măcar că ea ar fi avut puterea să se ridice în capul oaselor. Acum nu mai era

nici urmă de epuizare sau spaimă. Miss Preussler nu numai că se îmbrăcase, îşi aranjase părul şi se spălase bine, dar acum era din nou acea energică Betty Preussler care nu suporta în preajma ei nimic din ce contravenea concepţiei ei despre lume, modului ei de a privi lucrurile, simţului ei pentru curăţenie şi bună-cuviinţă. Dacă el nu ar fi văzut cu propriii ochi starea jalnică în care se aflase de dimineaţă, ar fi considerat că este imposibil ca un om să se refacă atât de repede.

— Dar vă rog, dragă miss Preussler, zise Graves. Nu vă vărsaţi justificata dumneavoastră mânie pe sărmanul profesor. Am purtat o pură discuţie academică, asta a fost tot.

— O pură discuţie academică, aşa? repetă miss Preussler, întorcându-se către Graves. Ochii îi străluceau puşi pe harţă. Poate că nu înţeleg eu boabă din temele dumneavoastră ştiinţifice, dragă doctore, pentru că în cele din urmă sunt doar o femeie proastă şi bătrână dintr-un orăşel. Dar îmi dau seama foarte bine când cineva îşi bate joc de DOMNUL, chiar dacă acel cineva încearcă să prezinte ereziile sub chipul discuţiilor ştiinţifice.

Graves păru surprins pentru scurt timp, şi Mogens trebui să se străduiască din toate puterile să ascundă un rânjet de satisfacţie. El a încercat o singură dată în toţi aceşti ani să poarte acest gen de discuţii cu proprietăreasa pensiunii lui şi cu înţelepciune nu a mai repetat această încercare niciodată. Graves nu era nici prevenit şi nici nu nutrea o simpatie neţărmuită faţă de miss Preussler, aşa că făcu greşeala de a nu lăsa lucrurile cum erau, ci răspunse.

— Dar, miss Preussler, vă rog! zise Graves. Nimeni nu a intenţionat să treacă peste dumneavoastră şi nici peste credinţa dumneavoastră, vă asigur. Haideţi, draga mea!

Ridică braţul ca pentru a o lua de după umeri, dar prevăzător nu duse gestul la capăt când remarcă privirea ei plină de furie. Păru un moment nesigur, apoi ridică din umeri, afişă un zâmbet şi arătă cu mâna spre cer.

— Departe de mine gândul de a mă îndoi cumva de creaţia Domnului sau de a o minimaliza. Vedeţi toate acele stele de

sus?

Miss Preussler încuviinţă din cap.

— Dumneavoastră ce credeţi, câte sunt? continuă Graves.

— Multe, mii.

— Sunt mult mai multe, spuse Graves clătinând capul. Milioane, miss Preussler, multe, multe milioane doar în Calea noastră Lactee. Ştiţi ce este Calea Lactee?

Mogens crezu că cu această ultimă întrebare Graves pierduse şi ultimul rest de simpatie - dacă avusese vreodată aşa ceva - din partea lui miss Preussler. În loc de a se amesteca în discuţie, aşa cum intenţionase, decise spontan să îşi vadă de treabă şi să urmărească cum Graves plătea cu capul.

— Doar în Calea Lactee există mai multe milioane de stele, şi multe dintre aceste stele de acolo - şi arătă cu capătul aprins al ţigării cerul, ca şi cum ar fi vrut să facă o gaură în el prin ardere - ni se par simple stele, pentru că sunt extrem de departe, dar în realitate fac parte din Calea Lactee.

— Foarte interesant, spuse rece miss Preussler. Şi, mai exact, ce vreţi să spuneţi cu asta, doctore?

— Că universul este infinit, draga mea miss Preussler. Fiecare dintre aceste minuscule luminiţe de sus este în realitate un soare la fel de impunător şi de dătător de viaţă ca al nostru. Iar numărul lor depăşeşte orice imaginaţie.

— Şi? întrebă miss Preussler.

Părea puţin iritată, şi Mogens se surprinse dând instinctiv un pas îndărăt. Un anume spaţiu de siguranţă nu este un lucru rău, atunci când se ciocnesc titanii.

— Eu nu pot să îmi închipui că minunea vieţii trebuie să apară doar o singură dată între aceşti sori nenumăraţi.

— Iar DUMNEZEU a creat omul după chipul Său, răspunse miss Preussler. Chiar dumneavoastră aţi afirmat, doctore Graves: Este o minune. Nici mai mult, nici mai puţin.

— Dar este scris undeva în Biblie că l-a creat *doar* pe om? întrebă plin de amabilitate Graves.

Miss Preussler trase cu putere aer în piept şi spuse tăios:

— Doctore Graves, eu nu tolerez o asemenea blasfemie în preajma mea.

— Dar, miss Preussler, eu…

— Destul, îl întrerupse miss Preussler pe un ton mai ridicat. Asta este erezie, doctore Graves! Credeți-mă că dacă acest tânăr nu ar fi fost lângă noi, v-aş fi dat răspunsul pe care îl meritaţi. Iar acum v-aş ruga să schimbăm tema discuţiei. Cât timp mai avem?

— Avem? Graves clipi de câteva ori repede. Ce vreţi să spuneţi prin mai avem, miss Preussler?

— Dar dumneavoastră mai intenţionaţi să coborâţi acolo şi să îi eliberaţi pe acei sărmani oameni, cred eu.

— Indiscutabil, răspunse Graves, dar dumneavoastră doar nu vreţi…

— … Să vă însoţesc? îl întrerupse miss Preussler. Desigur că merg cu dumneavoastră.

— Mă tem că nu pot admite aşa ceva, zise calm Graves.

— Iar eu mă tem că nu mă puteţi împiedica, răspunse miss Preussler.

Mogens trăi o mică minune: chipul lui Graves se întunecă conform aşteptărilor şi în ochii acestuia se ivi acea expresie, care în urmă cu un deceniu îi determina pe foştii colegi de studenţie să îl ocolească la distanţă, şi Mogens mai văzu cum muşchii maxilarului i se încordau atât de puternic, că îl făceau să creadă că în momentul următor ţigara retezată de către dinţi va cădea la pământ. Dar în locul exploziei aşteptate, Graves rămase deplin imobil două, trei secunde, după care spuse foarte calm:

— Miss Preussler, mă tem că nu prea aţi înţeles despre ce este vorba aici. Acolo jos s-ar putea să… fie cam periculos. Şi, ca să fiu cinstit, chiar iau în consideraţie o luptă cu acele creaturi.

— Şi de aceea nu vreţi să puneţi în primejdie o biată femeie bătrână lipsită de apărare. Tonul vocii lui miss Preussler era sarcastic. Cred că am dovedit că pot avea singură grijă de mine, doctore Graves!

Mogens gusta pe deplin expresia de pe faţa lui Graves.

— Este imposibil! zise Graves. Este imposibil să îmi asum această responsabilitate şi…

— Nimeni nu vă pretinde să vă asumaţi vreo

responsabilitate, spuse miss Preussler. Vocea ei deveni brusc mult mai calmă, aproape catifelată, ceea ce pentru Mogens era semnul că subiectul fusese definitiv închis. Miss Preussler adăugă: Eu am să vă însoţesc pe dumneavoastră, pe Thomas şi pe profesor. Punct!

Graves, disperat, îşi frângea mâinile înmănuşate.

— Miss Preussler, vă rog, fiţi rezonabilă! o imploră el. Este posibil ca aceste creaturi să nu reprezinte cel mai mare pericol de care ne vom lovi acolo jos. Circumstanţele nu ne-ar permite să vă protejăm!

— Sunteţi de părere că pentru dumneavoastră reprezint doar o povară, zise miss Preussler, scuturând capul. Dar pot să vă liniştesc şi în această privinţă, doctore. Cu ajutorul lui Dumnezeu am mai scăpat o dată de aceşti demoni şi nu îmi pot imagina că acest lucru s-a întâmplat fără un motiv. Acolo jos mai sunt oameni care au nevoie de ajutor.

— Şi tocmai de aceea vom merge noi jos, miss Preussler! răspunse Graves pe un ton considerat de el convingător şi fără replică, dar care în urechile lui Mogens sună îndoielnic. Vom face tot ce ne va sta în puteri, vă asigur de acest lucru, dar…

— Vin şi eu, îl întrerupse miss Preussler, de această dată pe un ton care îl făcu şi pe Graves să nu mai îndrăznească să o contrazică. Doar dacă nu veţi încerca să mă opriţi cu forţa…

Graves îngustă ochii.

— Nu mă puneţi la încercare, miss Preussler, spuse el.

— În acest caz va trebui să mă duc imediat în oraş, pentru a-l anunţa pe şeriful Wilson de descoperirea mea.

Din cauza întunericului era greu să îţi dai seama, dar Mogens crezu că *aude* cum de pe chipul lui Graves aluneca şi ultima urmă de paloare.

— Asta nu o veţi face! spuse el cu respiraţia tăiată.

— Ba voi fi *nevoită*, îl corectă miss Preussler. Acolo jos există oameni în pericol de moarte, doctore Graves. Eu sunt obligată să îi ajut. Şi, dacă nu o pot face eu, cel puţin voi putea să informez autorităţile.

— Un marş pe jos până în oraş? ripostă dispreţuitor Graves, săvârşind în acest fel ultima şi cea mai gravă eroare de care

putea da dovadă. Veţi merge până la apusul soarelui doar pentru a ajunge până la biroul şerifului.

Miss Preussler surâse dulce.

— Dar vă rog, dragă doctore, până la tabăra stimabililor dumneavoastră colegi este cel mult o oră de mers, chiar şi pentru o femeie bătrână, care nu se ţine prea bine pe picioare. Sunt sigură că acolo mi se va pune la dispoziţie un mijloc de a ajunge în oraş.

Faţa lui Graves împietri.

— Acesta este şantaj, ştiţi, nu?

— Nu exagera, Jonathan, interveni Mogens. Nu se mai străduia să îşi ascundă rânjetul răutăcios. Aşa cum văd eu lucrurile, miss Preussler face uz doar de toate posibilităţile pe care le are. Rânjetul i se lăţi şi mai mult pe faţă şi adăugă: Cu nu prea mult timp în urmă, o cunoştinţă îmi spunea că, dacă nu poţi câştiga un joc, trebuie câteodată să modifici regulile.

Atât miss Preussler, cât şi Tom îl priviră un moment fără să înţeleagă nimic, dar expresia din privirea lui Graves era asasină. Trase cu atâta putere din ţigară, încât capătul acesteia aproape se albi, apoi o trânti de pământ cu furie şi ridică piciorul pentru a o strivi cu toată puterea. Dar în loc de face acest lucru, se încruntă brusc, făcu o jumătate comică de pas de barză înapoi şi se lăsă pe vine.

— Ce vi s-a întâmplat? întrebă alarmat Tom.

Graves nu răspunse, ci se aplecă şi mai mult şi făcu o mişcare de a se sprijini cu mâinile de pământ, dar în ultimul moment renunţă la gest. Cu toată lumina slabă, Mogens remarcă expresia de groază de pe chipul acestuia.

Se lăsă şi el pe vine şi privi la locul unde se afla chiştocul ţigării lui Graves. Mai era încă aprins şi, când se aplecă şi mai mult, îi ajunse la nas un miros puternic, ca de carne prăjită. În secunda următoare se autocorectă: nu, nu era ca de. Era chiar miros de carne prăjită, pentru că ţigara nu căzuse pe pământul mocirlos, ci pe ceva alb, viu, care se răsucea sub jar, fără să poată să scape de focul mortal care îi ardea carnea.

— Dumnezeule mare! strigă miss Preussler. Ce este asta?

Graves nu răspunse, dar tot pe vine se retrase un pas, şi

Mogens trebui să facă uz de toată voinţa pentru a nu face acelaşi lucru. Cel din urmă sări în picioare şi îşi înăbuşi cu greutate o exclamaţie de silă. Obiectul pe care căzuse ţigara lui Graves era un gen de melc lipsit de ochi, ceva mai gros, dar nu mai mare decât chiştocul. Pielea acestuia era transparentă, aşa că se puteau vedea prin ea minusculele organe interne, care se mişcau de zor luptând cu teribila arsură ce muşca din carne, şi Mogens trebui să apeleze din nou la întreaga-i voinţă pentru a se convinge că fâsâitul uşor pe care îl auzea era zgomotul cărnii ce ardea, şi nu un strigăt.

— Doctore Graves! Vă implor, izbăviţi acea creatură! exclamă cu respiraţia tăiată miss Preussler.

Graves privea încremenit, şi Mogens fu şi el surprins, dar niciunul din ei nu îndeplini dorinţa lui miss Preussler şi nici nu făcu nici altceva.

Şi Tom îngenunchease, dar se dovedi din nou mai pragmatic decât Graves şi Mogens. Fără îndoială că priveliştea era şi pentru el la fel de oribilă ca pentru Graves sau Mogens, ceea ce însă nu îl împiedică să scapere un chibrit şi să aprindă mica lampă cu carbid ce o avea cu el. În primul moment lumina albă îl făcu pe Mogens să închidă ochii obişnuiţi cu întunericul şi să ducă mâna la faţă.

Văzu totuşi că melcul nu era singur.

Ba chiar deloc.

Miss Preussler scoase un strigăt strident şi duse ambele mâini la gură, şi chiar autocontrolul lui Mogens cedă. Sări brusc, făcu un pas înapoi, se întoarse, dar numai pentru a înlemni cu un strigăt de oroare pe buze.

Pe toată porţiunea luminată de lampă pământul era plin de viaţă viermuindă, mucilaginoasă. Erau milioane sau cel puţin mii şi mii de trupuri lipsite de păr, minuscule, care se roteau, se răsuceau, se târau şi mişunau, ivite din pământ, şi umpleau urmele lăsate de picioarele lor - Mogens încercă să scape de ele, dar auzi brusc acel zgomot oribil făcut şi mai înainte de paşii lor pe solul pe care îl crezuseră mlăştinos, zgomot care deodată căpătă o altă rezonanţă, oribilă, în urechile lui - se revărsau în urmele de roţi şi de paşi, îngrămădindu-se în structuri groteşti, care se prăbuşeau tot

atât de repede cum se înălţau.

— Doamne, profesore, ce este asta? şopti miss Preussler.

Chiar dacă ar fi cunoscut răspunsul la această întrebare, Mogens nu ar fi putut să scoată un sunet. Simţea instinctiv că ei nu erau în pericol, dar priveliştea era atât de bizară şi dezgustătoare, că practic simţea că se sufocă. În jurul lor totul colcăia, şi chiar dacă creaturile nu erau în stare să se exprime sonor în vreun fel, masa lor aflată în mişcare producea un anume zgomot: o curgere şi un plescăit gelatinos, gâlgâitor, un sunet asemănător cu pasul făcut în noroiul lipicios, dar incomparabil mai dezgustător, straniu, şi ca şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, Mogens era aproape sigur că recunoaşte în mişcarea omniprezentă un desen. Fiecare făptură se părea că se mişca absolut independent, şi totuşi Mogens avu impresia că miss Preussler, Tom, Graves şi el se aflau exact în centrul unui cerc care se rotea încet şi care se închidea în jurul lor, un vârtej ce se învârtea extraordinar de încet, care îi înconjura nemilos şi care fără greş îi va trage în adâncuri dacă vor rămâne în acest loc.

— Să nu vă fie frică, miss Preussler, spuse Graves. Aceştia… Sunt doar câţiva melci sau viermi. Dezgustători, dar inofensivi. Trebuie să îi fi alungat cutremurul din pământ.

Dar şi vocea lui tremura, şi el se străduia să o controleze.

Tom ridică lampa ceva mai sus, aşa că cercul tremurat al luminii ei, deşi mai palid, se mări simţitor. Dar şi dincolo de limita întunericului care îi înconjurase până acum nu se vedea altceva decât mocirla noroioasă şi răscolită. Pe jos totul tremura şi vălurea, iar Mogens intui că această imagine se continua şi dincolo de cercul luminos. Zgomotul vâscos se amplifică, şi deodată i se păru că deosebeşte şoapte în el. Ceva tot atât de tainic şi aproape invizibil precum mişcarea oribilelor creaturi, dar şi tot atât de clar.

— Poate că ar fi mai bine să mergem în casă, propuse Tom.

Nu ripostă nimeni. Doar Graves se întoarse cu o mişcare bruscă şi plecă, iar Mogens îl urmă la fel de repede. Dar se opri după doi paşi şi se întoarse către miss Preussler, dar şi de această dată Tom i-o luase înainte: se apropiase de ea, ţinea cu o mână lampa deasupra capului, iar cu cealaltă o

luase de braţ pe miss Preussler şi o conducea. O clipă Mogens se simţi împuns de gelozie, lucru pentru care se ruşină imediat. Nu avea nici motiv şi nici dreptul să fie gelos; Tom era singurul care în acest moment se purtase bărbăteşte, deşi încă nu era chiar un bărbat.

Se concentră asupra efortului de a-l urma îndeaproape pe Graves, deşi nu era un lucru simplu. Numărul melcilor era mult mai mare decât avusese impresia în primul moment. Mogens se ferea instinctiv să calce dezgustătoarele creaturi, dar era aproape imposibil să găsească un petic de pământ suficient de mare pentru a pune piciorul. Viermii plesneau cu un zgomot respingător, uşor, atunci când îi călca, şi simţea cum tălpile pantofilor lăsau în urmă fibre lipicioase atunci când ridica din nou piciorul. Stomacul începu să se revolte, şi adânc în interiorul lui se trezi o teamă străveche, mult prea arhaică pentru a o putea combate cu logica sau cu simţul practic. Mogens aproape că îşi ieşise din minţi de teamă, aflat la capătul puterilor şi al autocontrolului, când în cele din urmă ajunse la baracă şi se salvă făcând un pas mare până pe prima treaptă de lemn din cele trei aflate la intrare. Poate că singurul motiv pentru care nu devenise isteric era că la doar câţiva paşi în urmă venea miss Preussler şi în prezenţa ei nu voia să îşi permită o asemenea slăbiciune.

Între timp Graves deschisese uşa barăcii şi dispăruse în interior. Mogens vru să îl urmeze - trebuia să facă asta, pentru că la o distanţă de doar câţiva paşi venea miss Preussler şi aceasta nu lăsa impresia că se va opri doar pentru că un profesor complet tulburat de la universitatea oraşului ei natal bloca treptele în mod iresponsabil -, dar şovăi totuşi, se aşeză pe vine şi-şi scoase pantofii cât putu de repede.

Nici măcar cu o fracţiune de secundă prea încet. Miss Preussler reacţionă la baricada vie reprezentată de el exact cum se aşteptase Mogens - adică în niciun fel - şi el abia reuşi să se salveze cu un salt brusc tocmai în momentul în care năvăli aceasta. Tom o pierduse de mult şi venea la patru, cinci paşi în spatele ei, dar ca şi Mogens se opri pe prima treaptă şi se mai întoarse o dată; nu ca să îşi scoată pantofii,

ci ca să ridice lampa mai sus şi să lumineze o bună parte din terenul din faţa casei.

Ceea ce zări Mogens în lumina palidă a lămpii oferi o cu totul nouă calitate greţurilor care îi răscoleau stomacul şi intestinele.

Cât putea cuprinde cu ochii, pământul părea să se fi trezit la o viaţă fremătândă, mucilaginoasă şi târâtoare. Nici urmă de înfiorătoarea mişcare ca de vârtej, dar îşi corectă în sus aprecierea în privinţa mulţimii creaturilor. Deodată nu mai fu sigur că fusese într-adevăr un cutremur de pământ ceea ce simţise mai devreme. Mulţimea vietăţilor oribile i se păru destul de mare pentru a avea în vedere faptul că mişcarea lor era suficientă să facă solul să vibreze.

— Oh, Dumnezeule! murmură miss Preussler. Aceasta privea afară peste umărul lui. Ce este asta? Doctore Graves, ce sunt aceste creaturi oribile?

— Nu ştiu, miss Preussler, răspunse Graves. Se regăsise. Din voce îi dispăruse panica ascunsă cu grijă, şi chiar pe chip îi revenise expresia de superioritate obişnuită. Adăugă: Eu sunt cercetător al antichităţii, nu biolog, draga mea.

— Tocmai aţi spus că aţi şti… Miss Preussler îşi drese glasul şi spuse pe un alt ton: Nu, nu mă păcăliţi dumneavoastră pe mine. Dumneavoastră ştiţi ce înseamnă asta.

— Aş vrea eu, dar vă dau cuvântul meu de onoare că nu ştiu. Cred că sunt un gen de melci sau viermi, sau aşa ceva.

— Într-un număr atât de mare? Miss Preussler scutură din cap şi continuă: Nu pot crede asta.

Mai dură ceva până când Graves să răspundă, dar când o făcu, Mogens fu de părere că în vocea lui era o abia perceptibilă urmă de îngrijorare:

— Aşa trebuie să fie, cutremurul i-a scos afară.

— Cutremurul? repetă miss Preussler.

— Da, insistă Graves. Apoi, după câteva secunde, mult mai încet, adăugă: Sau altceva.

Capitolul 39

Deşi în micul cort ardeau două lămpi, nu era cu adevărat lumină. Lumina rece şi albă a lămpilor făcea întunericul să se retragă, să se ascundă prin colţuri, ca o haită de şobolani speriaţi, să se ghemuiască în crăpături şi în spatele muchiilor, să creeze contururi în umbre ce se sustrăgeau cunoaşterii directe, dar erau totuşi permanent prezente zgâriind insistent cu ghearele la limita sesizabilului, o senzaţie de dinte ce zvâcneşte pe care îl mai ignori, dar de care niciodată nu poţi uita complet. Dar era prezentă. Pândea de dincolo de limita tremurândă marcată de lumina spălăcită şi aştepta la capătul puţului din imediata apropiere: o lume întreagă plină de întuneric, pregătită să îi absoarbă şi pur şi simplu să îi devoreze. Gândul de a lupta cu întunericul atotcuprinzător şi care exista probabil cu mult înaintea acestei lumi, având la dispoziţie doar o jalnică lampă, era el însuşi jalnic şi înfricoşător.

— La ce vă gândiţi, profesore?

Mogens se smulse din cugetările lui sumbre, dar avu nevoie de o secundă pentru a-şi da seama că ceea ce auzea era vocea lui miss Preussler şi mai avu nevoie de încă o secundă pentru a identifica direcţia din care venea. Se întrebă dacă ea trebuise să îi pună această întrebare de mai multe ori, până când vocea ei să străpungă zidul de teamă clădit de el în jurul gândurilor sale, dar nu putu să îşi răspundă. Întoarse cu greutate capul şi o privi.

Miss Preussler se afla de cealaltă parte a puţului, întâmplător în cel mai îndepărtat punct faţă de el din cort, fără a atinge pânza acestuia cu spatele, şi îl privea îngrijorată. Se schimbase şi acum purta o rochie simplă din bumbac trainic, fără podoabe, dar şi fără pliuri ce ar fi putut să o împiedice la căţărat sau în care să se agaţe, ghete robuste, o pălărie cu boruri largi, care s-ar fi potrivit mai bine la un hipodrom englezesc, decât la o expediţie către centrul

pământului. În mod normal ar fi trebuit să arate ilar, dar nu lăsa această impresie, ci dimpotrivă degaja o încredere calmă, care în lumina celor două felinare îi mai anula ceva din duritatea ei.

— La nimic, răspunse el cu oarecare întârziere.

— La nimic? Nimeni nu se gândeşte la nimic, profesore.

— Eu doar… am filosofat puţin, răspunse el încet, după un moment de şovăială.

— Pot participa şi eu la filozofatul dumneavoastră?

Mogens aruncă o privire fugară asupra intrării. Unde rămăsese Graves? Plecase de zece minute bune ca să îl caute pe Tom, care întârzia, şi nu prima dată Mogens se surprinse dorindu-şi ca acesta mai curând să nu se mai întoarcă decât să revină.

Îşi aminti de ceva ce citise cândva despre soldaţii aflaţi în aşteptarea unei mari bătălii. Şi anume că mulţi dintre ei abia aşteptau atacul, chiar dacă le era clar că numai puţini vor supravieţui luptei. Pe vremea când citise acest lucru, i se păruse absurd, dar acum îl înţelegea prea bine. Nimic nu era mai rău decât aşteptarea. Chiar dacă ceea ce urma era ceva îngrozitor.

— Profesore, voiaţi să îmi spuneţi ceva, zise miss Preussler.

Mogens nu credea că pe miss Preussler o interesau cu adevărat gândurile lui. Dar sesiză buna intenţie ce se găsea în spatele întrebării şi îi răspunse cu un zâmbet scurt, de mulţumire.

— Mă gândeam la întuneric, spuse el.

— Acela de acolo, de jos? Miss Preussler arătă către scara care ieşea cu trei trepte deasupra marginii puţului. Vă înspăimântă.

— Nu, răspunse repede Mogens, dar miss Preussler nu se mulţumi cu acest răspuns.

— Bineînţeles că vă este teamă. Nu vreţi să recunoaşteţi pentru că sunteţi bărbat şi nu doriţi să îmi lăsaţi impresia de laş. Dar curajul fără teamă nu este curaj, ci prostie.

Mogens râse uşor.

— Credeam că *dumneavoastră* vreţi să luaţi parte la cugetările *mele* filosofice.

— Privind întunericul? Miss Preussler scutură energic din cap. Ce ar fi de cugetat despre întuneric? Avem felinare.

Mogens privi în direcţia din care pândeau umbrele.

— Şi totuşi, el este aici. Totdeauna este aici, miss Preussler. A fost chiar primul care a existat. Acest lucru este scris şi în Biblia dumneavoastră.

Miss Preussler se încruntă şi mai dură un moment până când el îşi dădu seama că o făcuse din cauza cuvântului „dumneavoastră”.

— Dar apoi Domnul a spus: Să fie lumină, zise ea dezaprobator.

— Da, dar pentru asta trebuia îndeplinită o condiţie. Trebuia să existe El, mă înţelegeţi miss Preussler? Asta este diferenţa. Înainte de Dumnezeu nu era nimic. Doar întuneric.

— Domnul era dintotdeauna, spuse miss Preussler dojenitoare. Şi va fi veşnic.

Mogens nu era dispus să poarte o discuţie asupra principiilor teologiei, mai ales cu interlocutoarea lui. Dar continuă totuşi:

— Se poate, miss Preussler, dar să nu îl băgăm pe Dumnezeu în joc… Ridică repede şi calm mâna când ea vru să intervină. Ştiu că în conformitate cu părerea dumneavoastră nu este posibil, dar haideţi să încercăm numai în acest caz - ce ar mai rămâne? Ceva trebuie să existe, pentru a se face lumină. Energie, mişcare, entropie…

— Dumnezeu? propuse miss Preussler.

— Dumnezeu, confirmă liniştit Mogens. Indiferent ce. Ceva trebuie *să fie totuşi.* Şi tot ceea ce *există* este vremelnic, întunericul este veşnic. El reprezintă scena pe care se joacă piesa vieţii. Dar după ce cade ultima cortină, întunericul va continua să existe.

Spre surprinderea lui, miss Preussler gândi un moment concentrată asupra acestor vorbe, dar după aceasta dădu din cap cu şi mai multă hotărâre.

— Nu este o idee frumoasă. Nu vreau să cred aşa ceva. Se învaţă astfel de absurdităţi la universităţile dumneavoastră? Atunci, nu mă mai mir că situația tinerilor noştri este atât de proastă.

— Şi mai ales în ce priveşte punctualitatea. Graves intră aplecat prin deschizătura ce folosea ca uşă şi, cu un oftat, se aşeză pe vine lângă puţ. Se auziră trosnindu-i încheieturile. Voi avea o discuţie serioasă cu Tom după ce terminăm aici. Nu ştiu ce face băiatul acesta. Totdeauna când eu sunt aici, el este acolo şi invers.

— Poate că tocmai a citit povestea cu iepurele şi ariciul, spuse amuzat Mogens.

Graves îl străpunse cu privirea, dar se abţinu de la orice comentariu şi se aplecă în faţă şi se uită atât de concentrat în puţ, de parcă ar fi putut să smulgă toate răspunsurile ascunse în întunericul de acolo, dacă s-ar fi străduit suficient.

— Timpul de care dispunem devine tot mai scurt, zise el în cele din urmă.

Mogens scoase ceasul de buzunar, îi ridică apoi capacul şi se sperie:

— Mai sunt doar câteva minute până la miezul nopţii.

Graves îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Nimeni nu a spus niciodată că trebuie să fim acolo jos exact la miezul nopţii.

— Dar am crezut…

— După calculele mele, poarta ar trebui să se deschidă în orele următoare, şi va rămâne deschisă până mâine la prânz. Desigur că nu se pot face precizări la minut, dar sunt aproape sigur de ceea ce spun.

Era o informaţie interesantă, gândi indispus Mogens. Până acum Graves nu pomenise de vreun calcul, şi era şi el aproape sigur că şi acum vorbele îi scăpaseră doar datorită neatenţiei. Un alt punct negativ în bilanţul lui Graves. Care şi aşa arăta catastrofal.

— Care poartă? întrebă suspicioasă miss Preussler. Doar nu vă veţi deda din nou unor ritualuri necreştine, doctore!

— Pre… o corectă arogant Graves. *Pre*creştine, draga mea. Nu *ne*creştine.

El nu acceptase încă definitiv faptul că nu reuşise să o convingă să renunţe la ideile ei şi mai insista în acest sens.

— Pentru mine nu este nicio deosebire, doctore! Erezia rămâne erezie.

Graves păru gata să dea un răspuns plin de furie, dar se limită la a strânge din buze şi se ridică în picioare.

— Mă mai duc o dată ca să văd pe unde este Tom, spuse el, ieşind din cort. Şi poate că profit de ocazie şi caut şi nişte vreascuri pentru rug.

Mogens îl urmări cu privirea clătinând din cap, apoi se întoarse cu un gest de calmare către miss Preussler. Se bucura de fiecare înţepătură adresată de ea lui Graves, dar era posibil ca în mai puţin de o oră să îşi încredinţeze viața unul altuia.

— Da, ştiu, este în regulă, îi veni ea în întâmpinare. A fost o prostie. Dar îmi este greu să nutresc simpatie pentru acest om.

— Ca şi mie, zise Mogens.

— De ce aţi venit cu el?

Mogens ştia prea bine că ar fi fost cel mai bine să nu răspundă sau să utilizeze un subterfugiu sau o minciună nevinovată, dar în acelaşi timp avea senzaţia că îi era dator adevărul măcar acum.

— M-am gândit că ar fi ultima mea şansă, spuse el.

— Ultima dumneavoastră şansă? La ce vă referiţi?

— De a reveni la viaţă, răspunse încet Mogens. Să scap de tot. De acea groaznică universitate. De acel oraş deprimant şi limitat. De acea cameră groaznică. De dumneavoastră.

— Oh!

— La asta m-am gândit atunci, continuă calm Mogens. Dar am observat repede cât de mult m-am înşelat. Poate că suntem cu toţii nemulţumiţi de ceea ce avem. Şi poate că abia după ce nu mai avem aceste lucruri ne dăm seama cât de mult am pierdut. Era prea departe pentru a lua mâna lui miss Preussler într-a sa, dar ar fi făcut-o cu plăcere, şi avea sentimentul cert că şi ea ştia. Continuă: V-am mai spus că nu ar fi trebuit să veniţi aici. Acelaşi lucru este valabil şi pentru mine. Nu ar fi trebuit să am niciodată încredere în Graves. Omul acesta este un monstru.

— Şi atunci de ce aţi făcut-o?

— Este o poveste lungă, răspunse Mogens.

— Şi ea este legată şi de venirea dumneavoastră în

deprimantul şi limitatul nostru oraş, presupuse miss Preussler. Îşi plecă într-o parte capul şi întrebă: O femeie?

— Da, răspunse Mogens, spre propria lui surprindere.

— Şi nu doriţi să vorbiţi despre acest lucru.

Dacă pe această lume exista un om cu care putea - da, şi cu care *voia!* - să discute despre acea teribilă noapte din urmă cu nouă ani acela era miss Preussler. Dar nu acum.

— Mai târziu, miss Preussler, zise el. Poate că într-o zi voi fi pregătit să discut despre asta.

— Dar dacă v-aţi dat seama că a fost o greşeală să vă încredeți în doctorul Graves, de ce îl urmaţi şi acum? Arătă către puţ şi continuă: Observ cât de teamă vă este de ceea este acolo jos. De ce nu plecaţi de aici, pur şi simplu? Nimeni nu vă sileşte să vă întoarceţi în acel loc groaznic.

— Tot atât de puţin sunteţi silită şi dumneavoastră.

Miss Preussler dădu cu înverşunare din cap şi spuse cu seriozitate:

— Dacă vă decideţi să plecaţi, vă voi însoţi. Indiferent de ce se întâmplă.

Mogens simţi o recunoştinţă profundă, dar în acelaşi timp şi o mare ruşine amintindu-şi de tot ceea ce gândise despre miss Preussler. Poate, îşi zise el, Miss Preussler era unica fiinţă din lume care îl preţuia.

— Nu am de ales, spuse el cu regret.

Şi cu privire la aceasta avusese dreptate Graves. El ştia cât de mică era şansa de a o regăsi pe Janice acolo jos, şi încă în viaţă, dar nimeni nu îl putea împiedica să creadă.

Miss Preussler nu mai răspunse, şi pentru un timp între ei se aşternu o linişte foarte ciudată. Mogens se simţi aproape bucuros când prelata de cort de la intrare se dădu în lături, şi intră Graves, de această dată nu singur, ci însoţit de Tom.

Când îl văzu pe tânăr, Mogens se încruntă surprins. Ca şi Graves, acesta purta îmbrăcăminte tropicală, cu cizme şi cască pe care fixase o lampă de miner. Într-un fel arăta stupid, gândi Mogens, dar trebui să accepte imediat că Tom era încă o dată singurul care dovedea simţ practic. Pe umeri mai purta un rucsac mare, şi în fiecare mână avea câte o puşcă cu repetiţie. Nici Graves nu se întorsese cu mâna

goală. În dreapta ţinea o ţigară aprinsă, iar în stânga un borcan cu capac cu filet, în care se afla un melc mic.

— Au dispărut din nou în pământ, spuse el când observă privirea întrebătoare a lui Mogens. Am mai putut să prind un exemplar. Îl vom cerceta mai târziu.

— Şi de ce l-ai adus aici?

— Nu se ştie niciodată unde ia sfârşit o călătorie, nu? spuse Graves, ridicând din umeri. Îi privi pe rând pe Mogens şi pe miss Preussler. Sunteţi pregătiţi?

Mogens se ridică în tăcere, fără a-l învrednici pe Graves cu un răspuns, dar privi jenat la cele două arme ţinute de Tom. Bineînţeles că era bine că Tom lua arme cu el după cele trăite de ei, dar asta nu schimba cu nimic faptul că priveliştea lor îl înspăimânta.

Tom interpretă greşit privirea lui şi îi întinse una din puşti. Mogens scutură speriat capul şi chiar se retrase o jumătate de pas. Miss Preussler părea mai curând interesată de rucsacul cel mare purtat pe umeri, pe un cadru, de către Tom. Rucsacul nu numai că depăşea înălţimea lui Tom cu o palmă, ci Mogens credea că era şi foarte greu.

— Ce Dumnezeu cari în el, Thomas? întrebă ea. Ai de gând să pleci într-o expediţie la Polul Nord?

Tom zâmbi strâmb.

— Car ceea ce este nevoie, miss Preussler. Haine de schimb, alimente pentru o săptămână, borcane cu capac pentru probe, instrumentarul fotografic al doctorului Graves, muniţie şi saci de dormit, petrol pentru lămpi…

— … Un pian? întrebă râzând miss Preussler.

Tom făcu o mutră supărată.

— Ştiam eu că am uitat ceva, zise el. Să dau o fugă să îl aduc?

— Termină cu prostiile, Tom, spuse cu severitate Graves. Se uită la ceasul său şi adăugă: Este vremea să plecăm. Se întoarse către puţ, apoi către Tom şi îi întinse borcanul cu melcul. Ia-l!

Capitolul 40

Linişte a era atotcuprinzătoare. Ceea ce gândise înainte Mogens despre întuneric, aici jos era valabil în aceeaşi măsură pentru orice gen de zgomot. Aşa cum întunericul era starea primară a lucrurilor, înainte ca ele să existe, tot aşa liniştea existase cu mult înainte ca primul zgomot să răsune în univers, şi tot ca întunericul ea va domni din nou, după ce totul va fi trecut, şi scurtul intermezzo pe care oamenii îl denumeau eternitate va fi de mult uitat.

Dar liniştea era mai rea decât întunericul. Întunericul îl puteau alunga cu lumina lămpilor lor, care se grăbea înaintea lor ca mâna pipăindă a unui orb, dar liniştea părea să refuze cu insistenţă să cedeze în faţa zgomotelor produse de ei înșiși.

Mogens se gândi înfiorat că poate nu era vorba despre linişte, ci despre altceva mai ameninţător. Aici, jos, fusese întuneric dintotdeauna înainte ca aceste încăperi şi tuneluri să fi apărut; şi chiar în majoritatea timpului scurs după aceea. Dar liniştea era nouă, şi ea avea o semnificaţie mai amplă decât era pregătit să îi acorde Mogens. Chiar şi atât de adânc în pământ, niciodată nu mai fusese atâta linişte. Se putea auzi trosnetul stâncilor, foşnetul minusculelor fiinţe existente chiar şi aici jos, sunetul făcut de aerul care se strecura prin labirintul de galerii şi respiraţia abia sesizabilă, dar totuşi permanent prezentă a pământului, al cărui ciclu de viaţă nu se deosebea chiar atât de mult de cel al omului, doar că era infinit mai lung.

Nu se simţea nimic din toate acestea. Nu era linişte doar pentru că aici, jos, nu mai era nimic care să poată scoate un zgomot. Dimpotrivă. Aici era ceva. Tăcerea căpătase substanță şi devenise ceva ce nu mai admitea nimic altceva în apropiere.

Drumul i se părea cu totul deosebit decât fusese până atunci. Niciodată nu îşi dăduse osteneala să numere paşii

făcuţi de la intrare până aici, în prima mare cameră, şi era totuşi aproape sigur că acum numărul acestora fusese cel puţin dublu decât de obicei. Miss Preussler era atât de aproape de el, că uneori umărul îi atingea materialul aspru al rochiei, un reflex omenesc absolut normal în acest mediu tăcut şi ostil vieţii, şi totuşi instinctiv Mogens îşi puse întrebarea dacă ea măcar bănuia câtă putere îi insufla ea prin simpla apropiere şi dacă acest lucru era valabil şi invers.

Graves şi Tom erau cu câţiva paşi înaintea lor, dar se opriseră, aşa că distanţa dintre ei dispăru. Raza de lumină a felinarului lui Graves alunecă încet, şovăielnic, pe pereţii din stâncă, ca şi cum ar fi căutat ceva anume ce ştia cu exactitate că se afla acolo, dar de care se şi temea să nu îl treacă cu vederea. Tom făcea cam acelaşi lucru, doar că ridicase puşca cu repetiţie, pe care o şi armase - Mogens îşi aminti ulterior de clinchetul metalic cu care cartuşul alunecase în ţeavă, şi era sigur că acesta nu produsese nici cel mai mic ecou -, urmărind cu ţeava ei cercul luminos ce dansa pe pereţi.

— Ce cauţi? întrebă el, după ce împreună cu miss Preussler ajunsese alături de ei.

Graves făcu un gest de nemulţumire, cerând linişte, şi lăsă raza de lumină să alunece mai departe, cu o încetineală enervantă, pe pereţii pe care răsărea o panoplie bizară de forme stâncoase naturale şi figuri de zei cioplite în piatră, care tot atât de rapid se topeau apoi în întuneric. Lumina ce aluneca fără zgomot crea iluzia vieţii acolo unde aceasta nu exista, dar părea că doar întărea liniştea. Mogens încercă zadarnic să se elibereze de senzaţia apăsătoare indusă de această tăcere. Inima îi bătea rar, dar foarte apăsat.

— Aici este ceva, murmură el.

Graves, printr-un gest, îi ceru din nou să tacă, ceea ce însă nu îl împiedică să răspundă:

— Chiar vreau să sper că este aşa.

Tom coborî ţeava armei - nu mult, dar suficient pentru a mai scădea şi tensiunea lui Mogens -, făcu un gest aproape imperceptibil cu capul şi porni împreună cu Graves; nu în direcţia tunelului cu hieroglife, cum se aşteptase Mogens, ci

în sens invers acestuia. Mogens schimbă o privire întrebătoare cu miss Preussler - fără ca el însuşi să ştie ce răspuns aştepta - şi se grăbi să îi urmeze pe Tom şi pe Graves. Atât miss Preussler, cât şi el erau dotaţi cu câte o lampă mică, dar puternică de miner, însă conveniseră ca, atâta timp cât nu era ceva deosebit de văzut, să folosească doar una din cele două, pentru a face economie de petrol.

Se deplasau încet, oprindu-se mereu când se oprea şi Graves ca să îndrepte lumina lămpii sale spre pereţi, pe podea, şi o dată ori de două ori şi pe tavan, până ajunseră în uriaşa sală subterană. Picturile rupestre se răreau pe măsură ce se îndepărtau de intrare şi curând se zărea doar stânca colţuroasă, neatinsă de mână de om. Lumina păru mai puternică într-o trecere joasă, cu forme neregulate, după care aceasta se pierdu într-un întuneric deplin.

— Ce este aici, profesore? şopti miss Preussler.

Mogens mai fusese aici şi ştia ce se afla de cealaltă parte a trecerii joase, dar nu înţelegea de ce îi adusese aici Graves, aşa că ridică doar din umeri şi îi urmă pe acesta şi pe Tom.

Deşi fusese prevenit, se lovi de două ori cu capul de tavanul jos înainte de a se putea îndrepta şi, din câte auzi, nici lui miss Preussler nu îi merse mult mai bine în spatele lui; chiar dacă bănuia că ea depusese mai mult efort să nu rămână înţepenită în culoarul îngust.

Ajuns în mica grotă aflată dincolo de trecere, se dădu într-o parte, spre a-i face lui miss Preussler loc să treacă şi rămase pe loc. Cu fiecare moment se simţea tot mai rău. Nu trebuia să fie aici. Nu *voia* să fie aici.

Şi Graves se oprise şi îndreptă lumina lămpii către peretele din faţă, cel pe care se aflau desenele dogonilor. După tot ce trăise Mogens aici jos în ultimele zile, desenele scrijelite i se părură primitive şi stângace, dar în acelaşi timp ele păreau să conţină ceva ce nu se afla în toate celelalte hieroglife, basoreliefuri şi sculpturi aflate în alte părţi. Mogens nu putea să spună ce anume era, dar era ceva.

Graves mai plimbă încă o dată lumina peste piatră, pentru un scurt moment o îndreptă către un anumit loc, după care stinse lampa. Miss Preussler, lângă Mogens, tresări.

— Tom, spuse Graves, stinge lampa!

Tom se supuse şi se făcu deplin întuneric. Miss Preussler trăgea cu putere aer printre dinţi, şi senzaţia neplăcută resimţită de Mogens se intensifică şi ea.

— Doctore Graves, nu credeţi că o idee bună ar fi…

— Linişte! o întrerupse Graves. Mogens îl auzea făcând o mişcare de nemulţumire lângă el. Priviţi!

În primul moment, Mogens nu văzu nimic. Întunericul i se părea de nepătruns. Apoi îşi dădu seama că nu prea era aşa.

În faţa lor mocnea o lumină albastră-verzuie, plăcută, inconstantă ca strălucirea unei insecte fosforescente şi cam tot atât de slabă. Chiar în întunericul deplin ce domnea de jur împrejur, a durat câteva secunde până când ochii i s-au acomodat şi a putut urmări dansul aparent incoerent al micilor particule de praf luminoase.

— Asta este, doctore Graves? întrebă Tom, cu vocea tremurând de emoţie. Asta este?

— Da, Tom, răspunse Graves, asta este.

Vocea nu îi era emoţionată, ci plină de veneraţie.

— Asta este ce, Jonathan? întrebă Mogens.

Făcu un singur pas, pentru a trece pe lângă Graves, dar acesta îl apucă imediat de braţ şi îl reţinu.

— Nu! zise Graves. Nu te mişca, doar priveşte. O recunoşti, nu?

Mogens se concentră, dar pentru un moment nu îi folosi la nimic: Punctele luminoase rămaseră ceea ce fuseseră, o duzină de scântei cu luminozităţi şi mărimi diferite, care executau un dans asemănător particulelor de praf cu care se juca vântul. Şi totuşi, i se părea ceva cunoscut, care îl nelinıştea.

Apoi înţelese. Mai văzuse acest desen, nu mişcându-se liber, ca joc al unor minuscule puncte luminoase, care se înconjurau unele pe altele părând că se tachinau reciproc, ci îl văzuse întunecat şi bidimensional, ca desen rupestru primitiv şi totuşi foarte precis, zgâriat în roca străveche a grotei.

Dar nu numai acolo.

— Oh, Dumnezeule! exclamă el. Este… este Sirius!

— Aşa cum figura pe firmament acum cinci mii de ani, da,

confirmă Graves. Vocea îi vibra de mândrie. Vechea patrie a dogonilor.

Mogens se simţi brusc cuprins de senzaţia că întunericul din grotă începe să se învârtă în jurul lui, aşa cum minusculele imagini ale constelaţiei de mult apuse se roteau unele în jurul altora. Nu era astronom, dar Sirius era o stea foarte importantă, pe care o recunoşteai pe cer şi fără o prea mare cultură ştiinţifică. Nu era nicio îndoială. Acum, după ce devenise mai atent, ar fi putut identifica constelaţia şi fără ajutorul lui Graves. Ceea ce dansa imponderabil şi tridimensional în faţa sa, era o imagine precisă a lui Sirius şi a corpurilor cereşti ce îl însoţeau.

— Dar asta este… absolut imposibil. Cum poate asta…? şopti el.

— Este lucrarea diavolului! zise miss Preussler lângă el.

În întunericul aproape deplin, Mogens nu o putea vedea nici măcar ca o umbră, dar simţi cum aceasta îşi făcea semnul crucii.

— Este minunat, şopti Graves. Priviţi numai la precizia mişcărilor! La eleganţa şi exactitatea lor! Sunt absolut sigur că, dacă am avea posibilitatea comparării, am descoperi că orbitele nu au o eroare nici măcar de un milimetru!

— Eu rămân la părerea că este lucrătura diavolului! zise miss Preussler. Vocea îi tremura, dar era dură şi poruncitoare. Mogens încercă zadarnic să descopere în ea o urmă de panică sau de isterie. Ea continuă: Vom părăsi imediat acest loc funest! Veniţi, profesore!

Ea îl apucă pe Mogens de braţ şi îl smuci. Mogens, instinctiv, încercă să opună rezistenţă, dar în acel moment miss Preussler primi ajutor de unde nu se aştepta nimeni.

— Aveţi dreptate, draga mea, zise Graves. Este timpul să mergem. Dar mai aveţi doar puţină răbdare. Pentru ca nimeni să nu fie rănit în cele din urmă.

În întunericul din faţa lor zăngăni ceva, apoi auziră un zgomot de chibrit frecat. Mogens avu o senzaţie de dezamăgire momentană, dar profundă, când o mică flacără desfiinţă dansul stelelor în clipa în care lampa lui Graves se aprinse. Mogens, orbit, ridică mâna în dreptul feţei, iar miss

Preussler închise şi ea ochii şi se întoarse cu o mişcare bruscă, speriată. Ea ieşi din grotă aproape în fugă, urmată la fel de repede de Mogens, dar mai întoarse o dată capul încercând să arunce peste umăr o privire asupra desenelor de pe stâncă. Dar lumina lămpii lui Graves îl orbise în asemenea măsură, că nu văzu altceva decât fulgerări de lumini multicolore şi stele ce aveau o cu totul altă provenienţă, ce îi dansau pe retină şi îi smulgeau lacrimi.

Ieşit din grotă, Graves mai făcu o duzină de paşi înainte de a se opri şi a-l aştepta pe Tom, care avea oarecare dificultăţi în a trece cu uriaşul lui rucsac prin deschizătura îngustă din stâncă şi era în acelaşi timp ocupat să-şi aprindă şi lampa. Dar reuşi în cele din urmă, însă fu cât pe-aici să cadă, ceea ce îi atrase o altă privire furioasă din partea lui Graves.

— Am avut dreptate! i se adresă Graves lui Mogens pe un ton triumfător. Doamne, de la început am avut dreptate!

Mogens căută degeaba un răspuns ce ar fi putut măcar pe departe să exprime vraiştea din senzaţiile, gândurile şi sentimentele sale, ceea ce se petrecea în capul lui, dar şi de data aceasta miss Preussler i-o luă înainte.

— Să nu cutezaţi să pronunţaţi numele DOMNULUI într-un asemenea loc! zise ea indignată.

— Dar, miss Preussler, vă rog! răspunse Graves. Se întoarse către ea, astfel încât lumina puternică a lămpii o lovi în faţă şi aceasta închise ochii. Înainte de a continua să vorbească, Graves aplecă puţin lampa: miss Preussler, vă rog să îmi daţi crezare că toate cele de aici nu au nici în clin şi nici în mânecă cu Dumnezeu ori cu diavolul. Şi nu reprezintă nicio blasfemie.

— Să nu îndrăzniţi…! ripostă miss Preussler, dar de data aceasta Mogens fu cel care o întrerupse.

— Mă tem că trebuie să îi dau dreptate doctorului Graves. Miss Preussler se întoarse foarte încet către el şi ochii ei căpătară o expresie de uimire neţărmuită. Totuşi, Mogens continuă să vorbească pe acelaşi ton, arătând printr-un gest către grota din care tocmai ieşiseră: Eu înţeleg cât de tare v-a speriat ceea ce am văzut. Vă rog să mă credeţi că acelaşi lucru l-am păţit şi eu. Şi totuşi, mă tem că de această dată

greşiţi. Ceea ce a fost acolo nu a avut nicio legătură cu vrăjitoria ori cu lucrarea diavolului.

Dar oare chiar aşa era? însuşi Mogens fu surprins de calmul şi de puterea de convingere din vocea sa. Şi totuşi, ceea ce spunea nu era *cu adevărat* ceea ce simţea. Desigur că omul de ştiinţă din el rostea acele cuvinte. Acesta nu era doar *convins* de veridicitatea celor spuse, ci *ştia* că aşa stăteau lucrurile. Mai exista însă o voce, mai uşoară, dar mult mai penetrantă, care nu se adresa raţiunii lui, ci către ceva mult mai vechi şi mai puternic.

— Profesore! zise cu respiraţia tăiată de uimire miss Preussler. Ce spuneţi acolo?

— Nu tot ceea ce nu înţelegem şi ne sperie este din acest motiv neapărat opera Satanei, zise el.

— Este adevărat, miss Preussler, interveni Graves. Chiar dacă vă înspăimântă gândul la ceea ce tocmai am fost martori, este vorba de dovada incontestabilă că acolo, printre stele, există şi alte fiinţe. Efectul ne poate părea înspăimântător, dar vă rog să mă credeţi că aici nu şi-a vârât coada încornoratul.

— Încetați!

Vocea lui miss Preussler tremura.

Graves spuse zâmbind:

— Eu vă înţeleg. Chiar dacă dumneavoastră nu mă credeţi, eu simt foarte bine prin ce treceţi acum, draga mea. Şi mie mi s-a întâmplat acelaşi lucru când m-am lovit de primele indicii. Şi a durat mult până când am fost pregătit să deschid ochii şi să văd. Concepţia dumneavoastră despre religie şi credinţă se poate deosebi de a mea, şi totuşi eu cred în atotputernicul creator, care a creat universul şi care veghează asupra noastră.

Miss Preussler îl privea deconcertată.

— Nu vă cred, răspunse ea, fără ca vocea ei să exprime aceeaşi convingere. Niciun creştin adevărat nu ar debita asemenea teze eretice.

— Dar oare creaţia Domnului nu este cu atât mai minunată, cu cât crezi că El a creat şi alte lumi asemănătoare lumii noastre? întrebă blând Graves. Poate mii. Poate milioane, cu

milioane de populaţii care cred în El?

Miss Preussler părea absolut răvăşită. Automat vru să răspundă cu îndârjire - i se păru lui Mogens -, dar renunţă şi dădu doar din cap neajutorată. În loc de a spune ceva, îl privi mânioasă şi încurcată pe Graves şi cu reproş pe Mogens, după care se întoarse şi se îndreptă spre Tom, rămas la câţiva paşi de ei.

Graves privi după ea clătinând din cap, de această dată fără mânie şi aroganţă, după cum i se păru lui Mogens, apoi ridică lampa şi se întoarse.

— Hai, Mogens, zise el. Să mai mergem o bucată de drum. Cred că miss Preussler doreşte în acest moment să fie singură. Nicio grijă, cu Tom se află în mâini bune.

Mogens ezită, dar apoi îi dădu dreptate lui Graves. Niciodată nu o mai văzuse pe miss Preussler atât de şocată, nici măcar în dimineaţa în care o adusese şeriful.

Îl urmă în tăcere pe Graves în direcţia din care tocmai veniseră. Abia după un timp, şi abia după ce aruncase o privire peste umăr pentru a se convinge că Tom şi miss Preussler se aflau în urma lor la o distanţă la care să nu audă ceea ce vorbeau, reluă discuţia anterioară.

— A fost genial, Jonathan! Nu am crezut niciodată că ar putea cineva să o surprindă în acest mod pe miss Preussler.

Oare se înşela, sau într-adevăr la auzul vorbelor sale ochii lui Graves sclipiră scurt, cu amuzament?

— Cine spune că eu am surprins-o?

— Ai modificat iarăşi regulile, nu? presupuse Mogens.

Graves negă energic clătinând din cap:

— În niciun caz. A fost sincera mea convingere.

Acum era rândul lui Mogens să îl privească nelămurit.

— Vrei să spui că dintr-odată crezi în Dumnezeu? întrebă el.

— Am zis că toate aceste lumi sunt create de Dumnezeu, confirmă Graves şi brusc vocea lui luă un ton puţin îngrijorat când adăugă: Dar am spus de care?

Capitolul 41

Mogens îşi ieşise din fire, senzaţie ce devenea mai profundă cu fiecare pas făcut în urma luminii palide lăsate de Graves în întunericul din faţa sa. Dacă ar fi încercat să îşi imagineze anterior această situaţie, s-ar fi aşteptat ca la început să reacţioneze jenat şi neîncrezător, apoi cu îndoială şi în final să se bucure, după ce depăşea un moment meritat de ruşine şi după ce raţiunea lui academică dispusese de suficient timp să invoce toate îndoielile necesare şi să cântărească toate argumentele. Dar se întâmpla exact invers.

Priveliştea stelelor ce dansau îl copleşise pur şi simplu. Nu mai fusese loc de îndoială sau de argumente logice. El văzuse, şi ceea ce văzuse depăşise fulgerător barierele intelectului său, fără a lăsa cea mai mică şansă împotrivirii. În momentul în care aflat în străvechea grotă asistase la dansul fascinant al unei imagini stelare ce nu mai exista în această formă de cinci mii de ani, *ştiuse* că Graves spusese adevărul. *Voise* asta.

Acum urmau îndoielile.

La drept vorbind, şi partea de critică încăpăţânată a raţiunii sale - savantul din el, care în ultimul timp prea des trebuise să decidă - recunoscuse că în grota dogonilor era ceva special. Chiar şi cel mai mare sceptic nu ar putea să pună în discuţie ceea ce tocmai văzuse el cu propriii ochi. Dar desenul de pe stâncă vechi de cinci mii de ani şi o mână de luminiţe dănţuitoare erau dovezi suficiente pentru ceea ce afirma Graves? Răspunsul univoc la această întrebare era desigur nu. Mogens cunoştea pericolul care îi pândea tocmai pe oamenii cu o raţiune ştiinţific formată prin studiu tocmai când ei *voiau* să creadă ceva. Istorioare de-a dreptul penibile de mari erori, amăgiri şi minciuni umpleau volume întregi, dacă cineva şi-ar fi dat osteneala să le aştearnă pe hârtie, iar Graves şi cu el pierduseră ca studenţi nenumărate nopţi amuzându-se pe seama erorilor şi a interpretărilor greşite

cărora le căzuseră victime profesori experimentaţi şi experţi respectabili. Luminiţele acelea oscilante nu însemnau nimic, absolut nimic.

— Tom!

Vocea lui Graves pătrunse atât de neaşteptat peste gândurile sale, încât tresări speriat şi se uită alarmat în jur. Ajunseseră la galeria cu hieroglife şi erau pe cale de a o părăsi fără că Mogens să îşi fi dat seama. Acum Graves se oprise şi întinsese braţul. Lumina lămpii de miner pe care o ţinea în cealaltă mână se pierdea în faţa lor, în bezna tunelului, dar Mogens era destul de nervos pentru a sesiza în întuneric o mişcare care de fapt nu exista.

— Adu-mi puşca! ceru Graves. Tom se grăbi să ajungă la Graves şi să îi dea arma, iar Graves adăugă pe un ton nu tocmai convingător, adresându-i-se lui Mogens: Este o simplă măsură de siguranţă. Luă puşca sub braţ cu o mişcare care trăda o neliniştitoare rutină şi continuă: Totuşi, ar fi poate mai bine să rămâi puţin în urmă. Şi să fii atent la miss Preussler!

Nici aceste cuvinte nu sunară convingător, consideră Mogens. Dacă era vorba de o simplă măsură de siguranţă, de ce Graves devenise brusc atât de nervos?

Nu se întoarse la miss Preussler, ci aşteptă până când aceasta ajunse lângă el şi vru să meargă mai departe. Graves făcu încă un semn cu mâna şi zise:

— Vă rog să aprindeţi lămpile, ajungem imediat.

Miss Preussler se supuse pe loc, şi Mogens încercă şi el, dar se dovedi atât de neîndemânatic, încât Tom se întoarse ca să îl ajute. Ţiuitul aproape insesizabil al lămpilor de miner se reuni într-un susur clar şi fu preluat de pereţii cu desene, care păreau că rosteau istorii străvechi, interzise neiniţiaţilor, la care părea că răspundea ceva din întuneric.

— Mulţumesc, îi spuse Mogens lui Tom, când acesta îi întinse lampa.

Tom răspunse cu o înclinare a capului, însoţită de unul dintre obişnuitele-i zâmbete copilăreşti, dar Mogens crezu totuşi că sesizează la el o anume tensiune şi o seriozitate, pe care le mai observase la el doar o singură dată, atunci când povestea despre moartea părinţilor lui.

Tom îi întinse cea de a doua puşcă, dar Mogens dădu înfricoşat din cap şi abia se stăpâni să nu se retragă puţin. Dispreţuia armele la fel ca acum zece minute şi oricum era sigur că tânărul o putea mânui mai bine decât el.

— Cum vreţi, profesore, zise Tom, ridicând din umeri. Rămâneţi în spatele meu, voi avea grijă de dumneavoastră.

— Să rămânem la câţiva paşi în urmă ori să fim chiar în spatele vostru? întrebă miss Preussler încruntată, după ce venise alături de Graves.

Graves aruncă o privire supărată peste umăr, în direcţia ei, ridică scurt din umeri şi plecă mai departe.

Nu erau la mare distanţă de capătul tunelului. Lumina reunită a lămpilor lor tocmai cădea pe halda de dărâmături, pierzându-se în întunericul de dincolo de ea, în camera templului. Mogens se aştepta ca priveliştea să îi trezească amintiri legate de noaptea trecută, dar tot ceea ce simţi fu doar o frică ce se amplifica. Încă nu îşi amintea ce văzuse dincolo de poarta deschisă, ci doar că fusese ceva groaznic.

Miss Preussler mergea tot mai încet, aşa că distanţa dintre Graves şi ei se mărea, şi, când ea vorbi, Mogens îşi dădu seama şi de ce. Vocea ei era ca o şoaptă, dar asta nu ajuta mare lucru; pereţii decoraţi receptau fiecare sunet şi îl reflectau amplificat şi deformat. Ca vocea vrăjitoarelor rele din basme, care ademenesc copiii prin uşa deschisă a cuptoarelor.

— Cum a fost posibil ca un bărbat atât de drăguţ şi tânăr ca dumneavoastră să dea de cineva ca doctorul Graves? întrebă ea.

— Odată eram… începu automat Mogens, dar se opri şi tăcu un moment gânditor. Fusese pe punctul de a spune *prieteni*, dar cuvântul nu vru să îi iasă de pe buze, şi asta *nu* doar din pricina celor nouă ani trecuţi. Miss Preussler îl privi întrebătoare, într-un anume fel, şi în cele din urmă el adăugă ridicând din umeri abia schiţat:… Colegi de studii.

— La universitate, bănuiesc, spuse miss Preussler.

Graves îi aruncă din mers o privire clar dispreţuitoare, pe care ea o trecu cu vederea tot aşa cum făcuse şi el cu vorbele ei. Din neobişnuita lui blândeţe şi neobişnuitul lui calm nu mai

rămăsese nimic. Momentul în care se aflaseră în grotă şi priviseră fascinantul dans al stelelor îi schimbase pe amândoi pentru o clipă; poate că atât în Mogens, cât şi în Graves trezise ceva necunoscut nici de ei, adormit în adâncul lor. Dar clipa trecuse şi ei reveniseră la comportamentul obişnuit. În mod ciudat, acest gând mai curând îl linişti pe Mogens, în loc de a-l deranja.

— Lăsaţi-mă să ghicesc, profesore, continuă miss Preussler. Desigur că şi ea observase ca şi el cât de lipsit de sens era să vorbească în şoaptă când oricum Graves le auzea cuvintele, asupra cărora chiar se concentra. Părea că nu o mai deranja, căci vorbea pe un ton normal. Dar acum, acustica bizară a galeriei părea că mai curând îi înăbuşea cuvintele. Adăugă: Este vorba despre acea femeie, despre care mi-aţi povestit.

Graves nu se mai mulţumi acum cu o privire peste umăr, ci întoarse capul şi bustul, în aşa fel încât lumina lămpii lui descrise un dans furios pe pereţi, tavan şi podea şi îl fulgeră pe Mogens cu o privire plină de ură, dar se reţinu de la orice comentariu şi, după o secundă, reveni la vechea poziţie.

— Da, Janice, răspunse Mogens încet. Dar nu cum credeţi dumneavoastră, miss Preussler.

Nu contase pe această lovitură sub centură, dar ea renunţă să îl mai hărţuiască, lucru pentru care Mogens îi rămase foarte recunoscător, aşa că el fu cel care continuă, deşi nu intenţionase:

— A fost o poveste teribilă. Nu aş dori să vorbesc despre ea, vă spun doar atât: Ea a murit atunci. Din vina mea. Doar din vina mea.

Nu mai fu nevoie să o privească, pentru a simţi cât de puţin credea ea această versiune. Miss Preussler nu era nici proastă şi nici insensibilă. În ultimii ani întrebuinţase, în gând, cu generozitate deseori ambele atribute în legătură cu ea, dar de mult îşi dăduse seama cât de mult o nedreptăţise astfel. Ea nu era niciuna, şi nici alta. Dimpotrivă. Chiar dacă într-un sens pe care abia acum începea să îl înţeleagă şi în cadrul regulilor fixe ale unei lumi mici, bine delimitate, ea era o persoană foarte inteligentă şi deosebit de sensibilă, chiar dacă se putea transforma într-o scorpie de la o secundă la

alta.

— Dacă supravieţuim acestei nopţi, profesore, spuse ea, va trebui să avem o discuţie.

— Lucru de care mă îndoiesc profund, adăugă Graves ostil şi cu o voce atât de ridicată, că vorbele lui părură absurde. Turturelelor, mă văd silit să vă stric momentul marii voastre concilieri, dar v-aş ruga insistent *să vă ţineţi gura odată!*

Ultimele cuvinte aproape că le strigase. Miss Preussler clipi mai repede şi îl privi concentrată. Nu mai spuse nimic, ceea ce după părerea lui Mogens se datora mai puţin tonului lui Graves şi mai mult faptului că ea considera a fi sub demnitatea ei să reacţioneze la un asemenea comportament, în timp ce Mogens făcu o mutră îngrozită şi se stăpâni o clipă. Graves încuviinţă satisfăcut din cap, luă o mină înverşunată şi continuă drumul cu paşi apăsaţi.

Dar satisfacţia lui nu-şi avea rostul; nici reacţia lui Mogens nu dădea de înţeles că l-ar fi intimidat - de mult nu mai putea face asta -, dar pentru un scurt moment, la limita razei de lumină a lămpii sale, văzuse ceva sclipind. Bineînţeles că Janice fu vizibilă doar pentru el, ea de fapt nici nu fusese acolo - pentru prima dată era absolut conştient de acest lucru -, dar ştia totodată că ea îl aştepta undeva acolo, în faţă, în umbră. Şi, tot pentru prima dată, acest gând nu mai fu înspăimântător, ci dimpotrivă profund liniştitor.

— Ce om imposibil, spuse în sfârşit miss Preussler, exact atât de încet cât să audă Graves, dar acesta să nu fie sigur că ar fi trebuit să audă.

De data aceasta nici nu reacţionă, ci dimpotrivă grăbi pasul până ajunse la grămada de moloz, unde se opri. Tom dădu să o escaladeze, dar Graves îl opri cu un gest, şi în acelaşi timp le făcu semn cu cealaltă mână lui Mogens şi miss Preussler să se grăbească.

— Vă rog să îmi scuzaţi tonul grosolan, zise acesta când cei doi ajunseră lângă el. Sunt... puţin cam nervos.

Miss Preussler îl privi inexpresivă şi nici nu se gândi să îi ierte greşeala.

— De acum trebuie să păstrăm liniştea, continuă Graves în şoaptă, uşor contrariat. Şi să fim foarte atenţi.

— Dumneavoastră credeţi că într-adevăr avem nevoie de aceea? spuse miss Preussler, arătând cu o mişcare a capului către puşca pe care Graves o ţinea sub braţul stâng.

— Sper că nu. Chiar mă tem că, dacă vom avea nevoie de ea, nu ne va fi prea mult de folos. Dădu din cap îmbufnat şi adăugă: Dar este mai sigur, nu-i aşa?

— Nu-i aşa, răspunse miss Preussler.

Mogens se străduise din toate puterile să îşi ascundă un zâmbet. Într-adevăr, miss Preussler era capabilă de surprize în orice situaţie.

Graves nu părea să fi considerat răspunsul cât de cât hazliu. Dar era destul de prudent pentru a nu riposta, ci o privi deodată pe miss Preussler cu mare seriozitate şi adânc îngrijorat.

— Acum este ultimul moment în care vă mai puteţi răzgândi, doamna mea. Încă vă mai puteţi întoarce. Trebuie doar să parcurgeţi drumul invers şi veţi ajunge neîntârziat la ieşire.

— Aveţi probleme cu auzul, doctore? răspunse miss Preussler, zâmbind cu amabilitate. Credeam că m-am exprimat suficient de clar.

— Dacă mergem mai departe, spuse calm Graves, este posibil să nu ne mai putem întoarce.

În loc de răspuns, miss Preussler îl mai măsură o dată cu o privire lungă, dispreţuitoare, apoi îşi ridică puţin rochia, se întoarse pe călcâie şi începu să escaladeze cu o surprinzătoare agilitate grămada de moloz.

Graves se uită blocat la ea o secundă, apoi încercă să întindă braţul, ca să o reţină, dar miss Preussler deja ajunsese la jumătatea urcuşului, surprinzându-i încă o dată. Când ajunse în punctul din care putea fi zărită din cealaltă parte, se lăsă în mâini şi în genunchi şi parcurse restul pantei în patru labe. Ajunsă în vârf, se întinse pe burtă şi, nemişcată, spionă cu privirea în faţă; dacă ar fi fost cu vreo cincizeci de kilograme mai uşoară, ai fi putut să o iei drept un indian furişat într-un tufiş, pregătind o ambuscadă împotriva invadatorilor albi.

Mogens îl învrednici pe Graves cu o privire triumfătoare, la

care ultimul reacţionă doar cu expresie şi mai îngrijorată.

— Asta nu îmi place. S-ar putea să devină cu adevărat periculos. Făcu o mişcare cu arma şi adăugă: Vorbeam serios. Dacă vom avea nevoie de ea, probabil că nu ne va fi de mare folos.

— Atunci, de ce le mai cărăm cu noi? întrebă Mogens.

— Pentru că… ah, uită asta!

Graves o urmă pe miss Preussler, mai rapid şi într-o manieră care îi înlătură lui Mogens orice îndoială că ar fi făcut asta pentru prima dată, dar făcând nu mai puţin zgomot decât ea. El se lăsă în patru labe mult mai departe decât o făcuse miss Preussler, aşa că pericolul de a fi văzut din cealaltă parte era mult mai mare. Mogens îl văzu făcând un gest de chemare cu capul, şi Tom începu şi el să urce grămada. În câteva clipe se aflau cu toţii în vârf, ca patru soldaţi care trăgeau cu ochiul din tranşee, urmărind încordaţi inamicul.

Dar în cealaltă parte, cel puţin în acest moment, nu era absolut nimic deosebit de urmărit. Atât Graves, cât şi Tom îşi îndreptaseră lămpile către marea cameră a templului, dar lumina albă părea că cu fiecare metru parcurs pierdea din putere ca şi cum nu ar fi străbătut o încăpere goală, ci apa neagră din străfundurile oceanului, unde nu avea niciun drept la existenţă şi nicio putere. Doar din loc în loc se mai zărea câte un contur, care şi el refuza insistent să dobândească un sens sau să ia o formă cunoscută. Într-un loc o grămadă de resturi exista doar spre a demonstra deşertăciunea oricărei creaţii omeneşti şi lipsa de sens a tuturor eforturilor omului de a se ridica împotriva legii primordiale a universului. Mai departe se vedea jumătatea spartă a statuii unei zeităţi jumătate om, jumătate pasăre, a cărei ruină era în acelaşi timp batjocoritoare şi alarmantă. Mai încolo zăriră o bucată căzută din tencuiala peretelui, pe care hieroglifele sparte se regrupau într-un sens nou, funest. Abia după ce şi miss Preussler, şi Mogens îşi ridicară lămpile, situaţia se mai îmbunătăţi.

Mogens se îngrozi cumplit. Fusese el însuşi aici când catastrofa se abătuse asupra camerei templului, distrugând

într-o secundă ceea ce rezistase aproape cinci mii de ani, dar nu îşi amintea ca aceasta să fi fost nici pe departe atât de devastatoare. Se prăbuşiseră şi se spărseseră coloane, minunate statui de zei şi sculpturi fuseseră azvârlite de pe soclurile lor sfărâmându-se. Porţiuni întregi din tencuiala pereţilor zăceau pe jos, grămezi de sfărâmături la baza stâncii negre-cenuşii, iar grandioasa podea-mozaic se transformase în fundul unui lac secat, ars de soare timp de un secol şi plin de un labirint de crăpături de la grosimea unui fir de păr până la cea a unui lat de palmă.

Graves şi Tom deplasau metodic lumina lămpilor lor. Deşi lămpile erau foarte puternice, lumina nu era suficientă pentru întreg spaţiul; totuşi, Mogens putu să îşi dea seama că distrugerile nu se limitau la o mică zonă din dreptul intrării, ci dimpotrivă ele păreau şi mai serioase în partea din spate a încăperii. Acum era sigur că ultima dată starea în care se afla camera nu era aceeaşi ca acum, şi după un timp îi împărtăşi lui Graves impresia lui.

— Mă tem că ai dreptate, zise el. Trebuie să fi avut loc încă o surpare după ce am fost noi aici.

Vocea lui conţinea o doză de îngrijorare mai curând legată de starea podelei ce se întindea în faţa lor şi probabil de sutele de mii de tone de piatră ce le atârnau deasupra capului; nici urmă din părerea de rău resimţită de Mogens. Cu nu mult timp în urmă, această încăpere era neatinsă, împreună cu toate minunile din ea, cu comorile şi obiectele ei de preţ străvechi, descoperiri ce ar fi revoluţionat nu numai istoria arheologiei, ci pentru Mogens reprezentau un dar de la Dumnezeu. Acum totul era distrus. Dacă te gândeai doar la câte urme materiale mai existau încă din mileniile imperiului faraonilor, această cameră devastată reprezenta un imens tezaur; dar acesta era nimic faţă de ceea ce văzuse cu ochii lui în urmă cu două zile şi parţial avusese în mână. Părerea de rău resimţită de Mogens era amestecată cu furia. O furie fără un ţel anume şi poate din această cauză cu atât mai adâncă. De ce soarta îi făcea un asemenea dar pentru ca apoi să i-l ia imediat înapoi?

— Pare să fie linişte, spuse Graves.

Dar de ce în vocea lui era atâta îngrijorare?

— Credeţi că acei monştri nu sunt aici? întrebă miss Preussler.

În loc de a răspunde, Graves mai plimbă o dată lumina lămpii de jur împrejur, făcând un gest către Tom, care procedă la fel cu lampa lui. După câteva momente, Mogens şi miss Preussler făcură la fel.

Chiar şi luminile reunite ale lămpilor nu reuşeau să smulgă întunericului din partea opusă decât vagi năluci. Mogens avu impresia că zăreşte o reflectare palidă a luminii, ce putea fi de la treptele ce urcau către monstruoasa poartă şi către giganticele statui ale paznicilor ei, şi ele probabil un morman de dărâmături - dar dacă cutremurul îngropase poarta? însă dansul luminii detectă mişcare şi acolo unde nu trebuia să existe, şi fantezia ameninţa iarăşi să scape de sub control.

Graves orientă lumina din nou într-o parte, testă drumul şi apoi se opri asupra celeilalte părţi a mormanului de dărâmături. Tom se ridică fără să mai aştepte ordinul corespunzător, alunecă în jos aplecat şi aproape fără zgomot şi ridică arma îndreptând-o ameninţător spre întunericul de dincolo de cercul tremurător al luminii.

— Miss Preussler, spuse Graves.

— Da, ştiu, este ultima şansă pentru a mă răzgândi, răspunse ea în timp ce se ridica, respirând zgomotos. Tocmai aţi spus-o.

Graves păru că cedase definitiv, căci ridică uşor din umeri, după care îl urmă pe Tom, iar miss Preussler întinse mâna pentru a-l ajuta pe Mogens. Acum nu era momentul potrivit pentru mândrie, ca să nu mai spunem că tăietura din partea laterală şi din coapsă îşi alesese cel mai nepotrivit moment să revină cu dureri pulsatorii, aşa că acceptă recunoscător oferta şi constată fără surprindere cât de puţin efort depuse ea pentru a-l ridica.

— Mi-aş fi dorit să îl fi ascultat pe doctorul Graves, zise el. În mod excepţional, de data aceasta are dreptate, miss Preussler.

— Să vă las singur cu acest om groaznic? Cu siguranţă, nu.

— Multe mulţumiri pentru ajutor, Mogens, spuse ironic

Graves. Dar acum trebuie să mergem mai departe. Şi nu îţi face griji: Dacă nu vom putea stăpâni aceşti monştri cu puşca, pur şi simplu o vom asmuţi pe miss Preussler asupra lor.

Mogens puse capăt acestei discuţii fără sens patinând în jos pe grămadă de moloz, balansându-şi braţele întinse şi ajungând la bază la fel de repede ca Graves şi Tom, dar spre regretul său nu la fel de negălăgios. Mişcările lui declanşară o avalanşă de pietricele şi alte sfărâmături, care îl ajungeau şi îl depăşeau pe el însuşi cu zgomot şi care în întunericul apăsător trezeau un ecou fremătător, ce parcă nu mai înceta. Mogens trăi o senzaţie scurtă, dar puternică de groază când observă o piatră de mărimea pumnului rostogolindu-se într-o crăpătură din podea, în care dispăru fără a scoate cel mai mic sunet. Până acum plecase de la convingerea că templul era cioplit în stâncă masivă, iar podeaua de sub picioare era dură şi solidă până în centrul pământului - dar de unde să fi ştiut asta?

— Rămâi în urmă! Şi te rog, linişte! ceru Graves.

Plecară mai departe, şi Mogens chiar se strădui să meargă cât mai puţin zgomotos, deşi avea senzaţia că doar bătăile inimii sale şi erau suficiente să facă să se prăbuşească încăperea.

Şi credea că tot nu mai avea importanţă. Vârcolacii nu erau aici. Dacă i-ar fi pândit aici jos, i-ar fi atacat de mult.

În faţa lor Tom se împiedică de o dărâmătură pe care nu o observase. Îşi regăsi rapid echilibrul fără să se accidenteze, dar slobozi o înjurătură cu voce tare şi aproape în acelaşi moment aruncă o privire de scuze către miss Preussler, care părea să fi luat cunoştinţă de ea tot atât de mult ca de derapajul anterior al lui Mogens. Atenţia ei era atrasă mai mult de obiectul de care se împiedicase Tom: jumătatea superioară a unei statui distruse, reprezentând un om cu cap de pasăre de pradă stilizat.

— Asta este… sinistru, zise ea, şovăind. O lucrătură fascinantă, dar pe undeva sinistră. Ce popor a creat aşa ceva?

— În niciun caz nu este opera diavolului, miss Preussler,

spuse Graves ironic, vă pot asigura de acest lucru, ea aparţine unei culturi ce a creat minunate opere atunci când creştinismul nu reprezenta nici măcar o idee.

— Sunt pe deplin la curent cu cultura Vechiului Egipt, doctore Graves, îl informă miss Preussler. Domnul profesor mi-a împărtăşit destul din cunoştinţele lui, şi chiar o femeie proastă ca mine recunoaşte o statuie a lui Horus atunci când o are în faţă.

Graves îi aruncă o privire uşor iritată, iar Mogens fu nu puţin surprins. Singurele situaţii când discutase cu miss Preussler despre munca lui şi despre cultura Vechiului Egipt au fost cele în care ea îşi exprimase dezaprobarea pentru faptul că un tânăr atât de inteligent şi cuminte ca el se îndeletnicea cu astfel de lucruri confuze. Mărturisirea îi păru excesivă, şi Mogens presupuse că cunoştinţele ei proveneau fără îndoială din cărţile din rafturile camerei sale, pe care ea le răsfoia temeinic în lipsa lui. Mogens se ferea să spună ce era mai neplăcut în această mărturisire - faptul că ea practic recunoştea că în lipsa lui îi umbla prin cameră sau că ea găsea atât de interesant conţinutul cercetărilor lui strigătoare la cer, încât reţinuse numele cel puţin al uneia dintre aceste zeităţi păgâne.

— Totuşi, continuă ea pe un ton mai mult nesigur decât de îndoială, aici este ceva… ciudat.

— Doar foarte puţini oameni au ţinut vreodată în mână o adevărată operă de artă din Vechiul Egipt, miss Preussler, spuse Mogens. Majoritatea celor aflate în muzeele noastre şi aproape toate cele văzute de dumneavoastră în cărţile mele sunt copii ale copiilor.

Miss Preussler se declară de acord cu această explicaţie, dar totuşi îl privi şi mai încurcată, şi chiar Mogens nu mai era absolut sigur că această explicaţie fusese suficientă. El însuși simţise răsuflarea străină şi cumva neumană atunci când coborâse aici prima oară şi de fapt o mai simţea şi acum; acum poate şi mai puternic. Poate că ceea ce emanau aceste statui şi imagini nu era doar fascinaţia unei origini străvechi. Mogens privi înfiorat în stânga şi în dreapta şi răsuflă uşurat că nu zărea decât umbre estompate.

Între timp se apropiaseră suficient de poartă pentru a putea să distingă amănunte. Mogens refuzase cu încăpăţânare până acum să privească direct spre ea, din teama de a nu retrăi ororile uitate ale nopţii trecute. Dar acum nu mai mergea aşa. Mogens îşi adună toate puterile şi se sili să privească drept înainte.

Distrugerile nu menajaseră nici această parte a încăperii, chiar dacă pagubele cele mai vizibile şi mai grave nu puteau fi puse neapărat pe seama cutremurului. Scara cu treptele ei ciudat de întinse crăpase şi era acoperită cu bucăţi de rocă şi bolovani căzuţi peste ea. Una dintre masivele coloane de susţinere se prăbuşise, cealaltă mai era în picioare, dar părea serios zdruncinată şi înclinată. Cei doi uriaşi paznici demonici care se aflaseră în stânga şi în dreapta porţii se prăbuşiseră de pe socluri şi se spărseseră în mii de cioburi, ceea ce pe Mogens îl umplu de o uşurare deloc ştiinţifică. Căută să se convingă că explicaţia acestui sentiment era legat în principal de prezenţa lui miss Preussler, care la vederea acestor creaturi groteşti, cu cap de caracatiţă, ar înceta să creadă că are doar de-a face cu artefacte vechi de cinci mii de ani ale imperiului faraonilor. Dar ştia că nu era aşa. Lui însuşi simpla amintire a statuilor monstruoase, de dimensiuni supraomeneşti, îi crea disconfort fizic. Era bucuros că nu va mai trebui să treacă prin faţa lor.

Dar pesemne că nu cutremurul distrusese cele două statui. Era mult mai probabil că poarta, deschizându-se, le lovise cu atâta forţă încât pur şi simplu le măturase de pe soclurile lor. Mogens nu îşi putu stăpâni un fior când încercă să îşi imagineze uriaşa forţă necesară pentru aşa ceva. Nici măcar vârcolacii cu cap de şacal şi cu puterea lor supraomenească nu ar fi fost în stare să o facă.

— Acolo v-au târât? întrebă Mogens.

Întrebarea era adresată lui miss Preussler, care reacţionă doar încuviinţând din cap fără a scoate un cuvânt şi strângând din buze. Graves nici nu mai întoarse capul spre ea, şi tăcerea ca răspuns afirmativ îl mulţumi. Îndreptă lumina lămpii scurt spre stânga şi spre dreapta, fără ca aceasta să dezvăluie altceva în cadrul general al distrugerii,

decât statui sfărâmate şi hieroglife crăpate, după care îndreptă lumina direct către poarta deschisă. Inima lui Mogens începu să bubuie.

Dincolo de poartă nu se vedea nimic deosebit, în afara întunericului lacom ce domnea peste tot în jurul lor şi care acolo părea parcă şi mai intens. Probabil că de acolo venea un suflu negru, tăcut, izvorât din adâncul pământului, care revărsa în acel spaţiu.

— Tom! strigă Graves.

Fără să şovăie, Tom urcă în grabă treptele. Lui Mogens i se opri respiraţia când acesta ajunse la uriaşa poartă şi se aplecă, dar nu se întâmplă nimic. Tom trecu de poartă cu prudenţă, dar fără să şovăie, se uită rapid în stânga şi în dreapta, după care un moment îşi concentră privirea în adâncul necunoscut. Avea lampa cu el, dar lumina ei se transformase într-o licărire abia vizibilă, şi brusc Mogens avu neplăcuta senzaţie că însuşi întunericul începea să îi şteargă conturul.

Tom mai continuă inspecţia câteva secunde, după care se întoarse jumătate spre ei şi le făcu semn cu puşca.

— Aici nu este nimic. Doar un fel de scară.

— Un fel de…? Ce înseamnă *un fel de?* întrebă încet miss Preussler.

Mogens îşi învinse teama şi se puse în mişcare.

În spatele monstruoasei porţi nu se afla decât un spaţiu mare, absolut gol. Lumina lămpilor lor scotea la iveală pereţii din rocă neagră, primitiv prelucraţi, fără inscripţii ori ornamente. Mogens nu era neapărat dezamăgit; după barbara splendoare a porţii, s-ar fi aşteptat ca de partea cealaltă a ei să fie ceva neobişnuit, dar nu ar fi putut spune exact la ce se aşteptase. Platitudinea rece a acestei încăperi din stâncă îl dezorienta. Singurul lucru care îi atrase atenţia era uşorul iz de apă sărată ce plutea în aer.

Tom arătă cu lampa către stânga, în direcţia în care privise atât de concentrat. Graves se îndreptă fără un cuvânt într-acolo, urmat de Mogens. Inima acestuia încă bătea cu putere şi abia acum observă cât de tare îi tremurau mâinile, pe care imediat le strânse în pumn.

Ceea ce descoperise Tom părea a fi începutul a ceva ce cu fantezie şi multă bunăvoinţă putea fi denumit scară: un puţ strâmt, cu formă neregulată, care se pierdea în adânc în volte strânse, unele atât de răsucite, că numai vederea lor îl făcea pe Mogens să ameţească. Înţelese brusc la ce se referise Tom când spusese „un fel de scară“. Nu fusese sigur că era vorba despre aşa ceva sau doar despre ceva la care spiritul uman negăsind un termen potrivit îi putea spune, un fel de scară.

— Sunteţi sigură că aţi fost dusă pe această cale, miss Preussler? întrebă Graves.

Mogens înţelegea şi îndoiala din vocea acestuia. Nu era sigur nici dacă el însuşi se credea în stare să coboare pe această scară, cu toate că avea sentimentul că în viitorul nu prea îndepărtat va avea ocazia să îşi dea seama de acest lucru. Dar ca să mai transporte şi o victimă care se opunea din toate puterile, în plus cu greutatea şi dimensiunile corporale ale lui miss Preussler, nu îi credea în stare nici pe vârcolaci.

Nici miss Preussler nu răspunse imediat, ci privi un moment, cu o expresie de îndoială, puţul cu aşa-zisa scară.

— Nu ştiu, spuse ea ezitant. Totul s-a petrecut atât de repede şi… Se opri din vorbit, scutură capul şi se corectă pe un ton hotărât: Ba da, sunt sigură. Pe aici am coborât.

— Dacă aşa ziceţi dumneavoastră… murmură Graves lipsit de entuziasm.

La lumina lămpii sale mai examină o dată, foarte încet, marea încăpere cu forme neregulate. În ea nu se afla nimic - doar stâncă brută, plină de crăpături, pe care din loc în loc străluceau zone umede, poate şi nişte cristale de sare, dacă ţineai cont şi de izul marin deosebit ce plutea în aer. Încăperea îi părea lui Mogens tot mai ciudată. De ce să se fi construit această poartă costisitoare, cu cele două statui monstruoase, ce păreau a sta de strajă, dacă dincolo de ea… nu era nimic?

— Avem nevoie de o coardă, spuse Graves.

Tom sprijini arma de perete, dar nu dădu de înţeles că şi-ar da jos rucsacul sau că ar căuta cumva în el, ci fără să scoată un cuvânt, cu dinţii strânşi, începu să coboare în puţ.

— Tom? întrebă Graves.
— Un moment, doctore Graves, lăsaţi-mă să verific ceva.
Graves nu fu entuziasmat, dar tăcu, iar Mogens se abţinu şi el de la orice comentariu, dar îngrozit trase brusc aer în piept când Tom îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi o porţiune bună. Dar reuşi să se agaţe din nou de neregularităţile stâncii. Se opri un moment, îi zâmbi lui Mogens pentru a-l linişti şi continuă să coboare pe peretele de stâncă cu mai multă atenţie. După o clipă, capul şi umerii dispărură în adânc şi după o altă clipă dispăru şi rucsacul lui supradimensionat.
— Este aşa cum m-am gândit, se auzi vocea lui din puţ.
— Poftim? întrebă Graves.
— În continuare este mai uşor.
Cu inima bătând cu putere, Mogens se aplecă şi privi în puţ alături de Graves; la nici doi metri mai jos zări chipul lui Tom, care cu picioarele uşor depărtate şi cu braţele întinse se sprijinea în pereţi ca un alpinist care cobora printr-un horn.
— Aici este un cot, spuse el. După care drumul este mult mai simplu. Poate că miss Preussler coboară prima…?
— Dacă vrea cu adevărat… zise Graves.
Miss Preussler îi aruncă o privire dispreţuitoare, se întoarse, se sprijini în mâini şi în genunchi, apoi începu să testeze sub ea cu piciorul. Mogens nu ştia cum o susţinea Tom, şi mai ales de unde - şi nici nu voia să ştie exact -, dar se bucură când el şi Graves, ţinând-o de braţe, o coborâră treptat în puţ, chiar dacă el simţea că propriile braţe i se smulgeau din umeri. Îl auziră oftând pe Tom, care apoi strigă:
— Este în regulă, puteţi coborî.
Mogens îl ascultă. Rănile îi zvâcniră sălbatic când, epuizat, lăsă braţele jos şi simţi ceva umed şi cald curgând pe piept. Cel puţin una dintre rănile nevindecate se redeschisese. Şi durea îngrozitor.
Graves îl examină critic.
— Faci faţă? îl întrebă el.
— Desigur, răspunse Mogens cu respiraţia tăiată. Am nevoie doar… de o clipă…
Părerea lui Graves părea că este alta, dar se limită la un ridicat din umeri în tăcere şi începu să coboare ca şi miss

Preussler. Doar mai repede.
În timp ce se ţinea de proeminenţele stâncii, una din mănuşi îi alunecă pe mână, nu prea mult şi numai pentru un scurt moment, permiţându-i lui Mogens doar o privire rapidă.
Dar fu mai relevant decât ar fi vrut.
Nu putea să spună exact ceea ce văzuse. Nu era piele şi cu siguranţă nu era nici carne de om. De sub mănuşă ieşi la iveală ceva alb, ca un snop de legături neurale pulsatorii, care se împleteau între ele.
Înainte ca Mogens să fi putut să vadă mai mult, mâna lui Graves dispăru în puţ, şi el rămase singur.
Inima îi bubuia. După ce plecase Graves, mai avea o singură lampă, care ar fi trebuit să fie suficientă pentru a lumina micul spaţiu în care se afla, dar care pur şi simplu nu realiza acest lucru. Întunericul se năpustea asupra lui din toate direcţiile în acelaşi timp, lipsindu-l nu numai de vedere, ci şi de respiraţie.
— Hai, Mogens! Vocea lui Graves era atât de înfundată şi deformată de parcă venea dintr-o văgăună fără fund şi ecoul ei îi alimenta şi mai mult teama. Acesta continuă: Tom are dreptate. Aici este mai uşor. Ia arma cu tine!
Mogens apucă puşca cu vârful degetelor şi i-o întinse lui Graves, înainte ca el însuşi să se sprijine în mâini şi în genunchi şi să înceapă coborârea cu spatele înainte.
Îşi făcuse socoteala că Tom sau Graves îl vor ajuta, aşa cum procedaseră cu miss Preussler, dar vocile acestora se îndepărtau, şi, amintindu-şi de geometria ameţitoare a puţului, nu cuteză să privească în jos şi coborî cu ochii închişi, sprijinindu-se când într-o mână, când în cealaltă, până când simţi sub picioare din nou podeaua solidă, uşor înclinată.
— Fii atent, Mogens, auzi el vocea lui Graves în spatele său, fii atent la…
Mogens se întoarse tot cu ochii închişi şi cu un oftat de uşurare se îndreptă, dând atât de tare cu capul de stâncă, încât văzu stele verzi.
— … Cap, încheie Graves.
Mogens era sigur că tonul răutăcios din vocea acestuia nu era doar o închipuire a sa. Duse mâna la cap suspinând, îşi

plimbă degetele prin păr şi, spre propria surprindere, nu descoperi sânge, cu toate că lovitura fusese atât de puternică, încât i se făcuse rău.

— Nu îi da atenţie, zise Graves vesel. Toţi am păţit la fel.

Mogens nu putu să îşi dea seama ce putea fi atât de hazliu în asta, dar deschise până la urmă ochii, văzu mutra amuzată a lui Graves, îşi lăsă capul pe spate şi, buimăcit, făcu ochii mari.

— V-am mai spus, doctore Graves, că sunteţi un om imposibil? întrebă miss Preussler.

— De mai multe ori, draga mea, răspunse Graves. De mai multe ori.

Mogens nici nu auzi replicile, pentru că ceea ce vedea era în acelaşi timp uluitor şi imposibil, motiv pentru care un moment uită şi de durerea ce îi pulsa sub ţeastă. Tunelul în care se aflau era din aceeaşi rocă neagră strălucitoare ca încăperea din spatele porţii, iar tavanul se afla la cel puţin doi metri deasupra capetelor lor. Dar când întinse braţul, degetele întâmpinară rezistenţă aproape imediat.

— Dar asta este… imposibil, murmură el.

Degetele nu se loviseră de un obstacol invizibil, nu, el putea să vadă cum acele degete atingeau stânca la doi metri deasupra capului, deşi nu întinsese braţul nici jumătate din lungimea acestuia!

— Interesant? întrebă Graves cu o voce degajând o absurdă mândrie.

— Consider că este mai curând înspăimântător, zise miss Preussler. Ceva nu este în regulă aici.

— Eu cred că mai curând cu *simţurile* noastre nu este în regulă ceva, răspunse Graves.

— Poate cu ale dumneavoastră, doctore, ripostă caustic miss Preussler.

— Nu, nu, insistă Graves. Vorbesc serios, draga mea! Cu acest loc totul este în ordine. Eu presupun că simţurile noastre umane incomplete nu pot percepe geometria lui.

— Ce prostie groaznică! zise miss Preussler.

Graves dădu din cap zâmbind.

— Cum vreţi dumneavoastră, spuse el. Dar până vom găsi

o explicaţie mai bună, să ne punem de acord că nu trebuie să ne mai încredem pe deplin în simţurile noastre.

Mogens urmărea disputa doar cu o ureche. După cele constatate cu propriii ochi, era tare tentat să îi dea dreptate lui Graves. Dar nu înţelegea cum de putea doctorul să trateze cu asemenea superficialitate ceva absolut de neimaginat. Mai ridică braţul o dată, ezitant, şi observă cu nu mai puţină uimire că, precum prima dată, degetele sale întâmpinară aceeaşi rezistenţă, deşi nu putea sesiza nicio distorsionare a perspectivei sau vreun alt indiciu de iluzie optică, indiferent de ce gen ar fi fost ea. Era o privelişte profund zguduitoare.

— Din acest motiv nici nu am vrut să utilizez o coardă, spuse Tom. Nu prea eram sigur de locul în care aş fi putut să o fixez.

— Aşadar, ai preferat să te bazezi pe ceea ce îţi dezvăluia simţul tău tactil, adăugă Graves cu un gest aprobator. Un lucru foarte inteligent din partea ta, Tom!

Tom zâmbi flatat, iar Mogens trebui şi el să recunoască perspicacitatea tânărului; dar în acelaşi timp ceva îl deranja în ceea ce spusese acesta.

— Să mergem mai departe, propuse Graves. Cu atenţie.

El însuşi oferea un exemplu, pentru că se întorsese şi plecase cu paşi fermi, calmi, dar ţinând pregătită puşca în mâna stângă; în cealaltă mână întinsă în faţă ducea lampa, ca un orb care se mişca într-o încăpere necunoscută. Totodată nu *mergea* în înţelesul clasic, ci târa picioarele pe podea, de parcă nu avea încredere în soliditatea stâncii aparent masive. Părea cam stupid, dar chiar după câţiva paşi Mogens constată sensul acestei măsuri de siguranţă ce părea exagerată. Mâna întinsă în faţă a lui Graves se lovi atât de tare de un colţ de stâncă, ce părea la un metru distanţă de ea, că lampa se clătină zornăind, şi un moment păru că era pe punctul de a se stinge. O clipă mai târziu se împiedică de o neregularitate a podelei, pe care Mogens nici nu o văzuse, şi nici lui sau celorlalţi doi nu le merse mult mai bine. Cu toată atenţia de care dădeau dovadă, se loviră de mai multe ori cu putere şi dureros de stânci ce păreau că săreau la ei, iar odată Mogens fu gata să cadă când încercă să se sprijine de

un pinten de stâncă aflat mult mai departe decât părea.

În acest mod testară o porţiune bună a detestabilului tunel, apoi Graves dispăru brusc după o cotitură ce ar fi trebuit să se afle cel puţin douăzeci şi cinci, treizeci de paşi mai departe, iar când Mogens îl urmă cu inima bătând puternic, tunelul se lărgi deodată într-o cavitate cu o formă neregulată, în care lumina felinarelor lor se pierdea fără a fi oprită de nimic.

— Şi acum? întrebă Graves.

Întrebarea o privea pe miss Preussler, care ieşise din tunel imediat după Mogens şi acum respira uşurată. Dar aceasta nu putu răspunde la întrebarea lui Graves decât ridicând din umeri şi aruncând în jur o privire pe cât de iritată, pe atât de înfricoşată.

— Nu sunt sigură, spuse ea ezitant. Dar nu cred că am trecut pe aici. Sau în orice caz eu nu îmi amintesc.

Graves păru cam enervat, dar se strădui să nu se observe acest lucru, ridică lampa şi întinse cu atenţie mâna către o stalagmită de mărimea unui om, scoasă în evidenţă de lumină la zece paşi în faţa lor. Degetele se opriră în gol, Graves dădu din cap de parcă ar fi fost deosebit de mulţumit de constatare şi se îndreptă foarte prudent, cu arătătorul întins înainte, către roca neagră, pe care o atinse uşor. Când se întoarse, Mogens îi văzu buzele mişcându-se fără a scoate vreun sunet. Probabil că număra paşii făcuţi.

— Cred că s-a terminat, spuse el. Aici se pare că totul este iarăşi normal. Dar trebuie să fim atenți în continuare.

— Nu acesta este drumul bun, protestă miss Preussler.

— Tocmai spuneaţi că nu ştiţi dacă aţi mai fost sau nu aţi mai fost pe aici, zise Graves.

— Aş putea… începu miss Preussler, dar fu imediat întreruptă de Graves pe un ton cam usturător:

— Miss Preussler, vă rog! Chiar dumneavoastră aţi spus că de câteva ori v-aţi pierdut cunoştinţa şi că eraţi, cu voia dumneavoastră, puţin cam surescitată.

— De ce nu spuneţi isterică, dacă tot credeţi asta? îl întrebă, impertinentă, miss Preussler.

— Pentru că nu am crezut, ripostă Graves şi oftă. Miss

Preussler, de mult am renunţat să vreau să vă mai duc de nas. Dumneavoastră sunteţi aici împotriva voinţei mele exprimate, şi eu v-am spus că nu vom fi poate în stare să vă menajăm; la fel ca pe oricare dintre noi. Aşadar, consideraţi că am luat cunoştinţă de obiecţia dumneavoastră. Poate că este acesta drumul urmat de dumneavoastră sau poate că nu este. Dar mai curând aduce cu un drum care duce jos.

Şi cu privire la acest aspect Mogens îi dădea dreptate, dar îi şi zgândări neîncrederea. Se întreba ce înţelegea mai exact Graves prin „jos“.

De parcă i-ar fi citit gândul, miss Preussler zise:

— Dumneavoastră nu ştiţi ce ne aşteaptă acolo jos, doctore Graves!

— Nu, răspunse imperturbabil Graves. Dar cred că vom descoperi dacă mergem mai departe. Dădu energic din cap ca pentru a înăbuşi din faşă o altă ripostă a lui miss Preussler şi adăugă: Este prea târziu pentru a ne mai întoarce.

Şi, ca pentru a-şi întări spusele, se întoarse pe tocuri şi făcu următorii paşi de-a dreptul furtunos, până când redeveni rezonabil şi îşi impuse un tempo mai potrivit pentru a putea fi urmat şi de ceilalţi.

Mogens nu ar fi putut ulterior spune cât au mers pe un întuneric aproape deplin, la limitele căruia din când în când apărea o umbră neclară - un pumnal ascuţit de lavă neagră ori obsidian care se întindea trufaş către cerul de piatră invizibil de deasupra capetelor lor sau o siluetă îndesată, ca a unui spiriduş care se îngrijea ca ei să nu se abată de la drum. Şi cu toată această companie a întunericului, a bizarilor paznici din piatră şi a ecoului persistent şi deformat care se întorcea din întuneric la ei, cu toate că toate acestea l-ar fi umplut de groază chiar şi pe un bărbat viteaz, el parcă respira mai uşurat. Aici, jos, putea fi neplăcut - Mogens nu putea nici măcar să conteste posibilitatea de a exista aici serioase pericole de a fi pândiţi din întuneric sau de a mărşălui fără să bănuiască exact în ghearele acestuia -, în ciuda a orice era o lume familiară, o frică familiară, şi nu acel imperiu oribil al umbrelor care îţi suceau minţile, prin care trecuseră la început. Aproape disperat, Mogens încercă să

găsească o explicaţie logică pentru acest efect şi chiar obţinu un rezultat: probabil că în puţ era un gaz inodor şi incolor, care le distorsiona percepţia, poate era acolo o anomalie gravitaţională ori o excepţie de la legile naturii cărora li se supunea spiritul uman, care în general nu erau sesizabile. Îi treceau prin cap şi alte explicaţii tot atât de convingătoare, dar el simţea că niciuna dintre ele nu se apropia măcar de adevăr.

În cele din urmă, lumina tremurândă a lămpilor se lovi de un obstacol. După încă o duzină de paşi se aflau în faţa unui perete de stâncă ce nu prezenta nici cea mai mică crăpătură, cu atât mai puţin o trecere.

— Şi acum, draga mea miss Preussler? întrebă Graves.

— V-am spus că eu nu…

— Daţi-ne o direcţie, o întrerupse Graves.

— Bine. La dreapta.

— Bine, zise Graves şi o luă la stânga. Simţiţi curentul de aer, draga mea? întrebă el, în timp ce mergea fără măcar să fi întors capul să se convingă de faptul că şi ceilalţi îl urmau. Adăugă: Şi acest uşor iz de apă sărată? Aş propune să mergem în direcţia de unde vine, şi nu să ne îndreptăm spre locul în care se duce.

Mogens îi aruncă lui miss Preussler o privire, aproape implorând-o să nu răspundă, iar aceasta, spre uşurarea lui, renunţă să mai dea drumul la ceea ce îi stătea pe limbă. Brusca predispoziţie pentru ceartă a lui Graves îl mira, dar probabil că era şi acesta un mod de a lupta cu nervozitatea.

— Lumina, ceru el. Stingeţi-vă lămpile!

Mogens nu prea era de acord şi o spuse:

— Şi dacă bestiile ne pândesc de pe undeva pe aici?

— Atunci, cel mult le vom ademeni cu luminile noastre, răspunse Graves. Oricum sunt convins că, pentru moment, ele sunt ocupate cu altceva.

— Pot să întreb cu ce?

— Cu siguranţă că poţi întreba, dragă profesore, răspunse ironic Graves şi îşi stinse lampa.

Mogens făcu acelaşi lucru şi nu mai puse întrebări. Cumva Graves îi era mai simpatic când se purta cu nasul pe sus şi se

dovedea mai zgârcit cu vorba. După ce şi Tom, şi miss Preussler îşi stinseră felinarele, se făcu întuneric, dar nu pentru mult timp. Deja după două, trei secunde silueta lui Graves începu să se profileze descompusă din întuneric, înconjurată de o strălucire verde palidă, bizar de ireală. Mogens merse mai departe şovăind şi se opri lângă Graves. Doar la câţiva paşi în faţa lor, în peretele de stâncă se căscă o crăpătură de vreun metru înălţime, dar de peste zece ori mai lată, la a cărei apariţie Mogens se gândi involuntar la botul rânjit al unui dragon. În lumina mată verzuie de dincolo de ea, părea că se mişca ceva, dar Mogens nu putea spune ce anume.

— Tu ai mai fost o dată aici, presupuse el.

— În niciun caz, răspunse Graves. Dar este o concluzie de logică simplă faptul că aici, jos, trebuie să existe lumină. Este posibil ca aceste creaturi să aibă ochi foarte sensibili, dar *au* ochi. Dacă ar fi trăit într-un întuneric deplin, nu ar fi avut nevoie de ochi.

Merse mai departe. Cu o infinită prudenţă - şi cu o mişcare care dovedea evident mai multă teamă decât probabil era el însuşi conştient -, se aşeză pe vine în faţa crăpăturii şi privi prin ea.

— Este linişte, puteţi veni, zise el.

Nu mai aşteptă reacţia celorlalţi, se ghemui şi cu o mişcare neaşteptat de rapidă trecu dincolo, unde se ridică rapid în picioare. Trecerea nu era deosebit de lungă - avea mai puţin de o jumătate de metru, aprecie Mogens -, aşa că cel trecut dincolo ar fi trebuit să rămână vizibil. Dar silueta lui părea să se fi topit în lumina verzuie din cealaltă parte, ca un înotător care se scufundă într-un bazin cu multe alge.

— Jonathan? strigă alarmat Mogens.

Nu primi niciun răspuns, aşa că se lăsă jos în faţa crăpăturii şi se uită concentrat prin ea. Crezu că distinge o umbră, dar nu era sigur.

— Graves? mai întrebă el încă o dată, acum fără să se mai străduiască să îşi ascundă tonul îngrijorat.

Se auzi un râcâit, apoi se auzi vocea chinuită, pe jumătate sugrumată a lui Graves:

— Mogens, pentru Dumnezeu, ajută-mă!

Mogens se ghemui sub stâncă, se azvârli dincolo şi se ridică atât de brusc în picioare, că se lovi cu capul de ceva înainte de a fi terminat mişcarea şi se prăbuşi în genunchi cu dinţii strânși.

— Ştiam eu că o să funcţioneze, zise Graves, râzând prosteşte. În tine se ascunde totuşi un băiat bun.

Mogens nu îşi mai ascunse privirea întunecată cu care îl măsura pe Graves în timp ce se ridica şi îşi freca ţeasta dureroasă.

— Eu mă abţin de la a-ţi spune ce se ascunde în tine după părerea mea.

— Foarte rezonabil, răspunse Graves. Apoi rânjetul i se şterse de pe buze. Fii atent, Mogens, nu ne putem permite nicio rană.

Mogens uită de tot ce avusese să îi spună lui Graves când se îndreptă şi privi chipul acestuia.

În spatele lui Graves şi sub el se căsca o cavitate imensă, ale cărei dimensiuni nu numai că îi depăşeau puterea de imaginaţie, dar îi suprasolicitau pur şi simplu judecata. Nu era nici măcar sigur că era vorba despre o cavitate... şi nu mai curând de ceva pentru care ar fi trebuit să inventeze un termen.

Spaţiul era de-a dreptul gigantic. Punctul cel mai înalt al amplului firmament de piatră se afla pesemne la patru sute de metri, dacă nu mai mult, deasupra capetelor lor, şi Mogens nu îndrăznea măcar să facă o apreciere cu privire la dimensiunile lui. Distanţa până la capătul opus al uriaşei catedrale din piatră era cu siguranţă de şapte sute de metri, dacă nu şi mai mult. Şi această încăpere imensă se afla adânc sub pământ - dar nu putea fi totuşi prea jos, şoptea încet o voce calmă în mintea lui Mogens; coborâseră o bună bucată de drum, şi chiar în tunelul umbrelor şi în încăperea alăturată continuaseră să coboare, dar nu chiar atât de mult.

Sub ei se întindea cel mai bizar oraş văzut vreodată de Mogens.

În primul moment nici nu putu să spună dacă într-adevăr era vorba despre un oraş ori de un ansamblu arbitrar de

forme şi formaţiuni stâncoase geometrice pe care raţiunea lui ştiinţifică numai astfel îl putea interpreta, pentru a putea aduce cel puţin o aparenţă de ordine în haosul de neimaginat de acolo, jos. Erau acolo uriaşe structuri bizar deformate, ce arătau ca nişte obiecte însufleţite, care odată ar fi vrut să fie case, dar încremeniseră la jumătate de drum în nişte forme organice ciudate. Existau linii şi paralele care se curbau în modalităţi imposibile, se contorsionau şi se intersectau, terminându-se în locuri unde nu ar fi trebuit să o facă, ori se atingeau în unghiuri absolut imposibile. O mare parte a acestor structuri păreau distruse şi ruinate - chiar dacă din cauza geometriei complet absurde acest lucru era foarte dificil de apreciat - şi lăsau impresia că niciodată construcţia nu a fost dusă până la capăt. Dar cel mai rău lucru era că, în ciuda acestui caracter bizar, în ciuda ameţelii provocate de geometria neeuclidiană ce stătea la baza lui, ceva în mod groaznic *familiar* îl făcea pe Mogens să recunoască acest oraş.

— Ei? şopti lângă el Graves. Ţi-am promis prea mult, Mogens?

Mogens nu putea să răspundă. Nu putea nici măcar să dea din cap. Cu toate că priveliştea acestui oraş subteran monstruos provoca o groază ca puţine altele prin care trecuse în viaţă, cu toate că simpla lui existenţă părea să rănească ceva în el şi începu să se frământe ca un vierme strivit, slobozind strigăte mute de durere, deşi această imagine îngrozitoare îi jignea pur şi simplu umanitatea, îi era imposibil să se desprindă de fascinaţia ei morbidă sau măcar să întoarcă privirea. Îl auzi pe Tom în spatele lui strecurându-se prin crăpătură şi apoi tăindu-i-se respiraţia de groaza inimaginabilei panorame, dar nu mai avu putere să reacţioneze în niciun fel. Teribila imagine îl ardea ca acidul şi oroarea ce îl cuprinsese începea să se transforme treptat într-o durere fizică, ce îl ţinea prizonier cu o forţă de fier.

Abia când Graves îi atinse braţul şi îi aruncă o privire provocatoare, se smulse din amorţeală şi se întoarse brusc. În spatele lor, miss Preussler, ultima dintre ei, avea evidente dificultăţi în a se strecura prin deschizătura strâmtă. Mogens

şi Graves făcură tot posibilul pentru a o ajuta şi chiar reuşiră să o elibereze cu preţul a doar câtorva mici julituri şi probabil cu julirea ceva mai accentuată a mândriei ei. În loc de a le mulţumi, îl onoră mai întâi pe Graves, apoi şi pe Mogens cu câte o privire nimicitoare, ridică mândră capul şi se îndreptă.

— Cel puţin acum ştim că miss Preussler nu ar fi putut trece *pe aici,* zise amuzat Graves.

Mogens era sigur că miss Preussler auzise afirmaţia - şi ar fi trebuit să o audă - şi că replica ei va urma imediat. Dar tot ceea ce auzi a fost un suspin îngrozit. Apoi ea duse mâna la gură. În ciuda luminii verzui, neplăcute, Mogens observă cum chipul ei lua toate culorile posibile şi cum ochii i se întunecau de groază.

— Dumnezeule mare! Asta ce este? se bâlbâi ea.

Graves lăsă capul pe o parte. Ochii i se îngustară.

— Să nu spuneţi că aţi mai fost aici, zise el bănuitor.

— Nu… Miss Preussler îi aruncă o privire lui Mogens ca pentru a-i cere ajutorul, apoi se întoarse încordată şi continuă: Cred că nu… aici. Eu nu am…

Şi vocea îi cedă.

— Nu aţi văzut totul, aşa este? întrebă Mogens.

— Am fost… într-o… într-o casă, bâigui miss Preussler. Un *fel* de casă. Cred… mă gândesc că…

— Bine, spuse Mogens când vocea refuză definitiv să o mai asculte.

Miss Preussler dădu din cap neajutorată. Mogens îi aruncă lui Graves, care se pregătea de o replică usturătoare, o privire atât de nimicitoare încât acesta nu mai îndrăzni să scoată niciun cuvânt.

— Ce este asta, profesore? scânci miss Preussler. Vă rog să îmi spuneţi ce este asta!

Cu câtă plăcere i-ar fi răspuns Mogens… Cu câtă plăcere şi-ar fi răspuns lui însuşi… Dar tot ce putu să facă fu un gest de neputinţă. Chiar şi acea parte din el care se străduia neobosită să caute explicaţii raţionale, parte pe care el - cu o singură excepţie îngrozitoare făcută cu mulţi ani în urmă - niciodată nu o putuse reduce la tăcere, era acum mută. Se simţea gol. Învins de dimensiunea bizareriei acestui oraș

subteran.

Şi totuşi, într-un mod îngrozitor, simţea că este ceva cunoscut în această panoramă străină.

— Este ceva... ca oraşul dumneavoastră? întrebă el întors către Graves, dar fără să îl privească.

— Nu sunt sigur, răspunse Graves. Eu nu am crezut că ei locuiesc în cavităţi subterane ori în peşteri. În ciuda a orice, mi s-au părut prea civilizaţi şi cu o fiziologie prea dezvoltată. Dar asta... Brusc arăta tot atât de neajutorat pe cât se simţea Mogens. În cele din urmă recunoscu: Nu ştiu.

— De unde provine lumina? întrebă Tom.

Mogens se uită doar neajutorat la el, dar Graves avea pregătit un răspuns - prea spontan pentru gustul lui Mogens, deşi acesta trebui să admită că suna foarte convingător.

— Vedeţi petele acelea luminoase de peste tot pe pereţi şi pe tavan? întrebă el făcând şi un gest corespunzător.

Nu numai Tom, dar şi Mogens urmări cu privirea locul arătat de Graves. De fapt peste tot, pe piatră, din loc în loc chiar şi pe podea, erau pete mari de forme neregulate, ca nişte fâşii de vele verzi împrăştiate fără noimă, care emanau acea lumină de un verde pal ce umplea întreaga cavitate. Lumina fiecărei pete în parte abia se observa, dar în totalitatea lor ele împrăştiau o lumină asemănătoare cu cea a lunii pline dintr-o noapte fără nori.

— Cred că este vorba despre ciuperci luminiscente ori de alte organisme necunoscute care emană lumină.

— Şi asta *nu* numiţi dumneavoastră lucrătura diavolului? întrebă miss Preussler.

În ochii lui Graves se aprinse din nou iritarea, dar Mogens îi aruncă o privire scurtă, prevenitoare. Miss Preussler încă nu depăşise şocul pe care i-l produsese această privelişte. Tot aşa cum în momente ca acestea el se agăţa cu disperare de raţiune şi de logică, credinţa ei de nezdruncinat era cea care o mai făcea să nu piardă contactul cu realitatea. Se pare că în ultimul moment înţelese şi Graves acest lucru, căci renunţă la răutăcioasele lui remarci şi răspunse dimpotrivă pe un ton impersonal, explicativ:

— Aşa ceva nu este ceva neobişnuit, draga mea. Ştiinţa

cunoaşte numeroase forme de viaţă care emană lumină. Nu aţi văzut niciodată licurici?

— Bineînţeles că am văzut, răspunse miss Preussler. Dar aici este o deosebire!

— Cum aşa? întrebă Graves şi clătină capul. În principiu este acelaşi lucru. Dacă pe mine nu mă credeţi, întrebaţi-l pe Mogens. El va confirma că aşa ceva nu este neobişnuit. Există peşti oceanici abisali care dispun de adevărate felinare pentru a momi prada şi numeroase plante care fac acelaşi lucru pentru a atrage insectele care le polenizează. Ceea ce vedem aici - şi arătă către cele mai apropiate pete luminoase - este în principiu acelaşi lucru. Este surprinzător, şi până acum necunoscut, dar nu este o minune. Şi nicio lucrare diavolească.

Mogens nu avu impresia că miss Preussler ar fi mulţumită cu această explicaţie, dar ea nu ripostă, ci îi aruncă o nouă privire prin care îi cerea ajutor şi păru puţin cam rănită când el nu reacţionă în forma sperată. În cele din urmă, făcu un gest către cavitate.

— Şi acum o să îmi spuneţi că ceea ce este acolo jos este opera unor oameni?

— În niciun caz, spuse Graves.

Dădu trist din cap, păru că ar fi vrut să mai spună ceva, dar se opri şi se uită la miss Preussler într-un fel care îl determină şi pe Mogens să o privească mai atent în faţă.

Presupusese iniţial că întrebarea ei se referea la monstruosul oraş de jos, dar acum, după ce o privise mai atent, îşi dădu seama că nu era aşa. Ea privea cam în acea direcţie, dar oripilarea din ochii ei nu se datora bizarelor case şi ruine. Privirea îi era aţintită mai mult deasupra povârnişului din faţa lor, presărat cu milioane de sfărâmături de piatră ascuţite, mai deschise la culoare. Era a doua eroare săvârşită de Mogens.

Ceea ce luase el drept pietre erau oase. Tigve, coaste, bazine şi oase radius, femure şi tibii, oase provenite de la mâini şi tălpi, coloane vertebrale şi molari, omoplaţi şi rotule.

Erau oseminte. Milioane de oseminte umane.

Capitolul 42

Rezistă tentației de a scoate ceasul de buzunar şi a arunca o privire asupra lui - ceea ce nu îi era greu, pentru că Mogens avusese nevoie de toată dibăcia şi puterea lui pentru a-şi păstra echilibrul pe terenul acoperit cu oase -, dar aprecie că avuseseră nevoie de o jumătate bună de oră pentru a coborî la baza îngrozitorului munte de oseminte. Dar nici aici nu era cu mult mai bine. Aici solul nu mai era acoperit cu un strat gros de aproape un metru de oase umane, dar era instabil. Chiar păşind cu atenţie, declanşau mereu mici lavine de tigve ce păreau că îi fixau batjocoritor, şi chiar la o distanţă de cincizeci de paşi de la poalele povârnişului se mai loveau peste tot de resturi umane. Cele mai multe dintre ele erau atât de descompuse şi de vechi, că doar cu greu putea fi bănuită natura lor - şi asta numai dacă ştiai despre ce era vorba -, dar bănuiala aceasta era mai clară decât ar fi vrut Mogens. Nu cu mult timp în urmă, când trecuseră de crăpătura din stâncă şi se pregăteau să coboare povârnişul, fusese îngrijorat cu privire Ia faptul dacă miss Preussler va face faţă presiunii psihice crescânde. Acum nu mai era sigur dacă el însuşi va reuşi acest lucru.

În anii studenţiei, dar şi mai înainte, din copilărie, Mogens fusese fascinat de culturile antice şi de imperiile apuse, văzuse mai multe morminte şi probabil că examinase mai multe cranii decât văzuseră în cărţi majoritatea studenţilor pe care îi pregătise în ultimii ani. Dacă ieri i-ar fi spus cineva că la vederea unui mormânt i se va pune un nod în gât, ar fi râs cu voce tare.

Dar cel de aici nu era un mormânt obişnuit.

Mogens se întrebă fără să poată răspunde în câte secole de-a rândul se aşternuse praful pe care călcau acum. Micul cimitir din spatele taberei lui Graves nu avea o sută de ani, iar oraşul ai cărui locuitori îşi îngropau morţii în acel loc nu era suficient de mare ca osemintele de acolo să fie exclusiv

ale locuitorilor lui decedaţi. Chiar dacă acolo ar fi existat demult un sanctuar al unor locuitori primitivi, poate un cimitir al indienilor care trăiseră aici înaintea venirii albilor care îi goniseră din patria lor, nu ar fi ajuns milenii să explice această cantitate enormă de oseminte. Monştrii trebuie să îşi fi adus victimele aici adunându-le de pe un vast teritoriu aflat de jur împrejur.

— Acolo, în faţă!

Mâna întinsă a lui Graves indica un zid scund, ciudat de diform, aflat la o duzină de paşi, care ar fi putut să fie luat şi drept o masă împietrită de lavă, dacă nu ar fi avut o uşă şi mai multe deschizături ca nişte ferestre, care erau fără îndoială de provenienţă artificială.

Au discutat un timp cum să procedeze în continuare. Graves ezită un moment când Mogens propuse să se întoarcă pentru a reveni ulterior mai bine pregătiţi, dar apoi nici nu făcu efortul de a răspunde. Mogens nu făcuse de fapt în mod serios această propunere. Ceea ce văzuse sus, în camera templului, îl convinsese că probabil nu va mai exista un „ulterior”. Încăperea se va prăbuşi la primele cutremure minore, care se vor produce incontestabil având în vedere situarea taberei. Se simţise chiar vinovat că făcuse această propunere şi ar fi fost îngrozit dacă Graves ar fi acceptat-o.

Aşa că nu le mai rămase altă cale decât cea pe care au ales-o în cele din urmă, mai ales că erau speriaţi în special de perspectiva de a se căţăra din nou peste oasele celor decedaţi cu mult timp în urmă.

Dar cel puţin dintr-un punct de vedere soarta fusese îngăduitoare cu ei: până acum nu îşi făcuseră apariţia niciun vârcolac îngrozitor şi nici alţi posibili locuitori ai acestei interzise lumi subterane. Uriaşa cavitate părea moartă. Nu că acest lucru ar fi fost regretat de Mogens, dar îl neliniştea.

Pe de o parte, se bucura că până acum nu se aflaseră faţă în faţă cu niciunul dintre acei monştri cu cap de şacal, dar, pe de o altă parte, voia să ştie cu orice preţ unde erau aceştia. Îi făcu cu capul semn lui Graves că înţelesese şi se puse în mişcare supus, cu paşi grăbiţi. Îi trecu scurt prin minte că se comportau ca nişte luptători, care la adăpostul nopţii se

strecurau într-o fortăreaţă ocupată de inamic, dar în acest gând nu era absolut nimic deplasat.

Grăbi şi mai mult pasul şi reuşi să îl ajungă pe Tom, care păşea vârtos, dar sub povara rucsacului său supradimensionat părea că o să cadă în genunchi. Cu totul alta era situaţia lui miss Preussler. Aceasta aparent se mişca încet, dar cu o constanţă care în cele din urmă conducea la faptul că el era cel care trebuia să ţină pasul cu ea, şi nu invers. Miss Preussler ajunse înaintea lui la peretele indicat de Graves şi tocmai dispărea pe ceea ce considerau ei a fi o uşă. Mogens mări pasul şi mai mult şi reuşi ca pe ultima parte a traseului să nu se lase depăşit de Tom.

Cu respiraţia complet tăiată şi cu genunchii tremurând, aproape că se prăbuşi prin uşă, trezindu-se într-o încăpere mică, asimetrică şi complet goală, unde nu exista nicio pată luminiscentă, astfel că înăuntru era întuneric aproape deplin.

— Aici ar trebui să fim în siguranţă, spuse Graves. Şi el respira greu, ceea ce îi aduse lui Mogens o uşoară consolare. Cel puţin nu era unicul membru al micii lor expediţii, ale cărui forţe erau limitate. Ar trebui să facem o scurtă pauză. Doar câteva minute.

— Păi, nu spuneai că timpul nostru… ar fi limitat? întrebă Mogens, inspirând cu greutate.

În încăpere se năpusti Tom, salvându-l pe Graves de la un răspuns. Ultimul scormoni ceremonios sub haina echipamentului lui tropical, scoase la iveală un ceas de buzunar legat cu un lanţ subţire de aur şi îi deschise capacul. Mai câştigă câteva secunde încercând zadarnic cu ochii mijiţi să stabilească pe întuneric poziţia limbilor ceasului. În cele din urmă închise capacul ridicând dezarmat din umeri şi băgă ceasul la loc.

— În câteva minute nu se întâmplă nimic, zise el. Nimeni nu are nimic de câştigat dacă alergăm ca orbii.

— Ciudat, spuse Mogens, eu credeam că nu ne mai ajunge timpul.

Reacţia lui Graves se reduse la o privire de gheaţă şi la un gest în direcţia lui Tom, însoţit de un ordin:

— Fă lumină, Tom!

Tom, care epuizat se rezemase cu spatele de perete şi făcea eforturi vizibile să nu cadă în genunchi, se îndreptă cu greu şi începu să meşterească fără mare succes la lampa lui. Această privelişte îl umplu pe Mogens de un amestec de ciudă şi oroare. De când îl ştia el pe Tom, acesta îndeplinise întocmai toate dispoziţiile date de Graves, dar acum era evident că era la capătul puterilor.

— Credeţi că este o idee bună? întrebă el.

— Lumina? Fără îndoială, răspunse Graves.

— Şi dacă ei o observă?

— Vârcolacii? Graves privi ostentativ în jur. Vezi tu vreunul aici?

— Nu, interveni miss Preussler, dar ei ne pot vedea pe noi.

Graves dădu din cap cu un zâmbet dispreţuitor:

— Credeţi-mă, draga mea, dacă ei ar fi pe aproape, nu am mai purta această discuţie acum. Se întoarse din nou la Tom şi întrebă nerăbdător: Ce este cu lampa?

— Imediat, doctore Graves, spuse Tom precipitat.

Se străduia să aprindă fitilul, dar mişcările îi erau atât de imprecise, că fu cât pe-aici să scape lampa. Reuşi abia după a treia ori a patra încercare. După lumina blândă, verzuie, care îi însoţise în ultima jumătate de oră, această lumină albă, supărătoare pentru ochi, inundă camera, făcându-i pe toţi să clipească des.

Mai mult îl auzi decât îl văzu pe Graves desprinzându-se de lângă perete şi deplasându-se în cealaltă parte a încăperii. Mogens încercă să îndepărteze lacrimile apărute din cauza luminii neobişnuit de puternice, dar reuşi mai curând contrariul şi îşi şterse faţa cu dosul palmei. Era ceva mai bine, dar nu prea mult. Abia după ce ochii i se mai obişnuiră, îi reveni vederea, dar nu complet. Lumina şi umbra erau prea brusc despărţite una de alta şi toate liniile păreau să fi dobândit contururi suplimentare, care îi provocau dureri în ochi. Mogens se mai frecă o dată la ochi cu arătătorul, dar nu se schimbă nimic. Poate că nu era vorba de ochii lui, ci de vină era această bizară cameră. Efectul îi amintea de ceea ce trăise, la o intensitate mai mică, în puţul cu trepte.

— Ei, miss Preussler, unde sunt… captivii dumneavoastră?

întrebă Graves.

Graves stătea în faţa peretelui din partea opusă şi părea că examina cu atenţie ceva ce Mogens nu putea să vadă.

— Eu… eu nu sunt… sigură, răspunse miss Preussler şovăind. Şi ea clipea des, dar senzaţia de nesiguranţă din privirea ei nu era singura cauză. Cred că eu nu am fost… în această parte a oraşului.

— Sau poate nici în acest oraş? întrebă calm Graves.

Nu se întorsese către ea, ci părea în continuare interesat de perete şi, în cele din urmă, ridică mâna pentru a plimba vârful degetelor pe suprafaţa pietrei. Înainte ca miss Preussler să fi putut să răspundă, îi făcu un semn lui Mogens.

— Vino aici, Mogens, şi priveşte asta!

Mogens se desprinse cu greutate de locul lui de lângă uşă şi se îndreptă către Graves. Abia după ce se apropie la mai puţin de doi paşi de perete remarcă faptul că acesta nu era chiar aşa de aspru şi neprelucrat cum părea. În pietrele fixate în forme bizare se aflau zgâriate linii şi forme asemănătoare inscripţiilor rupestre primitive văzute în grota dogonilor, dar incomparabil mai grosolane şi mai neîndemânatic făcute. Mogens nici nu putea fi sigur că era vorba despre inscripţii, iar nu de rezultatul unui joc al întâmplării.

Se pare că şi Graves le interpreta asemănător, pentru că îl întrebă pe Mogens:

— Tu ce crezi?

— Nu este specialitatea mea, răspunse evaziv Mogens.

— Dar ai şi tu ochi, nu? întrebă Graves.

Arătătorul lui urma liniile şi contururile, şi Mogens avu din nou senzaţia neplăcută că ceva se mişca sub pielea neagră a mănuşii; o pulsare slabă, neritmică, căreia liniile zgâriate în piatră îi provocau mişcarea ciudată.

În loc să se refere în continuare la întrebarea pusă de Graves, făcu ceva ce în urmă cu o jumătate de oră nu ar fi îndrăznit să facă. Se apropie de Graves, ridică mâna şi apucă încheietura mâinii acestuia. Instinctiv, Graves încercă să se elibereze, dar Mogens îi ţinea mâna atât de tare, încât primul ar fi trebuit să folosească forţa. Pentru o frântură de secundă în privire îi fulgeră furia, dar ea se topi înainte ca situaţia să

fie escaladată.

— Nu crezi că ar fi vremea să ne spui despre ce este vorba aici? întrebă Mogens.

Îi ţinea mâna lui Graves în aşa fel că degetele nu atingeau pielea neagră a mănuşii, dar privirea lui fixa evident ciudata structură, iar Graves trebuia să fi fost orb, ca să nu înţeleagă despre ce vorbea el. Mai încercă o dată să se elibereze, dar Mogens îi ţinea braţul ca într-un cleşte şi, în cele din urmă, Graves se resemnă. Îi făcu un semn lui Mogens, iar acesta dădu drumul braţului şi se retrase o jumătate de pas.

— Chiar nu ştii? întrebă el. Ciudat, eu eram convins că descoperiseşi de mult.

— Ce? întrebă Mogens. Încetează să te mai exprimi în şarade!

Vocea îi era obosită, aproape resemnată. Ar fi vrut să pară mânioasă, dar mai mult nu putea.

— Tu de ce crezi că te-am adus aici, Mogens?

Mogens îl privi fără să înţeleagă, dar Graves făcu un gest provocator, şi atunci răspunse:

— Pentru că ai nevoie de ajutorul meu.

— Ajutorul tău… da, sigur. Dintr-un motiv oarecare, Graves păru amuzat de acest răspuns. Continuă: Ajutorul tău pentru ce? Scutură din cap şi, făcând un semn cu mâinile lui înspăimântătoare, opri intervenţia lui Mogens. Pentru dezgroparea unui templu vechi de cinci mii de ani? Sau pentru descifrarea scrierii hieroglifice de pe pereţi? Râse într-un mod respingător şi continuă: Nu mi-o lua în nume de rău, Mogens, dar pentru treaba asta există colegi mai bine calificaţi. De exemplu, regretata miss Hyams era un corifeu în domeniul ei, ai remarcat fără îndoială acest lucru şi tu.

Mogens îl privea plin de ură.

— Atunci pentru ce?

— Pentru că tu crezi, Mogens. Pentru că dintre toţi cei pe care îi cunosc eşti probabil singurul care ştie că credinţa faraonilor nu era o superstiţie prostească! Tu ai văzut asta în acea teribilă noapte din cimitir, dar ştiai dinainte de ea. Eu am simţit-o imediat, de la prima noastră întâlnire. De aceea am căutat prietenia ta, Mogens.

— Ce păcat că nu ai găsit-o niciodată, spuse Mogens. Era stupid. Auzea singur cât de idiot sunau aceste vorbe. De prietenie cu acest om, pe care îl dispreţuia ca nimeni pe lume şi pe care îl ura din adâncul inimii, nici vorbă nu putea fi - şi totuşi îl rănea profund ideea că eforturile depuse de Graves pentru a-i cuceri prietenia erau de la început calculate.

Graves nici măcar nu făcu efortul de a-i răspunde la afirmaţie.

— Tu ai simţit permanent că este vorba de mai mult, nu? continuă el.

Ceva se schimbase în vocea lui, ceva ce Mogens nu putu descifra pe moment, dar care îl alarmă. Tonul cu care brusc Graves pronunţa cuvintele putea fi luat drept entuziast, dar oare nu era doar un pas mic de la entuziasm la obsesie?

— Adică? întrebă el prudent.

— Cât timp a dăinuit imperiul faraonilor? întrebă Graves şi dădu el însuşi răspunsul: Trei mii de ani? Patru mii? Nimeni nu ştie precis, dar a dăinuit neînchipuit de mult, mai mult decât orice altă cultură ce a existat vreodată pe această lume.

— Şi ce este cu asta? întrebă suspicios Mogens.

Începea să aibă o bănuială. Nu, era greşit. Ştia. De fapt ştiuse tot timpul, dar ideea fusese atât de absurdă, că până acum nici nu îşi permisese să îi dea o formă.

— Tu crezi cu adevărat că un întreg popor se poate înşela atâta timp? Graves începu să gesticuleze agitat cu ambele mâini, dar Mogens avea senzaţia că mai puţin îşi vântura el mâinile, şi mai mult mâinile erau acelea care se mişcau din proprie iniţiativă. Niciodată, Mogens! Este imposibil. O ecuaţie matematică simplă. Ceea ce ei au căutat există.

— Despre ce vorbeşte smintitul acesta? se interesă alarmată miss Preussler. Ce căutau faraonii?

Graves nici măcar nu-i aruncă o privire, dar Mogens îi răspunse încet:

— Nemurirea, miss Preussler. Aspiraţia vechilor egipteni era nemurirea. Viaţa după moarte.

— Ce prostie! răspunse ea.

Graves îi aruncă o privire supărată, dar se limită să strângă cu dispreţ din buze şi, reîntorcându-se către Mogens,

continuă pe acelaşi ton pătimaş:

— Sunt convins că aveau dreptate! Ei se aflau pe calea cea bună, doar că foloseau mijloace greşite.

Mogens reflectă foarte serios asupra cuvintelor pe care avea să le spună. Flacăra din ochii lui Graves se mai amplificase şi, de-asemenea, tonul pe care îl folosea acesta îl alarma tot mai mult. O vorbă greşită ar fi fost suficientă să dea naştere unei catastrofe.

— Am văzut cu ochii mei ceva mai mult decât o mumie, Jonathan, spuse el, folosind intenţionat prenumele, şi crede-mă că în niciuna dintre ele nu am găsit ceva viu. Sau nemurirea.

— Pentru că ai utilizat mijloace greşite! Graves făcu un gest, de parcă ar înlătura fizic propriile cuvinte. Ţelul lor era corect, dar calea era greşită. Dar cum ar fi putut ei să ştie asta? Eu însumi am înţeles acest lucru abia după mulţi ani şi după nenumărate eşecuri amare.

Mogens zise ironic:

— Dobândind în acest fel mai multă experienţă decât înalţii preoţi egipteni, care au avut la dispoziţie numai *trei mii* de ani pentru a se ocupa de această problemă.

— Ei erau totuşi nişte primitivi, afirmă Graves. Primitivi care ajunseseră la un surprinzător nivel de cultură, dar totuşi primitivi. Au încercat să rezolve o problemă ştiinţifică cu mijloace ale misticismului.

— În timp ce dumneavoastră încercaţi să rezolvaţi o problemă mistică cu mijloace ale ştiinţei, spuse miss Preussler. Ce original!

Graves continuă să o ignore.

— Trei mii de ani, Mogens, exclamă el entuziasmat. Tu crezi că toate aceste eforturi imense le-au făcut fără a se baza pe cea mai mică *dovadă?* Cu siguranţă că nu, Mogens. Faraonii *ştiau* că zeităţile lor există!

— Ah, de unde ştiau? întrebă Mogens.

— Pentru că le-au văzut, răspunse triumfător Graves. Ca şi mine!

— Eşti nebun, şopti Mogens.

— Nebun? Aşa? Graves afişă surâsul triumfător, ce nu

putea fi combătut prin nimic, al unui smintit. Şi dacă aş dispune de o dovadă?

— O dovadă… repetă Mogens. Şi cum ar trebui să arate aceasta?

— A durat mult, zise Graves fără a da astfel un răspuns direct, mult prea mult, dar în cele din urmă am înţeles. Şi ştii unde? În unicul loc din lume creat pentru asta. Îl arătă cu un gest energic pe Tom, care, aşezat pe vine, se sprijinea de perete, părând prea epuizat pentru a răspunde cu mai mult de o privire obosită. Adăugă: Tom şi cu mine am fost în Africa. Stăteam la umbra marii piramide de la Gizeh, când am înţeles.

— Ce? întrebă Mogens. Că ţi-ai pierdut raţiunea? Dumnezeule mare, să nu îmi spui că am venit aici după o himeră!

— Că am căutat într-un loc nepotrivit, răspunse Graves imperturbabil. Este Sirius, Mogens. Ştiai că piramidele de la Gizeh sunt orientate exact după poziţia lui Sirius?

— Nu, răspunse Mogens. Nu sunt. Această teorie a fost respinsă de mult timp.

— Pentru că toţi sunt nişte ignoranţi! se înfierbântă Graves. Este adevărat, Mogens! Nu după Sirius de astăzi, ci după locul în care această stea se afla cu mii de ani în urmă.

De ce încă i se spune lui Sirius „steaua câinelui”? Dogonii ştiau asta şi, de asemenea, vechii egipteni ştiau! Zeii lor nu erau *himere*. Erau reali, fiinţe vii, ca tine şi ca mine, care veneau din constelaţia lui Sirius.

Se frânse epuizat. Privirea lui cerea un răspuns şi aceasta deveni furioasă atunci când reacţia nu fu pe măsura aşteptării. Totuşi, vorbi calm:

— Nu mă crezi.

— Cum aş putea, eu sunt doar un ignorant tâmpit, răspunse Mogens.

— Am să îţi dovedesc, zise Graves şi începu să îşi tragă încet mănuşa de pe mână.

Miss Preussler scoate un ţipăt strident.

Capitolul 43

Ceea ce apăru din mănuşile lui Graves nu erau mâini. Nu era vorba nici măcar de carne umană. Când Graves îşi scoase complet mănuşile, se ivi ceva care poate în primul moment mai amintea de caricaturizarea oribilă a mâinii omeneşti; nişte funii pulsatoare, de lungimi diferite, răsucite în pachete albe, viermi orbi ce palpitau. Apoi, mai înainte ca groaza provocată de această privelişte oribilă să se estompeze, aceştia explodară cu un zgomot umed respingător, ca o armată de creaturi minuscule, fiecare gândind independent, care năvălesc dincolo de zidurile închisorii lor şi se grăbesc spre libertate. Acolo unde ar fi trebuit să fie mâinile lui Graves, erau doar mănunchiuri lungi, alcătuite din milioane şi milioane de fibre tremurânde aproape incolore, care unduiau încoace şi încolo, ca iarba de mare în curenţii unui ocean invizibil.

— Graves, Doamne! Ce… ce ai păţit? spuse cu greu Mogens.

Miss Preussler scoase un alt ţipăt, de data aceasta mai apropiat de un scâncet, şi-şi duse mâinile la gură, în timp ce Tom privea cu oroare reţinută ceea ce rămăsese din mâinile lui Graves. Era evident că nu vedea această oripilantă privelişte pentru prima dată.

— Ai vrut o dovadă, Mogens. Graves ridică braţele în aer, ca un vânzător care făcea reclamă în piaţă unui buchet de flori exotice. Mogens era sigur că în acest moment el trecuse clar pragul nebuniei. Mai strigă o dată: Ai vrut o dovadă? O ai! Îţi ajunge?

— Da, şopti îngrozit Mogens. Îmi ajunge.

— Oh, înţeleg, răspunse Graves, chicotind din nou. Mă consideri smintit, nu este aşa? Crezi că mi-am pierdut minţile, am dreptate? Dădu cu putere din cap şi mai ridică o dată mâinile în aer, după care, brusc, renunţă la comportamentul lui absurd ca la un mantou care îşi trăise traiul şi de care nu

mai era nevoie. Poate ca o mască. Întrebă calm: Asta era ceea ce voiai să vezi?

Mogens nici nu recepţionă cu adevărat vorbele şi nici nu fu în stare să răspundă la ele. Privirea i se fixase de groaznicele fibre ce se zvârcoleau la capetele braţelor lui Graves, şi oripilarea lui ajunsese la un nivel când nu îl mai paraliza, ci năruia ceva în sufletul lui.

— Lasă-le jos, murmură el. Lasă braţele jos, Jonathan!

Graves scoase un sunet ciudat, probabil un râs plin de dispreţ sau poate exact contrariul. Lăsă jos braţele foarte încet, ţinând creaturile ciudate în faţa chipului său. Pe faţă îi apăru expresia unei concentrări supreme. În prima clipă nu se întâmplă nimic, apoi însă ceva se modifică în mişcarea până acum dezordonată a fibrelor ce se răsuceau. În rândul lor păru să apară ceva ca un model, la început încet şi aproape în silă, dar care se impunea. Unele după altele nervurile se reuneau, până când părură că oglindesc parodia bolovănoasă a unei mâini umane. Într-un fel priveliştea era aproape mai oripilantă decât înainte, când degetele parcă explodaseră; căci distrugerea a ceva cunoscut, în ciuda oricărei sile ce o însoţea, era mai suportabilă decât această privelişte groaznică a unor... *alcătuiri* neomeneşti, ce se adunau laolaltă într-o batjocorire satanică a unei mâini omeneşti.

Mogens nu suportă priveliştea mai mult de o secundă, după care închise ochii gemând. Dar nu folosi la nimic. Continua să vadă la fel de clar în faţa ochilor fibrele ce se zvârcoleau. Nu avea să uite niciodată acest lucru.

— Şi aceasta este dovada ta? se auzi pe sine însuşi vorbind. Parcă nu era a lui nici vocea care rostise aceste cuvinte, pentru că acum nu era în stare nici măcar să lege un gând clar, cu atât mai puţin să formuleze o propoziţie logică. Dovada a ce? A faptului că te-ai smintit irevocabil cu mult timp în urmă?

— Îţi înţeleg reacţia, Mogens, răspunse calm Graves pe un ton aproape amuzat, care îl făcu pe Mogens să redeschidă involuntar ochii. Graves îşi trăsese deja pe o mână mănuşa - şi pielea neagră pulsa şi tremura de parcă ceea ce se afla în interior încerca cu disperare să se opună închisorii - şi tocmai

era preocupat să pună şi cealaltă mănuşă. Zâmbea, dar lui Mogens nu îi scăpă concentrarea intensă din spatele acestui zâmbet, ca şi picăturile fine de sudoare apărute pe frunte. Ceea ce făcea, îi solicita lui Graves toate puterile de care dispunea. Probabil că şi pe mine m-ar fi înspăimântat de moarte dacă aş fi fost nepregătit pentru confruntarea cu această privelişte, continuă el. Dar slavă Domnului, mi s-a acordat o anumită... perioadă de tranziţie, pentru a mă obişnui.

— Aşadar, aceasta este dovada ta, repetă Mogens.

Fu aproape surprins să îşi audă tonul calm al vocii.

— Pe deplin, răspunse Graves.

Îşi trase şi a doua mănuşă pe mână, verifică cu două priviri rapide, dar foarte atente, că mănuşile erau bine aranjate, apoi i se adresă lui miss Preussler:

— Îmi cer scuze, draga mea. V-aş fi scutit cu plăcere de asta, dar mă tem că nu mai avem timp de explicaţii. Şi, ca să răspund întrebării tale - se întoarse el către Mogens -, mă aşteptasem din partea ta, ca om de ştiinţă, să tratezi acest lucru ceva mai degajat.

— *Mai degajat?* gemu Mogens. *Asta?*

— Ar fi trebuit să ştii că şi un eşec poate fi considerat probă ştiinţifică. Ce mi s-a întâmplat mie atunci a fost un accident groaznic. Un accident de care sunt exclusiv vinovat, cauzat de nerăbdare şi lăcomie, şi, dacă ar exista o scuză, aceea ar fi faptul că eram tânăr, neexperimentat şi nerăbdător. Ridică demonstrativ mâinile la nivelul feţei, şi, deşi acestea erau acum înmănuşate, Mogens se stăpâni cu greu să nu scoată o exclamaţie de groază. Graves adăugă: Dar am plătit pentru această prostie, Mogens!

— Da, zise Mogens, cu raţiunea ta.

— Am făcut experienţe cu lucruri despre care nu aveam idee, răspunse Graves. Am scăpat cu viaţă la limită, dar şi aşa preţul cu care am plătit a fost îngrozitor. Şi totuşi, a fost dovada incontestabilă a faptului că mă aflam pe calea cea bună.

— De a-ţi pierde şi restul trupului? întrebă Mogens.

— Dar nu am *pierdut* nimic. Dimpotrivă, mâinile mele sunt

tot aici. Doar că... s-au schimbat. Strânse mâna dreaptă în pumn, apoi şi cea stângă, deschise pumnii şi plimbă degetele de parcă ar fi apăsat pe claviatura unui pian invizibil. Vezi? Nu îmi sunt străine ori ostile. Mă ascultă. Ba pot face acum cu ele lucruri ce erau înainte imposibile. Mi s-a modificat carnaţia. Şi înţeleg că te îngrozeşte. Dar nu este nimic în asta care să mă înfricoşeze. Dimpotrivă, aceste mâini sunt de zece ori mai puternice decât mâinile tale, Mogens. De zece ori mai puternice decât ale oricărui om. Şi sunt invulnerabile. Pot pipăi cu ele, şi simt durerea cu ele ca cu orice mână, dar le pot vârî în apă clocotită, pot atinge cărbuni incandescenţi, şi orice rană a lor se vindecă în câteva ore sau zile.

— Şi... asta este... *nemurirea* dumneavoastră? întrebă miss Preussler.

Vocea îi tremura de silă.

Graves clătină cu putere din cap:

— Dumneavoastră nu înţelegeţi! A fost o greşeală! Eram pe o cale greşită, exact cum făcuseră vechii egipteni, dar eu mi-am înţeles greşeala. Această cale - şi el întinse degetele către miss Preussler - este greşită. Ea nu este gândită pentru oameni, în mod cert. Dar mi-a arătat drumul cel corect. Iar acum ne aflăm foarte aproape de acest ţel.

— Cum aşa? întrebă Mogens.

— Pentru că doar peste puţin timp ne vom înfăţişa celor care au adus nemurirea pe această lume. Zeii vechilor egipteni.

Cu coada ochiului Mogens observă că miss Preussler se pregătea de o ripostă furioasă, de aceea făcu rapid un gest de calmare în direcţia ei.

— De ce crezi asta? întrebă el neliniştit.

— Pentru că în această noapte se deschide poarta către stele. Acum, Mogens. Astăzi. Deja s-a deschis.

— Poarta către stele, repetă Mogens.

S-a străduit ca tonul să fie doar întrebător, dar acesta stârni supărarea lui Graves, care se încruntă şi pe faţă îi apăru o grimasă de furie şi nerăbdare arogantă.

— Tu, smintitule, ce crezi că am făcut eu în ultimii zece ani? Am căutat peste tot în lume dovezi pentru teoria mea, şi

le-am găsit. Sunt pretutindeni! Trebuie doar să deschizi ochii ca să le vezi. Strămoşii dogonilor au fost aici, şi încă mai sunt. Şi la fiecare optsprezece ani, când stelele au o anumită configuraţie, se deschide poarta către patria lor, şi ei vin aici ca să îşi vadă copiii. Ne vom întâlni cu ei, Mogens! Nu pricepi? Tu şi cu mine ne vom afla în faţa zeilor din stele! Vom privi istoria în faţă!

Obosit, lăsă mâinile să îi cadă. Fulgerările de nebunie din ochii lui slăbiră, dar nu se stinseră de tot, şi de pe frunte şi de pe tâmple îi mai picura încă sudoarea. Aştepta ca Mogens să riposteze cumva, dar Mogens tăcea.

Ce ar mai fi avut de spus?

— Şi de asta ne-aţi adus aici? întrebă şocată miss Preussler. Aţi făcut toate acestea pentru că dumneavoastră chiar credeţi că veţi întâlni nişte… zeităţi venite din stele?

— Nu m-am aşteptat ca dumneavoastră să mă înţelegeţi, răspunse rece Graves. Şi v-am avertizat că nu ar trebui să veniţi.

Mogens îşi revenea treptat. Acum nu mai avea nicio îndoială că Graves era deplin şi ireversibil smintit - o sminteală extrem de perfidă şi periculoasă, ascunsă în spatele unor aparenţe rezonabile şi a unor vorbe foarte convingătoare -, dar asta nu schimba cu nimic faptul că ei se aflau aici într-un pericol îngrozitor, indiferent de cum va arăta acesta la sfârşit.

— Şi tu eşti absolut sigur că asta se va întâmpla aici şi astăzi? întrebă el.

Graves confirmă.

— În ce priveşte *astăzi,* sunt convins de multă vreme. Calculele mele sunt exacte. În ce priveşte *aici*… Ridică din umeri, apoi continuă: Ca să fiu cinstit, nu am fost prea sigur până cu puţin timp în urmă. Dar acum, când ne aflăm aici… da, sunt sigur.

Se întoarse cu o mişcare atât de bruscă, încât Mogens tresări speriat, dar imediat ridică mâna într-un gest ce se voia liniştitor şi îi făcu semn să se apropie.

— Aici, priveşte!

Mogens îl ascultă ezitând, stăpânit de un sentiment

neplăcut. Dar Graves gesticula tot mai agitat invitându-l să vină, arătând în acelaşi timp cu mâna, precipitat, zidul din faţa sa.

— Uite aici! Şi aici! Arătătorul lui se lovea la fiecare cuvânt de perete ca un pumnal, marcând liniile şi punctele unde zgârieturile din piatră se întretăiau sau se suprapuneau. Tu nu vezi?

Mogens chiar nu vedea nimic. Pentru el liniile care pentru Graves aveau o atât de mare însemnătate nu erau decât zgârieturi lipsite de sens, şi poate nici măcar atât. Dădu mut din cap.

— Ştii ceva, Mogens? Aveai dreptate: eşti un ignorant.

— Şi înainte de toate sunt arheolog, Jonathan, răspunse Mogens cât putu de calm. Dacă vrei să ştii părerea mea pur personală, ceea ce este aici nu reprezintă nimic.

În mod ciudat, răspunsul lui păru că pe Graves mai mult îl amuza, în loc de a-l înfuria, aşa cum socotise el.

— Dacă aşa stau lucrurile, este poate momentul să îţi arăt ceva care te va convinge cu adevărat. Şi mai este şi timpul ca tu să faci ceva pentru exorbitantul salariu pe care ţi-l plătesc.

— Şi ce ar fi asta?

Graves rânji deodată cu toată figura.

— Ai uitat de ce am venit aici? întrebă el. Cred că draga ta prietenă miss Preussler mai arde de nerăbdare să se joace de-a valkiria, să îi elibereze pe sărmanii prizonieri. Planurile mele prevăd în această chestiune altceva. Nicio grijă, nu voi mai avea nevoie mult timp de ajutorul tău. Şi nici nu îţi voi pretinde să te pui în pericol, nici în ce priveşte preţiosul tău trup, nici în ce priveşte nemuritorul tău suflet. Aştept din partea ta doar ca o dată sau de două ori să îmi pui la dispoziţie aptitudinile tale. Ce faci după aceea este treaba ta. Făcu o întoarcere demonstrativă şi se îndreptă spre ușă. Dar înainte de a părăsi încăperea, mai adăugă: în ce mă priveşte, am o întâlnire cu zeii.

Capitolul 44

Dacă exista ceva cu care Mogens putea compara situaţia sa, atunci se simţea ca un şobolan într-un labirint aparţinând laboratorului unui cercetător nebun. De mult încetase să mai socotească de câte ori nimerise într-o fundătură, de câte ori se aflase în faţa unor abisuri fără fund, de câte ori îi apăruseră brusc în faţă ziduri şi de câte ori făcuse înapoi drumul pe care îl urmase cu atâta efort. Nu mai era sigur nici măcar dacă se apropiaseră cu adevărat de ţelul lor sau dacă se îndepărtaseră de el.

De fapt îi era indiferent.

Partea ştiinţifică a raţiunii sale - în mod surprinzător încă clară în oarecare măsură - renunţase de mult să mai caute un sistem în labirintul subteran, şi Mogens nu ar mai fi fost deloc surprins să constate că împrejurimile se modificau în timp ce ei treceau pe acolo. I se părea că rătăceau prin arterele şi venele împietrite ale unei creaturi subterane care dormea aici, jos, de milioane de ani.

Dar îşi păstrase cel puţin percepţia timpului - chiar dacă cu ajutorul ceasului de buzunar pe care îl consulta la intervale mai mult ori mai puţin regulate. Era trecut de ora două noaptea, ceea ce însemna că trecuse mai mult de o oră de când trecuseră de poarta din camera templului. După percepţia subiectivă a timpului a lui Mogens, se scursese cel puţin de zece ori mai mult timp şi din punct de vedere al oboselii se scursese mult mai mult timp. Una dintre tăieturile de sub braţ se redeschisese şi sângera, nu prea tare, dar constant - cămaşa şi pantalonul deja erau umede şi grele în partea dreaptă din cauza sângelui scurs şi, dacă se oprea mai mult de câteva secunde într-un loc, lăsa pe podea o pată roşie, lipicioasă.

Miss Preussler i se adresase deja de două ori pe această temă, dar de fiecare dată el răspunsese temerilor ei cu câte o remarcă superficială. Era posibil să mai poată face asta încă o

dată, dar cu certitudine nu mai mult.

Undeva în faţa lor, Graves se opri brusc, mişcându-se nesigur şi furios şi privind în jur. Se opri şi Mogens. Între ei distanţa era de vreo zece paşi, şi în cazul în care vor stabili că intraseră într-o fundătură şi trebuiau să se întoarcă, ar fi însemnat douăzeci de paşi dus-întors.

Când deveni conştient de ceea ce gândea, Mogens se îngrozi: făcea economie de paşi. Oare peste o oră sau peste două ore cum se va simţi?

— Nu vă simţiţi bine, profesore?

Vocea lui miss Preussler avu şi ea nevoie de câteva secunde pentru a pătrunde prin ceaţa epuizării şi a fricii, care se aşternuse peste gândirea lui. Cu o mişcare care spunea mult mai mult decât ar fi vrut el să spună despre starea în care se afla, se întoarse pe jumătate către ea, dădu din cap şi se sili să abordeze şi un zâmbet oarecum convingător.

Cel puţin asta crezu el că face. Dar când o privi în faţă pe miss Preussler, înţelese că mai curând reuşise o grimasă.

— Nimic deosebit, spuse el, în loc să spună adevărul. Mai rezist, nicio grijă!

— Bineînţeles că rezistați, zise miss Preussler şi îl ameninţă cu degetul, nu tocmai în joacă. Ştiu, faceţi parte dintre cei care afirmă că se simt bine şi când se află în mijlocul oceanului, fără colac de salvare, cu un bolovan legat de picioare. De ce voi, tinerii, trebuie să confundaţi totdeauna vitejia cu îndărătnicia? Nu este o ruşine să recunoşti că te simţi rău, tinere!

— Nu sunt chiar aşa de tânăr, miss Preussler.

— În comparaţie cu mine, sunteţi.

Mogens se apropia mai mult de patruzeci decât de treizeci de ani, dar nu mai făcu efortul de a se referi la ceva ce ea oricum ştia. În loc de asta, dădu din umeri şi se salvă cu un zâmbet strâmb, care nu putea înşela pe nimeni.

— Aveţi dreptate, recunoscu el. M-am simţit şi mai bine.

— Vi s-a redeschis rana.

Având în vedere că între timp cămaşa i se lipea de piept ca o cârpă umedă roşie-maronie, nici nu era greu de observat acest lucru. Confirmă cu o mişcare a capului.

— Lăsaţi-mă să văd, ceru miss Preussler.

Mogens aruncă o privire rapidă către Graves şi Tom înainte de a încuviinţa vrând-nevrând şi, mai mult de nevoie, începu să dezbrace şi haina. Ceilalţi doi nu se clintiseră din loc şi erau prinşi într-o discuţie însoţită de gestică agitată.

Şi haina era grea de sânge. O aşeză lângă el pe o piatră, îşi scoase şi cămaşa şi strânse din dinţi când miss Preussler, fără multe fasoane şi chiar fără a-i cere permisiunea, începu să îi desfacă şi bandajul.

— Arată rău? întrebă el când ea termină şi lăsă să cadă cârpa plină de sânge.

Mai bine nu i-ar fi văzut expresia de pe faţă.

— Dacă eram acasă, aş fi răspuns cu nu, zise miss Preussler, dar scutură capul şi adăugă cu un zâmbet încurajator: Dar ne descurcăm noi.

— Este aşa de rău?

— Cine v-a pus bandajul acesta nu se pricepea deloc, spuse ea.

— Cred că a fost Tom.

— Atunci a fost un nepriceput care a făcut-o cu cele mai bune intenţii. Dar nu pare chiar aşa de rău. Am nevoie doar de ceva cu care să leg bine rana, apoi va merge.

Ea cugetă un moment, apoi se aplecă şi cu puţin efort rupse o fâşie lată de o palmă din marginea rochiei.

— Poate că ar fi trebuit să îl întrebăm pe Tom, zise Mogens. Cu siguranţă că are bandaje în rucsac.

— Da, cu siguranţă, răspunse miss Preussler şi se ridică pufnind. Sus braţele şi strângeţi din dinţi. S-ar putea să doară.

Mogens o ascultă. *A durut,* exact cum spusese ea, dar a fost o durere care în mod ciudat făcea bine şi care, deşi în primul moment îi aduse lacrimi în ochi, promitea în acelaşi timp alinarea. În plus, miss Preussler strânse atât de tare bandajul, că abia mai putea respira. Rezultatul fu totuşi încurajator. Deşi bandajul improvizat începu să se coloreze aproape imediat, Mogens simţi şi că sângerarea se diminua şi apoi chiar încetă chiar înainte ca miss Preussler să îşi fi terminat treaba.

— Aşa, spuse ea, câteva ore de somn şi o masă bună, şi

sunteți ca mai înainte.
— Mă tem că la una din cele două trebuie renunţat, răspunse zâmbind Mogens. Dar vă mulţumesc; deja mă simt mult mai bine.
— Ce dracului se întâmplă acolo? răsună vocea lui Graves în spatele lor.
— Miss Preussler mi-a schimbat bandajul, răspunse Mogens în timp ce se întorcea spre el intenţionat mai lent.
— Şi la ce ar folosi asta? Că doar nu mergem la o prezentare de modă! se repezi Graves.
Mogens îşi înghiţi replica ce îi stătea pe limbă şi se aplecă pentru a-şi ridica haina. Mişcarea îi cerea efort, dar el o execută şi mai încet decât ar fi putut-o face, pentru că simţea că asta îl va supăra pe Graves. Era o prostie, dar îi făcea uimitor de bine.
— Şi acum încotro mergem? întrebă el şi strânse din dinţi, încercând să bage un braţ pe mâneca hainei fără a deschide din nou rana. Ne mai întoarcem încă o dată?
Faţa lui Graves se mai întunecă puţin, dar acesta cel puţin se strădui să se controleze.
— Tom a găsit un loc de trecere. Pe aici se pare că nu se poate înainta.
Păru că ar fi vrut să spună mai mult, dar se încruntă privind dezaprobator bandajele însângerate, pe care Mogens le lăsase neglijent pe jos.
— Consideri că este o idee bună? Mirosul ar putea ademeni vârcolacii.
„Dacă aici ar exista vârcolaci, gândi Mogens, aceştia ar fi fost de mult aici.“ În cele câteva ore de când se aflau aici, jos, nu dăduseră peste nicio astfel de creatură. Zise cu voce tare şi pe un ton uşor superior:
— Sunt necrofagi, Jonathan. Nu cred că sunt atraşi de mirosul sângelui.
— Ce specialitate ziceai că ai? întrebă Graves, încercând fără succes să împingă cu piciorul bandajul însângerat sub o piatră. Arheologia? Atunci limitează-te la vorbitul despre pietre vechi.
Mogens renunţă din nou la răspunsul ce îi stătea pe limbă,

iar miss Preussler tăcu şi ea, deşi era clar că îi venea greu. Nu mai schimbase nicio vorbă cu Graves de la neplăcuta ieşire a acestuia şi ea nici nu avea de gând să schimbe situaţia. Mogens aproape că îşi dorea să fie la fel de înţelept ca ea.

— Mergem?

Graves se întoarse pe călcâie şi porni repede, aşa că Mogens abia îl putea urma. Între timp Tom dispăruse la capătul ulicioarei mărginite de pereţii negri ce se înălţau perpendicular. Mogens căută zadarnic să zărească o altă poartă sau orice alt gen de trecere. Abia după ce au ajuns la capătul ulicioarei, apăru în faţa lor, ca din senin, o deschizătură înaltă cam de un metru şi jumătate. Dincolo se vedea lumina albă a lămpii lui Tom.

Ca un simplu test, Mogens făcu un pas înapoi, şi deschizătura dispăru. După ce se puse din nou în mişcare, ea reapăru. Era un alt mister, pe care nimeni nu îl va dezlega.

Peste ceea ce dădu în spatele acestei neobişnuite treceri - îi venea greu să o numească *uşă* - era mai mult decât un mister. Aducea a minune.

Mogens se opri şocat şi privi camera mare, dreptunghiulară. Prima surpriză era însăşi uşa. Era imposibil de explicat cum de privită din această parte uşa părea normală, dar vizibil mai mare decât privită din exterior, având un format dreptunghiular, ca de altfel tot ce se afla înăuntru şi se supunea unei clare geometrii şi unei linearităţi severe. Aşa cum acestea îi erau cunoscute din mormintele şi ruinele templelor vechiului Egipt. Pasul făcut prin această uşă era nu numai pasul făcut într-o altă lume, ci şi pasul făcut într-o altă vreme. Mogens rămase înmărmurit.

— Surprinzător, nu? întrebă Graves. Cred că treptat ne apropiem de ţelul nostru.

Surprinzător, gândi Mogens, nu era neapărat cuvântul potrivit. Ceea ce vedea era mai mult derutant şi în acelaşi timp neliniştitor. Încăperea era evident mai mare decât se aşteptase el, şi doi dintre cei patru pereţi care se îmbinau într-un ciudat unghi *fals* erau pictaţi minunat în spiritul Vechiului Egipt şi acoperiţi în întregime cu hieroglife în culori strălucitoare.

— Nu este fantastic? întrebă Graves. Sper că cu asta pot repara câte ceva. Vreau să spun că majoritatea colegilor tăi şi-ar da mâna dreaptă pentru a putea să vadă o singură dată ceea ce este aici.

Mogens trecu fugar cu privirea peste mâinile înmănuşate în piele neagră ale lui Graves şi tăcu. Era încă perplex, dar mai era ceva. Ceva nu corespundea aici, dar nu putea să îmbrace în cuvinte această senzaţie. Făcu un pas pe lângă Graves şi se opri din nou pentru a privi încă o dată atent în jur. Senzaţia că aici ceva nu era cum ar fi trebuit să fie deveni mai intensă, dar încă nu o putea desluşi, încăperea măsura cam douăzeci de paşi pătraţi şi la prima vedere părea pătrată, deşi aici nu exista niciun unghi cât de cât amintind de unul drept. Tavanul era atât de jos, încât nici Graves nu putea sta chiar drept, şi Mogens se întrebă automat cum se mişcau aici vârcolacii, care erau mult mai înalţi. Când ridică privirea, găsi şi răspunsul: şi tavanul era acoperit cu imagini şi scrieri, dar unele erau şterse şi murdare, şi în nenumărate locuri plafonul era cojit. De el se loviseră mai multe capete de vârcolaci.

Treimea din spate a camerei era în umbră, aici nu mai ajungea lumina lămpilor lor, dar Mogens crezu că zăreşte contururile unor trepte de piatră ce coborau în adânc. Uşorul iz de mare, care până aici îi însoţise permanent şi discret, abia sesizabil, era aici mult mai tare şi se părea că şi aerul era şi ceva mai răcoros. Lângă el, pe podea, era o urmă mare, dreptunghiulară, pe care se aflase odată un altar sau un alt obiect greu, având o utilitatea necunoscută.

— Ei, Mogens, ce zici? întrebă Graves cam pisălog, evident dezamăgit că Mogens nu părea să preţuiască descoperirea pe măsura ei.

Mogens continua să tacă. În loc de a răspunde, se apropie de perete şi îşi plimbă atent privirea peste misterioasele picturi şi inscripţii. Apoi înţelese: nimic din ce se afla aici nu aparţinea Vechiului Egipt. *Părea,* dar nu era aşa. Limbajul figurat nu era cel al vechilor faraoni, iar hieroglifele nu erau hieroglife. Tot ceea ce vedea în jur lăsa impresia că cineva cu un talent artistic deosebit şi depunând mari eforturi -, dar prea puţin competent ştiinţific - încercase să imite un templu

din vremea faraonilor.

— Ce scrie acolo? întrebă Graves agitat. Tradu, Mogens!

— Mă tem că nu pot, răspunse Mogens.

— Ce este asta, „nu pot“? Pentru ce dracului te-am mai luat cu mine?

— Pentru a descifra scrierile vechi, răspunse calm Mogens. Dar acestea nu sunt hieroglife, doar par a fi.

Graves se înfurie.

— Asta ce prostie este? Gesticula cu ambele mâini către perete. Este foarte clar că sunt…

— … Simboluri şi limbaj figurat care amintesc îndeaproape de scrierea hieroglifă egipteană, îl întrerupse Mogens încet, dar pe un ton atât de hotărât, încât Graves nu mai îndrăzni să îl întrerupă la rândul lui, ci îl privea doar încremenit şi în acelaşi timp puţin speriat. Mogens continuă: Nu ştiu cui aparţin aceste inscripţii. Dacă te interesează prima mea impresie, subiectivă, aş zice că era cineva care a încercat să scrie hieroglife fără a şti să le citească. Ceva de genul unui analfabet, care copiază de-a valma litere dintr-un lexicon şi pe urmă se miră că nu au sens.

Pentru un moment Graves păru foarte încurcat, apoi deveni gânditor.

— Părerea ta este că cineva ar fi încercat să scrie cu hieroglife, fără a şti să citească hieroglife?

— Cam aşa ceva, confirmă Mogens.

— Şi dacă a fost exact invers? întrebă Graves. Dacă *cel de aici* este originalul?

Mogens îl privi înmărmurit. Ideea era atât de absurdă - şi totuşi atât de simplă - că se întrebă fără rezultat cum de nu se gândise el însuşi la asta. Dacă la această scriere ciudată era ceva de care era foarte sigur, acest ceva era vechimea ei inimaginabilă. Picturile erau nealterate, iar culorile aveau o intensitate şi o luminozitate de parcă ar fi fost ieri aşternute pe fondul stâncos, dar putea parcă atinge cu mâna mileniile văzute de aceste imagini.

În spatele lor se auzi un zgomot, apoi vocea lui Tom răzbătu din adânc:

— Doctore Graves! Profesore!

Mogens şi Graves alergară îngroziţi şi ajunseră în acelaşi timp la trepte. Mogens fu destul de precaut să îl lase pe Graves să coboare primul, pentru că ultimul lăsa impresia că va trece peste el, dacă nu va fi suficient de rapid. Dar îl urmă cât putu de aproape.

Scara cobora ceva mai mult de douăsprezece trepte, cu coturi strânse. Bizarele trepte erau atât de abrupte, încât în condiţii normale şi cu o iluminare corespunzătoare Mogens ar fi avut reţineri să pună şi piciorul pe ele, dar Graves sărea câte două, trei deodată, ceea ce făcea ca distanţa dintre ei să crească, dar se opri atât de brusc, că Mogens reacţionă prea târziu şi se lovi de el. Pentru a-şi recăpăta echilibrul, Graves făcu un pas brusc la dreapta, iar Mogens reuşi să câştige şi el lupta pentru echilibru şi se pregăti să îşi ceară automat scuze.

Cuvintele îi rămaseră însă pe buze când văzu ce se afla dincolo de Graves.

Încăperea în care dădea scara era impunătoare - nu avea pereţi zidiţi, ci era o grotă creată pe cale naturală, de al cărei tavan boltit atârnau formaţiuni calcaroase bizare, şi din loc în loc picura apă. Nici podeaua nu era netedă, ci plină de crăpături şi obstacole periculoase, dar acestora Mogens le acordă doar o privire fugară şi nu se gândi la ele decât *în treacăt*. Privea uluit obiectul bizar aflat chiar în faţa lui Graves, pe undele întunecate ale unui canal îngust, care împărţea grota în două sectoare inegale.

Era o barcă. Cu ambele capete arcuite în sus, amintea de o barcă din trestii, din acelea care şi astăzi se mai folosesc pe unele râuri din Africa de Nord, dar era confecţionată în întregime din lemn negru ca abanosul, lustruit; avea şase-şapte metri lungime, iar cele două capete ridicate erau ornate cu vârfuri din metal strălucitoare ca aurul pur. În mijloc, sprijinit de stâlpi meşteşugit lucraţi, se ridica un baldachin splendid colorat, sub care se odihnea un bloc negru ceva mai lung decât un om, pe a cărui parte superioară era gravat conturul unei siluete bizare.

Era un sarcofag. Ceea ce aveau în faţă, pe apă, era o barcă mortuară egipteană.

Mogens simţi un fior de veneraţie când îşi dădu seama că

după mii de ani el era primul om care vedea cu ochii lui acest obiect, ce nu mai era o poză într-o carte, nu era o copie de mărimea unei jucării în vitrina unui muzeu, ci originalul, care probabil se afla de mii de ani pe apa acestui canal. Nu arăta exact aşa cum ştia el. Anumite detalii arătau altfel - barca era mai mare decât se credea în general şi decât arătau reconstituirile actuale, arăta mai elegant în general, dar avea şi amănunte mai grosolane. Şi lipsea ceva. Deşi era evident, până când Mogens se dumiri mai trecură câteva secunde.

— Vâslele, murmură el.

Graves îl privi fără să înţeleagă.

— De fapt, la proră şi la pupă ar fi trebuit să se afle câte o statuie a lui Anubis în mărime naturală, explică Mogens. Una la vâsle şi a doua ca navigator la proră. Dar poate că barca nu este însoţită de statui, ci…

„Ci de model însuşi“, vru să spună, dar lăsă afirmaţia neterminată.

În cele din urmă reuşi să îşi stăpânească starea de perplexitate. I se alătură lui Graves, lângă malul micului canal, cu inima bătând puternic. Sentimentul de veneraţie îi rămase, dar simţea tot mai intens că şi cu această barcă era aceeaşi situaţie ca la picturile şi inscripţiile de pe pereţi. Şi ea arăta precum ceva despre care el credea că ştia ce era, fără a fi în realitate aşa.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Graves spuse exact în acel moment:

— Poate că şi aceasta este originalul după care au fost făcute alte copii.

— Ar fi de preferat să nu ne dorim asta, zise Tom.

Mogens se întoarse alarmat. Tom apăruse la doar câţiva paşi de el, lângă canal, şi se aplecase în faţă. Privea concentrat sarcofagul. Expresia de pe chipul lui nu îi plăcu deloc lui Mogens.

— De ce crezi asta? întrebă el. Ce…?

Se opri în mijlocul propoziţiei când ajunse lângă Tom şi îşi plimbă privirea pe suprafaţa de un negru-mat a sarcofagului. Nu mai fu nevoit să îi răspundă. Sentimentul de veneraţie încă existent la Mogens se transformă în… altceva.

Imaginea gravată pe suprafaţa sarcofagului reprezenta silueta întinsă a unui bărbat înalt, musculos, care purta îmbrăcămintea tipică pentru un faraon egiptean sau cel puţin pentru un nobil de rang înalt: o haină până la genunchi, vărgată, sandale cu şireturile până deasupra gambei şi o centură minunată, împodobită cu aur. Braţele îi erau încrucişate pe piept, iar în mâini ţinea un gen de sceptru, care nu avea însă nicio asemănare cu ceva ce Mogens văzuse vreodată.

Capul era un coşmar.

Dacă imaginea reprezenta cu adevărat capul fiinţei din interiorul sarcofagului, şi nu o mască bizară, atunci această fiinţă nu trăise pe pământ.

Capul era mult mai mare decât al unui om, crescut direct din umeri, fără un gât vizibil. Nu avea un chip adevărat, ci doar o suprafaţă solzoasă, cu mai multe crestături subţiri ce reprezentau gura şi nasul şi nişte ochi ficşi, imenşi. Ceva ca un cioc de papagal mai scurt, dar neobişnuit de puternic lipsea oribila arătare de ultima urmă de omenesc. Creatura nu avea păr, ci doar un gen de creastă ca o aripioară care începea în mijlocul scăfârliei şi se pierdea spre ceafa şi ceva ca o barbă în smocuri în jurul gâtului, care părea că nu era din păr, ci dintr-un vălmăşag de tentacule cărnoase.

— Ce… este… asta? întrebă Graves, care îi urmase.

Mogens nu răspunse, ci îşi smulse cu greutate privirea de pe oribilul chip şi mai cercetă o dată mâinile care ţineau ciudatul sceptru. Remarcă acum că acestea aveau doar patru degete în loc de cinci şi în plus între ele era o pieliţă solzoasă. Mai erau şi alte deosebiri între fiziologia acestei creaturi şi cea a unui om, dar ceva din interiorul lui Mogens îl făcea să se lipsească cu groază de la a o privi mai îndeaproape.

— Cine ştie, poate tot originalul după care au fost creaţi vechii egipteni, spuse el cu voce voalată, în spatele căreia ascundea inutil un ton sarcastic.

— Nu este hazliu, răspunse Graves.

Nici nu trebuia să fie hazliu. Mogens se îngrozi de propriile cuvinte, căci spusese ceva ce nu voise să spună:

— Sper că nu sunt zeii cu care ai tu întâlnire, Jonathan!

Graves inspiră zgomotos, dar în acel moment se făcu auzită din capătul de sus al scării vocea lui miss Preussler:

— Profesore? Tom? Totul este în regulă?

— Desigur, răspunse precipitat Mogens. Rămâneţi sus, miss Preussler. Scara este periculoasă. Tom a descoperit doar un canal. Urcăm şi noi imediat.

Graves îi aruncă o privire rapidă, în semn de mulţumire. Chiar dacă din motive complet diferite, celor doi nu le convenea ca miss Preussler să coboare aici şi să vadă neplăcuta imagine a zeului. Mogens ar fi preferat să nu o fi văzut nici el.

— Mă întreb unde duce acest canal, şopti Tom.

Se lăsă gânditor pe vine şi întinse braţul stâng către apă, în timp ce cu celălalt se ţinea de barcă pentru a nu îşi pierde echilibrul. Lui Mogens nu prea îi plăcu ceea ce văzu, dar tăcu.

Tom băgă mâna în apă şi cu limba atinse cu atenţie vârful degetelor după ce se ridică în picioare. Lui Mogens îi plăcu cu atât mai puţin *asta*.

— Sărată, spuse Tom. Este apă sărată. Îşi şterse de pantaloni degetele şi adăugă: Canalul trebuie să aibă legătură cu marea.

— Aici? Atât de adânc în uscat? întrebă neîncrezător Mogens.

— Nu este chiar aşa departe, răspunse Graves, care se gândi puţin, apoi continuă: Este vorba despre trei, patru kilometri. Pentru că nu îi scăpă privirea neîncrezătoare a lui Mogens, adăugă: Drumul pe care aţi venit merge o bucată de-a lungul coastei, dar marea nu se observă din cauza dealurilor.

Mogens nici nu se îndoise de spusele lui Graves. Era mai marcat de umbra unei amintiri legate oarecum de mare, dar care se topi înainte de a lua o formă definitivă. Nu fusese o amintire plăcută, dar cu totul altceva îl surprinsese acum. De când cu o oră şi jumătate în urmă coborâseră pe scară, se pare că parcurseseră o parte a lumii în care nimic plăcut sau liniştitor nu se mai petrecuse.

— Ce este acolo, în apă?

Graves arătă spre suprafaţa neagră, aproape nemişcată a

canalului, dincolo de barcă. Ceva plutea la suprafaţă, având o parte scufundată în apă; o împletitură subţire, ca iarba de mare sau un mănunchi de păr subţire, care se mişca odată cu curentul. Tom vru să se aplece ca să îl apuce, dar Graves îl reţinu cu un gest involuntar.

— Iarbă-de-mare, repetă el. După cum ziceam: Canalul trebuie să aibă o legătură cu marea. Hai, să nu o lăsăm pe miss Preussler să aştepte mai mult decât este necesar.

Fără a mai aştepta răspunsul lui Mogens, se îndreptă grăbit către scară. Mogens mai aruncă o ultimă privire nesigură asupra monstruoasei siluete de pe capacul sarcofagului. Deşi mai era încă speriat de moarte de cumplita privelişte, se întreba aproape fascinat ce ar fi văzut dacă ar fi deschis capacul cutiei negre. Capacul părea greu, dar nu chiar atât de greu, ca să nu fie biruit de puterile comune ale lui Tom, Graves şi a lui.

Alungă îngrozit aceste gânduri şi porni grăbit să i se alăture lui Graves.

Miss Preussler aştepta nerăbdătoare în capul scării. Numai privind expresia de pe chipul ei, şi Mogens îşi dădu seama cum privea ea afirmaţia lui, conform căreia acolo jos nu ar exista nimic neobişnuit, şi, cu toate că Graves ajunsese de câteva secunde, ea nu îi acordase nici măcar o privire. Când miss Preussler lua o decizie, în general rămânea fidelă acelei decizii.

— Deci? întrebă ea.

— Apă, răspunse Mogens. Tom a descoperit un canal. Şi veni în întâmpinarea întrebării ce se impunea: Dar nu este apă de băut.

— Noi ce mai facem aici? întrebă ea.

Cu un gest al mâinii, Graves îl împiedică pe Mogens să răspundă.

— Hai să mai privim încă o dată imaginile, spuse el. Mi-a atras ceva atenţia. Vino! O luă grăbit înainte, îşi plimbă nerăbdător privirea de două ori pe peretele pictat, după care îndreptă degetul arătător către un loc din treimea inferioară a năucitoarei picturi. Acolo, vezi?

Mogens înţelese imediat la ce se referea Graves.

Fragmentul asupra căruia îl făcea acesta atent nu îi sărise în ochi anterior, în contextul întregii opere de artă, dar acum îi atrase şi lui atenţia. Într-un mod grosolan, stilizat până la limita neinteligibilului, dar totuşi uşor de recunoscut, necunoscutul artist pictase un canal, pe care plutea o barcă mortuară. Într-o perspectivă complet falsă figura şi încăperea în care se aflau acum. Pentru o fracţiune de secundă Mogens avu senzaţia oribilă de a recunoaşte şi patru siluete mici aflate în faţa unui perete pictat, pe care era o imagine cu o minusculă barcă mortuară şi cu patru siluete şi mai mici, care stăteau în faţa unui perete pictat, pe care… dar desigur că era doar o închipuire. În primul moment Mogens râsese de festa pe care i-o juca fantezia, dar apoi această întâmplare îl îngrijoră. Trebuia să fie atent, ca în final să nu se descopere pe sine însuşi ca cel mai mare pericol ce îl ameninţa.

— Asta ar putea fi un fel de hartă, spuse Graves în timp ce îi arunca lui Mogens o privire din care rezulta că de la el aşteptase această constatare.

— Posibil, răspunse Mogens.

Graves se înfurie şi mai tare, şi Mogens trebui să îi dea dreptate. Acum, atenţionat şi cu un punct de referinţă după care să se poată orienta, nu mai exista îndoială în ce privea corectitudinea concluziilor lui Graves. După ce a refăcut drumul străbătut şi s-a acomodat cu topografia acestei hărţi, ce părea supusă unor legi total străine, el recunoscu chiar câteva dintre clădirile şi străzile pe unde trecuseră, dacă le putea denumi astfel.

Şi îi mai atrase ceva atenţia. La început a existat doar bănuiala, nu mai mult decât o vagă senzaţie. Pe măsură ce aceasta devenea mai nesigură, cu atât mai intens încerca el să o clarifice, dar era ca şi imaginea: cu cât se uita mai mult, cu atât recunoştea mai multe simboluri şi semne. Încă nu se lega un sens, dar brusc deveni sigur că aceasta se va întâmpla dacă va dispune de puţin timp pentru a le studia.

— Ai descoperit ceva? întrebă Graves.

După cum Mogens trebuia să recunoască prost dispus, Graves a fost şi rămânea un bun observator. Dădu afirmativ din cap, după care făcu imediat o mişcare, care mai curând

indica indecizia.

— Nu sunt sigur, spuse el evaziv. Dar s-ar putea să descifrez câteva dintre aceste hieroglife.

— Şi ce mai aştepţi?

— Nu este chiar aşa de simplu, răspunse Mogens. Graves vru să riposteze, dar de această dată Mogens continuă pe un ton atât de ferm, încât nu mai admitea contraziceri: Aici nu este vorba pur şi simplu despre un vechi dialect, care poate fi tradus. Eu nici nu sunt sigur că nu mă înşel. Este o anumită asemănare cu scrierea hieroglifică a egiptenilor, dar asta nu înseamnă nimic. Şi chiar şi hieroglifele nu au fost până acum descifrate decât parţial.

— Şi ce vrei să spui cu asta, Mogens? întrebă Graves.

— În condiţii normale aş fi avut nevoie de luni de zile până să pot oferi o primă prognoză prudentă.

— Din păcate condiţiile nu sunt normale, zise Graves.

— Tocmai. Aşa că nu cred că pretind prea mult cerându-ţi câteva minute. Făcu un gest de nerăbdare şi întrebă: De ce tu şi Tom nu studiaţi puţin harta? Dacă este într-adevăr o hartă, ne-ar putea fi de folos.

Se pare că Graves era prea surprins de neobişnuitul ton energic, pentru a mai riposta. Îi aruncă doar o privire mirată, apoi ridică din umeri şi se întoarse pentru a executa ceea ce îi ceruse Mogens.

Dar Mogens deja regreta cele spuse. Era foarte posibil să îl fi luat gura pe dinainte - pentru că o asemănare oarecare era şi între un text scris în limba engleză şi o pagină dintr-o carte în portugheză. Literele păreau identice, şi chiar unele cuvinte se asemănau. Şi totuşi, aveau prea puţine în comun. Cineva care voia să facă o traducere dintr-o limbă în altă limbă, fără a le cunoaşte pe amândouă, va eşua inevitabil. Dar şi dacă lucrurile nu stăteau aşa, el nu era sigur că *voia* să înţeleagă textul de pe acel perete.

Şi, pentru a fi sincer, nu voia nici măcar să fie aici.

Cu toate acestea, treaba începu să meargă după câteva secunde. Era aşa cum se temuse - credea că înţelegea ceva, dar totul era fără nicio legătură, şi trebuia să îşi revizuiască părerea şi să o ia de la început. Şi totuşi, când şi când cele

citite *aveau* un sens. Cel puţin era ceva ca o presimţire, o umbră slabă a contextului ce se ascundea în spatele acestor cuvinte şi simboluri de neînţeles, şi cu cât se concentra mai mult asupra lor, cu atât devenea mai intensă senzaţia că nu le înţelegea cu adevărat pentru că ceva din el se înfricoşa în faţa importanţei conţinutului lor.

După un timp cedă. Era posibil ca sarcina să fie de neîndeplinit sau el aştepta prea mult de la el însuşi într-un timp atât de scurt.

— Nu are niciun sens, spuse el resemnat.

— Şi ştii asta după câteva minute? îl întrebă ironic Graves. Nu spuneai tu că ar fi necesare luni de zile pentru a oferi o primă evaluare prudentă?

— Şi rămân la cele spuse, răspunse Mogens. Tocmai din acest motiv nu îţi pot spune nimic după câteva minute. Unele îmi par cunoscute. Dar nu au sens.

Graves îl privea ostil şi provocator, şi, deşi Mogens simţea că făcea o greşeală, se simţi dator cu o explicaţie în plus:

— De exemplu, acest simbol de aici ar putea fi semnul vechi egiptean pentru stăpân ori chiar rege. Cel de lângă el ar putea semnifica recoltă, dar tot atât de bine s-ar putea traduce printr-o boală diareică foarte răspândită în Vechiul Egipt. Semnul de aici este pentru apă, dar poate fi şi pentru stradă sau viaţă. Toate acestea nu au niciun sens. Este poate o poezie sau poate fi un avertisment, sau doar numele străzii, dacă chestiunea aceea chiar este o hartă.

— Poate că chiar îţi lipseşte doar puţin timp şi linişte, răspunse Graves pe un ton neaşteptat de înţelegător, sau pur şi simplu un text mai amplu, pentru a-l compara cu ce îţi aminteşti tu. Poate te va consola faptul că măcar Tom şi cu mine am avut succes. Acum sunt sigur că este vorba despre o hartă. Zâmbi brusc, şi adăugă: Nu mai suntem foarte departe de ţelul nostru.

Capitolul 45

Părăsiră clădirea pe aceeaşi cale pe care intraseră, apoi cotiră la stânga, făcură câţiva zeci de paşi pe lângă pereţii cu un ciudat aspect organic, înainte de a se fi deschis brusc o deschizătură în ei, în interiorul căreia Graves dispăru fără nicio ezitare, la propriu vorbind: deschizătura îl înghiţi de parcă depăşise o barieră invizibilă, iar când Mogens îşi adună curajul şi îl urmă, avu o altă surpriză: deschizătura prin care intrase orbeşte nu era doar complet în beznă, dar era şi rece ca infernul. Era lungă de doar câţiva paşi, dar pielea îi ardea ca focul când trecu de ea, iar îmbrăcămintea îi era îngheţată ca scândura şi trosnea la fiecare mişcare. Spera că lui miss Preussler şi lui Tom, care veneau în urma lui, le va trece prin cap ideea de a-şi ţine răsuflarea, pentru a-şi proteja plămânii.

După cum se vedea, Graves avusese dreptate. Dacă până acum traversaseră un peisaj subteran ce amintea mai mult de un coşmar, acum în urma lor rămăsese oraşul al cărui plan Graves îl studiase atât de atent şi în faţa căruia Mogens încremenise cu veneraţie.

Deşi prima impresie dură numai câteva secunde, el avu din primul moment senzaţia că păşise într-un trecut aflat cu mii de ani în urmă. Un pas în cel mai important vis al lui.

Aveau la picioare vechea Theba, Karnak în perioada lui de înflorire, Achenaton, aşa cum îl visaseră întemeietorii lui, dar într-o splendoare la a cărei desăvârşire niciodată nu fuseseră martori - totul la un loc şi încă ceva în plus: un oraş de o maiestate şi o frumuseţe cum nisipurile deşertului egiptean nu putuseră vreodată să acopere. Erau acolo temple şi minunate alei mărginite de rânduri nesfârşite de statui uriaşe din piatră, clădiri de locuit şi sanctuare bogat ornamentate, şi în mijlocul acestui oraş măreţ, care se întindea pe cel puţin şapte sute de metri în jur, trona o piramidă gigantică, simetrică, cu vârful sclipind auriu. Era o privelişte care îi tăia răsuflarea, îi accelera pulsul şi îl umplea cu un sentiment de

fericire ameţitoare cum nu mai cunoscuse niciodată.

În acelaşi timp era şi absolut înspăimântător.

Dar după doar câteva secunde apărură primele fisuri în valul euforic care îl cuprinsese pe Mogens. Lacom, parcă cu disperare, sorbea fiecare imagine, neputând să treacă cu privirea de la o minune la alta aşa de repede cum ar fi vrut, ca un înfometat incapabil de a-şi astâmpăra foamea având în faţă o tavă plină oferită de un rege şi care în primul moment se aruncă asupra bunătăţilor râzând şi ţipând.

Însă unele din aceste bunătăţi erau otrăvite.

În primul moment, Mogens nu putu să spună ce era. Ceva ca o umbră părea că pluteşte deasupra tuturor acestor minunăţii, ca un uşor miros de putregai, pe care zadarnic încercai să îl acoperi cu cele mai scumpe parfumuri şi esenţe. Aici era o umbră care nu ar fi trebuit să existe, dincolo o linie care se frângea într-un mod imposibil de imaginat pentru mintea umană, ceva mai încolo un ornament care devenea o gheară întinsă cu lăcomie. Parcă nu ar fi fost lumea neapărat, o *realitate* dislocată ce începea să se sfarme, precum o pictură extrem de veche, printre ale cărei splendide culori se ivea treptat una şi mai veche, mai întunecată, pictată cu vopselele demenţei.

Mogens abia îi remarcă pe Tom şi mai târziu pe miss Preussler, care apărură lângă el. Tom nu scotea nicio vorbă, ci rămăsese ca o stană de piatră, în timp ce miss Preussler scoase un sunet ciudat, al cărui sens îi scăpa lui Mogens, şi duse mâna la gură.

— Eşti foarte sigur, Jonathan, că vrei să mergi acolo? întrebă el.

— Sigur? Graves râse strident. Ţi-ai pierdut minţile, Mogens? Acum nu m-ar mai putea împiedica nicio forţă din lume!

Poate că nicio forţă din *această* lume, gândi Mogens. Nu mai spuse nimic, deoarece ar fi fost inutil. Dintr-o privire aruncată pe faţa lui Graves, Mogens se convinse de această inutilitate.

Graves se întoarse spre miss Preussler, cu un zâmbet pe cât de fericit, pe atât de dement:

— Acesta este locul în care aţi fost? Locul în care aţi fost adusă de ei?

— Eu… nu sunt foarte sigură, răspunse aceasta, dar tot întoarsă către Mogens, nu către Graves. Era… îşi căută zadarnic cuvintele, şi în cele din urmă ridică din umeri şi continuă: Eram… arăta altfel, dar acolo am fost.

— Unde, mai precis? întrebă Mogens. Prizonierii despre care vorbeaţi… în care clădire sunt ţinuţi?

— Nu… nu sunt prea sigură, repetă ea ezitant. Dar dacă o văd, o recunosc cu siguranţă.

Îşi trecu nervoasă dosul palmei peste faţă. Cristale de brumă îi sclipeau în păr, iar hainele erau îngheţate şi trosneau la fiecare mişcare. Dar răceala din ochii ei avea alt motiv.

— Nu vreau să merg acolo, spuse ea încet. Acest loc este… iadul.

— Dar vă rog, draga mea! zise Graves. Fără îndoială că vă înspăimântă ceea ce vedeţi. Ca să fiu sincer, mă înspăimântă şi pe mine. Dar nu este nimic rău acolo, vă rog să mă credeţi. Ceea ce vedeţi este o parte a unei lumi absolut străine! Ea este atât de diferită de a noastră, încât noi nu o vom înţelege niciodată. Nici măcar simţurile noastre nu sunt capabile să o perceapă cu adevărat. Este normal să vă înfricoşeze. Dar nu este absolut deloc necesar. Dimpotrivă! Nu înţelegeţi ce cadou ni s-a făcut? Noi suntem poate primii oameni ai acestei lumi, cărora le este permis să vadă *asta.*

Miss Preussler, după privirea cu care îl măsură, se îndoia profund de judecata lui. Fu gata să răspundă, dar păru că în ultimul moment îşi reaminti că încetase definitiv şi irevocabil orice comunicare cu el şi se întoarse către Mogens aruncându-i o privire care oglindea neputinţă şi implorare.

— Înţeleg că nu vreţi să vă mai întoarceţi acolo. Tom şi cu mine putem să încercăm singuri să găsim prizonierii. Dar dumneavoastră trebuie să ne spuneţi unde…

— Nu am spus că nu merg, îl întrerupse ea. Am spus doar că nu vreau.

— Ce emoţionant, spuse Graves. Cinstit să fiu, mi se rupe sufletul în faţa a atât de mult curaj şi altruism. Numai că în ce îl priveşte pe Tom trebuie să vă dezamăgesc. Mă tem că voi

avea nevoie de serviciile lui.

Mogens renunţă la replică, dar nu se putu abţine să nu arunce o privire rapidă, întrebătoare, către Tom. Ceea ce văzu îl dezorientă. Dar îl şi alarmă puţin. Tom încă mai privea încremenit oraşul subteran. Chipul lui exprima acelaşi amestec de uimire şi oroare, simţit şi de Mogens, doar că aportul de oroare părea evident mai mare. Dar mai era ceva. Privirea lui reflecta o hotărâre atât de profundă, că pe Mogens îl trecu un fior rece.

— Tom?

În primul moment Tom nu reacţionă. Apoi îşi reveni încet, îşi desprinse privirea de ansamblul de case, străzi şi construcţii bizare şi pe buze îi apăru un zâmbet chinuit.

— Totul este în regulă, profesore, zise el. Eram doar surprins. La asta… nu mă aşteptam.

— Niciunul dintre noi nu se aştepta, îi răspunse Mogens.

— Iar acolo, jos, ne aşteaptă mult mai mult, nişte minuni şi mai mari, adăugă Graves. Dar probabil că nu le vom vedea niciodată, dacă mai stăm mult aici şi discutăm.

„Ceea ce nu ar însemna cel mai rău lucru”, adăugă în gând Mogens. Se mira tot mai mult de el însuşi. O parte din el se mai găsea încă în stare de pură euforie. Cercetătorul din el jubila, şi lui îi era absolut indiferent ce secrete sumbre se ascundeau sub aspectul exterior a ceea ce vedeau şi că era posibil să plătească cu viața pentru dezvelirea lor. Şi totuşi, îi era tot mai frică. Cu fiecare bătaie a inimii înţelegea tot mai bine ce tocmai voise să spună miss Preussler. Probabil că nu aveau de ales, trebuia să coboare acolo, indiferent de motiv, dar el nu voia. Cu niciun preţ nu voia. O parte tot mai mare din el se zvârcolea de oroare la simpla idee de a face un pas în acest oraş abominabil.

— Dar unde sunt toate acele… creaturi? şopti miss Preussler. Când am fost eu aici, ieri, erau sute. Unde au dispărut?

— Are vreo importanţă? întrebă Graves. Ar trebui să ne bucurăm că nu le vedem. Privi concentrat în jur, după care, cu braţul întins, făcu un semn către dreapta şi adăugă: Acolo este un pod.

Mogens găsise, fără niciun efort, pentru ceea ce Graves denumise pod o jumătate de duzină de alte denumiri, dar trebuia să îi dea dreptate lui Graves. Oraşul se găsea la un nivel aflat la cincisprezece, douăzeci de metri sub ei, ca şi cum ar fi fost construit într-un crater ce se căsca adânc în interiorul pământului. În ciuda stării lui fizice proaste, Mogens se credea în stare să coboare povârnişul plin de crăpături, dar drumul descoperit de Graves era fără îndoială mai uşor. Şi probabil că era şi mai sigur. În acelaşi timp cu miss Preussler îşi pusese şi el întrebarea: Unde erau vârcolacii care ar fi trebuit să mişune acolo?

Dar fără alte cuvinte se puseră în mişcare.

Până să ajungă la podul lui Graves, au avut de parcurs o mică distanţă căţărându-se periculos printre pietre şi muchii ascuţite ca briciul. Apoi a fost şi mai rău. Mogens îşi retrase aprecierea că acest drum ar fi cel mai uşor, dar nu îi putea imputa ceva lui Graves, deşi i-ar fi făcut plăcere să o facă. Arcada din piatră îndrăzneţ aruncată până la nivelul oraşului făcea impresia că ar fi solidă şi deosebit de lată, dar imediat ce păşiră pe ea, situaţia se schimbă fundamental. Nu numai Mogens se luă cu mâinile de cap când atinse solul format din lespezi ciclopice din piatră, îmbinate incredibil de greşit. Ochii îi spuneau că podul era solid şi masiv, dar simţul echilibrului afirma contrariul. Avea permanent senzaţia că ar trebui să întindă braţele ca să nu cadă, iar podul părea că îşi schimba neîntrerupt atât lăţimea, cât şi forma. Încerca să se liniştească gândindu-se că lucrurile stăteau aşa cum tocmai îi explicase Graves lui miss Preussler: nu era ceva în neregulă la ceea ce se afla în jur, ci doar simţurile lor omeneşti erau neîndestulătoare şi le jucau feste, pentru că nu înţelegeau ceea ce li se oferea.

Dar era acest gând într-adevăr liniştitor?

În cele din urmă au reuşit, şi Graves - desigur că Graves, care niciodată nu ar permite asta altcuiva - a fost primul care a pus piciorul pe pământul oraşului. El folosi momentul pentru ca timp de câteva clipe să se oprească cu ochii închişi, aşa că ceilalţi au fost obligaţi să aştepte până când s-a dat deoparte şi le-a făcut loc să treacă.

Mogens o privi întrebător pe miss Preussler.

— Încotro?

Aceasta se uită neajutorată în jur. În final, şovăind, arătă către o clădire mare, în culori minunate, pătrată, aflată doar la patruzeci, cincizeci de metri distanţă.

— Acolo, spuse ea. După câteva momente adăugă încet: Cred.

— Nu mai avem timp de asta, spuse Graves posomorât. Mai avem doar câteva ore.

— Pentru ce? vru să ştie Mogens.

— Nu m-ai auzit, smintitule? Poarta este deschisă, Mogens! Drumul spre Sirius este liber!

— Şi? întrebă calm Mogens.

Din nou simţi un fior rece pe spinare. Că într-un anume mod Graves era nebun înţelesese definitiv între timp. Dar poate că adevărata dimensiune a acestei nebunii - şi a periculozităţii ei! - nu îi fusese prea clară.

— Şi? suflă greu Graves. Mogens! Îi putem întâmpina, nu pricepi? Acest drum este deschis doar de două ori într-o viaţă de om! Nu putem irosi această şansă!

— Şi ce anume intenţionezi, mai precis? repetă Mogens.

Era aproape sigur de răspuns, după cum şi Graves trebuia să ştie că el cunoştea acest răspuns. Şi totuşi, pentru el era important să îl silească pe Graves să se exprime clar.

— În acest moment suntem relativ siguri, spuse Graves. Nu îmi era clar dacă am înţeles corect vechile scrieri, dar acum sunt sigur. Atâta timp cât poarta este deschisă, se pare să servitorii dorm. Dar ei se vor trezi imediat ce poarta se reînchide şi, dacă dau de noi aici, ne omoară.

— Servitorii?

Pe faţa lui Graves apăru o grimasă de nerăbdare.

— Vârcolacii. Sau numeşte-i cum vrei. Important este că nu ne aflăm în primejdie atâta timp cât nu facem greşeli.

— Acum avem ocazia de a-i elibera pe prizonieri, spuse Mogens.

Reacţia lui Graves fu exact cea la care se aşteptase.

— Eşti sărit? Mai avem două ore, cel mult trei! Nu avem timp de o prostie romantică!

— Eu nu aş zice că salvarea de vieţi omeneşti ar fi prostie romantică, răspunse calm Mogens.

Graves a fost pe punctul de a-şi ieşi din pepeni, dar îşi recăpăta în ultimul moment autocontrolul şi, după o pauză sesizabilă, răspunse clătinând din cap cu regret:

— Comportarea ta te onorează, Mogens. Dar acum nu este momentul pentru gesturi mari. Mai ales atunci când sunt lipsite de sens.

— Salvarea oamenilor nu este nici lipsită de sens, insistă Mogens.

— Ba da, atunci când încercarea este sortită eşecului, răspunse Graves. Se întoarse către miss Preussler şi continuă pe un ton mai jos: Draga mea, îmi pare tare rău, dar realitatea este că aceşti oameni nu mai pot fi ajutaţi. Credeţi-mă, ei sunt pierduţi din momentul în care ajung în puterea acestor creaturi.

— Şi de unde ştiţi asta? întrebă miss Preussler.

Oroarea ce o cuprinse privind cele auzite era evident mai puternică decât mândria ei, care până acum o împiedicase să vorbească direct cu Graves.

— Eu ştiu multe despre aceste creaturi, mărturisi Graves. Sunt şi multe lucruri pe care nu le cunosc, dar o parte dintre ele le-am descoperit în ultimii zece ani. Nu avem timp pentru a vă explica, iar dumneavoastră probabil că nu veţi înţelege, dar credeţi-mă: Aceşti sărmani oameni nu mai pot fi ajutaţi. Nimeni dintre cei care au încăput pe mâna lor nu poate fi salvat.

— Nimeni? repetă ironic miss Preussler.

Graves confirmă şi mai convins:

— Dumneavoastră sunteţi prima care le-a scăpat, din câte ştiu eu. Şi nu înţeleg cum s-a întâmplat.

— Acolo unde a existat o dată o excepţie mai pot fi şi altele, insistă miss Preussler. Făcu un gest mânios cu mâna când Graves vru să riposteze, şi continuă pe un ton mai ridicat: Destul, doctore Graves! Dumneavoastră sunteţi un monstru! Cum de puteţi crede că eu aş fi capabilă să risc viața unui singur om, doar pentru a mă întâlni cu aceşti… *monştri?* Eu am să îi caut pe aceşti prizonieri, dacă va trebui

şi singură!

— Riscând totul? întrebă Graves. Dacă dumneavoastră treziţi servitorii, totul este pierdut. Nu numai că nu îi veţi salva pe prizonieri, dar ne pecetluiţi şi soarta noastră.

— Îmi voi asuma acest risc, răspunse miss Preussler hotărâtă.

— Nu pot să permit acest lucru, ripostă Graves.

— Şi cum vreţi să mă împiedicaţi? se interesă miss Preussler pe un ton amical. Poate folosind forţa?

— Dacă va trebui, confirmă Graves.

Mogens nu spuse nimic, dar făcu altceva: Cu un pas se aşeză demonstrativ alături de miss Preussler şi îşi încrucişă braţele pe piept. Ochii lui Graves se îngustară. Se încordă. Un moment încercă doar să îi înfrunte privirea. Nereuşind, aruncă o privire în direcţia lui Tom.

Tom coborî ochii şi privi în lături.

— Mogens, fii rezonabil! Vocea lui Graves deveni rugătoare, aproape imploratoare. Încearcă cel puţin să înţelegi despre ce vorbesc!

— Mă tem că înţeleg prea bine, răspunse trist Mogens.

— Ba deloc! Acum ni se oferă probabil cea mai mare şansă oferită oamenilor de când există lumea. Nu pricepi ce am putea învăţa de la ei? Ce ne pot ei da?

Mogens îl privea în continuare trist. Ştia că pierduseră. Discuţia aceasta nu mai avea rost. În loc să răspundă, privi semnificativ *mâinile* lui Graves înmănuşate în piele neagră şi dădu din cap.

— Dar eu trebuie să mă duc acolo! Graves aproape că striga gesticulând furtunos cu ambele mâini către monstruoasa piramidă din centrul oraşului. Tu nu înţelegi! Totul este exact aşa cum apare în vechile scrieri. Şi am văzut mai înainte, pe hartă! Poarta este acolo, în acea piramidă! Şi este deschisă!

Deşi nu ar fi vrut, Mogens înălţă capul şi privi în direcţia indicată de oribilele mâini ale lui Graves. Doar vederea monstruoasei construcţii îi provocă o greaţă resimţită fizic. De parcă cu fiecare pas cu care se apropiau de această obscenitate zidită se simţea tot mai rău. Mogens corectă cu

un plus aprecierea făcută privind dimensiunile ei şi în acelaşi timp se întrebă cum de nu observase acest lucru din primul moment. Această piramidă nu era o simplă copie a piramidei lui Keops din Gizeh. Era acelaşi lucru ca hieroglifele, barca şi toate celelalte de aici. Aceasta era originalul după care fuseseră construite piramidele de lângă Cairo. Dimensiunile ei şi proporţiile erau exact cele ale piramidei lui Keops, iar eventualele diferenţe aveau la bază faptul că toate mileniile care se scurseseră nu putuseră să îi pricinuiască niciun rău înfăţişării *acesteia*. Totul era aici. Chiar şi vârful acoperit cu aur pur, care la piramidele Egiptului căzuse demult pradă atacurilor timpului şi lăcomiei oamenilor, pe ea sclipea minunat şi dispreţuitor.

Însă totodată această construcție monstruoasă era atât de *diferită*, atât de respingătoare şi de înspăimântătoare în imensitatea ei, încât Mogens avea senzaţia că va pieri dacă o va mai privi mult.

— Deci, aşa… pufni Graves. Atunci am să mă duc singur. Sunt profund dezamăgit de tine, Mogens. Şi de tine la fel, Tom. După tot ce am făcut pentru tine, mă aşteptam la mai multă loialitate.

Mogens nu răspunse; nu răspunse nici Tom, care se îndepărtă puţin şi strânse buzele.

— Nici nu ştiţi ce vi se dăruieşte, mormăi Graves, mai dădu o dată din cap şi se întoarse pe călcâie pentru a se îndrepta cu paşi repezi către piramidă. Mogens vru să îl urmărească cu privirea, dar bizareria ameţitoare şi sucită a acestui loc îi jucă încă o festă. Cu toate că Graves nu alerga, doar după câţiva paşi silueta lui se micşoră, apoi dispăru complet.

— Mulţumesc, Tom, zise miss Preussler. Vocea i se îmblânzi: A fost un gest de cutezanţă din partea ta.

— Nu, o contrazise Tom. Făcu o mişcare cu capul în direcţia piramidei, fără a o privi. Aş fi fost cutezător dacă l-aş fi însoţit pe doctorul Graves. Dar nu pot face acest lucru. Nu mă duc acolo. Acest loc este *rău*.

Nici Mogens nu s-ar fi putut exprima mai bine. Acesta trebui să recunoască în sinea lui că în felul său simplu şi direct Tom exprimase mult mai exact ceea ce într-o avalanşă

de simţăminte şi gânduri el nu putuse să puncteze. Tot ceea ce simţea la vederea monstruoasei piramide era rezumat în acest cuvânt firesc, cu toate că acesta nu avea ce să caute în lumea lui dominată de ştiinţă şi logică. Era rea.

Mogens era zguduit de simplitatea acestui gând. Nu mai era nevoie de explicaţii, de fundamentări, de niciun „dacă“ şi „însă“, pentru că implica un adevăr fundamental, care nu făcea loc dubiilor. Amuţi chiar şi omul de ştiinţă din el, deşi în urmă cu mai puţin de o oră ar fi contestat vehement existenţa unei noţiuni ca „rău absolut” sau chiar „bine absolut”. Acestea erau totuşi noţiuni din lumea omenească a sentimentelor şi a ideilor, care nu se pierduseră în lumea explicabilă pur logic a ştiinţei. Dar poate că lucrurile stăteau exact invers. Poate că nu ştiinţa era aceea care se afla la baza de neclintit a structurii universului, ci tocmai noţiunile de bine şi rău, corect şi greşit, credinţă şi îndoială ţineau universul unit, şi poate că nu era o întâmplare faptul că creaturilor lui le fusese dată mai întâi simţirea şi abia apoi gândirea.

Avu nevoie de ceva timp pentru a alunga aceste gânduri şi pentru a se concentra asupra a ceea ce se petrecea la faţa locului.

— Atunci ar trebui să pornim la drum, spuse el. Nu ştiu de cât timp dispunem, dar mă tem că oricum acesta devine tot mai scurt.

Îi aruncă o privire întrebătoare lui Tom, de la care şi de data aceasta primi ca răspuns un clătinat şovăielnic din cap. Dar tânărul se puse primul în mişcare, în direcţia indicată de miss Preussler, şi abia făcu primii doi, trei paşi, că se şi repetă efectul tocmai observat la Graves: deşi Tom nu se deplasa repede, părea că se depărta extrem de rapid, de parcă la fiecare pas ar fi parcurs o distanţă de zece ori mai mare. Mogens se grăbi să o apuce de braţ pe miss Preussler şi amândoi îl urmară pe Tom. Ceva îi spunea că perspectivele de a se regăsi în acest mediu ireal şi ostil, în cazul că s-ar fi pierdut din ochi, erau îndoielnice.

Cu fiecare pas făcut în oraş, devenea tot mai apăsătoare senzaţia că săvârşeau o mare greşeală. Nu se vedea nici

urmă de locuitor al acestei necropole subterane şi nici nu auzeau nici cel mai slab zgomot, deşi se simţeau urmăriţi de ochi invizibili şi lacomi; cu fiecare pas lui Mogens i se părea tot mai puternic că se sufocă. Nu mai cuteza de mult timp să privească în direcţia monstruoasei piramide, care trona în oraş ca un dumnezeu din piatră, dar nu îi folosea la nimic. *Îşi* putea interzice lui însuşi să nu mai privească acea construcţie grotescă, dar nu îi putea interzice *acesteia* să îl fixeze la rândul ei. Ideea era absolut absurdă, dar era exact ceea ce simţea nu numai Mogens în acel moment: acea construcţie îi urmărea. Nu cineva din interiorul sau din apropierea ei, nu creaturile ce o construiseră şi care poate şi astăzi locuiau acolo, ci această oribilă… *arătare*.

Intrară pe una dintre aleile late care împărţeau oraşul în sectoare regulate şi care duceau toate către piramida din centru. Fără să îşi fi dat seama, păstrau instinctiv distanţa cea mai mare posibilă până la sinistrele construcţii care mărgineau străzile, făcând în acest fel o mare prostie: se deplasau fără nicio acoperire pe mijlocul drumului, vizibili de departe pentru oricine. Dacă în acest moment numai unul dintre locuitorii acestui oraş ieşea din casă şi privea întâmplător către ei, *trebuia* să îi vadă, gândi Mogens. Şi totuşi, continuă să meargă mai departe, preferând să îşi asume pericolul unei descoperiri timpurii, în loc de a se apropia doar o secundă mai mult decât era necesar de aceste construcţii făcute din piatră şi teamă.

Din nou miss Preussler îi citi parcă gândurile; deşi adevărul era mai curând că gândurile ei urmau acelaşi sens cu ale lui. Privea în jur din ce în ce mai des şi tot mai nervoasă şi, în cele din urmă, şopti:

— Nu înţeleg, unde sunt ei oare?

— Poate că Graves a avut dreptate cu bănuiala lui, răspunse Mogens. Tom, tu ce zici?

Nu contase pe un răspuns. Dar după ce mai făcu câţiva paşi - şi tot fără a-l privi în ochi - Tom spuse:

— Chiar nu ştiu, profesore. Doctorul Graves nu mi-a relatat niciodată prea multe despre rezultatele muncii lui. Câte ceva am mai furat şi eu, am mai făcut câte o legătură, dar…

— … Dar nu ai crezut, nu? îi continuă ideea Mogens, după ce Tom coborî privirea şi îşi muşcă buza inferioară. Cum să o fi făcut? Nici mie nu îmi vine să cred chiar şi acum, când văd cu ochii mei.

Tom îi aruncă o privire scurtă, recunoscătoare, dar rămase la fel de necăjit.

— Dar ar fi trebuit să o fac, insistă el. Doctorul Graves… a făcut foarte multe pentru mine. Ştiu că dumneavoastră, profesore, nu prea ţineţi la el, şi bănuiesc că aveţi şi motive temeinice. Dar mie mi-a salvat viața şi a… Căută cuvintele potrivite, dar în cele din urmă ridică din umeri şi adăugă: îi sunt oricum dator mai mult decât aş putea vreodată să mă compensez.

— Este o prostie, Thomas, zise miss Preussler. Acest om s-a înfrățit cu diavolul. Tu nu îi eşti dator nimic. Orice ar fi făcut pentru tine, a făcut doar din interes propriu. Te rog să nu îţi faci reproşuri! Apoi schimbă brusc subiectul: Acolo!

Arăta cu mâna către o clădire monstruoasă, care în mod absurd lui Mogens îi amintea de o mastaba detonată şi care de la distanţă părea colorată divers şi făcea o impresie plăcută. Acum culorile erau şterse şi transmiteau privitorului o senzaţie de praf care îngreuna respiraţia. Indispoziţia lui Mogens crescu atunci când văzu şi cele două statui uriaşe aflate în stânga şi în dreapta uşii deschise. De la depărtare îi lăsaseră impresia că ar reprezenta sfinxul, dar realitatea era alta. Cei doi paznici care flancau intrarea reprezentau tot atât de puţin un sfinx, pe cât de puţin silueta de pe sarcofag reprezentase un om.

— Poate că… ar fi trebuit să acceptaţi arma oferită de Graves, profesore, spuse nervoasă miss Preussler.

Mogens se opri scurt şi o privi surprins. Miss Preussler avea oroare de arme cel puţin tot atât de mult ca el; era un lucru pe care îl ştia. Totuşi, ea întări ideea cu un gest făcut din cap, când îi observă privirea uimită, şi, arătând către ţelul deplasării lor, adăugă:

— Înăuntru sunt foarte mulţi dintre ei.

— Dacă doctorul Graves are dreptate, ei dorm, zise Tom. Şi eu cred că are dreptate.

— Toţi? vru să se asigure Mogens.

— Doctorul Graves mi-a spus că ei sunt doar servitorii vechilor zei, zise Tom în timp ce continuau să meargă. Şi părerea lui era că este vorba despre nişte creaturi inferioare.

— Nu există *creaturi inferioare,* Thomas, îl corectă miss Preussler dojenitoare.

— Doctorul Graves era de părere totuşi că nu ar fi nimic mai mult decât animale capabile doar de munci inferioare, insistă Tom. Sau poate ceva în genul războinicilor lor. Nu mi-a vorbit des despre asta, şi nici eu nu prea am înţeles tot, ca să fiu cinstit. Dar cred că el era de părere că ei într-un fel… adorm atunci când se deschide poarta.

— În ce scop ar sta lucrurile astfel? întrebă miss Preussler.

— Asta nu ştiu, răspunse Tom, dar adăugă încet: Poate că şi zeilor le este teamă de ei.

Tonul vocii lui miss Preussler deveni aspru:

— Termină odată cu prostiile acestea de „zei“ şi „fiinţe formidabile”, Thomas! Nu există zei, Tom! Există un unic Dumnezeu, şi acela cu siguranţă că nu se teme de momâile acestea.

— Dar doctorul Graves…

— … Este smintit, simplu! îl întrerupse miss Preussler. Şi nu mai vreau să aud de acest om şi de prostiile debitate de el!

Era greu de prevăzut reacţia lui Tom. În prima clipă o privi împietrit pe miss Preussler, şi Mogens avu impresia că surprinde în ochii lui o străfulgerare de ostilitate. Dar acesta afişă un zâmbet sfios şi se pregăti să răspundă, când răsună brusc o împuşcătură.

Tom se întoarse ca înţepat de o tarantulă. Chipul i se făcu alb ca varul.

— *Doctorul Graves!*

Mogens bănui ce avea să se întâmple, dar şovăi o fracţiune de secundă prea mult. Tom privea agitat în jur, încercând zadarnic să stabilească direcţia din care se auzise focul de armă.

— Doctorul Graves! repetă el cu respiraţia tăiată.

— Tom, nu! strigă Mogens, dar era deja prea târziu.

Tom se răsucise ca un vârtej şi o luase la fugă cu paşi mari,

aşa că mâna întinsă a lui Mogens nu îl mai putu reţine. Din doi paşi, Tom dispăruse, înghiţit de ciudata perspectivă a acestei lumi schimonosite. Un timp i se mai auziră doar paşii, înainte de a înceta şi zgomotul lor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, profesore, faceţi ceva! Opriţi-l! abia şopti miss Preussler.

Dar cum? Mogens făcu o jumătate de pas în direcţia în care dispăruse Tom, dar se opri imediat. Tom dispăruse de parcă nu ar fi existat niciodată. Pe Mogens îl trecu un fior rece când îşi dădu seama că nici măcar nu ar putea să spună cu certitudine în ce direcţie fugise Tom. Poate că aici noţiunea de *direcţie* nici nu exista.

— Lăsaţi-l, miss Preussler, spuse el încet. Nu cred că am putea să îl aducem înapoi. Chiar dacă am şti unde se află.

— Probabil că aveţi dreptate, se dădu ea bătută. Sărmanul tânăr! Inspiră şi expiră cu greutate, apoi se întoarse cu umerii lăsaţi spre Mogens. Veniţi, profesore, aici mai sunt şi alţii care au nevoie de ajutorul nostru. Să îi căutăm pe aceşti sărmani oameni.

Capitolul 46

După ce trecură de poartă, nu dădură de nimic din grozăviile pe care se aşteptase să le întâlnească în interiorul clădirii. Dimpotrivă, realitatea era banală: o încăpere complet goală, dreptunghiulară, cu tavan înalt, cu pereţii zugrăviţi prost şi aflaţi într-o stare la fel de proastă. Tencuiala era cojită pe porţiuni mari, dând la iveală zidăria aflată dedesubt, şi ea în stare foarte proastă. Unul dintre stâlpii care sprijineau tavanul era distrus şi, ca urmare, structura tavanului atârna dând aspectul răvăşit al întregii construcţii. Automat, Mogens se întrebă dacă ceea ce vedea aici nu era valabil şi pentru celelalte clădiri ale oraşului. Ceea ce el considera dovada existenţei unei dimensiuni necunoscute, de neconceput, să fie în cele din urmă doar o ruină profană? Nu credea în această explicaţie, dar nici nu o putea exclude a priori. Oricare ar fi fost secretul acestui oraş subteran - fie el construit de creaturi din jurul stelei Sirius, fie de oameni ai acestei lumi - un lucru era cert: era inimaginabil de vechi. Până acum nimeni nu mai cercetase un oraş cu o vechime de cinci mii de ani şi deci nimeni nu ştia la ce să se aştepte.

Şi se mai întâmpla ceva neaşteptat: în măsura în care ruina generală îl surprindea, în aceeaşi măsură aceasta acţiona calmant asupra lui. Gândul că în cele din urmă nici măcar aceste mărturii ale unei culturi exotice nu rezistaseră timpului avea în el ceva ce îl liniştea. Marii strămoşi de care vorbea Graves vor fi fost ei zei din punct de vedere omenesc, dar erau zei muritori.

— Şi acum? întrebă el.

Miss Preussler tresări imperceptibil când cuvintele lui Mogens tulburară liniştea. În întuneric, dincolo de intrare, ceva capta răsunetul vocii şi îl înapoia aşa de distorsionat şi fragmentat, că Mogens ridică din umeri. *Ecourile* nu se modificau doar pentru că ceea ce le crea era *vechi*.

— Nu sunt sigură, răspunse ea şoptind, nu pentru că i-ar fi

fost teamă să fie auzită, presupuse Mogens, ci pentru a nu mai crea acest ecou care înfiora. Adăugă: Cobora o scară. Destul de lată.

În loc de a răspunde, Mogens puse lampa jos şi începu să caute prin buzunarele hainei până găsi un plic cu chibrituri. Fu cât pe-aici să dea greş în ce privea simpla sarcină de a aprinde lampa cu carbid. Până acum această mică obligaţie o preluase Tom, iar acum Mogens avu nevoie de aproape un minut doar pentru a descoperi mecanismul simplu datorită căruia putea să ridice balonul de sticlă pentru a ajunge la fitil. Cu lampa lui miss Preussler totul durǎ mai puţin.

Nici în lumina rece a celor două felinare, încăperea nu pierdu nimic din vechimea ei evidentă. Mogens nu zări nicăieri o urmă de praf - un alt mister, pe care el nu îl va rezolva probabil niciodată -, în schimb, descoperi vizibile indicii de ruină. Pereţii erau crăpaţi peste tot, şi stâlpul de susţinere distrus nu era singurul; cam o jumătate dintre stâlpii de susţinere a tavanului erau mai mult ori mai puţin afectaţi. Gândul îl duse pe Mogens la cutremurele puternice care pustiiseră camera templului de deasupra. Nu se pricepea prea bine la statică şi inginerie, dar era sigur că clădirea nu va mai rezista unui cutremur puternic.

Trecură de mai multe uşi, care dădeau în încăperi goale asemănătoare, dar de dimensiuni mai mari, după care se opriră în faţa unei uşi încuiate. Aceasta se deosebea de toate cele anterioare, dar pentru Mogens aspectul ei nu era nou.

Era mai mică decât monstruoasa ei soră de sus, din camera templului, şi era făcută din lemn, care pe parcursul mileniilor aproape că se prefăcuse în piatră, şi avea un singur canat, dar asemănarea nu putea fi trecută cu vederea. Pe suprafaţă avea gravate aceleaşi semne şi simboluri, de care acum Mogens era sigur că nu erau altceva decât avertismente, iar în stânga şi în dreapta ei se înălţau doi monştri din piatră, îngrozitoare corcituri de om, animal şi urâciune stranie, care îl îngrozeau până în adâncul sufletului, deşi nu îi vedea prima dată.

— Ce oribili, murmură miss Preussler lângă el. Ce creier bolnav naşte aşa ceva?

— Probabil… este doar un avertisment, spuse Mogens tărăgănat.

Îi venea tot mai greu să suporte priveliştea acestor oribile chipuri, şi probabil că nu din cauza obsesiei pentru detalii cu care fuseseră sculptaţi în piatră aceşti monştri cu capete de caracatiţă. Deşi se opunea cu disperare, în el se trezi brusc amintirea unei alte imagini: o fiinţă aproape identică, mai mică, sculptată în lemnul negru al unui sarcofag…

— Un avertisment. Miss Preussler scoase un sunet ciudat. Poate că ar trebui să ascultăm de el? întrebă ea şi, păşind hotărâtă, trecu printre cele două statui ale paznicilor, ridică lampa şi puse degetele celeilalte mâini pe uşă.

Mogens tresări ca la un şoc electric. Pentru o fracţiune de secundă fu pe deplin convins că se va întâmpla ceva groaznic, ceva ce va trezi brusc la viaţă paznicii din piatră, care se vor prăvăli peste ea, pământul se va deschide şi o va înghiţi pe nefericita miss Preussler sau că ciudatele simboluri şi linii de pe uşă vor prinde deodată viaţă şi se vor înfăşură pe ea pentru a o sugruma, ca un ghem de şerpi sau de viermi.

Cel mai dramatic lucru care se petrecu a fost desprinderea unui norişor de praf…

Miss Preussler împinse uşa, care în ciuda enormei sale greutăţi se întredeschise fără a-i solicita un efort vizibil, mai ridică puţin lampa şi privi prin crăpătură înainte de a se întoarce către Mogens cu intenţia de a spune ceva. Dar ridică doar din sprâncene, lăsă capul pe o parte şi îl privi pe acesta întrebătoare şi în acelaşi timp alarmată.

— Profesore?

Mogens îşi trecu nervos vârful limbii peste buze. Nu putu să răspundă. Brusc îşi dori să fi acceptat puşca lui Tom. Nu pentru că deodată i s-ar fi redus repulsia ce o resimţea faţă de arme, ci pentru că stă în natura omului să se apere în clipe de primejdie - scop în care o armă este mai potrivită decât o lampă.

— Profesore? mai întrebă o dată miss Preussler, după ce nu primise un răspuns în câteva secunde. Este totul în regulă?

În sfârşit, Mogens reuşi să se desprindă de imaginea îngrozitoarelor statui.

— Sigur, zise el nervos. Eram doar… îşi căuta cuvintele şi se salvă cu un răspuns ce se apropia de adevăr: Priveliştea acestor… *lucruri* m-a înfricoşat mai mult decât as vrea să recunosc.

Făcu un gest către statui. Se înşela, ori una din ele întorsese puţin capul către stânga? Şi mâna prevăzută cu pieliţă înotătoare între degete nu se ridicase imperceptibil, pregătindu-se parcă să îl apuce?

Miss Preussler nu remarcă acelaşi lucru, cu toate că şi privirea ei se plimbă încă o dată, cu mare atenţie, pe cei doi coloşi din piatră, dar unica ei reacţie fu un zâmbet ironic în direcţia lui.

— Nu ar trebui să fie exact invers, profesore? Nu eu ar fi trebuit să reacţionez isteric, iar *dumneavoastră* să încercaţi să mă liniştiţi?

— Totul este gândit, miss Preussler, răspunse el, zâmbind nervos. Dându-vă senzaţia că trebuie să mă liniştesc, de fapt vă liniştesc pe dumneavoastră. În acest fel vă veţi gândi mai puţin la propria dumneavoastră frică, nu?

— Ce rafinament! răspunse ea. Sunt necesare studii pentru a elabora o astfel de aiureală?

— Cel puţin zece ani, confirmă Mogens.

Râseră şi, spre surprinderea lui, Mogens trebui să recunoască faptul că funcţiona, pentru că râsul, cel puţin pe moment, îi mai eliberă o parte a apăsării sufocante. Miss Preussler împinse fără multe fasoane uşa atât cât să poată trece prima, şi îşi continuară drumul.

În prima parte a sa, coridorul pe care mergeau nu se deosebea de sala cea mare prin care veniseră, căci avea aceeaşi structură şi era în aceeaşi stare proastă. Dar la fiecare pas această asemănare se pierdea din ce în ce mai mult. În ciuda urmelor lăsate de trecerea timpului, sala fusese curată aproape ca o farmacie. Aici se îngrămădeau tot mai multe dărâmături. Aerul era plin de praf şi puţea.

După numai câţiva zeci de paşi, au trebuit să se caţăre pe mormane de moloz, şi chiar lumina puternică a celor două lămpi refuza să scoată la iveală mai mult decât nişte contururi vagi din întunericul ce părea că îi asedia din toate

direcţiile. Cu toate acestea, paşii lui miss Preussler deveniseră tot mai iuţi, şi, deşi îşi dădea toată silinţa să nu se observe, Mogens nu se îndoia că numai din consideraţie pentru el nu mergea şi mai repede.

Ajunseră la scara de care pomenise ea, înainte ca situaţia să devină penibilă, şi miss Preussler se opri şi încercă, cu ajutorul felinarului, să scruteze întunericul din faţă. Nu se putea vedea mare lucru, dar mirosul neplăcut se ridica evident de jos, şi lumina rece şi albă nu bătea decât până la următoarele trei, patru trepte în faţă. Acestea se deosebeau foarte mult de geometria severă a clădirii şi păreau săpate de cineva cu mâna goală.

— Lăsaţi-mă pe mine să merg înainte, zise el, ceea ce reprezenta exact inversul a ceea ce voia de fapt.

Miss Preussler scutură din cap.

— Scara aceasta este foarte abruptă, tinere domn, spuse ea ironic. Dacă eu îmi pierd echilibrul şi cad peste dumneavoastră, abia de mă veţi putea opri, nu?

Nu îi mai oferi lui Mogens ocazia să facă pe gentlemanul, ci porni să coboare şi dispăru în adânc respirând sacadat; mergea cu greu şi cu mare atenţie, dar totuşi mergea atât de repede, încât Mogens trebui să se grăbească pentru a nu o pierde din vedere.

După cum rezulta, ea mai mult subapreciase situaţia decât o supraapreciase. Scara era extrem de periculoasă şi părea să nu se mai sfârşească. Mogens socoti că deja coborâseră cel puţin zece, doisprezece metri, când treptele inegale de sub picioarele lui se transformară din nou în teren plan. Se opri, închise ochii şi inspiră şi expiră adânc, aşteptând să îi treacă ameţeala. Să cobori o scară ce se roteşte în jurul axei ei precum casa unui melc şi care are treptele inegal de înalte şi de late nu face prea bine simţului echilibrului.

Nu făcea bine nici să inspiri aerul pestilenţial de aici. Duhoarea, un amestec de apă stricată, de secreţii umane şi animale, de putregai şi un iz pătrunzător de animal de pradă, aproape că îi tăia răsuflarea, şi avea să simtă o uşoară senzaţie de greaţă în stomac, pe care dacă nu ar fi avut-o, s-ar fi simţit mai bine.

— Acolo, în faţă, spuse miss Preussler. Acum îmi amintesc, nu mai este departe!

Însemna asta că până acum nu îşi amintise, gândi aproape isteric Mogens, şi că merseseră la noroc?

Avu prevederea de a nu pune întrebarea cu voce tare.

După ce continuară mersul, orice asemănare cu o construcţie realizată de mâna omului sau de o altă creatură dotată cu raţiune luă sfârşit. Scara condusese la nimic altceva decât la un labirint de grote arbitrar aşezate. La respingătoarea duhoare ce părea să devină cu fiecare pas mai intensă, acum se adăuga un adevărat concert de sunete nu mai puţin neplăcute: un gâlgâit şi nişte plesnituri ritmice, care nu păreau a fi făcute de apă, ci de un lichid mult mai vâscos, lipicios; un urlet înăbuşit şi un geamăt care refuzau să se supună aprecierii lui Mogens că ar fi zgomotul vântului ce se spărgea în muchii şi asperităţi; din când în când un zgomot precum cel făcut de o piatră care se rostogoleşte de pe acoperiş sau care este împinsă de un picior prevăzut cu gheare; şi uneori ceva ca un oftat înăbuşit. Reapăruseră petele luminiscente de pe pereţi: bacterii, ciuperci, spori sau organisme microscopice, dar putea fi vorba şi despre altceva cât se poate de diferit de explicaţiile pe care şi le dădea Mogens.

Pe miss Preussler nu o irita nimic din toate acestea, dimpotrivă paşii ei deveneau tot mai fermi. Cu o hotărâre despre care Mogens se străduia să creadă că se baza pe date sigure, şi nu doar pe încrederea în norocul propriu, ea o luă înainte şi traversă mai multe grote şi pasaje de diferite forme, înainte de a se opri pe neaşteptate, făcându-i speriată semne să se oprească şi el.

— Linişte! îi şopti ea.

Totodată puse lampa jos şi, folosind rotiţa corespunzătoare, îi micşoră fitilul. Mogens, cu o senzaţie rău prevestitoare, îi urmă imediat exemplul, dar nu se făcu întunericul la care se aşteptase. Este adevărat că ochii lui avură nevoie de câteva secunde pentru a trece de la lumina albă a lămpii cu carbid la iluminatul verzui care topea toate contururile, dar apoi putu să vadă aproape mai bine ca înainte.

— Priviţi acolo! îi şopti din nou miss Preussler. Cred că este camera în care am fost eu.

Un singur cuvânt din cele rostite de ea nu îi plăcu chiar deloc lui Mogens, dar se abţinu şi acum să dea expresie îndoielilor lui cu privire la calităţile ei de ghid. Era oricum prea târziu. Fără o vorbă, făcând doar semn cu capul, el îi ceru să meargă mai departe.

Miss Preussler se ascunse după o ieşitură a stâncii şi încremeni în mijlocul unei mişcări. Mogens o văzu ridicând mâna la gură pentru a-şi înăbuşi un strigăt şi dintr-un singur salt fu lângă ea.

Şi el îşi stăpâni cu greu un strigăt, când văzu creatura de care mai că se împiedicase miss Preussler.

Era un vârcolac într-o poziţie ciudată, ghemuit, aplecat în faţă cu capul cu urechi ascuţite şi bot de şacal înclinat, cu ambele braţe întinse înainte. Poziţia îi amintea lui Mogens de cea în care se rugau majoritatea musulmanilor, doar că *această* creatură cu siguranţă că nu îngenunchease pentru a se ruga. Lumina verzuie care se oglindea în ochii ficşi şi larg deschişi ai creaturii îi conferea acesteia un aspect complet inuman.

— Pentru Dumnezeu, profesore, fiţi atent! şopti miss Preussler când Mogens se apropie precaut de creatura îngenuncheată.

Mogens îi făcu un semn, dar continuă să se apropie şi se aşeză pe vine alături de vârcolac. Inima îi bătea să îi sară din piept şi mâinile îi tremurau atât de puternic, că inconştient le strânse în pumn, deşi instinctiv simţea că vârcolacul nu prezenta niciun pericol; cel puţin pe moment.

— Este… mort? şopti miss Preussler.

— Nu. Dar ceva… Mogens ridică din umeri şi întinse mâna către umărul cu păr ţepos al creaturii, dar nu îndrăzni să îl atingă. În cele din urmă recunoscu: Nu ştiu, pare să doarmă, dar nu sunt sigur.

De fapt acest lucru nu era adevărat. Era aproape sigur că creatura nu dormea, ci era amorţită. Avea ochii larg deschişi, aceştia clipeau din când în când, şi lui Mogens i se păru că îi simte şi răsuflarea grea, ca un horcăit. Mai era aproape sigur

că putea şi să o răstoarne la pământ fără ca aceasta să se trezească.

Ambiţia lui de om de ştiinţă nu mergea totuşi până la a verifica experimental această supoziţie. Se ridică în picioare.

— Poate că Graves are dreptate, dorm cu toţii. Haideţi, dar cu atenţie! zise el.

Avertismentul lui era inutil, pentru că miss Preussler ocoli creatura cât mai mult posibil, şi Mogens crezu că aceasta îşi reţinu şi respiraţia când trecu de vârcolac.

Această primă creatură adormită nu rămase unica. Dădeau de tot mai mulţi vârcolaci înţepeniţi în aceeaşi poziţie de rugăciune, pe măsură ce pătrundeau mai adânc în labirintul subteran. Mogens se opri de două, trei ori, ca să arunce câte o privire asupra vârcolacilor adormiţi, dar fără să îndrăznească să îi atingă. Îi atrase atenţia că aceştia priveau cu toţii în aceeaşi direcţie. Dar putea fi o întâmplare.

— Este funest, şopti miss Preussler. M-aş fi simţit mai bine dacă ar fi fost treji.

Nu şi Mogens. Acesta tocmai se pregătea să îi răspundă, când în spatele lui se auzi un zgomot uşor, ca un oftat.

Mogens se întoarse alarmat, şi inima i se opri.

Nu se înșelase. Fusese un oftat. În fata lor se mişca o siluetă fantomatică, palidă, ce părea că se descompune în lumina verzuie pâlpâitoare. Mogens îşi dădu totuşi seama că era vorba despre o femeie. Aceasta era înfăşurată în zdrenţe pline de murdărie, iar părul îi cădea peste faţă în şuviţe lungi, îmbâcsite.

Cu toate acestea, Mogens o recunoscu imediat.

Era Janice.

Capitolul 47

Mogens se trezi stând pe o parte, ghemuit şi cu tot trupul tremurând. Inima îi bubuia, şi primul lucru pe care îl simţi fu o sete teribilă. Îl durea gâtul şi, când încercă să deschidă ochii, nu reuşi. Apoi, la fel de exploziv cum îşi pierduse controlul asupra corpului şi asupra simţurilor, îşi reveni pe deplin.

— Staţi întins, profesore!

Cel puţin memoria părea că totuşi nu îi revenise complet, pentru că în primul moment vocea i se păru absolut străină. După care, în fracţiunea de secundă ce a urmat deschiderii ochilor, o recunoscu.

— Totul este în regulă? îl întrebă miss Preussler.

Mogens dădu să răspundă, dar vocea nu îl ascultă. Gâtul îl durea şi mai tare. Îngăimă doar ceva ininteligibil.

— Un moment.

Preţ de o clipă miss Preussler dispăru din câmpul lui vizual, apoi se întoarse şi îi duse la buze un recipient plat, metalic. Mogens înghiţi automat şi în următorul moment tuşi, şi, sufocat, trase aer în piept cu putere. Ceea ce el luase drept apă, nu era apă.

— Nu aşa de grăbit, spuse miss Preussler şi retrase recipientul.

Era posibil ca Mogens să se fi înşelat, dar crezu că sesizează în tonul ei o uşoară nuanţă de bucurie fată de necazul lui. Miss Preussler adăugă:

— Vă mai dau, dar nu beţi atât de repede.

— Asta… nu este apă.

Cel puţin îi revenise vocea.

— Bineînţeles că nu este. Cel mai bun whisky din Kentucky, garantat doisprezece ani vechime - aproape de o vârstă cu mine, spuse ea, făcând cu ochiul. Dar zâmbetul ironic dispăru din ochii ei tot atât de repede precum apăruse. V-aţi revenit?

Mogens încercă să răspundă, dar în loc de un chiţăit pe jumătate înfundat nu îi reuşi decât o tuse chinuitoare. Cu

excepţia vreunui ocazional păhărel de vin de Porto - şi acesta doar foarte rar, la ocazii speciale -, el nu bea niciodată alcool, pe care îl detesta. Dar trebuia să recunoască faptul că senzaţia de căldură răspândită rapid în stomac era extrem de plăcută. Şi, cu toate că gâtul îi ardea, de parcă ar fi sorbit din greşeală acid diluat, se pare că durerea îi lecuise corzile vocale.

— Da, reuşi el să spună cu mare greutate.

Miss Preussler îl mai privi o dată cu neîncredere, apoi ridică din umeri, duse la gură sticla de voiaj şi trase o înghiţitură simţitor mai consistentă decât cea a lui Mogens.

— Ce s-a întâmplat? murmură el. Eu… îmi pare rău. Nici nu ştiu… cred că… vă rog să mă scuzaţi pentru că…

— Ar trebui să vă decideţi dacă nu vă puteţi aminti sau dacă ceea ce nu vă puteţi aminti este pentru dumneavoastră doar penibil, zise miss Preussler uşor batjocoritoare, în timp ce punea capacul recipientului pe care îl făcu să dispară într-una dintre cutele veşmântului, unde se ascundea probabil un buzunar.

Pe cât de batjocoritoare îi era vocea, pe atât de serioasă îi era privirea cu care îl măsura în acest timp.

În loc să riposteze, Mogens se ridică pe jumătate şi întoarse capul. Nu erau singuri. La numai câţiva paşi de ei, o siluetă tremurândă se ghemuia lângă perete. Avea genunchii strânşi la piept, stând aproape în aceeaşi poziţie în care stătuse el pe podea, dar avea braţele ridicate şi îşi ferea capul cu mâinile. Avea chipul ascuns după un paravan de păr murdar negru, căzând în laţe, dar Mogens îi simţea fizic frica din privire, deşi ochii aproape că nu i se vedeau.

Încet, pentru a nu o speria şi mai tare printr-o mişcare bruscă, el se ridică, se duse către tânăra femeie, şi la o jumătate de pas de ea se lăsă pe vine. Întinse mâna cu nemăsurată prudenţă, o prinse de braţ şi i-l trase în jos cu grijă. Femeia încercă speriată să se îndepărteze de el, ceea ce nu era posibil pentru că deja presa cu toată puterea stânca din spatele ei şi din această cauză îşi strânse cu mai multă putere genunchii la piept. Tremura puternic. Ochii îi erau întunecaţi de teamă.

Nu erau ochii lui Janice. În aceeaşi măsură nici silueta nu era a ei. Nici măcar nu aducea cu ea. Era mult prea tânără - nu avea nici măcar vârsta lui Janice atunci când o văzuse ultima dată, dar era atât de slăbită şi de epuizată încât lăsa impresia unei bătrâne - şi, în măsura în care putea să îi vadă faţa sub toată murdăria şi pecinginea de pe ea, avea trăsături uşor asiatice. Buzele îi erau crăpate şi umflate, şi Mogens mai observă că îi lipseau aproape toţi dinţii de pe maxilarul inferior. Pentru că haina de pe ea era practic o zdreanţă, mai remarcă şi că aproape tot corpul se găsea în aceeaşi stare jalnică. Tânăra nu era doar pe jumătate moartă de foame, ci fusese evident şi molestată timp îndelungat.

— Mă înţelegeţi? o întrebă el.

Nu se aşteptase cu adevărat la un răspuns, dar avu parte de o reacţie care îl făcu să i se taie răsuflarea. Fata începu să tremure şi mai puternic. Încercă încă o dată să se îndepărteze de el, iar spaima din privirea ei se transformă parcă într-un pumnal incandescent care îi perfora pieptul. Brusc nu mai putut să găsească cuvinte şi îşi umezi buzele cu limba.

— Dumneavoastră... dumneavoastră nu trebuie să vă temeţi, murmură el. Nu vă fac nimic.

Şi de această dată nu făcu decât să înrăutăţească situaţia. Tânăra începu să geamă uşor şi îşi ascunse din nou faţa în spatele braţelor.

— Nu are sens, spuse încet, din spatele lui, miss Preussler. Mă tem că sărmana nu pricepe nimic din ce vreţi să îi spuneţi. Am încercat şi eu. Probabil că nu vorbeşte limba noastră.

Mogens se întrebă cât timp îşi pierduse cunoştinţa, dar îşi ţinea în acest timp privirea îndreptată spre chipul tinerei. Nu mai spunea nimic - teoria lui miss Preussler nu i se părea convingătoare, dar avea senzaţia că însuşi sunetul vocii lui o înfricoşa aproape de moarte pe fată -, doar că ridică braţul mult mai încet decât prima dată, întinse mâna cu grijă în direcţia ei, o întoarse de câteva ori pentru a-i arăta că era goală şi că nu era strânsă în pumn pentru a lovi. Gemetele fetei se amplificară şi brusc începu să tremure din tot trupul. Deodată Mogens pricepu că el o înspăimânta de moarte.

Deşi se depărtase la mai mulţi paşi de fată şi nici măcar nu

mai privea în direcţia ei când vorbea cu miss Preussler, ea se vâra tot mai mult în perete şi ridicase braţele deasupra capului ca un copil care fusese pedepsit şi îi era teamă că acum va fi şi lovit.

— Eu nu cred… începu el prudent, dar fu întrerupt imediat de miss Preussler.

— Lăsaţi-mă să mai încerc o dată. Poate că între timp s-a mai liniştit.

Mogens nici nu mai trebuia să o privească, pentru a şti că lucrurile nu stăteau aşa. Dar ce ar fi putut să spună? Că pe această sărmană fiinţă nu ar fi putut să o ia cu ei, pentru că i-ar fi împovărat şi probabil i-ar fi pus şi în pericol? Fără îndoială că asta era situaţia, şi că miss Preussler ştia la fel de bine ca şi el, dar nu mai faptul de a *exprima* acest lucru l-ar fi pus pe aceeaşi treaptă cu Graves atât în ochii lui miss Preussler, cât şi în propriii ochi. Aşa că ridică doar din umeri, se întoarse demonstrativ - dar tot foarte încet, pentru a nu înspăimânta şi mai mult fata cu o mişcare bruscă - şi se îndreptă către cealaltă ieşire a grotei. Şi dincolo sclipea bine cunoscuta fantomatică lumină verzuie, dar îşi luă lampa şi scotoci prin buzunare după chibrituri.

Nu avu nevoie de ele. Trecerea înaltă de niciun metru şi jumătate dădea într-o galerie îngustă, care se lăţea şi se înălţa pe măsură ce se apropia de capătul ei aflat la cincisprezece, douăzeci de paşi şi care pierdea treptat şi din neregularităţile ei naturale, până când în cele din urmă trecu într-o arhitectură precisă. Pe ultima parte petele luminiscente verzui fuseseră îndepărtate, dar Mogens putea să vadă clar picturile rupestre care împodobeau monstruoasele plăci de piatră; dincolo de uşa îngrijit construită în care se termina galeria ardeau lumini roşii şi galbene. Când se apropie, mirosul tipic lemnului ars se amesteca cu duhoarea omniprezentă care infesta aerul.

Cu inima bătând ca un ciocan şi ghemuit, deşi uşa avea cel puţin doi metri, Mogens trecu în următoarea încăpere şi ridică fără niciun rost lampa atunci când se îndreptă şi se uită repede în jur.

Încăperea era la fel de goală ca marea sală prin care

trecuseră sus, dar se afla într-un stadiu de ruină mult mai avansat. O parte din tavan era prăbuşită, oferind privirii un puţ îngust, cu formă neregulată, care ducea evident la suprafaţă, şi de asemenea peretele din faţă expunea urme clare de distrugere violentă. O crăpătură cam cât o jumătate de palmă se căsca din podea până la tavan, şi, în lumina tremurătoare care umplea spaţiul, Mogens remarcă nori de praf care dansau. Când se apropie de crăpătură, observă că un curent de praf şi particule mici de murdărie se prelingea pe podea. Orice s-ar fi petrecut aici nu se petrecuse cu mult timp în urmă. Mogens se gândi la cutremurul de mică intensitate pe care îl simţise aseară. Nu avea nici cea mai vagă idee cu privire la adâncimea la care se afla, dar ceea ce păruse acolo sus doar un tremurat uşor, aici jos putuse fi resimţit ca un şoc puternic.

Mogens privi gânditor în direcţia din care venise. Îi ajungea foarte slab la ureche vocea lui miss Preussler. Nu înţelegea ce spunea, dar percepea tonul liniştitor, calm al vorbelor ei. Poate că avea succes şi reuşea să câştige încrederea fetei. Chiar şi aşa fata putea reprezenta o enormă greutate pentru ei, dar totuşi nu în aceeaşi măsură în care ar fi fost silită să îi urmeze.

Deodată se îngrozi de propriile gânduri. Veniseră aici pentru a găsi oameni ca ea şi ca alţii, care împărtăşeau cu ea aceeaşi soartă. Cum de în sufletul lui căuta acum motive pentru a o lăsa aici? Alungă aceste gânduri şi se strădui să continue investigarea acestei încăperi, deşi mare lucru nu era de văzut. În privinţa picturilor rupestre şi a frescelor care rezistaseră cumplitelor distrugeri era tot atât de nedumerit ca în privinţa a tot ce văzuse în partea superioară a oraşului.

Lui Mogens nu îi surâdea ideea de a continua pe cont propriu cercetările şi de a se îndepărta de miss Preussler şi de fată, dar vrând-nevrând trebuia să le mai acorde ceva timp şi cel puţin până acum nu existase pericolul de a se rătăci. Încăperea mai avea o singură ieşire, şi Mogens îşi propuse să se întoarcă dacă va ajunge la o răscruce, la care ar fi trebuit să hotărască în ce direcţie să continue drumul.

Dar a fost scutit să mai ia această hotărâre. Exact când vru

să plece, auzi în spatele său un sunet şi, când se întoarse speriat, dădu cu ochii doar de miss Preussler şi de fata cu părul negru, care intraseră după el în încăpere. Mogens ridică din sprâncene surprins. Miss Preussler o ţinea pe fată de mână, dar nu pentru a o trage cu forţa după ea, ci pentru a o conduce. Fata se agăţase cu cealaltă mână de braţ şi din toată atitudinea ei rezulta clar că era încă foarte speriată, dar că dovedea totuşi o anume încredere.

— A mers repede, zise el uimit.

— Nici eu nu am crezut, mărturisi miss Preussler, lucru ce nu o opri să îl privească cu superioritate. În clipa următoare, în expresia feţei ei se schimbă ceva. Păru mai curând gânditoare, dar şi puţin ironică atunci când continuă: De fapt s-a liniştit imediat după ce aţi plecat dumneavoastră, profesore.

— Aşa?

Zâmbetul lui miss Preussler se lărgi, transformându-se mai curând într-un rânjet răutăcios, iar Mogens renunţă precaut să mai adâncească tema. În loc de asta afişă un zâmbet liniştitor, şi făcu un pas către fată.

— Nu trebuie să te mai temi, noi suntem… începu el.

Dar nu mai continuă. Fata suspină înfricoşată, dădu drumul braţului lui miss Preussler şi cu un pas rapid se ascunse în spatele ei, ca un copil care se ascunde speriat în spatele unui adult. Mogens se opri surprins, şi chiar miss Preussler păru pentru un moment neajutorată. Apoi îi ceru cu o privire să nu se mai apropie şi se întoarse. Sau în orice caz asta încercă să facă. Fata se agăţă brusc de ea cu atâta putere, încât aceasta cu greu reuşi să nu cadă.

— Dar ce este cu tine? strigă ea. Nu trebuie să te temi. Nimeni nu îţi face nimic!

Tendinţa de apărare a fetei fu şi mai violentă; ea se apucă cu ambele mâini de rochia lui miss Preussler şi în acelaşi timp încercă să se ghemuiască în spatele ei, iar efectul a fost că miss Preussler trebui să lupte ca să-şi păstreze echilibrul şi să nu cadă. În mod automat Mogens mai făcu un pas şi întinse mâinile; fata scoase un ţipăt şi se agăţă şi mai tare de ea.

— Profesore, plecaţi de aici! Repede!

Mogens era prea perplex pentru a face altceva. Făcu doi, trei paşi înapoi şi fata se linişti. De fapt rămase atât de puternic agăţată de miss Preussler, că aproape îi tăia răsuflarea, dar cel puţin încetă să mai ţipe.

El mai făcu un pas înapoi şi lăsă jos mâinile. Fata se linişti mai ales după ce miss Preussler, reuşind să se elibereze, o luă în braţe.

— Rămâneţi acolo, profesore, spuse miss Preussler fără a se mai întoarce spre el.

În acelaşi timp începu să o mângâie pe păr pe fată, ţinând-o strâns cu cealaltă mână. Fata nu îl pierdea o clipă din ochi pe Mogens. Neliniştit, Mogens se gândi că era posibil ca remarca lui miss Preussler să nu fi fost chiar atât de glumeaţă cum o socotise el.

— Cred că avem o problemă, zise el.

Miss Preussler reacţionă exact cum se temuse el că va reacţiona: nu spuse nimic, dar mânia din privirea ce i-o aruncă peste umăr spunea destul.

Mogens dădu dovadă de răbdare cu ea sau cel puţin încercă. Şi probabil că îi făcea o nedreptate lui miss Preussler, căci rapiditatea cu care ea reuşise să liniştească fata complet înspăimântată era neobişnuită. Trecură mai mult de două, trei minute până când ea să se întoarcă din nou către el, dându-i de înţeles cu un gest al capului că puteau să îşi continue drumul, dar lui i se păru că trecuseră ore.

— V-am spus că avem o problemă? întrebă Mogens.

— Da, răspunse rece miss Preussler.

Mogens aşteptă zadarnic ca ea să mai spună ceva, apoi se întoarse ridicând din umeri îmbufnat.

— Atrăgeţi-mi atenţia dacă mă apropii prea mult de dumneavoastră, mormăi el.

Era o prostie, o ştia şi el, dar trebuia să i-o spună. Miss Preussler era suficient de dibace să nu răspundă direct, dar lui Mogens nu îi scăpă faptul că ea plecă abia după ce el se îndepărtase deja la patru, cinci paşi. Îi stătea pe limbă o remarcă usturătoare, dar renunţă la ea.

Părăsiră încăperea prin unica ieşire şi nu apucară să facă nici zece paşi când ajunseră la prima răscruce. Aici trebuia ca

Mogens să se oprească pentru a o aştepta pe miss Preussler. Rămase nehotărât pe loc şi privi mai întâi la dreapta, apoi la stânga. Coridorul pictat se continua cam la fel în ambele direcţii, fără a se întrezări vreo altă trecere.

— Şi acum? întrebă el întorcându-se către miss Preussler şi către fată. Dăm cu banul sau aveţi o direcţie preferată?

Se oprise şi miss Preussler. Trase fata lângă ea, punându-i protectoare mâinile pe umeri, şi în primul moment Mogens nu îşi dădu seama de ceea ce vedea. Era greu de spus ce era mai intensă, teama ce se reaprinsese în ochii întunecaţi ai fetei când aceasta îl văzu oprindu-se şi întorcându-se sau expresia de hotărâre înverşunată de pe chipul lui miss Preussler de a-şi apăra fiica adoptivă de orice pericol, chiar şi de el. Poate că în mod special de el.

Nu ştia ce îl înfricoşa mai mult.

Negăsind un răspuns, ridică din nou din umeri, se întoarse spre stânga fără a mai alege, şi porni la drum. După cum se aşteptase, mai trecură câteva secunde până când să audă paşi în urma sa, dar după câteva secunde zgomotul acestora încetă. Când privi în urmă, stabili că miss Preussler se oprise. Fata se desprinsese din braţele ei şi o trăgea cu putere de mână. Nu scotea niciun sunet, dar dădea din cap şi gesticula cu mâna liberă arătând în cealaltă direcţie.

— Se pare că îi este frică de ceea ce se află în faţă, spuse miss Preussler. Poate că ar fi mai bine să o ascultăm.

Un moment, Mogens privi la lumina verzuie de la capătul coridorului. Aici, jos, lui îi inducea frică totul, dar în lumina din faţă nu distingea nimic deosebit. Ceea ce nu trebuia să însemne neapărat că aşa şi era. Această lumină îi spunea totul cuiva obişnuit cu ea. Şi oricine ar fi fost această fată, ea cunoştea mai bine decât ei cum stăteau lucrurile pe aici. Totuşi, în Mogens totul se împotrivea ideii de a-şi pune vieţile în mâna unei fete nu numai complet necunoscute, dar care se pare că nu era nici în toate minţile.

Pământul îi tremura sub picioare; foarte încet, nu părea să fie un adevărat cutremur. Dar în următoarea secundă din pământ pătrunse un scrâşnet, un zgomot care în imaginaţia lui Mogens ilustra imensele plăci continentale ce se frecau

unele de altele cu o forţă primordială, măcinându-se între ele, făcând să se prăbuşească munţi în fluvii de foc subteran şi împroşcând lava incandescentă. Cu un enorm efort de voinţă reuşi să alunge înspăimântătoarele viziuni aproape la fel de repede cum apăruseră, şi probabil că ar fi reuşit să trateze totul ca pe un rod al imaginaţiei, dar realitatea nu ţinea cu el. În spatele lui, miss Preussler trăgea aer în piept cu disperare, iar din tavan se prelinseră unde de praf. Undeva, foarte departe, ceva se prăbuşi cu zgomot.

— Bine, spuse el, mergem prin celălalt tunel.

Vru să plece imediat, dar se opri după primul pas, când fata făcu ochii mari de teamă şi căută protecţie în spatele lui miss Preussler. Abia după ce cele două se aflau deja în celălalt tunel şi distanţa dintre ei se mărise, se puse şi el în mişcare.

— Poate că ar fi mai bine să mergem *noi* înainte, zise miss Preussler. Se pare că dintr-un anume motiv îi este frică de dumneavoastră, profesore.

— Nici nu se discută, decise Mogens.

Înainte ca miss Preussler să fi avut ocazia să riposteze verbal - ori după cum îi stătea în fire să facă ceva, ceea ce era totuna -, trecu pe lângă ele. Nici mişcarea aceasta nu era prea inteligentă, după cum trebui să constate. Propunerea lui miss Preussler fusese cât se poate de rezonabilă. Doar cu mare greutate puteau să repete această complicată manevră la fiecare bifurcaţie, pentru că, de fiecare dată când se apropia de ea, fata intra în panică. Totuşi, Mogens purcese la drum. Îi era indiferent dacă procedase inteligent sau nu. Oricum, venind aici fusese deja oricum, numai *inteligent* nu.

Încetini abia când ajunse la capătul tunelului, unde ridică braţul stâng, pentru ca miss Preussler şi însoţitoarea ei să încetinească şi ele pasul. Se părea că dincolo de uşă nu mai era o altă cameră, ci un spaţiu enorm, iluminat exclusiv de lumina vie verzuie. Obişnuita duhoare care îi însoţise pas cu pas, între timp nu îi mai surprindea, dar acum pe Mogens putoarea îl izbi cu atâta putere, încât stomacul i se revoltă. Mogens se opri din mers, inspiră şi expiră de nevoie adânc - ceea ce se dovedi a nu fi fost o idee bună, căci gustul amar ca de fiere pe care îl simţea sub limbă se intensifică - şi făcu

semn cu mâna către miss Preussler să se oprească şi ea. Nu se întoarse spre ea, dar plecă mai departe abia după ce zgomotul paşilor din urma lui încetă.

Nu se înşelase. Dincolo de uşă nu se afla o cameră cu pereţi pictaţi cu grijă, ci era un spaţiu imens. Din ce putea să vadă, lăţimea avea cel puţin treizeci, patruzeci de metri şi ceva mai mult măsura lungimea.

Era o apreciere aproximativă, pentru că sala subpământeană era aproape complet distrusă.

Pereţii erau crăpaţi peste tot, piatra fusese supusă unor presiuni imense şi cedase. Tavanul, odată minunat pictat şi sprijinit de o adevărată pădure de coloane din piatră groase de un metru, atârna în nenumărate locuri ca o prelată prea subţire de cort în care se adunase apa de ploaie, iar în cealaltă parte a sălii părea că se prăbuşise complet; Mogens nu putea să se pronunţe cu certitudine, pentru că lumina verzuie era tot mai slabă pe măsură ce distrugerile erau mai grave, ca şi cum ciudatele plante îşi pierduseră luminiscenţa naturală în momentul în care fuseseră desprinse cu forţa de suportul lor.

Pe lângă acestea, atenţia îi fusese captată aproape total de ceva care în primul moment îl înspăimântă mai mult decât urmele lăsate de cutremur. În această sală nu existau doar dărâmături…

Chiar imediat dincolo de uşa prin care Mogens privea erau cam o jumătate de duzină de vârcolaci. Niciunul dintre ei nu se mişca. Cei mai mulţi dintre ei erau ghemuiţi pe podea în aceeaşi poziţie de rugă aproape absurdă ca şi prima dintre aceste creaturi peste care dăduseră, dar cel puţin doi dintre ei aveau o poziţie ciudat de contorsionată.

— Profesore? se auzi vocea îngrijorată a lui miss Preussler.

— Rămâneţi pe moment acolo, răspunse Mogens.

Cu inima bătându-i puternic, înaintă în sală. Regretă că nu îşi aprinsese lampa, dar nici nu cuteza să facă lucrul acesta acum, pentru că, deşi ţinea în mână plicul cu chibrituri, ar fi însemnat să îi scape din ochi, fie şi numai pentru o secundă, pe vârcolacii încremeniţi. Nu îndrăznea să o facă pentru că în ciuda oricărei logici era absolut sigur că în fracţiunea de

secundă în care nu îi va mai privi, monştrii se vor năpusti asupra lui. Ceea ce făcea era de fapt o prostie. În imediata lui apropiere putea să numere şase, opt, ba chiar zece asemenea creaturi, şi şi mai mulţi se aflau în partea mai prost iluminată. Genunchii îi tremurau atât de tare, că avea dificultăţi cu păşitul.

Dar continuă să meargă. Niciuna dintre oribilele creaturi nu îl băgă în seamă, deşi Mogens făcu aceeaşi remarcă neliniştitoare ca anterior: vârcolacii nu păreau să doarmă ori să fie fără cunoştinţă. Aveau ochii deschiși, şi le auzea respiraţia grea, iar uneori şi câte un gâfâit.

— Profesore? Este totul în regulă? se auzi vocea lui miss Preussler din tunel.

— Încă un moment, îi răspunse Mogens.

Ar fi preferat să nu fi fost silit să vorbească. Raţiunea îi spunea că nu avea nicio importanţă, dar acest lucru nu schimba faptul că era din ce în ce mai convins că, la cea mai mică neatenţie din partea lui, vârcolacii vor ieşi din amorţeala lor şi se vor năpusti asupra lui. Se străduia să îşi ignore frica şi să meargă mai departe. Îl interesa mai puţin starea de amorţeală inexplicabilă de care erau cuprinşi vârcolacii, şi mai mult alţi doi vârcolaci.

Aceştia erau fără îndoială morţi. Unul din ei avea o poziţie nenatural contorsionată, pe care nici măcar un organism atât de rezistent ca al lor nu o putea avea în viaţă. Mogens nu putea să spună ce îi produsese acestuia moartea, lucru în privinţa căruia nu exista îndoială în ce privea moartea celui de al doilea. Poziţia lui era mai puţin sucită, stătea rostogolit pe o parte, şi ai fi putut zice că dormea, dacă nu s-ar fi aflat într-o baltă de sânge şi dacă ar mai fi avut cap. Pe locul în care ar fi trebuit să fie capul era o lespede de piatră groasă de o jumătate de metru.

Mogens îngenunche nesigur lângă creatura ucisă, pentru a o examina mai atent, dar nu îndrăzni să o atingă. Deşi din partea acesteia nu mai era niciun pericol, ea îi insufla mai multă teamă decât fraţii ei vii din jur.

Mogens se ridică în picioare şi lăsă capul pe spate, pentru a privi tavanul din care aici se desprinseseră doar câteva

blocuri de piatră, o parte din ele risipindu-se sparte pe jos. Probabilitatea ca aceste sfărâmături să fi lovit mortal în acelaşi timp doi vârcolaci nu era prea mare. Soarta nu fusese deosebit de blândă cu aceşti posesori de capete de şacal.

Poate chiar mai puţin blândă decât crezuse…

Mogens se întoarse fulgerător când auzi în spatele lui un gâfâit înfundat.

Dacă vârcolacul ar fi vrut cu adevărat să îl atace, reacţia lui Mogens ar fi venit prea târziu. Dar vârcolacul nu avusese această intenţie. Acesta se sprijinise în genunchi şi în braţul drept, şi rămăsese tremurând în această poziţie. Apoi, cu un oftat înăbuşit, alunecă pe o parte şi înţepeni aşa.

Inima lui Mogens bubuia să-i sară din piept. Îl cuprinse panica. Dar nu se întâmplă nimic. Bestia rămase nemişcată în poziţia în care căzuse. Din pieptul ei musculos mai ieşea câte un oftat chinuit, şi membrele îi tremurau uşor, dar nu întreprinse nicio tentativă de a se mişca ori a se ridica.

În acest moment, Mogens făcu ceva foarte curajos dacă avem în vedere atitudinea lui faţă de temeritate: în loc de a se pune în siguranţă atâta timp cât mai putea, se duse la vârcolac şi se aplecă deasupra lui pentru a-l examina mai amănunțit.

Creatura era evident conştientă, şi inima lui Mogens dădu să-i sară din piept când el întâlni privirea ochilor ei, în care citi clar că era recunoscut, că ea *îl privea,* şi că *ştia exact* ce vedea!

Dar continuă să se aplece şi simţi un nou fior ca de gheaţă când zări rana groaznică ce se căsca într-o parte a creaturii. Şi ea trebuia să fi provenit de la un bolovan căzut, care aproape că o omorâse. Şi totuşi, cu toate durerile teribile şi conştient de moartea ce îl aştepta, vârcolacul făcea tot efortul de care era în stare pentru a-şi înăbuşi orice sunet şi pentru a rămâne nemişcat.

— Profesore, ce…? Paşii lui miss Preussler se apropiau rapid şi tot atât de brusc se opriră. Dumnezeule mare, ce este asta?

Mogens îşi desprinse cu greu privirea de pe vârcolacul muribund, pentru a o îndrepta către ea. Miss Preussler stătea

la niciun pas de el şi privea cu ochii larg deschişi creatura care tremura. Îşi dusese mâna la gură, ca pentru a suprima un strigăt, şi în lumina verzuie care umplea sala, chipul ei era şi mai palid, şi mai înspăimântat.

— Cred că Graves avea dreptate, murmură Mogens. Pare să fi căzut într-o stare de… amorţeală. Nu ştiu de ce, dar noi…

Solul tremură. De data aceasta nu mai fu doar un şoc scurt, ci o lovitură dură, bubuitoare, care aproape că îi doborî pe amândoi la pământ şi care nu provocă doar un ecou de durată reflectat de pereţii înconjurători, ci şi o grindină, din fericire măruntă, formată din pietre ce cădeau din tavan. Ca prin minune, nici el şi nici miss Preussler nu avură nimic de suferit. Aerul deveni deodată atât de plin de praf, încât abia mai puteau să respire.

— Trebuie… să ieşim de aici, zise el, tuşind. Toată construcţia aceasta se prăbuşeşte!

Miss Preussler îşi desprinse cu greu privirea de la vârcolacul muribund şi îl privi fix pe Mogens. Părea că vrea să spună ceva, dar buzele i se mişcau fără a scoate un sunet şi poate că pentru prima dată Mogens văzu în ochii ei nu doar o teamă vagă, ci frica intensă în faţa morţii. Se întrebă cu un ciudat calm glacial ce ar trebui să facă dacă ea va intra în panică şi făcea vreo prostie. Miss Preussler atârna dublu cât el şi, în ciuda vârstei înaintate, avea o excelentă constituţie fizică. Nu credea că ar putea să o stăpânească dacă ea şi-ar pierde controlul.

Dar periculosul moment trecu tot atât de repede precum apăruse. Flăcările ameninţătoare din ochii ei se stinseră, şi pentru un moment păru penibil marcată de faptul că fusese pe punctul de a-şi pierde autocontrolul. Dar totul trecu, ea se retrase un pas, scutură demonstrativ umerii doar pentru a reveni pe vechiul loc şi pentru a-i lua din mână lui Mogens plicul cu chibrituri. Cu o îndemânare neaşteptată aprinse un chibrit şi îl apropie de fitilul lămpii ei. Mogens închise ochii orbit.

— Dumneavoastră mi-aţi explicat amănunţit că acest oraş există de cinci mii de ani, profesore. Va mai exista doar

câteva ore.

Mogens se abţinu să îi explice şi că probabilitatea producerii unei catastrofe creşte nu doar proporţional cu vechimea acestor ruine, ci şi cu fiecare mişcare seismică. În loc să facă asta, privi atent în jur, pentru ca ochii să i se obişnuiască cu lumina albă intensă. Se împotrivea şi gândului că miss Preussler avusese probabil dreptate, chiar dacă din cu totul alte motive. Chiar dacă găseau drumul de înapoiere din prima încercare - lucru de care Mogens se îndoia -, vor avea nevoie de cel puţin o oră pentru a ajunge la suprafaţă. Nu aveau alternativă, trebuiau să îşi asume acest risc.

— Cinci mii de ani! adăugă miss Preussler pe un ton mustrător. Când oricine ştie că Dumnezeu a creat lumea abia acum patru mii de ani! Când ieşim de aici, profesore, va trebui să avem o lungă şi serioasă discuţie.

Mogens se întrebă în sinea lui dacă în aceste condiţii chiar şi-ar mai dori să iasă, dar alungă acest gând absurd şi recuperă chibriturile de la miss Preussler, pentru a aprinde propriul felinar.

— Unde este fata? întrebă el.

Miss Preussler îl fixă cu privirea o jumătate de secundă, exclamă: „Oh!" şi dispăru fulgerător.

Mogens se aştepta să trăiască cel puţin o uşoară satisfacţie răutăcioasă, dar nu fu cazul şi alungă şi acest gând. Acum ardea şi lampa lui, împrăştiind în sală un cerc luminos alb strident. În acest cerc putea să vadă mult mai bine decât înainte şi se gândi cât de surprinzător era că simţurile umane se mulţumeau atât de rapid cu ceea ce aveau la dispoziţie, dându-i senzaţia de suficient. Nori de praf pluteau înşelător şi fără zgomot în lumina lămpii.

Mogens mări încet cercul de lumină şi încercă să desluşească mai multe amănunte în partea din spate a sălii, dar nu reuşi. Putu doar să îşi facă o impresie generală asupra distrugerilor, ce păreau mai serioase decât crezuse. Întreg tavanul aflat deasupra părţii din spate a încăperii căzuse. Stâlpii din piatră groşi de un metru erau frânţi ca nişte trestii, zăceau rupţi în bucăţi ori se ridicau precum catargele unor vase scufundate din valurile împietrite ale unui ocean de

moloz. La mai puţin de treizeci, patruzeci de paşi de el se prăbuşiseră sute, dacă nu mii de tone de stâncă şi blocuri de piatră. Dacă şi în acea parte a sălii se aflaseră vârcolaci în momentul producerii catastrofei, aceştia nu avuseseră nici cea mai mică şansă să supravieţuiască.

Ceva mai deschis la culoare străfulgeră în raza de lumină ce se deplasa; o mişcare ce era altfel decât dansul norilor de praf. Mogens readuse raza de lumină la locul respectiv şi, într-adevăr, ceva se mişca la baza unei grămezi de moloz. Să fi supravieţuit catastrofei vreuna dintre creaturi?

Mogens se apropie ezitant. Deşi logica îi spunea că un vârcolac rănit era foarte probabil să nu fie periculos, se mişca cu deosebită prudenţă; în definitiv, animalele de pradă rănite erau cele mai periculoase.

Dar nu era vorba despre un vârcolac. Ceea ce se răsucea în lumina lămpii cu carbid îi aminti lui Mogens în primul moment de acel gen de melci respingători pe care călcase în tabără; numai că acesta era sensibil mai mare şi mai respingător. Blocurile de piatră căzute îl zdobiseră parţial, aşa că Mogens putea doar să presupună care erau dimensiunile lui iniţiale, dar partea rămasă întreagă era mai mare decât o mână de bărbat şi era evident secţionată; era posibil ca creatura să fi avut şi ceva ca un cap. Dar asemănarea cu melcii nu era de trecut cu vederea. Şi carnea îi era transparentă, aşa că puteau fi observate pulsaţiile dezordonate ale ciudatelor organe interne.

Mogens ridică piciorul pentru a zdrobi definitiv oribila creatură, dar se răzgândi şi roti lampa în jur. Mai descoperi şi alte astfel de creaturi respingătoare, vătămate mai mult ori mai puţin, apoi raza de lumină se opri asupra unei mâini ce ieşea din dărâmături.

O mână de *om*.

Din nou avu loc un duel îndârjit între raţiunea şi instinctele lui arhaice, în timp ce deja îngenunchease şi începuse să sape cu ambele braţe. Oricine s-ar fi aflat sub această grămadă de moloz nu ar fi avut şanse de supravieţuire mai mari decât mult mai robustul vârcolac, dar acest lucru nu schimba cu nimic faptul că în faţa lui se afla un om îngropat.

Mogens săpa tot mai repede, dădea de o parte pietre şi moloz, înlătura sfărâmături pe care în condiţii normale nu ar fi putut să le clintească un milimetru. Săpă cu mâinile goale până când de sub grămada de moloz se iviră un braţ şi un antebraţ, un umăr şi, în cele din urmă, o parte a unei feţe. Apoi lăsă pe lângă el să îi atârne mâinile tot aşa de brusc cum începuse să sape.

Nu mai putea face nimic. Cu excepţia câtorva julituri şi zgârieturi mai curând superficiale, nu putu să descopere răni serioase, dar ochii larg deschişi ai femeii cu păr negru erau goi.

— Noi suntem, profesore, se auzi vocea lui miss Preussler în spatele lui. Închipuiţi-vă că bietul copil era…

Se opri scoţând un sunet ce exprima groaza, când fu destul de aproape ca să vadă ceea ce tocmai dezgropase Mogens, şi la rândul lui acesta tresări când ridică privirea şi descoperi că miss Preussler nu se întorsese singură. Şi acum fata se agăţase de umărul lui miss Preussler, şi Mogens se temu de ce era mai rău când aceasta va descoperi moarta aflată sub dărâmături. Dar privirea şi faţa ei rămaseră indiferente. Dacă o cunoştea pe acea străină, ea nu însemna nimic pentru ea.

Totuşi, Mogens spuse repede:

— Poate că ar fi mai bine dacă…

Miss Preussler înţelese ce voia să spună, deşi nu dusese fraza până la capăt. Cu o mişcare uşoară, dar totuşi energică, ea luă mâinile fetei de pe braţ şi o prinse de după umeri şi încercă să o împingă puţin într-o parte, exact atât cât să nu mai vadă toate amănuntele îngrozitoarei privelişti. Fata făcu ascultătoare un pas lateral, după care se opri şi încercă să apuce cu mâna stângă lampa lui miss Preussler, cu cealaltă mână gesticulând către vârful haldei de moloz. Miss Preussler încercă să o împingă şi mai înapoi, dar fata se împotrivi, gesticulând şi mai aprins.

— Se pare că vrea să meargă acolo, zise miss Preussler, aruncând o privire peste umăr.

Mogens dădu cu hotărâre din cap:

— Este prea periculos. Acolo totul este praf şi pulbere.

Doar la gândul de a pătrunde mai adânc în acest labirint de

resturi, capcane periculoase şi lame de piatră ascuţite ca un brici aproape că i se făcu rău.

Dar fata nu încetă să gesticuleze şi să se smucească, o trăgea cu tot mai multă putere pe miss Preussler de braţ, cu toate încercările ei de a-i vorbi şi a o linişti. În cele din urmă se smulse de lângă ea şi începu să escaladeze muntele de moloz folosindu-se de mâini şi de genunchi, dar totuşi cu o surprinzătoare îndemânare.

Miss Preussler privi îngrozită o clipă în urma ei, după care pe chipul ei se ivi expresia unei hotărâri dârze. Cu mâna stângă ridică lampa deasupra capului, cu cealaltă mână suflecă rochia şi o urmă pe fată. Mogens simţi un gen de groază înăbuşită, care nu dură decât un moment, după care interveni resemnarea. Renunţă s-o mai strige pe miss Preussler sau să o readucă la raţiune în orice alt mod, şi porni să escaladeze şi el mormanul de dărâmături.

Urcuşul se dovedi mai dificil decât se temuse. Muntele de sfărâmături şi de blocuri de piatră sparte nu era nici pe departe atât de masiv cum apreciase el. Bucăţi din el se desprindeau mereu sub mâinile şi picioarele lui, câteodată chiar câte un întreg segment se prăvălea cu zgomot, şi Mogens nu era nicidecum aşa de sigur cum ar fi vrut să fie că trosniturile şi pocniturile care se auzeau din tavanul invizibil de deasupra lui ar fost chiar imaginare. De două ori căzu şi alunecă o bucată de drum îndărăt, şi ar fi fost surprins dacă nu ar fi ajuns ultimul în vârf.

Miss Preussler îi întinse binevoitoare mâna şi, dacă epuizarea şi frustrarea lui Mogens ar fi fost doar niţel mai mari, iar mândria doar puţin mai mică, ar fi acceptat cu siguranţă oferta. Dar aşa îi aruncă încăpăţânat numai o privire supărată, se târî de-a buşilea ultimul metru şi jumătate, ocazie cu care nu numai că îşi rupse o unghie de la un deget - ceea ce era surprinzător de dureros -, dar se lovi atât de tare la coapsa dreaptă, că rana reîncepu să îi sângereze sub pansament şi, în cele din urmă, gâfâind de oboseală şi strângând din dinţi, dar cu mândria oarecum intactă, ajunse lângă ele. Miss Preussler îl măsură cu o privire ciudată, despre care el nu putea să spună dacă era

depreciativă sau într-un anume fel dezaprobator-amuzantă, dar nu zise nimic.

Efortul lor se părea că a fost fără niciun rost. Tânăra dispăruse, chiar dacă nu putea fi prea departe - Mogens putea să îi audă respiraţia agitată şi zgomotul paşilor nu departe în întuneric, însoţit de zgomotul neîntrerupt al pietrelor ce se rostogoleau sub paşii ei, dar mai dură puţin până când reuşi să o localizeze în lumina lămpii.

O jumătate de secundă mai târziu pe ea căzu şi lumina lămpii lui miss Preussler, şi fata întoarse speriată capul privindu-i cu ochii mijiţi. Se părea că lumina îi provoca dureri, poate că şi teamă, ceea ce nu o împiedica să se avânte în continuare cu o surprinzătoare agilitate şi rapiditate, de parcă toată viaţa nu ar fi făcut altceva decât să escaladeze ruine şi să evite obstacole invizibile. Se îndepărta de ei incredibil de repede. Încă vreo câteva clipe, gândi Mogens, şi nici lumina reunită a celor două lămpi nu ar mai fi fost suficientă pentru a o localiza.

Miss Preussler se pare că gândea la fel, căci era pe punctul de a se ridica şi a o urmări, dar de data aceasta Mogens o prinse de braţ şi o reţinu.

— Vreţi să vă sinucideri? întrebă el.

— Dar…

— Niciun „dar“! o întrerupse Mogens. Miss Preussler, căreia nu îi mai vorbise niciodată pe un asemenea ton, făcu ochii mari şi îl privi înmărmurită. Mogens continuă pe un ton ceva mai jos, dar tot atât de decis: Trebuie să plecăm de aici! Grota se poate oricând prăbuşi, nu pricepeţi?

Mogens se simţi oarecum uşurat când în ochii ei văzu ceva aducând a teamă. Pe durata unei respiraţii ea îl privi întrebătoare, apoi aruncă capul pe spate şi ridică lumina lămpii către tavan.

Mogens şi-ar fi dorit ca ea să nu fi făcut asta. În opinia lui, fusese prea optimist în privinţa stabilităţii acestei săli. Tavanul odinioară minunat pictat le atârna deasupra capetelor ca o pânză de cort udă şi în nenumărate locuri din el se scurgea praful. Doar un singur stâlp aflat în apropierea lor, ce părea deosebit de solicitat, părea că îl mai susţinea de

la prăbuşirea totală, şi Mogens nici nu îndrăznea să se gândească la stabilitatea lui. Se gândi însă cuprins de teamă cât trecuse de la ultima mişcare seismică. Cu siguranţă, nu mai mult de cinci ori şase minute. Între această mişcare şi cea anterioară ei se scursese evident mai mult timp şi între aceasta şi cea dinaintea ei încă o dată pe atât. Bineînţeles că nu exista nicio dovadă că va avea loc un alt cutremur, dar, dacă mişcările se succedau, ele aveau loc la intervale tot mai scurte. Dacă pământul se cutremura încă o dată - acest lucru se putea întâmpla în orice moment -, sala se va prăbuşi ca un castel din cărţi de joc.

— Dar nu o putem lăsa… începu miss Preussler.

— Ce? o întrerupse din nou Mogens. Dădu cu regret din cap: Credeţi-mă, miss Preussler, ca şi dumneavoastră eu nu vreau să o părăsesc la nevoie pe această sărmană, dar trebuie să plecăm. Oricum nu o mai ajungem,

De fapt zgomotul paşilor aproape încetase şi, când Mogens orientă lumina în direcţia în care se îndepărtase fata, nu mai zări decât un amestec de dărâmături şi de praf dansând în aer.

— Chiar vreţi să vă duceţi acolo? întrebă el.

Miss Preussler tăcea. Însă pe faţa ei se putea citi. Mogens se simţi într-un mod absurd laş şi aproape trădător; mai puţin faţă de tânăra necunoscută, pentru care oricum aparenţele nu puteau să însemne mare lucru, şi mult mai mult faţă de miss Preussler, care contase pe ajutorul şi sprijinul lui, şi față de el însuși.

Totuşi, după câteva secunde spuse încet:

— Miss Preussler… Betty… vă rog! Trebuie să plecăm de aici. Repede.

— Da, şopti ea. Oare se înşela Mogens sau avea ochii umeziţi? Aveţi dreptate, profesore.

Mogens respiră uşurat. În acelaşi timp din întunericul aflat în faţa lor răzbătu un ţipăt strident, îndelungat.

Miss Preussler sări atât de repede în picioare, încât propria mişcare bruscă o făcu să cadă în genunchi. Dar se ridică imediat şi se avântă înainte clătinând lampa într-o parte şi într-alta, parcă pentru a tăia cu lama ei de lumină întunericul

ameninţător. Câteva secunde Mogens rămase atât de speriat, că nu putu să facă altceva decât să se ridice şi el şi să privească în urma ei. După care o luă la fugă după ea.

Deşi alerga din toate puterile, distanţa dintre el şi miss Preussler creştea mereu. Încercă să mărească pasul, dar nu reuşi decât să îşi iasă din ritm şi era cât pe-aici să cadă. Când îşi recăpătă echilibrul, miss Preussler deja ieşise din raza de lumină a lămpii lui, şi poate că în următoarele câteva clipe ar fi pierdut-o complet din vedere, dacă aceasta nu s-ar fi oprit brusc. Lumina lămpii ei încetă să se mai agite şi se orientă către un punct pe care Mogens nu îl putea vedea. Încercă din nou să alerge mai repede, dar se împletici. În cele din urmă, ajunse totuşi lângă ea, cu respiraţia tăiată.

— Ce dracului ați vă…?

Restul întrebării îi rămase pe buze când văzu spre ce era orientată lumina lămpii acesteia.

Exact în faţa lui miss Preussler, tavanul era complet căzut, dar lângă ea, o mică bucată se proptise de resturile unei coloane distruse care răsărea din moloz, în aşa fel încât forma o boltă protectoare de vreo doi metri înălţime.

Care se transformase într-o capcană a morţii. În primul moment Mogens numără o jumătate de duzină de siluete scăldate în propriul sânge, cu corpurile zdrobite. Erau femei - fără excepţie femei, din câte putu să îşi dea seama în prima clipă -, care se refugiaseră aici atunci când în jurul lor totul începuse să se prăbuşească. Coloana le adăpostise de tavanul care căzuse peste tot ca pistonul unei imense prese, dar nu le putuse salva. Aici tavanul nu se prăbuşise complet, dar era străpuns peste tot, aşa că peste nefericitele femei căzuse o ploaie de pietre şi praf. Soarta le mai dăruise doar două, trei secunde de viaţă, însă doar pentru a le lovi mai groaznic.

— Sunt… femeile pe care le-aţi văzut? întrebă el şocat, cu vocea aproape pierdută.

— Cred că da… răspunse miss Preussler tot atât de pierdută ca şi el. Îşi trecu mâna peste bărbie şi peste buze şi zise: Dar… nu sunt sigură dacă…

Vocea îi cedă definitiv. Mogens îi înţelegea nesiguranţa.

Moartea coborâse cu siguranţă rapid peste aceste femei, dar nu fusese uşoară. Fuseseră practic lapidate şi ofereau o privelişte înspăimântătoare. Singura fiinţă vie de sub bolta asimetrică era fata cu părul negru, aşezată în genunchi, care se clătina uşor în faţă şi în spate. Cel puţin încetase să mai ţipe.

— Ocupaţi-vă de ea, zise Mogens, vă rog!

În timp ce miss Preussler îşi învingea şocul şi se îndrepta spre fată, Mogens îşi adună tot curajul şi se aplecă lângă primul cadavru. Mişcarea fu însoţită de un pocnet uşor, dar penetrant, şi Mogens speră că sunetul provenea de la încheieturile genunchilor lui, şi nu de la plafonul de deasupra capului.

Nu se înşelase. Femeia era moartă, lovită de nenumărate fragmente căzute din tavan şi, după expresia mai mult surprinsă decât chinuită de pe chipul ei, totul se petrecuse repede. Lui Mogens îi era greu să îi stabilească vârsta. Nu era atât de tânără ca fata, dar mult mai apropiată de vârsta lui decât a lui miss Preussler, dar părea trecută, ca şi cum viața ar fi împovărat-o mai mult decât pe altele chiar mai în vârstă.

— Profesore!

Mogens o ignoră pe miss Preussler şi trecu la următorul cadavru. Apoi la următorul. Şi la următorul.

Era probabil cel mai înfiorător lucru pe care îl făcuse vreodată, dar se strădui să examineze fiecare cadavru, cel puţin fugar, pentru a stabili dacă vreuna dintre femei mai dădea semne de viaţă - deşi se surprindea gândindu-se panicat cum ar reacţiona dacă ar da de o supravieţuitoare ori poate chiar de mai multe.

— Profesore! insistă miss Preussler.

Vocea devenise mai stridentă. Dar Mogens îşi continuă verificările până când se convinse că nimeni nu mai trăia, ceea ce trezi în el un sentiment contradictoriu: un amestec de regret amar şi furie, dar şi uşurare, de care îi era ruşine.

— Profesore! strigă a treia oară miss Preussler, şi de data aceasta Mogens sesiză un uşor ton de panică.

Ridică alarmat privirea, şi ochii i se măriră incredibil.

Fata încă mai era îngenuncheată, legănându-se încet. Avea

ochii închişi şi strângea la piept o legătură de cârpe. Scotea un sunet uşor, ritmic.

Cuprins de un sentiment neplăcut, Mogens se ridică, se îndreptă spre ea, şi sentimentul neplăcut se transformă în groază când văzu ce conţinea legătura pe care fata o strângea disperată.

Un copil.

Şi în acelaşi timp nu era copil.

Fără îndoială era un sugar de cel mult trei ori patru luni, dar tot atât de neîndoielnic nu era un sugar *uman*. Avea pielea acoperită cu un puf des, de un maro-deschis, care mai târziu s-ar fi transformat într-o blană ţepoasă. Mâinile lui, cât erau ele de mici, aduceau deja mai mult a gheare decât a degete de om, iar acolo unde ar fi trebuit să fie faţa, Mogens zări ţeasta triunghiulară a unui şacal.

Era un vârcolac.

Capitolul 48

Cu siguranţă că timp de o jumătate de minut, dacă nu chiar mai mult, Mogens privi pur şi simplu oribila creatură din braţele fetei. Avea senzaţia că îi fuge pământul de sub picioare, dar fără să fie vorba despre un cutremur. În el totul se întorcea pe dos. Oroarea resimţită era de un fel cu totul nou, cu rădăcinile mai puţin în ceea ce vedea şi mai mult în ceea ce semnifica ceea ce vedea - chiar dacă acest gând era prea grotesc şi în acelaşi timp prea înspăimântător faţă de ceea ce îi era îngăduit.

Şi nici nu era cel mai rău lucru…

— Este mort, profesore, spuse miss Preussler încet, pe un ton neutru. Uitați-vă!

Ea se apropie cu nesfârşită atenţie de fată şi întinse mâna către legătura însângerată din mâinile ei, dar nu o atinse. Fata se retrase speriată şi strânse şi mai tare sugarul la piept. Dacă Mogens nu ar fi fost în primul moment prea şocat, ar fi remarcat imediat că vârcolacul era la fel de mort ca toţi ceilalţi de aici, lovit de tavanul prăbuşit sau poate sufocat de moloz şi de praf. Cârpele sfâşiate în care era învelit erau grele şi musteau de sânge, şi din botul uşor întredeschis, în care sclipeau deja două rânduri de dinţi mici, dar ascuţiţi ca nişte ace, se scursese sânge acum închegat.

Solul se cutremură, dar de data aceasta atât de încet încât Mogens abia sesiză. Totuşi, din tavan se scurse praf, şi doar un moment mai târziu auziră un bubuit profund, provenit mai puţin din pământul de sub picioarele lor, cât mai mult din aer.

— Trebuie să ieşim de aici, spuse nervos Mogens. Vă rog, miss Preussler, trebuie să o liniştiţi cumva. Convingeţi-o să arunce acea… *arătare*.

După cum se aştepta, miss Preussler îi aruncă o privire mustrătoare, şi el îşi regretă spusele, dar pur şi simplu nu era capabil să vorbească despre oribila creatură ca despre un *copil*. În timp ce încerca să îşi împartă atenţia între miss

Preussler şi fata cu teribila ei povară, şi totodată între un trosnet suspect al stâncii şi un tremur al podelei, gândurile îi fugeau prin minte. Ceea ce vedea îl aducea în pragul isteriei. Dacă raţiunea încerca să îi explice că existau o duzină de alte explicaţii logice pentru ceea ce vedea, ceva îi spunea în acelaşi timp cu o certitudine de nezdruncinat că niciuna dintre ele nu corespundea şi că pentru această privelişte oribilă exista o unică explicaţie, la fel de absurdă precum suna.

— Aveţi dreptate, profesore, spuse un pic nesigură miss Preussler. Eu… încerc.

Se vedea clar cât de rău se simţea când se apropie pentru a doua oară de fată, cu şi mai multă grijă decât înainte, şi când întinse mâna. I se citea pe faţă spaima şi compătimirea, dar şi oroarea crescândă.

— Tu… trebuie să îl laşi aici, înţelegi? şopti ea. Ştiu cum te simţi… îmi pare cumplit de rău, dar… nu putem lua copilul cu noi.

Fata se ghemui plină de teamă, dar nu mai încercă să se retragă. Chiar îi permise lui miss Preussler să o îmbrăţişeze, dar strânse şi mai tare legătura sângerândă.

Pământul tremură uşor. Bubuitul nu se mai repetă, dar din tavan se scurse şi mai mult praf, şi nu departe de ei un bolovan de mărimea unui cap se dislocă şi se izbi de podea.

— Miss Preussler! zise nervos Mogens.

— Trebuie să îl laşi aici, mă înţelegi? continuă încet miss Preussler.

O mângâie uşor pe fată pe păr. Aceasta suportă atingerea, dar când miss Preussler încercă să apuce cu cealaltă mână legătura din braţele ei, se smulse şi sări un pas înapoi. Prin ochii ei trecu un fulger şi scoase un sunet asemănător celui scos de o pisică furioasă.

— Miss Preussler! repetă Mogens.

Ea făcu un gest de revoltă către el şi continuă să îi vorbească fetei cu calm. Mogens ştia că nu mai avea sens.

— Nu are niciun rost, spuse el.

Nu era momentul pentru răbdare ori pentru discursuri blânde. Dacă nu ieşeau de aici în câteva minute, erau

pierduţi. Se duse hotărât la miss Preussler, o trase într-o parte şi întinse mâna către copil.

Fata ţipă strident. Unghiile ei rupte şi crestate, dar ascuţite ca nişte lame, lăsară pe dosul mâinii lui Mogens urme usturătoare, şi el reuşi în ultimul moment să întoarcă şi capul, când ea încercă să procedeze la fel şi cu faţa lui. Se trase neîndemânatic într-o parte şi se lovi de stâlp, care vibră. Din tavan se scurse praf. Podeaua se cutremură, şi de această dată vibraţiile nu încetară după câteva secunde şi se repetară bubuiturile. Acum Mogens era sigur că nu era vorba despre zgomotul scos de masele de rocă ce se frecau unele de altele, ci era vorba despre aerul care gemea sub nişte forţe de neimaginat, care se concentrau adânc sub ei, în inima pământului.

Mogens înţelese cu un gen ciudat de spaimă la care nu lua parte că nu lovitura lui făcuse coloana să tremure. Se confirma lucrul de care se temuse: era cutremurul următor şi, cu toate că sub ei solul tremura încet, simţea că şocurile nu încetau şi că ce era mai rău abia urma să se producă. Scurgerile izolate de praf şi de pietricele crescură în intensitate şi se auzeau ca o cascadă de nisip în centrul căreia se aflau, şi simţea aproape fizic presiunea necruţătoare ce devenea tot mai puternică, suportată de coloana din piatră din spatele lui.

— *Afară de aici!* strigă el.

Miss Preussler îl privea cu ochi mari, şi fata încremeni în poziţia ei de apărare, strângând cu o mână copilul mort, iar cu cealaltă mână ridicată ameninţător, cu degetele ca nişte gheare. Undeva căzu cu zgomot o piatră. Ceva îi şterse umărul lui Mogens şi se înfipse în pământ, lângă el, cu atâta putere, că picioarele îi fură lovite de o grindină de aşchii de rocă; lăsă deoparte orice menajamente şi dintr-un salt fu din nou lângă fată. Unghiile ei îi ţintiră ochii, dar frica morţii îi conferi lui Mogens nu numai puteri supraomeneşti, dar şi o agilitate pe măsură. Îi prinse încheietura mâinii aproape fără niciun efort, se întoarse pe călcâie şi o luă din loc în fugă, trăgând fata pur şi simplu după el. Cu coada ochiului o văzu şi pe miss Preussler ieşind în cele din urmă din amorţeala ei şi

urmându-l, dar nu putu decât să se roage ca şi de data aceasta ea să dovedească aceeaşi agilitate şi rapiditate ca înainte.

Pe jumătate orbit se năpusti în direcţia în care bănuia că se afla ieşirea. Uşorul tremurat al solului se transformă în şocuri puternice, cărora restul sălii nu le rămase datoare cu răspunsul. Din tavan ploua tot mai intens cu pietre şi moloz, şi de frică stomacul lui Mogens se strânse ca o minge atunci când crezu că vede cu coada ochiului cum una dintre ultimele colane rămase în picioare începu să se încline, ca un halterofil care, în ciuda tuturor eforturilor depuse, începea să îngenuncheze. Disperat, încercă să alerge mai repede. Mai înainte, când le urmase pe fată şi pe miss Preussler, drumul i se păruse foarte scurt; acum i se părea fără sfârşit. Poate că alergau într-o direcţie greşită, spre adâncul sălii ce se prăbuşea, în loc de a se îndrepta spre ieşirea salvatoare. Lampa nu mai era de niciun folos. Lumina ei zbura dintr-o parte într-alta ca lumina de poziţie a unui mic vas nimerit din întâmplare în taifunul cel mai puternic şi ceea ce vedea în caleidoscopul absurd de străfulgerări albe şi umbre ale nopţii negre mai mult îl năucea decât să îi indice drumul. În jurul lor se prăvăleau bolovani, provocând nişte sunete bubuitoare de parcă s-ar prăbuşi un întreg perete al sălii, iar negreala de deasupra capului se apropia tot mai mult. Apoi călcă brusc în gol. Încercă instinctiv să se arunce înapoi, pentru ca poate în acest fel să îşi regăsească echilibrul, dar prea târziu.

În cădere dădu drumul fetei şi se lovi atât de puternic la umeri şi în partea din spate a capului, că expiră zgomotos. Lampa îi scăpă din mână, făcu un dublu salt în aer cu încetinitorul şi se sparse lovindu-se de sol. Mogens se aştepta să aibă loc o explozie ori un jet de flăcări, dar lumina se stinse pur şi simplu.

Dar nu se făcu întuneric deplin. Prin întuneric, doar puţin în faţa lui licărea un verde slab.

Năucit, se răsuci pe o parte, se sprijini în mâini şi genunchi, se ridică şi încercă să scape de praful ce îi intrase în ochi. Îşi făcu doar rău. Praful era aspru ca şmirghelul şi de durere îl podidiră lacrimile. Ca şi cum s-ar fi aflat sub apă, zări o rază

de lumină ce se clătina parcă beată în partea cealaltă a haldei de moloz, reflectată şi în tavan - Dumnezeule mare, *se mişca!* - şi în haosul de sunete bubuitoare, pocnituri, ciocăneli şi trosnituri auzi lângă el ceva ca nişte gemete chinuite, dar nu văzu decât o mişcare generală către el, din toate direcţiile.

Ceva de mărimea unei colibe se desprinse din tavan şi căzu lângă el cu atâta forţă, că Mogens fu luat pe sus şi zbură într-o parte. Se lovi de ceva moale, care scoase un geamăt de durere, apucă instinctiv acel ceva şi, când sări în picioare, o trase după el şi pe fată. În spatele lor, cu mişcări pe cât de neîndemânatice, pe atât de rapide, cobora alunecând miss Preussler, şi, împotriva a tot ce crezuse, Mogens descoperi chiar şi ieşirea salvatoare, aflată doar la distanţă de câţiva paşi.

Reuşiseră cumva. Mogens nu ar fi putut să spună cum - a durat doar secunde pentru a face clătinându-se cei mai puţin de zece paşi până la ieşire, trăgând cu forţa după el şi fata care se zbătea, dar în acelaşi timp a fost şi o eternitate în haos, când raţiunea lui se decuplase, şi controlul asupra corpului fusese preluat de instincte şi de o voinţă primordială de a supravieţui.

Probabil că asta i-a salvat viața. Ulterior, Mogens nu a mai putut spune câte lovituri suportase, care în condiţii normale ar fi fost mai mult decât suficiente pentru a-l doborî. Trăgând-o după el cu o mână de fier pe fata care se zbătea, urmat îndeaproape de miss Preussler, care pe un ton isteric îi striga ceva ce el nu înţelegea, ajunse clătinându-se în coridorul salvator, şi după ce făcu încă doi-trei paşi se lovi de perete şi căzu neputincios pe jos.

Trebuie să îşi fi pierdut pentru un moment cunoştinţa, pentru că următorul lucru de care îşi amintea era că stătea pe jumătate întins, cu umerii şi capul sprijinit de perete, şi când deschise ochii văzu faţa lui miss Preussler, care îl scutura de umeri, strigând acelaşi cuvânt, pe care îl înţelese abia după câteva secunde:

— Profesore!

— Este bine, bâigui el aproape neinteligibil.

Limba nu mai voia să îl asculte şi gura îi era plină de praf.

Cu puţin efort reuşi să îi îndepărteze mâna şi să se aşeze pe jumătate. Cel puţin ea încetă să îl scuture de umăr ca ieşită din minţi, ceea ce avea ca efect faptul că de fiecare dată se lovea cu capul de perete.

— Vă simţiţi bine, profesore? întrebă miss Preussler cu vocea tremurându-i de îngrijorare.

Mogens vru să răspundă, nu putu, şi încercă să tuşească, fiind pe punctul de a reuşi să se înece. Îşi simţea gâtlejul de parcă era jupuit pe dinăuntru.

— Chiar vă simţiţi bine? vru să se asigure miss Preussler.

Mogens, chinuindu-se cu tusea şi luptându-se să respire, reuşi să facă ceva care în interpretarea lui trebuia să fie un gest afirmativ cu capul, şi în mod surprinzător ea se mulţumi cu această puţin convingătoare minciună. După o ultimă privire evaluatoare, ea se întoarse şi se duse la fata care în cealaltă parte a tunelului strângea la piept legătura însângerată. Bubuielile şi zdrăngănitul din urechi încetară treptat, şi acum Mogens auzi că fata îngâna nişte sunete urcătoare şi coborâtoare, în al căror tact clătina înainte şi înapoi bustul. Această privelişte îl mişcă atât de profund, că îi fu imposibil să mai suporte şi îşi mută privirea de la ea.

Dar nici ceea ce se vedea în alte direcţii nu era mai încurajator.

În primele momente, Mogens mai că se bucură că nu îşi mai putea aminti exact ultimele secunde. Nici tunelul nu trecuse nevătămat prin cutremur. O reţea încâlcită de crăpături care se întretăiau străbătea tavanul şi mai departe, spre ieşire, pereţii erau comprimaţi vizibil. Sala care ar fi trebuit să existe dincolo de ieşire nu mai exista. Uşa fusese acoperită de o masă compactă de bolovani şi moloz. Pe Mogens îl trecu un fior ca de gheaţă când înţelese cât de aproape au fost de o moarte groaznică. Şi pericolul nu trecuse.

Mogens tuşi, de data aceasta mai atent, şi spuse cu o voce răguşită:

— Trebuie să mergem mai departe. Nu sunt sigur dacă acest tunel mai rezistă unui şoc seismic.

— Şi cu ea ce se întâmplă? întrebă miss Preussler. Nu va

lăsa copilul aici.

— În ce mă priveşte, poate să îl ia cu ea, oftă resemnat Mogens. Ne vom ocupa de asta mai târziu.

Acum era important să iasă din această capcană a morţii, în măsura în care mai puteau să o facă.

Se ridică cu greu în picioare, sprijinindu-se de perete, şi în gând, cu ochii închişi, şi analiză timp de câteva momente starea de spirit. Nu îşi putea aminti să se fi simţit vreodată atât de rău, nici măcar după atacul celor doi vârcolaci. Dar trebuia să facă faţă.

— Veniţi?

Fără să mai aştepte o reacţie de la miss Preussler ori de la fată, se întoarse şi începu să se clatine cu paşi mici şi grei înaintând prin tunel. Se opri abia la răscruce şi privi îndărăt. Cele două femei îl urmau, chiar dacă erau la o distanţă mare şi mergeau mai încet decât ar fi dorit el. Mogens îşi interzise să se mai gândească cât timp mai aveau până la următoarea mişcare seismică şi cât de puternică avea să fie aceasta.

Aceasta i-a surprins când aproape că ajunseseră la scară şi a fost cea mai puternică de până acum. Tot tunelul se zbătea răsucindu-se ca un uriaş şarpe din piatră, şi din adâncul labirintului răzbăteau bubuieli care nu se mai terminau. Mogens era prea obosit pentru a se mai înspăimânta cu adevărat. Pur şi simplu aşteptă ca podeaua să se stabilizeze, să nu îl mai scuture precum îşi scutura călăreţul un cal nărăvaş, apoi îi făcu semn lui miss Preussler să o ia înainte.

Ea ezită.

— Dar mai sunt acolo…

— Ştiu, o întrerupse Mogens pe un ton resemnat, şi poate tocmai de aceea atât de convingător. Dar nu ne putem întoarce. Să vă bucuraţi dacă o putem salva pe ea.

Miss Preussler o măsură cu o privire lungă şi tristă pe fata cu părul negru şi îngrozitoarea ei povară şi, în cele din urmă, răspunse cu un gest afirmativ. Fără să mai scoată un cuvânt o apucă de braţ şi vru să treacă în faţa lui Mogens, dar fata se blocă imediat şi îl privi pe acesta înspăimântată, cu ochii măriţi. Probabil că pierduse şi ultimul rest de încredere din partea ei, atunci când încercase să îi ia copilul. În tăcere,

începu să urce primul treptele.

Capitolul 49

Nu, nu era imaginaţia lui. Scara se lungise, şi avu nevoie de mult mai mult efort pentru a o urca decât se aşteptase, luând în consideraţie şi starea în care se afla. Şi nu trecură decât câteva clipe până când găsi o explicaţie pentru această aparentă imposibilitate: datorită şocurilor seismice repetate, întreaga parte subterană a labirintului se scufundase mai mulţi metri, şi o toană a întâmplării a făcut ca galeria cu trepte să nu fie distrusă, ci să se dilate ca un uriaş tub de cauciuc, dar cu consecinţe catastrofale. Unele trepte se spărseseră ori se îndepărtaseră între ele atât de mult, că Mogens nu îndrăznea să se lase cu toată greutatea pe ele. Aşa că drumul la urcare se dovedea mai obositor decât se temuse el. Lui Mogens nu-i veni să-şi creadă ochilor când în cele din urmă trecu de ultima treaptă şi ajunse la poartă.

Complet epuizat căzu la podea. Îl istoveau chiar şi micile mişcări, cum ar fi de a-şi întoarce capul pentru a se uita după miss Preussler şi după fată.

Cele două femei rămăseseră în urmă, chiar dacă nu atât de mult cum se aşteptase el. Fata escalada treptele cu o abilitate surprinzătoare, mai ales dacă Mogens lua în consideraţie că ea se putea ajuta doar cu o singură mână, în timp ce miss Preussler se mişca cu un gen de impetuozitate gravă, ce nu părea să înceteze când va ajunge la el.

Dar pe Mogens nici nu îl obseda ideea de a afla asta. Deşi scurta pauză durase doar câteva secunde, se simţea suficient de refăcut pentru a se ridica şi a continua drumul.

Însă ca prin minune primul pas nu a fost şi ultimul.

Poate că ceea ce i-a salvat viața a fost faptul că îşi supraapreciase puterile; când trecu prin poartă, se simţi ameţit, se clătină pe picioare, şi astfel scăpă milimetric de ghearele vârcolacului care îl pândise de dincolo de uşă. Ghearele acestuia lăsară şanţuri adânci în lemnul negru al uşii şi îl împroşcară pe Mogens cu o grindină de aşchii, şi, în

timp ce se întorcea bălăbănindu-se, observă cu coada ochiului o mişcare şi instinctiv se ghemui, evitând miraculos cea de a doua lovitură şi mai puternică.

Dar nu şi pe a treia.

A avut noroc că nu a fost lovit de ghearele înfiorătoare, ci de dosul labei monstrului, în mişcarea ei ascendentă. Totuşi, lovitura îl făcu să zboare prin aer un metru şi se lovi de perete cu atâta putere, că văzu negru în faţa ochilor. Monstrul scoase un răcnet triumfător, îl urmări şi din nou fu salvat doar de instinct. Mogens mai mult presimţi decât văzu lovitura, se răsuci şi evită la un fir de păr lovitura executată nimicitor cu piciorul de către vârcolac. Ghearele ascuţite ca bisturiul îi despicară hainele, dar ca prin minune nu îi atinseră şi pielea, şi Mogens se rostogoli disperat pe spate, apucă cu ambele mâini glezna vârcolacului şi împinse în sus.

Efectul nici măcar nu se apropie de speranţele lui. Deşi împinsese cu toată puterea în piciorul monstrului, acesta nici nu băgă de seamă, astfel că piciorul ridicat al lui Mogens greşi ţinta dintre membrele inferioare ale vârcolacului, unde chiar şi el ar fi trebuit să fie foarte sensibil, şi îi şfichiui şoldul. Ceea ce păru că îl duru pe acesta, căci urlă de durere şi de furie şi îi aplică o lovitură cu piciorul atât de puternică, încât Mogens se rostogoli pe podea şi se opri încercând să îşi recapete respiraţia. Totul i se şterse din faţa ochilor şi probabil că singurul motiv pentru care nu îşi pierdu cunoştinţa a fost acela că îşi dădea seama că nu o va mai recăpăta niciodată.

Dar puterile nu îl mai ajutară. Vru să se ridice, dar braţele îi cedară sub greutatea propriului corp.

Vârcolacul se apropie, dar fără a se grăbi în mod deosebit, ca şi cum ar fi fost sigur că victima nu îi mai putea scăpa, ceea ce era foarte aproape de adevăr. Mogens nu mai era în stare nici măcar să se ridice în picioare, cu atât mai puţin să şi fugă.

Şi unde să fi fugit? Dacă vârcolacii îşi reveniseră din ciudata amorţeală, atunci aici, jos, nu mai exista niciun loc în care Mogens şi însoţitoarele lui să se afle în siguranţă.

În spatele lui răsună un ţipăt strident. Mârâind, vârcolacul

se întoarse, Mogens întoarse şi el capul şi le văzu pe miss Preussler şi pe fată, care treceau prin poartă una în urma celeilalte.

Miss Preussler privea monstrul cu ochii larg deschişi, în timp ce tânăra nu părea nici măcar înspăimântată, ci doar uşor surprinsă. Era şi speriată, dar era vorba despre o cu totul altă teamă decât cea la care se aşteptase Mogens.

— Miss Preussler! strigă el. Fugiţi!

Dar era mult prea târziu. Miss Preussler ieşi din şoc, dar vârcolacul se afla deja lângă ea, cu un simplu salt. Ghearele lui sclipiră şi se îndreptară către gâtul lui miss Preussler.

Ceea ce nu realizase frica de propria moarte, realiză această privelişte. Mogens sări în picioare, se năpusti asupra monstrului şi se propti în el cu umerii. De această dată lovitura fu prea puternică şi pentru vârcolac. Mogens avu impresia că aude cum îi trosneşte încheietura umărului, şi durerea resimţită fu atât de puternică, încât i se făcu rău şi căzu în genunchi, însă şi vârcolacul se clătină şi căzu.

Dar din nefericire se puse pe picioare la fel de repede.

În timp ce Mogens se ridica cu dinţii strânşi şi clipind des în încercarea de a scăpa de lacrimile ce i se iviseră în ochi din cauza durerii, creatura se apropia aplecată şi cu braţele pendulând. Din fălci îi picurau bale, şi în ochi îi sclipea dorinţa de a ucide. Cel puţin un lucru înţelese Mogens în acest ultim moment pe care îl mai avea la dispoziţie: aceste creaturi nu erau animale. El nu mai auzise despre un animal care să ucidă de plăcere, adică lucrul pe care îl vedea acum.

Monstrul aproape că se afla lângă el şi ridicase ghearele. Cu o curiozitate rece, ştiinţifică, Mogens se întreba cum îl va omorî creatura - cu teribilele ei gheare sau îi va sfârteca gâtlejul cu o muşcătură rapidă - şi în mod ciudat, nu simţea frică; poate îi era frică cel mult de durerea pe care i-o va pricinui vârcolacul, dar nu îi era frică de moarte.

Vârcolacul scoase un urlet furios şi sări la el; în acelaşi timp, în spatele lui răsună un bubuit asurzitor, şi capul bestiei explodă. Vârcolacul se răsuci în zbor şi se prăbuşi la podea zvâcnind necontrolat, iar Mogens făcu un pas înapoi şi privi agitat în jur.

Un al doilea vârcolac, vizibil mai mare, pe care nu îl văzuse până acum, se aruncă urlând asupra lui. Mogens duse îngrozit mâinile la faţă şi, şchiopătând, se mai retrase un pas.

— Profesore, jos!

Mogens se aruncă la pământ, şi în spatele lui răsună al doilea foc de armă. Glonţul trecu atât de aproape de el, că simţi aerul fierbinte împins de acesta, şi îl nimeri pe vârcolac în umăr. Mai înainte ca bestia să se fi prăbuşit, un al treilea glonţ îl lovi cu precizie în piept şi îl ucise pe loc.

Mogens rămase câteva secunde paralizat, uitându-se la vârcolacul nemişcat. Nu înţelese ce se întâmplase nici când miss Preussler veni în fugă şi încercă să îl ajute să rămână în picioare. Abia când din spatele lui se auziră paşi, începu să îşi revină. Nesigur, ignorând mâna întinsă ca să îl ajute a lui miss Preussler, se îndreptă şi se întoarse pe jumătate. Făcu ochii mari.

— Acum puteţi să vă ridicaţi, profesore, spuse Tom, zâmbind larg, tinereşte. Au fost doar aceştia doi. Pentru moment suntem siguri de asta.

— Thomas, dragul meu băiat! oftă miss Preussler. Vocea îi exprima o nesfârşită uşurare. Dumnezeu te-a trimis, sunt sigură! Nu ai fi putut să întârzii nici măcar o secundă!

— Oh, dar eu mă aflu aici de ceva timp, răspunse Tom pe un ton aproape vesel. Îl privi pe Mogens: Am vrut să văd cum se comportă profesorul. Cred că pentru un bărbat ca el nu a lovit deloc rău.

Mogens răspunse cu un zâmbet chinuit, nefiind sigur dacă nu cumva Tom glumise. De fapt, nici nu voia să ştie.

— Mulţumesc, spuse el simplu.

— Nicio problemă, răspunse Tom râzând, pentru ca imediat să devină serios: Sunteți rănit?

— Nu grav, răspunse Mogens.

Cel puţin spera să fie adevărat şi, poate în principal pentru a se convinge singur de adevărul afirmaţiei sale, se ridică fără ajutor. Nu reuşi să o facă atât de lejer cum i-ar fi plăcut, dar nici nu căzu la loc cum se temea.

Tom îl examina critic, după care păru să fi ajuns la o concluzie care îl satisfăcea şi se întoarse către miss Preussler.

Când văzu fata, pe chipul lui apăru o expresie de surprindere insuficient mimată:

— Cine este?

— Nu ştim cum se numeşte, spuse repede Mogens, înainte ca miss Preussler să apuce să răspundă. Era jos, acolo.

Arătă cu capul spre uşă. În privirea lui Tom se citea o întrebare mută, la care Mogens răspunse tot cu un gest al capului.

— Tu de unde vii, Thomas? întrebă miss Preussler. Profesorul şi cu mine nu mai speram să te vedem în viaţă.

— Nici nu a lipsit mult, răspunse Tom pe un ton care lăsa să se înţeleagă că nu voia să mai dezvolte subiectul. Ton pe care îl mai înmuie cu un nou zâmbet tineresc. Acolo, jos, mai sunt? întrebă el.

De data aceasta Mogens răspunse intenţionat repede, pentru a nu îi da lui miss Preussler şansa de a i-o lua înainte:

— Acolo, jos, totul este distrus. Noi tocmai am ieşit de acolo.

— Atunci aţi avut un noroc al naibii de mare, profesore, spuse Tom.

Ceva îi pâlpâi nesigur în privire când dădu cu ochii de legătura zdrenţuită din braţele fetei, dar se reţinu de la orice comentariu.

— Ce este cu Graves? întrebă Mogens. Ştii ceva despre el?

— A fost surprins cam neplăcut, răspunse Tom, dar îşi va reveni, sunt sigur de asta. A trecut peste situaţii mai dificile.

— Graves trăieşte? întrebă neîncrezător Mogens. Nu mai spera să mai audă vreodată de Graves, cu atât mai puţin să îl revadă în viaţă. Unde este?

— În faţă, în mica încăpere din stânga intrării, răspunse Tom arătând şi cu mâna, după care se corectă rapid: Din dreapta cum privim de aici. Dar să nu îl surprindeţi când vă apropiaţi. Este cam nervos, şi are armă.

— Mai bine mergem împreună, propuse miss Preussler. Nu trebuie să rămân mai mult decât este absolut necesar în compania acestor… - privirea îi alunecă peste vârcolacii morţi - … creaturi.

— Atunci să mergem. Profesore? spuse Tom.

Mogens dădu afirmativ din cap. Prezenţa celor doi vârcolaci, fie ei morţi sau vii, îi crea şi lui o senzaţie tot mai neplăcută.

— Să mergem, zise Tom. Îşi agăţă de umăr puşca cu o mişcare exagerată, care nu ieşi chiar atât de bine cum o dorise el, gândi Mogens. Ca şi cum scopul principal era de a-şi face singur curaj. Adăugă: Dar fiţi atenţi. Eu i-am văzut numai pe aceşti doi monştri, dar nu se ştie niciodată.

Tom părea că aşteaptă ca Mogens să o ia înainte. Când acesta nu se clinti, ridică din umeri şi se întoarse cu o aparentă nonşalanţă, pentru a prelua conducerea. Şi miss Preussler, şi fata se puseră în mişcare, dar după ce Mogens făcu câţiva paşi lateral. Evident fetei îi mai era frică de el; iar distanţa de siguranţă devenise acum vizibil mai mare - poate din simplul motiv că aici era mai mult loc.

În ce îl priveşte pe Mogens, acesta studie foarte atent chipul tinerei, când ea trecu la patru, cinci paşi prin faţa lui. Până acum evitase să o fixeze cu privirea, pe de o parte, dintr-un tact absurd, pe de altă parte, pentru că simţea că într-adevăr îi provoca teamă. Eticheta părea că nu avea niciun sens aici jos, şi arsura provocată de unghiile ei pe dosul mâinii lui îl făcea să îşi controleze conştiinţa încărcată.

Priveliştea copilului mort pe care ea îl strângea cu toată puterea îi mai provoca încă fiori reci, dar pentru moment considera mult mai concludente privirile aruncate de ea vârcolacilor morţi. Atât Tom, cât şi miss Preussler descriseseră involuntar o voltă, pentru a nu se apropia de monştrii ucişi, dar se părea că fata nu avea asemenea reţineri. Ba dimpotrivă, ea călcă la numai câţiva centimetri de mâna unuia dintre vârcolacii morţi. Mogens ştia mult prea puţine despre ea, pentru a-şi explica expresia din ochii ei, dar îşi văzu totuşi confirmată prima impresie: fata nu manifesta nici cea mai mică teamă faţă de vârcolaci. Îi era frică de ei, dar ceea ce o înfricoşa la aceste fiinţe nu era oroarea pe care orice om trebuia să o resimtă la simpla *cunoaştere* a existenţei unei asemenea corcituri între om şi animal. Ceea ce simţea tânăra privind aceste fiinţe era frică, dar acel gen de frică resemnată, pe care un om o simţea în faţa unei forţe

a naturii, care putea să îl nimicească cu indiferenţă, dar care în principiu nu îi era ostilă - şi care nu era nici cu adevărat periculoasă dacă ştiai cum să te porţi cu ea.

Dar în orice caz, gândi Mogens, se părea că de aceste creaturi fata se temea evident mai puţin decât de el.

Mogens părăsi aceste gânduri neplăcute şi îşi plimbă privirea peste pereţii şi tavanul marii încăperi boltite. Nu putea spune dacă urmele de distrugere pe care le vedea şi aici la fiecare pas erau vechi sau erau provocate de recentele cutremure. Oricum, sala nu fusese afectată atât de grav ca labirintul subteran. Mai sus, unde cerul nu mai era din piatră, se simţise probabil numai un uşor tremurat, poate nici atât. Brusc Mogens înţelese cât de străină şi necunoscută era această lume prin care cutreierau ei. Se găseau probabil la cincizeci de metri de suprafaţă, poate chiar mai puţin, şi totuşi se mişcau într-o lume atât de străină şi bizară, încât tot atât de bine se puteau afla pe suprafaţa unei alte planete, ceea ce oricum era valabil în oarecare măsură. Mogens se întrebă câte secrete se mai aflau încă sub picioarele lor, aşteptând să fie descoperite.

Brusc, Tom se opri şi strigă:

— Doctore Graves! Sunt eu, Tom. I-am găsit pe profesor şi pe miss Preussler. Intrăm la dumneavoastră!

Nu primi niciun răspuns, dar asta păru să îl mulţumească. Făcu semn lui miss Preussler şi fetei să rămână în urmă şi îşi luă şi arma de pe umăr, dar intră pe uşă fără să ezite. Îl urmă miss Preussler şi, când se puse în mişcare şi Mogens, se grăbi şi fata să li se alăture - mai mult pentru a nu micşora distanţa dintre ea şi Mogens.

Sala în care intrară era doar puţin mai mică decât încăperea anterioară, dar era mai joasă şi se păstrase mai bine. Pereţii şi tavanul erau aproape nevătămaţi, iar frescele şi picturile rupestre erau mai puţin afectate de timp. Câteva făclii - cele mai multe doar puţin folosite, pe care Mogens bănuia că le aprinsese Tom - asigurau o lumină pâlpâitoare, dar surprinzător de puternică, însă răspândeau în aer un iz pătrunzător, care provoca tuse.

Graves stătea pe vine lângă peretele opus, şi lui Mogens îi

ajunse să îi arunce o privire fugară, pentru a înţelege prudenţa ce părea exagerată manifestată de Tom. Graves ţinea cu amândouă mâinile puşca pe genunchi. Starea lui era deplorabilă, era starea în care oamenii sunt înclinaţi să reacţioneze pripit şi să facă greşeli.

Era ud din cap până în picioare. Părul, lipit de cap, îi cădea în şuviţe neregulate pe faţă, şi din haine îi picura apă, care deja se strânsese sub el într-o băltoacă. Tremura din tot trupul, şi, când Mogens se apropie cu grijă de el, văzu că faţa îi era suptă şi cenuşie, de parcă în ultimele douăzeci de minute îmbătrânise cu acelaşi număr de ani.

— Dumnezeule mare, Jonathan, şopti el, ce ai păţit?

În primul moment Graves părea să nu îl fi auzit. Abia după mai multe secunde ridică încet şi tremurând capul şi îl privi pe Mogens. Dar în ochii lui nu prea se citea că l-ar fi recunoscut, în ei era mai curând o groază profundă.

— Apă, bâigui el, este… plin de apă.

— Ce este plin de apă? întrebă Mogens.

Mâinile lui Graves se încleştară pe patul şi pe ţeava armei. Pur şi simplu simţea nevoia să se agaţe de ceva pentru a nu pierde contactul cu realitatea.

— Apă, Mogens, mormăi el din nou. Ei trăiesc în apă!

— Cine trăieşte în apă? întrebă nedumerit Mogens. Dar apoi începu să înţeleagă şi întrebă: Piramida? Ai fost în piramidă? I-ai văzut?

Graves clătină intermitent din cap. Tremura şi mai tare.

— Am fost acolo, Mogens. Poarta. Este deschisă.

Mogens făcu ochii mari şi repetă:

— Poarta? Ai fost acolo? I-ai văzut?

Graves confirmă. Expresia de groază din privire i se amplifică.

— Totul este plin de apă, şopti el. În ea sunt… oraşe. Lucruri uriaşe. I-am văzut, Mogens.

— Pe vechii zei ai egiptenilor?

Mişcările dezordonate cu care răspunse Graves erau neinteligibile. Puteau să reprezinte fie o negare, fie o confirmare sau orice altceva.

— Locuitorii lui Sirius… nu sunt zei, Mogens. Sunt… înghiţi

cu greu, ridică mâna de pe ţeava armei şi o duse la gură.

— Ce sunt? întrebă Mogens tulburat. Ce sunt, Jonathan? Văpaia din privirea lui Graves se amplifică un moment, şi pentru foarte scurt timp Mogens fu sigur că acesta depăşise limita demenţei. Dar se petrecu ceva neaşteptat: ochii lui Graves se limpeziră. Demenţa şi teroarea dispărură din ei după o fracţiune de secundă, şi superioritatea lui dispreţuitoare reveni.

— Nimic, spuse el. Vom discuta despre asta mai târziu, cu calmul cuvenit. Acum consider că este mai potrivit să dispărem de aici. Nu mai adăugă „atâta timp cât mai putem”, dar Mogens parcă auzi şi asta.

— S-au trezit, nu? întrebă încet Mogens.

— Vârcolacii? Graves păru că meditează puţin asupra întrebării, apoi clătină din cap. Nu. Doar câţiva, puţini, care ne-au urmărit până aici. Dar mă tem că nu mai dispunem de mult timp.

Luă şi cealaltă mână de pe puşcă, ca să scoată ceasul din buzunarul hainei şi, cu o mişcare sigură a degetului mare, îi ridică capacul.

— Avem mai puţin de o oră.

— O oră? repetă Mogens şovăitor. Ce se întâmplă pe urmă?

— Poarta a început deja să se închidă, răspunse Graves. Mă tem că cel târziu atunci ei se vor…

Se opri în mijlocul frazei. Ridică sprâncenele, care îi dispărură sub şuviţele de păr, atunci când observă silueta subţire, brunetă, de lângă miss Preussler. Cele două femei se opriseră la oarecare distanţă de el. Miss Preussler îl măsură pe Graves în genul ei dezaprobator, care părea să nu fi suferit modificări în urma celor prin care trecuse, în timp ce expresia din ochii fetei oscila între curiozitate şi teamă reţinută cu mari eforturi.

— Văd că ai avut succes, continuă Graves pe un alt ton, şi adăugă: Chiar dacă nu prea mare.

Mogens îşi spuse în sinea lui că Graves redevenise în întregime cel dinainte.

— Pentru ceilalţi nu am putut face nimic, răspunse el. Am fost jos, într-un fel de labirint. Cutremurul l-a distrus aproape

în întregime. Noi am ieşit cu chiu, cu vai.

— Da, mă temeam de asta, zise Graves. În mod evident deschiderea şi închiderea porţii are efecte secundare. Ceea ce nu este de mirare, dacă te gândeşti ce forţe uriaşe sunt necesare pentru… Se opri din nou. Ochii i se îngustară şi întrebă: Ce cară cu ea?

Fără a mai aştepta răspunsul lui Mogens, se ridică şi se îndreptă cu paşi grăbiţi către fată. Ea reacţionă exact aşa cum se aşteptase Mogens: sări înapoi, strânse mai tare legătura cu ambele braţe şi căută adăpost în spatele lui miss Preussler. Graves se încruntă, dar se opri abia când miss Preussler făcu un gest foarte clar şi i se aşeză în drum.

— Mai bine renunţaţi, doctore Graves, zise ea rece.

— De ce?

— Pentru că această sărmană copilă este complet şocată şi înspăimântată. Şi pare să se teamă de bărbaţi.

— Aha! exclamă Graves. Mai făcu totuşi un pas către ea şi întinse mâna poruncitor: Arată-mi ce ai acolo!

— Ce om imposibil sunteţi, doctore Graves, spuse miss Preussler, clătinând din cap. Nu vă puteţi imagina prin ce a trecut această sărmană copilă? Îl fulgeră cu privirea pe Graves şi, deoarece nu primi niciun răspuns de la el, adăugă: Dar probabil că dumneavoastră vă este indiferent.

— Ceea ce trebuie să ne spună poate fi de importanţă vitală. Şi pentru dumneavoastră, miss Preussler, răspunse Graves.

— Dacă este aşa, avem o problemă, interveni Mogens. Graves se întoarse indispus spre el, ridică sprâncenele întrebător, iar Mogens trebui să se controleze, pentru ca vorbele să nu sune răutăcios: Şi anume că ea nu poate să vorbească.

— Ce practic! exclamă ironic Graves. Şi ce duce cu ea?

Ridică din nou mâna, şi tânăra se ghemui şi mai tare în spatele lui miss Preussler.

— Lăsaţi-mă pe mine să mai încerc încă o dată, zise miss Preussler. Poate că o determin să vorbească. Dar numai dacă nu continuaţi să o intimidaţi ca un bădăran.

Cuvintele acesteia mai curând îl amuzară pe Graves.

— Cinci minute, zise el, cel mult. Tom, Mogens, veniţi cu mine!

Le făcu semn celor doi şi se întoarse spre uşă, dar mai făcu un mic ocol, pentru a lua puşca pe care o lăsase rezemată de perete. Mogens simţi un uşor iz de praf de puşcă atunci când acesta trecu pe lângă el şi se gândi la acel foc de armă pe care îl auziseră cu puţin înainte ca Tom să îi fi părăsit. Ceea ce se petrecuse în piramidă - prima întâlnire dintre un om modern şi locuitorii constelaţiei Sirius -, se pare că nu decursese neapărat paşnic.

Aşteptă până când depăşiră distanţa de la care îi putea auzi miss Preussler, după care nu îşi mai putu stăpâni nerăbdarea.

— Nu vrei să îmi spui ce ai păţit? întrebă el.

— Poate mai târziu, răspunse Graves. Când Mogens vru să riposteze, făcu un gest destinat să îl oprească şi adăugă: Doar nu te aştepţi să îţi vorbesc pe fugă despre evenimentul care este posibil să fie cel mai important din istoria omenirii!

De fapt, Mogens nu se aşteptase ca Graves să îi relateze *ceva* - în orice caz nimic ce el să nu bănuiască cu totul întemeiat. Totuşi, continuă:

— Am vrut doar să îmi exprim uşurarea pentru faptul că te revăd viu şi nevătămat. Miss Preussler şi cu mine eram cumplit de îngrijoraţi.

— Da, sigur, vi se rupea inima, îl puse la punct Graves. Te înţeleg, Mogens! Pentru Dumnezeu, în locul tău eu aş fi încercat să obţin adevărul cu forţa! Dar trebuie să te rog să mai ai puţină răbdare. Trebuie să... mai meditez la ceva. Mai târziu vei afla totul, îţi dau cuvântul meu.

— Şi dacă nu vom reuşi să ieşim de aici? întrebă Mogens.

— Dacă nu ieşim într-o oră, răspunse calm Graves, atunci în mod cert vom muri toţi. Şi atunci nu va mai avea nicio importanţă, nu?

Mogens se reţinu să îi spună că nu avea nicio importanţă şi dacă i-ar fi dezvăluit înainte ce se petrecuse. Graves nu voia să vorbească despre momentele prin care trecuse, lucru care nu avea nici în clin şi nici în mânecă cu factorul timp. Poate că pur şi simplu trăise ceva peste măsură de îngrozitor. Chiar

dacă revenise la aroganţa normală pentru el, încordarea prin care trecuse îl marcase.

Ajunseră la ieşire. Tom, care preluase conducerea, luă arma de pe umăr şi cu cealaltă mână le făcu semn să rămână pe loc.

— Am să văd ce este dincolo, spuse pe un ton scăzut. Cred că i-am lichidat pe toţi, dar nu se ştie niciodată. Aşteptaţi aici.

— Fii atent! îi spuse Graves şi adăugă: Grăbeşte-te!

Băgă cartuş pe ţeava armei înainte de a se îndepărta, ceea ce mai reduse din impresia de siguranţă pe care voia să o lase. Deja dispăru după ce făcu câţiva paşi, dar asta nu se petrecu din cauza ciudatei perspective distorsionate ce domnea în oraş; mai curând Tom se mişca cu o eleganţă şi cu o rapiditate care i-ar fi făcut cinste oricărui cercetaş indian. Se strecura dintr-un loc de acoperire într-altul atât de repede, că privirea abia îl putea urmări, şi, în cele din urmă, dispăru complet.

— Bun băiat, zise Graves. Cam simpluţ, dar foarte destoinic. Fără el nu aş mai fi în viaţă.

— Nici eu, spuse Mogens, apoi se corectă: Nici noi.

— Vorbeşti de cei doi vârcolaci care te spionau de după uşă, presupuse Graves.

Mogens confirmă mecanic. Abia ulterior înţelese la ce referise Graves.

— De unde ştii că erau doi? întrebă el. Graves nu răspunse, şi Mogens continuă după câteva secunde cu vocea tremurând de furie: I-ai văzut. Ai văzut că ne pândeau de dincolo de uşă, dar nu ai considerat necesar să ne vii în ajutor!

— Tom este un ţintaş excepţional, după cum şi tu poţi confirma, răspunse rece Graves. Iar eu eram în acel moment puţin cam… ocupat. Se întoarse pe călcâie şi adăugă: Hai să vedem cât de departe sunt miss Preussler şi pupila ei.

— Nu ar fi mai bine să îl aşteptăm pe Tom?

— De ce? Graves deja pornise. Tom poate să aibă singur grijă de el. Dacă dă de vreun pericol căruia să nu îi poată face faţă, nici noi nu l-am mai putea ajuta.

— Un motiv în plus ca să încercăm.

— Prostii, noi suntem oameni de ştiinţă, Mogens, nu

soldaţi! Ce este cu tine? Ţi-ai descoperit brusc stofă de aventurier?

— Dacă chiar crezi aşa, de ce porţi o armă? îl întrebă Mogens.

— Pentru că face impresie, mai ales când sunt şi femei de faţă. Am uitat oare să îţi spun că eu sunt iremediabil îndrăgostit de miss Preussler?

— La fix, spuse Mogens, pentru că şi miss Preussler mi-a mărturisit că nutreşte aceleaşi sentimente pentru tine. Doar că nu ştia cum să ţi le destăinuiască. Îl privea pe Graves cât putea de franc. Dacă vrei, sunt gata să îmi asum rolul de *Postilion d'Amour.*

— În baza vechii noastre prietenii, accept.

Mogens râse încet, dar nu continuă o hărţuială lipsită de sens. Ajunseră deja în sală. Miss Preussler îi vorbea încă fetei pe un ton liniştitor, gesticulând în acelaşi timp. Expresia de teamă de pe faţa ei părea să mai fi cedat. Dar când le auzi paşii, miss Preussler ridică mâna, iar Mogens îl apucă pe Graves de braţ şi îl opri.

— Este mai bine să o asculţi, zise el. Eu mă bucur că fata manifestă cel puţin faţă de ea puţină încredere. Se pare că are o frică panicardă faţă de străini.

Graves îl fulgeră supărat cu privirea, îşi smulse braţul de care îl apucase Mogens, dar rămase pe loc şi aşteptă până când miss Preussler se întoarse în cele din urmă către el şi confirmă cele spuse.

— Apropiaţi-vă, spuse ea. Dar nu prea aproape şi nu o speriaţi.

Pe chipul lui Graves apăru o grimasă, şi chiar Mogens consideră grija arătată de miss Preussler cam exagerată. Dar Graves se mişcă foarte atent şi se opri din nou când printr-un încruntat dezaprobator miss Preussler îi dădu de înţeles că distanţa la care se afla era suficientă. Acum era destul de aproape pentru a vedea ce se afla în legătură.

— Este… un copil? întrebă el şovăind.

— Dacă aşa vreţi să îl denumiţi… răspunse miss Preussler şi dădu deoparte cârpa ce acoperea faţa acestuia.

Reacţia lui Graves îl surprinse pe Mogens. Crezuse că

Graves va face un acces de isterie, dar el practic nu reacţionă în niciun fel. Nu păru nici măcar surprins, poate doar interesat.

— În orice caz, eu i-aş zice copil *mort*, spuse el. De ce îl cară cu ea?

— De ce nu încerci tu să i-l iei, Jonathan? întrebă Mogens şi îşi privi mâinile. Zgârieturile nu mai sângerau, dar ardeau ca focul. Imediat ce vor ajunge în tabără, gândi el, o va ruga pe miss Preussler să îi dezinfecteze temeinic rănile. Naiba ştie câţi agenţi patogeni se ascundeau sub unghiile murdare ale fetei. Dar după o clipă râse el însuşi de gândurile lui. Dacă se concentra puţin, poate că descoperea două ori trei puncte asupra cărora merita să îşi facă prioritar griji…

— Aţi făcut progrese? i se adresă Graves lui miss Preussler. Vreau să spun, comunicaţi cu ea?

— Nu, răspunse miss Preussler puţin abătută. Ori nu poate vorbi, ori nu vrea. Cred că mai curând nu poate. Singurul lucru pe care îl ştiu despre ea în mod sigur este că îi este foarte frică de bărbaţi. Ridică resemnată din umeri şi adăugă: Şi că refuză să se despartă de acest copil mort.

— Poate din cauză că este al ei, spuse calm Graves.

Miss Preussler se făcu albă ca creta.

— Ce spuneţi dumneavoastră? Acest… *arătarea* aceasta nu este nici măcar om!

— Cu certitudine că parţial nu este, confirmă Graves. Dar pe de altă parte… Nu, miss Preussler, eu mă tem că această tânără este mama acestei oribile creaturi.

— Este absurd! insistă miss Preussler.

Dar privirea cu care o măsură pe fată era mai curând nesigură decât temătoare.

— Confirmă ceea ce am bănuit eu, murmură Graves. Deşi trebuie să mărturisesc că aş fi preferat să mă înşel.

— Ce ai bănuit, Jonathan? întrebă Mogens.

Graves îl ignoră. O secundă o privi concentrat pe fată, apoi se întoarse către miss Preussler:

— Vă rog să mă scuzaţi, draga mea, dar mă tem că trebuie să vă pun o întrebare cam necuviincioasă.

— Nu îmi pot imagina ce ar fi mai… *necuviincios* decât

ceea ce este aici.

Graves ezită un moment.

— Dumneavoastră nu aţi fost măritată niciodată, aşa este?

— Nu.

— Dar desigur că… adică… hm… vreodată aţi…

— Da? întrebă miss Preussler.

Graves îşi drese glasul privind oriunde, numai în direcţia ei nu.

— Puteţi avea copii, miss Preussler? se decise el în cele din urmă să întrebe.

— Poftim?! exclamă cu respiraţia tăiată miss Preussler.

— Ştiţi dacă sunteţi aptă să naşteţi copii? întrebă Graves. Dacă aţi fi căsătorită, bineînţeles, adăugă el repede.

Chiar şi în lumina pâlpâitoare a făcliilor, Mogens putu să constate că miss Preussler se înroşi foarte tare. Dar răbufnirea la care se aşteptase nu avu loc.

— Nu, recunoscu ea după un timp. A existat… un tânăr, în urmă cu mulţi ani. Avea intenţii onorabile. Am vrut să ne căsătorim, dar el era dintr-o familie foarte avută şi influentă din sud, fiind ultimul vlăstar pe linie bărbătească. Familia lui se temea că îşi va înceta existenţa, dacă el nu avea urmaşi.

— Deci familia a insistat ca dumneavoastră să vă supuneţi unei examinări corespunzătoare, presupuse Graves.

— Da, confirmă miss Preussler. Dar rostind acest cuvânt ea îl privi pe Mogens, şi el văzu cât de greu îi era să vorbească despre acest detaliu extrem de intim din viața ei. Rezultatul examinării nu a corespuns aşteptărilor noastre. Nu pot să am copii. Dumnezeu nu a pogorât acest har asupra mea.

— Să îi fiţi recunoscătoare pentru asta, răspunse Graves. Domnul a avut milă de dumneavoastră. Probabil că sterilitatea dumneavoastră este motivul pentru care mai sunteţi în viaţă printre noi.

— Adică? întrebă Mogens.

Întorcându-se către miss Preussler, Graves continuă:

— Vă amintiţi ce mi-aţi povestit? Vârcolacii v-au examinat şi în… hm… locurile intime. Cred că v-au lăsat să plecaţi doar pentru că nu puteţi procrea.

— Este o prostie! zise Mogens. Dar a fost aproape un

reflex, de fapt doar expresia oripilării la auzul vorbelor lui Graves. Totuşi, continuă pe un ton strident: De unde ştiu aceste creaturi aşa ceva?

— Nu am idee, răspunse Graves, poate că miros. Poate că simt cumva. Multe animale dispun de simţuri foarte fine, Mogens, iar aceste fiinţe nu sunt din lumea noastră. Totul corespunde cu ceea ce am aflat eu în ultimii ani.

Mogens încă refuza să accepte ceea ce auzea, cu toate că în sinea lui înţelesese de mult că aşa stăteau lucrurile. Totuşi, nu se putu reţine:

— Doar nu vrei să ne convingi în mod serios că…

— … Că aceşti monştri răpesc pământene pentru a se înmulţi? îi continuă Graves ideea. Ceea ce ştiu este că niciodată nu am văzut la faţă vreo femelă între aceste bestii. Şi mai ştiu că de mult timp ei răpesc femei, despre care apoi nu se mai ştie nimic. Fă şi singur legătura.

— Dar este absolut imposibil! insistă Mogens. Este o specie complet străină. Cum se pot împerechea cu oamenii?

— Chiar tu ai spus, Mogens, că sunt o specie complet străină. Nu știm de ce sunt în stare şi de ce nu sunt. Nu ştim nici măcar dacă creaturile cu care am făcut cunoştinţă sunt de fapt aceleaşi care au venit aici cu mult timp în urmă. Poate că acelea pe care le cunoaştem acum sunt doar rezultatul amestecului celor două rase.

Mogens simţea că asta nu era tot. Era posibil să fie tot ce voia să spună Graves, dar cu certitudine nu era tot ce ştia. Înainte de a putea să pună o întrebare pe măsură, interveni miss Preussler:

— Vă rog să mă scuzaţi, doctore Graves, eu desigur că nu sunt un om de ştiinţă şi nu înţeleg tot ce spuneţi dumneavoastră, dar ceea ce spuneţi mi se pare o absurditate.

— Da? întrebă Graves.

Părea uşor amuzat.

— Eu judec aşa: Chiar dacă dumneavoastră aveţi dreptate în privinţa originii acestor creaturi, cum este posibil să existe o specie compusă doar din masculi? Zâmbi nesigură şi adăugă: Chiar dacă nu am mare experienţă în aceste lucruri, mi se pare… că lipseşte ceva.

— Un argument foarte inteligent, răspunse Graves. Şi ca să fiu cinstit: nu ştiu. Nimeni nu ştie de ce aceste fiinţe au fost aduse aici. Poate că nici nu fusese planificată procrearea lor. Este foarte posibil ca ei să fi fost obţinuţi artificial.

— Artificial? repetă miss Preussler neîncrezătoare.

— Poate. Sau au fost aduşi aici pentru a îndeplini o anumită sarcină. Poate au fost aduşi doar ca muncitori ori ca paznici… nici nu cred că ar fi trebuit să rămână aici. Ceva a dat greş. Poate că nişte exemplare au evadat şi au găsit o cale de a se înmulţi.

— Şi toate astea le cunoşteai? şopti Mogens îngrozit.

— Nu le cunoşteam, îl corectă Graves. Bănuiam sau, ca să fiu mai exact, mă temeam că ar fi aşa.

— Şi nu ai spus nimănui?

Vocea lui Mogens începea să tremure. Dacă ar mai fi avut forţa necesară, ar fi ţipat la Graves.

— Să spun? repetă Graves în timp ce se întorcea complet către el şi îl privea curios şi compătimitor în acelaşi timp. Cui să spun?

— Tuturor! ripostă Mogens. Poliţiei! Militarilor! Autorităţilor! *Mie!*

Graves zâmbi amar.

— Şi ce să le fi spus? Că am bănuiala că nişte creaturi din altă lume se vântură printre noi de ani de zile? Că eu cred că ele răpesc femei care să le facă copii, că trăiesc sub cimitire şi se hrănesc cu cadavre? Clătină uşor din cap şi adăugă: Cine m-ar fi crezut?

— Eu, răspunse Mogens. Brusc vocea îi cedă. Îi era tot mai greu să îl privească pe Graves şi îi era şi mai greu să gândească clar. Şopti încă o dată: Eu!

— Ştiu, zise Graves. Ai fi fost probabil singurul, prietene. Pentru că tu i-ai văzut. Dar nu puteam să îţi spun.

— De ce? murmură Mogens.

Ochii parcă îi ardeau, dar de aceste lacrimi nu îi era ruşine.

— Ce să îţi fi spus? Că ştiu ce s-a întâmplat cu Janice? Dădu cu putere din cap şi adăugă: Ai fi fost distrus, Mogens. Nu *puteam* să îţi spun.

Mogens nu mai ripostă; cum ar fi putut să o facă? Vocea îi

cedă definitiv, şi lacrimile îi curseră şiroaie pe obraji. În piept i se zbătea o furtună de sentimente. Încercă zadarnic să identifice măcar o urmă de ură sau de mânie la adresa lui Graves. Graves avea dreptate. Chiar de l-ar fi crezut, ar fi fost doborât de ceea ce i s-ar fi spus. Poate că singurul lucru care îl ţinuse în viaţă în ultimii nouă ani fusese speranţa că Janice ar fi putut să mai trăiască şi ar putea într-o zi să o reîntâlnească. Şi totuşi, simpla idee a acestui mod de viaţă şi a sorţii oribile ce o ameninţa era de o mie de ori mai teribilă decât ideea morţii ei.

În loc de a-i mai spune ceva lui Graves, întoarse capul şi o privi pe fată. Ea răspunse privirii cu un gen de curiozitate prudentă, dar îngrozitorul gol nu dispăru complet din ochii ei. Mogens nu ştia nimic despre această fată, nu îi cunoştea nici numele, nici originea, nu ştia nimic din soarta ei, cum de ajunsese în mâinile vârcolacilor. Un singur lucru îi spunea cu o certitudine de neclintit această privire în ochii ei: dacă avusese vreodată ceva uman în ea, acel ceva îi fusese răpit. Ceea ce vârcolacii făceau victimelor lor depăşea simpla violenţă fizică. Această fiinţă demnă de compătimire se compunea doar din frică şi durere, iar Mogens mai simţea că nu exista nimic care să o mai salveze, să îi restituie umanitatea pierdută.

— Deci aceştia sunt zeii dumneavoastră din stele, doctore, zise amar miss Preussler. Aceste fiinţe, cărora le-aţi dedicat năzuinţele şi activitatea dumneavoastră. Toată viaţa nu aţi făcut altceva decât le-aţi căutat, am dreptate? Şi? A meritat?

Graves nu răspunse imediat. Deşi Mogens îl vedea doar din profil, sesiză lupta mută ce avea loc sub fruntea lui.

— Poate că m-am înşelat, spuse el foarte încet. Poate că ei nu sunt zei.

— De unde până unde această bruscă modificare de concepţie? întrebă miss Preussler.

— Eu niciodată nu am avut o părere despre ei, miss Preussler, răspunse serios Graves. Eu sunt om de ştiinţă şi în această calitate am fost curios.

— Ah! exclamă miss Preussler şi îşi coborî privirea asupra mâinilor lui. Nimic mai mult?

Graves rămase dator cu răspunsul la această întrebare şi se întoarse către Mogens:

— Ar trebui să discutăm mai târziu despre asta. În afara acestei sărmane fete, mai existau supravieţuitori?

— Nu, zise Mogens tărăgănat.

Se străduise să se concentreze asupra răspunsului la această întrebare simplă. Gândurile i se frângeau. Avea senzaţia că îi fugea pământul de sub picioare.

— Cutremurul, presupuse Graves.

— Acolo jos s-a prăbuşit totul, răspunse miss Preussler în locul lui Mogens. Ceea ce nu înseamnă că nu mai există şi alţii. Când am fost acolo noaptea trecută…

— Se poate, o întrerupse Graves. Eu sunt de părere că aproape sigur mai sunt şi alţii. Dar mă tem că pentru moment nu putem face nimic pentru ei. Şi nici nu mai dispunem de mult timp pentru a fugi de aici. Scoase ceasul de buzunar şi îi ridică capacul. Adăugă apoi: O jumătate de oră, ca să fiu mai exact.

— Eu nu voi pleca de aici atâta timp cât un singur om se mai află în puterea acestor bestii, spuse hotărâtă miss Preussler.

— Atunci veţi muri, răspunse Graves, şi nu veţi salva pe nimeni. Nici măcar pe această biată fată. Miss Preussler vru să intervină, dar Graves continuă clătinând din cap şi ridicând uşor tonul, care rămase totuşi moderat: Fiţi rezonabilă, miss Preussler! Nimeni nu are de câştigat dacă noi murim, şi exact asta se va întâmpla când poarta se închide şi când se trezesc vârcolacii.

— Dar nu îi putem pur şi simplu lăsa baltă, spuse miss Preussler nesigură, dar şi hotărâtă în acelaşi timp, chiar dacă într-o modalitate mai curând îndărătnică.

— Ne putem întoarce, răspunse Graves. Arătă spre fată: Având-o pe ea şi copilul ca dovadă, trebuie să fim crezuţi. Am putea reveni şi am putea pune capăt întregii poveşti. Dar asta doar dacă supravieţuim orei ce urmează.

Miss Preussler tăcu câteva secunde ce păreau că nu se mai sfârşesc. Se vedea pe faţa ei că se frământa. Mogens îşi dădea seama de lupta pe care o purta cu sine însăşi. Pentru

nimic în lume nu ar fi părăsit măcar un om aici, dar cuvintele lui Graves se sprijineau pe o logică solidă, căreia ea nu îi putea opune mult. Se uită neajutorată la fată, ca şi cum ar fi aşteptat decizia de la ea, decizie pe care ea însăşi nu cuteza să o ia, dar în cele din urmă fu de acord:

— Bine, dar să nu vă închipuiţi, doctore Graves, că v-aţi putea sustrage printr-un subterfugiu. Vreau să am cuvântul dumneavoastră de onoare că intenţionaţi într-adevăr să revenim şi să lichidăm această sămânţă a diavolului.

— Îl aveţi, răspunse Graves.

Mogens avea propria părere în ce privea *cuvântul de onoare* la Graves, dar avea senzaţia că în acest moment acesta vorbea foarte serios. Doamne, oare prin ce trecuse Graves în interiorul piramidei?

— Atunci să mergem, spuse miss Preussler.

Capitolul 50

Tom reveni exact când ei se apropiau de ieşire. Mogens nu ar fi putut spune dacă motivul îl reprezenta optica ameţitoare a oraşului subteran sau în mod intenţionat Tom se furişase până lângă ei, dar acesta apăru atât de brusc din neant, încât însuşi Graves tresări speriat.

În primul moment grija lui Mogens se îndreptă mai ales către fată, care împreună cu miss Preussler îi urma pe Graves şi pe el la distanţă de câţiva paşi. Ea nu reacţionă în niciun fel la neaşteptata apariţie a lui Tom, dar Mogens se întrebă ce va face ea când toţi vor părăsi aceste construcţii. Sau acest oraș.

— Cum stau lucrurile? se interesă Graves înainte ca Tom să fi putut spune un cuvânt.

— Nu stau bine, răspunse Tom deschis.

De data aceasta Graves tresări mai puternic.

— Ne-au găsit?

— Cine să ne găsească? întrebă Mogens.

Atât Graves, cât şi Tom îl ignorară.

— Nu direct, răspunse Tom. Dar mă tem că nu putem folosi pentru a ieşi drumul pe care am venit aici. Am văzut câţiva dintre *ei* pe drumul spre intrare.

— Despre cine vorbeşti? întrebă Mogens. Graves, ziceai că toate bestiile astea dorm!

— Asta aşa este, răspunse Graves calm. Mă tem că este vorba despre un fel de… paznici.

— Pe care dumneavoastră i-aţi alarmat când aţi pătruns în piramidă, spuse miss Preussler.

— Atribuirea de vinovăţii nu schimbă din păcate nimic în situaţia noastră, răspunse calm Graves. Apoi i se adresă lui Tom: Câţi sunt? Crezi că cu armele noastre am putea curăţa calea la nevoie?

Tom aruncă o privire rapidă asupra lui Mogens şi a celor două femei şi clătină din cap tăcut.

— Atunci avem nevoie de o altă cale pentru a ieşi, spuse

îngrijorat Graves.

— Ce este cu canalul? întrebă Mogens.

— Ce canal? întrebă şi miss Preussler.

— Apă sărată, spuse Tom, când Graves nu răspunse pe loc, ci îl privi nehotărât. Sunt sigur că are legătură cu marea.

— Despre ce canal vorbiţi? insistă miss Preussler. Doctore Graves! Profesore!

— Iar barca este destul de mare pentru noi toţi, continuă Tom fără să fie impresionat.

— Ce *barcă?* întrebă miss Preussler şi mai insistentă. *Profesore!*

— Tom a descoperit o barcă, răspunse Mogens fără chef. Şi un canal care probabil că duce în exterior.

Miss Preussler îl privea fix. Ca totdeauna, Mogens citea pe faţa ei cât o înfuria faptul că această descoperire i se ascunsese.

— Şi bănuiesc că până acum asta nu m-a interesat pe mine, zise ea.

— Nu am vrut să vă neliniştim fără rost, draga mea, spuse Graves pe tonul lui obişnuit, uşor arogant. Şi, în afară de asta, până acum acest canal nu ni s-a părut de mare folos. Apoi i se adresă din nou lui Tom: Drumul până acolo este lipsit de pericole?

Tom ridică doar din umeri.

— Şi atunci ce mai aşteptăm? întrebă miss Preussler pe acelaşi ton supărat. Dacă tot dispunem de atât de puţin timp, nu ar trebui să îl irosim cu discuţii inutile.

Judecând după expresia feţei lui Graves, ar mai fi avut de adăugat ceva la această temă, dar se mărgini să ridice din umeri şi reveni la Tom.

— Bine. Noi doi mergem înainte. Mogens, tu ne urmezi cu femeile, după ce vezi semnul pe care ţi-l vom face.

Mogens vru să întrebe care semn, dar Graves şi tânărul deja trecură de uşă. Şi de data aceasta Tom se transformă parcă într-o altă persoană, deplasându-se cu abilitatea de pisică admirată anterior de Mogens, în timp ce Graves îl urma rapid, dar mai stângaci. După cum mai remarcase de atâtea ori, cei doi păreau că se depărtează mai repede decât era

posibil. Chiar dacă Mogens ar fi îndrăznit să îl mai întrebe pe Graves, acesta nu l-ar mai fi auzit în clipa următoare. Amândoi se îndepărtau în aceeaşi direcţie din care veniseră cu toţii, şi Tom dispăru după una din monstruoasele statui de animale care mărgineau ampla alee; probabil că optica bizară din acest funest oraş îl absorbi şi pe el.

— Îmi pare rău de chestiunea cu barca, zise Mogens jenat. Ar fi trebuit să vă spunem, dar şi mie mi s-a părut lipsită de importanţă.

Dar acesta să fi fost adevărul? se întrebă el. Un răspuns cinstit ar fi sunat nu. Pentru că această barcă *era importantă.* Dar ceva din acea grotă îl speriase profund.

— Nu-i nimic, răspunse miss Preussler pe un ton neaşteptat de blând, aproape matern, care sugera că indignarea din vocea ei fusese îndreptată doar împotriva lui Graves, nu şi împotriva lui. Eu… eu trebuie să vă mulţumesc, profesore.

Mogens se întoarse spre ea cu o expresie întrebătoare:

— Pentru ce?

Miss Preussler se codi o clipă, dar în cele din urmă răspunse fără a-l privi în ochi:

— Ceea ce aţi făcut mai devreme a fost foarte curajos.

— Nu înţeleg… zise Mogens.

Şi acesta era adevărul. Nu pricepea la ce se referea ea.

— Acel monstru care mă atacase, explică ea. M-ar fi omorât dacă nu aţi fi intervenit. V-aţi riscat viața pentru a mă salva.

Mogens ridică încurcat umărul stâng şi simţi şi el cum pe buze îi apărea un zâmbet cam prostesc. Cuvintele lui miss Preussler îl impresionaseră, şi acestea corespundeau tot atât de mult realităţii pe cât în acelaşi timp nu corespundeau. Fără îndoială că îşi riscase viaţa atunci când atacase vârcolacul, dar gestul lui aparent altruist nu avea nicio legătură cu curajul. Realitatea era că nici nu se gândise la ce face.

— De fapt am făcut-o…

— … Nu pentru mulţumiri, ştiu, îl întrerupse miss Preussler. Tocmai de asta vă este atât de greu. Ea clătină din cap, şi în ochi îi apăru o expresie ciudat de duioasă, care nu mai avea nevoie de interpretări. Sunteţi un om atât de bun, profesore, dar cred că v-am nedreptăţit mult timp.

— În ce privinţă? întrebă Mogens.

Înainte de a răspunde, miss Preussler întoarse capul şi o măsură pe fată cu o privire lungă, foarte tristă.

— Fata de care mi-aţi povestit, prietena dumneavoastră.

— Janice.

— Janice. Aceşti monştri au răpit-o?

— Da, confirmă cu amărăciune Mogens. Eram acolo. A fost vina mea.

— Prostii, nu vă cred.

— Dar este adevărat, murmură Mogens. Au răpit-o sub ochii mei şi eu nu am făcut nimic ca să îi împiedic.

Miss Preussler făcu cu mâinile un gest de respingere a cuvintelor lui.

— Şi ce ar fi trebuit să faceţi? Să atacați aceste creaturi cu mâinile goale? Aţi fi fost ucis.

— Ştiu, răspunse Mogens.

Dar nu aceasta era problema. Poate că afurisita lui de obligaţie ar fi fost să moară încercând să o salveze pe Janice. Dar el nu făcuse decât să asiste la ce se întâmpla, încremenit de groază şi paralizat de oroare - da, şi de frică - şi nu făcuse nimic. De ce în urmă cu nouă ani nu reacţionase ca în urmă cu nouă minute? Rău în ce trăise nu fusese eşecul. Aici miss Preussler avea deplină dreptate: el nu ar fi schimbat nimic. Ar fi fost ucis sau în cel mai bun caz ar fi fost rănit, iar vârcolacul tot ar fi târât-o după el pe Janice. Dar nici măcar nu încercase.

— Nu vă mai faceţi reproşuri, profesore!

Probabil că în această clipă nu era greu să îi fie citite gândurile.

Miss Preussler continuă:

— Nu ajută nimănui. Ea se strădui să zâmbească, dar dădu greş la fel ca în privinţa tonului încurajator pe care încerca să îl folosească: Dacă vreţi să mai faceţi ceva pentru această sărmană fată, atunci ajutaţi-mă să îl supraveghez pe doctorul Graves.

— Dar nu aveţi încredere în el, presupuse Mogens.

Ce mai întrebare!

— Bineînţeles că nu am. Probabil că în acest moment el crede ce spune. Dar lucrurile nu vor rămâne astfel. Cunosc

bine oamenii ca Graves. Când ieşim de aici, se va răzgândi. Cineva ca el nu va admite niciodată ca tot ce este aici să fie distrus. Ceea ce nu admit eu este exact invers.

Nu numai că vorbele ei sunau al naibii de convingător, dar Mogens simţi că erau chiar gândite astfel. Avea dreptate. Ceva îl îngrozise profund pe Graves şi îl tulburase până în adâncul sufletului, iar acum, în această clipă, credea fără îndoială ceea ce spunea. Dar lucrurile nu vor rămâne aşa. Jonathan Graves nu ar permite niciodată ca acest oraş să fie distrus.

Chiar şi Mogens simţea în aceste momente un adânc regret că aceste artefacte fantastice şi acest tezaur inepuizabil de cunoştinţe primordiale trebuiau distruse, şi el însuşi simţea cât ar fi de uşor să cedeze vocii ademenitoare care îi şoptea să cedeze. Trecând peste toate spaimele pe care le trăiseră, trecând peste toate lucrurile înspăimântătoare ce se mai ascundeau aici, jos, descoperiseră totuşi o comoară de valoare incomensurabilă; un artefact dintr-o lume absolut străină, complet diferită, care nu numai lor, ci probabil întregii umanităţi le va permite să facă un pas către un viitor la care până acum nici nu îndrăzniseră să viseze. Poporul care ridicase acest oraş de neînţeles depăşise abisul dintre stele, în timp ce oamenii abia începeau timid să se ridice de la suprafaţa propriei planete, pentru câteva clipe, cu aripi fragile din pânză şi lemn. A distruge tot ce se afla aici, a sparge doar o singură piatră, a şterge un singur desen reprezenta mai mult decât o lovitură de pumnal în inima unui arheolog, era o crimă la adresa omenirii, a secolelor, dacă nu a mileniilor ce i se furaseră.

Şi totuşi, aşa trebuia procedat. În spatele a tot ce era de neînţeles, în spatele covârşitoarelor cunoştinţe, a binelui pe care aplicarea lor ar aduce-o oamenilor, pândea ceva. Mogens simţise asta tot timpul, nu numai de când coborâseră aici, ci cu mult înainte - poate din acea îngrozitoare zi în care o pierduse pe Janice - şi abia acum, exact în acest moment, era pregătit să îşi mărturisească sie însuşi că dăduseră peste răul absolut. Mogens nu se îndoia că monştrilor şi tuturor celorlalte pericole care pândeau de aici, de jos, le-ar putea

reuşi să devină stăpâni. Nu se îndoia că ei puteau să şteargă vârcolacii de pe faţa pământului, să învingă toate celelalte pericole şi capcane şi, în final, să închidă poarta către stele sau chiar să o utilizeze în scopurile lor. Ei, trei oameni slabi, vulnerabili, care nu dispuneau decât de propriile braţe şi de dorinţa de supravieţuire, reuşiseră până acum să sfideze pericolele. Simplul fapt că încă mai trăiau dovedea că duşmanii lor nu erau invincibili. Îi puteau învinge şi puteau să salveze tezaurul lăsat lor de vizitatorii din Sirius. Dar preţul pe care ar fi trebuit să îl plătească ei şi poate întreaga lume era prea mare.

— Dumneavoastră credeţi că îi sunteţi dator acestei fete, continuă miss Preussler, şi aveţi dreptate, profesore. Îi sunteţi dator să puneţi capăt acestui coşmar. Mai mult nu putem face pentru ea. Dar putem să facem în aşa fel ca soarta ei să nu mai fie împărtăşită şi de alţi nevinovaţi.

Mogens vru să răspundă, dar Graves se întoarse în acel moment şi, cu toate că era imposibil să fi auzit un singur cuvânt din cele spuse de miss Preussler, trebuie să îi atras ceva atenţia, pentru că vru să zică ceva, dar se mărgini să se încrunte şi să o privească cu o expresie întunecată, pentru ca în final să ridice din umeri, ca şi cum şi-ar fi pus o întrebare şi ar fi considerat că posibilul răspuns ar fi lipsit de importanţă.

— Drumul pare să fie liber, zise el. Dacă v-aţi putea întrerupe pentru o clipă discuţia, acum ar fi momentul să plecăm.

Mogens trecu tăcut pe lângă el. Avea senzaţia că se făcuse mai răcoare; când expiră, în faţa chipului se formară aburi. Miss Preussler clipi surprinsă, şi Mogens observă că i se făcuse pielea de găină pe antebraţul gol.

— Trebuie să aibă legătură cu poarta, spuse Graves. Cu cât te apropii mai mult de piramidă, cu atât se face mai frig. Făcu un gest cu capul în direcţia în care dispăruse Tom şi adăugă: Să ne grăbim!

Plecară în mare grabă, şi Mogens respiră uşurat când fata li se alătură fără să şovăie. Şi miss Preussler se arătă mulţumită; era evident că şi ea se aşteptase să aibă dificultăţi cu fata. Poate că era un avantaj că tânăra practic era lipsită

de voinţă. Dar Mogens nu credea că starea acesta era de durată.

Lăsară fără probleme în urmă aleea şi restul oraşului, dar când ajunseră la pod, tânăra se opri brusc. Miss Preussler o apucă de braţ şi încercă să o tragă cu atenţie după ea pe pod, dar ea se smulse şi făcu un pas îndărăt.

— Miss Preussler, vă rog! spuse Graves. Timpul ne este limitat.

— Staţi liniştit, îi răspunse miss Preussler şi cu un zâmbet liniştitor se întoarse către fată. Nu trebuie să te temi, te vom duce în siguranţă. Tu nu vrei să ieşi de aici? Să pleci de la aceşti monştri îngrozitori?

Ridică mâna ca să o liniştească, dar efectul gestului fu contrar: fata mai făcu o jumătate de pas îndărăt şi strânse mai tare la piept legătura în care se afla copilul mort. Dădea din cap cu putere. Pe faţă îi apăru o expresie speriată, chiar îngrozită.

— Da, îţi este frică, oftă miss Preussler. De aş şti cel puţin că mă înţelegi…

Lăsă capul pe o parte şi o privi întrebătoare pe fată, dar nu obţinu nicio reacţie interpretabilă drept răspuns.

— Miss Preussler, vă rog! spuse Graves.

De data aceasta ea îl ignoră complet.

— Trebuie să ai încredere în noi, continuă să vorbească miss Preussler, pe un ton în acelaşi timp impunător, dar şi blând. Aceşti monştri se vor trezi în curând. Dacă vom fi aici, ei ne vor omorî, iar pe tine te vor lua din nou la ei. Nu doreşti asta, nu?

Nici acum nu obţinu niciun răspuns, iar Graves îşi pierdu răbdarea. Înjurând cu voce joasă, trecu pe lângă miss Preussler şi întinse mâna către fată. Miss Preussler făcu o mişcare pentru a-l opri, dar Graves o împinse într-o parte.

— Nu avem timp de prostii! mârâi el.

Fata reacţionă aşa cum se aşteptase Mogens: cu copilul mort strâns la piept, mai făcu un pas înapoi şi cu mâna liberă lovi. Mogens, care făcuse cunoştinţă cu unghiile ei, îi dori în sinea lui Graves să repete acea experienţă dureroasă, dar Graves nu avea deloc intenţia să se lase zgâriat pe faţă sau

să păţească poate ceva şi mai rău. Apucă fulgerător încheietura mâinii fetei, i-o răsuci şi cu cealaltă mână o lovi în faţă atât de tare, că fata se clătină. Miss Preussler ţipă indignată, şi Mogens trase cu putere aer printre dinţii strânşi, dar Graves nu se lăsă impresionat de niciunul din ei, ci făcu repede un pas înainte şi smulse copilul.

Tânăra strigă strident şi vru să se arunce asupra lui cu braţele ridicate, dar Graves o împinse atât de brutal, încât aceasta se clătină şi căzu în genunchi. Dar sări imediat în picioare şi îl atacă din nou. Graves o trimise la podea pentru a doua oară, scutură capul supărat şi la al treilea atac al fetei o făcu să îngenuncheze din nou, aplicându-i un dos de palmă peste faţă. Tânăra se încovoie, duse ambele mâini la gură şi începu să scâncească încet.

— Graves, ce v-a apucat? strigă miss Preussler, respirând greu.

Graves nu îi răspunse. Fără urmă de compătimire privea fata care scâncea şi aşteptă până când ea înălţă capul şi îl privi. Ţinea copilul mort cu braţul întins spre ea.

— Îl vrei? o întrebă el. Nicio problemă! îl primeşti după ce trecem în partea cealaltă.

— Graves… începu miss Preussler, dar fu întreruptă imediat de vocea pe un ton ridicat a lui Graves.

— Ţineţi-vă gura, stimabilă doamnă! interveni el plin de dispreţ. Nu am niciun chef să mă las ucis numai pentru că dumneavoastră ţineţi seama de starea sufletească a unei străine pe jumătate cretină! Dacă îşi vrea copilul, vine cu noi. Dar dacă doriţi, puteţi să rămâneţi aici şi să o consolaţi. Eu plec în orice caz. Mogens, tu vii?

Nu aşteptă răspunsul, ci se întoarse pe călcâie şi începu să traverseze podul cu paşi grăbiţi. Miss Preussler privea în urma lui furioasă şi îngrozită, în timp ce Mogens şovăi un moment. Lipsa de scrupule a lui Graves îl indigna ca şi pe miss Preussler, dar trebuia şi să recunoască vrând-nevrând că acesta avea dreptate. Fiecare minut pierdut îi putea costa viața.

Decizia o luă fata. Aceasta respiră de două, trei ori adânc, privi în urma lui Graves cu ochii larg deschişi, apoi sări în

picioare cu un suspin şi alergă după el. Graves, care îi auzise paşii, aruncă o privire ironică peste umăr şi grăbi mai mult pasul. Nu alerga, dar păşea atât de grăbit, că fata îl ajunse abia la celălalt capăt al podului.

— Bărbatul acesta este un monstru, şopti miss Preussler.

— Da, mărturisi Mogens, dar adăugă făcând un semn cu capul în direcţia lui Graves: Dar se pare că funcţionează.

Miss Preussler îl privi atât de furioasă, încât el fu aproape sigur că sfânta ei mânie se va descărca asupra lui. Dar ea scutură doar dispreţuitoare din cap, şi se grăbi să îi urmeze pe Graves şi pe fată. Şi Mogens păşi pe bizara construcţie, care imediat ce fu atinsă cu piciorul începu să îşi bată joc de simţurile lui ca şi data trecută. Aruncă o privire peste umăr. Oraşul era liniştit, ca mort, însă imediat simţi prezenţa a ceva străin ce îl pândea cu ochi invizibili şi părea că înregistrează cu atenţie fiecare pas al lui. Involuntar privirea îi alunecă de la monstruoasele statui ce mărgineau aleea până la imensa piramidă aproape neagră din centru. Acum, când ştia ce adăpostea aceasta, îi părea ameninţătoare: conturul unui monstru ghemuit, pregătit de salt spre a se năpusti asupra lui cu uriaşa sa forţă. Vârful de aur capta într-un mod ciudat lumina verzuie ce umplea enormul dom de stâncă, părea că o amplifica şi simultan o transforma în altceva, altceva rău.

De acolo pândea ceva. Simţea asta. Şi era sigur că acest… *ceva* simţea tot atât de pregnant prezenţa lor.

Mogens alungă aceste gânduri şi grăbi pasul, pentru a i se alătura lui miss Preussler, deşi nu se simţea bine. Graves, care în final parcursese o distanţă scurtă într-un trap lejer, ajunsese între timp la capătul podului, iar fata îl urma îndeaproape. Cruzimea lui Graves nu se îndrepta către alte culmi - puţin înainte ca fata să îl ajungă, se lăsă pe vine şi puse jos, cu grijă, copilul. Apoi sări în picioare, făcu trei paşi repede înapoi, şi se aşeză în aşa fel încât să taie calea de retragere pe pod a fetei, dacă i-ar fi trecut cumva prin cap să se întoarcă în oraş. Ea ridică doar copilul, îl strânse protector la piept cu ambele braţe şi se ghemui lângă o stâncă neagră de înălţimea unui om, aflată ca capul podului.

Miss Preussler îl copleşi pe Graves cu un val de reproşuri şi

ocări, pe care acesta le primi cu o expresie de stoicism şi fără un cuvânt de apărare, iar când ajunse şi Mogens lângă ei, se întoarse şi făcu un pas către fată. Acum fata reacţionă aşa cum se aştepta Mogens - se sprijini cu toată puterea de stâncă şi pentru un scurt moment pe chip îi apăru o expresie de teamă puternică. Privirea îi fugea de colo-colo, rămase o clipă pironită asupra lui Graves, care îi tăia singura cale de retragere, şi chiar schiţă o mişcare uşoară de a se furişa pe lângă el, dar în aceeaşi clipă se retrase iarăşi în nişa în care se aflase.

— Te rog, copilă, ai încredere în mine! spuse miss Preussler pe un ton implorator.

Ea întinse cu grijă mâna către fată, dar nu ajunse la ea, acesta strângând şi mai tare copilul şi făcând tot posibilul să se contopească cu stânca. Încetase să mai suspine, şi faţa ei exprima doar frică.

Furioasă, miss Preussler i se adresă lui Graves.

— Priviţi ce aţi realizat! spuse ea revoltată. Violenţa este singurul lucru de care sunteţi capabil?

Graves ridică dispreţuitor sprânceana stângă. Fără a reacţiona la cuvintele lui miss Preussler, îşi părăsi locul, se îndreptă spre ea şi o împinse din calea lui, ignorând făţiş noile ei proteste, după care întinse braţul stâng spre fată.

Tânăra scânci de frică, şi Mogens încetă şi să mai respire, când observă faţa lui miss Preussler. Expresia ei arăta clar că nu va mai tolera să-l vadă purtându-se ca în celălalt capăt al podului.

Însă Graves nu încercă să mai smulgă încă o dată copilul fetei. Simulă doar mişcarea, făcu demonstrativ un pas îndărăt şi cu cealaltă mână indică direcţia în care trebuiau să meargă. Nu spuse nimic, dar fata înţelese ce voia de la ea. Fără să piardă o clipă din ochi faţa lui Graves, aplecată şi scâncind de frică, dar ascultătoare, ieşi din nişă şi plecă încet în direcţia arătată de Graves.

— Vedeţi? Funcţionează, spuse Graves cu un surâs arogant.

— V-am mai spus, doctore Graves, că vă consider un monstru? întrebă miss Preussler dispreţuitoare.

— De mai multe ori, confirmă Graves. Dar, draga mea, îmi

veţi putea mulţumi în voie ceva mai târziu. Acum vă rog să mergeţi. Pierdem timp.

Bineînţeles că miss Preussler îi dădu ascultare abia după ce îi aruncă o privire nimicitoare, apoi se întoarse şi se grăbi să ajungă fata. Mogens văzu cum aceasta vru să o ia de după umeri pe fată, care se feri speriată. El spera ca Graves să nu fi făcut o greşeală, în ciuda succesului aparent. Dacă tânără se decidea într-un moment nepotrivit să facă ceva nechibzuit, i-ar putea fi fatal.

— De cât timp mai dispunem? întrebă el în timp ce le urmau pe cele două femei la o distanţă sigură.

Graves ridică din umeri. Când răspunse, nu îl privi pe Mogens în faţă:

— Mă tem că nu de mult timp. Sper doar ca Tom să aibă dreptate şi acest canal să ducă într-adevăr afară.

— Şi dacă nu?

— Trebuie, pur şi simplu, ripostă Graves. Privi suspicios în jur şi continuă: Pe drumul către piramidă am văzut al naibii de multe astfel de bestii. Se strădui să afişeze un zâmbet încurajator. Dar nu îţi face griji, Mogens!

— Pentru că tu deja ai scăpat din situaţii mai grave?

Graves îi aruncă o privire ciudată.

— Nu mai grave, dar au fost unele care nu au fost mult mai puţin periculoase.

Prevăzător, Mogens renunţă să pună întrebarea ce s-ar fi impus. Deja regreta că intrase în vorbă cu Graves. Deşi străbătuseră cea mai mare parte a drumului lor, avea neplăcuta senzaţie că *pericolul* cel mai mare abia urma. Dar unde rămăsese Tom?

De parcă acest gând ar fi fost o parolă, tânărul se ivi brusc dintre stânci, la treizeci, patruzeci de metri în faţa lui miss Preussler. În ciuda terenului nesigur, acesta alerga. Miss Preussler se opri şi, de asemenea, Graves încremeni un moment, dar imediat porni în fugă.

— Tom! strigă el. Ce s-a…

— Linişte! exclamă speriat Tom. Ascundeţi-vă! Repede!

Mai uşor de spus decât de făcut. Poteca pe care mergeau era flancată de o parte de stânci mai înalte decât un om, iar

de cealaltă parte de un povârniş adânc de vreo zece metri. În piatra neagră se căscau nenumărate crăpături, dar niciunul dintre ei nu era destul de subţirel pentru a se ascunde într-o asemenea crăpătură. Panica păru că pune stăpânire pe Graves, care întorcea capul rapid în toate direcţiile. Dar imediat arătă în sus, către un punct aflat doar la câţiva paşi în spatele lui miss Preussler şi al fetei, şi strigă:

— Acolo! Trebuie să ne căţărăm!

Urmărind direcţia indicată de braţul lui Graves, pe Mogens îl trecu un fior rece. La trei sau patru metri deasupra lor se afla o fisură orizontală în stâncă, suficient de lată pentru a-i adăposti pe toţi. Dar i se păru imposibil să se caţăre acolo. Tocmai în acel loc peretele era neted aproape ca oglinda, cu minuscule crăpături şi neregularităţi care poate că pe un alpinist experimentat, cu dotări corespunzătoare şi mai ales având destul timp la dispoziţie, l-ar fi ajutat să îl escaladeze, dar nu probabil şi pe ei şi cu siguranţă nu pe miss Preussler şi pe fata care mai ducea şi copilul mort.

— Vin! Tom se opri gâfâind lângă ei şi se sprijini cu umerii de roca neagră. În ciuda răcorii, era scăldat de transpiraţie. Vin încoace!

— I-ai văzut? îl întrebă Graves.

Tom dădu cu greutate din cap. Respira atât de greu, că se strădui de două ori să răspundă:

— Nu… cred că nu. Dar sunt aproape în spatele meu.

Graves nu mai puse alte întrebări şi, cu o dexteritate de care Mogens nu l-ar fi crezut niciodată capabil, începu să urce pe peretele aproape vertical. După câteva clipe ajunsese deja la prag, se trase în sus cu un geamăt şi o clipă dispăru. Apoi îi apărură capul şi umerii, şi începu să gesticuleze agitat:

— Aici este o grotă. Repede!

Mogens ridică braţele fără prea mult optimism, dar le lăsă imediat jos şi privi neajutorat la miss Preussler, la Graves şi înapoi. Privirea ei exprima nu neajutorarea, ci de-a dreptul groaza, dar şi un gen de resemnare ciudată.

— Duceţi-vă dumneavoastră, spuse ea. Eu nu pot. Dar nu există niciun motiv ca ei să ne vrea pe toţi.

— Nu afirmaţi aşa ceva, spuse supărat Graves. Am venit

împreună aici, vom pleca împreună de aici!

— Nu sunt o capră de munte, doctore Graves, dacă v-a scăpat cumva lucrul acesta.

— Nu v-aş compara niciodată cu una dintre ele, stimată doamnă, răspunse Graves, şi continuă: Tom, ajut-o!

Tom? Mogens îl privi zăpăcit pe tânăr. Tânărul era mai scund decât el cu o jumătate de palmă, şi chiar dacă nu se îndoia că Tom s-ar dovedi mai puternic şi cu siguranţă mai rezistent decât el, asta nu schimba faptul că tânărul avea jumătate din greutatea lui miss Preussler. Şi gândul ei era asemănător căci privea buimacă, dar Tom nu mai pierdu timp cu asemenea cugetări. Hotărât îi întinse lui Mogens puşca, se sprijini cu spatele de stâncă, cu picioarele uşor flexate, şi îşi împreună mâinile la nivelul abdomenului.

— Ce intenţionezi să faci, Thomas? întrebă nesigură miss Preussler.

Tom îi făcu un gest de încurajare cu capul.

— Urcaţi-vă pe mâinile mele, am să vă ridic.

— Eşti nebun? ripostă miss Preussler.

— Fir-ar să fie, faceţi odată ce vă spune! strigă Graves.

Probabil că datorită tonului lui poruncitor, ea, perplexă, execută automat ce i se ceruse sau poate că în ultima clipă frica de moarte precumpăni - Miss Preussler ridică marginea rochiei, puse piciorul drept în mâinile împreunate ale lui Tom şi îşi făcu vânt. Tom gemu, i se înmuiară genunchii şi începu să se încline în faţă, iar miss Preussler fu pe punctul de a-şi pierde echilibrul. Începu să bată dezordonat aerul cu braţele, ceea ce bineînţeles că îi înrăutăți situaţia; Mogens se repezi şi cu palmele o împinse de spate. În primul moment nu fu doar sigur că această încercare nu era sortită eşecului şi că în următoarea secundă miss Preussler nu se va prăbuşi peste el cu forţa unui arbore retezat, şi îl va omorî. Dar se petrecu minunea: miss Preussler nu căzu, ci se lovi de perete cu braţele desfăcute, iar degetele-i răşchirate găsiră pe undeva un sprijin. Tom icni şi genunchii îi mai coborâră câţiva centimetri, când ea îşi ridică şi celălalt picior şi îl puse pe umărul lui, iar Mogens se simţi atât de surprins şi de neajutorat, că aproape îi dădu drumul când ea îşi făcu vânt,

iar palmele lui ajunseră de pe spate pe impresionatul şezut. Dacă şi-ar fi dezlipit palmele, ea s-ar fi prăbuşit cu siguranţă, aşa că nu făcu acest gest, ci doar tastă zadarnic după un alt loc mai puţin penibil, în timp ce Graves se aplecă şi mai mult şi întinse mâinile sale în mănuşi negre.

— Mâinile! Întindeți mâinile! ceru Graves.

Mâinile lui miss Preussler alunecară cu zgomot pe roca aspră în sus, dar ea începu să şovăie şi Mogens fu sigur că nu va avea tăria să atingă oribilele mâini ale lui Graves.

În cele din urmă o făcu totuşi, iar Graves o apucă zdravăn de încheieturi şi începu să o tragă.

— Ajutaţi-mă! spuse el abia respirând. Tom! Mogens! Împingeţi!

Mogens îşi mai mobiliză încă o dată toate puterile, şi Tom realiză cumva acrobaţia de a se întoarce şi a-şi vârî mâinile sub călcâiele lui miss Preussler, pentru ca, gemând şi cu faţa înroşită ca un halterofil care îşi supraevaluase forţele, să o împingă şi mai sus. Lui Mogens i se păru că se realizase o minune - şi nu una mică -, dar reuşiră. Graves trăgea, Mogens şi Tom împingeau, în timp ce miss Preussler părea că face tot ce îi stătea în puteri ca să le anuleze eforturile, când brusc îi dispăru greutatea. Mogens scoase un oftat de uşurare şi, clătinându-se, se întoarse la timp pentru a vedea dispărând în crăpătura din stâncă chiloţii cu garnitură de dantelă, lungi până la genunchi, ai lui miss Preussler, urmaţi de picioare, după care el se prăbuşi în genunchi. Şi Tom alunecă epuizat pe lângă perete, rămase pe vine, dar numai pentru câteva secunde, după care se ridică şi îl privi pe Mogens.

— Acum este rândul dumneavoastră, profesore, zise el.

Mogens clătină obosit capul. Inima îi bătea să îi spargă pieptul, iar spatele şi muşchii umerilor îl dureau atât de tare, de parcă ar fi încercat să jongleze cu două capace de sarcofag.

— Tu… mai întâi, răspunse el cu respiraţia tăiată.

— Eu pot să ajung singur sus. Dumneavoastră puteţi?

Era un argument căruia cu greu Mogens i-ar fi putut obiecta, deşi nu prea era convins că Tom ar fi în stare să se caţăre fără ajutor. Nu se mai opuse, ci făcu efortul de a se

ridica în picioare, puse la fel ca miss Preussler piciorul în palmele împreunate ale lui Tom, apoi se urcă pe umerii acestuia. Admiraţia faţă de miss Preussler îi crescu când îşi dădu seama cât de greu îi era să se lipească de perete doar prin efortul propriilor muşchi şi să îşi ţină astfel echilibrul. Mai pierdu două secunde preţioase rămânând ca paralizat şi neîndrăznind nici măcar să respire, după care cu o ultimă urmă de curaj ridică, cu grijă, braţele. Graves i le apucă cu o forţă care îl făcu să geamă, şi Tom, aflat sub el, se răsuci şi pur şi simplu îi făcu vânt în grotă. Mogens reveni asupra aprecierilor lui referitoare la puterea lui Tom. Băiatul nu era atât de puternic cum era el; era mult mai puternic. Mogens se simţi pur şi simplu catapultat în deschizătura din stâncă şi abia îşi putu feri capul de roca ce părea că făcuse un salt spre el. Şoldul îi şterse un colţ de piatră, apoi el alunecă încă un metru şi jumătate şi se opri izbindu-se de ceva care îi împinse afară aerul şi aşa puţin rămas în plămâni. Totul începu să se învârtească în jur. Simţi că era pe cale de a-şi pierde din nou cunoştinţa, şi-o menţinu totuşi printr-un disperat efort de voinţă, şi se sprijini în coate. Miss Preussler era întinsă undeva în întuneric, lângă el. Îi distinse faţa doar ca pe o pată luminoasă, dar ea se retrase pripită când o privi.

— Mogens, fir-ar să fie, ajută-mă! se auzi vocea lui Graves în spatele lui.

Mogens se întoarse, se târî pe coate şi genunchi şi când ajunse lângă Graves, luă aceeaşi poziţie ca acesta. Când scoase capul şi umerii peste pragul de stâncă, i se oferi o privelişte surprinzătoare: abia acum îşi dădu seama că niciunul dintre ei - nici măcar miss Preussler - nu se gândise la fată, şi după toate cele făcute de aceasta până acum, ar fi trebuit să le treacă prin cap că aceasta va folosi prilejul pentru a fugi. Dimpotrivă, dând dovadă chiar de îndemânare, ea tocmai se căţăra rapid mai întâi pe palmele unite ale lui Tom, apoi pe umerii acestuia, ţinând cu o mână copilul şi ajutându-se la căţărat numai de cealaltă mână. Cu toate acestea dădea dovadă de o abilitate incomparabil mai mare decât dovedise el ori miss Preussler. Şi nu şovăi nicio clipă să ridice braţul. Când Graves vru să îi apuce încheietura mâinii,

ea o deplasă într-o parte. Lui Mogens îi luă încă o nepreţuită secundă până să priceapă ce urmărea această mişcare. Se aplecă mai mult, îi apucă braţul cu ambele mâini şi o trase cu greutate sus. Deşi efortul îi solicita toate puterile şi nu era sigur că va reuşi să o ridice, Graves îl privea doar ironic, fără a mişca un deget ca să îl ajute.

Imediat ce fata fu în siguranţă, ea se smulse şi se afundă în grotă sprijinindu-se în genunchi şi într-o mână. Mogens rămase gemând pe podea şi avu nevoie de puţin timp ca să poată articula câteva cuvinte.

— Mulţumiri... pentru ajutorul tău... Jonathan, gâfâi el.

— Te-ai descurcat foarte bine singur, răspunse Graves. Şi nici nu aveam niciun chef să fiu zgâriat pe ochi. Se uită în jos şi zise: Tom, grăbeşte-te!

Drept răspuns, de jos zbură arma lui Tom, pe care Graves o prinse cu o mişcare îndemânatică, după care se aplecă iarăşi, dar Tom dovedi că îndoiala lui Mogens nu era justificată nici de această dată. Rapid şi abil ca o muscă, acesta se căţăra pe peretele aparent neted ca oglinda şi după cinci secunde se afla lângă ei.

Aşteptarea nu dură prea mult.

Mai întâi Mogens nu văzu creaturile. El mai mult le *simţi* apropierea într-un fel care îi era complet străin, de parcă deodată şi-ar fi descoperit un simţ nou, suplimentar. Simţi brusc faptul că se apropia de el ceva străin, ceva total *fals*.

Totuşi, aproape că îi scăpă un strigăt atunci când le *văzu*.

Erau cam o duzină, şi din cele povestite de Tom convingerea lui era că ar fi vorba despre vârcolaci. Însă numai primii trei ori patru erau vârcolaci. Restul erau... *altceva*.

Mogens nu găsea cuvintele potrivite pentru a descrie ciudăţenia înfricoşătoare a creaturilor. Erau complet diferite chiar între ele, şi niciuna dintre ele nu era om, deşi la prima vedere parcă ar fi avut vagi asemănări cu oamenii - adică se deplasau pe două picioare, aveau corp, braţe şi cap. Dar ceea ce la prima vedere părea mai familiar, la cea de a doua privire se transforma într-o oribilă batjocorire a vieţii.

Mogens crezuse că prin încrucişarea omului cu şacalul se

realizase tot ce era imaginabil mai oribil, şi probabil că aşa şi era - dar cel mai rău lucru *imaginabil* nu era şi cel mai rău lucru *posibil*.

Chiar deloc.

Procesiunea monştrilor absurzi, care se deplasau încet pe cărarea abruptă, părea să fie compusă fără excepţie din hibrizi oribili dintre om şi animal. Aceasta era probabil şi ceea ce o făcea insuportabil de urmărit; dacă Mogens nu ar fi fost atât de profund oripilat şi atât de... indignat în esenţa umanităţii lui, acestea ar fi fost doar nişte creaturi absolut străine şi de neînţeles. Dar nu era aşa, şi ceea ce îl făcea pe Mogens să nu mai suporte priveliştea lor erau tocmai aşa-zisele lucruri familiare din înfăţişarea lor. Erau acolo fiinţe cu aripi şi oribile ciocuri de păsări de pradă, creaturi acoperite de blană, solzi, ţepi, îngrozitori hibrizi de om şi şarpe, crocodil şi femeie, copil şi scorpion, şoim şi om. Erau şi...

Mogens parcă primi o lovitură de pumn.

Cei care defilau acolo jos nu erau nişte monştri creaţi aleatoriu de către o soartă oarbă.

Erau vechii zei egipteni.

Mogens nu recunoscu toate creaturile. Unele nu îşi găsiseră poate niciodată locul în panteonul lumii zeităţilor egiptene. Pe unele dintre ele omul poate că nu le întâlnise niciodată, altele probabil că apăreau abia după ce poporul faraonilor dispăruse demult, în timp ce altele erau probabil prea oribile pentru a continua să existe chiar ca demoni în legendele oamenilor, dar pe multe dintre ele le recunoscu. Iată-i pe Horus şi Thot, Seth şi Ra, Bastet şi Sobek, ca şi zeităţi mai mici, ale căror nume nu le reţinuse nimeni, dar ale căror imagini erau cunoscute. Era o privelişte care pentru un moment îl situă la limita demenţei, ba chiar un pas dincolo de ea.

Nu ştia cum îşi revenise. Poate că nici nu şi-a revenit cu adevărat. Ceva din el a fost distrus şi a rămas irevocabil şi fără putinţă de salvare în acea lume cenuşie a clarobscurului ce exista între lumină şi întuneric, în care îşi au originea nu doar demenţa, ci şi toate speranţele şi spaimele.

Şi totuşi, cel mai rău lucru nu era acesta. Cât de înspăimântătoare era priveliştea acestor oribile creaturi, mai

înspăimântător era ceea ce *simţea*. Ceva - ba nu, se corectă el în gând; nu ceva, ci *totul* - la aceste creaturi era *fals*. Nu se deplasau normal, ci cumva cum nu putea cuprinde în cuvinte; nu *erau* pur şi simplu, într-un mod de neredat în cuvinte pentru că în nicio limbă din lume nu existau cuvinte care să descrie acest lucru, pentru că totul era fals, fals, *fals*.

— Tu ce părere ai? îl întrebă Graves.

Mogens îl privi fără să îl înţeleagă.

— Ai spus „nu de aici“, stărui Graves. Ce voiai să zici?

Mogens nu îşi amintea să fi spus aşa ceva, dar dacă nu pleca de la premisa că Graves putea să îi citească gândurile, aşa trebuia să fi fost. Aproape tangenţial şi cu o întârziere de două, trei secunde, îl îngrozi faptul că Graves spusese ceva înainte ca el să îşi fi dat seama că procesiunea monştrilor depăşise de mult ascunzătoarea lor.

— Aceştia nu sunt de aici, răspunse în final cu o voce moale, răguşită, neutră.

— Da, la concluzia aceasta s-ar putea ajunge având în vedere cum arată, nu? întrebă Graves.

Întrebarea suna inadmisibil de amuzant, consideră Mogens în sinea lui.

Graves adăugă:

— Şi mă tem că în ceea ce fac sunt la fel de neplăcuţi, pe cât le este aspectul. Dar, oricum, asta este o problemă de punct de vedere.

— Găseşti ceva ilar aici? întrebă rece Mogens.

Graves clătină energic din cap.

— Nu. Nici nu ar trebui. Scuză-mă, te rog, dacă m-am exprimat neclar. Nu am vrut să râd de tine. Îmi închipui ce simţi la vederea lor. Și mie mi s-a întâmplat la fel când i-am văzut prima oară. Sunt îngrozitori şi sunt sigur că sunt şi foarte periculoşi. Dar tocmai tu, ca savant, nu ar trebui să uiți ce sunt.

— Şi ce sunt ei, în opinia dumneavoastră, doctore Graves?

Nu Mogens fusese cel care pusese întrebarea, ci miss Preussler. Ea nu se mişcase de la locul ei, dar era evident că auzise fiecare cuvânt, şi, chiar dacă nu văzuse monştrii şi era de bănuit că crezuse că ei vorbeau despre vârcolaci, cele

auzite o înfuriaseră.

— Creaturi aparţinând unei alte lumi, miss Preussler, răspunse calm Graves.

— Mie mi se par mai curând creaturi ale Satanei, zise ea.

— Dumneavoastră nu înţelegeţi, zise Graves. Nu este vorba pur şi simplu despre o specie necunoscută, despre un animal necunoscut adus din Africa sau din Asia de către un cercetător sau despre o oarecare pată albă de pe hartă. Dădu energic din cap pentru da mai multă greutate vorbelor lui, dar continua să zâmbească imperturbabil. Vocea îşi pierduse tonul de superioritate şi suna mai curând ca aceea a unui profesor care le explică elevilor săi cu răbdare şi pentru a nu ştiu câta oară o chestiune complicată, chiar dacă în sinea lui ştia foarte bine cât de puţin era înţeles. Adăugă: Aceste fiinţe sunt rezultatul unei evoluţii complet diferite, miss Preussler. Ele nu pot fi comparate cu nimic din ce există în lumea noastră.

— Şi unde vreţi să ajungeţi? se interesă, suspicioasă, miss Preussler.

— La faptul că nu este necesar să ne temem de ele. Nu avem nimic de reproşat. Este de înţeles, dar este greşit. Aceste fiinţe ne sunt absolut străine. Noi, oamenii, nu putem să trăim în pace nici măcar unul cu altul, aşa că în ce fel v-aţi aştepta să întâmpinăm fără rezerve creaturi ale unei lumi atât de străine.

— Eu nu am rezerve, spuse miss Preussler. Mie îmi ajunge ce am văzut.

Aruncă o privire semnificativă asupra fetei, care se ghemuise în cel mai îndepărtat colţ al grotei, cu genunchii strânşi. Avea privirea goală şi intona încet ceva lipsit de melodie în timp ce legăna inertul copil-şacal, dar după cele tocmai trăite de Mogens, el nu mai era la fel de sigur că ea înţelegea atât de puţin din ce se petrecea în jur, cum crezuse anterior.

Şi Graves urmărise privirea lui miss Preussler, şi dădu trist din cap:

— Da, aveţi dreptate, miss Preussler. Este groaznic ce i s-a făcut acestui sărman om. Dar aceste fiinţe nu trebuie

apreciate în baza valorilor noastre.

— Dar nici nu fac asta, răspunse miss Preussler. Nu le condamn, doctore Graves. Vreau doar să le omor.

Zâmbetul lui Graves îngheţă. Nu ripostă, dar Mogens văzu cât îi era acestuia de greu să îşi păstreze cumpătul şi înţelese definitiv că miss Preussler avusese dreptate. Graves nu va admite niciodată ca tot ce se afla aici să fie distrus.

— Cred că acum putem pleca mai departe, interveni Tom. S-au dus.

Graves îl privi încruntat. Părea supărat, dar Mogens avea impresia că supărarea îi era pricinuită mai mult de faptul că Tom cutezase să se bage în vorbă decât de ce spusese acesta. Când confirmă, deveni clar că era supărat pe Tom că avea dreptate.

— Fie, zise el mohorât. Dar poate că este mai bine să o iei înainte şi să te convingi că nu ne aşteaptă nimeni.

Capitolul 51

Pe drumul de întoarcere pământul se mai cutremură de două ori. Dar au fost şocuri slabe, ultimul fiind mai mult un tremur, ca fiorul final al unei febre depăşite. Din pământ nu mai ieşiră viermi, şi nici pietre sau blocuri de stâncă nu mai căzură din tavan. Totuşi, nu numai Mogens respiră uşurat când ajunseră la crăpătura din stâncă rece şi întunecată prin care trecuseră la venire. Drumul nu mai era lung, doar câteva sute de paşi, pe care îi făcură rapid, dar pe ultima parte Graves deveni tot mai nervos şi scoase de două ori ceasul din buzunar pentru a-şi arunca privirea pe cadranul orar. Probabil că ştia mai multe despre timpul ce îl mai aveau la dispoziţie sau poate că pur şi simplu îi era frică. Mogens renunţă să îl mai întrebe.

Fără nicio ezitare, Graves trecu primul prin crăpătură, înghiţit de întunericul ce domnea înăuntru, şi, aşa cum se aşteptase Mogens, miss Preussler gesticulă şi îi vorbi fetei destul până când o convinse să treacă prin crăpătura îngustă în care o aştepta ceva mai mult decât absenţa căldurii şi întunericul. În cele din urmă trecură cu bine şi mai repede decât se aşteptaseră de acest ultim obstacol şi în câteva clipe ajunseră la încăperea sub care se afla canalul şi barca. Mogens era cu ochii mai ales pe însoţitoarea lor cu părul negru, şi Tom întorcea capul mereu ca să îi arunce câte o privire. Acum fata îi urma ascultătoare, dar comportarea nu i se modificase din cauză că ar fi avut încredere în ei ori pentru că ar fi înţeles că ei voiau doar să o ajute. Cedase. În cele din urmă ceea ce îi făcuse Graves o speriase atât de tare, că nu mai îndrăznea să se opună. Dar asta nu va rămâne aşa. Era mai bine să fie cu ochii în patru, gândi Mogens.

Mogens trecu ultimul prin intrarea joasă care acum îi amintea mai mult de botul căscat al unui monstru amorf, de cealaltă parte se îndreptă din nou şi duse mâna la ochi, clipind des în lumina albă neaşteptat de puternică. Graves şi

Tom aprinseseră felinarele, şi tânărul tocmai era preocupat să facă acelaşi lucru şi cu lampa lui miss Preussler. Având în vedere pericolul care îi pândea ca şi mai înainte, Mogens se aşteptase ca Graves să se îndrepte imediat către scara ce ducea jos, pentru a ajunge cât mai repede posibil la barcă. În loc de asta, el se dusese la peretele din faţă şi ridicase lampa ca să studieze semnele şi imaginile.

— Ce Dumnezeu faci acolo, Jonathan? mormăi Mogens şi arătă aproape îngrozit spre scară. Hai să mergem! Sau crezi că este momentul potrivit să admiri picturi rupestre?

Graves nu îşi desprinse privirea de la perete. Dimpotrivă, ridică lampa şi mai mult şi-şi apropie cealaltă mână de perete pentru a pipăi cu vârful degetelor conturul unei hieroglife care amintea de combinaţia bizară dintre o pasăre şi ceva complet necunoscut.

— Mogens, eşti un încuiat, spuse el. Dacă nu acum, atunci când este momentul potrivit? Poate că niciodată nu vom mai revedea aceste desene. Poate că niciodată nu le va mai vedea vreun om.

— Poate că ar fi fost mai bine ca ele să nu fi fost văzute niciodată de vreun om, ripostă Mogens.

Graves îşi desprinse privirea de pe imagini, întoarse foarte încet capul şi îl măsură cu o privire lungă, exprimând un infinit dispreţ.

— Trebuie să îţi cer scuze. Tocmai te-am făcut încuiat, Mogens, ceea ce nu este adevărat. Tu eşti ceva mai mult, eşti un ignorant.

Mogens înghiţi tot ce îi stătea pe limbă să zică. Din punctul lui de vedere Graves avea probabil dreptate - dar ce conta asta în faţa punctului de vedere al unui nebun? În loc de a-i da lui Graves răspunsul pe care îl merita, ridică doar din umeri şi mai întrebă o dată:

— Acum putem să mergem mai departe?

— Încă un moment doar, răspunse Graves. Vreau să fac o fotografie a acestui perete. Slavă Domnului că am fost destul de prevăzător ca să îi cer lui Tom să ia cu el dotările pentru fotografiat.

— O fotografie?

Mogens aproape că strigase. Smintitul acesta se aştepta cu adevărat ca ei să aştepte liniştiţi ca Tom să despacheteze, să asambleze aparatul şi să facă toate pregătirile necesare executării unei *fotografii* a peretelui? Mogens nu se pricepea la fotografiere şi nici nu îl interesa domeniul, dar asistase la aşa ceva destul de des, ca să ştie că era nevoie de timp. Timp de care ei nu dispuneau.

Graves îi prevăzuse obiecţia, aşa că ridică mâna şi îi opri intervenția.

— Nu te teme, durează cel mult două, trei minute. Am presupus că vom avea la dispoziţie puţin timp şi am pregătit totul. Tom trebuie doar să instaleze aparatul. Dă ştiinţei şi restului lumii cel puţin şansa de a arunca o unică privire asupra acestei imagini.

„Chiar dacă această privire ne-ar costa viața”, gândi Mogens. Dar ciudat, nu reuşi să rostească aceste cuvinte. În ciuda fricii, în sufletul lui încă îi mai dădea dreptate lui Graves. Era doar o fotografie care nu putea să dăuneze. Şi care putea fi infinit de importantă.

Graves îi interpretă corect tăcerea şi făcu un gest de nerăbdare spre Tom.

— Tom, ai auzit. Montează camera. Şi grăbeşte-te!

— Ne riscaţi viața pentru o *fotografie?* întrebă miss Preussler, căreia nu îi venea să creadă.

— Alţii ne riscă viața din cauza unei idioate care îşi va petrece restul zilelor într-un ospiciu, murmură Graves supărat, dar nu o privi pe miss Preussler, ci adresă remarca sa peretelui pictat. Este incredibil, şopti el cu vocea tremurând de veneraţie şi cu ochii plini de o însufleţire care îl înfricoşă pe Mogens. Abia acum înţeleg! De aş fi ştiut mai demult!

— Despre ce vorbeşti? îl întrebă Mogens, deşi nu ar fi vrut.

Totul în el striga că era mai bine să nu îi mai vorbească lui Graves, pentru ca nu cumva neintenţionat să îi pună întrebarea decisivă care să îl împingă pe acest bărbat capricios dincolo de pragul îngust pe care se balansa de la coborârea lor aici. Deoarece Graves nu răspunse imediat, repetă totuşi întrebarea:

— Ce să fi ştiut mai demult?

— Imaginea aceasta, răspunse Graves şi începu să gesticuleze febril cu mâna liberă. Atinse lampa pe care o ţinea în mâna cealaltă, aşa că lumina ei începu să danseze peste fresce şi desene, dându-le o viaţă ciudată. Ceea ce vezi aici este mult mai mult decât o imagine, Mogens! Este o hartă! O hartă a patriei lor!

— Este un plan al oraşului, asta ştiu, răspunse Mogens, dar Graves scutură şi mai febril din cap.

Mişcarea amplifică jocul luminii şi al umbrei pe desen. Parcă în adâncul peretelui se trezea ceva la viaţă.

— Este o hartă a oraşului, confirmă Graves, dar în acelaşi timp este o hartă a ţării lor, nu vezi?

Mogens clătină din cap.

— Nu.

— Dar cum ai putea? ripostă Graves, zâmbind ciudat. Tu nu ai văzut ceea ce am văzut eu. Eu am fost în piramidă. Am văzut minuni pentru care tu ţi-ai da viața ca să le vezi măcar o dată, Mogens! Se retrase o jumătate de pas înapoi şi arătă spre perete cu braţul întins. Şi-au construit oraşul după modelul patriei lor, nu înţelegi? Asta… - şi arătă către piramidă - … este soarele lor. Sirius. Această clădire şi aceasta, şi aceasta… - arătă alte trei simboluri, şi spre spaima sa Mogens recunoscu presupusa mastaba în care fuseseră el şi miss Preussler - … trebuie să fie lumile care se rotesc în jurul lui Sirius. Aceste clădiri mai modeste reprezintă probabil sateliţii mai mici. Este o minune, Mogens! Doar această imagine singură va schimba din temelii concepţia noastră despre univers şi despre legile care îl guvernează!

— O teorie frumoasă, spuse Mogens. Dar colegii noştri astronomi te vor lapida când o vei susţine în faţa lor.

— Ba nu o vor face! răspunse dispreţuitor Graves. Vor râde de mine, fără îndoială. Dar râsul li se va opri în gât atunci când vor vedea asta.

— Ce? întrebă miss Preussler pe un ton tensionat. Când vor vedea *ce*, doctore Graves?

Graves se stăpânise excepţional, dar nu până la capăt. Dacă miss Preussler nu văzu, Mogens, care era mult mai

aproape de el, observă uşoara licărire mirată ce îşi făcuse apariţia scurt în ochii lui Graves. Dar acesta clătină doar din cap şi zise:

— Fotografia, draga mea miss Preussler, ce altceva? Apoi se întoarse spre Tom: Ce dracului mai aştepţi? Montează aparatul! Nu avem timp!

De fapt, până acum Tom nu mişcase un deget şi nici acum nu reacţionă, ci îl privea doar încurcat pe Graves.

— Tom! ridică tonul Graves.

— Mă… mă tem că nu voi putea, doctore Graves, bâigui băiatul.

Mogens nu îşi amintea să îl mai fi văzut pe acesta atât de nesigur.

— Ce înseamnă asta? pufni Graves. Tom, fir-ar a dracului de treabă, montează camera! Sau dă-mi blestematul acela de rucsac, şi o fac eu însumi!

Făcu un pas spre Tom şi întinse mâna spre a da curs vorbelor lui tocmai spuse, dar tânărul se retrase şi el un pas şi ridică mâinile ca pentru a se apăra. Graves se opri.

— Tom? întrebă el neştiind ce să creadă.

— Îmi… pare rău, doctore Graves, răspunse chinuit Tom. Dar l-am… uitat.

— L-ai uitat? gemu Graves.

— Şi ce Dumnezeu cari după tine în acel rucsac uriaş? întrebă nedumerită miss Preussler.

— Şi eu aş fi interesat să aflu, adăugă Graves.

— Chiar îmi pare rău, bâigui Tom, îl pregătisem, dar în grabă…

— Rucsacul, Tom! îl întrerupse Graves. Arată ce ai în rucsac!

Tom strânse din dinţi. Privea hăituit.

— Îmi pare…

— Rucsacul! îl întrerupse din nou Graves pe un ton mai ridicat, dar nu îi dădu posibilitatea lui Tom să mai reacţioneze, ci din doi paşi rapizi ajunse lângă el, i-l smulse cu o mişcare violentă şi începu să îi deschidă cataramele; Tom încercă să se apere, dar Graves îi împinse mâinile şi trase nerăbdător de curelele din piele atât de puternic, încât una

dintre catarame se rupse şi zbură lateral. Scoţând un strigăt triumfător îşi vârî mâinile în raniţă - şi făcu ochii mari. Exclamă: Dar ce…?

Tom se smulse şi se întoarse strigând. Graves făcu o mişcare instinctivă pentru a-l reţine, dar Tom îl evită fulgerător, sări într-o parte şi îi aplică acestuia o lovitură care îl făcu să se clatine. Graves se lovi de perete şi se prăbuşi la pământ. Înainte ca Mogens să fi înţeles ce se petrecea, Tom trecu pe lângă el cu un salt şi ieşi pe uşă.

— Dar ce…? abia putu să articuleze Mogens şi făcu nişte ochi incredibili de mari când văzu ce ţinea Graves în mână: un rulou învelit în hârtie de împachetat roşie-maronie, cu diametrul de două ori mai mare decât al unui deget gros, ceva mai lung de o palmă, cu un fitil subţire la un cap.

— Pentru Dumnezeu, ce… ce este asta? şopti miss Preussler.

Graves privea înmărmurit la ceea ce descoperise.

— Dinamită, rosti el cu greu. Tot… rucsacul este plin cu dinamită!

— Dinamită? repetă miss Preussler uimită. Cum aşa? Adică… ce vrea să…?

— Nătărău blestemat!

Cu un strigăt Graves sări în picioare şi aruncă bucata de dinamită. Instinctiv Mogens trase capul între umeri şi aşteptă să aibă loc explozia, dar dinamita se lovi inofensiv de perete, în timp ce Graves se întorsese şi deja era la uşă.

— Du femeile la barcă, Mogens! strigă el. Voi încerca să îl opresc! Dacă nu revin în zece minute, salvaţi-vă voi!

Ultimele cuvinte Mogens mai mult le ghici decât le auzi, căci Graves deja se năpustise afară.

— Dinamită? mai întrebă încă o dată miss Preussler. Dar… dar nu înţeleg… ce intenţiona să facă cu ea?

— Mă tem că o mare prostie, răspunse Mogens. Apoi se întoarse complet spre ea cu o mişcare hotărâtă, arătând în acelaşi timp către scări: Graves are dreptate. Nu avem timp. Haideţi, miss Preussler, am să vă explic totul pe drum!

Porni în grabă spre scară, abia stăpânindu-şi pornirea de a o lua de braţ pe fată; în loc să facă asta, se mai întoarse o

dată spre uşă. Atât Tom, cât şi Graves îşi lăsaseră lămpile aici. Luă una din ele, iar pe cealaltă o orientă cu lumina către scară. Mai mult nu putea să facă pentru Graves şi nici nu voia să facă mai mult. Înainte de a porni din nou, îşi scoase ceasul şi se uită la cadran. Graves îi ceruse să aştepte zece minute şi nu îi va acorda acestuia nicio secundă în plus!

Între timp miss Preussler şi fata ajunseseră la scară şi coborâseră două, trei trepte, dar tânăra se oprise şi refuza să continue coborârea. Miss Preussler îi vorbea încercând să o liniştească, dar ea doar dădea din cap şi probabil că s-ar fi întors dacă Mogens nu s-ar fi aflat în spatele ei, barându-i calea.

— Ce mai aşteptaţi? întrebă, nerăbdător, Mogens.

— Nu vrea să meargă mai departe, răspunse miss Preussler. Se pare că o înfricoşează cumplit ceva de acolo, de jos.

Ceea ce Mogens nu îi putea lua în nume de rău. Poate că de vină era scara în sine. Pentru că în definitiv ducea în adânc, înapoi în lumea în care trebuie să fi trecut prin cel mai rău lucru pe care şi-l putea imagina ea.

El nu spuse nimic, dar privi demonstrativ ceasul, şi miss Preussler reîncepu să îi vorbească fetei cu vocea ei calmă. Îşi irosiră astfel o bună parte din preţiosul lor timp - vreo trei minute -, dar în final fata fu convinsă să continue coborârea.

Dar numai până când ajunse la ultima treaptă. Miss Preussler se opri şi ea îngrozită când fu îndeajuns de aproape ca să vadă barca, dar fata reacţionă cuprinsă de panică. De data aceasta îi era indiferent faptul că Mogens se afla în spatele ei. Se întoarse scurt pe călcâie şi, dacă scara ar fi fost mai lată, l-ar fi aruncat la pământ.

Se izbi de el suficient de puternic pentru ca acesta să fie pe punctul de a-şi pierde echilibrul. Mogens se lovi de peretele tunelului îngust al scării, dar reuşi să o apuce pe fată, fără să îşi dea seama dacă o făcuse intenţionat sau numai ca să nu cadă din picioare. În prima clipă ea se apără cu o surprinzătoare putere, apoi el o simţi că renunţa. Pentru o fracţiune de secundă trebui chiar să o sprijine, ca aceasta să nu cadă.

— Profesore! strigă alarmată miss Preussler.

— Este în regulă, răspunse repede Mogens, sperând că era adevărat. O apucă atent de după umeri pe fată, o întoarse cu puţin efort şi o împinse trei trepte mai jos. Iat-o, preluaţi-o acum dumneavoastră! Cred că doar s-a speriat.

— Nu i-aş putea reproşa asta, spuse miss Preussler, dar o apucă bine de încheietura mâinii şi o trase spre ea într-o îmbrăţişare uşoară.

Acum ea nu se mai apără, dar îl alarmă totuşi pe Mogens. Din încrederea precaută manifestată de ea faţă de miss Preussler nu mai rămăsese nimic. Pur şi simplu se lăsa acum în voia sorţii.

— Ce este… chestiunea aceasta oribilă? continuă miss Preussler cu privirea pe barcă. Să nu îmi spuneţi că este barca despre care vorbea Graves!

— Mă tem că asta este, răspunse Mogens în vreme ce prudent i-o luase înainte şi se apropia de mal.

Înţelegea bine reacţia lui miss Preussler. Mai înainte, când şi el ajunsese aici pentru prima dată, fiind copleşit de descoperirea în sine, nu sesizase cât de funest arăta barca. Ca şi la locuitorii acestei lumi subpământene, deosebirea nu putea fi exprimată în cuvinte, dar exista: totul la acest vehicul era aşa cum trebuia să fie, dar în acelaşi timp, într-un mod înspăimântător, era *fals*. Barca nu era nici măcar completă. Mogens se întrebă ce va spune miss Preussler când va vedea cele două statui în mărime naturală ale lui Anubis, aflate la pupa şi la prora bărcii.

— Doar nu credeţi că eu voi pune piciorul pe această făcătură, zise miss Preussler în spatele lui.

— Mă tem că nu avem de ales, răspunse Mogens absent, fără să îşi ia măcar o clipă privirea de pe barcă; poate că înţelegea atât de bine neliniştea lui miss Preussler, pentru că pe el însuşi priveliştea îl neliniştea mai mult decât ar fi trebuit.

Ceva… se modificase. Dar nu putea să spună ce anume. Privirea îi aluneca necontenit pe suprafaţa întunecată a bărcii, de-a lungul conturului bizar, se oprea asupra unghiurilor şi marginilor, care erau atât de ţipător de false. Simţea ceva, şi

nu era doar pentru că privea barca cu alţi ochi. O… prezenţă. Acolo era un pericol care până acum nu existase. Dar îi era imposibil să îl identifice.

Mogens renunţă la aceste gânduri şi privi ceasul. Termenul dat de Graves aproape că trecuse. Mai avea mai puţin de trei minute, chiar dacă se îndoia că acest timp ar fi suficient să le convingă pe miss Preussler şi pe fată să urce în barcă.

— Chiar nu există altă cale de a ieşi de aici? întrebă miss Preussler cu vocea tremurândă.

— Mă tem că nu, răspunse Mogens.

Se întoarse pe jumătate către ea, de fapt doar pentru a-i arunca o privire liniştitoare, dar se încruntă când văzu faţa fetei. Aceasta era şi mai înspăimântată decât până acum. Ochii i se întunecaseră de frică, şi degetele ei se înfipseseră atât de adânc în legătura strânsă la piept, încât dacă ar mai fi trăit, copilul ar fi fost rănit cu siguranţă. Miss Preussler şi el nu erau singurii cărora priveliştea bărcii le insufla o teamă groaznică.

Nu era un lucru nou. Şi totuşi, ceva îl irita, şi mai trecu o secundă până când descoperi despre ce era vorba. Ochii fetei nu erau aţintiţi asupra bărcii. Privirea îi alunecase peste acest obiect monstruos de parcă ar fi fost cel mai obişnuit lucru din lume, ceea ce probabil că pentru ea chiar era aşa. Ea privea fix apa.

Se uită şi Mogens la suprafaţa neagră şi aproape neclintită, dar nu putu să descopere nicio deosebire faţă de ceea ce văzuse anterior. Era doar un curent uşor, insuficient pentru a mişca barca, şi poate că numărul algelor subţiri ca firul de păr crescuse puţin. Dar asta era tot.

Mogens îi sugeră din priviri lui miss Preussler să fie atentă la fată şi cu un pas mare urcă în barcă, înregistrând uşurat că sub greutatea lui aceasta se clătină uşor. Era bucuros că nu se confirmase posibilitatea la care se gândise, şi anume că nu ar fi vorba de o barcă adevărată, ci de o sculptură în piatră făcută după un model autentic.

— Veniţi! spuse el. Trebuie să ne grăbim!

— Dar doctorul Graves… începu nesigură miss Preussler.

— Doctorul Graves, o întrerupse Mogens în timp ce se

întorcea ca să se uite după vâsle, mai are cam două minute. Dacă în aceste două minute nu se întoarce, plecăm. A spus-o el însuşi.

— Dar nu îl putem părăsi pur şi simplu! protestă miss Preussler.

Mogens o privi surprins. După tot ce se petrecuse, se aşteptase din partea ei la o cu totul altă reacţie. Sământa de bunătate ascunsă sub proverbiala coajă dură a lui miss Preussler trebuia să fie mult mai mare decât îşi imaginase el până acum. Şi ea avea dreptate fără nicio îndoială. Totuşi, Mogens mai dădu o dată din cap hotărât şi respiră uşurat când găsi ceea ce căuta: nu vâsle, ci două prăjini solide, ceva mai lungi decât statura unui om, cu care barca putea fi împinsă.

— A spus chiar el, zise Mogens în timp ce se apleca să ia una din prăjini. Era neaşteptat de grea, şi în mână părea atât de netedă şi de masivă, de parcă ar fi fost din metal ori din piatră, şi nu din lemn. Trebui să îşi folosească ambele mâini pentru a o ridica şi a-i băga capătul în apă. Adăugă: Poate că în mod excepţional ar trebui să îl ascultăm o dată.

Prăjina se opri după ce capătul ei intră în apă surprinzător de puţin. În mod evident canalul era exact atât de adânc cât barca să poată naviga pe el. De probă, Mogens se lăsă pe prăjină cu toată greutatea corpului său. În primul moment nu se petrecu nimic, apoi barca se desprinse de mal încet, tremurând şi parcă împotrivindu-se ca o fiinţă vie care nu era de acord cu ceea ce i se cerea, şi începu să se rotească uşor pe loc.

— Haideţi, este timpul, zise el încă o dată.

Miss Preussler nu ar fi fost miss Preussler dacă nu ar fi lăsat să se mai scurgă câteva secunde, interval în care privea ba la el, ba la barcă, apoi cu un pas brusc şi hotărât urcă, trăgând-o după ea şi pe fată. Mogens fusese convins că tânăra se va opune, dar se pare că rezistenţa ei era definitiv învinsă. O urmă pe miss Preussler lipsită de voinţă, cu legătura strânsă la piept, cu privirea goală, rămasă insistent pe suprafaţa apei. Brusc Mogens înţelese ce avea în faţă: un om care îşi încheiase socotelile cu viața. Depăşise momentul în care o

înspăimânta de moarte ceea ce văzuse în apa neagră. Cedase supunându-se sorţii, poate pentru că nu mai avea putere să lupte sau poate pentru că nu învăţase niciodată să se apere.

Privirea lui Mogens o urmări pe cea a tinerei. Ea nu se uita doar la barcă acum. Cea mai mare teamă i-o inspira evident sarcofagul negru, poate chiar silueta monstruoasă gravată pe capac, şi Mogens se întrebă dacă ea văzuse vreodată *în realitate* o asemenea fiinţă monstruoasă. În urmă cu mai puţin de o oră ar fi alungat acest gând ca fiind ilar, dar acum simţi un fior rece pe spinare.

— Vă rog, luaţi dumneavoastră prăjina, miss Preussler, spuse el.

— Termenul fixat de doctorul Graves nu a expirat încă, zise ea sec.

Mogens o fulgeră furios cu privirea, dar nu spuse nimic. Ea avea dreptate, deşi era vorba doar de câteva clipe; de fapt nu despre Graves era atât de mult vorba. Miss Preussler înţelesese mult mai repede decât el că el se va întreba tot restul vieţii dacă Graves nu îşi făcuse apariţia tocmai în acel ultim moment. El părăsise o dată în viaţă pe cineva la nevoie şi nu o va mai face încă o dată. Fără un cuvânt îi puse prăjina în mână şi se duse să o ridice pe a doua, aflată la proră. Când trecu pe lângă sarcofagul negru, i se păru că îl atinse un curent de aer rece, dar putea fi o închipuire. Nu era prima dată când îl înşelau simţurile, de când se urcase la bordul acestei bărci.

Deşi miss Preussler ţinea în mână prăjina lejer, barca se întoarse încet pe loc, până când prora ridicată se orientă exact în direcţia în care canalul se pierdea în întuneric, şi cu un slab tremurat se opri. O altă coincidenţă care îl făcu pe Mogens să simtă un fior de gheaţă. Dar poate că barca se întorsese pur şi simplu din cauza curentului. Nu l-ar fi surprins prea mult dacă în acest moment barca s-ar fi pus singură în mişcare, dar ea vibră încă o dată domol şi se opri, iar Mogens băgă prăjina lui în apă şi se uită la ceas. Termenul dat de Graves se epuizase. Dacă plecau acum, nu îşi mai putea reproşa nimic. Nici Graves nu ar fi procedat altfel. Ba dimpotrivă - Mogens nici nu era sigur că acesta ar fi aşteptat

până se scurgea tot timpul, şi cu fiecare secundă pe care o pierdea punea mai mult în pericol viața sa şi a celor două femei.

— Ce voia… Thomas să facă cu dinamita? întrebă miss Preussler.

— O mare prostie, răspunse Mogens. Şi îmi este teamă că vina este a mea.

— Cum aşa?

— Ar fi trebuit să îmi dau seama, răspunse el cu jumătate de voce. Cel târziu atunci când am văzut acel rucsac imens.

— De văzut l-am văzut cu toţii, spuse miss Preussler. Şi cu toţii ne-am întrebat ce avea în el, eu chiar am glumit pe tema asta. Dar nimeni nu l-a întrebat. Nici eu.

— Dumneavoastră nu ştiaţi că părinţii lui Tom au fost ucişi de aceşti monştri. Cred că nu v-a povestit, nu? Se întoarse pe jumătate către ea şi continuă: I-au răpit mama, iar pe tatăl lui l-au omorât practic sub ochii lui. Băiatul avea de încheiat o socoteală cu bestiile acestea, miss Preussler.

— Şi dumneavoastră credeţi că acum vrea să se răzbune, zise ea, clătinând din cap.

— Nu ştiu de ce ar fi avut nevoie pentru altceva de un rucsac plin cu exploziv, spuse Mogens.

Privi către scară. Lumina pâlpâindă a felinarului îl înşela cu mişcări care nu existau. Nici urmă de Graves. Mogens se gândi la procesiunea monştrilor înspăimântători care defilaseră prin dreptul ascunzătorii lor, şi speranţa lui de a-l revedea în viaţă pe Tom sau măcar numai pe Graves scăzu. Privi ceasul. Trecuseră trei minute peste termen. Nu mai puteau aştepta. El nu avea nici măcar dreptul să facă asta. Nu punea în joc doar propria viaţă, ci şi a celor două femei.

Mâna lui strânse prăjina cu mai multă putere, dar în loc de a face barca să plece, închise doar cu un păcănit capacul ceasului său de buzunar şi îl vârî la locul lui.

— Ei nu ar fi pregetat niciodată, spuse miss Preussler încet.

— Poftim?

— Să îl lase. Este corect să aşteptăm. Şi, de parcă i-ar fi citit gândurile, adăugă cu un zâmbet subţire: Tocmai pentru că el probabil nu ar fi făcut asta.

— Totuşi, nu putem să aşteptăm mult, răspunse Mogens şi adăugă: Doar câteva minute.

Miss Preussler nu mai răspunse, dar pentru un moment privirea ei deveni blândă, ceea ce pentru el însemna mai mult decât orice ar fi putut să spună.

Se aplecă iarăşi peste bord şi orientă lumina lămpii către apă. Sub suprafaţa ei se mişcă ceva, dar nu putu să îşi dea seama ce fusese. Curios şi neliniştit, se aplecă şi mai mult şi orientă lumina către apa aflată lângă bord. Ceea ce se mişca domol în apă erau algele sau ceea ce considerase el până acum a fi alge, pentru că acum îi părea mai curând o textură de păr fin ce se mişca într-un alt tact decât cel al curentului. Mogens îngenunche şi întinse mâna pentru a atinge ciudata textură, dar ceva îl avertiză să nu o facă. Era poate vorba despre ciudata mişcare, acum mai clară, chiar dacă aparent nepericuloasă, dar care era inexplicabilă.

Se ridică în picioare fără a fi atins apa cu degetele, şi tocmai voia să apuce lampa pentru a inspecta ceva mai amănunţit malul canalului, când auzi zgomote.

Se îndreptă brusc şi orientă lumina spre scară exact când Graves cobora împiedicându-se. Acesta făcu doi, trei şi în cele din urmă patru paşi, unul mai mare şi mai neîndemânatic decât celălalt, se prăbuşi în genunchi şi în mâini şi încercă să folosească inerţia propriei căzături pentru a sări în grotă, apoi se rostogoli către malul canalului, pe podeaua zgrunţuroasă.

În urma lui năvăli un vârcolac.

Monstrul trecu peste ultimele trei, patru trepte dintr-un salt, aterizând şi el în mâini şi în genunchi, dar sări imediat în picioare. Mârâind furios, se uită în jur căutându-şi prada. Colţii îi sclipeau în lumina lămpii, şi ochii îi scânteiau ameninţător. Ceea ce îi picura de pe canini era oare sânge?

Urlând înspăimântător, vârcolacul se aruncă înainte aplecat puternic, cu sărituri groteşti de maimuţă absurd de mare. Ghearele îi scoteau scântei pe piatră, şi ratară pe puţin faţa lui Graves. Graves se aruncă într-o parte strigând; vârcolacul zvârli piciorul lui puternic, dotat cu gheare, către fața bărbatului. Şi de data aceasta Graves îl evită cu o mișcare disperată, dar piciorul uriaşei bestii îi sfâşie cu o forţă teribilă

mâna stângă.

Graves urlă de durere:

— Mogens, trage!

Dar Mogens nu avea cu ce să tragă. Graves îşi pierduse propria armă pe undeva, iar puşca lui Tom rămăsese sprijinită de peretele sălii de sus, acolo unde o lăsase acesta. Mogens nu putea decât să privească neajutorat, în timp ce miss Preussler balansa lampa îndreptându-i lumina direct către faţa monstrului. Vârcolacul urlă de parcă l-ar fi durut, duse braţele la faţă pentru a-şi proteja ochii sensibili şi se retrase puţin. În ciuda groaznicei sale răni, Graves profită de ocazie pentru a-şi aduna puterile şi a se apropia şchiopătând de barcă. Vârcolacul urlă furios şi se năpusti după el. Ghearele îi sclipeau ca nişte periculoase lame de cuţit. Mogens auzi zgomotul făcut de materialul sfâşiat, acoperit de ţipătul ieşit din gâtlejul lui Graves, care şchiopătă totuşi mai departe, ajunse la mal şi făcu un salt disperat. Ateriză neîndemânatic şi chiar lângă Mogens cu atâta forţă încât barca se aplecă pe o parte şi reveni apoi cu un plescăit greu. Mişcarea bruscă o făcu pe tânără să îşi piardă echilibrul. Se lovi de sarcofag şi căzu. Mogens, cu picioarele depărtate, luptă şi el un moment să nu se prăbuşească şi câştigă lupta datorită prăjinii în care se sprijinea cu ambele mâini. Doar miss Preussler îşi păstrase sângele rece: monstrul se năpustise urlând înainte şi, când ajunse la doi paşi de mal, ea se aplecă în faţă şi smuci prăjina într-o parte. Vârcolacul înregistră pericolul în ultimul moment şi încercă să schimbe direcţia, dar era prea târziu. Se lovi în plină viteză de prăjina al cărei capăt se sprijinea în noroiul de pe fundul canalului. Mogens crezu că aude cum trosneau coastele monstrului, şi urletul de furie al vârcolacului se transformă într-un horcăit. Monstrul căzu în genunchi, îşi cuprinse pieptul cu braţele şi începu să se încline încet într-o parte, Mogens sperând că va continua să se încline şi va cădea în apă. Spre groaza lui, în ultimul moment vârcolacul dădu să se ridice clătinându-se.

— *Miss Preussler! Prăjina! Împingeţi!* strigă Mogens.

În acelaşi timp se propti disperat în prăjină. Barca începu să vibreze. Timp de o secundă plină de groază aceasta nu păru

că s-ar clinti, apoi se puse cu greutate în mişcare.

Între timp vârcolacul se ridicase în picioare de-a binelea, dar părea rănit mai grav decât crezuse Mogens în primul moment. Se clătina. Din botul pe jumătate deschis se scurgea sânge. Era rănit, dar nu destul de rău. Mogens observă plin de spaimă că monstrul se pregătea să sară. Barca se îndepărtase puţin de mal şi începuse să plutească mai repede, dar nu suficient de repede. Chiar şi Mogens ar fi fost în stare, cu o săritură curajoasă, să ajungă de pe mal pe barcă, iar pentru un vârcolac distanţa nu reprezenta mai mult decât un pas mare.

Bestia îşi făcu vânt şi ateriză în barcă, chiar lângă Graves, cu atâta forţă că barca începu să se legene şi se aplecă periculos pe o parte. Mogens trebui să se agaţe cu toată puterea de prăjină pentru a nu fi aruncat peste bord, şi chiar vârcolacul se luptă urlând şi agitând sălbatic braţele pentru a-şi regăsi echilibrul. Ghearele îi şuierau prin aer ca nişte cuţite şi ratară pe puţin faţa lui Graves, dar atinseră copilul mort ţinut în braţe de tânără. Pur şi simplu i-l smulse; boţul de carne făcu o boltă înaltă prin aer şi căzu în apă cu zgomot la un metru distantă.

Tânăra ţipă de parcă ghearele ar fi atins-o pe ea, întinse disperată braţele ca pentru a-l prinde, şi Mogens fu convins că va sări în apă după copil. În loc de asta, ţipând şi mai strident, se întoarse şi cu braţele întinse se aruncă spre vârcolac. Unghiile ei îi brăzdară faţa, lăsând urme adânci pe botul lung de şacal, scoţându-i şi unul din ochii roşii, iar lovitura ei fu atât de puternică, încât colosul care încă se clătina îşi pierdu echilibrul definitiv şi căzu pe spate peste bord. Dar în ultima clipă o cuprinse între braţele lui puternice pe fată, luând-o cu el.

Mogens întinse mâinile pe cât de speriat, pe atât de inutil, pentru că era mult prea departe pentru a face ceva. Într-un uriaş val de stropi, monstrul şi tânăra dispărură sub apă.

Cu un salt, Mogens ajunse la mijlocul bărcii, şi miss Preussler părăsi şi ea prăjina şi veni balansându-se vârtos pe podeaua nesigură. Mogens se aplecă disperat peste bord, dar în primul moment nu văzu decât apă înspumată şi două

umbre vag conturate ce păreau că se luptau între ele. Canalul părea că fierbe.

Miss Preussler se aplecă şi ea mult în faţă şi încercă să apuce fata, dar Mogens o trase înapoi. Fără a se putea justifica, *ştia* pur şi simplu că ei nu trebuiau să atingă această apă.

Brusc din apă ieşi o mână. Mogens o apucă automat, trase cu toată puterea şi reuşi să ridice deasupra capul şi umerii tinerei, o apucă şi cu cealaltă mână, dar fata nu făcea nicio încercare de a-l ajuta, ci dimpotrivă, cu aceeaşi forţă iraţională cu care cei care se îneacă îl trag la fund pe salvator, încercă să se opună. Mogens se lupta acum să nu cadă el însuşi din barcă. Abia după ce miss Preussler apucă şi ea braţul din apă, cei doi, cu forţe reunite, reuşiră să o tragă pe fată pe jumătate în barcă.

Brusc fata fu smulsă violent. De pe buzele ei scăpă un strigăt de durere, iar Mogens şi miss Preussler au fost traşi în faţă. O labă puternică apucase gamba fetei şi o trăgea brutal.

— Jonathan, ajută-ne! icni Mogens.

Graves îşi adunase între timp puterile şi se agita pe undeva prin spatele lor, dar nu îi trecea prin cap să îi ajute. Era probabil prea grav rănit. Mogens îşi dublă eforturile pentru a trage fata în barcă, şi miss Preussler trăgea cât putea. Vârcolacul încă strângea gamba fetei cu înverşunare, dar puterea lui nu era atât de irezistibilă cum se temuse Mogens. Se pare că ceda. În jurul capului acestuia apa parcă fierbea, dar spuma se colorase în roz. Sângele îi curgea şiroaie din orbita goală, iar mişcările îi erau tot mai confuze şi la întâmplare, în ciuda forţei lui. Era posibil să se fi lovit cu capul de peretele canalului sau rănile îi erau mai grave decât păruseră.

Totuşi, forţele reunite ale lui şi ale lui miss Preussler nu erau suficiente pentru a trage fata în barcă. Dimpotrivă, fata se agăţase cu atâta putere de bordul jos al bărcii, încât îşi rupsese unghiile şi apa începea să ia nuanţe de roz şi aici. În cele din urmă, încet, fata a fost trasă înapoi în apă. Barca începu să se aplece şi Mogens simţi cum îl părăseau puterile în aceeaşi măsură în care puterile monstrului păreau că revin.

Monstrul slobozi un urlet lung, îngrozitor, în care se amestecau furia, durerea şi încă ceva mai rău, şi, când instinctiv Mogens privi în direcţia lui, fu scuturat de un nou fior de gheaţă. Abia acum băga de seamă că monstrul era acoperit de fire subţiri şi strălucitoare de alge, care în afara apei sclipeau mai curând în culoarea pielii şi în alb, în loc de negru, şi care acum îi aminteau şi mai mult de păr. Atingerea lor pesemne că era usturătoare, pentru că folosea o singură mână pentru a o ţine pe fată, în timp ce cu cealaltă încerca tot mai agitat să rupă textura strălucitoare de pe faţă şi de pe umeri. Strângea totuşi încăpăţânat piciorul fetei. Barca se înclina în continuare, şi Mogens înţelese că vârcolacul mai curând va răsturna barca sau va rupe piciorul tinerei, dar nu va ceda.

— Graves! strigă el disperat. Ajută-ne!

Nici acum nu se baza pe faptul că Graves va întreprinde ceva pentru a-i ajuta; pesemne că nu *putea*. Dar în secunda următoare Graves apăru în spatele lor. Ţinea în mână una din cele două prăjini. Era prea lungă pentru a lovi cu ea, dar el nici nu încercă să facă aşa ceva. În schimb, îi împinse vârcolacului capătul bont în faţă cu atâta putere că îi rupse câţiva colţi şi oribila creatură scoase un urlet chinuit.

Totuşi, nu dădu drumul piciorului fetei.

Ghearele îi pătrunseră şi mai adânc în carne, aşa că piciorul începu să sângereze şi mai tare. Graves scoase o înjurătură şi de această dată ţinti gâtul monstrului. Nu nimeri atât de bine cum intenţionase - mâna rănită îl stânjenea, ca să nu mai discutăm despre durerile înfiorătoare pe care le suporta fără nicio îndoială -, dar lovitura avu efect. Monstrul dădu în sfârşit drumul piciorului victimei lui, ridică în aer ambele braţe şi se scufundă cu un gâlgâit puternic, în timp ce Graves îl împingea în continuare cu prăjina, pentru a-l îneca.

— Acum, repede! strigă el. Trage! Nu ştiu cât îl mai pot ţine!

Mogens trase cu disperare şi, împreună cu miss Preussler, reuşi să tragă peste bord o parte a tinerei. Dar nu pe toată. Nici măcar atât cât se aşteptase. Deşi bestia dăduse drumul piciorului, se părea că o mai reţinea ceva.

Prăjina din mâinile lui Graves tremura tot mai puternic, smucindu-se într-o parte şi într-alta. El reuşise să îl apese pe vârcolac până pe fundul canalului şi să îl fixeze acolo, dar bestia se apăra cu disperare. Faţa lui Graves era schimonosită de efort, şi era doar o problemă de secunde până când va da drumul prăjinii sau aceasta îi va fi smulsă din mâini.

Mogens îşi dublă din nou efortul, dar îi venea tot mai greu să ţină fata. Respirând cu greutate, se aplecă şi văzu în cele din urmă ce reţinea fata: picioarele îi fuseseră prinse de algele unduitoare, care deşi subţiri ca firul de păr, i se înfăşuraseră în mari cantităţi pe picioare.

Cu o mişcare hotărâtă se aplecă mai mult şi încercă să rupă cu ambele mâini textura strălucitoare.

Dar s-a dovedit a fi o simplă încercare.

Mogens strigă de durere şi de surpriză, se retrase şi căzu neajutorat pe podea, alături de miss Preussler. Mâinile îl ardeau de parcă le-ar fi băgat în acid, şi acolo unde atinsese aşa-zisele alge pielea se înroşise. Fata striga nu din cauza fricii, ci de durere.

— Las-o! pufni Graves.

Acesta mai aplică o lovitură dură, finală, vârcolacului ţinut la fundul apei, apoi aruncă prăjina lângă el în barcă şi scoase din buzunarul hainei un briceag. Se putea ajuta doar cu mâna dreaptă şi cu dinţii pentru a scoate lama briceagului, aşa că fu cât pe-aici să cadă în apă, dar îşi recăpătă echilibrul în ultimul moment şi se aplecă mult în exteriorul bărcii pentru a ajunge la picioarele fetei. Mogens îl privea cu ochii mari. Să îşi fi pierdut Graves minţile? Lama briceagului era lungă cât degetul lui mic şi nu părea ascuţită. Va avea nevoie de o oră pentru a tăia hăţişul de alge.

În spatele lor apa începu să bolborosească, şi Mogens fu pe punctul de a scoate un strigăt când îl văzu pe vârcolac ieşind la suprafaţă în mijlocul unei explozii de spumă albă şi roz.

Creatura oferea o privelişte de groază. Era acoperită peste tot cu fire subţiri de un alb spălăcit care i se înfăşurau pe membre, îi acopereau botul şi ghearele, şi cu ramificaţiile fine, lacome, îi pătrunseseră în orbitele goale ale ochilor.

Ceea ce se mai putea vedea din pielea şi în special din faţa lui părea o unică rană sângerândă, de parcă fibrele îi devorau pielea.

Pe Mogens îl cuprinse panica. Deşi durerea arzătoare ce o simţea în mâini îi demonstra că bănuiala lui nu era chiar atât de absurdă cum raţiunea încerca să îl facă să creadă, se aruncă încă o dată înainte, îşi fixă mâinile de îmbrăcămintea sfâşiată a tinerei şi începu să tragă cu toată puterea. Spre surprinderea lui, Graves tăiase deja o bună parte a firelor mucilaginoase. Cât părea de ineficientă micuţa lamă a briceagului, secţiona firele aproape fără efort, şi cu fiecare pachet tăiat de Graves le era mai uşor să o tragă pe fată în barcă. În cele din urmă ultimele fire cedară cu un sunet sec, şi fata alunecă peste marginea joasă a bărcii aproape îngropându-i sub ea pe miss Preussler şi pe Mogens.

Graves lăsă briceagul din mână, căzu lângă ei în genunchi şi cu mâinile goale începu să rupă fibrele care rămăseseră înfăşurate pe picioarele fetei. Pielea ce se ivea de sub ele era roşie şi sângera în numeroase locuri. Mogens se ridică cu greu şi întinse mâinile ca să îl ajute, dar Graves îl împinse atât de brutal înapoi, încât îşi pierdu iarăşi echilibrul şi se lovi dur de sarcofag cu umerii şi cu partea din spate a capului.

— Eşti smintit? Mai bine ai grijă să plecăm de aici!

Mogens aşteptă să îi treacă punctele luminoase care îi dansau în faţa ochilor. Durerea pe care o simţea în partea din spate a capului era atât de intensă, că i se făcu rău, dar rezistă şi, strângând din dinţi, se ridică în picioare. Prăjina lui miss Preussler căzuse în apă şi plutea irecuperabilă la trei, patru metri în urma lor; chiar de ar fi fost mai aproape, Mogens nu ar fi avut curajul să bage mâinile în apă ca să o apuce. Milioane de fire strălucitoare alcătuiau un covor viu în jurul lor, pe suprafaţa apei. Vârcolacul dispăruse, dar acolo unde se dusese la fund apa încă mai bolborosea şi făcea spumă.

Mogens ignoră teama, apucă prăjina pe care Graves o lăsase jos şi plecă balansându-se către pupă. Barca pesemne că nimerise un curent, căci deja se îndepărtaseră la oarecare distanţă de locul în care vârcolacul căzuse în apă, dar se

deplasau exagerat de încet. Dacă mai apărea un vârcolac, erau pierduţi. Canalul nu era deloc lat!

Acest gând îl impulsionă pe Mogens. Se sprijini cu toată hotărârea în prăjină şi împinse. În primul moment, nu se întâmplă nimic. Barca tremură pe loc şi păru că se deplasează chiar mai încet, şi o mişcare oarecum vie cuprinse masa algelor. Testând precum o mână curioasă, două, trei din mănunchiul de sute de fire din jurul prăjinii se căţărară pe ea pe o porţiune, spre spaima lui Mogens, după care căzură înapoi în apă cu un plescăit sonor, ca şi cum ar fi supus intrusul în imperiul lor umed la o examinare sumară, după care şi-ar fi pierdut interesul pentru el.

Poate pentru că intrusul nu se dovedise a fi viu, gândi înfiorat Mogens. Orice ar fi fost aceste fibre, ele nu erau alge sau o altă plantă necunoscută. Erau vii şi în mod evident dispuneau de o voinţă proprie. Poate că nu era vorba despre o conştiinţă propriu-zisă, dar urmau cel puţin un puternic instinct, poate lipsit de raţiune, dar prin asta nu era un mai puţin periculos animal de pradă, care îşi căuta victima orbeşte.

— Mai repede, pentru Dumnezeu! zise Graves în spatele lui. Imediat vor fi aici!

Prudent, Mogens nu întrebă la cine se referea Graves. Dar împinse disperat prăjina, şi în fine barca se puse treptat în mişcare. La început chinuitor de încet, apoi mai repede, cu prora orientată înainte, intră în curent şi porni. Nu se mişca cu adevărat repede, dar se mişca.

— Mogens! Vino aici! ceru Graves.

Mogens se propti şi mai insistent în prăjină, dar fără să poată mări substanţial viteza bărcii. Privi înapoi peste umăr şi o văzu pe miss Preussler, care cu faţa uşor palidă se îndrepta spre el. Îi luă din mâini prăjina fără să scoată o vorbă şi împinse atât de tare, că barca nu numai că tremură sesizabil, dar îşi mări şi viteza substanţial.

— Duceţi-vă, nu vreau să rămâneţi prea mult singur cu el, îi strecură ea încet.

Mogens şovăi.

— Sunteţi sigură că... începu el o frază.

Miss Preussler băgă încă o dată prăjina în apă, şi de data aceasta barca se urni mai repede. Nu spuse nimic, şi Mogens plecă fără să mai scoată nici el un cuvânt.

Graves îi făcea nerăbdător semne să se grăbească, în timp ce jumulea cu vârful degetelor câteva fire care îi rămăseseră prinse pe mănuşi, pe care apoi le aruncă în apă. Mogens simţi că i se face rău când văzu mâna stângă a lui Graves. Vârcolacul practic i-o zdrobise. Cusăturile mănuşii negre crăpaseră, şi ceva alb, umed se revărsa din ea. Graves părea că nici nu observase.

Uimit, trăgea spre el mâinile lui Mogens, le întorcea pe o parte şi pe alta şi dădea fără întrerupere din cap:

— Absurd, ce absurditate… repeta el neîncetat.

Mogens nu putea să facă altceva decât să suporte cu dinţii strânşi tortura. Mâinile încă îl mai ardeau ca focul. Atingerea lui Graves îi provoca dureri în urma cărora în ochi îi apărură lacrimi. Cu greu îşi înăbuşea un geamăt de durere.

— La ce dracului te-ai gândit? i se adresă Graves. Compasiunea lui avea evident limite. Nu ştii ce ţi se poate întâmpla dacă atingi drăcoveniile astea?

— Nu, de unde să ştiu?

Graves strânse dispreţuitor buzele, îi prinse o mână şi Mogens ţipă de durere când îi smulse de pe dosul palmei un fir alb unduitor şi îl aruncă peste bord. Imediat rana începu să sângereze, dar Graves nu se mulţumi cu asta, ci îi examină atent ambele mâini a doua oară şi chiar a treia oară înainte de a le da drumul. Furia din privirea lui nu scăzu în niciun caz, ci mai curând se accentuă.

— Tu ai mai mult noroc decât minte, spuse el clătinând din cap. Râvneşti la nişte mâini ca acestea?

Ridică mâinile sale înmănuşate şi depărtă degetele. Sub pielea neagră ceva parcă pulsa. Ceva ce voia să iasă.

În loc să răspundă - şi ca să fie cinstit, pentru a scăpa de oribila privelişte a mâinii zdrobite a lui Graves -, se aplecă spre fată şi întinse mâna spre picioarele ei, pe care însă nu îndrăzni să le atingă; nu numai pentru că aceasta tresări înspăimântată şi se ghemui cât mai departe de el, ci mai ales din cauza priveliştii îngrozitoare pe care o ofereau. Labele

picioarelor, pulpele şi fluierul piciorului păreau jupuite. Oribilele tentacule lăsaseră pe pielea ei urme adânci, sângerânde, şi răni mici care sângerau şi ele.

— Nicio grijă, zise ironic Graves, se va alege poate cu câteva cicatrice, nimic mai mult. Cred că i-am îndepărtat toate firele.

— Crezi?

Graves ridică din umeri şi se corectă:

— Bine, sunt sigur. Acum eşti mulţumit?

— Nu. Mogens se ridică şi adăugă: Poate că ne-ar fi ajutat dacă ne-ai fi spus de la început cât de periculoase sunt drăciile acestea.

— Nu puteam să bănuiesc cât de aproape ne vom lovi de el, răspunse Graves imperturbabil. Dacă te-aş fi informat cu privire la fiecare pericol ce ne-ar fi aşteptat aici, jos, atunci ne-am fi aflat şi acum sus, în tabără. Cu o mişcare energică a mâinii, îl opri pe Mogens să riposteze şi continuă: Acum ajunge. Nimeni nu a fost vătămat în mod serios, asta este principalul.

— Cu excepţia ta.

Mogens făcu un gest cu capul către mâna zdrobită a lui Graves. Graves se încruntă şi îl privi cu o expresie complet lipsită de înţelegere. Îi urmări privirea interlocutorului şi tresări uşor.

— Ah, asta, zise el. Nu este atât de grav. În câteva zile nu va mai rămâne nicio urmă.

Stomacul lui Mogens se revoltă când Graves ridică braţul şi răsuci palma în faţa ochilor, ca pentru a acorda mai multă credibilitate cuvintelor sale. Mănuşa se mişcă precum un sac ud umplut cu terci vâscos. Pe la cusăturile crăpate se scurgea o mucozitate albă în fire subţiri, sclipitoare.

— Vezi? continuă Graves cu un rânjet larg, amuzat de reacţia lui Mogens la vederea mâinii. Totul este în ordine.

Mogens îşi concentră iarăşi atenţia asupra lui miss Preussler şi asupra fetei, pentru că se temea că în clipa următoare va trebui să verse. Şi miss Preussler îl privea pe Graves, şi expresia din ochii ei oglindea cel puţin aceeaşi scârbă pe care o simţea Mogens însuşi, chiar dacă greaţa era

pricinuită mai puţin de mâinile lui Graves, şi mai mult de el însuşi şi de comportamentul lui.

— Dumneavoastră ne datoraţi o explicaţie, doctore Graves, spuse ea brusc.

Deşi mişcările ei erau precaute, la fiecare manevrare a prăjinii săreau în barcă stropi de apă în care se aflau fibre negre strălucitoare. Până acum nimeni nu le acordase atenţie, dar Mogens nu se putea apăra de senzaţia groaznică a unei mâini cu mii de degete, care se apropia de ei încet, dar cu mare grijă. Şi ea observase neplăcuţii intruşi şi, deşi se străduia să plescăie cât mai puţin, nu îşi putea ascunde frica provocată de imaginea lor.

— Privind ce? întrebă Graves.

— Privind asta, răspunse miss Preussler, făcând un gest hotărât cu capul către textura mişcătoare din apă.

Graves strânse dispreţuitor din buze.

— Nu există motiv de îngrijorare. Această... substanţă nu este periculoasă, dacă manifeşti o anumită prudenţă.

— Nu este periculoasă?

Mogens îşi privi demonstrativ mâinile. Acestea nu arătau nici pe departe atât de rău ca picioarele fetei, dar în ce îl privea era de ajuns.

— În mod normal nu manifestă niciun interes faţă de proteina umană, răspunse Graves. Nu ştiu de ce ne-a atacat. Poate că de vină a fost apropierea vârcolacului.

— Asta sună lămuritor, zise ironic Mogens.

Graves ripostă furios:

— Mogens, mă surprinzi iar şi iar. Şi tot mai des negativ. *Ar trebui* să sune lămuritor, cel puţin pentru tine.

Mogens tăcu şi îl privi doar cu un amestec de furie şi neînţelegere, dar Graves reacţionă cu totul altfel decât sperase el, respectiv cu o mişcare furioasă a mâinii.

— Ce este cu tine? Ţi-ai lăsat toate cunoştinţele sus, în tabără? Ce crezi tu că este asta?

— Un vas, răspunse Mogens, dar Graves îi tăie din nou vorba cu un gest de supărare.

— Nu este un vas *oarecare*, Mogens. Este o barcă mortuară. Iar asta... - lăsă mâna zdrobită să alunece cu un

zgomot respingător pe blocul negru de lângă el — … asta este un sarcofag. Ei sunt originari din mare, Mogens. Vin din apă, şi după moarte se întorc acolo. Poate că aceasta este forma lor primară. Din ce au provenit şi ce devin ei după moarte, asta nu ştiu. Şi, ca să fiu cinstit, nici nu mă interesează. Cu puţin noroc, peste o oră ieşim de aici, şi acest coşmar se încheie.

Mogens vru să răspundă, dar ochii îi căzură pe sarcofag şi se încruntă gânditor. Ciudat, ar fi putut să jure că puţin mai înainte ceva din mucilagiul alb scurs prin crăpăturile mănuşii lui Graves picase pe capacul sarcofagului. Dar lemnul negru era perfect curat. Probabil că se înşelase. Dar rămase cu o senzaţie neplăcută care se accentuă când şi Graves, încruntat, îşi opri un moment privirea pe sarcofag. Apoi, cu un efort vizibil, schimbă tema discuţiei.

— Mai târziu poţi să îmi faci câte reproşuri vrei, dar acum avem altă problemă. Ajută-mă!

Puse mâna pe unul din cei patru suporţi care susţineau baldachinul sculptat de deasupra sarcofagului şi începu să tragă de el cu toată puterea. Stâlpul lustruit, mai înalt decât un stat de om, nu se clinti, cu toate că îl trăgea mai să îi sară ochii din cap.

— Ce dracului, binevoieşte să mă ajuţi odată! spuse el cu răsuflarea tăiată.

— Ştii cu adevărat ce încerci să distrugi în acest moment? întrebă Mogens fără să mişte.

— Da… un artefact… unic… vechi de milenii, spuse gâfâind Graves. Nu ar fi fost… necesar… dacă… nu ai fi scăpat… prăjina. Şi acum ajută-mă totuşi… sau vei… descoperi… cum s-a simţit un faraon… în mormântul lui din piramidă… sub un milion de tone de rocă. Avem nevoie de ceva… să împingem.

Mogens îl mai privi o secundă. Graves era pe punctul de a distruge ceva unic, dar în acelaşi timp avea dreptate: fantastica lor descoperire nu folosea la nimic dacă nu puteau să vorbească cuiva despre ea. Omul de ştiinţă din el îl va urî tot restul vieţii, dar inimos, decise totuşi să îl ajute pe Graves.

Fără rezultat. Stâlpul nu se clinti, deşi îl scuturară şi îl

traseră din toate puterile. După două, trei minute renunţară ajunşi la capătul puterilor şi scăldaţi de sudoare, fără să reuşească să clintească câtuşi de puţin suportul ce părea atât de fragil. Mogens se sprijini de sarcofag suflând din greu, în timp ce Graves se aplecă sprijinindu-şi palmele pe coapse şi trăgând aerul în piept ca un astmatic.

— De fapt… de cine… fugim? De vârcolaci? întrebă Mogens abia trăgându-şi sufletul.

— Poate, răspunse Graves nu mai puţin afectat decât el. Deşi nu cred că îndrăznesc să ne urmărească până aici. Ei se tem de ceea ce este în apă.

— Cel puţin unuia nu pare să îi fi fost tare frică, interveni miss Preussler, dar Graves dădu doar din cap.

— Mă tem că de vină am fost eu, mărturisi el. L-am rănit. Aceste creaturi reacţionează extrem de violent dacă le produci o durere.

— Ah, da? întrebă sarcastic miss Preussler. Altfel nu?

Graves se îndreptă, trase cu zgomot aer în piept şi îşi şterse cu dosul mâinii sudoarea de pe frunte. Câteva secunde fixă cu privirea apa, aparent gânditor, apoi scoase ceasul din buzunar, îi ridică capacul şi încruntat studie cadranul ceva mai mult timp. Apoi zise:

— Lăsaţi-o aşa, miss Preussler!

Miss Preussler se propti şi mai tare în prăjină.

— Cum aşa? întrebă ea. Tocmai contravin… vreunei obligaţii sindicale?

Graves închise capacul ceasului.

— Acest canal este limpede că are legătură cu marea, spuse el.

— Şi? Speraţi cumva ca paza de coastă să ne vină în ajutor?

Graves se aplecă, luă lampa şi îi îndreptă lumina către malul zidit.

— Vedeţi linia întunecată lată de două degete, aflată deasupra nivelului apei, draga mea? întrebă el. Nivelul apei a scăzut. Afară trebuie să fi început refluxul.

Miss Preussler încetă să mai împingă la prăjină.

— Şi?

— Asta înseamnă că refluxul ne trage în exterior, răspunse Graves.

Miss Preussler clipi des. Faţa îi strălucea de sudoare.

— Este adevărat? i se adresă ea lui Mogens.

— *Este* adevărat, spuse nemulţumit Graves. Deci încetaţi să vă mai risipiţi energia şi ocupaţi-vă mai bine de fată. Cred că are nevoie de puţină asistenţă.

Miss Preussler îl fulgeră cu privirea. Dar nu spuse nimic, ci trase prăjina din apă cu o mişcare supărată, o aruncă la picioarele lui Graves cu o energie exagerată şi se îndreptă către fată. Graves privi încruntat în urma ei, dar şi cu o strălucire ironică în ochi incomplet stăpânită. După un moment ridică din nou capul şi examină, evident îngrijorat, pereţii ce alunecau încet pe lângă ei. Lăsaseră mult în urmă grota şi străbăteau fără niciun zgomot un tunel zidit, al cărui tavan se ridica la doar câţiva centimetri deasupra baldachinului. Se întreba dacă această ciudată barcă fusese construită pe măsura tunelului, ori invers, dar nu ajunse la un răspuns clar. În acest coşmar logica nu avea mare importanţă.

Mogens ridică şi el privirea şi examină tavanul. Şi aici erau peste tot imagini, fresce şi basoreliefuri, dar şi alte reprezentări care îl înspăimântară peste măsură, dar îl şi fascinară într-un fel morbid. Dacă le priveai îndelung, imaginile păreau că se mişcă, regrupându-se într-un sens nou, funest, şi aproape că socoti că aude şi şoapte mute, o voce fantomatică aflată adânc sub gândurile lui, care povestea istoria interzisă a unei perioade aflate în urmă cu milioane de ani.

— Cât mai avem… până la coastă? întrebă miss Preussler, şovăind.

Graves ridică din umeri.

— În orice caz prea mult, murmură el. Nu ştiu. Suntem la şase, şapte kilometri de coastă, dar nu am idee despre viteza bărcii acesteia. Trase zgomotos aer în piept şi adăugă: Mă tem că Tom va fi mai rapid.

— Dinamita, presupuse miss Preussler. Vrea să arunce cine ştie ce în aer cu ea. Dar noi vom fi prea departe când

explozia…

— Tom nu vrea să arunce în aer *cine ştie ce,* miss Preussler, o întrerupse Graves. El se află în drum spre piramidă, pentru a o distruge.

— Dar este ilar, răspunse ea. Chiar dacă sunt doar o femeie proastă, doctore Graves, ştiu că nici măcar de o sută de ori mai mult exploziv nu va fi suficient pentru a distruge imensa construcţie.

Graves zâmbi trist.

— Mă tem că el intenţionează să arunce în aer poarta.

— Legătura cu Sirius? îi scăpă lui Mogens.

— El nu ar fi trebuit să o vadă niciodată. Nu ar fi trebuit niciodată *să afle* despre ea. Vina este a mea. Cum de mi-o fi venit ideea să îl iau cu mine!

— Şi ce se întâmplă dacă reuşeşte? întrebă, cu vocea tremurândă, miss Preussler.

— Asta nu ştiu, recunoscu Graves. Nimeni nu poate să spună ce se întâmplă atunci când un astfel de instrument formidabil scapă de sub control. Poate că nimic. Dar eu mă tem…

Nu mai continuă ideea, ci ridică doar mâinile într-un gest de neputinţă şi Mogens simţi un fior de groază. Fantezia lui nu cuteza să prefigureze ce s-ar putea întâmpla dacă Tom ajungea măcar în *apropierea* porţii, cu rucsacul lui plin de explozivi. Aşa ceva nu văzuse niciodată, şi nu era nici fizician sau astronom, dar îi era clar ce forţe inimaginabile - fie ele fizice, psihice sau poate de altă natură - erau necesare pentru învingerea imenselor distanţe dintre stele şi ce se putea întâmpla dacă aceste forţe scăpau de sub control.

— Nu ştiu ce se va întâmpla, miss Preussler, mai spuse încă o dată Graves. Poate nimic, poate ceva de neînchipuit.

— S-ar putea prăbuşi întreaga peşteră, murmură miss Preussler impresionată.

— S-ar putea întâmpla asta, răspunse serios Graves. Dar ar putea să fie şi sfârşitul întregii noastre lumi.

Capitolul 52

Dacă afirmaţia lui Graves, conform căreia se aflau la aproximativ cinci kilometri de coastă, era corectă, ar avea nevoie de cel puţin o oră pentru parcurgerea distanţei; poate mai mult, pentru că, deşi barca înainta ceva mai rapid, se deplasa totuşi prea încet. Uriaşele blocuri de piatră din care era construit tunelul şi fibrele tremurătoare din apă făceau dificilă stabilirea vitezei, dar Mogens nu credea că se deplasau mai repede decât un drumeţ care mergea agale. Probabil că aveau nevoie de două ore, nu de o oră, dar acest lucru nu mai avea importanţă, pentru că oricum nu vor putea scăpa.

După cuvintele lui Graves, se aşternuse o tăcere apăsătoare. Chiar şi miss Preussler părea să fi înţeles în ce pericol teribil se aflau şi probabil că pricepuse şi consecinţa acestor vorbe, pe care niciunul dintre ei nu cuteza să o expună, dar care plutea în aer pe cât de neexprimată, pe atât de inexorabilă: aveau o singură speranţă, oricât ar putea ea să fie de groaznică. Şi anume ca monştrii să îl prindă pe Tom înainte ca acesta să se apropie de piramidă. Gândul era atât de neuman, că lui Mogens aproape că îi era ruşine că îi trecuse prin cap, şi totuşi acest gând nu îl mai părăsea; deşi în acelaşi timp bănuia că Tom nu se va lăsa oprit.

După ce trecuseră atât de aproape de moarte, între ei începuse să se aştearnă o tăcere apăsătoare, rea. Singurul zgomot era permanentul foşnet mătăsos în care Mogens credea că recunoaşte un ritm ascuns, chiar dacă nu îl putea identifica, şi care în timp începea să aibă un efect adormitor. Stătea rezemat cu spatele de bordul bărcii, cu ochii închişi. Dar numai pentru un moment. Întunericul din spatele pleoapelor sale îl înspăimânta. Redeschise grăbit ochii şi îl privi pe Graves, aflat la proră. Aşa cum stătea acolo, cu un picior sprijinit de proră, şi cu lampa în mâna ridicată, îi amintea lui Mogens de căpitanul Ahab, care pândea balena

albă. Ideea era într-un fel amuzantă, dar îi provocă totuşi un fior. Nu doar din cauza simbolisticii ei, ci pentru că ea îi redeştepta o amintire pe care o crezuse uitată. Amintirea a ceva… *mare*.

— Unde se termină acest canal, Jonathan? întrebă, gânditor, Mogens.

— Cred că în mare, răspunse Graves pe un ton uşor ironic. Dacă ai în vedere că este vorba despre apă sărată, presupunerea este la îndemână. De ce întrebi?

Mogens nu putea da un răspuns direct. Ideea era încă prea vagă, şi amintirea nu era suficient de clară, dar avea legătură cu Tom.

Apoi îşi dădu seama despre ce era vorba. Se întâmplase în prima zi, atunci când Tom îl luase cu maşina de la San Francisco. O bucată de drum merseseră de-a lungul coastei, iar el *simţise* ceva, ceva imens şi străin, ce pândea de departe, în larg, necunoscut şi ascuns, cu răbdarea unei fiinţe pentru care timpul nu are nicio însemnătate. Ce spusese Graves atunci când se întorsese din piramidă? *Este plină de apă.*

— Vă admir, profesore, spuse miss Preussler încet. Nu ştiu dacă în locul dumneavoastră aş fi avut forţa.

— Ce forţă?

— De a nu întreba, răspunse miss Preussler.

— Să întreb? Ce?

— Profesore, ştiţi că eu nu sunt entuziasmată de lucrurile cu care vă ocupaţi, dar totuşi îmi dau seama că tot ce este aici trebuie să reprezinte împlinirea vieţii dumneavoastră, indiferent de părerea mea. Trebuie să aveţi mii de întrebări.

Se înşală, gândi Mogens. Nu sunt mii, sunt milioane. Şi ce era aici, jos, nu reprezenta împlinirea vieţii sale. El şi-ar fi *dat* viața doar ca să poată arunca o singură privire în acea fantastică lume. Totuşi, clătină din cap:

— Există răspunsuri care nu sunt probabil destinate oamenilor.

— Şi să auzi asta din gura unui om de ştiinţă! oftă Graves.

Ei discutaseră încet, dar el înţelesese fiecare cuvânt.

Mogens renunţă la răspuns, dar nu şi miss Preussler.

— Tocmai unui om al ştiinţei i se potriveşte puţină smerenie, doctore Graves, spuse ea.

— Aşa este cum ziceţi, draga mea, oftă Graves.

Evident, nu avea niciun chef să discute mai departe acest subiect, mai ales cu *ea*.

Dar miss Preussler nu părea de acord să cedeze atât de uşor. Se pregăti de un răspuns mai dur, când din sarcofag se auzi un râcâit uşor.

Mogens înlemni drept ca o lumânare, iar Graves se întoarse şi privi sarcofagul cu ochii cât cepele.

— Ce… articulă miss Preussler, dar imediat fu întreruptă de Graves.

— Linişte! Tăceţi!

În mod surprinzător miss Preussler nu mai zise nimic, dar îi dădu cu grijă drumul fetei din braţele sale şi se îndreptă.

Mogens asculta cu inima bătând ca un clopot. Zgomotul nu se mai repetă, dar nu mai era necesară reacţia celorlalţi pentru a se convinge că nu fusese doar închipuirea lui. Zgomotul nu a fost puternic, dar pătrunzător ca o lamă de cuţit: sunetul unor gheare ca de oţel pe lemnul nu mai puţin dur. Şi nu se mai auzise şi ceva ca o respiraţie grea?

— Ce a fost asta? mai întrebă o dată miss Preussler.

— Nimic, răspunse Graves.

— Dar s-a auzit ceva, insistă ea.

— Nu a fost nimic! Graves se înfurie. Lemnul lucrează sau aşa ceva. Vă rog, miss Preussler, situaţia noastră este destul de proastă şi fără ca noi înşine să o luăm razna.

Încercă să mai înmoaie duritatea vorbelor lui cu un zâmbet, ceea ce nu reuşi deloc; în primul rând pentru că reveni la ei ocolind sarcofagul la o distanţă cât mai mare. Nici miss Preussler nu mai spuse nimic, dar privirea cu care măsura silueta sculptată pe capacul sarcofagului vorbea de la sine. După o clipă se întoarse şi ea la locul ei. Barca se clătină îngrijorător când se aşeză pentru a o lua protector în braţe pe fată.

Misteriosul zgomot nu se mai repetă, cel puţin nu în următoarea jumătate de oră, cât barca pluti calm, într-un tempo moderat. Nimeni nu vorbea. Ciudatul fâsâit care îl

neliniştise atât de mult pe Mogens deveni tot mai uşor şi cândva dispăru cu totul, fără ca el să îi fi descoperit provenienţa, şi treptat se făcu mai răcoare. Când şi când câte o undă uşoară trecea plescăind peste bordul bărcii, ameninţând să o umple cu apă, fără ca ei să poată face ceva. Nu aveau nimic cu care să scoată apa, şi ca să încerce cu mâinile goale era de la sine înţeles că nu se putea. Mlaştina care devenea tot mai largă era plină de fibre ce se mişcau şi, chiar dacă Graves afirmase că în principiu acestea ar fi inofensive, niciunul nu era dispus să îi verifice spusele. Nici măcar el însuşi.

Mogens se gândi îngrijorat că vor fi nevoiţi să verifice fie că vor, fie că nu vor.

Din când în când barca se lovea de câte un obstacol ascuns în apă sau aluneca pe fundul canalului, ocazii, rare de altfel, care pentru Mogens păreau a fi indicii clare că barca fie se afunda mai mult în apă devenind mai grea din cauza lichidului din ea, fie adâncimea canalului scădea. Mogens, care toată viaţa nu părăsise uscatul şi nu avea nicio experienţă pe mare, îşi bătea de o vreme zadarnic capul - de fapt ca să-şi găsească o ocupaţie - încercând să îşi dea seama cât mai putea să scadă nivelul apei când refluxul va atinge nivelul minim. Atunci când plecaseră, între fundul bărcii şi fundul canalului era cel mult o jumătate de metru, iar acum să tot fie cam o palmă, iar judecând după zgomotul şi tremurul bărcii în unele locuri adâncimea era şi mai mică. Fără îndoială că aceia care construiseră canalul ţinuseră cont şi de acest aspect, dar avuseră ei oare în vedere şi faptul că barca putea fi împovărată cu greutatea suplimentară a patru oameni?

— În faţă este ceva!

Vocea lui Graves îl smulse pe Mogens din gândurile lui. Se ridică şi privi în direcţia indicată, dar nu văzu altceva decât ceea ce vedea tot timpul: întuneric. Se ridică şi miss Preussler, care îl privi întrebător, dar răspunsul a fost doar un ridicat din umeri sugestiv.

Graves agita mâna în care ţinea ridicată lampa. Bineînţeles că lumina ei le intra în ochi, aşa că în primul moment Mogens

văzu doar fulgere albe, apoi imagini verzui, tot mai palide rămase pe retină. Îi mai acordă, în gând, lui Graves un punct în minus, dar se abţinu de la orice comentariu şi aşteptă răbdător să poată să vadă din nou normal.

În primul moment nici nu a fost sigur dacă propriii ochi nu îi joacă o festă, pentru că tot ceea ce vedea era doar o pată cenuşie spălăcită, ce părea că îşi schimba neîntrerupt forma şi uneori dispărea complet.

— Şi? întrebă miss Preussler.

— Am reuşit, răspunse agitat Graves.

— Am reuşit? repetă amar miss Preussler. Adică vreţi să spuneţi că Thomas nu şi-a atins ţelul?

— Probabil, răspunse rece Graves. De nu ar fi aşa, acum nu am mai fi în viaţă, la fel ca mulţi alţi oameni. Aţi fi preferat asta?

— Bineînţeles că nu, răspunse sfidătoare miss Preussler. Dar eu nu vreau să îmi fac astfel de socoteli. Mi-ar părea rău de băiat.

— Şi mie, miss Preussler, răspunse Graves, părând foarte sincer. Apoi făcu un gest dispreţuitor cu mâna şi continuă pe un ton entuziast: Nu înţelegeţi? Acolo, în faţă, trebuie să fie ieşirea! Este lumina zilei!

De fapt, licărirea cenuşie semăna mai mult cu lumina mată a înserării decât cu fantomatica lumină verzuie a lumii subpământene. Dar miss Preussler îl privi cu îndoială şi spuse:

— Lumina zilei? Dar asta…

— … Ar însemna că afară deja s-a luminat, o întrerupse Graves emoţionat. Am umblat mai mult decât am crezut, dar ce importanţă mai are? În câteva minute vom fi afară. Am reuşit!

Lui Mogens îi era greu să nu se lase molipsit de entuziasmul lui Graves. Desigur că se simţea uşurat, dar socotind în minte rezulta că s-au putut scurge cel mult două ore de când trecuseră de poarta încăperii templului. Chiar dacă timpul avusese ciudata proprietate de a se scurge aparent mai încet pe măsură ce evenimentele erau tot mai periculoase, afară nu putea să fie zi.

— Se pare că regulile noastre nu mai sunt valabile aici, spuse Graves, observându-i privirea plină de îndoieli şi interpretând-o corect. Cu treaba aceasta poţi să îţi baţi capul mai târziu, Mogens! Tot ce contează acum este faptul că am reuşit.

Mogens nu prea era sigur de asta. Pata cenuşie de o luminozitate spălăcită se mărea treptat şi devenea mai clară acum, când Graves nu mai agita lampa în direcţia ei. Dar ceva nu era în regulă.

Schimbă din nou o privire rapidă cu miss Preussler, şi acum Mogens fu sigur că în ochii ei vede ceva mai mult decât nelinişte. Şi deodată începu să se îndoiască de faptul că fata se ghemuia atât de strâns în ea doar din dorinţa de mai multă căldură şi siguranţă. Poate că gestul nu era unilateral. Cel puţin din dimineaţa anterioară înţelesese definitiv cât de puternică era această femeie -, dar asta nu însemna că uneori ea însăşi nu ar fi avut nevoie de protecţia şi forţa pe care era în stare să le ofere atât de generos.

Barca plutea mai departe chinuitor de încet. Pata cenuşie de la capătul tunelului se apropia treptat, de parcă barca se deplasa tot mai încet, pe măsură ce se apropia de ţel. Mogens încă nu putea să spună ce îl deranja la acea privelişte, dar senzaţia simţită nu scădea în amploare, ci din contră, se amplifica.

În timp ce se lupta cu senzaţia tot mai păcătoasă că viteza de deplasare scădea pe măsură ce se apropiau de sursa luminii cenuşii, Mogens privi pentru prima dată după mai mult timp lateral. Până acum acolo nu fusese mare lucru de văzut. Aproape pe tot timpul călătoriei, Graves orientase lumina lămpii sale în faţă, pentru a observa obstacolele ce s-ar fi ivit - oricum nu le-ar fi fost de mare folos, căci nu aveau nici vâsle şi nici altă posibilitate de a influenţa viteza sau cursul bărcii -, dar acum orientase lumina lateral, pentru a nu eclipsa licărul palid din capătul tunelului, aşa că Mogens putu să vadă cât de mult se schimbase mediul.

Dacă nu ar fi văzut oraşul subteran, nu i-ar fi trecut prin cap gândul că se afla în altceva decât într-o grotă naturală: timpul făcuse să dispară fără urmă frescele, hieroglifele şi

desenele vechi de mii de ani şi nivelase lucrările în piatră. Blocurile odinioară finisate cu grijă, din care se compuneau pereţii şi tavanul, erau acoperite cu depuneri de milenii, mâncate timp de mii de ani de sare şi umiditate, îmbibate şi cicatrizate de mucegai, putregai şi de răbdătoarea acţiune a microorganismelor. Din loc în loc se desprinseseră blocuri întregi din tavan şi căzuseră în apă, porţiuni din pereţi se prăbuşiseră sau se deformaseră în aşa hal încât simplul fapt că mai rezistau părea că sfidează legile naturii.

Şi, pe măsură ce se apropiau de sursa luminii cenuşii, era tot mai rău. În timp ce capătul călătoriei lor era tot mai aproape, voiajul lor părea ca o întoarcere în timp: după ce trecuseră de poarta din camera templului, ajunseseră coborând scara într-un trecut milenar aproape integru. Acum mileniile treceau pe lângă ei în ritmul în care plutea barca pe apă; forţa de neînţeles care păzea oraşul de sub pământ de efectul mileniilor slăbea pe măsură ce se apropiau de capătul tunelului. Însuşi Mogens putea recunoaşte pe ultima porţiune numai forme abia schiţate - pentru că el ştia ce să caute - o linie prea dreaptă pentru a fi trasată de natură, un unghi doar puţin prea exact, o rotunjime ce părea puţin prea precisă. Totuşi, nici unui vizitator mai atent care ar fi nimerit aici din întâmplare nu i-ar trece prin cap că s-ar afla în altceva decât într-o grotă apărută pe cale naturală. Nici suprafaţa apei nu mai era netedă, ci străpunsă de un labirint de pietre, colţi de stâncă şi mici cataracte, printre care barca îşi urma drumul condusă parcă de un spirit, fără să se lovească măcar o dată de ceva.

Apoi auzi hârâitul. Lui Mogens i-au trebuit trei, patru secunde pentru a se convinge pe sine că fusese doar sunetul scos de o piatră de care se frecase barca, dar imediat îşi dădu seama că nu era aşa. Ştia de unde provenea zgomotul.

De la sarcofag.

Hârâitul şi zgârietura veneau din sarcofag. Nu erau mai sonore decât înainte, dar într-un mod greu de explicat erau… *mai prezente, mai agresive* - şi acum era altceva: nu fantezia lui completa zgomotul, era râcâitul pe care imaginile corespunzătoare le treziseră în mintea lui.

Situaţia era prea gravă pentru a li se fi părut, dar realitatea nu era nici ea mai îmbucurătoare, căci le răpea şi ultima posibilitate de a se minţi pe ei înşişi: el nu era singurul care auzise zgomotul. Şi miss Preussler se ridicase şi privea atentă la sarcofag şi era foarte alarmată. Graves se întorsese şi se holba la blocul de culoare neagră. Expresia de chipul lui nu era clară, dar oricum plăcută nu era.

— Deci lemnul lucrează, nu? întrebă miss Preussler.

Cuvintele ar fi trebuit fără îndoială să sune ironic, dar vocea îi tremura prea tare, şi ea era prea palidă.

Graves îşi frecă nervos bărbia cu mâna nevătămată.

— Păi, ce altceva să fie? murmură el.

Din sarcofag se auzi un nou hârşâit puternic şi Mogens zise:

— Poate că ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de a ne fi urcat într-o barcă mortuară.

Era nedrept, şi el ştia asta, iar Graves reacţionă indignat pe bună dreptate.

— Dacă îţi mai aminteşti cumva, prietene, nu prea aveam din ce alege, răspunse el înţepat. Şi aşa, tangenţial: Tu la ce te aştepţi? Nu este nimic. Drăcuşorul săltăreţ care apare din cutiuţă pentru a-l duce la pieire pe eroul cel viteaz există doar în romanele proaste.

Din interiorul sarcofagului se auzi un hârşâit aprobator, şi Graves îşi frecă şi mai nervos bărbia. De data aceasta se folosi de mâna rănită, şi ceva din această mişcare îi atrase atenţia, chiar dacă mai dură un moment până să îşi dea seama despre ce era vorba: mâna lui Graves mai era încă strivită şi deformată oribil, dar totuşi nu mai arăta chiar atât de rău cum arătase mai înainte. Dacă nu ar fi fost mănuşa cu crăpăturile ei, deosebirea nu ar fi fost vizibilă.

— Poate… că ar trebui să aruncăm peste bord obiectul acesta îngrozitor, zise miss Preussler nervoasă.

— Numai că are o tonă, dacă nu mai mult. Dar nu vă mai bateţi capul cu asta, răspunse Graves.

Miss Preussler aruncă o privire furioasă în direcţia lui, dar nu mai repetă propunerea, şi Graves se întoarse şi el şi privi atent în faţă. Din sarcofag se auzea un sunet înfundat, sacadat, care lui Mogens îi amintea de sunetul făcut de o

foarfecă.

Aproape că ajunseseră la capătul canalului. Pe ultimii metri curentul se intensificase perceptibil, barca plutea mai rapid, dar ocolea totuşi fiecare obstacol cu o siguranţă ciudată. Aveau în faţă ceva asemănător unei mici cataracte, unde apa se zbătea în spume albe lovindu-se de stânci ascunse imediat sub suprafaţă; era o privelişte care în mod normal l-ar fi speriat de moarte pe Mogens, dar acum abia dacă o băga în seamă. Pentru că ştia că barca va trece şi de acest obstacol. Frică îi provoca ceea ce se afla dincolo de cataractă.

Canalul se vărsa într-un lac circular, aflat într-o grotă imensă, ca o cupolă, şi în sfârşit Mogens îşi dădu seama ce îl iritase tot timpul la această privelişte. Lumina din grotă era de fapt lumina zilei. Dar venea dintr-o direcţie falsă. Deasupra lor se ridica o cupolă uriaşă, din rocă cenuşie şi neagră, fără niciun orificiu. Lumina venea din apă.

Graves oftă adânc.

— Cred că avem o problemă, zise el.

În timp ce se întorcea cercetând cu atenţie malul îngust, începu să îşi frământe cu mâna dreaptă mâna strivită, de parcă ar fi încercat să îi redea forma normală. Barca începu să se rotească încet pe loc. Zgomotul provenit din interiorul sarcofagului se intensifică. *Se întâmpla* ceva.

— Profesore! exclamă, neliniştită, miss Preussler.

— Ştiu, răspunse nervos Mogens. Jonathan…

Graves îi făcu poruncitor semn cu mâna să tacă. Mogens vedea că acesta se gândea. Privirea lui cerceta tot mai confuz şi mai grăbit malul, şi Mogens îşi dădu seama că acesta căuta ceva anume.

Şi tot atât de bine îşi dădea seama că nu găsea ceea ce căuta.

— Jonathan, mai zise el o dată.

Din sarcofag se auzi un râcâit, apoi o bătaie puternică.

— Noi… va trebui să înotăm, spuse Graves.

Tonul vocii sale era disperat.

Mogens spuse gâfâind:

— Eşti nebun?

— Este singura cale. Mă gândeam că ar exista aici…

Se opri. În privirea lui se citea panica, în timp ce se învârtea în loc agitat, căutând pe mal ceva ce *nu era acolo.* În ciuda formei de cupolă aproape perfectă, grota nu era altceva decât o peşteră, nu o construcţie artificială. Poate că pe malurile înguste cândva existaseră statui, dar acestea trebuie să fi căzut victime timpului cu mult înainte. Ceea ce se mai vedea erau pietre roase şi forme fără niciun sens din rocă neagră. Nici urmă de o ieşire.

— Jonathan! spuse el pentru a treia oară, şi de data aceasta vocea avea accente isterice.

Din sarcofag îi răspunse un zgomot ca de oţel frecat pe piatră.

— Trebuie să înotăm, insistă Graves. Este singura cale! Arătă către lumina cenuşie din apă. Grota trebuie să aibă o legătură cu exteriorul! Priveşte şi tu!

Să înoate? În Mogens totul se revolta numai la gândul fibrelor. Graves îşi pierduse minţile! Chiar neluând în consideraţie perdeaua de fibre unduitoare din apă, ar fi fost imposibil să părăsească grota pe această cale. Neîndoielnic, *exista* o legătură subterană cu marea, după cum dovedea şi lumina, dar aceasta putea fi şi la zece metri sub apă!

Barca începu să se rotească tot mai repede, ca şi cum ar fi nimerit într-un vârtej ce o trăgea necruţător în adâncuri. Dar nu era un vârtej. Suprafaţa lacului era absolut liniştită şi netedă, singurele valuri mici erau cele create de mişcarea bărcii.

Apoi Mogens observă că se înşelase. *Exista* o mişcare, dar nu în apă. Era vorba despre textura de fibre, care brusc se aduna într-un model. Asemănarea cu un vârtej nu se impusese degeaba în mintea lui Mogens. Ceea ce până acum fusese o testare nesigură, o căutare, o alunecare, se transforma treptat într-o mişcare circulară, mare, în care se implicau milioane şi milioane de mănunchiuri de fibre strălucitoare, care începeau să se rotească tot mai repede - şi în centrul acestei mişcări se afla barca!

— Săriţi! Înotaţi la mal! urlă Graves.

Era deja prea târziu. Se auzi un şuierat asemănător cu cel făcut de milioane de picături de apă ce cad pe o plită încinsă,

şi brusc în jurul lor răsări din apă o pădure de fibre unduitoare subţiri. Graves se trase înapoi, ridică la faţă mâinile într-un gest de apărare absolut lipsit de sens şi se îndreptă împleticit către sarcofagul care în ciuda enormei lui greutăţi tremura vizibil din cauza şocului. Capacul alunecă hârşâind şi căzu peste bord.

Şi de sub el se ivi o fiinţă de coşmar.

Era varianta vie a sculpturii de pe capacul sarcofagului, doar că era incomparabil mai mare, un colos, faţă de care chiar vârcolacii erau nişte pitici, avea mai mult de doi metri înălţime şi era monstruos de masiv; un gigant, care abia avusese loc în uriaşul sarcofag. Trupul lui aducea cu cel omenesc, doar că fiind fantastic de musculos avea un aspect grotesc. În loc de mâini avea doi cleşti uriaşi de crab, iar capul un coşmar: o harababură de mii şi mii de tentacule subţiri şi tremurânde, o anemonă de mare cu mult prea multe braţe, din care priveau doi ochi imenşi, de o răutate nepotolită, ce păreau cu atât mai înspăimântători cu cât aveau în mod ciudat ceva omenesc. Sub ei trona un cioc de papagal enorm, periculos curbat, în care se mişca o limbă cărnoasă. Dar toate acestea la un loc erau nimic faţă de ceea ce simţea Mogens la vederea monstrului. Creatura emana ostilitate ca pe un miros otrăvitor, care îi tăia respiraţia lui Mogens. Nu înfăţişarea lui îl îngrozea până în adâncul sufletului. Văzuse creaturi mai oribile şi incomparabil mai detestabile, dar niciodată fiinţe atât de *străine*. În el totul se împotrivea acestei apariţii. Înfăţişarea absurdei creaturi era atât de *falsă*, încât şi ultima părticică din umanitatea lui refuza pur şi simplu să îi accepte existenţa.

Graves scoase un strigăt, se întoarse şi aruncă lampa asupra monstrului, nu într-un atac conştient ori premeditat, ci dintr-un reflex orb -, dar cu urmări catastrofale. Lampa se lovi de una din mâinile-cleşti ridicate ale monstrului şi se sparse. Ţâşni un sânge de o culoare falsă, urâtă, şi înainte ca lampa să se fi stins definitiv, o parte a coroanei de tentacule ce înconjura capul creaturii de coşmar luă foc. Monstrul urlă, un sunet strident, gâlgâitor, mai curând asemănător trilurilor unei păsări decât sunetelor scoase de creaturile mării, făcu

un pas greoi către Graves şi întinse oribilii cleşti într-o mişcare ce părea greoaie şi înceată, dar în realitate era atât de rapidă că ochii abia o puteau urmări. Graves ridică braţele în faţa capului, ca pentru a se apăra, şi teribilii cleşti îi retezară ambele mâini imediat sub articulaţie.

Graves scoase un singur ţipăt, ascuţit, care se întrerupse tot atât de brusc cum începuse, îşi privi cioturile braţelor din care ţâşneau pulsând două şuvoaie de sânge de un roşu aprins, se aplecă pe spate peste bord, şi monstrul se întoarse către Mogens şi cele două femei şi păşi greoi spre ei, cu tentaculele biciuind aerul şi clămpănind cu cleştii. O parte a capului şi umărul stâng îi ardeau, şi în ochi îi pâlpâia un amestec de durere, furie şi neţărmuită ură faţă de tot ce trăia şi simţea, care îl paraliză pe loc pe Mogens. Apoi…

Totul a început cu un tremur resimţit nu mai puternic ca un fior, care străbătu apa. Şocul nu reuşi nici măcar să încreţească suprafaţa lacului ori să tulbure urma îngustă lăsată de chila bărcii.

— Thomas, spuse încet miss Preussler.

Ca pentru a-i sublinia intervenţia, un al doilea şoc, mai puternic, străbătu lacul. Monstrul se opri şi privi iritat - sau neliniştit - către tunelul de unde venea şocul. Apa începu pe ici, pe colo să fiarbă, ca şi cum temperatura i-ar fi crescut fulgerător până la punctul de fierbere, iar acum barca nu se învârtea doar, ci începuse şi să se clatine. Instinctiv, Mogens trase aer în piept şi întinse mâinile ca să se ţină de ceva, dar clătinatul încetă, şi imediat se opri şi fierberea. Fibrele se mai mişcară un moment neliniştite, precum trestiile peste care trece vântul şi se liniştiră.

Liniştea care urmă era şi mai înspăimântătoare. Ea era absolută, de parcă şocul neutralizase toate zgomotele din lume.

Aceasta dură o singură secundă nesfârşită, de parcă timpul se oprise pur şi simplu, apoi ceva se sparse în urechile lui Mogens, creatura mai făcu un pas greoi în direcţia lor şi scoase un urlet monstruos. Nivelul apei scăzu pentru o fracţiune de secundă cu mai mult de o palmă şi barca se aplecă pe o parte, dar nu se răsturnă, acesta pentru că

pădurea de fibre unduitoare o susţinu. După care nivelul apei reveni la normal tot atât de brusc. Barca fu pur şi simplu catapultată în sus, monstrul căută să îşi menţină echilibrul cu picioarele îndepărtate şi dând din braţe, după care lumina dispăru.

Nu ca atunci când li s-ar fi stins lămpile, sau când ceva ar fi acoperit lumina cenuşie a zilei, chiar dacă în primul moment Mogens crezu că aşa s-a întâmplat. Dispăru şi lumina verzuie. Se făcu fulgerător întuneric deplin, un întuneric nemaitrăit de Mogens până acum. Aşa cum primul şoc neutralizase toate sunetele lumii, acest al doilea şoc stinsese orice lumină. Şi aşa cum reveniseră zgomotele, brusc reveni şi lumina lămpilor lor. Acestea nu fuseseră stinse, ci doar se făcuse întuneric, ca şi cum pentru o clipă se pierduseră în hăul dintre realităţi în care nu mai exista nici măcar lumina, şi Mogens se trezi lungit pe spate pe fundul bărcii, încercând cu disperare să tragă aer în piept. Nu numai lumina şi zgomotele dispăruseră pentru un moment, ci şi tot oxigenul.

Barca dansa sălbatic pe apa lacului, care de la o clipă la alta se transformase într-un torent subteran. Lumina felinarelor dansa frenetic pe tavan şi pe pereţi, şi de jur împrejur apa clocotea, scuipa spumă fierbinte şi în aer se ridicau ca în agonie mii de fibre subţiri ca firul de păr. Urletele şi bubuiturile nu numai că nu scăzură, dar chiar se amplificară, dacă mai era posibil acest lucru, ca zgomotul infernal al unei explozii extraordinare care nu mai voia să se oprească, care venea în valuri prin tunel şi părea să le spargă timpanele.

Monstrul dispăruse, ca şi Graves.

Miss Preussler striga ceva ce el nu reuşea să înţeleagă. Aerul părea că fierbe. Mogens se agăţă de ceva cu disperare, dar nu îi folosi la nimic. Barca se zbătea ca un cal nărăvaş, care încearcă din toate puterile să îşi arunce călăreţul, iar Mogens era zvârlit de peretele bărcii şi de sarcofag. Apoi barca ce încă tremura şi se apleca sălbatic într-o parte şi în cealaltă începu să se învârtă pe loc, ca şi cum ar fi fost prinsă într-un vârtej. Ultima lampă se răsturnă, săltă ca o minge argintie pe punte şi zbură peste bord în clipa în care barca se

ridică în urma unui nou şoc, şi deodată începu să plouă cu pietre şi fragmente de rocă. Întregul dom din piatră tremura, se sucea şi se răsucea ca o uriaşă fiinţă vie aflată în chinuri insuportabile, începând să se fragmenteze din loc în loc. Asupra bărcii cădeau bucăţi de piatră care zdrobeau lemnul, lăsând să pătrundă apa. Un bloc de o tonă lovi prora, pe care o reteză ca o ghilotină de piatră, şi brusc apa dispăru. Barca se lovi cu o forţă pustiitoare de fundul format din nămol presărat cu pietre al lacului şi se aplecă scrâşnind pe o parte, pentru a se ridica din nou tremurând, când tot atât de neaşteptat reveni apa.

Mai ploua încă cu pietre. Mogens încetase să mai numere de câte ori fusese lovit. Nu ştia dacă era rănit grav sau ce se întâmpla cu ceilalţi. Totul se petrecu, se pare, într-o singură secundă fără de sfârşit, chiar dacă concomitent timpul părea că zboară nebun, reducând mişcările lui neajutorate la o pantomimă grotesc de înceată. Era în centrul unui haos, al unui uragan de lumini fulgerătoare, apă clocotindă şi zgomot infernal, şi totul se amplifica. Un val de presiune devastă tunelul distrugând ultimele structuri rămase din puntea bărcii şi îi alungă tot aerul din plămâni. Petele de lumină de pe pereţi şi tavanul se înroşiră ca funinginea adunată în interiorul unui cămin când este atinsă de nişte flăcări invizibile după care se stinge, apoi un nou şoc, de o forţă aproape de neimaginat zgâlţâi domul de piatră. Pământul oftă ca şi cum ceva i-ar fi zguduit temelia, şi ploaia de pietre şi blocuri de stâncă crescu în intensitate. Aerul vibra atât de puternic, încât nici să respire nu mai putea şi îşi simţea fiecare os din corp. Mai rău nu putea să fie.

Dar a fost şi mai rău. Urletul atinse un volum ce depăşi graniţa suportabilului şi încetă. Mogens era surd, poate pentru totdeauna - şi atunci barca se răsturnă.

Mogens zbură prin aer şi se lovi de suprafaţa apei, pe care o resimţi dură şi inflexibilă ca o suprafaţă din sticlă, încercă instinctiv să îşi ţină respiraţia şi se încordă pentru a mai amortiza din forţa loviturii, dar nu reuşi niciuna, nici alta. Şocul îi scoase aerul din plămâni şi aproape că îl lăsă fără cunoştinţă. Fu împins la doi, trei metri sub apă şi vâltoarea îl

făcu să-şi piardă simţul orientării. Îl părăsi şi simţul echilibrului. Chiar când reuşi să facă câteva mişcări de înot, nu ştia dacă înota spre suprafaţa sau spre fundul lacului. Plămânii îl ardeau ca şi cum ar fi fost plini cu foc lichid, şi fiecare oscior din trup parcă se zdrobise.

A fost un noroc faptul că a ajuns la suprafaţa apei.

Îşi umplu lacom plămânii cu aer. Dar aproape imediat fu prins de un vârtej de apă, care îl trase din nou în adânc, dar gura de aer ce tocmai o luase a fost probabil cea care i-a decis viaţa sau moartea. Plămânii continuau să îl ardă insuportabil, şi fiecare mişcare cât de mică devenea un chin, dar îşi recăpătă simţul echilibrului şi reuşi să facă şi câteva mişcări de înot care îl readuseră la suprafaţă.

Ceva îl apucă de picior, o mână moale, dar în acelaşi timp neîndurătoare, care voia să îl tragă înapoi. Mogens intră în panică, începu să se mişte necontrolat şi în ultimul moment înţelese că nu îşi făcea decât rău încercând să se apere. Deşi acest lucru contravenea oricăror instincte ale sale, Mogens se linişti, îşi învinse instinctul de a inspira şi atent îşi scoase piciorul prins în textura fibrelor. Era liber. O secundă mai târziu ajungea la suprafaţa apei din grotă.

Deşi i se păruse că trecuse o veşnicie, se aflase probabil doar câteva secunde sub apă. Grota încă se clătina. O crăpătură uriaşă, în zigzag, împărţea cupola de deasupra capului său în două părţi inegale. Din canalul prin care veniseră ieşeau nori deşi de fum, străbătuţi permanent de fulgere de un alb orbitor şi roşii-portocalii. Tot lacul se zguduia. Barca, cu chila în sus şi făcută bucăţi, plutea aproape de el. Nu se vedea nicio urmă de miss Preussler ori Graves.

Atunci zări pe mal o siluetă.

Dreaptă şi absolut nemişcată, aparent netulburată de haosul pricinuit de stâncile ce se prăvăleau şi de apa care ţâşnea, părând mai mult o umbră, silueta îi făcea semne şi, deşi Mogens nu îi putea distinge măcar aproximativ chipul, o recunoscu imediat.

Era Janice.

Era bineînţeles imposibil. Chiar în starea de isterie în care

se afla, Mogens îşi dădu seama că avea halucinaţii. Janice era moartă, murise acum nouă ani, la sute de kilometri depărtare, şi, chiar de nu ar fost aşa, ea în niciun caz nu putea să fie tocmai aici şi nici tocmai acum. Ceva din el voia să o vadă, asta era tot.

Şi totuşi, Mogens nu ezită nicio clipă să înoate în direcţia fantomei.

Distanţa până la mal era de douăzeci şi cinci, treizeci de metri, şi chiar pentru un înotător neantrenat ca el nu reprezenta o distanţă de neparcurs. Dar în jurul lui cădeau pietre din tavan pretutindeni. Cutremurul propriu-zis se terminase de mult. Cutremurele de pământ, chiar şi cele foarte puternice, rareori durează mai mult de câteva secunde, şi de la primul şoc ce lovise lacul trecuseră minute. Totuşi, apa în care înota tremura neîncetat, iar domul din piatră de deasupra sa se mişca. Un foşnet şi un geamăt ciudat umpleau aerul şi din când în când se desprindeau pietre din structura devenită instabilă şi se prăvăleau în apă. Poate că întreaga grotă se va prăbuşi. Deşi Mogens nu se pricepea prea mult la geologie, el aprecia că cutremurul fusese suficient de puternic pentru a zdruncina din temelii domul din piatră.

Mogens ar fi vrut să înoate mai repede, dar nu îndrăznea. Apa era plină de fibre subţiri ca părul, unduitoare. Deşi se părea că textura ciudată nu îl băga în seamă, atingerea ei era neplăcut de dureroasă, ca a tentaculelor urzicătoare ale unei meduze monstruos de mari. De asemenea, îi era frică să nu se încurce în fibre şi să se înece. Apa era groaznic de rece şi cu fiecare secundă petrecută în ea părea să fie şi mai rece. Mogens se străduia să înainteze cu mişcări calme şi chiar reuşi să ignore loviturile blocurilor de rocă şi ale pietrelor care cădeau cu zgomot în jurul lui. Dacă îl lovea una dintre perfidele proiectile, era pierdut.

Nevătămat, dar complet epuizat, ajunse la mal şi urcă pe acesta exact cât să nu mai ajungă cu capul în apă, apoi se prăbuşi şi nu mai făcu altceva decât să stea întins, să respire şi să guste minunata plăcere de a nu mai fi silit să facă neîncetat mişcări chinuitoare şi de a nu mai se simţi tras în

adâncuri.

Dar mai ştia că nu avea voie să se lase pradă acestui lux. Era atât de epuizat, încât acest fapt aproape că îl durea, iar răceala apei storsese din el şi ultima picătură de putere.

Oricât de absurd i se părea, exista pericolul să adoarmă dacă mai rămânea mult aşa şi să nu se mai trezească niciodată.

Dar era peste măsură de obosit.

Nu trebuia să adoarmă. Poate că era suficient să închidă ochii doar câteva secunde, să ofere corpului său doar un moment de destindere, să răsufle de două, trei respiraţii cât să mai prindă puţină putere, de care avea nevoie pentru a se târî cei câţiva paşi până la crăpătura salvatoare din stâncă. O secundă sau două era tot ce îi mai trebuia.

Cineva îi strigă numele, şi, când el nu reacţionă imediat, o mână rece îi atinse obrazul şi îi mângâie faţa.

Mogens ridică capul îngrozit. Inima începu să îi bată ca un ciocan când privi în jur.

Nu era nimeni acolo, şi nimeni nu îi strigase numele. La o palmă de el căzuse în apă un bolovan cât un cap, iar atingerea simţită de el fusese cea a apei reci ca gheaţa sărită pe faţa lui. Îl străbătu un nou fior rece când înţelese ce se întâmplase *în realitate: adormise,* şi subconştientul lui alesese această cale pentru a-l trezi.

Mogens se ridică strângând din dinţi şi mai întoarse o dată capul. Din tunel încă ieşeau nori de fum deşi, dar fără fulgerele anterioare. Încet, norii se întindeau deasupra lacului, lăţindu-se şi în acelaşi timp subţiindu-se; erau soli muţi ai distrugerii căreia-i căzuse victimă oraşul subteran. Imensa explozie auzită de ei nu putea să provină doar de la dinamita din rucsacul lui Tom. Grota împreună cu oraşul subpământean şi cu toate minunile şi misterele de acolo erau distruse, şi fără îndoială că şi camera templului şi întregul şantier de săpături al lui Graves avuseseră aceeaşi soartă, poate că şi tabăra aflată deasupra.

Dar nu simţea sentimentul de regret la care se aştepta. Doar o tristeţe trecătoare când se gândi la Tom, care îşi sacrificase o viaţă atât de tânără unei cauze atât de lipsite de

sens ca răzbunarea, dar şi acest sentiment rămase vag, ca şi cum în adâncul sufletului ar fi simţit că în fond nu avea dreptate. Dacă vreodată a existat pentru un om un motiv pentru care să îşi sacrifice viaţa, atunci acel om era Tom. Şi poate că Tom fusese ultima victimă a acestui război ce se desfășura de cinci mii de ani.

Un bloc de piatră de câteva tone se prăbuşi nu departe de el, ceea ce îl făcu pe Mogens să îşi corecteze imediat aprecierea: dacă mai rămânea mult aici, va mai exista cu siguranţă încă o victimă, ceea ce chiar ar fi lipsit de sens.

Se ridică în picioare gemând, făcu un singur pas şi căzu din nou în genunchi şi în mâini când pământul se mişcă sub el.

Gemu de durere când încheieturile mâinilor îi cedară sub greutatea trupului. În primul moment a fost sigur că şi-a rupt mâinile, dar durerea era aproape prea mare pentru asta. Se rostogoli pe spate oftând, şi ochii i se măriră de groază când văzu tavanul. Acesta se *mişca*. Imensa cupolă se deplasase, şi crăpa în tot mai multe locuri. Lumina soarelui îşi croia drum prin roca despicată, făcând ca praful din aer să se coloreze în toate culorile curcubeului, o privelişte de o frumuseţe tot atât de bizară pe cât de ucigătoare. Numărul razelor de lumină creştea cu o viteză ameţitoare, şi domul din rocă, o perfectă cupolă cu câteva minute în urmă, a cărei exactitate nu i-ar fi putut-o depăşi niciun Michelangelo, devenea tot mai bizară. Răsună un zgomot profund, ca un oftat ciudat, mai puţin ca bubuitura unei explozii ori ca sunetul biciuitor al stâncilor ce se sfărâmă, care însoţesc un cutremur de pământ, şi mai mult ca un suspin, ca ultima suflare a unei enorme fiinţe primordiale care murea. Cutremurul se terminase, dar grota se prăbuşea. *Acum*.

Fără să se mai ajute de mâini, care îl dureau cumplit, Mogens sări în picioare şi porni şchiopătând. Deasupra lui domul de stâncă continua să se mişte scrâşnind îngrozitor, piatra masivă începea să tremure şi să facă valuri precum cupola cortului unui circ biciuită de rafalele unei furtuni. Se mişca iarăşi pământul de sub el, nu cu şocurile brutale anterioare, ci într-un mod unduitor, incomparabil mai groaznic, de parcă ar fi fost vorba despre ceva viu, care se

răsucea în chinuri. Lumina puternică a soarelui părea că îi înţeapă ochii, atunci când se îndreptă împleticit către fisura în formă de zigzag din perete. Era aproape orbit. Ceva se prăbuşi lângă el şi îl împroşcă cu o ploaie de pietricele ascuţite ca lama de cuţit, iar în peretele cupolei apăru o a doua fisură, mai îngustă, prin care pătrundea lumina aurie, strălucitoare ca oţelul incandescent.

Simţi cum întreaga grotă se înclină. Cerul vărsă stânci şi bolovani ucigători, şi brusc licărirea cenuşie care până acum răzbătuse din adâncul apei dispăru; se întrerupsese legătura subterană cu marea.

Teama de moarte îi insuflă noi puteri. Mogens sprintă, fu lovit de ceva în umăr şi în coapsă, ţipă de durere, dar disperat încercă să alerge şi mai repede. În cel mai fericit caz mai avea doar câteva secunde - erau o duzină de paşi, distanţă pe parcursul căreia trebuia să aibă încredere în norocul lui şi să spere că nu va fi strivit de un bloc de rocă şi că nu va fi înghiţit de crăpăturile ce se căscau în pământ.

Făptura apăru brusc. Acolo unde fusese calea salvatoare către libertate se ridică deodată o umbră suplă, o siluetă fără chip în lumina strălucitoare din spatele ei, nimic ce ar fi avut o materialitate ori o realitate, ci încă o nălucă cu care îl tortura fantezia lui lăsată liberă. Janice nu era aici. Era moartă, nu fusese aici niciodată, era doar expresia propriei lui neputinţe. Dar Mogens nu mai era capabil să gândească logic. Minuscula parte din el, care poate că mai păstrase un rest de raţiune, striga panicată când în plin avânt schimbă direcţia şi se îndreptă către locul arătat de braţul întins al fantomei, şi nu către ieşirea salvatoare, ci către cea de a două fisură nou apărută în stâncă, aflată incomparabil mai departe, în spatele a tone de stânci prăbuşite unele peste altele, şi poate că nici suficient de lată pentru a-i permite să treacă prin ea. Dar logica nu mai juca niciun rol. Mogens şchiopătă mai departe, se lovi de o stâncă, fu lovit din nou, îşi recăpătă ca prin minune echilibrul agitând dezordonat braţele exact atunci când credea că avea să cadă şi să îşi spargă capul în nenumăratele lame ascuţite din piatră ce împânzeau podeaua. Ceva îl lovi în genunchi cu forţa unei lovituri de

ciocan, apoi simţi că umărul drept îi era despicat de o lamă incandescentă şi că sângele cald îi şiroia pe spinare, dar nimic din acestea nu îl determină să se oprească. Janice stătea încă acolo şi îi arăta cu braţul întins fisura din stâncă. Era o aberaţie, ştia, dar a doua oară nu o va mai părăsi la nevoie, iar dacă ea îi indica drumul către pieire, poate că în fine putea să plătească preţul pe care i-l datora de zece ani.

În spatele lui se prăbuşi un fragment al tavanului din piatră, şi fisura în dreptul căreia se afla silueta zveltă se închise cu un scrâşnet înfundat, exact în momentul în care Mogens ar fi ajuns acolo, dacă ar fi urmat drumul pe care o apucase iniţial.

După câteva clipe ajunse la ieşirea salvatoare, se strecură prin ea cu un ultim efort disperat, şi se trezi buimăcit pe plaja inundată de lumina soarelui. În spatele lui se prăbuşi un întreg fragment din coasta stâncoasă, alunecând în mare cu un zgomot infernal, pe care însă Mogens nu îl mai auzi.

Se prăbuşi şi el pierzându-şi cunoştinţa încă înainte să atingă cu capul nisipul ud.

Capitolul 53

De această dată nu era o închipuire: mâna de pe fruntea lui era tot atât de reală ca vocea care i se adresa liniştitor, monoton. Încă îi era frig, căci zăcea până la şold în apa ca de gheaţă, care îi scălda picioarele cu valuri mici, fiecare dintre ele luând cu sine câte puţină căldură când se retrăgea. Aşteptă să se anunţe durerea, ultima lui amintire, dar tot ceea ce simţea era un fel de febră musculară în tot corpul.

Deschise cu greu ochii, dar îi închise imediat scoţând un sunet şuierător, pentru că privise direct în soare. Trebuia să fie dimineaţa devreme, dar soarele era exact deasupra lui şi lumina sa era insuportabil de puternică. Mogens se surprinse punându-şi acum în mod foarte serios aberanta întrebare dacă văzuse soarele pe care îl ştia sau era Sirius.

Dar era absurd. *Este plin cu apă,* spusese Graves, dar el putea să respire.

Întoarse cu grijă capul până când nu mai simţi lumina soarelui, şi pentru a doua oară deschise ochii. Ca şi mai înainte, lumina era neplăcut de puternică şi din cauza nisipului alb al plajei care o reflecta, dar nu mai era chiar insuportabilă. O umbră vagă se desena pe nisip alături de el, şi la o oarecare distanţă mai distinse o altă siluetă de asemenea vagă, de un verde liniştitor. Mogens clipi de câteva ori, şi privirea i se mai limpezi.

— Acum nu vă mai daţi aşa de gingaş, profesore, spuse o voce lângă el, că sunteţi încă în viaţă şi, din câte văd, sunteţi şi întreg.

Ceea ce îl făcu să excludă posibilitatea de a fi mort, în paradis. Mogens scoase şi un oftat uşor şi întoarse capul în cealaltă parte, spre chipul lui miss Preussler. Ochii nu i se obişnuiseră cu lumina, dar îşi dădu totuşi seama că expresia de pe chipul ei nu se prea potrivea cu ironia din voce. Dacă vreodată privise figura unui om aproape bolnav de îngrijorare, atunci acel om se afla în faţa lui.

— Cel puţin nu mă aflu în iad, murmură el.

— Dacă trageţi această concluzie din faptul că sunt şi eu aici, vă cam pripiţi, profesore, îi răspunse miss Preussler. După tot ce am văzut în ultimele ore, fără ca să fac ceva împotrivă, ar trebui să ard la foc mic în purgatoriu câteva secole. Pronunţând aceste cuvinte luă o mină foarte serioasă, dar ochii îi sclipeau ironic, şi, când Mogens se sprijini în coate pe nisip pentru a se ridica, ea clătină capul şi făcu un gest menit să îl oprească. Adăugă: Nu fiţi atât de grăbit, profesore, aţi fost leşinat mai mult de zece minute. Cu asta nu este de glumit.

— Inconştient, o corectă Mogens, în timp ce se ridicase cu grijă pe jumătate.

Miss Preussler avusese dreptate: ameţi pe loc.

— Inconştient? Şi care este deosebirea? întrebă miss Preussler clipind des.

— Femeile leşină, miss Preussler, răspunse el şi îşi trase picioarele din apa rece. Bărbaţii îşi pierd cunoştinţa.

— Aha, se pare că vă reveniţi, spuse miss Preussler şi se ridică.

Mogens afişă un rânjet chinuit şi încercă şi el să se ridice, dar căzu imediat moale pe nisip şi se întinse neîndemânatic pe spate.

— Fiţi atent, profesore, zise cu ironie miss Preussler, să nu vă pierdeţi din nou cunoştinţa!

— Mă voi strădui, oftă Mogens.

Cu mai multă grijă se ridică din nou şi cu ochii închişi se reculese un moment. Nu părea să aibă vreo fractură sau o altă rană gravă, dar persista senzaţia de febră musculară, şi cea mai mică mişcare îl solicita considerabil. Mogens strânse din dinţi. Se surprinse din nou în mod absurd bucurându-se de această stare, care îi dovedea că încă mai era în viață.

Când se întoarse, o umbră alunecă repede şi fără zgomot prin câmpul lui vizual, iar Mogens se opri un moment şi clipi în lumina puternică a soarelui din sud. Undeva departe, în spatele liniei frânte a litoralului abrupt, se ridicau către cer nori de fum negri şi cenuşii. Acolo ardea ceva, şi această privelişte îi crea acelaşi simţământ ca durerea surdă care încă

îi mai însoţea orice mişcare. Fumul negru semnifica fără îndoială o nenorocire şi posibil suferinţă ori moarte pogorâtă asupra oamenilor, dar era şi o parte a vieţii, aşa cum durerea din oasele lui dovedea că el încă mai trăia.

— Acolo arde ceva, spuse el.

Miss Preussler confirmă cu un gest. Nu spuse nimic, dar în tăcerea ei era ceva care îl nelinişti pe Mogens.

— Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat, continuă el. Se gândi încordat un moment, dar nu ajunse la niciun rezultat. Nu observase drumul pe care îl adusese Tom. Adăugă şovăitor: Este… tabăra noastră?

În loc de a-i răspunde, miss Preussler îl privi într-un fel care îl făcu să simtă fiori reci pe şira spinării mai mult decât crezu el că s-ar cuveni, apoi ea ridică mâna şi arătă către o potecă îngustă, care la oarecare depărtare urca pe coasta abruptă.

— Am fost sus.

„Vocea ei suna… ciudat”, gândi Mogens.

— Deci este vorba despre tabăra noastră, murmură el.

Bineînţeles. Cutremurul fusese suficient de puternic pentru a fi resimţit şi la suprafaţă şi să distrugă nu numai tabăra, ci probabil şi…

Mogens se îngrozi.

— Oh, Dumnezeule! şopti el. Nu oraşul! O fixă îngrozit cu privirea pe miss Preussler. Adăugă: Acolo trebuie să… Doamne, acolo trăiesc sute de oameni. Nu îmi spuneţi că este vorba despre oraş!

— Nu, răspunse miss Preussler. Dar o făcu într-un mod deloc liniştitor, care îi accentuă frica. Nu oraşul. Este San Francisco, el arde.

Mogens se holbă la ea.

— Nu se poate vedea mult, zise miss Preussler. Ne aflăm la cel puţin cincizeci de kilometri distanţă. Dar parcă întregul orizont este în flăcări. Incendiul trebuie să fie puternic dacă se vede fumul de aici.

— San Francisco? repetă neîncrezător Mogens. Dar asta… asta nu este posibil. Suntem mult prea departe…

San Francisco! Nu se putea. Explozia fusese puternică, dar nici chiar aşa… *Cincizeci de kilometri!* Imposibil! *Nu se putea*

să fie aşa!

Mogens îşi alungă aceste gânduri şi cu întârziere îşi duse la sfârşit mişcarea începută. La mai puţin de o duzină de paşi în spatele lor întreaga faleză se prăbuşise. Fâşia îngustă de nisip alb care despărţea de apă faleza înaltă de cincisprezece metri dispăruse într-un vălmăşag de pietre şi bucăţi de rocă de dimensiuni ciclopice, care se întindea mai departe în mare treizeci, patruzeci de metri, ca un dig proaspăt construit, înainte de a deveni plat şi a dispărea complet. Încă se mai ridica praf în aer, şi, cu toate că vântul adia către mare, Mogens simţea un iz ca de piatră măcinată şi alge putrede. Departe în larg, la limita vizibilului, în apă era ceva ce părea a fi părul unduitor al unei sirene care se reîntorcea încet în adâncurile lipsite de lumină de unde apăruse. Dar agitaţia mută de sub suprafaţa apei scădea treptat, aşa cum şi praful se rărea treptat. Peste puţin timp vălmăşagul de rocă nu se va mai deosebi de locurile din jur, care alcătuiau această parte a coastei.

— S-a terminat? întrebă încet miss Preussler.

O auzise venind lângă el, dar tresări totuşi atât de puternic, încât miss Preussler îl privi vinovată şi se îndepărtă un pas de el.

— Aş vrea, şopti el, căznindu-se să mijească şi un zâmbet încurajator. Da, cred că s-a terminat!

— Şi de unde această convingere, profesore? insistă ea.

Abia acum remarcă Mogens cât de rău arăta ea.

Lumina soarelui văzută ultima dată pe faţa ei acum o mie de ani îi conferea trăsăturilor o vivacitate care în primul moment îl înşelase cu privire la oboseala şi epuizarea ei. Ca şi el, ea era udă până la piele. Părul şi hainele i se lipeau ude de corp, şi sub bronzul pielii tenul avea tenta palidă a unui mort. Chipul ei până acum atât de neted era brăzdat de linii întunecate, adânci, şi, când Mogens o privi în ochi înţelese ce însemna când se spunea că un om îşi pierduse nevinovăţia. Miss Preussler îşi pierduse nevinovăţia. În această noapte şi-o pierduseră cu toţii. Iar unii dintre ei pierduseră şi mai mult.

— Este foarte simplu, miss Preussler, răspunse el pe un ton silit relaxat. Eu nu cred că un om poate să treacă de două ori

în viaţă prin aşa ceva. Şi, deoarece nu intenţionez să mor atât de curând, trebuie să se fi terminat.

Miss Preussler îşi păstră seriozitatea.

— Sunt atât de uşurată că mai sunteţi în viaţă, profesore! Când am văzut cum se prăbuşea muntele, am fost sigură că peste dumneavoastră se va prăbuşi. Cum Dumnezeu aţi ieşit de acolo? îngerii şi-au întins mâna protectoare asupra dumneavoastră.

— Probabil, răspunse zâmbind Mogens. Deşi cred că era un singur înger.

Privirea ei deveni întrebătoare, chiar puţin suspicioasă, dar Mogens i-o luă înainte punându-i întrebarea:

— Cum ați ieşit dumneavoastră? Atunci când barca s-a răsturnat…

— … M-am gândit că s-a sfârşit cu mine, îi continuă ideea miss Mogens. Am avut pur şi simplu noroc. Eu… Căută un moment să găsească cuvintele şi, când reîncepu să vorbească, nu îl mai privi pe Mogens în ochi, ca şi cum s-ar fi jenat de propriile vorbe: Eh, ca să fiu sinceră… nu ştiu să înot.

— Nu ştiţi să înotaţi? vru să se convingă Mogens.

Tonul lui exprima mai curând surpriza că ea se afla acum vie în faţa sa făcând această mărturisire, dar miss Preussler îl înţelese total greşit şi se simţi obligată să se apere:

— Nu am învăţat niciodată să înot. Şi? Nu mi s-a oferit niciodată ocazia. Iar până acum eram de părere că nici nu era nevoie.

Mogens încercă să şi-o imagineze pe miss Mogens în costum de baie şi deodată avu motivaţia concretă de ce nu i se ivise niciodată ocazia de a învăţa să înoate. Natural că se feri să lase să se înţeleagă ceva, dar miss Preussler îl privi în faţă atât de furioasă de parcă i-ar fi citi gândul. Când vorbi din nou, vocea îi era cu mai multe grade mai rece.

— M-am gândit în acel moment că eram terminată. Nu a fost o experienţă plăcută.

— În vâltoarea din grotă nici nu v-ar fi fost de folos să ştiţi să înotaţi, spuse el precipitat.

Suna stângaci chiar în propriile urechi, dar brusc avu sentimentul că trebuia să se apere - probabil pentru că o

rănire nu era cu adevărat mai puţin rea doar pentru că nu era exprimată cu voce tare.

— Probabil că nu, spuse ea pe jumătate împăcată. Nu ştiu ce s-a întâmplat pe urmă. Când mi-am revenit, noi eram întinse aici, pe plajă.

— Noi?

— Biata fată şi cu mine, confirmă miss Preussler. Cred că ea m-a…

— Trăieşte? o întrerupse agitat Mogens. Trebui să se controleze ca să nu strige: Unde? Unde este?

— La câţiva paşi de aici, într-o grotă. Sărmana copilă era complet debusolată. Cred că nu mai văzuse niciodată cerul. Cerul se pare că îi provoacă o spaimă cumplită şi…

— *Unde?* o întrerupse Mogens, de data aceasta strigând cu adevărat.

Privirea lui miss Preussler se mai răci cu câteva grade, şi voce îi deveni casantă ca sticla:

— Nu aveţi niciun motiv să deveniţi nepoliticos, profesore, sau să uitaţi de bunele dumneavoastră maniere.

Ea îi mai aruncă o privire mustrătoare, dar se întoarse supusă şi cu paşi neaşteptat de rapizi şi cu capul ridicat mândru plecă de-a lungul plajei. Mogens trebui să se grăbească, pentru a nu o pierde din vedere.

Cei câţiva paşi de care vorbise ea se dovediră a fi o porţiune de o sută de metri sau chiar mai mult. Mogens încercă pe drum de două ori să îi vorbească lui miss Preussler, fie şi numai pentru a se scuza pentru comportamentul lui grosolan, dar ea se învălui într-o tăcere jignită, şi, în cele din urmă, el renunţă şi aşteptă cu răbdare să ajungă la grotă.

De fapt nu era o grotă, ci doar o stâncă suspendată, sub care forţa răbdătoare a apei săpase vreme de sute de ani. Tânăra, speriată, era ghemuită în colţul cel mai îndepărtat, la distanţă cât mai mare de lumina soarelui şi de imensa perspectivă ce se deschidea dincolo de intrarea în aşa-zisa grotă, iar Graves şedea lângă ea cu o faţă inexpresivă.

Mogens sări înapoi şi strigă uimit:

— Jonathan!

Dar cum de mai trăia? El *văzuse* cum *îl omorâse monstrul!* Nu, de fapt nu văzuse asta, văzuse ce îi făcuse creatura, după care el căzuse peste bord şi dispăruse sub apă. Dar niciun om nu putea să supravieţuiască unor răni atât de grave cum erau rănile lui Graves.

— Cum…? şopti el uimit.

— Era pe plajă când mi-am revenit, spuse încet miss Preussler. M-am gândit că este mai simplu dacă vă arăt, profesore. Ea încercă zadarnic să zâmbească şi în cele din urmă ridică din umeri şi continuă: Nu ştiu de unde a venit sau cum se face de mai trăieşte. Singura care ne-ar putea răspunde la întrebare este această sărmană femeie şi ea nu poate să vorbească.

Mogens o privi fugar pe tânără, apoi se concentră asupra lui Graves. Nu numai că era în viaţă, dar părea şi conştient - dacă se putea numi aşa starea în care se afla. Stătea cu braţele strânse în poală, şi cineva - probabil miss Preussler - îi pusese o cârpă udă pe locul în care ar fi trebuit să fie palmele. Îşi sprijinise spatele şi partea dinapoi a capului de stâncă, iar ochii îi ţinea deschişi şi clipea foarte încet; era mai mult o ridicare şi o coborâre regulată, conştientă a pleoapelor, decât un clipit normal. Avea privirea îndreptată în gol, dar Mogens nu credea că voia să ştie ce vedea Graves.

— Jonathan?

Nu primi niciun răspuns.

— Doctore Graves?

De data aceasta Graves reacţionă, dar nu imediat. Privirea lui mai insistă un moment asupra acelui punct din infinit, apoi treptat reveni în realitate.

— A durat al naibii de mult, spuse el.

Vocea îi era un falset fără nicio asemănare cu vocea lui reală, aşa cum o ştia Mogens.

— Ce?

— Până te-ai convins să mi te adresezi cu titlul meu. Graves scânci uşor. Suntem buni prieteni acum?

— Cum dracului de mai trăieşti? întrebă Mogens. Cum ai reuşit să scapi?

— Asta ţi-o iau totdeauna în nume de rău, zise Graves.

Tuşi, o tuse uscată, chinuită, care îi scutură tot trupul. Avu nevoie de o jumătate de minut pentru a-şi recăpăta respiraţia şi adăugă: Cum de mai trăiesc?

Ridică braţele şi cârpa căzu de pe ele. Mogens se încordă instinctiv pentru a rezista la oribila privelişte, dar era cu totul altceva decât se aşteptase el. Era groaznic, dar în locul cioturilor însângerate la care se aşteptase, văzu doar două suprafeţe albicioase, netede, sub care părea că se mişca ceva; o mişcare asemănătoare celei a viermilor ori a larvelor, care îi întoarse stomacul pe dos. Îşi mută privirea imediat.

— Nu ţi-am spus că nu pot fi omorât atât de uşor? întrebă Graves.

Râse, de data aceasta fără să mai tuşească, răsuci cioturile braţelor în faţa ochilor şi le examină un moment gânditor. Miss Preussler scoase un sunet înăbuşit şi se lăsă jos lângă fată, nu întâmplător întorcându-i spatele lui Graves şi în acelaşi timp blocând vederea tinerei către braţele acestuia.

— Suntem o echipă grozavă, nu este aşa? chicoti Graves. Ţi-a povestit miss Preussler despre San Francisco?

— Nu putem şti dacă este vorba cu adevărat de San Francisco, zise Mogens.

— Ba da, aşa este. Noi am făcut toată treaba. Dar tu nu îţi face probleme, Mogens. Tu nu ai nicio vină. Mai devreme sau mai târziu trebuia să se întâmple. Ştiai că oraşul a fost construit într-o zonă seismică? Administraţia oraşului ştie, dar preferă să ţină informaţia pentru ea şi concomitent ridică preţurile terenurilor la nivele astronomice. Ei sunt de vină dacă acum cerul li se prăbuşeşte în cap.

— Ce fel de om sunteţi dumneavoastră?! murmură miss Preussler.

Graves îi aruncă o privire dispreţuitoare, dar nu replică în niciun fel şi, spre uşurarea lui Mogens, lăsă braţele jos. Şi se întoarse iarăşi către el. Expresia sarcastică îi dispăru de pe chip, făcând loc unei nesfârşite amărăciuni.

— Vrei să ştii cum am scăpat, Mogens? Făcu un semn cu capul către cele două femei şi continuă: Cum am scăpat cu toţii? Nu ne-au vrut, de aceea mai trăim.

Miss Preussler întoarse capul şi îl privi neîncrezătoare şi în

acelaşi timp îngrozită; şi fata cu părul negru privi spre el. Pentru o fracţiune de secundă, pe care Mogens nu o va uita toată viaţa, privirile li se încrucişară şi ceea ce citi el în aceşti ochi, în acel moment infinit de scurt şi totuşi fără de sfârşit, îl zgudui până în adâncul sufletului. Era teamă şi groază, şi o frică profundă, pe care abia o mai suporta; la toate acestea se aşteptase, dar mai era ceva. Vreme de o fracţiune de secundă văzu în ochii lor ceva apropiat, cunoscut de el, la care tânjea ca la nimic altceva pe lumea aceasta.

Dar momentul trecu, privirea fetei se plimbă mai departe, şi Graves continuă încet şi amar:

— Nu au vrut să ne omoare, Mogens, înţelegi? Râse uşor, dar râsul putea fi interpretat şi ca un suspin. Cred că noi nu merităm să fim omorâţi de ei. Ne sunt atât de superiori, că nici măcar nu ne bagă în seamă. Suntem… ceva mai puţin decât praful. Poate că pentru ei nici măcar nu existăm!

— Oricum, i-am învins, răspunse Mogens tărăgănat.

Îi era greu să se concentreze asupra cuvintelor lui Graves.

— I-am învins? Graves râse strident. Oh, nu, Mogens! Nu i-am învins. Nimeni nu îi poate învinge. Poate că le-am atras atenţia că existăm, şi poate că era mai bine să nu facem asta. Intensitatea vocii îi scăzu: Acolo mai sunt, Mogens. Mai sunt nenumăraţi.

— Da, răspunse Mogens, poate.

Dar pentru el totul se sfârşise. O privi din nou pe fată, şi, deşi ochii ei erau iarăşi îngroziţi şi plini de teamă ca totdeauna şi deşi ceea ce el tocmai citise în ei acum nu mai era acolo, ştia că totuşi exista. Va exista mereu şi chiar dacă nu va mai ieşi la iveală, doar a şti că exista era un motiv îndestulător pentru toate ororile trăite şi depăşite.

— S-a terminat, spuse el încet.

Apoi se întoarse încet şi nu fu surprins să vadă o siluetă fantomatică pe plajă, în faţa grotei. Pentru prima oară nu se mai sperie când dădu cu ochii de Janice, lucru pentru care nici nu mai exista motiv, căci atunci când o privi în ochi, ea începu să zâmbească, şi el pricepu nu numai că îşi îndeplinise misiunea, dar o făcuse chiar bine.

*****